Lesley Pearse

Ez a barátság az életedbe kerül.

Hit

ULPIUS-HÁZ

LESLEY PEARSE

HIT

Meddig bízhatunk meg egy barátban?

Laura Brannigan szörnyű bűnt követett el. A bíróság életfogytiglanra ítélte legjobb barátnőjének meggyilkolásáért. Laura ártatlannak vallja magát, de már senki sem hisz neki, lassan ő is feladja a reményt…
A hitet egy váratlanul felbukkanó levél és egy sosem múló szenvedély, Stuart adja vissza neki, aki nyomozásba kezd, hogy bebizonyítsa Laura ártatlanságát és leleplezze a valódi gyilkost. Azonban az egykori szerető egyre több titkot tud meg Laura sötét múltjáról, és már maga sem biztos abban, mire is keresi a választ…

Ulpius-ház Könyvkiadó
Budapest, 2008

Fordította Görbe Angéla

A fordítás alapjául szolgáló mű:
Lesley Pearse: *Faith*

A szerzőtől előkészületben:
Titkok

Copyright © Lesley Pearse, 2007
Hungarian translation © Görbe Angéla, 2008
© Ulpius-ház Könyvkiadó, 2008
ISBN 978 963 254 160 0

1

1995

- Fonnyadt, vén idióta - mondta Donna Ferguson hangosan és sértőn, miközben brokkolit rakott Laura Brannigan tányérjára.

Laura ezt a sajátos skót sértést mindig szórakoztatónak találta, de visszafojtotta a nevetést, mert tudta, hogy Donna, a tálalópult mögött álló tizennyolc éves lány, ezt elmebaja újabb bizonyítékának tekintené. De mivel Donna csaknem százharminc kilót nyomott, ő valószínűleg mindenkit komolyan ütődöttnek tartott, aki több brokkolit és kevesebb krumplipürét kért.

- Lehet, hogy öreg és fonnyadt vagyok, de a brokkoli megőrzi elmém élességét és testem karcsúságát - vágott vissza. - Talán neked is ki kéne próbálnod.

Amint elfordult, és tálcájával a kezében elindult helyet keresni az ebédlőben, érezte a feszültséget a levegőben. Mindig érezhető volt, ha rabtársai úgy gondolták, hogy esetleg verekedés törhet ki. De ma csalódottak lesznek, mint már oly sokszor, amikor valaki Laurát sértegette. Elég kemény dolog ötvenévesnek lenni és életfogytiglani börtönbüntetést tölteni egy olyan bűncselekményért, amelyet nem ő követett el, kötekedés nélkül is. Ezenkívül Laura sajnálta Donnát, aki kénytelen volt keménynek mutatkozni, ellensúlyozva azt, hogy úgy néz ki, mint egy partra vetett bálna.

Laura körbepillantott az ebédlőben lévő körülbelül harminc nőn, és arra gondolt, mennyire rosszul ábrázolják a filmekben a női elítélteket. Itt nem voltak szexi szépségek, és az intelligencia sem volt jellemző. Változatos testalkatú és termetű nőket látott, tizenhét és hatvan-egynéhány év között, de egységessé tette őket az ugyanolyan fakó bőr, a fénytelen haj és az arckifejezésükből áradó kudarcérzés. Laurára is ugyanez a tekintet bámult vissza minden alkalommal, amikor elég bolond volt ahhoz, hogy a tükörbe pillantson.

- Gyere, ülj ide mellém, Lau! - kiáltott oda neki Maureen Crosby. - Tartsunk össze mi, vén idióták!

Laura elmosolyodott, mert Maureenra nem volt jellemző, hogy megmutatja a humorérzékét. Meglehetősen savanyú, ötvenkét éves, magának való glasgow-i nő volt, ritkán vett részt bármiben, ami körülötte zajlott.

- Kösz, Maureen - mondta Laura, elfogadva az ajánlatot. - Főbenjáró bűnt követtem el azzal, hogy több brokkolit szerettem volna?

Két évvel ezelőtt, amikor Laura először vizsgálati fogságba került Cornton Vale-be, Skócia egyetlen női börtönébe, Maureen egyike volt annak a kevés bennlakónak, akik nem tettek gúnyos megjegyzéseket sem az életkorára, sem angol akcentusára és arra sem, amikor azt bizonygatta, hogy a rendőrség

rettenetes hibát követett el, amikor gyilkossággal vádolta meg. Ennek lehetett volna pusztán annyi oka, hogy Maureen is hasonló korú volt, de valószínűbb, hogy azért történt, mert túl sok nyomorúságot élt át a saját életében ahhoz, hogy bármi szenvedést kívánjon bárki másnak. Arcán penge ejtette sebek nyomait viselte, csuklója pedig furcsán kifelé állt egy törés következtében, amely sosem gyógyult meg rendesen. Legtöbb foga törött volt, és hátproblémája vissza-visszatért.

- Nagyon jól nézel ki ma. Látogatót vársz? - kérdezte Laura, amint enni kezdett. Maureen nagydarab asszony volt, és általában egy fekete melegítőben mászkált, amely nem javított gömbölyded alakján és sápadt arcszínén sem. De ma elegáns szürke nadrágot és halvány rózsaszín blúzt viselt. Szürke haját megmosta és beszárította, és még ki is sminkelte magát.

- Igen, az én Jennym jön majd - felelte Maureen, szokásos csüggedt hangszínénél emeltebb hangon.

- Ez nagyszerű! - kiáltott fel Laura. Maureen néhány héttel korábban mondta el neki bizalmasan, hogy amikor súlyos testi sértésért elítélték, mert egy autóval elütötte a férjét, a legidősebb lánya megesküdött, hogy soha többé nem találkozik vele. - Mitől gondolta meg magát?

Maureen vállat vont, arra célozva, hogy nem tudja pontosan.

- Azt tettem, amit mondtál. írtam neki, és elmeséltem, hogyan érzek vele kapcsolatban. Talán ez az oka.

Laura bólintott. Maureen már éppen el akarta hagyni bántalmazó férjét, amikor fölfedezte, hogy a férfi ellopta biztos helyre félretett pénzét, amelyet azért gyűjtött, hogy sikerüljön megszöknie. Még aznap este ismét megverte az asszonyt, és másnap kora reggel, amikor Maureen az irodatakarításból hazafelé jött, észrevette, hogy a férfi egy olyan nő házából jön ki, akiről már régóta sejtette, hogy viszonyt folytat vele. Dührohamában egyenesen a férfinak hajtott, eltörve ezzel férje mindkét lábát, és súlyos belső sérüléseket okozva neki, amelyekből valószínűleg sosem fog teljesen fölépülni.

Jenny az apja pártjára állt, és megtagadta, hogy elismerje apja anyjával szembeni, éveken át tartó megalázó és brutális viselkedését. Még azt is visszautasította, hogy kisebb testvéreinek megengedje, hogy meglátogassák az anyjukat.

- Gondolom, a férjed neki is kimutatta a foga fehérjét - mondta Laura elgondolkozva. - A kisebbek pedig valószínűleg elmondták Jennynek, hogy mit láttak és hallottak abból, amit a múltban tett veled. Mérlegelte az egészet, és rájött, hogy nem volt más megoldásod. A lányoknak szükségük van az anyjukra, és biztos vagyok benne, hogy rettenetesen hiányoztál neki.

- Jó asszony vagy - mondta Maureen váratlanul. - Először nem hittem benne, hogy ártatlan vagy, de most már elhiszem. Nem azért kerültél be, mert bárkit is megöltél, különösen nem egy olyan régi havert, mint Jackie.

Laura szomorúan elmosolyodott. Két évvel ezelőtt egy ilyen megjegyzés reménnyel töltötte volna el; azt hitte volna, hogy az ügyvédek, a rendőrség és az

esküdtszék is így látják majd. De az esküdtszék bűnösnek találta, ügyvédje pedig azt mondta, hogy nincs alapjuk a föllebbezéshez.

Most már tudta, hogy mindenki, akinek szerepe volt az ügyben, teljesen meg volt győződve a bűnösségéről, és az egészből ezt volt a legnehezebb elviselni.

- Sokat jelent, hogy hiszel bennem - sóhajtotta. - De ma ne beszéljünk erről. Biztosan nagyon izgatott vagy a látogatás miatt.

- Az vagyok. - Maureen ragyogott. - Már az elég lesz, ha újra látom a csinos kis arcocskáját. Már harmincéves, útban van a második gyerek, és én még csak azt sem tudtam, hogy van egy unokám.

- Próbáld nem emlegetni az apját - ajánlotta Laura óvatosan. - Kérdezd az unokádról, a terhességéről, az otthonáról és ilyesmikről. Kínosan fogja érezni magát amiatt, ahogyan veled viselkedett, de bizonyára hidakat akar építeni, különben nem jönne el.

Maureeen töprengve nézett Laurára.

- Neked miért nincsenek látogatóid, Lau? - kérdezte. - Egy olyan jó asszonynak, mint neked, biztosan egy csomó haverja van.

- Nem voltam jó asszony - mondta Laura szomorúan. - Rosszul bántam az emberekkel, és kihasználtam őket. Jackie volt az egyetlen, akinek adtam a velem kapcsolatos véleményére, és szerettem őt. De most, hogy a meggyilkolásáért elítéltek, eltűnt az a kevés ember is, akit szívesen gondoltam a barátomnak, és nem maradt senki, aki egy fikarcnyit is törődne velem.

Amikor Laura vacsora után visszatért a cellájába, lefeküdt az ágyára, és behunyta a szemét. Rabtársai képekkel és fényképekkel díszítették celláikat, az ő cellájának falai viszont éppolyan csupaszok voltak, mint amikor egy évvel ezelőtt, az ítélethirdetés után először belépett ide. Egyetlen kép volt fönt a falon, egy fényes magazinból kivágott fehér rózsa fotója.

Akkoriban túlságosan föl volt háborodva ahhoz, hogy fontolóra vegye cellája otthonosabbá tételét, mert ez azt a látszatot keltette volna, mintha elfogadná a vele történteket. Legsötétebb pillanataiban az ablak előtti rácsot méregette, és azt tervezgette, hogy felköti rá magát. De az öngyilkosság mégis inkább bocsánatkérésnek tűnt, mint ártatlansága kinyilatkoztatásának.

Az, hogy a cellát kopáran és személytelenül hagyta, a tiltakozás formája volt. Nem bánta, hogy kis helye van - régen is élt ugyanilyen kicsi szobákban. Bizonyos mértékben meg tudott szökni, ha rádiót hallgatott, és a dombokat nézte az ablakból. De a börtön állandó zaja miatt gyakran érezte úgy, hogy megőrül.

A gyilkossági részlegen szakadatlanul dörrenések, énekszó, sírás, kiabálás, beszélgetés és érdes nevetés zaja hallatszott. Az ajtóval ki tudta zárni a többieket, még a füstöt és a cigarettaszagot is el tudta kerülni, de mindig hangzavar volt, és időnként legszívesebben ordított volna, hogy csönd legyen.

Emlékezett rá, mennyire szerette a skót akcentust, amikor először Skóciába költözött, de most csikorgónak hallotta; még a finomabb zörejek is bosszantották, amelyek olyan helyekről jöttek, mint Inverness. Azt gondolta,

bármit megadna, ha londoni, birminghami vagy északkeleti akcentust hallana, de huszonhárom, Skóciában töltött év után még a saját hangjában is alig maradt nyoma londoni származásának.

Fáradtan kelt föl az ágyról, hogy megkeresse a füldugóit. Ezek nem zárták ki a zajt, de legalább tompították. A mosdón találta meg őket, és amint berakta a fülébe, megpillantotta magát a tükörben.

A látvány csak még jobban elkedvetlenítette, mert arca fáradtságot és reménytelenséget tükrözött, hajának színe és tapintása pedig piszkos szalmára emlékeztetett. Gyerekkorában fakóbarna haja volt, de egész felnőttkorában festette - feketére, vörösre, sötétbarnára, szőkére és egyszer még rózsaszínre is -, így nehéz volt pontosan fölidézni az eredeti színét. Arra mégis világosan emlékezett, hogyan nézett ki aznap, mikor Jackie-t holtan találta, mert előző nap volt fodrásznál. Rövidre vágatta a haját, és szőke csíkokkal tetette élénkebbé.

Haja most hosszú és zilált volt, ezért egy gumiszalaggal hátrakötve viselte, de amikor fésülködött, azok a szőke csíkok már csupán narancsos hajvégek voltak, a többi pedig rondán őszült.

Két évvel ezelőtt, amikor még saját boltja volt, ragyogó, sikkes, elegáns, tökéletesen ápolt nőként jellemezték. 160 cm magas volt, tökéletesen illettek rá a 10-es méretű ruhák, még mindig fütyültek utána az utcán, amikor elment egy építkezés mellett, és alig volt olyan este, amikor ne próbálták volna néhányan leszólítani, mert úgy tűnt, közelebb van a harmincöthöz, mint a valódi, negyvenes évei végén járó korához.

Most egyetlen férfi sem fordulna meg utána. Talán még mindig karcsú, de a bőre éppolyan szürke, mint a haja, és gyakran csillogónak mondott barna szeme most fénytelen. Tudta, hogy még akkor sem nézhetne ki soha úgy, mint régen, ha föl akarna is öltözni valami elegáns ruhába, magas sarkú cipőt húzna, levágatná és újrafestetné a haját, és kisminkelné magát, mert olyan, mintha belül kialudt volna egy fény.

- Brannigan!

Laura megfordult a neve hallatán, és Beadington börtöntisztet látta az ajtóban. Általában Beadyként ismerték, és ez a becenév tökéletesen illett hozzá, mivel alacsony és tömzsi volt, gyöngyszerű, sötét szemmel. Laura kihúzta a füldugókat.

- Egy levelet küldtek neked - mondta Beady, odanyújtva egy papírlapot. - A férfi éppen most érkezett, és meg akar látogatni. A kapus tiszteknek el kellett küldeniük, de azt mondták neki, hogy írhat neked, és kérhet tőled egy látogatócédulát.

Laura szíve meglódult, amint meglátta az ismerős kézírást. Lehet, hogy már évek óta nem látta, de nem tudta eltéveszteni.

- Ez nem egy újabb újságíróféle, ugye? - kérdezte Beady. - Tudod, mi a véleménye róluk a kormányzónak!

Laura túlságosan megdöbbent a kezében tartott levéltől, és nem válaszolt azonnal. Néhány másodpercig kifejezéstelenül nézett Beadyre, mintha a nő valami idegen nyelven beszélne.

- Nem. Nem az - mondta, mikor rájött, hogy válaszolnia kell.

Közvetlenül az elítélése után küldött néhány újságírónak látogatócédulát, abban a reményben, hogy foglalkoznak majd az ügyével. Szinte mindannyian eljöttek, de semmit sem törődtek Laura helyzetével; egyikük sem hitt az ártatlanságában. Valójában csupán még több mocskot akartak hallani Lauráról is és az utóbbi hónapokban a börtönben történt öngyilkosság-sorozatról is. Az asszonyt használták indokként arra, hogy szenzációs cikkeket írjanak a börtönről, és a kormányzó nagyon dühös volt, amiért Laura akaratlanul belső információkat adott nekik.

- Olyan ember írta, akit valamikor régen ismertem - mondta Laura erőtlenül. - Ez döbbenetes!

- Azt mondták, hogy egy nagydarab férfi - mondta Beady szélesen mosolyogva.

Laura halványan elmosolyodott. Beady rendes nő volt; kemény külső páncél borította, és ha felzaklatták, bárkit képes volt lehordani a sárga földig, de ez azért volt, hogy védje lágy szívét. Laura látta, ahogyan vigasztalta a lányokat, amikor a pasijuk dobta őket, vagy amikor a gyerekeiket gondozásba vették. Helyén volt a szíve.

- Mindig is nagydarab volt - mondta Laura szomorúan. - És jó ember is, de mi, nők, gyakran vagyunk bűnösök abban, hogy nem ismerjük fel egy férfi valódi értékét, csak akkor, amikor már túl késő.

- Azért jött, mert téged keres - mondta Beady, rámutatva a lényegre. - Tehát azonnal küldj neki egy látogatójegyet.

Laura becsukta a cellája ajtaját, és leült a priccsére, hogy elolvassa a levelet. *Drága Laura* - kezdődött a levél.

Csak most tértem vissza Angliába Dél-Amerikából, és elborzadva hallottam Jackie halálának hírét. Lehet, hogy már nagyon régóta nem találkoztunk, de nem tudom elhinni, hogy te ölted meg őt, mert tudom, mit jelentettetek egymásnak. Nem akarnak beengedni, hogy meglátogassalak, azt mondták, egy cédula kell hozzá. Kérlek, küldj egyet a szállodámba, mert nem tudok addig újra elmenni Skóciából, amíg nem beszéltem veled.

Stuart

Laura arcán egy könnycsepp gördült végig, miközben Stuart kézírására meredt. Húsz évvel ezelőtt Stuart ceruzával firkált neki leveleket, amelyeket gyakran vicces kis arcokkal díszített. Gyönyörű részvétnyilvánító lapot kapott Barney halálakor is, melynek minden szavát átitatta a férfi mély fájdalma. Ez

formálisabb levél volt, az edinburgh-i Balmoral Hotel dombornyomott fejléces papírjára írva, ami azt bizonyította, hogy milyen távol áll már Laurától.

Maga előtt látta a férfit azon a nyári napon, 1972-ben, amikor először találkoztak Castle Douglasben. Egy magas, félmeztelen fiút látott, akinek levágott Levi's rövidnadrágja csaknem lecsúszott keskeny csípőjéről. Csapzott gesztenyebarna haja a vállát verdeste, csupasz lába éppolyan barna volt, mint a friss vadgesztenyék, és neki volt a legszélesebb, legmelegebb mosolya, amelyet Laura valaha látott.

Stuart huszonegy éves, kitörő örömmel teli, ártatlan fiú volt még. Laura huszonhét éves, számító, világi nő volt, akinek több esze is lehetett volna, mint hogy kétéves fiával egy hippikommunába meneküljön. Természetesen minden szalmaszálba belekapaszkodott - minden jobb volt annál, mint az, hogy Londonban maradjon, és látni engedje, hogy elfuserálta az életét.

Stuartot aznap éjjel a padlón, egy matracon csábította el, egy fészernél alig különb helyen. A fiú másnap reggel azzal ébredt, hogy szerelmet vallott neki.

Laura végigfuttatta ujját a dombornyomott fejlécen, és el tudta képzelni annak a világnak a ravasz kényelmét, amelyben Stuart jelenleg él: a hatalmas franciaágyakat, a pazar fürdőszobákat, a gyors autókat és a divattervezőktől vásárolt ruhákat. Jackie az évek során sokszor beszámolt neki arról, hogy Stuart milyen sikeres, és hogy országos cégek keresik azért, hogy az ő projektmenedzserük legyen a világ minden táján. Mégis, Jackie szerint Stuart nem csalással és összejátszással küzdötte föl magát az edinburgh-i bérlakásból, ahol felnőtt, hanem a szakértelmével, kemény munkával és teljes őszinteséggel - pontosan úgy, ahogyan mindig is mondta.

Mennyire más lehetett volna az élete, ha hitt volna benne!

Laura zokogva rogyott az ágyára, szívére szorítva Stuart levelét.

1972 volt számára a „szerelem nyara", amikor csupán néhány rövid hétig minden arany színben tündökölt. Egyetlen másik férfi sem érintette meg őt ennyire, sem előtte, sem utána. Értékes és szép időszakot töltöttek együtt. Ő pedig elrontotta, éppúgy, ahogyan előtte is és utána is oly sok dolgot tönkretett, ami jó volt az életében.

2

Laura az ágyán feküdt, kezében Stuart levelével. Mikor megkapta a levelet, először öröm járta át, de ezt az érzést aztán elsodorta a szégyenkezés. Nem annyira amiatt, mert Stuart rájött, hogy börtönben van, hanem azért, mert mostanra megismerte a valódi családját.

Stuart dolgozott néhány évig Jackie-nek, és kapcsolatba került Jackie egész családjával. Noha azóta hosszú idő telt el, valamennyire tartották egymással a kapcsolatot. Jackie halálhíre akkor is eléggé földúlta volna, ha a haláleset valamilyen természetes okból következett volna be, de amint megtudta, hogy Laura ölte meg őt, biztosan átkutatta a régi újságokat, hogy többet tudjon meg.

Laura életének minden mocskos részlete szerepelt az újságokban, mivel a gyilkosság után a sajtó hiénaként vetette rá magát, és jócskán megtépázták a szavahihetőségét, amint egyre több kellemetlen tényt nyomoztak ki az életéről és a származásáról.

Nem azok a dolgok aggasztották, amelyekbe a szakításukat követően keveredett; a legtöbbről Stuart valószínűleg már régen hallott innen-onnan. De mit érezhetett, amikor rájött, hogy Laura nem volt árva, ahogy állította? Hogy valójában éltek a szülei, és öt testvére volt, akiket eltüntetett az életéből?

El tudta képzelni, amint Stuart visszagondol a képzelt gyerekkoráról és kamaszkoráról mesélt dolgokra, és azt kérdezi magától, *neki* miért nem mondta el sosem az igazságot, még ha úgy döntött is, hogy a világon mindenki másnak hazudik.

Stuart is munkásosztálybeli családból származott, és ő készséggel beismert volna minden titkolt családi szégyenfoltot. Ő még büszke is volt a származására, és sosem fényezte volna a múltját annak érdekében, hogy felkapaszkodjon a társadalmi ranglétrán.

Az együtt töltött két év során sok alkalom adódott, amikor Laura majdnem elmondta az igazságot. Tudta, hogy a férfi megértené, miért hazudott; sőt valószínűleg még jobban szerette volna, mert együtt érző volt, és mindig a gyengébbek oldalán állt. Azért nem engedett a kísértésnek, mert Stuart rávette volna, hogy őszintén bevallja az igazságot Jackie-nek, és azzal gyötörte volna, hogy vegye föl anyjával a kapcsolatot. Laura túl gyáva volt ahhoz, hogy ezzel szembenézzen.

Türelmetlenül törölte le kicsorduló könnyeit. Ha tizenhat évesen tudta volna, milyen szenvedést fog később okozni ezzel, akkor nem talált volna ki új személyiséget magának. De akkor ez csak önvédelem volt, nem pedig szándékos félrevezetés.

Tizenkét évesen döbbent rá igazán, hogy minden összeesküdött ellene. 1957 októbere volt, egy olyan ragyogó őszi nap, amikor az ember észreveszi, hogy a falevelek arany, vörös, rozsdabarna és sárga színekbe fordultak, de a nap mégis elég melegen süt ahhoz, hogy elhitesse: még mindig nyár van.

Laura lakóhelyén, a Shepherds Bush-i Thornfield Roadon nem voltak fák. Még a három-négy szintes, omladozó házak előtti, a helybeliek által szívesen „előkertnek" nevezett keskeny talajsávokon sem volt egyéb, mint csordultig teli kukák, biciklik és ócskavasak. De Laura aznap elment a közeli Ravenscroft Parkba, megcsodálta az ottani színkavalkádot, és azt kívánta, bárcsak a park körül álló szép házak valamelyikében élne.

Vasárnap délutánonként többnyire idejött, de rendes körülmények között magával hozta kis öccsét, Freddyt, aki még babakocsiban ült, és két húgát, Meggie-t és Ivyt is, hogy anyja pihenhessen egy kicsit. De aznap reggel Laura végignézett sötét, dohos és rendetlen alagsori lakásukon, és úgy érezte, mindennél nagyobb szüksége van arra, hogy elmenjen, és egyedül legyen valami nyugodt környéken.

Még mindig a parkban volt, és egy padon ülve saját szobáról és fürdőszobáról álmodozott, és arról, hogy soha többé ne kelljen használt ruhákban járnia vagy elviselnie a többi lány csúfolódását az iskolában, ételszagtól és penésztől bűzlő ruhái miatt. Hirtelen észrevette, hogy már késő délutánra jár. A nap élénk narancssárga színű lett, lebukott a fák mögött, és hosszú árnyékot vetett, Laura pedig hirtelen fázni kezdett könnyű kartonruhájában.

Kelletlenül sétált hazafelé, és tisztában volt vele, hogy anyja dühös lesz, amiért egész nap nem volt otthon. Amikor befordult a Thornfield Roadra, meglátta két iskolatársát, Janice Pottsot és Margaret Jonest. A két lány Laura háza előtt, a falnál ült.

Felfordult a gyomra az ijedtségtől, mert a két lány az új tanév kezdete, szeptember óta erőszakoskodott vele. Tudta, hogy azért jöttek, hogy verekedni kezdjenek vele, mert a Holland Park-i gimnázium legtöbb tanulójához hasonlóan ők is jó messze laktak a mocskos Shepherds Bushtól, és semmi okuk nem volt arra, hogy keresztülmenjenek Laura utcáján.

Laura egészen az első gimnáziumi nap óta szélhámosnak érezte magát, mert szinte mindenki más flancos és csillogó volt. A többi lány tenisz- és balettórákra járt, apjuknak autója volt, és öltönyt viselt, és Laura teljesen biztos volt benne, hogy senki más nem hord használt egyenruhát, és nem jár közfürdőbe. Nem javított a helyzeten az sem, hogy nagyon sovány és csúnya volt - minden alkalommal, amikor tükörbe nézett, visszahőkölt befont haja látványától, amely sosem tűnt szépnek, lévén annyira fakó és vékony szálú.

Az első gimnáziumi éve alatt végig tisztában volt vele, hogy a többiek suttognak róla a háta mögött, eldugták a könyveit, és sosem engedték beszállni semmilyen játékba a játszótéren. De másodikos korára a helyzet sokkal rosszabb lett.

Szeptemberben, az első napon Brenda Marsh azt mondta, hogy nem akar egy „utcakölyök” mellett ülni. Valaki megkérdezte, hogy a kabátját egy guberálótól szerezte-e. Ettől kezdve úgy tűnt, mintha az egész osztály őt akarná kínozni. Leveleket hagytak az asztalán, amelyekben dohos szagáról írtak. A tornatermi öltözőben a lányok két ujjal fölcsippentették a blúzát vagy a ruháját, és arcuk összerándult, mintha a ruha valami kórságot terjesztene. Egyszer még azt is látta, hogy egy lány zsebkendővel törölgetett egy széket, amelyen korábban ő ült. Az osztályban állandó volt a suttogás, a lökdösődés és a durvaság. A játszótéren és az iskolából hazafelé jövet a lányok kegyetlen megjegyzéseket kiabáltak rá, és megpróbálták elgáncsolni. Most a két főkolompos fölfedezte, hol lakik, és Laurát félelem kerítette hatalmába.

- Szia, Bűzös Wilmslow! Mosakodtál már idén? - kiáltott Janice.

Csábító volt, hogy befusson az egyik szomszédhoz, és segítséget kérjen, de tudta, hogy ha megteszi, akkor Janice és Margaret hétfőn az iskolában megint rászállnak majd.

- Húzzatok el innen! - kiáltott vissza dacosan, és mogorván közeledett feléjük.

- Még mindig vannak tetveid? - gúnyolódott Margaret, amikor Laura közel ért hozzájuk.

Ez a csúfolódás fájt, mert Laura sosem volt tetves. Mindennap mosakodott is, bár ez nem akadályozta meg azt, hogy a szagok a lakásukból be ne ivódjanak a ruháiba. De nem volt értelme tiltakozni, mert az csak ürügyet szolgáltatott volna arra, hogy tovább sértegessék.

- Valószínűleg igen, és ti is elkapjátok, ha hozzám értek - felelte. Az a bizonytalan érzése támadt, hogy a szadista páros verekedni készül. Ez azt jelenti, hogy meg kell mutatnia nekik, hogy a hozzá hasonló közönséges lányok is megtanulták megvédeni magukat a születésüktől fogva.

Amint odaért hozzájuk, Janice kinyújtotta a lábát, hogy elgáncsolja. Laura emelt fejjel haladt, és úgy tett, mintha nem látná, de villámgyorsan belerúgott Janice másik lábába, és a járdára döntötte a lányt.

Amikor Janice döbbenten felkiáltott, Margaret behajlított ujjakkal előreugrott, készen arra, hogy Laura arcába karmoljon. Laura a gyomrába térdelt, mire Margaret a hasához kapva hátratántorodott.

Minden számítás szerint ez félelmetes bemutató volt a fölényes értelemből, gyorsaságból és ravaszságból, és mindkét lány kellően döbbentnek és ijedtnek tűnt. Laura csípőre tette a kezét, és maró gúnnyal nézett rájuk.

- Eleget kaptatok? - kérdezte. - Vagy mindketten szeretnétek egy jó rugdosást, hogy sírva rohanhassatok haza anyucihoz?

A két lány sarkon fordult és elmenekült. Rövid szoknyájuk úgy röpdösött, hogy látni lehetett fehér lábszárukat és sötétkék bugyijukat. Még ahhoz sem voltak elég bátrak, hogy tovább sértegessék Laurát a távolból.

Figyelte őket, amint elmennek. Érezte, hogy az esettől erősnek és diadalittasnak kellene lennie, de teljesen fordított hatása volt. Ő azt akarta, hogy

a lányok kedveljék őt, hogy együtt tölthessék a vasárnap délutánokat a Woolworthben, hallgassák a heti slágerlistát, és nézegessék a szépítőszereket. De ez most már sosem fog megtörténni.

A 12. számnál, a lakásuknál leereszkedett a falról, és hirtelen tökéletesen tudatosult benne, hogy a Wilmslow család stigmájának leküzdéséhez jóval több kell majd, mint egy sikeres felvételi vizsga és egy iskolai egyenruha.

Nagyon büszke volt, amikor bekerült a gimnáziumba, és azt hitte, bátyjai csupán féltékenyek, amikor azt mondták, nem fog beilleszkedni. Amikor már tisztán látszott, hogy fivéreinek igaza lett, örök optimistaként még akkor is azt mondta magának, hogy idővel mindenkit meghódít majd.

De most már tudta, hogy sosem lesz képes rá. Soha nem hívták meg egyik lány bulijára sem vagy valakihez uzsonnára; soha senki nem akart a közelében lenni. Nem bánta, hogy szüleinek nem volt pénze a franciaországi iskolai kirándulásra vagy a balettórákra, de azt nem gondolta, hogy újabb négy évig vagy még hosszabb ideig szenvedhet az iskolában anélkül, hogy egyetlen barátja lenne.

Mostanáig azzal vigasztalta magát a legsötétebb időszakokban, hogy a tanárai szerint okos. Azt hitte, hogy egy napon valami kiválóság lesz belőle, például orvos, tudós vagy ügyvéd, és akkor mindenki, aki lenézte őt, szégyelli majd magát.

De most belátta, hogy Janice és Margaret vele kapcsolatos előítéletei jellemző példái annak, ahogyan az egész világ látja őt. Egy hol börtönben ülő, hol szabadlábon lévő apával, két, minden jel szerint ugyanígy élő fiútestvérrel és egy mocskos nyomortanyával igazán semmi esélye sem volt arra, hogy boldoguljon az életben.

Kissé elfordította a fejét, és lenézett az alagsori lakásba. Arca megvonaglott, mikor meglátta, hogy mit tapasztalhatott Janice és Margaret. Mocskos ablakokat, megsárgult, csupa lyuk csipkefüggönyöket és közvetlenül az ő bejárati ajtajuk előtt az egész négyszintes ház kukáit, amelyekből beteges, romlott szag terjengett. A benti mocsok láttán még jobban megdöbbentek volna. Laurát elöntötte a szégyen, és émelyegni kezdett tőle.

Levonszolta magát a betonlépcsőkön, és szembe találta magát anyjával.

- Hol jártál egész nap? - üvöltötte Mrs. Wilmslow, amint Laura belépett. - Itt rekedtem ezekkel a verekedő kölykökkel és a bőgő babával, és még cigiért kiugrani se volt egy percem sem.

Laura az utcai szoba ajtajában állt, amely szülei hálószobájául is szolgált, és hirtelen rettenetesen lehangolódott. Ide sosem sütött be a nap, a kanapé karfájának kilátszott a bélése, és a tapéta már olyan régi volt, hogy eredeti mintája teljesen elmosódott. A cigarettafüstöt szinte vágni lehetett, és olyan bűz volt, mintha a hat hónapos Freddyt elfelejtették volna tisztába tenni. A baba nyafogva feküdt a padlón. A hároméves Ivy arcát lekvár borította, és bugyi nélkül szaladgált. Az ötéves Meggie babázott. A szobában rendetlenség

uralkodott, mindenütt játékok, piszkos poharak és tányérok hevertek, és még a kétszemélyes ágy sem volt bevetve.

Laura anyja, az alacsony, vékony, hidrogénszőke June csupán harminckét éves volt. Arckifejezése zavaros, tekintete elgyötört. Még mindig nagyon jól nézett ki, ha kifestette magát, és megcsinálta a frizuráját, de ritkán bajlódott ilyesmivel, hacsak le nem ment a kocsmába. Hajában most csavarók voltak, tehát később nyilvánvalóan el akart menni otthonról, de ruháján elöl egy paradicsomos folt éktelenkedett, kardigánja könyökén pedig egy lyuk tátongott.

- Akkor menj el most cigiért - felelte Laura. Kísértést érzett rá, hogy megjegyezze, anyja elvihette volna sétálni a kicsiket, és akkor vehetett volna cigarettát, de inkább csöndben maradt.

- A kölykök folyton azt kérdezték, merre vagy - kezdett anyja rosszkedvűen sopánkodni. - Amennyit én tudtam, attól akár el is gázolhattak volna.

- Hát, nem ez történt - vágott vissza Laura. - Menj el cigiért, én kitakarítok idebent, és tisztába teszem Freddyt, mert bűzlik.

Furcsa volt, hogy anyja ritkán kérdezte meg Laurától vagy a bátyjaitól, hogy mit művelnek, mikor nincsenek otthon. Olyan volt, mintha csak azzal törődött volna, hogy megsértődjön, amiért nem voltak ott elintézni neki valamit. Mark tizennégy, Paul tizenhárom éves volt, és fegyelmezés hiányában elvadultak.

- Pucolj egy kis krumplit is - mondta June, rágyújtva utolsó szál cigarettájára, és a padlóra ejtette az üres dobozt. - Uzsonnára tojás és sült krumpli lesz a teához.

Laura ablakot nyitott, amikor anyja elment, és fölfedezte, hogy Ivy azért vetette le a bugyiját, mert bepisilt. A nedves ruha a kanapé mögött a padlón hevert.

- A bilit kell használnod - korholta kis húgát. Keresett neki egy tiszta bugyit, és ráadta. Egymásra pakolta az összes koszos tányért és poharat, és kivitte a konyhába, ahol a mosogató púpozva volt a reggeli edényekkel. Sóhajtva föltette a teafőzőt, hogy legyen egy kis forró vize, majd az összes edényt az asztalra rakta, hogy le tudja mosdatni Freddyt.

A fenti lakó, Mrs. Crispin gyakran mondta, hogy June szégyellhetné magát azért, mert nagyon rossz anya, rendetlen, lusta, és a női nem szégyene. Laura gyűlölte az asszonyt, amiért beleütötte az orrát a családja dolgaiba, de igaza volt.

June Wilmslow *tényleg* rendetlen volt. Úgy tűnt, nem képes meglátni a mosogatásra váró edényeket, a vasalásra váró ruhák kupacát a széken, és inkább átsétált a padlóra esett dolgokon, mintsem fölszedje és elrakja őket. Ami a takarítást illeti, folyamatosan kesergett, hogy el kell végezni, de csak eddig jutott.

Háztartástanórán Laura megtanulta, hogy egy jó háziasszonynak heti időbeosztást kell készítenie, amelybe beilleszt minden elvégzendő munkát. Néhányszor rajzolt ilyen órarendet anyjának, és heti menüt is összeállított mellé, hogy egy alkalommal el tudja intézni az egész bevásárlást, időt spórolva ezzel.

Noha June egyetértett vele, és jó ötletnek tartotta, nem tudta ehhez tartani magát. Rejtély volt, hogy mivel töltötte a napját, mert amikor Laura hazaért az iskolából, akkor mindig őt küldte bevásárolni vagy azért, hogy elvigye a szennyest a közfürdőbe.

Apja, Bill, tovább rontotta a helyzetet. Ameddig Laura vissza tudott emlékezni, ki-be járt a börtönbe. Amikor kijött, néhány hétig mindig építkezéseken vagy hasonló helyeken dolgozott, de hamar visszatért a régi kerékvágásba. Esténként legtöbbször elment otthonról inni, és másnap sokáig aludt, amivel megnehezítette June-nak a napi rutin működtetését. Amikor tele volt a bukszája, nagylelkű és vidám tudott lenni, de ha nem volt elég pénze néhány italra vagy arra, hogy elmenjen az agárversenyre, akkor nagyon mogorva volt, és rosszkedvét June-on töltötte ki.

Laura szerint azonban anyját leginkább a túlzsúfolt, sötét, dohos lakás csüggesztette. Gyakran mondta fáradtan, hogy akkor sem tűnik semmivel sem jobbnak, amikor rend és tisztaság van, és ha lenne egy kertjük, egy fürdőszobájuk és egy benti vécéjük, akkor úgy érezné, hogy megütötte a főnyereményt.

Laura sokszor elkísérte anyját a tanácsra, hogy megpróbáljanak egy emberibb otthont szerezni. Anyja arra hivatkozott, nem helyénvaló, hogy Mark és Paul olyan szobában laknak, ahol a falakon víz csorog, vagy a három lány egy ágyban kénytelen aludni, mert nem fér el még egy fekhely. De kérvényeit elutasították.

Laura véletlenül meghallotta, amint az egyik szomszéd azt mondja, hogy ez azért történt, mert Bill folyton ki-bejár a börtönbe. A szomszéd szerint nem akarták, hogy az új ingatlanokban „durva” családok éljenek.

Mintha csak az ételszagra gyűlnének, Mark és Paul éppen akkor értek haza, amikor anyjuk a krumplit sütötte. A fiúk kövér apjuk vézna hasonmásainak tűntek: ugyanolyan sötétbarna hajuk, éles arcvonásaik és öntelt modoruk volt. Laura érezte, hogy terveznek valamit, mivel láthatóan bosszantotta őket, amikor June szólt nekik, hogy aznap este maradjanak otthon vigyázni a kicsikre, mert ő le akar menni a kocsmába, találkozni Billel.

- Volt nála néhány font, amikor lement meccset nézni délután - mondta June. - Utána egyenesen a kocsmába megy majd, és ha nem megyek vele én is, akkor addig marad, amíg az utolsó pennyt is el nem veri.

Laura, Mark és Paul beletörődve pillantottak egymásra. Mindhárman túl gyakran hallották, amint apjuk késő éjjel holtrészegen botorkál, és tanúi voltak a veszekedéseknek, amikor anyjuk üresen találta reggel a férfi zsebeit. Ugyanannyit költött, ha anyjuk is vele ment a kocsmába, de akkor legalább mindketten részegen jöttek haza, és úgy turbékoltak, mint egy galambpár. Ez általában azt jelentette, hogy szüleik másnap egész nap sokkal kedvesebbek voltak velük.

June fél nyolckor ment el otthonról, a legjobb rózsaszín ruhájában és igazán szépen elkészített frizurával, de alighogy kitette a lábát a házból, Mark és Paul azt mondták, hogy ők is elmennek.

- Ha elmondod anyának meg apának, megbánod - figyelmeztette Laurát Mark, és egy shillinget meg egy Mars szeletet adott neki a hallgatásért cserébe.

Laura boldogan egyezett bele; egyébként sem tudta, szülei miért ragaszkodnak hozzá mindig, hogy a fiúknak kell vigyázniuk a kicsikre, mert semmire sem voltak jók velük kapcsolatban, ővele pedig utálatosan viselkedtek. Figyelmeztette őket, hogy biztosan visszaérjenek a szüleik előtt, vagy sokba kerül majd a dolog, és örült, hogy békén hagyják majd.

Freddy abban a pillanatban elaludt, amikor megkapta a cumisüvegét, Ivy és Meggie pedig fél kilencre ágyban voltak, Laurának így megvolt az a fényűzése, hogy szülei ágyán olvashatott, és közben senki sem zavarta.

Bátyjai fél tizenegykor értek haza, de egyenesen a szobájukba mentek, és egy szót sem szóltak hozzá. Laura hamarosan lefeküdt a húgai mellé, és már félálomban volt, amikor meghallotta, hogy a szülei hazaértek. Tudta, hogy becsíptek, mert nevetgéltek, és elalvás előtt arra gondolt, reméli, hogy apja nyert a lóversenyen, és másnap mindannyian kapnak majd valami ajándékot.

Később egy reccsenés hangjára és anyja sikolyára ébredt. Egy pillanatig azt gondolta, betörtek hozzájuk, de amikor meghallotta, hogy apja szitkozódik, és végigrohan a folyosón a konyhába, majd a hátsó ajtóhoz, rájött, hogy biztosan a rendőrség az.

Hirtelen dühös kiabálás hallatszott a bejárati ajtó és a hátsó ajtó felől is. Ivy és Meggie fölébredt, és rémült sírásuk fokozta a felfordulást. Apját nyilván elfogták, mert puffanások és csetepaté zaja hallatszott, amint a rendőrök végigvonszolták a folyosón, a lányok szobájának ajtaja mögött.

- Mit csinálnak apuval? - kérdezte Meggie, ijedten Laura karjába kapaszkodva.

- Csak a barátai azok, és isznak egyet - hazudta Laura.

A rendőrség gyakran jött ide az apjáért, de eddig még sosem törtek így be, és sosem jöttek éjjel. Laura kiskorában valóban azt gondolta, hogy apja barátai azok, mert egyszerűen csak leültek, és beszéltek vele. Amikor elvitték egy rendőrautóban, még akkor sem félt, mert apa többnyire néhány órán belül megint itthon volt, és viccelődött a dolgon.

De ez most *igazán* rémisztő volt. Hallotta, hogy felborítják a bútorokat; anya sírt, apa pedig torkaszakadtából kiabált és káromkodott. Aztán hallotta, amint az egyik rendőr apjára kiált, hogy mondja el, hol van a fegyver, vagy feltúrják a lakást.

Laura megrémült. Szorosan magához ölelte kis húgait, és fejükre húzta a takarót. De megint nehéz csizmák dübörögtek végig a folyosón, ezúttal a bátyjai szobájába mentek, és a hangokból ítélve átkutatták.

- Nem tudom, honnan van - hallotta Mark kiabálását pár perccel később. - Semmi közöm hozzá.

Laura feltételezte, hogy eszerint a rendőrök egy fegyvert találtak a szobájukban, és még erősebben magához szorította húgait. Freddy torkaszakadtából sírt az utcai szobában, anyja sértéseket kiabált a rendőrökre, és Laura újra meg újra dulakodás hangjait hallotta, mintha apja megpróbálna küzdeni velük.

Hirtelen fölkapcsolták a lámpát a szobájában.

- Gyertek ki, lányok! - mondta egy vörös arcú, nagydarab rendőr, és lehúzta róluk a takarót. - Itt is át kell mindent kutatnunk.

Laura a karjában tartotta Ivyt, és a derekába kapaszkodó Meggie-vel együtt tehetetlenül figyelte, amint két rendőr fölemeli a matracot, benéz az ágy alá, és régi játékokat, kifestőket és szemetet kotor elő. Eközben felborították Ivy bilijét, és annak tartalma végigfolyt a linóleumon.

- Mi ez? - kérdezte az egyik rendőr, és kihúzott egy spárgával összekötött cipősdobozt.

- Nem tudom - mondta Laura az igazsághoz híven, mert korábban nem látta.

A férfi egy bicskával elvágta a spárgát, és kinyitotta a dobozt. Laura döbbenten látta, hogy tele van bankjegyekkel.

Elállt a lélegzete, mert még sosem látott ilyen sok pénzt életében. Számára egy tízfontos is ritkaságszámba ment, de a dobozban kötegekben álltak a tíz- és húszfontosok, és mivel tele volt, biztosan több száz fontnyi pénzről van szó.

- Ki tette ezt ide? - kérdezte a vörös képű.

- Nem tudom - mondta ismét Laura, és hirtelen hányingert érzett. - Fogalmam sem volt róla, hogy van itt valami.

- Ne hazudj nekem! - mondta a férfi. Egyenesen Laurához lépett, és lehajolt hozzá, hogy a szemébe tudjon nézni. - Hány éves vagy?

- Tizenkettő és háromnegyed - felelte Laura.

- Akkor már elég nagy vagy ahhoz, hogy tudd, mi helyes, és mi helytelen - mondta a férfi. - Mondd el, mikor tette ide az apád!

- Nem tudom, nem láttam, hogy iderakta. - Ekkor elsírta magát. - Hetek óta itt lehetett. Ott lent csupa régi holmi van.

A rendőr visszaparancsolta Laurát az ágyba, és kiment a szobából, kezében a dobozzal. Hirtelen elcsöndesedett a zűrzavar, és a dühös hangok elhallgattak. Laura nem hallotta, mit beszélnek, mert Freddy hangosan sírt, de azt gondolta, anyja könyörgését hallja. Nem volt képes tovább elviselni a helyzetet. Fölkelt, és még éppen látta, amint apját, Markot és Pault bilincsbe verve kivezetik a bejárati ajtón.

- Nem vihetik el a fiúkat - zokogott az anyja. - Még csak gyerekek - nézzék, mennyire megrémültek!

Laura korábban sosem látta, hogy a fiúk bármitől is féltek volna, de most biztosan megijedtek; arcuk mész-fehér volt, és reszkettek. De az idősebb nyomozó nem mutatott együttérzést.

- Egy javítóintézetben talán egyenesbe jönnek - mondta June-nak. - Most menjen vissza ahhoz a babához, és hallgattassa el, mielőtt az egész környéket fölveri.

Összesen hat rendőr volt: hárman vezették fel a letartóztatottakat az alagsori lépcsőn, a másik három pétiig dobozokkal és egy zsákba csavart, hosszú tárggyal megrakva követte őket.

Laura alig tudta elhinni, mit művelt a rendőrség az utcai szobával: felborított bútorokkal, a padlón heverő matraccal, kihúzott fiókokkal és a székekről ledobált párnákkal volt tele. Fölvette Freddyt, hogy megvigasztalja. A keservesen síró Meggie és Ivy is odasompolygott hozzá.

June a régi, kockás kabátját kapta magára a hálóinge fölé. Szemfestéke szétkenődött az arcán.

- Bill megígérte, hogy egyenes úton jár majd - zokogta. - Nem volt elég bánatom az évek során?

- Mit mondtak, mit tett Mark és Paul? Miért volt fegyverük? - kérdezte Laura. - Rabolni jártak apával?

- Nem az ő fegyverük volt, hanem Billé. Úgy tűnik, a kis szarházik önállóan loptak - kesergett June. - Egy csomó cigi volt a szobájukban, és soha nem adtak nekem egypár dobozzal.

Ez némileg megmagyarázta, hogy bátyjai miért titkolóztak annyira, amikor korábban hazaértek. De Laura megdöbbent, mert anyját jobban zavarta az, hogy nem kapott a fiúk zsákmányából, mint az, hogy ők is tolvajok lettek.

- Borzasztó sok pénz volt abban a dobozban az ágyunk alatt - mondta tétovázva. - Tudtad, hogy ott van?

- Gondolod, hogy tojást és krumplit ettünk volna uzsonnára, ha tudom, hogy van itthon pénz? - kesergett anyja felháborodva. - Fel fognak kötni, mert kinyírom ezt az embert! Gondolj bele, nem valami biztonságos helyre rejtette, hanem az ágyunk alatt hagyta a puskát! Mi lett volna, ha a kicsik találják meg? A rendőrök azt mondták, Bill kirabolt egy postát. Többé egyszerűen nem ismerem!

Laura már számtalanszor hallotta, amint anyja azt bizonygatta, hogy nem ismeri Billt. Ebből arra következtetett, hogy apja valaha nagyon más volt, mint az az ember, aki csak aludni jár haza, és alig érdekli a családja. Neki viszont nem voltak olyan emlékei, hogy Bill valaha is más lett volna. Emlékezett rá, hogy még az utolsó három gyerek születése előtti időszakban anyjával, Markkal és Paullal vásárba és cirkuszba jártak, vagy kimentek egy napra a tengerpartra, de apja sosem volt velük. Laura időnként megnézte az esküvői fényképet a kandallópárkányon, és megpróbálta azonosnak tekinteni a képen látható szélesen mosolygó, jóvágású, sötét hajú férfit azzal a mogorva, elhízott alakkal, aki ordított velük, hogy maradjanak csöndben, amíg alszik. Apja sosem evett együtt a családdal - az ételt egy forró vízzel teli serpenyő fölött tartották számára melegen, amíg haza nem ért. Ha beszélt, az általában abból állt, hogy

valamelyikükre rámordult, hozzon neki valamit, és ritka, otthon töltött estéi során rosszkedve egyértelművé tette, hogy máshol szeretne lenni. Valójában Laura nem tudott visszaemlékezni egyetlen olyan alkalomra sem, amikor apja megkérdezte volna tőle, hogyan boldogul az iskolában, fölvette volna Freddyt, vagy beszélgetett volna Meggie-vel és Ivyval.

Laura ismét bevetette szülei ágyát, Ivy és Meggie pedig bemásztak az ágyba. Freddy egy tiszta pelenka és egy újabb cumisüveg tej után elcsöndesedett, és megint elaludt. Laura is le akart feküdni, de úgy érezte, képtelen elaludni, amíg anyja falfehéren és feszülten egyik cigarettáról a másikra gyújt, és föl-alá járkál a szobában.

- Azt mondták, valaki látta ma este, hogy a fiúk kirabolták az újságost - fröcsögött. - Még azt sem bízhatom rá a két szarházira, hogy egyetlen éjszakára itthon maradjanak veled és a kicsikkel. Mintha nem lenne elég, hogy az öregem folyton bent van a zsaruknál, anélkül is, hogy a fiúk követnék őt! Hogy fogunk most boldogulni? Csak egypár fontom van.

- Rendben leszünk, anya - mondta Laura, próbálva megnyugtatni June-t. - Hétfőn lemegyünk a segélyirodára, és talán szerezhetek újságkihordó munkát.

A segélyiroda Laura egész gyerekkorának része volt, mert mindig oda kellett menniük, amikor apja börtönbe került. Gyakran gondolkozott azon, hogy Bill miért nem hagyta abba a lopást, ha mindig elkapták.

- Nem tudok többet elviselni - zokogta anyja. - Hat gyerek, egy ócska lakás, sose jut szabadság vagy tengerparti nyaralás. Most kalappal a kezemben kell odamennem a szociális osztályra, és mindig keveset adnak ahhoz, hogy megéljünk belőle. Ez túl sok ahhoz, hogy elviseljem.

A következő hónapok eseményei után Laura egyetértett anyjával, hogy ezt bárkinek sok lenne elviselni. Nem csak annyi történt, hogy Mark és Paul kirabolta az újságost. A rendőrök több más tárgyat is találtak a szobájukban, amelyeket a fiúk magánlakásokba való betörésből szereztek. A rendőrbíró azt mondta, kemény megrázkódtatásra van szükségük, hogy tanuljanak belőle. Két év javítóintézeti büntetést kaptak.

Apját, egy másik férfival együtt, elítélték egy uxbridge-i postahivatalban elkövetett fegyveres rablásért, és mindketten tíz év börtönbüntetést kaptak. Mint kiderült, csak azért nem tizennyolc évet, mert a fegyver elsütőszerkezete hiányzott, és nem tudták volna használni. De amint anyja akkor megállapította, számára majdnem mindegy, hogy tíz vagy tizennyolc évről van szó; még így is négy gyerekkel maradt magára, akiket etetnie és ruháznia kell, és azt gondolta, még egy telet nem képes túlélni a dohos, hideg lakásban.

Laura életének ez volt a legsötétebb időszaka. Már eddig is elég rossz volt az iskolában, de amint az újságok beszámoltak a bűnügyekről, a csúfolódás és a gonoszkodás százszor rosszabb lett. Valaki készített egy plakátot, a következő felirattal: „a Bűzös Wilmslow apja rabló”, és kiragasztotta a falra az öltözőben.

Senki sem mutatott egy szemernyi együttérzést sem Laura iránt. Az igazgatónő mindig pikkelt rá, mert nem volt szabályos egyenruhája, és nem mindig írta meg a házi feladatát. De hogyan készítette volna el, amikor anyja állandóan siránkozott valamin, Freddy ordított, Ivy és Meggie pedig azért könyörgött, hogy játsszon velük? Szabályos egyenruhára nem telt, azzal kellett beérnie, amit anyja egy jótékonysági vásárban talált, és gyakran volt éhes, mert a segély túl gyorsan elfogyott.

A Wilmslow családban az élet mindig is dőzsölést vagy éhezést jelentett. Néhanapján apja bélszínnel és több zacskó gyümölccsel állított be, sőt még cigarettát is hozott, ami anyjának egy hónapra elég volt. Ilyenkor lementek a piacra, új ruhákat vettek, és minden alkalommal vehettek fagyit, amikor az ételszállító teherautó arra járt. De aztán hosszú időszakok voltak, amikor konzerven vagy tojáson és sült krumplin éltek, és ha a cipőjük talpa kilyukadt, June vágott egy darab kartonpapírt, és azt tették a lábbelijükbe. De soha nem volt ilyen hosszú, könyörtelenül nehéz időszak, mint most. A közfürdőkben két shillingért lehetett kimosni és megszárítani a ruháikat, és amikor anyja úgy döntött, hogy mosni kell, akkor nem maradt pénz a villanyszámlára, és sötétedéskor le kellett feküdniük.

Laurát végül az éhség kényszerítette lopásra. A lopást sosem tekintette bűnös dolognak, csak ostobaságnak, mert úgy nőtt fel, hogy apját folyton lopásért kapták el és büntették meg. De egy jeges, hideg januári szombat délelőttön, nem sokkal a tizenharmadik születésnapja után, amikor tudta, hogy csak kenyér és margarin van otthon vacsorára, úgy döntött, szereznie kell egy kis ételt a családnak.

A Goldhawk Road-i hentesüzleten kívül mindig volt egy asztal, amelyre celofánba csomagolt nyers csirkéket és dobozos tojást raktak ki. Laura számtalanszor megfigyelte, amint az asszonyok innen vesznek csirkét és tojást, mielőtt bemennének a boltba, és kifizetnék. Az újságos melletti oldalon egy deszka lógott a korlátról. Laurának csupán annyi dolga volt, hogy elég hosszú ideig ácsorogjon, és olvasgassa a képeslapok hirdetéseit, megbizonyosodva arról, hogy senki sem nézi, aztán bedugja a kezét a deszka alá, megragadjon egy csirkét, a kabátja alá dugja és elsétáljon.

Senki nem látta meg. Ez volt a legkönnyebb dolog, amit valaha csinált, és hazafelé tartva nem szégyenkezett, még csak nem is érezte bűnösnek magát, csupán elégedett volt.

- Nem lett volna szabad - mondta anyja, de már vette is le róla a celofáncsomagolást, és kivett egy tepsit a szekrényből. - Nem akarom, hogy még egy gyerekemet elszakítsák tőlem.

De amint berakta a csirkét a sütőbe, gyöngéden megsimogatta Laura arcát.

- Jó gyerek vagy - mondta. - Bárcsak ne kellene annyira rád támaszkodnom, túlságosan fiatal vagy.

Anyja dicsérő szavai hatására és később a sült csirkét mohón faló Ivy és Meggie öröme láttán Laura döntött. Ő lesz a család kenyérkeresője.

A tanárai mindig okosnak és gyorsnak mondták; hatéves korára bármit el tudott olvasni, és elég nehéz összeadásokat is el tudott végezni. Az általános iskolai záróvizsgát könnyedén letette, és tudta, hogy ha nem a házi feladatok megírásával kapcsolatos nehézségein múlna, akkor osztályelső lenne. Szeretett matematikai problémákat megoldani, és rájött, hogy a lopás is olyan, mint egy probléma - csak végig kell gondolnia, mielőtt cselekedne, hogy ne kapják el.

Valahol azt olvasta, hogy a legtöbb tolvajt a kapzsiság miatt érik tetten, ezért úgy döntött, sosem engedi meg magának, hogy bármit elvegyen, amire a családjának nincs igazán szüksége. Az iskolából hazafelé jövet és a szombati napokon az üzleteket tanulmányozta, megfigyelte az ott dolgozókat és azt is, hogy pontosan hol tartják az egyes árukat.

Iskolai esőkabátja egy tolvaj számára nagyszerű segédeszköz volt. A karjára terített kabát alatt könnyen el tudott rejteni egy csomag szappanport, egy tekercs vécépapírt vagy egy doboz kekszet. Mindennap valami olyasmivel tért haza, amire szükségük volt, és csak az bosszantotta, hogy sajtot, szalonnát vagy húst nem tudott szerezni, mert ezeket a pult mögött tartották.

Hamarosan merészebb lett, és már ruhákat is lopott a kicsiknek, anyjának pedig harisnyákat és fehérneműt. Gyakran elment metróval a Kensington High Streetre vagy az Oxford Streetre, ahol nagyobb volt a választék. Büszke volt rá, hogy jó minőségű árukat választott, és nagyon felnőttnek érezte magát, mert ő gondoskodott a családról.

- Többet nem szabad ezt csinálnod - mondta anyja minden alkalommal, amikor hazajött, és hozott valamit, de ugyanilyen gyorsan hangsúlyozta azt is, hogy mire van még szükségük. Laura megértette, hogy anyja őrá támaszkodik.

Mire Bill leült egy évet, a dolgok javultak egy kicsit. June heti két este irodákat takarított, és a segéllyel meg a Laura által hazahozott dolgokkal együtt ez azt jelentette, hogy többé nem éheztek. A kicsik egészségesnek tűntek, és szép ruhákban jártak.

Anyja havonta egyszer elment a Wormwood Scrubs börtönbe, és meglátogatta Bilit. Noha általában sírdogált, amikor hazajött, a látogatási napokon kívül Laurának úgy tűnt, hogy anyja sokkal boldogabb, mint korábban. Az iskolai szünetekben gyakran kiment Laurával és a kicsikkel a parkba, és otthon jobban igyekezett takarítani és rendet tartani.

- Remélem, lesz annyi eszed, hogy olyan férjet találj magadnak, akinek van szakmája - mondta egy napon, amikor épp befejezték a konyha tavaszi nagytakarítását. - Anyám mindig azt mondta, Bill rossz férj, és szomorú véget fog érni, de én nem hittem neki.

- Akkoriban volt munkája? - kérdezte Laura.

- Olyan nem, amit rendes munkának lehetne nevezni, de ez a háború alatt volt, és sok hozzá hasonló, katonai szolgálatra alkalmatlan férfi dolgozott beugróként valahol. A lőszergyárban találkoztam vele, ahol akkoriban állásom volt, és azt hittem, megfogtam az Isten lábát.

Laura elmosolyodott.

- De ha apa Isten ajándékának tűnt, akkor miért volt alkalmatlan katonának?

- Mert lúdtalpas volt. Nem mintha ez akadályozta volna abban, hogy táncoljon és mulatozzon vagy bemásszon mások házába. A hadsereg tudott volna mit kezdeni vele, ha fölvették volna; de mivel így alakult, az elsötétítés lehetőséget adott neki mindenféle csínytevésre anélkül, hogy rajtakapták volna. Kezdte azt gondolni, hogy a munka csak a balekoknak való.

- De szeretted ót, ugye? - kérdezte Laura. Kezdett nagyon érdeklődni a szerelem és a romantika iránt, és tovább lelkesítette, hogy hetente egyszer moziba ment. Az iskolában néhány lánynak volt fiúja, de Laura úgy érezte, ő soha nem fog tetszeni egyetlen fiúnak sem, mert annyira közönséges és vékony.

- Igen, persze hogy szerettem - felelte June, miközben füstkarikákat fújt a plafon felé. - A lába nyomát is imádtam. De ha akkor tudtam volna azt, amit most tudok, nem mentem volna hozzá.

- De az ember nem tud ellenállni, ha szerelmes lesz - mondta Laura, mert a sok romantikus filmből ezt az üzenetet fogta fel.

- A szerelem nem olyan, mint a filmekben - mondta June bölcsen. - Nem csak szép és kellemes. Inkább olyan, mint egy őrültség, amely uralkodik az eszed fölött. Nem látod, hogy valójában milyen a pasas. Csak arra tudsz gondolni, hogy megcsókol, és a karjában tart. De hadd mondjam el neked, ez nem tart sokáig. Ha szerencsés vagy, akkor mire elmúlik, addigra ott maradsz egy tisztességes pasassal, aki gondoskodik rólad, de ha nem vagy az, akkor még azt a napot is megbánod, amikor megláttad.

- De ti boldogok voltatok apával! - kiáltott fel Laura méltatlankodva. Arra talán nem emlékezett, hogy Bili nagyon boldog és vidám lett volna a gyerekeivel, de elég boldognak tűnt June-nal, amikor együtt jöttek haza a kocsmából.

- Hogy lehetne bárki is boldog, aki így él? - mutatott körbe June a cigarettájával. - Sosem tekintette ezt egyébnek, mint valami éjjeli menedéknek, ahova beeshet, amikor teleitta magát sörrel. Sosem értékelt engem.

Laura megdöbbent.

- De igen, biztosan!

- Ó, most igen, amikor a hűvösön van - fröcsögte June. - Azt mondja, imád engem és benneteket is, sajnálja a történteket, és minden más lesz, amikor kijön. De ezek csak üres szavak, mindezt korábban is mondta, és én elég ostoba voltam ahhoz, hogy higgyek neki. Mire kijön, negyvenkét éves leszek, egy középkorú nő, aki az életét egy nyomornegyedben élte le, nyaralások és szép holmik nélkül és nagyon kevés jó emlékkel. És arra számít, hogy megvárom őt!

Laura novemberben, apja letartóztatása után tizenhárom hónappal jött rá, hogy anyja nem vár Bilire. June hónapokig heti két este járt takarítani, de szeptemberben ezt heti három alkalomra bővítette. Körülbelül ugyanekkor

kezdte fodrásszal készíttetni a frizuráját, vett magának néhány új ruhát, és amikor elment otthonról, mindig kisminkelte magát.

Laura örömmel látta, hogy anyja jobban néz ki, és a házi feladatát is könnyebb volt megírnia azokon az estéken, amikor June dolgozott, mert amint a kicsik ágyba kerültek, nyugalom és csönd vette körül.

Azóta aludt anyjával együtt az utcai szobában a franciaágyon, amióta Bili börtönbe került, és gyakran annyira mélyen aludt, hogy nem ébredt föl, amikor June éjjel hazaért. De egyik reggel Freddy korán kelt, és Laura egyedül találta magát az ágyban.

Anyja csupán néhány perccel később jött be, miközben Laura tisztába tette a kicsit. Ugyanabban a kék kosztümben volt, amelyben előző éjjel elment otthonról, és a lábán magas sarkú cipőt viselt, de azt mondta, hogy csak cigarettáért ugrott ki.

Laura tudta, hogy anyja hazudik, mert az asztalon egy dobozban volt néhány szál cigaretta, és ha az anyja a boltba szaladt volna ki, akkor csak valami ócska holmiban és papucsban ment volna.

Aznap az iskolában Laura állandóan erre gondolt, és eszébe jutott, hogy néhány héttel korábban egyszer arra ébredt, hogy anyja teljesen felöltözve egy csésze teát készít a konyhában. Akkor elhitte a meséjét, hogy nem tudott aludni, így megmosakodott és felöltözött, de most úgy tűnt, mintha mindkét alkalommal egész éjjel nem lett volna otthon. Ez csak azt jelenthette, hogy férfival volt.

Amint hazaért, kertelés nélkül megkérdezte anyját.

- Hogy érted azt, hogy férfival voltam? - felelte June. Fölállt, és megnézte magát a kandalló fölötti tükörben. Mindig ezt tette, ha valami kínos dologgal szembesült.

- Tudom, hogy férfival voltál, anya - mondta Laura. - és férjnél vagy, tehát ez bűnös dolog.

June gyorsan megfordult, és apró arca megkeményedett a haragtól.

- Megmondom én neked, mi a bűnös dolog - mondta. - Egy lány, aki nem tudja elviselni, ha azt látja, hogy anyja él egy kicsit. Tudod, milyen érzés ide bezárva lenni nap nap után úgy, hogy csak ti négyen vagytok velem? Hát megmondom neked, bárkinek elég lenne ahhoz, hogy becsavarodjon tőle.

Laura elég érett volt ahhoz, hogy megértse, miért volt June számára csábító egy másik férfi; végül is alaposan tisztában volt apja hiányosságaival. Még akár örült volna is, ha anyja nem annyira undok.

Az fájt neki, hogy June őt is egy kalap alá vette a három kicsivel, teherként, amikor az előző évben ő volt az egyetlen barátja és segítsége.

Attól is félt, hogy ez az új férfi, bárki legyen is az, esetleg hozzájuk akar költözni.

Mint három-négy héttel később kiderült, a férfi egy hatvanéves özvegyember volt, és Vincent Parishnek hívták. Irodája volt abban az épületben, ahol June

takarított. Laura anyja szerint Vincent mint sikeres, jó családból származó úriember mindenben Bill Wilmslow ellentéte.

Laura tizennegyedik születésnapja előtt két nappal 1959. január 3-án találkozott először Vincenttel. A férfi mindannyiukat meghívta a Strand utcában álló Lyon Corner House étterembe, és fagylaltkelyhet rendelt ne kik. Laurát meglehetősen lenyűgözte a férfi elegáns beszédmódja, varratott öltönye és aranyórája, de kevésbe imponált neki a férfi széles termete, kopaszsága és hideg, fakókék szeme.

- Nagyon örülök, hogy végre mind a négyötökkel találkoztam - mondta, és összeszorított szájjal mosolygott. - Anyátoknak és nekem nagyon sok tervünk van számotokra.

Laura azonnal megérezte, hogy a férfinak valójában csupán csinos, fiatal anyja kell, de mivel a gyerekei nélkül nem kaphatta meg, úgy tett, mintha boldog lenne attól, hogy vele együtt őket is megkapja.

Figyelte a férfit, amint hízelgett Ivynak és Meggie-nek, akik bájosan néztek ki külön erre az alkalomra vásárolt kék bársonyruhájukban. A férfi arca megrándult a látványtól, amikor Freddy egész arcát összekente a fagyijával, és élénkpiros lett, amikor a kisfiú visítani kezdett, mert ki akart szállni az etetőszékből. Laura ezt nem rótta fel neki, mert őt magát is zavarta, hogy Freddy felhívja rájuk a figyelmet, az viszont igazán nem tetszett neki, amilyen önelégülten mosolygott rá a férfi az asztal fölött.

Ő is új öltözékben volt, és ez fölvillanyozta. Vörös gyapjúból készült ruhát viselt, szaténszalaggal szegett mély, ovális nyakkivágással, pelerinszerű felsővel. Alatta tüll alsószoknya volt, és élete első magas sarkú cipője. Anyja még azt is megengedte, hogy fodrásszal vágassa le a haját, és csavarokat rakott bele. De Vincent tekintete hatására túlságosan tudatosultak benne a mellei, amelyek a semmiből bukkantak elő az előző három hónapban.

- Amikor Laurát látom, olyan érzésem van, mintha megpillantanám, hogy nézhettél ki kislány korodban - mondta a férfi June-nak. - Biztos vagyok benne, hogy belőle is gyönyörű nő lesz majd.

Anyja ragyogott a bóktól, de Laura számára úgy hangzott, mintha a férfi arra célzott volna, hogy ő egy rút kiskacsa. Már a nyelve hegyén volt egy találó válasz anyja utánzásával és a szőkítéssel kapcsolatban, de megtartotta magának a megjegyzését, mert nem akarta elrontani a mamája napját.

- Azt akarom, hogy mindannyian hozzám költözzetek - mondta Vincent kicsit később, és rájuk ragyogtatta mosolyát. - Nagyon szép házam van Barnesban, közvetlenül a folyó mellett. Meggie járhat az ottani iskolába, Ivy és Freddy pedig követik majd, amikor már elég nagyok lesznek. Anyád és én úgy gondoljuk, Laura, hogy neked a mostani iskoládban kellene maradnod. Metróval nincs olyan messze.

- Gyönyörű ház - szakította félbe anyja, és arca lángolt az izgatottságtól. - Csak várjatok, míg meglátjátok! Két fürdőszoba van, el tudjátok hinni?! Ivynak és Meggie-nek közös szobájuk lesz, és van egy kicsi szoba Freddynek és egy

másik, amely csak a tiéd lesz, Laura. Vincent szerez majd neked egy igazi íróasztalt is, így nyugodtan tudod majd írni a házi feladatodat.

- Mit szól majd ehhez apa? - kérdezte Laura. Egyik része örült, hogy elmennek majd a Thomfield Roadról: az igazi fürdőszoba és a saját szoba gondolata olyan volt, mintha bepillantott volna a mennyországba. Ha anyja előbb elmondta volna neki ezt, még a mai nap előtt, akkor talán igazán elégedett lehetett volna tőle. De Laura azt érezte, hogy az ő érzései és véleménye semmit sem jelentenek.

- Fütyülök rá, mit szól hozzá - csattant fel anyja. - Ő nem gondolt rám és rátok, gyerekekre, amikor elment, és kirabolta azt a postát. Nagyon valószínű, hogy azt tervezte, lelép azzal a doboz pénzzel.

- Anyád nagyon nehéz időszakot élt át - szólt közbe rosszallón Vincent. - És te már elég nagy vagy ahhoz, hogy ezt megértsd, Laura.

Laura felpattant a székéről.

- Megérteni! Én támogattam őt végig! Ha én nem lettem volna, akkor ez a három gyerek éhezett volna, és nem tudtak volna mit fölvenni. Hamarosan rájössz majd, milyen ember az anyám! Csak a cigijével és a hajfestéssel törődik. Még csak takarítani sem tud.

Ezután kirohant a Corner House-ból, nem véve tudomást róla, hogy anyja visszahívja, és addig futott megállás nélkül, amíg el nem ért a Regent Streetig. Itt már annyira kifulladt, hogy nem tudott továbbmenni.

Egy falnak támaszkodott, hogy kifújja magát. Tudta, hogy túl sok dolgot mondott, és anyja valószínűleg nem fogja megbocsátani. Mi több, a kabátját a Corner House-ban hagyta, és jeges szél fújt. Nem volt pénze metróra, még a bejárati ajtóhoz sem volt kulcsa; az a kabátzsebében maradt.

Egy óra múlva ért haza. Elég könnyen föl tudott szállni a metróra jegy nélkül, de amikor leszállt a Goldhawk Roadon, ki kellett találnia egy fantasztikus mesét a jegyszedőnek a kabátja ellopásáról, és megkérdezte, behozhatja-e neki másnap a jegyet. A férfi elengedte. De amikor vékony ruhájában dideregve végigsétált az utcán, igazán félt attól, hogy milyen fogadtatásban lesz része otthon.

A bejárati ajtót Meggie nyitotta ki.

- Anya igazán dühös rád - suttogta, és sötét szeme tele volt aggodalommal. - Vincent bácsi taxiba ültetett bennünket, hogy hazajöjjünk. Azt mondta, keményebben kell fogni téged.

Laura megölelte a kis húgát. Meggie aggodalmaskodó természetű volt; csupán hétéves létére már rosszalló ráncok sorakoztak apró homlokán. Ő és Ivy csinosabbak voltak Lauránál; sötétbarna és nagyon fényes hajuk és nagyobb szemük volt. De Meggie aggódása ártott a szépségének - most éppen úgy nézett ki, mint egy idős kis hölgy.

- Bánom is én, ha bajban vagyok - mondta Laura elég hangosan ahhoz, hogy anyja meghallhassa. - Ez az alak pedig nem a bácsikád, csak egy férfi, aki tetszik anyának.

Anyja megjelent az ajtóban.

- Hogy lehetsz ennyire undok? - kérdezte, és hangja éles volt a sértettségtől. - Miért nem tudsz örülni az én örömömnek és annak, hogy mindannyian egy szép, meleg, kényelmes házban fogunk élni? Ő sokkal jobb apátok lesz, mint Bill.

- Csakugyan? - válaszolt Laura szemtelenül. - Egyikünket sem akarja, csak téged. Mennyi idő kell majd hozzá, hogy belekössön Freddybe, leszidja Ivyt, amiért bepisil, vagy dühös legyen Meggie-re, mert félénk?

- Mind a négyötöket megszereti majd, amint megismer benneteket. De egész nap dolgozni fog, tehát nem fogsz sokszor találkozni vele, a hétvégéket kivéve.

Laura egy pillanat alatt belátta, hogy anyja nem volt teljesen meggyőződve Vincenttel való kapcsolatát illetően. Látta a szemén, és hallotta a hangjában. Szerette a férfi házát, szerette azt, amit tehet érte, de őt magát nem szerette.

- Azt hiszem, hibát követsz el, anya - mondta Laura - Ha már nála lakunk, és bármi rosszul alakul, és kidob téged, akkor hova fogsz menni?

- Semmi sem fog rosszul alakulni, hacsak el nem rontod nekünk - felelte anyja. - Vincent jó ember, Laura. Kedves és tisztességes, és van egy kis dohánya is. Ne próbálj problémákat keresni.

Laura bement a nappaliba, és leroskadt az ágyra. Túlságosan jól emlékezett arra, hogy apja hogyan morgott régebben a gyerekek hangoskodása miatt, így nyilvánvaló volt, hogy egy olyan férfinak, akinek sosem volt saját gyereke, nem lehet igazán fogalma arról, mit jelent négy készen kapott gyerek, akik hirtelen ott nyüzsögnek majd a házában. Azt gondolta, anyja minden bizonnyal ostoba, ha erre nem gondol.

Anyja bejött utána az utcai szobába, csöndben megállt, és néhány percig nézte őt.

- Nem tudnád megpróbálni megkedvelni őt? - mondta végül, és hangja reszketett, mintha a sírás szélén állna.

- Nem lehetnél egyszerűen csak a szeretője, és élhetnénk tovább ugyanebben a lakásban? - kérdezte Laura, és azt gondolta, ez a tökéletes megoldás. - Vigyázhatnék a kicsikre azokon az estéken, amikor vele akarsz lenni.

- Te ostoba szamár! - kiáltott fel anyja. - Nem érted, hogy azt akarom, hogy mindannyian kijussunk ebből a patkányfészekből? Ha itt élsz, nincs esélyed az életben. Tudom, hogy csúfolnak az iskolában azért, ahogyan élünk, és igazán rosszul érzem magam ettől. Okos vagy, és szeretném, ha egyetemre mennél, és olyan esélyeid lennének, amilyenek nekem sosem voltak. Csak így látom, hogy esélyt kapsz.

Laurát megdöbbentette, hogy anyja valójában törődik a jövőjével, és ettől elszégyellte magát.

- Oké, anya, megpróbálok majd minden tőlem telhetőt, hogy megkedveljem őt - mondta, és úgy érezte, mindjárt elsírja magát. - Bocsánat a mai napért.

- Ez most nem számít - mondta anyja. Odajött az ágyhoz, és leült Laura mellé. A vállára tette a kezét, és megszorította. - Tudom, hogy nem lesz könnyű egy új élethez alkalmazkodni, különösen nekem. Nem vagyok valami jó háziasszony,

ugye? De meg kell tanulnom azzá válni, mert lehet, hogy sosem lesz még egy ilyen esélyünk.

A tavaszi szünetben költöztek Barnesba. A költözés előtti estén Laura kirakott még egy zsák régi ruhát és szemetet a kukákhoz. Izgatottan és boldogan várta a másnapot.

Mindannyian megnézték az új házat még februárban, és minden úgy volt, ahogy anyjuk mondta. Sőt még annál is jobb: egy különálló, harmincas években épült ház a Temze partján, amely olyan elegáns, tágas és napsütötte volt, amilyet Laura korábban csak filmeken és színes magazinokban látott. El volt látva minden olyan luxuscikkel, amelyeket anyja régebben mindig a lottónyereményről álmodozva sorolt fel: volt tévé, hűtőszekrény, mosógép, padlószőnyeg és porszívó. Semmi sem volt kopott; hatalmas, kényelmes kanapék és fotelok álltak a nappaliban, az étkezőben nyolcán is elfértek, a konyhában pedig legalább húsz szekrény volt. Laura el volt ragadtatva, amikor fölfedezte, hogy a folyóra néző szobája lesz. Olyan háromtükrös öltözőasztala volt, mint egy filmsztárnak, és még egy saját kis fotelje is a Vincent által megígért íróasztal mellett.

Órákat töltött a kicsikkel közös fürdőszobában, és magába szívta a fényes, halvány rózsaszín csempék, a fűtött törülközőtartó és a tükör két oldalán lévő lámpák minden részletét. Vincenttel kapcsolatos fenntartásai mégis annak hatására múltak el, hogy a férfi mennyi mindent tett a kicsikért. Újratapétázta a szobát Ivynak és Meggie-nek, egy virágokkal és tündérekkel teli tapétával. A lányok új ágyakat kaptak, és mindkettőn aranyos játék babák ültek. Freddy szobája egészen kicsi volt, de Vincent készíttetett neki egy kiságyat, és vadállatmintás függönyöket tett föl. Emellett egy fényes, piros triciklit is vett neki. Senki sem vesződne ennyit, ha nem akarná igazán, hogy a gyerekek vele éljenek.

Vincent azt is mondta, hogy új életet fognak kezdeni, és így csak a legjobb ruháikat és a legféltettebb holmijaikat kellett magukkal vinniük. A férfi minden egyebet megvett, amire szükségük volt. Az utolsó néhány hétben azzal foglalkoztak, hogy megszabadultak a dolgaiktól; néhány bútort eladtak egy szomszédnak, a kinőtt ruhák, az edények és a porcelánok pedig jótékonysági vásárra kerültek. A többi holmijuk egyszerűen szemét volt, és több mint húsz zsákot töltöttek meg velük.

Laura a legkevésbé sem érezte magát szomorúnak azért, mert eljöttek a Thornfield Roadról. Végre előrébb jutnak, és még ha a lányok az iskolában nem jöttek is oda hozzá, amikor húsvét után meglátták új egyenruhájában, túl boldog volt ahhoz, hogy törődjön velük.

Tíz hónappal később, januárban, a különleges, tizenötödik születésnapi uzsonnánál Laura a gyönyörű, cukormázas, rózsákkal díszített tortát nézte, és maga előtt látta Meggie, Ivy és Freddy telt, egészséges, mosolygó arcát. Azt

kívánta, bárcsak ő is olyan őszintén elhinné, hogy tényleg a paradicsomban vannak, mint a testvérei.

Vincent becsületére legyen mondva, a férfi nagylelkűen és szeretettel bánt mind a négy gyerekkel. Nem panaszkodott, amikor zajongtak, és mindegyiküket elhalmozta új ruhákkal, játékokkal, könyvekkel és bármi egyébbel, amire akár csak céloztak, hogy szeretnék. Ami anyjukat illeti, ő virult; minden héten fodrászhoz és manikűröshöz járt, olyanfajta ruhákat és cipőket hordott, mint a gazdag asszonyok, és többé nem látszott rajta az a kimerültség, amely régi életük oly jellemző része volt.

De Laura mindig tisztában volt valami rejtett elégedetlenséggel, mintha anyja egy olyan szerepet játszana, amely nincs teljesen ínyére. Gyakran ideges volt, különösen Vincent hazaérkezése előtt, és ezen nem segített, hogy a férfi mindenre megjegyzést tett, ami rendetlen vagy piszkos volt.

Laura természeténél fogva tisztaság- és rendszerető volt, de tisztában volt vele, hogy nem mindenki olyan, mint ő. June sem volt olyan. Még a Grove House-i háztartási gépek sem tudták őt nagyszerű háziasszonnyá változtatni. Nem vette észre az ujjlenyomatokat a festésen vagy a csordultig telt konyhai szemetest, és főzni sem tudott valami jól.

Így Laura fedezte őt azzal, hogy amikor hazarohant az iskolából, végigszaladt a házon, összeszedegette a dolgokat, kitakarított itt, rendet rakott amott, és gyakran felügyelte anyja főzését, hogy a később Vincenttel kettesben elfogyasztott vacsorájuk rendben legyen.

Laura számára szinte érthetetlen volt, hogy anyjának mi esett olyan nehezére a főzésben; végül is többé már nem szűkölködött, és csak a recepteket kellett elolvasnia és követni az utasításokat. De talán megrémítette, hogy Vincent bonyolultabb ételekhez volt szokva, mint amelyeket ő valaha is evett. Kétségtelenül úgy tűnt, nagyon fél attól, hogy a férfi fölfedezi a hibáit.

Mint kiderült, Vincentnek volt két felnőtt fia, akikkel elhidegült a viszonya. Anyjuk halála után a fiúk megszakították vele a kapcsolatot, és Laura kíváncsi volt, miért alakult így. Talán azért, mert Vincent kegyetlen volt az anyjukkal?

Vincentben volt némi ridegség. Még szeptemberben, amikor arra vártak, hogy Markot és Pault kiengedik a javító-nevelő intézetből, kereken megmondta, hogy a fiúk nem élhetnek Grove House-ban. Azzal a kifogással élt, hogy nincs hely, de valódi indoka nyilvánvalóan az volt, hogy tudta: a két kamasz valószínűleg bajban lesz. Mint kiderült, igaza volt, mert végül is nem engedték ki őket: rátámadtak a személyzet egyik tagjára, és még egy évet kaptak. De ha mégis kiszabadultak volna, Vincent szívesen látta volna őket valami szállón.

A Grove House-i és a Thornfield Road-i életet összehasonlítva Laura gyakran érzett bűntudatot, amiért nem borult térdre, és adott hálát Istennek Vincentért. Csodálatos volt látni, hogy a kicsik annyira boldogok és magabiztosak, és Meggie meg Ivy igazán jól szerepeltek az új iskolájukban. Örült, hogy anyját csinosnak látja, és nem kell neki állandóan a pénz miatt aggódnia.

Időnként úgy gondolta, hogy rossz előérzete csak önzésből ered, mert úgy tűnt, mintha neki nem származott volna annyi haszna a költözésből, mint a többieknek. A többi lány az iskolában semmivel sem kedvelte jobban, még vadonatúj egyenruhája, a doh- és penészszag hiánya és új, divatos frizurája hatására sem. Többé már nem erőszakoskodtak vele, egyszerűen semmibe vették, Barnesban pedig nem voltak barátai, mert másik iskolába járt.

Legfőbb aggodalmát mégis Vincent jelentette. A férfival kapcsolatos rossz érzései sosem hagyták nyugodni. Mindig kínosan érezte magát vele, bár nehezen tudta megmagyarázni, miért. Úgy tűnt, túl közel ül hozzá, és rajtakapta, hogy furcsán bámulja őt. Talán ha apja régen ölelgette és a térdére ültette volna, akkor semmit sem gondolt volna arról, mikor Vincent ezt tette, de borsózott tőle a háta.

Vincent bejött Laura szobájába, amikor házi feladatot írt, fölé hajolt, megjegyzéseket tett fejlődő alakjára, és néhányszor megpróbálta kinyitni a fürdőszoba ajtaját, amikor fürdött.

Megpróbált beszélni róla anyjával, de csak felbosszantotta vele. June azt mondta, hálásnak kellene lennie azért, mert Vincent gyöngédséget mutat iránta, és az apja szeretne lenni.

- Most kell meggyújtanod a gyertyákat - mondta Meggie, megtörve Laura álmodozását. - Enyém lehet az egyik rózsa, amikor fölvágod a tortát?

- Persze hogy a tiéd lehet - mondta Laura. - Mindenki kap egyet, és hagyunk egyet Vincent bácsinak, mire hazajön a munkából.

Meggie egy gyufával meggyújtotta a gyertyákat, és amikor rázendítettek, hogy „Boldog, boldog születésnapot”, Laura körülnézett és elmosolyodott. A három és fél éves Freddy pirospozsgás, pufók arcú, fekete hajú, izmos kisfiú volt, és látszott a szemén, hogy folyton rosszaságon töri a fejét. Ivy hatéves volt, haja olyan fakóbarnává változott, mint Lauráé, de kedves, nagy barna szeme volt. Meggie változott a legtöbbet a költözés óta; arckifejezéséből eltűnt a gondterheltség, hízott egy kicsit, nőtt néhány centit, hosszú haja pedig sötét és selymes volt, amitől nagyon szép lett. Ami anyjukat illeti, remekül nézett ki rózsaszín pólójában és kardigánjában és a karácsonyra Vincenttől kapott gyöngyökkel. Most nem dohányzott olyan sokat, mert Vincent nem helyeselte, és arca tisztább és derűsebb lett.

Laura elfújta a gyertyákat, és leszedte őket, hogy felvágja a tortát. Régen csak egy piskótatekercset kaptak a születésnapi uzsonnára, és most meghatotta, hogy Vincent ilyen szép tortát vett neki. Tudta, hogy biztosan drága volt, és mivel egy tranzisztoros rádiót is kapott, most csak jókat gondolt Vincentről.

Laura a szobájában volt este, amikor Vincent később benézett hozzá.

- Milyen volt a torta, szülinapos? - kérdezte.

- Káprázatos - mondta Laura. Azért jött fel uzsonna után, hogy megírja a házi feladatát, és mivel Vincent sokáig dolgozott, eddig nem találkoztak. - És a rádiót

is köszönöm. Pont ilyet szerettem volna; most már hallgathatom a Luxembourg rádiót esténként.

- Szeretem megadni a hölgyeimnek, amire vágynak - mondta Vincent, és bejött a szobába. Mint mindig, most is nagyon elegánsnak tűnt szénszürke öltönyében, fehér ingében és kék csíkos nyakkendőjében. Lehet, hogy pókhasat eresztett és kopaszodott, de megjelenése előkelő volt. - Akkor kaphat egy csókot ez a vénember? - kérdezte, és vicces képet vágott.

Laura nevetett, és odament hozzá, hogy megpuszilja az arcát, de Vincent átölelte, és nedves, puha szája a lány szájára csúszott. Laura kibújt az ölelésből, és nem volt biztos benne, hogy a férfi szándékosan tette, vagy véletlen volt.

- Mindig szerettem volna egy kislányt - mondta a férfi, és leült az ágyra. - Most három is van. Milyen szerencsés ember vagyok.

Erre Laura elszégyellte magát, hogy olyan gyanakvó vele szemben.

- Mi is szerencsések vagyunk, hogy anya rád talált - mondta kicsit félszegen. - Nagyon jó vagy hozzánk.

- Igazán örömmel tettem - mondta a férfi, és megfogta Laura kezét. - Belőled pedig nagyon csinos lány lesz. Biztos vagyok benne, hogy nemsokára fiúk hívogatnak majd, akik randit kérnek tőled.

- Sose találkozom egy fiúval sem - mondta Laura zavartan kuncogva.

- Hát, talán fontolóra kellene vennünk egy klubot, ahova beléphetnél, hogy találkozz néhány fiúval mondta Vincent, és közelebb húzta Laurát az ágyhoz.

- Azt hiszem, van egy ifjúsági klub az utcában; valamelyik csütörtök este láttam, hogy fiatalok gyülekeztek a templom előtt. Elmehetek, és megkérdezhetem neked.

- Túlságosan félnék elmenni egy olyan klubba, ahol senkit sem ismerek - mondta Laura, és leült Vincent mellé.

- Először mindenki így érzi - mondta a férfi. - Mindig mondom anyádnak, hogy valami módot kell találnunk arra, hogy bemutassunk téged másoknak, és barátokat szerezhess. Mi lenne, ha belépnél a cserkészlányokhoz?

- Ahhoz már túl öreg vagyok - mondta Laura sóhajtva. - Shepherds Bushban még igazán szerettem volna belépni hozzájuk, de nem telt az egyenruhára.

- Nem vagy túl öreg - mondta a férfi, elengedve a lány kezét és átölelve a vállát. - A vasárnapi felvonulásokon tizenhat-tizenhét éves lányokat is láttam. Nyáron táborozni mennek, és mindenféle más kirándulásra, és biztos vagyok benne, hogy a vezetőnők értékelik, ha vannak köztük valamivel nagyobb lányok is, akik segítenek a kicsiknek.

Laurának tetszett az ötlet.

- Azt hiszem, egyszer elmehetnék, és megnézhetném, milyen. De nem lesz minden lány nagyon flancos?

- Nem lesznek flancosabbak nálad - mondta Vincent kuncogva. - Jó iskolába jársz, és szép házban laksz. Ugyanazon a szinten vagy még magasabban vagy, mint ők.

- Valóban? - kérdezte Laura, kissé meglepődve.

- Persze - mondta Vincent határozottan. - Nem szabad azt gondolnod, hogy valamilyen szempontból alsóbb rangú vagy. Okos és szép vagy, éppolyan jó, mint bárki más.

Ekkor megölelte a lányt, aki ez egyszer nem húzódott cl tőle, mert jó érzés volt, hogy a férfi dicséri.

- Így már jobb - mondta a férfi. - Időnként mindenkinek szüksége van rá, hogy odabújjon valakihez.

Keze hirtelen Laura mellére siklott. Mint a korábbi csók, ez is lehetett félreértés, mert azonnal visszahúzta a kezét, és azt mondta, ideje mennie, mert Laura anyja csodálkozni fog, hol marad.

Miután a férfi kiment, Laura összezavarodott. Vincent minden szava azt sugallta, hogy csak kedves és atyai - a saját apja egy fikarcnyit sem törődött volna azzal, hogy vannak-e barátai, és kétségtelenül soha nem dicsérte. Talán azért volt, mert annyira bizalmatlan Vincenttel szemben, és lehet, hogy egyszerűen csak az ő fantáziája mocskos.

A születésnapja utáni hetekben Vincenttel kapcsolatos érzései ingadoztak. Néha biztos volt benne, hogy a férfi csak igazi apa akar lenni, máskor pedig úgy érezte, más indítékai vannak, amikor kedves hozzá. Elvitte őt a cserkészlányokhoz, ahol szívélyesen fogadták, másnap pedig elvitte, és vett neki egy komplett egyenruhát. Igazán örült, hogy Laura már az első este összebarátkozott egy Patsy nevű lánnyal, aki ugyanabban az utcában lakott, mint ők. Azt mondta, bármikor áthívhatja Patsyt, amikor kedve van.

De folyamatosan tapogatta és ölelgette. Laura nem szerette, ahogyan megütögette a fenekét, vagy ahogyan bejött a szobájába jóéjt-puszit adni. Vitatkozott magával, hogy Vincent Ivy és Meggie fenekét is ütögette, és ők is kaptak tőle puszit, és ha őt kihagyta volna ebből, akkor talán megsértődött volna. De húgai csak kislányok voltak. Miért nyúlnak Vincent ölelései és csókjai olyan hosszúra, és általában miért akkor történnek, amikor egyedül vannak? És miért tűnt úgy, mintha ajándékaival valahogy megvesztegetné őt?

Egyik este Vincent egy gyönyörű piros, kapucnis kabátot hozott Laurának. A lány el volt ragadtatva tőle, és ösztönösen megölelte a férfit, hogy megköszönje. De aznap este a férfi később bejött a szobájába, amikor Laura az ágyában olvasott, és mondott valamit arról, hogy csinos holmikat akar adni neki, mert megérdemli. Ismét szájon csókolta, ez alkalommal kétségtelenül szándékosan.

Anyjának nem mondhatta el, mert tudta, hogy nem hinne neki, és szinte biztosan azt vetné a szemére, hogy bajt kever. De mivel semmit sem tett és mondott, a férfi merészebb lett. Néhányszor Laura mögött jött fel a lépcsőn, és kezét a lány mellére tette. Annak ellenére, hogy a lány ellökte magától, és azt mondta, ne érjen hozzá, csak nevetett, mintha azt hinné, hogy nem gondolja komolyan.

Március elején, egy nagyon hideg délutánon, amikor Laura kijött az iskolából, Vincent az autóban várta. Azt mondta, üzleti találkozója volt a közelben, és arra gondolt, utána eljön érte, és hazaviszi. Vincent vállalata irodai felszerelésekkel

foglalkozott, és azonkívül, hogy irodákat látott el íróasztalokkal, székekkel és írógépekkel, egy nyomdája is volt, ahol névjegykártyákat és fejléces levélpapírokat gyártott. Laurának eléggé imponált, hogy a férfi nagy cégeknek szállít; időnként látott olyan számlákat, amelyeket a férfi több száz fontról állított ki.

Mivel gyakran dicsekedett ezzel az iskolában, jó volt látni a többi lány meglepett arckifejezését, amint elhajtott Vincent csillogó Jaguarján. Remélte, hogy ezután nem nevezik majd hazugnak. Még jobban érezte magát, amikor Chelsea-ben megálltak egy kávéra és egy krémes süteményre, mivel ez nagyon nagyvilági dolognak tűnt a számára.

Amikor hazaértek, a házban sötét volt. Laura anyja egy levelet hagyott a konyhaasztalon, amelyben azt írta, hogy elvitte a kicsiket az Oxford Streetre új cipőt venni, és hét óra körül érnek majd haza.

- Jól van, akkor még egy kicsit magunkban leszünk - mondta Vincent vidáman. - Megyek, fölélesztem a tüzet, és odakuporodhatunk elé.

Laura készített egy teát. Amikor bevitte a nappaliba, Vincent már meggyújtotta a tüzet, fölkapcsolta az asztali lámpát, levette a cipőjét és a kabátját, és a kanapén ült.

- Szeretem a hideg, sötét délutánokat - mondta. - Legalábbis akkor, amikor már bent vagyok, és a tűz előtt ülök. Gyere, ülj ide mellém.

Laura leült a férfi mellé, és lábát a tűz elé tartotta, miközben a teáját iszogatta. Volt házi feladata, és tudta, hogy teázás után mennie kell, és hozzá kell fognia, de annyira kellemesen érezte magát, hogy nehezen indult el. Beszélgettek egy kicsit, főleg a cserkészlányokról, mert Laurának a következő héten kellett beiratkoznia. Úgy tűnt, anyját sosem érdekelték az ilyesmik, valójában azt mondta, nem látja értelmét annak, hogy valaki cserkészlány legyen, ezért jó volt, hogy Vincenttel tudott beszélni róla.

- Patsy azt mondta, a táborozás tényleg szuper, ő már volt néhány kiránduláson, és idén nyáron a kenti Cudhambe mennek majd. Anya elenged majd, ugye?

- Elenged, ha azt mondom neki, hogy el kell engednie - mondta Vincent, és karját Laura dereka köré fonta - Tudom, hogy egy kicsit értelmetlennek tartja a cserkészkedést, de ez azért van, mert neki sosem volt esélye ilyesmit csinálni, amikor fiatal volt.

Laura kellemesen érezte magát Vincent társaságában a hosszú iskolai nap után, és bizonyára elbóbiskolt a tűz melegétől. De arra riadt fel, hogy Vincent megpróbál a bugyijába nyúlni.

Iszonyúan megijedt. Iskolai szoknyája a dereka fölött volt, és döbbenten látta, hogy Vincent a másik kezében a péniszét tartja. Egy pillanatra megdermedt a rémülettől. Sosem látta még felnőtt férfi péniszét. Óriási volt, és a vége bíborvörösen csillogott.

- Mit művelsz? - kiáltott fel, és hirtelen észrevette, hogy a blúza is ki van gombolva.

- Csak szeretlek - mondta a férfi. - Ne mozdulj, csak hadd érintselek meg ott.

Laura felpattant, lesöpörte magáról a férfi kezét, és remegett az undortól.

- Te mocskos szemétláda! - ordított a férfira. - Hogy tehetted!

Kirohant a szobából, kettesével szedve a lépcsőket fölrohant, és bezárkózott a fürdőszobába. Hányingere volt, és nagyon félt. Amikor néhány perccel később meghallotta, hogy a férfi fölfelé jön a lépcsőn, ki üvöltött neki, hogy menjen el.

- Nem tudtam megállni - mondta a férfi az ajtó túloldalán lágy és hízelgő hangon. - Annyira szép voltál, és egyszerűen csak elragadtattam magam. Sajnálom, ha megijesztettelek, de azt hittem, te is így érzel irántam.

- Hogy éreztem volna így, te egy öregember vagy! - kiabált vissza Laura. - Anya nagyon dühös lesz rád, amikor elmondom neki.

A férfi arra kérte, jöjjön ki a fürdőszobából, de a lány nemet mondott. Egy kis ideig hallgatott, de Laura tudta, hogy még mindig ott van.

- Oké, tehát hibát követtem el - mondta végül. - De magadnak köszönheted, te bújtál oda hozzám. Honnan kellett volna tudnom, hogy nem akarod?

Laura most már sírt, és képtelen volt szavakba önteni, mennyire bemocskolva érzi magát. Egyre csak azt hajtogatta, hogy elmondja anyjának.

- Jól meg kell gondolnod, mielőtt ezt tennéd - mondta Vincent. - Először is egyszerűen azt mondom majd neki, hogy te kezdted, és azóta illegeted magad előttem, amióta ideköltöztetek.

- Tudni fogja, hogy ez nem igaz - zokogta Laura. - Az elejétől fogva hátborzongató voltál velem.

- Vajon hátborzongató dolog jó otthont adni neked és a többieknek? - kérdezte Vincent fagyos hangon. - Vajon hátborzongató dolog jó ételt, meleg ruhákat és minden egyebet megadni nektek, amire szükségetek van? Azt hiszem, nem, és ha anyád a te verziódat hiszi el a történtekről, akkor az egésznek vége. Mindenkinek mennie kell majd. Vissza egy másik nyomornegyedbe, amíg anyád föl nem szed egy másik balekot, aki hajlandó eltartani őt.

Kitartóan mondta a magáét, és Laura ekkor rájött, hogy a férfi elég kegyetlen ahhoz, hogy kitegye a családját az utcára.

- Azt hittem, szereted anyát - zokogta. - De nem, csak kihasználtad őt.

- Kihasználtam! Ez vicces - kiáltott fel a férfi. - Színjátékot játszott attól a pillanattól kezdve, amikor megtudta, hogy özvegy vagyok. Hallgass ide, Laura, és jól figyelj! Anyád csak egy kurva. Bármelyik pénzes palinak ledobta a bugyiját. Az elejétől fogva tudtam, de jó társaság volt, és megkaptam tőle, amire vágytam. Most rajtad múlik a dolog. Mondd el neki, ha el kell mondanod, de te leszel a hibás, ha a te pártodra áll, és ki kell dobnom őt.

- Visszataszító vagy! - kiabált vissza Laura. - Anya el akar majd menni, ha megtudja, mit mondtál.

- Jobban tennéd, ha a húgaidra és Freddyre gondolnál - mondta Vincent fenyegetően. - A lányok nem fogják megköszönni neked, amikor majd el kell menniük abból az iskolából, ahol olyan jól boldogulnak, vagy a szép szobájukból. És mi lesz Freddyvel, amikor itt kell hagynia a triciklijét és a többi

játékot? De June egyéb ként sem fogja majd a te pártodat, egy jó kurva tudja, mikor találta meg a szerencséjét. Egyszerűen gyűlölni fog, amiért keresztülhúzod a számításait.

Laura tiltakozott, de erőtlenül, mert túl szörnyű volt maga előtt látni Meggie és Ivy arcát, amikor el kell menniük innen.

- Most lemegyek - mondta Vincent. - Menj a szobádba, és maradj ott. Remélem, hogy reggelre a legokosabb lépést választod, vagyis hallgatni fogsz.

Laura később hallotta, amikor anyja hazaért, és azt is, amikor Meggie hívta Vincentet, hogy megmutassa neki új cipőjét. A lépcsőn felsodródó beszédfoszlányok egy boldog család hangjai voltak, és Laura a párnájába fúrt fejjel zokogott. Tudta, hogy Vincentnek igaza van, mindenki szenvedne, ha elmondaná az igazságot.

Anyja nem jött fel megnézni, miért van ágyban, ami önmagában arra utalt, hogy nem túl sokat törődött legnagyobb lányával. Meggie később felhozott egy pohár tejet és egy szendvicset, de még ő is túl izgatott volt az anyjától kapott új cipő és ruha miatt ahhoz, hogy azzal foglalkozzon, miért van ágyban a nővére.

Ezen a hosszú éjszakán Laura nem tudott aludni. Rájött, hogy kénytelen egyszer s mindenkorra elmenni innen. Tudta, hogy a történtek után túl sok feszültséget jelentene, ha itt élne, ezenkívül Vincent ismét megtehetné, amit megpróbált.

De ez azt jelentette, hogy el kell jönnie az iskolából, és munkát kell szereznie. Ez az egyetemmel és a karrierrel kapcsolatos tervei végét fogja jelenteni.

Eddig az éjszakáig még sosem érzett gyűlöletet senki iránt. Sosem gyűlölte apját, még akkor sem, ha nem volt valami jó apa. Az iskolában sem gyűlölte azokat a lányokat, akik bántották. De a kora hajnali órákban megtanulta gyűlölni Vincentet, miközben az ágyában feküdt, és belátta, hogy tervei és álmai meghiúsulnak.

Még csak bosszút sem állhatott rajta, ha nem akarja családját veszélybe sodorni. Ha csak anyjáról lett volna szó, nem törődött volna vele, mert rádöbbent, hogy Vincent vele kapcsolatban igazat mondott, legalábbis részben. De Meggie, Ivy és Freddy ártatlanok és kicsik voltak; nem tehetett semmit, mert ők innák meg a levét.

- De várhatok, hogy majd később álljak bosszút - suttogta maga elé. - Elmegyek, eltűnök valahol, ahol sosem találsz rám. De szemmel foglak tartani, és így vagy úgy, visszafizetem majd.

Egy sikoltás a börtönblokk távolabbi részéből hirtelen visszazökkentette a jelenbe Laurát. Valaki megint verekedett, és nemsokára mások is beszállnak majd. Nem akart kimenni megnézni, hogy mi történik, de leszállt az ágyról, és hideg vízzel megmosta bedagadt szemét.

- Az a kérdés, akarod-e hogy Stuart meglátogasson, vagy sem - kérdezte magától a kis tükörben.

Az esze azt mondta, a férfi csak azért akart eljönni, hogy az ő nyomorúságában gyönyörködjön.

De a szíve azt súgta, hogy mindenképpen küldjön neki látogatócédulát. Ha semmi más nem történik, akkor is jó lesz beszélni valakivel, aki nagyon törődött Jackie-vel. És talán élhet az alkalommal, hogy bocsánatot kérjen azért a fájdalomért, amelyet valamikor régen Stuartnak okozott.

3

- Brannigan! Látogató!

Laura meglepődve indult el, amint a börtöntiszt hangja végigsüvített a blokkon. Szerette volna hallani, hogy őt szólítják, de attól a pillanattól fogva, amikor reggel kinyitotta a szemét, biztosra vette, hogy Stuart nem jön el.

Nem állt meg megnézni magát a tükörben. E nélkül is csalódott volt, mert a börtönfodrász képtelen volt elérni a remélt dús, sötétbarna hajszínt. Túl vörösre sikeredett, de legalább jól vágták le, és most vállig érő, ápolt frizurája volt.

Elegáns vagy csinos holmik híján farmert és egy halványkék pólót választott. A többiek azt mondták, remekül néz ki, de ők mindig is csak fakó, pattanásos bőrrel látták, olyan divatos ruhákban pedig sosem, amilyenekben régen járt. A legtöbb bentlakónak voltak barátai vagy rokonai, akik időről időre új ruhákat hoztak be nekik, Lauránál viszont azok a holmik maradtak, amelyeket a tárgyalás után az ügyvédje, Mr. Goldsmith szedett össze a lakásában. Felesége segítségével praktikus, könnyen mosható, kényelmes darabokat választott, ennek ellenére a csupán négyváltásnyi ruha már kopottnak és slamposnak tűnt. De Laura akkor nem gondolta, hogy valaha is foglalkozik majd a kinézetével.

Amint a meleg napsütésben átment a börtönudvaron a gyilkossági részlegről a látogatóhelyiségbe, eszébe jutott, hogyha már börtönben kell ülnie, akkor valószínűleg jobb helyen van itt Skóciában, mint Angliában.

Fölidézte a londoni Holloway börtönről látott képeket, amely egy erődszerű, zord, viktoriánus épület volt, és a többiek történeteit, akik olyan börtönökről meséltek, ahol szinte egész nap be voltak zárva a celláikba. Cornton Downban nem építettek magas falakat, csak fémkerítéseket, és a befüvesített, fás udvarok elég kellemesek voltak. Még egy tó is volt, ahol kacsák úszkáltak. Minden blokknak saját börtönudvara volt, és szinte minden cellából a hegyekre vagy az udvarra lehetett látni. Közel sem volt olyan zsúfolt, mint Holloway: Laura szerint körülbelül 250 nő volt, és sokféle munkára és tanfolyamra lehetett beiratkozni, például fodrászképzésre vagy művészeti foglalkozásokra.

De azért Cornton Downban magas volt az öngyilkossági arány: két eset is történt, amióta ő itt tartózkodott. Mindkét lány fiatal volt, és még csak nem is hosszú büntetést töltöttek. De Laura gyanította, hogy az ő korukban 2-3 év egy örökkévalóságnak tűnhet, és talán egyébként sem volt odakint semmi számukra, amire várhattak volna.

A látogatószoba nem változott a legutóbbi vendége itt járta óta, ami már több mint egy éve volt. A falak még mindig sárgásszürkék voltak, ugyanazok a nagy asztalok gátolták a látogató és a bentlakó közötti közvetlen érintkezést, és a

teáskanna mellett a csokoládékat, n süteményeket és a kekszeket a szokásos módon rakták ki.

Az viszont újdonság volt számára, hogy most képes volt érzékelni a feszültséget a levegőben és megfigyelni a foglyok és a látogatók gondterhelt arckifejezését, amint egymás kezébe kapaszkodtak az asztal fölött. Egy évvel ezelőtt a saját nyomorúságán kívül semmit sem vett észre.

Pár gyerek a sarokban játszott, néhány másik a teremben futkározott. Jó volt látni őket, mert most már megértette, milyen fontosak ezek a látogatások az anyák számára. A babákat és kisgyerekeket magukhoz ölelő foglyok láttán mégis összeszorult a torka. Úgy gondolta, egy újdonsült anya számára biztosan megsemmisítő érzés, ha elválasztják a babájától, és csak havonta egyszer, egy röpke félórára láthatja.

És még nehezebb lehet elviselni azt a félelmet, hogy a baba a jelenlegi gondozójához fog kötődni, és talán sosem fog ugyanígy érezni a saját anyja iránt, ha kiszabadul majd.

De az ilyen gondolatok szertefoszlottak, amikor Stuart bejött a szobába. Laura szívverése felgyorsult, tenyere hirtelen izzadni kezdett.

A férfi nem csupán magasságával, napbarnított színével, eleganciájával és sugárzó egészségével tűnt ki a többi látogató közül, hanem azért is, mert olyan embernek látszott, aki korábban még sosem került semmiféle kapcsolatba bűnözőkkel.

Nehéz volt elhinni róla, hogy valaha hosszú hajú, mezítlábas hippi volt, rongyos farmerban, nyakában indiai szeretetgyöngysorral. Jól vágott frizurájával és kifogástalan ápoltságával sokkal inkább úgy nézett ki, mintha egy Martini-reklámból lépett volna elő.

Bár útjaik már húsz éve, 1975-ben elváltak, Laura messziről látta őt néhányszor, amikor Stuart visszatért látogatóba Edinburgh-ba. Minden egymást követő alkalommal jobb ruhákat viselt, jó bőrkabátban, drága cipőkben járt, és általában valami kifinomultság érződött rajta.

Első találkozásuk idején Laura nem látta őt jóképűnek, mert Stuarton látszott a fiatalság nyersesége, orra és szája túl nagynak tűnt vézna alakjához képest, gesztenyebarna sörénye pedig elrejtette szürke szeme szépségét és szelídségét. Kezdetben az vonzotta benne, hogy Stuart bárkivel beszélt, képes volt azt éreztetni a másikkal, hogy fontos és értékes ember. Valóban figyelt, elgondolkozott azon, hogy mit feleljen, és törődött másokkal. Ezt sok más férfiban nem találta meg.

De néhány évvel később teltebb lett, arca tökéletesen aránylott izmos testéhez, és bár még mindig nem számított klasszikus értelemben jóképű férfinak, megragadó jelenség volt. Jackie gyakran kuncogott azon, hogy a nők mindig azonnal közeledni kezdenek hozzá, és azt mondta, hogy még a leghidegebb, legkimértebb nők is megpróbálnak flörtölni vele. Laura pontosan tudta, miért, mert föl tudta idézni a férfi lélegzetelállító mosolyra húzódó széles száját. Azt

gondolta, hogy amint a nyers vonásokból ráncok lesznek, a férfiban lesz majd valami, ami azt sugallja, hogy felejthetetlen élmény vele tölteni egy éjszakát.

Laura feltételezései a férfi fejlődésével kapcsolatban pontosnak bizonyultak, mert a látogatószobában minden egyes nő kutatva tekintett Stuartra.

Érzékelte, hogy a férfi szándékosan öltözött egyszerűen a látogatáshoz: halvány olajzöld kabátja alatt nyitott gallérú, krémszínű inget viselt, és közönséges vászonnadrágban volt. De kitűnt a sok pocakos, tetovált, borotvált fejű és vászonkabátba, rövid ujjú pólóba vagy akár melegítőbe öltözött férfi látogató közül.

Nem ismerte föl Laurát azonnal, csak amikor odaintett neki.

A férfi szemében látott megdöbbenés Laura elevenébe vágott, de Stuart gyorsan odament az asztalához, és megölelte őt.

Laura gyorsan visszahúzódott és leült.

- Nem gondoltad komolyan, hogy még mindig címlaplány vagyok - mondta könnyedén, elrejtve fájdalmát. - De te, Stuart! Mintha csak a *Hello!* magazin lapjairól léptél volna elő!

A férfi zavarát titkolva azt rebegte, hogy Laura új hajszínén hökkent meg, mivel látott róla néhány újságfotót, amelyeken szőke volt. Azután gyorsan témát váltott, és azt mondta, hozott cigarettát, tusfürdőt, néhány könyvet és édességet.

- Ha még mindig nem dohányzol, akkor biztos vagyok benne, hogy el tudod cserélni másra, amire szükséged van - mondta halkan. - De mesélj, hogy vagy?

Laurának összeszorult a torka a férfi hangjában érzett aggodalomtól. Megkeményítette magát, hogy ne kezdjen el sírni.

- Ahogy várható - felelte, és nem mert egyenesen a férfi szemébe nézni. - Jólesne néhány hosszú séta a napsütésben, némi egészséges étel és valami izgalmasabb társaság, de azt mondhatom, hogy idővel alkalmazkodni fogok ezek hiányához.

Úgy tűnt, a férfit megrázta, amit hallott. Laura azt kívánta, bárcsak annyit mondott volna csupán, hogy jól van.

- Egy félórás látogatás nem elég hosszú, amikor olyan sok mindennel kell foglalkoznunk - mondta Stuart, közelebb hajolva Laurához az asztal fölött. - Elkészítettem a házi feladatomat, hogy felgyorsítsam a dolgokat, és mindent elolvastam a tárgyalásról. A te verziódat szeretném hallani arról, hogy mi történt Jackie halála napján.

Stuart mindig is nagyon közvetlen volt, de Laura kissé megdöbbent, hogy nem könnyítette meg a dolgát, finoman elmondva a saját reakcióját a hírekkel kapcsolatban vagy akár azt, hogy miért érezte úgy, hogy meg kell látogatnia. Csak azt várta, hogy kezdjen bele a történetébe.

- Nem öltem meg - jelentette ki határozottan. - Már halott volt, amikor Fife-ba értem. Aznap reggel zaklatottan fölhívott, és mivel semmi igazán értelmeset nem tutdtam kihúzni belőle, beleegyeztem, hogy elmegyek hozzá. Bárki ölte is meg, nem sokkal azelőtt tette, hogy oda értem.

Stuart bólintott, és kinyitott egy kis noteszt, hogy nézze, amit fölírt magának.

- Aztán megérkezett egy Michael Fenton nevű férfi. A tanúvallomásában azt mondta, hogy Belle hívta őt fel.

Úgy tűnt, Stuart összezavarodott attól, hogy Jackie húga szintén Skóciában él.

- Belle és Charles még 1981 -ben költözött Fife-ba - magyarázta Laura. - Van egy panziójuk Crailben, csupán néhány kilométerre a Brodie farmtól, Jackie házától.

- Így van - mondta Stuart, de még mindig zavartnak tünt attól, hogy mindkét testvér panziót működtetett, csupán néhány kilométernyire egymástól. - Tehát Jackie felhívta Belle-t aznap reggel, és izgatottnak tűnt. Belle nem tudott odamenni, így telefonált Fentonnak, hogy megkérje, ugorjon be helyette. - Megállt egy pillanatra, és fürkésző pillantást vetett Laurára. - Nem tudom elképzelni Belle-t és Charlest, amint egy panziót vezetnek!

Laura megértette a férfi meglepetését, hiszen Belle és férje, Charles Howell bizonyára minden régi emlékében kifinomult ízlésű városlakókként maradtak meg.

- Tudom, hogy valószínűtlennek tűnik - mondta. - Én is csodálkoztam, hogy képesek eljönni Londonból. De azt hiszem, Belle többször akarta látni Jackie-t, és jó üzleti lehetőségnek tűnt. Ezenkívül Charles mindig is megszállott golfrajongó volt, és St. Andrews közelsége biztosan eldöntötte a kérdést.

Stuart bólintott.

- Oké. Tehát Fenton Jackie holtteste mellett talált rád, és ő hívta a rendőrséget. Így volt?

Laura nem válaszolt azonnal, mert gondolatban újraélte 1993. május 12. eseményeit.

Az edinburgh-i Morningside-on szép kis ruházati bolt, az Imelda's mellett elhaladók közül kevesen voltak tisztában azzal, hogy az ízléses kirakat mögött megbúvó, krém- és aranyszínű holmikkal berendezett üzletben valójában használt ruhákat árulnak. Nők hozták be megunt, jó minőségű ruháikat, Laura pedig 25 százalék jutalékot fölszámítva eladta őket.

Körülbelül délelőtt tíz óra volt. Asszisztensével, Angievel éppen leltározni kezdtek, hogy leszedjék az összes, két hónapnál hosszabb ideje náluk lévő ruhát, amikor Jackie telefonált.

Laura bosszús lett, mikor Jackie könyörgött neki, hogy jöjjön át Fife-ba. A körülbelül hatvan kilométeres oda-vissza útra a nap nagy része rámenne, és korábban már megbeszélte a könyvelőjével, hogy együtt ebédelnek.

De Jackie hangja annyira kétségbeesettnek tűnt, hogy úgy érezte, ott kell hagynia csapot-papot, és mennie kell, rábízva Angie-re, hogy ő tartsa a frontot, és későbbre halasztva az ebédet.

Mégis, mire átment a Forth Bridge-en, és a fényes tavaszi napsütésben a Crailbe vezető szép parti úton haladt, elmúlt a bosszúsága. Jackie egy ideje már nem volt teljesen önmaga, és Laura azt gondolta, ez talán jó lehetőség lesz arra, hogy megértsék ennek okát. Arra készült, hogy esetleg még egy éjszakát is itt tölt, és másnap reggel utazik vissza Edinburgh-ba.

Amint a Brodie farm bekerített, kavicsos udvarára hajtott, észrevette, hogy az udvarra nyíló hat régi istálló ajtó mindkét oldalán piros és sárga tulipánokat és nefelejcseket ültettek dézsákba. Ez jó előjelnek tűnt, mert ha Jackie még mindig törődött vele, hogy a virágok hatással legyenek a fizetővendégeire, akkor nyilván kézben tartja a dolgokat.

A ház ajtaja tárva-nyitva állt, és amint Laura kiszállt a kocsiból, hallotta a rádióban az M People „Moving On Up" című dalát. Emlékezett rá, hogy arra gondolt, ez azt jelenti, Jackie biztosan összeszedte magát a kétségbeesett telefonhívás óta, mert ha rosszul érezte magát, akkor mindig operát hallgatott. A dal hallatán elmosolyodott, mert két évvel korábban, amikor a slágerlistán volt, szinte ez volt a himnusza.

A bejárati ajtóhoz érve bekiabált, de amikor nem kapott választ, besétált. Azt gondolta, barátnője valószínűleg fönt van az emeleten. Mint Jackie-hez érkezve mindig, most is elámult barátnője stílusérzékén. Jackie zsibvásárokra és árverésekre járt, és olyan bútorokra bukkant, amelyeket mindenki más ócskaságnak tartott. De ő lecsiszolta vagy lefestette őket, párnákat készített rájuk, vagy régi csempékkel díszítette őket, és valahogy mindig bámulatos látványt sikerült elérnie.

Az előszoba Jackie ízlését jellemezte: a padlót fekete-fehér burkolólap borította, a régimódi előszobafalat almazöldre festették, és színes kalapokat tettek föl rá. Még a virágok elrendezése is megfelelő volt, egy egyszerű kosár, tele késői ligetszépével és mohával.

Laura megint kiáltott Jackie-nek, és fölnézett az egyenesen előtte lévő keskeny lépcsőn. Amikor még mindig nem volt semmi válasz, úgy döntött, Jackie biztosan kiugrott valahova egy pillanatra. Így hát bement a bal kéz felől nyíló konyhába, hogy megvárja.

De amint betaszította a félig nyitott ajtót, meglátta Jackiet a padlón. Farmerban volt, fehér blúza vértől piroslott, és a mellkasából egy kés állt ki.

Az aznap később történtek közül a legtöbb dolog már távoli, elmosódott képpé vált. Nem tudta fölidézni a rendőrök arcát vagy nevét, még az események pontos sorrendjét sem. De padlón fekvő barátnőjének megpillantása, a Jackie élénkvörös haját fénybe borító, rézsútosan tűző napsugarak, a test melletti vértócsa és még a groteszk, kificamodott lábtartás is még mindig olyan tiszta emlékként élt benne, mintha csak tegnap látta volna.

Hallotta, hogy felsikoltott. Levetette magát a földre Jackie mellé, és megragadta a nagy kést, hogy kihúzza. Naivan azt gondolta, hogy Jackie még él, mert bőrét és vérét nagyon melegnek érezte. Megragadta Jackie vállát, és megpróbálta fölébreszteni.

- Laura?

Stuart hangja hallatán összerezzent, és visszatért a jelenbe, az iménti kérdéshez.

- Így igaz, Michael Fenton telefonált a rendőrségre - sóhajtott. Gyorsan elmondta, hogyan találta Jackie-t. - Az ő vére borított, és mellette térdeltem, amikor Fenton bejött. Teljesen biztos vagyok benne, hogy csak néhány perccel utánam érkezett, de gondolom, tudod, hogy a tárgyaláson egy Angus McFee nevű szomszéd a tanúvallomásában azt mondta, hogy az én autómat jóval több mint félórával korábban látta a háza előtt elhaladni, mint Fentonét.

Stuart bólintott.

- Számomra ez tűnt a legterhelőbb bizonyítéknak ellened. Nem lehetséges, hogy egy kis időre elájultál, vagy valami más történt?

- Mint bizonyára tudod, azt sugallták, hogy talán ki töröltem Jackie megölésének minden emlékét - mondta Laura mogorván. - De biztosíthatlak róla, hogy mindenre emlékszem, ami azelőtt történt, hogy besétáltam azon az ajtón, és megláttam őt. Minden részletre, még arra a számra is, amely a rádióban szólt! És aligha ájulhattam el, ha még mindig térdeltem, amikor Fenton bejött. Azt hiszem, hogy McFee vagy téved az időkülönbséggel kapcsolatban, vagy a valódi gyilkost látta, akinek szintén lehetett fehér autója, mint nekem, engem viszont egyáltalán nem látott, mikor eljöttem előtte.

- Azt mondta, hogy az emeleti ablakot festette. - Stuart ismét belenézett a noteszébe. - És hogy a létráról tisztán látta az utat. Elmentem körülnézni, és elég távol van a háza. Amíg ott voltam, csak egy autót láttam elmenni.

- Jackie életében más volt - mondta Laura védekezőn. - Mindig beállított hozzá valaki. Miért gondolod, hogy az öregfiú olyan nagyon figyelt?

- Értelek. - Stuart megértőn rámosolygott. - Tehát a rendőrség érkezése után mennyivel tartóztattak le?

- Ebből már sok minden homályos - mondta Laura elgondolkozva. - Emlékszem, hogy izgatott voltam, igazán hisztérikus lettem, és az első két odaérkező rendőr csak azt kérdezte, miért mentem oda, milyen kapcsolatban álltam Jackie-vel, és mit mondott a telefonban Emlékszem, hogy egy padon ültem az udvaron, és hirtelen észrevettem, hogy több tucat rendőr van ott, de mégsem emlékszem az autókra, amint behajtottak.

Már biztosan késő délután volt, amikor azt mondták, menjek be velük a rendőrségre. Addigra reszkettem; csak egy vékony kabát volt rajtam, és a nap már nem melegített. Megkérdeztem, hogy hazamehetek-e előbb átöltözni, mert mindenütt csupa vér voltam, és csak amikor azt mondták, hogy a ruháimat el kell vinniük orvos szakértői vizsgálatokra, akkor jöttem rá hirtelen, hogy azt gondolják, én öltem meg Jackie-t. Aztán figyelmeztettek, hogy amit mondok, az bizonyítékként felhasználható ellenem.

- Erre hogy reagáltál?

- Rettentő dühös voltam. Nem tudtam elhinni, hogy ilyesmit gondolnak. Amikor azt mondták, ügyvédre lesz szükségem, dühbe gurultam, azt mondtam, nincs szükségem rá, és nem tettem semmit.

- Olyan volt, mint a szokásos dührohamaid? - kérdezte Stuart. Szelíd hangjától Laurának eszébe jutott, hogy régen a férfi sok dührohamát látta.

- Attól tartok, igen - mondta Laura rosszkedvűen. - Hát te nem dühöngtél volna? Ő volt a legjobb barátinőm, tizenhat éves korom óta ismertem. Egy haja szálát se görbítettem volna meg soha. Sokkot kaptam a látványtól. Senki sem számít rá, hogy ilyesmire érkezik.

Stuart bólintott.

- A tárgyaláson azt mondtad, megbocsátottál Jackie-nek Barney haláláért. Ez igaz volt?

Laura elkeseredetten hunyta be a szemét.

- Természetesen igen. Baleset volt. És az ég szerelmére, Barney halála óta tizennégy év telt el.

- Vannak olyan dolgok, amelyeket az ember sosem hever ki. Ezek közül a legfontosabb valószínűleg a gyerekünk halála - mondta Stuart, és megfogta Laura kezét.

A kezét tartó nagy, érdes, barna férfikezek törték meg a páncélt, amelyet Laura maga köré növesztett, mióta itt volt. Stuart a saját véreként szerette Barneyt. Laura figyelte, amint ugyanezek az ügyes kezek fürdették, öltöztették és dédelgették Barneyt, és tartozott Stuartnak azzal, hogy elmondja az igazságot arról, hogyan érzi magát.

- Még mindig gyászolom őt, Stuart - mondta elcsukló hangon. - Ezenkívül óriási bűntudat is gyötör, amiért nem voltam jobb anyja. De *tényleg* megbékéltem a halálával. Isten a tanúm, nem volt bennem harag Jackie iránt ezért. Ő is szerette Barneyt, láttam, hogy marcangolja a gondolat, hogy ő a felelős, mert nem kapcsoltatta be vele a biztonsági övét. Igen, valóban megbocsátottam neki. Azért voltam szomorú, mert ő nem tudott megbocsátani saját magának.

- Ezt én is éreztem néhány levelében, amelyeket két-három évvel később kaptam tőle - mondta egyetértőn Stuart. - Azt is gondoltam, hogy az utóbbi néhány évben talán emiatt váltak ritkábbá a levelei. Talán túl nehéz volt írni valakinek, aki annyira közeli kapcsolatban Volt Barneyval? De úgy gondoltad, hogy az utolsó hívása ezzel volt kapcsolatban?

- Annyiban igen, hogy azt hiszem, Jackie depressziós időszakainak hátterében gyakran Barney halála rejtőzött. Sok ilyen pillanat volt az életében, ahogyan az enyémben is van még - mondta Laura szomorúan. - De aznap reggel semmit sem mondott, ami arra utalt volna, hogy ezen rágódik. Egyszerűen csak rettentő dühösnek hallottam, mintha valami krízishelyzetbe került volna, de nem tudná elmagyarázni.

- Tulajdonképpen mit mondott neked a telefonban?

- Csak azt kérdezte, át tudok-e menni hozzá azonnal. Megkérdeztem, mi baj van, és azt felelte: „Minden.” Sírt, Stuart. Azt mondta, nagyon sok dolgot eltitkolt előlem, és el kell mondania nekem. De az egészben csak ennek volt bármi értelme. Azt mondtam, több mint egy órába telik, mire odaérek, ő pedig zokogni kezdett, mintha az túl hosszú idő lenne.

- Úgy érezted, veszélyben van, mintha fenyegetné valami, vagy megijedt volna valamitől?

- Nem, egyáltalán nem - rázta meg a fejét Laura. - Ha ezt gondoltam volna, akkor fölhívtam volna a rendőrséget. Azt hittem, egy férfi jelenti a problémát. Egy ideje sejtettem, hogy van valaki, aki fontos számára, de nem vallotta be, és semmit sem mondott róla. Feltételeztem, hogy a férfi ejtette őt, vagy ha nős ember, akkor a felesége rájött a viszonyukra, és ez a probléma. A leghalványabb fogalmam sem volt róla, hogy Jackie veszélyben van.

- Azt mondtad a tárgyaláson, hogy több férfi is volt az életében; hogy Jackie túl sokat ivott, és hagyta összeomlani a londoni vállalatát.

- Így van. Ez történt.

- De úgy tűnt, ezzel senki nem értett egyet.

- Hát nem akartak egyetérteni, vagy igen? - felelte Laura. - Nős férfiak nem fognak jelentkezni és bevallani, hogy viszonyuk volt vele, és Belle sem akarja beismerni, hogy a nővére részeges lett. Ami pedig a londoni üzletet illeti - hát tudod, milyen Roger! Lehet, hogy a házasságuk véget ért, de Roger még mindig részt vett Jackie cégében. Nem akarta nyilvánosan beismerni, hogy az üzlet nem megy jól.

Stuart csak ült, és egy-két pillanatig Laurát nézte. Szeme úgy fürkészte az arcát, mintha arra keresne bizonyítékot, hogy hazudik.

- Akkor mit gondolsz, ki ölte meg? - kérdezte végül.

- Szinte minden ismerősének lehetett valamilyen indítéka - sóhajtotta Laura. - Választhatsz, hogy nyereségvágyról, féltékenységről vagy rosszindulatról volt szó, valakinek valószínűleg voltak vele kapcsolatban ilyen érzései, de senkire sem tudom ráfogni, mert nem tudom, mi aggasztotta Jackie-t. Az utóbbi néhány évben kevésbé volt velem őszinte, többé nem mondott el nekem minden apróságot, amit tett vagy mondott, mint régen.

- Mit gondolsz, miért alakult így?

Laura tanácstalanul tárta szét a kezét.

- Talán azért, mert már eléggé felnőttek voltunk ahhoz, hogy ne kelljen mindent elfecsegnünk egymásnak? Esetleg azért, mert tett valamit, vagy volt valaki az életében, amiről vagy akiről nem tudott beszélni nekem? Még mindig a legközelebbi barátok voltunk, de engem eléggé lekötött a boltom, és nem próbáltam ötpercenként megoldani a gondjait.

- Rendben. Térjünk vissza a gyanúsítottakhoz - mondta Stuart.

- Hát, az élete néhány szereplőjét kizárhatjuk, mert túl messze voltak - folytatta Laura. - De tudod, milyen balek volt a segítségre szoruló alakokkal szemben, Stuart! Mindenféle szélsőséges figurával találkozott, és meghívta őket

az otthonába; bármelyikük lehetett különc, aki többet akart, mint amennyit Jackie hajlandó volt adni. Ezt elmondtam a tanúvallomásomban, de Belle tagadta, hogy igaz lett volna. Mindenesetre Jackie rajtam és Belle-en kívül másnak is telefonálhatott aznap reggel, és az is lehet, hogy csak beugrott hozzá valaki. Csak azt tudom, hogy nagyon kapóra jöttem annak, aki valójában tette. Az ostoba kis Laura, akinek nem volt annyi esze, hogy kihátráljon azon az ajtón, és azonnal hívja a rendőrséget!

Stuart néhány másodpercig semmit sem mondott, csak elgondolkozva nézett Laurára.

- Pontosan ezért hiszek neked - mondta végül. - Tudom, milyen fondorlatokra vagy képes. Ha valami tisztességtelen dologra készülnél, akkor azt rendesen megterveznéd. Bizonyára nem mesélted volna el, hogy Fife-ba mész, ha gyilkosságot akartál volna elkövetni, nem borítottad volna be magad vérrel, és nem várod meg, míg elkapnak.

Laura szomorúan elnevette magát.

- Ilyen kétes dicséretet sem hallottam még!
- Ismerlek, Laura - mondta a férfi, halványan elmosolyodva. - Tényleg ismerlek, az összes hibáddal együtt. Azt is tudom, mikor hívott fel Jackie, és néhányszor megtettem az utat a boltod és a Brodie farm között, hogy ellenőrizzem, mennyi ideig tart. Ha nincs torlódás a Forth Bridge-en, és nincs dugó Edinburghban, akkor körülbelül egy óra alatt lehet megtenni. Ez azt jelenti, hogy addigra érsz oda, amikor a szomszéd állítólag látta az autódat.
- Ellenőrizted? - Laura felhúzta a szemöldökét.
- Igen.
- Miért?
- Mert minden ezzel ellentétes lenyűgöző bizonyíték dacára nem tudom elhinni, hogy te ölted meg Jackie-t. Persze úgy tűnik, mintha én lennék az egyetlen ember, akinek ez a véleménye, de remélem, hogy ezen változtatok majd. Először is gyakorlatilag csoda lett volna, ha nem lett volna valahol valami késlekedés. Csak egyszer sikerült egy óra alatt megtennem az utat, egy késő esti alkalommal. Az összes többi út hosszabb volt egy és negyed óránál, a legrosszabb esetben pedig egy és háromnegyed óra hosszat tartott.

Laura a férfi szemébe nézett, és érezte, hogy összerándul a gyomra. Ez a különös érzés régen gyakran tört rá Stuart hatására. Azt szokta mondani, hogy a férfi mély hangja, lágy edinburgh-i akcentusa és önbizalma okozta. Emlékezett olyan időszakokra, amikor annyira sóvárgott erre a hangra, hogy lejátszott egy régi felvételt, amelyen Stuart beszélt, aztán kinevette magát a gyengeségéért. De ezt az érzést most több hatás váltotta ki: a férfi hangja, az arcán tükröződő határozottság a kezének érintése az ő kezén. És az, hogy hitt benne.

- Kimentem Barney sírjához is, és vittem egy kis virágot - mondta Stuart, és hangja elhalkult a szomorúságtól. - Valaki gondozza - tele volt árvácskával, és nagyon szép volt. Mivel Belle még mindig ott van, gondolom, ő ültette.

- Komolyan? - kiáltott fel Laura, mert meg volt róla győződve, hogy azt fogja hallani, a sírt teljesen benőtte a gaz. - Ez nagyon kedves tőle. Belle és Charles nagyon szerették Barneyt, de ilyen körülmények között nem számítottam rá, hogy törődnek a sírral.

- Egy gyerek halála mindenkit megérint, aki ismerte őt - mondta Stuart egyszerűen. - Tudom, hogy engem mennyire feldúlt, még ha évek óta nem láttam is. Azt kívántam, bárcsak Angliában lettem volna, amikor történt. Eljöttem volna a temetésre.

- Örülök, hogy nem jöttél el, azt hiszem, nem tudtam volna elviselni, ha ott vagy - mondta Laura. - A képeslapodért viszont nagyon hálás voltam. Még mindig megvan a holmijaim között. De a látogatási idő már majdnem véget ért, és már unom, hogy csak rólam beszélünk - folytatta, megijedve az érzéseitől. - Meséld el, mivel foglalkoztál az utóbbi időben. Mi a csodát csináltál Dél-Amerikában?

- Egy építkezési projekt felügyelője voltam - mondta Stuart mosolyogva. - De írhatok neked, és elmesélhetem az egészet. Mielőtt kidobnak, szeretném, ha megígérnéd, hogy írásos meghatalmazást adsz majd nekem arra, hogy beszéljek az ügyvédeddel és bárki mással, aki kapcsolatban áll veled. Meg kell próbálnom kijuttatni téged innen.

Laura szíve nagyot dobbant örömében. Senki más nem mondta még, hogy valóban hisz benne, és még kevésbé állította, hogy szeretne megpróbálni segíteni neki.

- Semmiképpen nem tudsz kivinni. Addig nem, amíg nem találod meg az igazi gyilkost, és nem nyomsz égő cigarettát a bőrébe, amíg be nem vallja a tettét. - Laura rosszkedvűen elmosolyodott.

- Akkor ezt teszem majd. - Stuart szélesen elmosolyodott, megmutatva tökéletes fogsorát. Laura különös módon egy kis szomorúságot érzett a férfi fogai láttán, mert amikor először találkoztak, távol álltak a tökéletességtől. Továbbá akkor még nem volt nyájas és kifinomultan elegáns sem. Azt gondolta, egy másik nő vette kezelésbe Stuartot. Azon tűnődött, vajon együtt vannak-e még, de képtelen volt megkérdezni.

- Még csak nem is fellebbezhetünk, hacsak nem mutatunk be valami teljesen új bizonyítékot - mondta fásultan.

- Találok majd valamit - mondta a férfi.

- Hogyan? A rendőrség Jackie életének minden területét feltárta, és tucatnyi emberrel beszéltek. A bizonyítékok közül nem használtak fel mindent a tárgyaláson, de egy fellebbezéshez vadonatúj dolgok kellenek, nem pedig a fel nem használt dolgok.

- Egyszer azt mondtad, teljesen megbízol bennem!

- Megbíztam, nem? - mondta Laura egyetértőn, és eszébe jutott, hogyan ígérte meg Stuart, hogy otthont talál neki és Barneynak, és váltotta valóra ígéretét. - Te mindig olyan ember voltál, aki bízni tanított másokat.

- Hát próbáld meg most is. Jobban dolgozom, ha tényleg bíznak bennem.

- Hogyan hihetsz bennem, amikor biztosan fölfedezted az összes hazugságot, amit a származásomról mondtam neked? - kérdezte Laura, és lehorgasztotta a fejét. Elő kellett hozakodnia a témával; nem tudna aludni ma éjjel, ha azon töprengene, hogy tud-e róla.

Érezte, hogy a férfi ujjai megérintik az állát. Stuart gyöngéden fölemelte Laura fejét, hogy kénytelen legyen a szemébe nézni. Látta rajta, hogy mindent tud.

- *Bántott,* hogy nem érezted magad képesnek arra, hogy elmondd az igazságot - mondta. - De nem volt teljesen meglepetés, mivel mindig is gyanakodtam, hogy valamit rejtegetsz. Egyszer szóba hoztam a témát Jackie-nek, és egyetértett velem. Azt mondta, van benned valami szomorúság, hiányoznak az életedből azok az ostoba kis történetek, amelyeket mindenki elő szokott szedni a gyerekkorából. De most nincs időnk arra, hogy erről beszéljünk. Miért nem írod le nekem az egészet? Gyakran tapasztaltam, hogy a fájdalmas dolgokkal így a legkönnyebb foglalkozni, és tudom, hogy biztosan nagyon nehéz volt ilyen jól eltitkolni a gyerekkorodat.

Laura nyelt egyet, hogy megszabaduljon a torkában lévő gombóctól.

- Nem érdemlem meg, hogy ennyire megértő légy. És szeretném, ha a teljes igazságot tudnád. Az újságok beszámolói alapján úgy tűnt, mintha egy pimasz szélhámos lettem volna. Nem voltam mindig az. Leírok mindent, és elküldöm neked.

Stuart megfogta Laura kezét, és megértése jeléül megszorította.

- Miközben felszínre hozod a múltat, erősen törd a fejed mindenen, amit Jackie életéből ismersz, és az élete szereplőivel kapcsolatban is. A kettőtök közötti kötelék olyan erős volt, hogy nincs kétségem felőle, hogy valami megpróbáltatás hatására kovácsolódott össze, amikor még mindketten nagyon fiatalok voltatok. Jackie gyakran emlegette azokat az időket, amikor együtt laktatok; gyanítom, hogy mindkettőtöknek jó néhány férfival volt dolgotok akkoriban. Szeretnék tudni róluk.

Gondolod, hogy a gyilkos valaki azokból a régi időkből?

- Talán. Nem árt, ha mérlegeljük ezt a lehetőséget.

Megszólalt a csengő, és az emberek szedelőzködni feledtek.

- Csak azt mondd meg, Stuart, hogy miért teszed ezt? - kérdezte Laura.

A férfi felállt, elmosolyodott, Laurához lépett és átölelte. Valami fahéjhoz hasonló illata volt.

- Az első szerelemért - suttogta Laura nyakába. - Barneyért. Azért, mert véletlenül a siker útjára löktél. Választhatsz.

*

Amikor visszaért a cellájába, és még mindig a fülében csengett a többiek rengeteg kérdése a látogatójával kapcsolatban, Laura nagyon furcsán érezte magát. Szinte olyan volt, mintha bevett volna valami enyhe hallucinogén drogot. A fény világosabbnak tűnt, a szokásos börtönzajok hangosabbnak, és még a

szagokat is jobban érzékelte: a tisztítószerek, cigaretták, olcsó illatok és romlott ételek szagának furcsa elegyét.

Amikor először megérkezett Cornton Vale-be, elsősorban a rettenetes testszagokat vette észre a porta területén. Ő maga sem volt valami friss, mivel körülbelül harminchat órán keresztül rendőri őrizetben tartották, beleértve az aznapi rövid bírósági megjelenést is, így nem volt lehetősége mosakodni, és tiszta ruhával sem rendelkezett, amelybe átöltözhetett volna. De néhány, aznap behozott nő már hetek óta a szabad ég alatt aludt; voltak köztük drogfüggők és olyanok is, akiknek egyébként sem volt fogalmuk a személyi higiéniáról. Azok után, amiken keresztülment, visszataszítónak tartotta, hogy ugyanúgy bánnak vele, mint ezekkel a nőkkel, és kénytelen volt levetkőzni egy apró öltözőben, mielőtt egy zuhanyozóba vezették volna, mintha túl piszkos lett volna.

Ettől megint „Bűzös Wilmslow"-nak érezte magát. Egyedül volt, nem szerették és bántották.

De azért ha mindent megőrzött volna az emlékezetében, amit tizenkét éves korában tudott és átélt, akkor a vizsgálati fogság börtönblokkjában, a Romeóban töltött hónapok nem jelentettek volna akkora sokkot a szervezete számára. Az ottani nők nagyon hasonlítottak azokra, akikkel együtt nőtt fel Shepherds Bushban: durvák, tanulatlanok, hangosak és gyakran erőszakosak voltak. Mocsok Ladynek vagy Hercegnőnek hívták Laurát, és azt állították róla, hogy sznob. Alig telt el úgy nap, hogy valaki ne próbált volna belekötni.

Amikor a rendőrök eljöttek, hogy kihallgassák, vagy az ügyvédje, Patrick Goldsmith meglátogatta, csak a dühét és felháborodását sikerült átadnia, amelyet azért érzett, mert gyilkossággal vádolták. Nem találta a megfelelő szavakat, amelyekkel elmondhatta volna a gyászát.

A legrosszabb mégis a mindent elemésztő gyász volt. Jackie volt a legdrágább és legközelebbi barátnője, az egyetlen őszinte, igazi barátja a világon. Ha kilométerekkel távolabb lett volna Jackie halálakor, és nem lett volna semmi köze a történtekhez, akkor is ugyanúgy érzett volna. Egész felnőtt életében szerette Jackie-t, és közelebb álltak egymáshoz, mint a legtöbb testvér. Valódi lelki társak voltak - barátságukat még a házasságok én Barney halála sem tudták soha megrendíteni. Egyszerűen túl sok volt elviselni, hogy Jackie-t ilyen brutálisan elragadták tőle, utána pedig szembenézni azzal, hogy őt vádolják a bűncselekménnyel.

Valahogyan mégis sikerült megőriznie elméje épségét. Azt mondta magának, hogy a rendőrség bármikor megtalálhatja a valódi gyilkost, és kiszabadul majd. Emellett Goldsmith, valamint a bolt működtetésében szilárdan helytálló asszisztense, Angie, és néhány másik barátja heti látogatásai is elterelték a figyelmét. Valóban hitt abban, hogy ha bíróság elé kerül, végül fölmentik majd, amint elmondja az ő verzióját a történtekről.

Emlékezett rá, hogy a tárgyalás előtti utolsó néhány hétben hogyan tervezgette, mihez kezd majd, amikor hazaér a Morningside Roadra. A lakás a

második emeleten volt, egy villamos szaküzlet fölött, a saját boltjától csupán néhány száz méterre.

Az Imelda's első két évében egy koszos garzonlakásban lakott, az előkelő Morningside-tól valamivel távolabb, mert csak ezt engedhette meg magának. Azzal töltötte a napjait, hogy gazdag nőket bátorított arra, hogy hozzák be használaton kívüli szép ruháikat, aztán meg kellett győznie a kevésbé tehetős nőket, hogy jobb egy káprázatos használt ruha vagy kabát, mint egy kevésbé divatos, rosszabb minőségű új ruha. De a kemény úttörő munka végül kifizetődött, és amint kiépített egy nagy vevőkört, és mindennap új ruhák érkeztek, és ezeket gyakran azonnal továbbadta, Laura úgy érezte, képes egy megfelelő lakást találni magának.

Az összes otthon közül, ahol valaha lakott, itt, a 42. szám alatti lakásban telt a legtöbb öröme. Tágas, világos, meleg és kényelmes volt, és egyszerű halványkék krémszínű festésre és berendezésre szorítkozott. Laura végigjárta az összes használtbútor-boltot, mire megtalálta a megfelelő típusú, kopottas eleganciájú darabokat, amelyeket Jackie „a francia tanya előtti főhajtásnak" nevezett.

Börtönbeli álmodozása alatt elképzelte, amint egy nyaláb illatos liliommal hazaér, felhúzza a rolót, és kinyija az ablakot, hogy hallja a forgalmas utca nyüzsgését. Azután fürdővizet ereszt, amelybe rengeteg illatos fürdőolajat önt, és addig ázik benne, amíg végül elmúlik a börtönszag. Később kedvenc krémszínű, Rómában vásárolt lenvászon ruhájában, tökéletes frizurával és sminkkel elmegy a Marks & Spencerbe, salátát és tigrisrákot vásárol, és egy palackkal a legjobb olasz borbó1. Az első estéjét egyedül tölti majd, a ruháit, a képeit és a dísztárgyait nézegetve, és közben zenét hallgat, tobzódva az otthoni élet örömeiben és élvezve a szabadságot, hogy azt tesz, amihez kedve van, és akkor, amikor kedve van hozzá.

Természetesen tudta, hogy ha fölmentik, még akkor is valószínűleg el kell adnia a boltot, és meg kell válnia a lakástól, mert biztosan folytatódnak majd a róla szóló pletykák. Angie már célzott rá, hogy szeretné megvenni az üzletet, és Laura azt gondolta, valószínűleg ez lesz a legjobb terv.

Jó ötletnek tűnt, hogy megint dél felé menjen, és talán ismét egy ugyanilyen típusú boltot nyisson Bathban, Cheltenhamben vagy Cardiffban. Akkoriban még arra is gondolt, hogy jó lenne egy teljes váltás. Természetesen szeretne kijárni Barney sírjához a craili temetőbe, tehát évente egy-két alkalommal vissza kell majd jönnie.

*

Laura szinte a tárgyalás kezdetétől fogva érezte, hogy nem lesz új kezdet számára. Az ügyész mélyen és alaposan tanulmányozta a múltját, és ahogy halmozódtak vele szemben élete kínosabb részletei, tudta, hogy sorsa megpecsételődött.

Még fia halálának tragédiája sem nyert számára semmi együttérzést az esküdtszéktől, mert behívtak néhány tanút, akik azt vallották, hogy gondatlan anya volt. Kérdéseket tettek föl arról, hogy a halálakor Barney miért volt Jackie autójában, és ez olyan válaszokat idézett elő, hogy Jackie több gondoskodást és odafigyelést tanúsított iránta, mint a saját anyja.

Sokat foglalkoztak azzal, hogy Laura labilissá vált Barney halála után. Még egy róla szóló rendőrségi jelentést is előrángattak, mely szerint begyűjtötték éjszaka, az utcán, miközben egy szál hálóingben kóborolt.

Roger Davies, Jackie elhidegült férje azt mondta, hogy Laura mindig féltékeny volt Jackie-re a sikerei miatt. Azt állította, hogy Barney halála után Laura megzsarolta Jackie-t, hogy adjon neki kölcsönt a bolt beindításához, és arra a következtetésre jutott, hogy Laura egy dühroham során ölte meg Jackie-t, amikor barátnője visszakérte a kölcsönt.

Úgy tűnt, hogy az esküdtszék minden egyes behívott tanútól egyre több bizonyítékot hall Laura állhatatlanságáról, manipulatív természetéről, kapzsiságáról vagy féltékenységéről. A vádlott sokszor összerándult a fáj - dalomtól, amint elszégyellte magát néhány, a múltba temetettnek vélt, de most új életre keltett esettől, amelyek még sötétebbre festették régi életét, mint amilyen valójában volt.

Még a hűséges Angie szavait is kiforgatták. Angie a Védelem egyik tanúja volt, és semmit nem tudott Laura fiatalkori zabolátlanságáról vagy akár a fia elvesztéséről. Az elmúlt nyolc évben Laurának dolgozott. Ebben az időszakban Laura teljesen feddhetetlen életet élt, de az ügyész ügyes kérdései hatására Angie mégis ezzel teljesen ellentétes képet festett. Mire az ügyész végzett a lány kikérdezésével, addigra sikerült felvázolnia egy nagyravágyó, szeszélyes, lobbanékony nő képét, aki a szóban forgó nap reggelén a Jackie iránt érzett dühtől fortyogva hagyta el a boltot, mert el kellett halasztania a megbeszélt ebédet.

Mégis, Belle tanúvallomása pecsételte meg igazán Laura sorsát. Az a tény, hogy az áldozat húga volt, valamint angyali, hosszú szőke haja és folyamatosan könnybe lábadó, nagy kék szeme szinte önmagukban elegendők voltak ahhoz, hogy meggyőző tanúvá tegyék. De azzal nyerte meg igazán az esküdtszéket, hogy Laura iránti nyilvánvaló ragaszkodása és kitartó hűsége hatására akadozva beszélt, amikor kénytelen volt beismerni Laura hibáit.

Belle azt mondta a bíróságon, hogy még csak nyolcéves volt, amikor Jackie először találkozott Laurával, aki szinte családtaggá vált. Azt állította, hogy jobban szerette Laurát, mint a saját nővérét, mert vidám volt, és sok ideje volt számára. Belle-ben nem volt rosszindulat, még most sem, amikor nővére már nem élt, és folyamatosan elfordult az esküdtszéktől, hogy a vádlottak padján ülő Laurára nézzen, mintha némán mentegetőzne, amiért ott van. Ez mindenkinek elég volt ahhoz, hogy minden szavát elhiggye.

Amikor megkérdezték tőle, hogy látta-e valaha Laurát dühbe gurulni, Belle kitérő válaszokat adott, mert nem akarta beismerni. De az ügyész hangsúlyozta, hogy nyilvános jegyzőkönyv készült arról, hogy Belle jelen volt egy londoni bulin, ahol Laura egy törött poharat lökött egy másik lány arcába, és Belle valójában rendőrségi tanú volt. Belle tiltakozott, és gyorsan kijelentette, hogy ezt az ügyet ejtették, mielőtt bíróság elé került volna.

Az eset feltárása éppen elegendő volt. Az esküdtszék számára az ügy Laura erőszakos természetét bizonyította, akár vádat emeltek ellene, akár nem. Ebben az esetben az a tény, hogy az áldozat húga védeni próbálta őt, csak azt igazolta, hogy Laura gyakorlott manipulátor.

Belle azt mondta, szerinte jobb lett volna a nővérének, ha Barney halála után eltávolodott volna Laurától. De elcsukló hangon hozzátette: „Hogy tehette volna? Laurának senki más nem volt az életében, és Jackie felelősnek érezte magát a veszteségéért."

Amikor az ügyész megkérdezte Belle-t, mit mondott neki a nővére a telefonban azon az utolsó reggelen, Belle zokogni kezdett.

„Fontos dolgokat kell elmondanom Laurának, amelyeknek nem örül majd - bukott ki belőle. - És félek attól, amit esetleg tesz majd."

Amikor megkérdezték, mit gondol, mik lehettek ezek a fontos dolgok, Belle azt felelte, véleménye szerint Jackie megunta, hogy régi barátnője érzelmi és pénzügyi támasza legyen.

Ekkorra Laura teljesen elképedt, mert ha Jackie-nek lett volna bármi kellemetlen mondanivalója számára, akkor átjött volna Edinburgh-ba, hogy a szemébe mondja. Biztosan nem tettetett volna zaklatottságot, hogy áthívja őt a saját lakására. De míg azt mondhatták, hogy Jackie érzelmi támaszt jelentett Laura számára, pénzügyekben sosem támaszkodott rá.

A védelem minden tőle telhetőt megtett, hogy visszavágjon, de a tanúknak föltett keresztkérdéseik nem tudták megcáfolni azok állításait. Alaposan kifaggatták Rogert, azt bizonygatva, hogy régóta haragszik Laurára, mert arra bátorította Jackie-t, hogy költözzön Skóciába. Azt is állították, hogy Roger mindig féltékeny volt, mert a felesége nagyon szerette Barneyt. Roger kelletlenül beismerte, hogy haragszik Laurára, nem azért, amit állítottak, hanem azért, mert mindig rossz hatással volt a feleségére, és kihasználta őt.

Még eskü alatt sem ismerte be egyik tanú sem, hogy Jackie sokat ivott a halála előtti néhány hónapban, és több szeretője is volt.

Mivel a tanúk őszinte, becsületes embernek tűntek, aligha volt meglepő, hogy az esküdtszék kész volt elhinni, hogy Laura olyan gonosz, mint azt sugallták.

Egyhangúlag bűnösnek mondták. Az esküdtszék kijelentette, hogy Laura „a női nem szégyene, mert nem csupán kegyetlenül elvette egy másik ember életét, de úgy döntött, hogy megrágalmazza az áldozatot, további bánatot okozva ezzel az áldozat családjának".

Amikor Laurát visszahozták Gornton Vale-be, hogy megkezdje életfogytiglani büntetését, magánkívül volt a haragtól. Ez annyira nyilvánvaló volt, hogy

öngyilkossági megfigyelés alá helyezték, és mindkét börtöntiszt és a többi rab is nagy ívben kerülték, mert féltek attól, amit esetleg tehet velük. Ketrecbe zárt állatként járkált a cellájában, és a jogrendszert szidta, amely cserbenhagyta őt.

Talán azért, mert ilyen szintű dühöt lehetetlen volt fenntartani, Laura végül teljes apátiába süllyedt. Többé nem dühöngött senkire, aki a közelébe jött, alig béliéit, és órákat töltött a priccsén, közömbösen a plafont bámulva. Csak akkor kezdte elvégezni a munkáját, megenni az ételeit, könyveket olvasni a szabad idejében, és egyszer-egyszer rövid beszélgetésbe elegyedni a blokk többi lakójával, amikor értésére adták, hogy akár u pszichiátrián is találhatja magát, ha így folytatja. De ha a börtöntisztek ezt annak jeleként tekintették, hogy végül elfogadta az ítéletet, akkor tévedtek. Csak nem törődött vele többet.

Stuart levele részben felriasztotta ebből az apátiából, és észrevetette vele loncsos haját, töredezett körmét és bőre állagát, de ahhoz nem volt elég, hogy reményt, izgatottságot vagy akár félelmet érezzen.

De most mégis mindezt érezte, és nem volt benne biztos, hogy ezt szeretné, hiszen ha minden érzékszerve és érzelme teljesen fölébred, akkor hogyan lesz képes elviselni az életet itt bent?

„Hiszek neked." Ez a két rövid szó nagyon sokat jelentett számára. De mégsem merte hagyni, hogy reményei fölébredjenek, félve attól, hogy Stuart esetleg cserbenhagyja.

„Bízz bennem" - mondta Stuart. Mintha olyan könnyű lenne teljesen megbízni valakiben. A bizalom sosem volt Laura természetes adottsága.

De tudta, hogy Stuart nem tud rajta segíteni, ha ő nem segít neki. Ha Stuart azt hiszi, hogy életének átfésülése nyomra vezetheti őket, és rájöhetnek, ki ölte meg Jackie-t, akkor ezt kell tennie.

Fölvett egy jegyzetfüzetet és egy golyóstollat, és gondolatban visszatért ahhoz a naphoz, amikor először találkozott Jackie-vel.

Olyan perzselő forróság volt, hogy a szurok az utakon olvadni kezdett, és kiszivárgott az aszfaltburkolat alól. Laura emlékezett rá, hogy kisgyerekkorában minden gyerek nyalókapálcikát keresett, amelyet bele tudtak szúrni a szurokba, és azon versenyeztek, kinek sikerül a legnagyobb szurokgolyót csinálnia, a pálcikát körbetekergetve. De ilyen forróság általában júliusban vagy augusztusban volt, amikor a falevelek por és korom alatt fonnyadoztak, a tej olyan hamar megsavanyodott, hogy egy vödör hideg vízben kellett tartani, ruhával letakarva, és a hentes nem tette ki a húst a kirakatba.

1961-ben viszont májusban köszöntött be a forróság, amikor sok fán még nem is voltak levelek. Laura 24-én találkozott Jackie-vel - a dátum azért vésődött be az emlékezetébe, mert ez volt Jackie tizenhetedik születésnapja.

Az oroszoknak ebben az évben sikerült eljuttatniuk az első embert az űrbe. Aznap reggel Laura a Home and Colonial élelmiszerboltban dolgozott az észak-londoni Crouch Endben, amikor véletlenül meghallotta, hogy egy vevő azt

állítja, azért van ekkora forróság ilyen korán, mert a tudósok megbolygatják a természetet azzal, hogy rakétákat lőnek föl a Föld légkörén keresztül.

Szerencsére csütörtök volt, és aznap korán zártak. Laura már eldöntötte, hogy a délutánt az utcában lévő szabadtéri uszodában fogja tölteni.

Berakta a ruháit az öltözőszekrénybe, és éppen a kulcsot tűzte új, kék pöttyös fürdőruhájára, amikor egy vörös hajú, smaragdzöld színű ruhába öltözött lány átfutott a lábmosó medencén, megbotlott és elesett, és beverte a fejét a padlóba.

Laura aggódva rohant oda hozzá, mert nagyon nagyot esett.

- A fene egye meg! - mondta a lány, miközben Laura fölsegítette. - Azt hiszem, lesz egy púp a homlokomon. Pont a születésnapomon!

Kicsit sokkos állapotba került, így Laura hozott egy csomag vattát az úszómestertől, hideg vízbe mártotta, és a lány fejéhez tartotta.

- Jackie vagyok - mondta a lány, és összerándult a hideg víztől. - Mit gondolsz, jobb lesz tőle, vagy rosszabb, ha visszamegyek, és kiülök a napra? Csak napozni jöttem, de nem bírtam ellenállni annak, hogy belökjem azt a kövér pasast a medencébe, és a haverja kergetett, hogy bedobjanak engem is. Nem akartam, hogy vizes legyen a hajam, mert este bulit tartok.

Laura nem tudta megállni, hogy el ne mosolyodjon, mert a sebesült lány minden szempontból bájos volt. Haja olyan színű volt, mint a vadonatúj egypennys, orrát szeplők pöttyözték, szeme zöld volt, alakja tökéletes. Levegőt sem véve magyarázta, hogy mire készül, olyan lelkesen és közvetlenül, mintha Laurát máris új barátjának tekintené.

- Laura vagyok, és boldog szülinapot - mondta. - De azt hiszem, az árnyékban kellene leülnöd, amíg nem biztos, hogy jól vagy.

- Mintha csak az anyámat hallanám - válaszolta Jackie vigyorogva. - Van veled valaki?

- Nem, egyedül vagyok - mondta Laura. - Most vagyok itt először.

- Remek, ez azt jelenti, hogy velem maradhatsz, és beszélgethetünk - mondta Jackie. - Van néhány ember odakint, akit ismerek, de nincs senki, akivel együtt szeretném tölteni a délutánt.

Laura sosem mondta el Jackie-nek, milyen sokat jelentett neki ez a barátságos meghívás. Ha megtette volna, azzal be kellett volna ismernie, milyen rettenetesen magányos volt az elmúlt évben.

Az előző év tavaszi szünetében jött el a barnesi házból egyszer s mindenkorra, körülbelül hat héttel a Vincent-tel való incidenst követően. Gondosan megtervezte távozását, mert úgy akarta otthagyni a férfit, hogy esetleges későbbi bosszúja miatt szűnni nem akaró aggodalom gyötörje. Azokban a hetekben módszeresen pénzt csent el magának a férfi tárcájából. Sosem vett el eleget ahhoz, hogy felhívja a figyelmét arra, amit tesz, de sikerült szereznie harmincöt fontot. Megtalálta a születési anyakönyvi kivonatát és az egészségügyi kártyáját is, ezenkívül társadalombiztosítási számot is kért, így teljesen fölkészült arra, hogy munkát kapjon.

Abban a néhány hétben kínszenvedés volt a házban maradni. Tudta, hogy Vincent szerint a hallgatása azt jelenti, hogy biztonságban van, de azt is jelentette, hogy a férfi megint rávetheti magát, ha lehetősége adódik rá. Ha nem találta otthon anyját, amikor hazaért, akkor azonnal sarkon fordult, és megint elment otthonról. Esténként egy széket támasztott szobája ajtajának kilincse alá, hogy a férfi ne tudjon bemenni hozzá. De ez még mindig nem akadályozta meg Vincentet abban, hogy kilesse és rátámadjon, amikor kijött a fürdőszobából, vagy leüljön és nézze, ahogyan mosogat. Mindig veszélyben érezte magát, ha együtt voltak a házban; ideges volt, és nehezére esett bármit is enni, amikor nevelőapja a közelében volt.

Az *Evening Standardben* keresett olyan lakást, ahol lakhat egy ideig. Elment megnézni néhány garzonlakást, de az alacsony keresetből is megfizethetőnek érzett helyek mind olyan mocskosak és nyomorúságosak voltak, hogy kezdett kétségbeesni. Azonban a húsvét utáni kedden elment megnézni egy lakást a Crouch Hill-i Hornseyben, és rájött, hogy annál jobbat sosem fog kapni.

A közeli Crouch End szép hely volt, bár a másik irányban fekvő Finsbury Park nem annyira. A második emeleti lakás kicsi volt, de nagyon tiszta. A mosogatót és a tűzhelyet egy szekrény rejtette, az ablakok kertre néztek. A közös fürdőszobák mind elég tűrhetőknek tűntek, és amikor a tulajdonos elmondta Laurának, hogy az összes többi bérlő üzletember, a lány úgy gondolta, nem lesz túl durva hely. A férfi aggódott, hogy a lány nagyon fiatal, még így is, hogy tizenhét évesnek mondta magát. Laura ekkor gondolta ki élete nagy hazugságát.

- A szüleim meghaltak még kicsi koromban - mondta. - Egy nagynénémmel éltem, aki a gyámom volt, de úgy érezte, elégszer elmondta már nekem, hogy álljak a saját lábamra, és kiköltözött Franciaországba. Szeptemberben főiskolára megyek, de addig szerezni akarok valami titkárnői munkát.

Talán megsajnálta a férfi, mert beleegyezett, hogy megkapja a szobát. De egyhavi lakbért előre kifizettetett, és azt mondta, utcára teszi, ha valaha hátralékba kerül a fizetéssel, vagy ha bulikat tart. Ezzel átadta a lánynak a kulcsokat és a házirendet, és a szoba az övé lett.

A következő problémát a Barnesból való kiköltözés jelentette. Csak akkor csinálhatta, amikor senki sem volt otthon, de mivel éppen a húsvéti ünnepek zajlottak, anyja elvárta tőle, hogy mindenhova elkísérje őt és a kicsiket. Összekészített egy bőröndöt az ágya alatt, és végül a szünet végén, egy pénteki napon ahhoz a megoldáshoz folyamodott, hogy úgy tett, mintha heves rosszullét törtvolna rá, csupán percekkel azelőtt, hogy mindannyian moziba indultak volna.

Nem kapott búcsúpuszit, nem mondták aggódva, hogy „Remélem, hamarosan jobban érzed magad”, és senki sem ajánlotta fel, hogy otthon marad vele, és ápolja. Anyja ehelyett ennyit mondott: *„Ez rád vall, Laura, eltervezek valami szórakozást, és neked valahogyan el kell rontanod.”*

Laura figyelte őket, amint végigsétálnak az utcán a buszmegállóig, és potyogtak a könnyei. Freddy anyja kezét fogta, Meggie és Ivy elöl ugrándoztak

izgatottan, és Laura tudta, hogy soha többé nem látja őket addig, amíg Vincent fedele alatt élnek. A férfi ócsárolni fogja őt, amint elmondják neki, hogy elment; el tudta képzelni, amint Vincent peckesen végigjárja a házat, és elhadarja, hogy Laura mi mindent kapott tőle, és milyen hálátlan volt.

Félórát várt, mielőtt elment volna, ha netán valamiért visszajönnének. Majd írt egy rövid levelet, amelyben az állt, hogy gyűlöli az iskolát, tehát munkát keres, és valahol máshol fog élni, és a ház kulcsait az étkező-asztalra tette.

Miközben busszal és metróval a Finsbury Parkba ment, arra gondolt, anyja hogy fog dühöngeni, amiért a tanulás abbahagyásának azonnali örömééért cserébe elszalasztotta az alkalmat, hogy egyetemre menjen. Kételkedett benne, hogy June-nak valaha is eszébe ötlik, hogy a lánya Vincenttől menekült el.

Már másnap talált magának munkát a Crouch End-i Home and Colonial nevű boltban. Nem akart eladóként dolgozni, és különösen nem akart fehér hajháló alá rejtett hajjal sajtot és szalonnát kimérni. De amint bement az üzletbe, hogy vegyen valami ennivalót, meglátta a felvételt hirdető táblát az ablakban, és ott rögtön jelentkezett, csupán azért, mert annyira közel volt a lakásához. Azt mondta magának, ez csak kényszermegoldás, amíg nem jön valami jobb lehetőség.

Úgy gondolta, az a legrosszabb, ami valaha történhet vele, ha abban a félelemben él, hogy mit tehet vele Vincent. Azt hitte, minden csodálatos lesz, amint megszabadul tőle. De nem így volt. Félt, magányos volt, és annyira hiányzott neki anyja és a három kicsi, hogy sírt, ha csak rájuk gondolt.

A munkában megállta a helyét, még akkor is, ha a többi alkalmazott főleg idősebb, férjes asszony volt, és nem akartak törődni vele. De amikor este hazaért a szobájába, a teljes elszigeteltség érzésétől annyira szenvedett, hogy gyakran bevonszolta magát az ágyba, és álomba sírta magát. Amióta az eszét tudta, mindig kellett házimunkát végeznie, gondoskodnia a kicsikről, később pedig sok házi feladata volt. Időnként talán igazságtalannak érezte az életet, de most, amikor semmi dolga nem volt, és senkiről sem kell gondoskodnia, hatalmas űr tátongott benne, és fogalma sem volt, hogyan töltse be.

A nyári hónapokban vasárnaponként mindig parkokba járt, abban a reményben, hogy találkozik valakivel, aki vele egykorú, és hasonló helyzetben van. Sok fiatal lányt látott, de sosem voltak egyedül. Figyelte őket, amint kéz a kézben sétáltak a fiújukkal, vagy egy barátnőjükkel vihogtak, és rettenetesen vágyott rá, hogy neki is legyen valakije.

Karácsonykor szinte egész nap sírt, amint elképzelte öccse és húgai örömét az ajándékok bontogatása közben. Nem kapott egyetlen karácsonyi képeslapot sem, ajándékról nem is beszélve. A tizenhatodik születésnapja januárban éppen ilyen rossz volt, és addigra Laura úgy gondolta, hogy ez örökké így lesz majd.

Aztán váratlanul találkozott Jackie-vel, és ettől hirtelen átalakult az élete.

Aznap délután a medence mellett maradtak, és olyan jól elbeszélgettek, mintha már évek óta ismernék egymást. Lemezekről, fiúkról, sminkekről és ruhákról fecsegtek, és Jackie aznap esti bulijáról.

- Neked is el kell jönnöd - mondta Jackie, és zöld szeme izgatottan cikázott ide-oda. - Gyere el hozzám, amikor elmegyünk innen. Ha át akarsz öltözni a bulira, kölcsönvehetsz tőlem valamit.
- Nem tehetem - mondta Laura, a meghívástól megdöbbenve.
- De igen - vigyorgott Jackie. - El tudom képzelni, mit csinálsz, ha nem veszlek rá, hogy hazajöjj velem. Hazamész, aztán később meggondolod magad, és nem mersz eljönni. Ezt nem hagyhatom, nem igaz?

Igaza volt. Laura valószínűleg túlságosan félt volna egyedül elmenni a buliba. Otthon, a szobájában elkezdett volna kételkedni benne, hogy a halott szüleiről és a gyámjáról szóló mese, amelyet először a háztulajdonosnak mondott el, és amelyet azóta is folyamatosan elmesélt mindenkinek, aki kérdezte, Jackie-t is beleértve, kiállna egy szigorúbb kérdezősködést. Emellett attól is félt volna, hogy rossz ruhát választ, vagy egyszerűen csak nem beszél helyesen.

Hazafelé menet Jackie beszaladt egy lemezboltba, és megvette Del Shannon *Runaway* című lemezét, amely a slágerlistán az első tíz szám között szerepelt. Laura emlékezett rá, hogy ezt rossz előjelnek érezte, és úgy gondolta, hamarosan leleplezik, mint egy csalót.

De nem bizonyult rossz előjelnek, mert Laura egy-két órán belül fölfedezte, hogy Jackie nem törődik az emberek származásával, öltözködésével és beszédmódjával vagy akár azzal, hogy hol élnek. Ezt a szüleitől örökölte.

Frank és Lena Thompson művészek voltak. Frank karikaturistaként dolgozott a *Beano* című vicclapnak, Lena pedig üdvözlőlapokat tervezett. Laura akkoriban csak a bohém szóval tudta volna leírni őket. Még a saját gyerekeik is a keresztnevükön szólították őket, és úgy tűnt, nem tisztelik a konvenciókat. A Muswell Hill-i Duke Avenue-n álló nagy házuk olyan jó minőségű, de lelakott bútorokkal volt berendezve, amilyeneket csak örökölni lehet.

Franknek nagy, bozontos szakálla volt, egy festékfoltos kordbársony nadrágot és egy ormótlan pulóvert viselt, míg Lena ruhája gyanúsan úgy nézett ki, mint egy viktoriánus alsószoknya. Az ő haja is olyan színű volt, mint a vadonatúj egypennys, de hosszan és befonva viselte, és a fonatokat úgy tekerte a feje köré, mint egy koronát. Laura még sosem találkozott ilyen emberekkel. Ha az utcán ment volna el mellettük, talán azt gondolta volna, hogy két statisztát lát valami furcsa filmből.

Mégis, attól a pillanattól fogva, hogy Laura besétált hatalmas, elképesztően rendetlen konyhájukba, azt kívánta, bárcsak ebbe a családba született volna. A káosz közepette ugyanis mindent áthatott a szeretet és melegség érzése.

Jackie nyolcéves húga, Belle és tizenkét éves öccse, Toby éppen egy születésnapi tortát díszítettek anyjuk felügyelete alatt. A torta Laurát egy rajzfilmbeli tortára emlékeztette. Nagy volt, féloldalas, az oldalán pedig fényes,

rózsaszín cukormáz csöpögött. A gyerekek mindenhova cukormázat kentek és csöpögtettek, a ruhájukat és az arcukat is beleértve, Lena mégis gondtalanul üldögélt, egy csésze teát iszogatott, és nem törődött a felfordulással.

- Csokival fogjuk ráírni, hogy „Boldog születésnapot, Jackie” - csicseregte Belle.

Laura azonnal megszerette Jackie kis húgát, talán azért, mert Belle annyi idős volt, mint Ivy. A kislány nagyon magabiztos volt, aranyszínű hajával, kék szemével, rózsaszín, gödröcskés arcával, és fitos kis orrával, de Laurát az hatotta meg leginkább, hogy hajlandó volt barátként elfogadni egy teljesen idegen embert.

- Várnotok kell addig, amíg a rózsaszín máz megszárad - mondta, és rámosolygott Belle-re.

- Mi általában nem aggódunk ilyen finomságok miatt - mondta Lena kuncogva. - De mivel úgy tűnik, te tudod ezeket a dolgokat, talán segíthetnél Belle-nek.

Jackie elmagyarázta, hogyan találkozott Laurával az uszodában, és hogy meghívta őt a buliba.

- Nagyon örülök, hogy eljöttél, Laura - mondta Lena, és mosolya azt bizonyította, hogy komolyan gondolta, amit mondott. - De remélem, a szülinapos lányom elmagyarázta, hogy a bulik nálunk elég vad események szoktak lenni.

*

Valóban elég vad buli volt, mert úgy tűnt, semmit sem szerveztek meg a vendégek számával kapcsolatban vagy akár a kezdés időpontját illetően. A vendégek már délután ötkor szállingózni kezdtek. Voltak, akik tányéron vagy tálakban ételt hoztak, mások itallal érkeztek, és ezeket minden ünnepélyesség nélkül valahova letették a konyhában. Voltak Belle-lel és Tobyval egykorú gyerekek, rengeteg felnőtt és körülbelül tizenhat tinédzser, akik majdnem olyan különcnek tűntek, mint a felnőttek.

Az utcára néző, nagy nappaliból harsogott a zene. Újra meg újra lejátszották a *Runawayt,* Roy Orbison, Elvis Presley és az Everly Brothers dalaival együtt, de időnként bejött egy felnőtt, és Frank Sinatrát vagy valami hasonlóan régimódi zenét tett föl. A kisebb gyerekek a házban rohangáltak, a felnőttek kimentek a gazos kertbe, hogy valami komolyabbat igyanak, míg Jackie és barátai a konyhát szállták meg.

Laura nem vesződött vele, hogy rózsaszín és fehér pöttyös ruhája helyett valami mást vegyen föl, amikor meglátta, hogy Jackie egy fiúfarmert és egy sima fehér pamutpólót akar fölvenni, amelyet megcsomózott a derekán.

- Szeretek farmerben lenni - mondta, mikor meglátta, hogy Laura meglepve néz rá. - Te fodros-bodros típus vagy. Én nem.

Aznap este minden a feje tetejére állt, amit Laura addig képzelt arról, hogy mi folyik a kispolgári lakásokban. Felnőtt nőket látott berúgni és táncolni, mintha

csak kamaszok lettek volna, és meglett férfiakat látott kisgyerekekkel játszani. Úgy tűnt, senki sem törődik egy csöppet sem a felfordulással, a hangzavarral vagy azzal, hogy mit művelnek a fiatalabbak, de elég furcsa módon mégis Jackie barátai tűntek a legjózanabbaknak. Egy magas kontyot és hegyes orrú, tízcentis tűsarkú cipőt viselő lány vállalta a mosogatást, egy rózsaszín szövetkabátos jampi pedig egy törött poharat söpört fel a konyhában.

Laura számára az egészben mégis az volt a legcsodálatosabb, hogy mindenki teljesen elfogadta őt. Senki sem tett föl kínos kérdéseket arról, hogy honnan jött; úgy tűnt, nem veszik észre, hogy nem beszél olyan választékosán, mint ők. Szinte úgy érezte, hogy bejelenthetné: apja börtönben ül, anyja vadházasságban él egy öregemberrel, aki le akart feküdni vele, ő pedig a Home and Colonialban dolgozik - és arcizmuk sem rándulna ennek hallatán.

Belle-t Laura dugta ágyba este tíz óra körül, amikor a kislány már szinte felborult a fáradtságtól. Lena részegen átkarolta Laurát, amikor kijött a gyerekszobából, és azt mondta, hogy egy angyal. Később egy Dave nevű fiú táncolni hívta, és amint szorosan magához szorította Elvis Presley *It's Now or Never* című dala közben, megkérdezte tőle, hogy elviheti-e moziba másnap este.

Éjfélre a bulizok száma tucatnyi idősebb emberre csappant, és Jackie ragaszkodott hozzá, hogy Laura ott maradjon éjszakára.

- Indulhatsz innen is dolgozni - mondta vigyorogva. - Kölcsönadok majd egy tiszta bugyit.

Már biztosan elmúlt éjjel két óra, mire Laura végül lefeküdt a vendégágyon barátnője szobájában, és a sötétségben hallotta, hogy Jackie álmosan ezt mormolja:

- Tudod, azt hiszem, örökre te leszel a legjobb barátnőm.

Laura úgy érezte, felnőtt szemmel visszatekintve és sokkal többet tudva Jackie fiatal éveiről, már érti, hogy Jackie miért jutott erre a következtetésre, noha elég hirtelen döntés volt. Jackie gyerekkorában szinte úszott a végtelen szeretetben és bátorításban, és soha, egyetlen percig sem érezte, hogy ne lenne biztonságban, vagy ne lenne értékes ember. Nem volt semmi, amivel szemben dühönghetett volna, nem kellett semmiért sem harcolnia, és noha anyagi értelemben nem kényeztették el, mert szülei nem voltak gazdagok, határtalan szabadságot kapott: azzal találkozott, akivel akart, és oda mehetett, ahova akart.

Jackie bátornak, világinak, életrevalónak és függetlennek látta Laurát, mindezt azért, mert egyedül élt. Csodálta, hogy Laura meg tud főzni egy ételt a lakásában, mos magára, és időre jár dolgozni. De a döntő érv szinte biztosan az volt, hogy Laura csupán tizenhat évesen teljesen egyedül áll a világban. Jackie szülei olyan emberek voltak, akik örömmel fogadták az elhagyott gyermekeket és a kóbor kutyákat, és ő csak követte őket.

Attól a naptól fogva Laura szinte a Thompson család tagjává vált. Lena gyakran megjegyezte, milyen jó a kisebb gyerekeihez, és tetszett neki az, ahogyan Laurának nem okozott gondot kivasalni egy halom ruhát vagy

kitakarítani a konyháját a kedvéért. Frank gyakran mondta, hogy Laura a válasz imáikra, mert az ő hatására Jackie jobban megbecsülte őket.

Lena később többet is kérdezett Laura szüleinek haláláról és Mabel néniről, aki a gyámja lett. Addigra Laura álmából fölébresztve is fújta a történetet: szülei egy autóbalesetben haltak meg négyéves korában, így alig-alig emlékezett rájuk, de apja állatorvos volt. Ami Mabel nénit illeti, őt egy kedves, de bolondos vénkisasszonyként írta le, aki Laura gyámjaként éveken át megtett minden tőle telhetőt, de úgy érezte, a lány most már elég nagy ahhoz, hogy gondoskodjon magáról. Lena rosszallóan csettintett, és azt mondta, szerinte nagyon felelőtlen dolog volt Mabel nénitől, hogy lelépett külföldre, amikor Laura még mindig olyan fiatal. Azt is mondta, hogy csodálja őt, amiért nincs benne keserűség, és képes egyedül boldogulni.

- Sokra viszed majd - mondta, és átölelte Laurát. - Okos vagy, higgadt és életrevaló. És ha kell egy anyapótlék, itt vagyok.

Ezen az első, 1961-es nyáron a lányok minden héten legalább két estét együtt töltöttek, és egész vasárnap együtt voltak. Jackie gépírónőként dolgozott a Cityben, így az ő munkája csak hétfőtől péntekig tartott, és Laura gyűlölte, hogy neki szombatonként is be kell mennie a boltba. De Jackie mindig eljött, hogy találkozzon vele munka után, így fel tudtak öltözni, és meg tudták csinálni egymás frizuráját, mielőtt szórakozni mentek.

Mivel túl fiatalok voltak ahhoz, hogy kocsmába járjanak, többnyire kávézókban és parkokban lógtak, és a görkorcsolyapályára jártak, hogy fiúkat keressenek. Kuncogtak és flörtöltek, de a fiúkkal létesített kapcsolataik sosem mentek túl a parkbeli csókolózásokon vagy a moziba járáson. Jackie mindig azt mondta, hogy nem akar „elmenni a végsőkig” addig, amíg nem találkozik azzal a fiúval, akihez hozzá akar menni, és hogy ennek a bizonyos fiúnak nagyon gazdagnak és jóképűnek kell lennie, mert nem áll szándékában szegénységben élni, még a szerelem kedvéért sem.

Laura helyeselt, és azt mondta, ő is így érez. De sosem árulta el Jackie-nek, hogy neki valódi, első kézből származó tapasztalatai vannak a szegénységről, és Vincent miatt elment a kedve a gondolattól is, hogy férfiakkal bármiféle szerelmi viszonyba kerüljön. Időnként égett a vágytól, hogy elárulja az igazat a származásáról, különösen arról, hogy mennyire hiányoznak a kis testvérei, de félt megtenni. Úgy tűnt, hogy minden egyes hét elteltével egyre tovább cifrázta a hóbortos Mabel nénivel közös életét és a Holland Park-i házat. Úgy érezte, már túl messzire ment ahhoz, hogy visszakozzon, és bevallja, hogy nem mondott igazat, mert Jackie talán megvetné őt a hazugságért.

A nyár elmúltával Laurának a hazugságain kívül egy újabb problémája támadt. A Home and Colonialban nagyon alacsony volt a fizetése, és mire kifizette a lakbért, és vett magának ételt, vajmi kevés pénze maradt ruhára, buszjegyekre vagy bármiféle szórakozásra.

Jackie szülei megengedték, hogy lányuk megtartsa az egész fizetését, és magára költse. Laura úgy érezte, kénytelen lépést tartani Jackie-vel, és ezt csak lopással tudta megtenni. Régen, még a Jackie-vel való találkozása előtt is szokása volt egy kis ennivalót csenni, az a különleges blúz, szoknya és fürdőruha is lopott volt, amelyet akkor viselt, amikor barátnőjével találkozott, de hirtelen rájött, hogy több készpénzre van szüksége.

A megoldás akkor kínálkozott, amikor bement az Oxford Streetre egy új ruhát lopni. A Selfridges Áruházban talált egy csinos kék darabot, amelyet egyszerűen csak fölpróbált az öltözőben, majd fölvette rá a saját ruháját, és kisétált, de utána azt kívánta, bárcsak lenne pénze valami új cipőre.

Amíg a Marks & Spencerben kószált, megfigyelt egy nőt, akinek pénzt fizettek vissza egy olyan ruháért, amelyik nem volt jó neki. Az eladó nem kérte el tőle a nyugtát, csak kinyitotta a pénztárt, és visszaadta a pénzt. Laura ekkor csúsztatott egy kardigánt a táskájába, és kiment a boltból. Egy órával később egy másik Marks & Spencer üzletben találta magát, az Oxford Street másik végén, és visszakérte a kardigán árát.

Annyira egyszerű és könnyű volt, hogy gratulált magának örömében az okosságához. Nem érzett bűntudatot - végül is a Marks & Spencer nagy cég, és megengedhetik maguknak.

Ettől fogva Laurának rendszeres készpénzforrása volt. Váltogatta az osztályokat, ahova járt, és mindig megbizonyosodott róla, hogy olyankor kérje vissza a pénzt, amikor az üzlet forgalmas. E vállalkozásai során mindig elemelt valami árut más boltokban is. Egy szép, drága, új ruhákkal teli szekrény segített neki elfelejteni a „Bűzös Wilmslow" képét, és megadta neki azt az önbizalmat, amelyre szüksége volt a saját magának kitalált származás fenntartásához.

Laura kétségbeesetten rázta meg a fejét, amint visszagondolt azokra az időkre. Csoda, hogy sosem kapták el, és még meglepőbb, hogy Jackie sosem gyanakodott, hogyan tud Laura olyan jól élni és öltözködni egy bolti eladói fizetésből. De Jackie akkoriban ártatlan volt; fényes magazinokat búvt, és az ezekben látott ragyogó életre vágyott. Elég szegénynek látta a családját, mert nem volt autójuk, nem jártak luxuséttermekbe vagy külföldre, és fogalma sem volt róla, hogy a legtöbb átlagember számára micsoda küzdelem az élet.

De mégiscsak Jackie győzte meg Laurát, hogy sokkal jobb munkája is lehet annál, mint hogy a Home and Colonial szalonnás pultja mögött ácsorogjon. Az ő bátorításával szerzett kezdő bérszámfejtő állást a Pawson and Leafnél, egy nagykereskedő cégnél a Szent Pál-székesegyház közelében.

A Pawson and Leaf régimódi vállalat volt, amely kiskereskedőket látott el a fűzőktől a rövidáruig mindennel. Árukkal teli, négy-öt poros, sötét emeletét dickensi hangulat lengte be. Innen kellett összeszedni a termékeket, ha egy vevő telefonált, és rendelést adott le. A bérügyi csoport a legfelső szinten volt, ahonnan csodálatos panoráma nyílt Londonra, de amikor Laurát leküldték, hogy megkérdezzen valamit valamelyik lenti osztályon, az egészet teljesen

lenyűgözőnek tartotta. Volt egy hatalmas acélcsúszda, amely hasonlított a vidámpark óriáscsúszdájára. Miután az árukat összeszedték és leszámlázták, becsomagolták, és leengedték az alagsorban lévő csomagoló osztályra. Ebédidőben vagy a nap végén a fiatalabb fiúk is elég gyakran lecsúsztak, sikítva és kiáltozva.

De Laura mégsem csupán a vidámabb munkahelytől, a heti két fonttal több keresettől és az egész hétvégi szabad időtől volt elragadtatva, hanem összességében attól, hogy a Cityben dolgozott. Nagyon nagyvilági dolognak érezte, hogy metróval jár dolgozni, és soha többé nem kell köpenyt és hajhálót hordania. Büszkén mondogatta, hogy „a bérügyön" van, jó volt vele egykorúak mellett dolgozni, és gyakran közvetlenül munka után találkozott Jackie-vel, így együtt tudtak hazamenni.

December elején kezdett a Pawson and Leafnél, ahol ekkor már izgatottan tárgyaltak a karácsonyi buliról. Elmondták Laurának, hogy a buli mindig remek lehetőség arra, hogy az ember összejöjjön valakivel, akivel szeretne. Sok történetet hallott olyan munkatársakról, akik a postázóban „csinálták", egy részeg telefonközpontosról, akit leengedtek a csúszdán, és egy idősebb ellenőrről, aki túl sokat ivott, és miután elaludt, a többiek az egész karácsonyi szünet idejére bezárták az épületbe.

A lányoknak valahogyan szokásukká vált behozni a bulizós ruháikat és a munkahelyükön átöltözni. így amikor Jackie a karácsonyi buli előtti estén azt mondta, hogy ismer egy kocsmát a Moorgate-en, ahová bankárok és tőzsdeügynökök járnak, és azt ajánlotta, hogy menjenek oda, akkor Laura nagyon örült az ötletnek. Ez azt jelentette, hogy kétszer is fölveheti majd azt a nagyszerű éj kék csipkeruhát, amelyet nemrégiben lopott egy West End-i boltból.

- Itt az ideje, hogy túllépjünk a fiúkon - mondta Jackie könnyedén. - A Crouch Enden sosem fogunk egyetlen gazdag emberrel sem találkozni. Az itteni fiúk csak szexet akarnak, és még csak szórakozni sem visznek sehova. Azok a pasasok, akik beugranak ebbe a kocsmába meginni néhány italt, mielőtt hazamennének, mind nagyvilági férfiak, és tudni fogják, hogyan bánjanak jól velünk.

Bár a lányok a nyáron sokat szórakoztak a környéken, amióta hidegebbre és nedvesebbre fordult az időjárás, esténként nem nagyon tudtak sehova sem menni. Szombatonként gyakran jártak táncolni a Leicester Square-en lévő The Empire-be, de ritkán találkoztak olyan fiúval, aki eléggé tetszett volna nekik ahhoz, hogy további randevúkat beszéljenek meg vele. Jackie már egy jó ideje mondogatta, hogy szerinte a legjobb férfiak, akik elegáns öltönyt viselnek, jó állásuk és autójuk van, kocsmákba járnak. De a kocsmába járás nem volt igazán lányoknak való, mert ez azt jelezte, hogy azért vannak ott, hogy valaki felcsípje őket. Azonban a moorgate-i kocsmában úgy tehetnek, mintha éppen most jöttek volna el egy munkahelyi buliból, és hazafelé tartanának.

Laura kuncogott magában, amikor fölidézte, hogyan öltözött át a nap végén a Pawson and Leaf mosdójában.

Azóta már sok káprázatos ruhája volt, de az akkori darab még most is az öt kedvence közé tartozott. Az áttetsző, testhez álló csipkeruhának mély dekoltázsa volt, és háromnegyedes ujja, de az illendőség kedvéért egy szűk alsószoknya is tartozott hozzá. Magas kontyba fésült, sötétbarnára festett hajával, vékony, fekete harisnyában és tízcentis tűsarkú cipőben Laurát huszonegy évesnek lehetett nézni, amikor valójában csupán alig tizenhét éves volt még.

Jackie-vel a Moorgate-en találkoztak. Nem volt hosszú az út a Cheapside-tól a Moorgate-ig, de Laura egyre izgatottabb lett, mert néhány férfi utána fütyült, még így is, hogy kabátját a nagy hideg miatt magára szorította. Jackie a metrómegállóban várta, és amikor odaért, két kis csillogó fejdíszt vett elő a zsebéből.

A kocsmában egyenesen a mosdóba mentek, hogy levegyék a kabátjukat, föltegyenek még egy kis rúzst, és ellenőrizzék, hogyan néznek ki.

Jackie egy csónaknyakú, smaragdzöld szaténruhát viselt, aranybarna haja laza hullámokban omlott a vállára, és úgy festett, mint egy filmsztár. De amikor meglátta, mi van Laurán, egészen elképedt.

- Nemcsak csinos vagy, hanem gyönyörű is - mondta, és elakadt a lélegzete a meglepetéstől. - Ez a ruha, a frizurád! Nem hiszem el!

Jackie gyakran mondta Laurának, hogy csinos, de ő sosem hitte el igazán. Részben azért nem, mert az iskolában régen sértegették, de azért sem, mert barátnője élénk színei, szép tartása és energikussága mellett mindig szürke egérnek érezte magát. De látta a tükörben, hogy ruhája színétől bőre szinte ragyog, a festéktől pedig rézszínű csillámok ragyognak a hajában. A „gyönyörű” talán túlzás volt, de kétségtelen, hogy még sosem nézett ki ilyen jól.

Mint Jackie előre megmondta, a Plume of Feathers tele volt üzletemberekkel, és attól a pillanattól fogva, hogy kijöttek a mosdóból, rájuk irányult a figyelem. Más lányok is voltak a bárban, körülbelül tízen, de biztosan ők ketten voltak a legvonzóbbak. Még csak italt sem kellett rendelniük; a csapos egyszerűen nem fogadta el a pénzt, amikor két alkoholos üdítőt kértek. Bizonytalanul a bár másik vége felé intett, jelezve, hogy már rendezték.

Három pohár lehajtása után már spiccesnek érezték magukat, mert egyikük sem volt hozzászokva az alkoholhoz. Tehát egy rövid mosdóbeli megbeszélés után úgy döntöttek, jobban teszik, ha nem isznak többet. Azt is eldöntötték, hogy a bárban lévő két legfiatalabb férfit, Rogert és Stevent kell bátorítaniuk.

A hajszálcsíkos öltönyt viselő, magas és elegáns férfiak tagadhatatlanul jóképűek és szórakoztatók voltak. Steven a tőzsdén dolgozott, Roger pedig egy biztosító-társaságnál. Bár Laura magában azt gondolta, hogy nem elég jók két huszonnégy éves férfi számára, nem merte mondani, mert Jackie-t igazán elbűvölte a szőke, kék szemű Roger.

Steven társasága azonban aligha jelentette azt, hogy Laura pórul járt. Sötét hajával és ráncos, mosolygós szemével kicsit úgy nézett ki, mint Dirk Bogarde, és Laura igazán kívánatosnak érezte magát attól, ahogyan a férfi ránézett.

Később taxival egy olasz étterembe mentek a Williers Streetre, közvetlenül a Strand mellett. Jackie folyamatosan Laura térdét csipkedte az asztal alatt. Ez volt a titkos jele arra, hogy hajlandó bárhova elmenni és bármit megtenni Rogerrel. Talán szerencsés volt, hogy másnap mindkét férfi haza akart menni a családjához karácsonyra, és nem szerettek volna fél éjszakára kimaradni.

- Tehát hol laktok? - kérdezte Jackie, és olyan mohón tömte magába a bolognai spagettit, mintha már egy hete nem evett volna.

- Kensingtonban - felelte Roger. - Együtt lakunk néhány másik fickóval. Nagyon nyomorúságos, meghatódnátok tőle.

A lányok nevettek, amikor elmesélték nekik, hogy a háztulajdonosnő hogyan dühöng azért, amiért a konyha tele van üres sörösüvegekkel, sosem takarítanak ki, és azt mondja, hogy disznókat is látott már jobb körülmények között élni.

- Az új évben valamit kezdenünk kell majd vele - mondta Roger, szélesen vigyorogva. - Különben kihajítanak bennünket.

- Átmegyünk, és segítünk nektek - ajánlkozott Jackie, és megint belecsípett Laurába az asztal alatt. - Nem hiszem, hogy olyan rossz lehet, amikor olyan elegánsnak tűntök.

- Ez a mosoda érdeme - mondta Steven. - De jó, hogy holnap hazamegyünk, mert már nem maradt egyetlen pár tiszta zoknim sem. És veletek mi a helyzet? Még mindig otthon laktok?

Laura semmit sem mondott, amíg Jackie a családjáról beszélt, majd folytatta, és elmesélte, hogy Laura milyen rendezetten él, és milyen független.

- Az ő szobája makulátlanul tiszta. Tökéletes ételeket főz, színek szerint csoportosítva teszi el a ruháit, és még a fürdőszobát is kitakarítja mindenki helyett. Én nem lennék olyan, mint ő. Én túlságosan rendetlen vagyok.

- Akkor talán jobb, ha Laura jön át, és rakja rendbe a dolgainkat - mondta Roger.

Laura nem volt benne biztos, hogy szereti, ha a háziasszonyi erények mintaképeként ábrázolják. Azt gondolta, hogy ettől nagyon unalmasnak tűnik. De Steven áthajolt az asztal fölött, és finoman megérintette az arcát.

- Mindig azt tapasztaltam, hogy a gyönyörű lányok élnek a legnagyobb piszokban. - mondta. - Igazán örülök, hogy te nem vagy olyan.

Az olasz étteremben elfogyasztott vacsora után négyesben elsétáltak a Trafalgar Square-re, hogy megnézzék a karácsonyfát. Roger és Jackie folyton megálltak csókolózni, és bár Steven is elég sokszor megcsókolta Laurát, ők többnyire beszélgettek. Steven elmondta, hogy családja Hastingsben él. Még az öccséről és a húgáról is mesélt, és elmondta, hogy apja orvos, anyja pedig egy kórusban énekel. Laura el tudta képzelni a családját - kedves, jól nevelt, felső középosztálybeli emberek, akik egy kényelmes, jól karbantartott házban élnek. Ezek egyike sem volt meglepő; elég volt ránézni a jó modorú, kifényesített

cipőjű, makulátlan fehér inget és jól vasalt öltönyt viselő Stevenre, és a látottak elárulták a származását.

Az viszont rendkívül meglepő volt, hogy Steven föltételezése szerint Laura is hasonló családból származott. Néhányszor mondott ilyeneket, hogy „De persze a te családod is bizonyára pontosan ugyanilyen". Laura csak mosolygott és bólintott, elsősorban azért, mert úgy érezte, nincs ereje belekezdeni a halott szüleiről és Mabel néniről szóló szokásos meséjébe.

Mielőtt a lányok beszálltak volna a taxiba, hogy hazamenjenek, Steven gyöngéd és hosszú csókkal búcsúzott Laurától. Kezében tartotta Laura arcát, és azt mondta, bár ne ígérte volna meg, hogy olyan hosszú időre hazamegy, és fölhívja majd, amint visszajön. Laura tudta, hogy telefonálni fog, mert Steven előre kifizette a taxit, és kétszer is ellenőrizte, hogy jól írta-e le a telefonszámát.

Jackie eksztázisban volt, amíg a taxi ablakából integettek.

- Micsoda álompasik! - sikította. - Megcsináltuk, Laura. Nincs több pattanásos fajankó. A ragyogás és kifinomult ízlés világa vár ránk.

Miközben a taxi gyorsan haladt a Crouch End felé, Jackie elbóbiskolt Laura vállán. Ő viszont teljesen éber volt, a szíve vágtázott, és gondolataiban kavarogtak az új évben előtte álló lehetőségek.

A taxi Laurát tette ki először. Jackie annyira tért magához, hogy megkérte, telefonáljon majd, és mesélje el, milyen volt a másnapi munkahelyi buli. Laura bement, fölkapcsolta a villanyt az előszobában, és fölszaladt a lépcsőn az emeletre, mielőtt a lámpa lekapcsolódott volna.

Eléggé megszerette a lakását. Nyáron, amikor lent a kertben a fák tele voltak levéllel, rengeteg zöldet látott. A szoba kicsi volt, és jellegtelen, de mindent megtalált benne, amire szüksége volt, és Laura állandóan átrendezte a bútorokat, hogy a legtöbbet hozza ki belőle. A kis asztal most az ablak előtt állt, a sötétzöld ágytakaróval borított ágy pedig a szemközti falnál, és úgy nézett ki, mint egy kanapé. Ha fölkapcsolta az éjjeli lámpát, és begyújtotta a gázkályhát, akkor barátságos hellyé vált, és néhány poszterrel meg élénk színű díszpárnákkal tette még otthonosabbá.

- Nem kell szégyenkeznem miatta - mormolta magának, amint levette a kabátját, és a szekrénybe akasztotta.

Még egyszer megnézte magát a tükörben, mielőtt levette volna a ruháját. Frizurája már meglazult, szeme alatt pedig festékpöttyök voltak, de úgy döntött, a kinézete miatt sem kell szégyenkeznie. Steven azt mondta, hogy gyönyörű, és annak is érezte magát. Miközben gondosan vállfára tette a ruhát, mosolygott, és kicsit úgy érezte magát, mint Hamupipőke a bál után.

Ez a karácsony, amelyet a Thompson családdal töltött, élete legboldogabb szentestéje volt. Nem csak azért, mert jó emberek között volt, és finom ételekkel ette tele magát, még csak nem is azért, mert a díszek, az ajándékok és a játékok sokkal jobbak voltak, mint bármi, amihez hozzászokott. Attól volt boldog, ahogyan Steven bánt vele.

Jackie meg volt győződve róla, hogy szerelmes Rogerbe. Folyamatosan róla ábrándozott, és azt számolgatta, mennyi idő van még december 27-ig, amikor megint találkoznak majd. Feltételezte, hogy Laura ugyanígy érez Steven iránt, de barátnője nem tudta rászánni magát, hogy bevallja, hogyan érez valójában.

Karácsony másnapjának estéjén, amikor a lányok lefeküdtek, Jackie kizárólag Rogerről tudott beszélni.

- Megadtam neki a munkahelyi számomat és az itthonit is. Mit gondolsz, melyiken fog hívni holnap?

- Azt hiszem, itthon, este - felelte Laura. - De vigyázz, hogy mit mondasz rólam, jó?

Jackie felült az ágyában, és tanácstalanul nézett rá.

- Hogy érted ezt?

Laura néhány csavarót tett a hajába.

- Hát, jobban szeretném, ha nem beszélnél olyan sokat a szüleim haláláról és a nagynéném elutazásáról. Ettől kicsit siralmasnak tűnök.

- Nem hiszem, hogy annak tűnsz. Egyszerűen csak jobban tisztelnek az emberek attól, hogy milyen erős vagy - mondta Jackie, kicsit méltatlankodva.

Laura zavarba jött. Odament Jackie-hez, és leült az ágyára, de nem tudta igazán, mit mondjon.

Ilyen hosszú idő után nem mondhatta el magáról az igazságot a lánynak, de félt attól, hogy ez a hazugság egész hátralévő életében folytatódik, és újra meg újra ismétlődik.

- Csak olyan akarok lenni, mint bárki más - mondta végül. - Tudod, hogy gondolom. Normális életet akarok.

- Hát, természetesen nem gondolhatsz ki magadnak egy olyan családot, ami nincs - mondta Jackie. - Nem erre gondoltál, ugye?

- Nem, persze hogy nem - mondta Laura gyorsan. - De csökkenteni akartam a történtek súlyát.

- Nem mondok majd többet, mint hogy te vagy a legjobb barátnőm - felelte Jackie. - Rád bízom, hogy olyan sokat vagy olyan keveset mesélj Stevennek, amennyit szeretnél. De attól, amit tudunk, talán sosem lesz lehetőségünk sem Rogernek, sem Stevennek elmesélni semmit. Lehet, hogy barátnőjük van, és még az is lehet, hogy nem tetszünk nekik.

Laura letette a golyóstollat, és megdörzsölte a szemét. Csak a legfontosabb mozzanatokat vetette papírra azokból a kezdeti időkből Jackie-vel, és alig egy oldalt írt. De a Stevennel és Rogerrel való találkozás mindkettőjük életében fontos mérföldkő volt. Nem csak azért, mert ők voltak az első szeretőik, és nem is csupán azért, mert Jackie jóval később feleségül ment Rogerhez.

Laura akkor természetesen nem tudta, mi vár rájuk, de ekkor kellett volna és ekkor lehetett volna őszintén bevallania a származását Jackie-nek.

De nem tette meg, és így a hazugság egyre tovább terjedt, mint egy daganat. Akkoriban természetesen jóindulatú volt, de tudhatta volna, hogy ha nem vágja ki, akkor rosszindulatúvá válik.

Az egyik újság leplezte le a tárgyalás elején. Laura nem tudta, ki mondta el nekik a történetet, amely szerint a szülei kicsi korában meghaltak, de nyilvánvalóan ellenőrizték a sztorit, és rájöttek, hogy nem igaz. Nem tartott sokáig annak kiderítése, hogy valódi apja egy bűnöző volt. Ami azt illeti, az sem tartott sokáig, hogy sok olyan embert találjanak, akik készek voltak kijelenteni, hogy Laura nekik is hazudott.

- Egy hazugságokra épített élet - szólt az egyik főcím, és Laura emlékezett rá, hogy azt gondolta, ez találó sírfelirat lenne számára.

4

Belle fölállt a székéből, amikor megszólalt a telefon. - Fölveszem - mondta, és rámosolygott Stuartra. - Lehet, hogy azért hív valaki, mert el akar jönni, és itt szeretne szállást kapni.

Stuart örült, hogy van egy-két perce, amíg egyedül van, és átgondolhatja, hogyan folytassa a beszélgetést. Belle nagyon meglepődött, amikor Stuart bejelentés nélkül megjelent a craili Kirkmay-ház ajtajában. Valójában szinte eszét vesztette az izgatottságtól, amíg Stuart el nem mondta neki, hogy csak most hallotta a nővére halálhírét, mivel eddig külföldön volt, és részvétet nyilvánítani jött. Elég aggasztónak találta, hogy Belle nem volt tudatában azonnal annak, hogy ezért jött, amikor ajtót nyitott. Vajon elfelejtette, hogy ő és Jackie milyen jó barátok voltak, amikor Jackie-nél dolgozott?

Elgondolkozva nézett ki az ablakon a Marketgate-re, és arra gondolt, micsoda véletlen, hogy pont az a ház Belle-é, amelyre emlékszik abból az időből, amikor gyerekkorában járt ide nyaralni. A családjával soha nem ebben a faluban szálltak meg; egy nyaralót béreltek az öböl közelében egy kisebb halászfaluban, Cellardyke-ban, a part mentén. De időnként elsétáltak ide, a part menti sziklákon fölkapaszkodva, és apja mindig vett rákot, hogy hazavigyék uzsonnára.

Időnként feljöttek a meredek sikátorokon át az öbölből a főútra, hogy a szülei ihassanak egy italt az East Nuek Hotelben, Stuart pedig felfedezőútra indult a bátyjával és a nővérével. Egyszer éppen ebbe a kertbe surrantak be, hogy egy kis almát szedjenek, és egy öreg hölgy kergette el őket, egy botot lóbálva. Biztosak voltak benne, hogy boszorkány, és hogy a nagy, öreg házban kísértetek járnak; a nővérének rémálmai voltak, amelyeket a Stuart és a bátyja által a házról kiagyalt történetek idéztek elő.

Elég különös volt, hogy Belle és Charles kiszakadtak Londonból azért, hogy itt nyissanak panziót, de még furcsább volt, hogy pontosan azt a házat vették meg, amely bevéső dött Stuart emlékezetébe.

Crail nagyon érdekes és szép volt, talán a legszebb falu a fife-i partvidéknek ezen a szakaszán, de aligha olyan hely, amelyről azt gondolta, hogy vonzó lehet Belle és Charles számára. Belle mindig is olyan típusú nő volt, aki izgalomra, kifinomult szórakozásra és elegáns üzletekre vágyott, valamint arra, hogy tömeg legyen körülötte. Ami Charlest illeti, ő volt a tősgyökeres városlakó, kézzel varrott öltönyökkel, gyors sportkocsikkal és a hölgyek imádatával. Egyikükben sem volt meg az a fajta szolgai mentalitás, amely szükséges egy panzió sikeres működtetéséhez, és amennyire Stuart tudta, Skóciát sem szerették nagyon, Jackie-vel ellentétben.

Jackie-t húsz évvel ezelőtt bűvölte el Skócia, amikor meglátogatta Laurát Edinburgh-ban. Stuart ötlete volt, hogy elviszi a lányokat és Barneyt a hídon túl Fife-ba, és megmutatja nekik a környéket, de nem számított arra, hogy az elegáns és higgadt Jackie annyira lelkes lesz. Jackie egész úton visszafelé Edinburgh-ig Fife-ról áradozott, és noha Stuart örült, hogy talált valamit, amivel le tudta nyűgözni Laura nagyon világi barátnőjét, nem fogta fel, hogy Jackie szíve tényleg ott maradt.

Jackie röviddel ezután egy apró halászkunyhót vett Cellardyke-ban, és a környék iránt érzett szenvedélyes szeretete minden látogatással nőtt. Aztán megvette az omladozó Brodie farmot néhány mérföldre Crailtől, a szárazföld belseje felé. Sokan kinevették a hellyel kapcsolatos nagyszabású tervei miatt és azért is, mert azt állította, hogy a felújítás elkészülte után végleg odaköltözik majd. De pontosan azt tette, amit mondott. Valójában egyszer azt mondta Stuartnak, úgy érzi, hogy Fife jelenti a spirituális otthonát, és sehol máshol nem érzi magát ennyire boldognak.

Stuart még mindig azon töprengett, miért jött a nővére után Belle. Meg tudta érteni, hogy közelebb akart lenni Jackie-hez, és hogy Charlest csábította a golfozás lehetősége a közeli St. Andrewsban. De sokkal több értelme lett volna, ha vesznek egy házat Edinburgh-ban, ahol még mindig úgy élhetnének, mint Londonban, és mindez nagyon közel lenne hozzájuk.

Mindeddig csak mindennapi dolgokról csevegtek. Stuart megcsodálta Belle házát és kertjét, megemlítette az itt töltött gyerekkori vakációkat, Belle pedig megkérdezte, mit csinált az elmúlt néhány évben, és úgy tűnt, meglepődött azon, hogy Stuart sosem nősült meg. Stuart arra számított, hogy szemléletes beszámolót kap a gyilkosságról és a tárgyalásról, mert amennyire emlékezett, Belle egy drámakirálynő volt, és nincs annál nagyobb dráma, mint amikor megölik az ember nővérét. Mégis, egy „Rettenetes időszakot éltem át" megjegyzésen kívül Belle nem részletezte a történteket.

Stuartnak arra volt szüksége, hogy Belle beszéljen, és kiöntse a szívét, hogy egy másik nézőpontot is láthasson. Ugyanakkor nagyon óvatosnak kellett lennie, mert ha kikotyogja, hogy tanulmányozta az ügyet, és meglátogatta Laurát, akkor Belle esetleg gyanakodhat, hogy van valami hátsó szándéka.

- Mihez kezdtek most? - kérdezte, remélve, hogy Belle ettől talán megnyílik majd. - Gondolkoztok rajta, hogy eladjatok mindent, és visszamenjetek Londonba? Vagy itt fogtok maradni?

Belle cigarettára gyújtott.

- Nem tudjuk eldönteni - mondta kissé tartózkodón, és a plafon felé fújta a füstöt. - Biztosan el tudod képzelni, min mentünk keresztül Jackie halála óta. Sokszor egyszerűen csak el akartunk menekülni valahova, ahol semmi sem emlékeztet a múltra. De ez a ház és az itteni barátaink értékesek számunkra.

Stuart bólintott. Úgy vélte, hogy a válasz utolsó része őszintétlennek és nagyon jól begyakoroltnak hangzott, mert volt valami ebben a szép, ám lélektelen társalgóban, ami arra utalt, hogy kevés barát tette be ide a lábát valaha

is. Belle fiatalkorában a partik királynője volt, jókedvű, lelkes pletykagép, aki mindenkinek azonnal, gondolkodás nélkül elmesélte az élettörténetét. Talán a gyilkosság változtatta meg, mert most kimérten viselkedett, és pezsgő személyisége merev és hűvös lett.

De még mindig nagyon szép nő volt. Természetes mézszőke haja, nagy, kék szeme és tiszta arcbőre nem változott azóta, hogy két évtizede először találkoztak Londonban. Ha Stuart akkoriban nem összetört szívét gyógyítgatta volna, akkor lehetséges, hogy sokkal több lett volna köztük, mint barátság, mert hasonló korúak voltak, és nagyon jól kijöttek egymással.

Belle akkoriban nádszálkarcsú volt, és haja olyan hosszú, hogy rá tudott ülni. A fiatalember Raponcnak hívta, mert úgy nézett ki, mint egy mesebeli hercegkisasszony, aki egy hercegre vár, hogy elvigye őt valami elvarázsolt vidékre. Haja most a válláig ért, fölszedett pár kilót, és kék szeme keménynek és hidegnek tűnt, de ezt ragyogó szépsége ellensúlyozta. Világoskék, bő nadrágot és krémszínű selyemblúzt viselt, amely éppen eléggé ki volt gombolva ahhoz, hogy bepillantást engedjen érzéki dekoltázsába. Hosszú, rózsaszín körmeivel és arany ékszereivel éppen úgy nézett ki, mintha most lépett volna ki a *Dinasztia* egyik epizódjából.

Kirkmay-ház illett a Belle-ről kialakult képhez. Lenyűgöző, nagy, kétszárnyú, György korabeli ház volt, a korszak minden impozáns díszítőelemével. Belle a saját stílusában rendezte be és díszítette, drága, krémszínű pamlagokkal, halvány rózsaszín szőnyegekkel, hatalmas, aranyozott keretű tükrökkel és méregdrága függönyökkel, drapériákkal, karnisdrapériákkal. Tökéletes lett volna egy hasonló városi házban, Londonban vagy Edinburgh-bán, de itt, egy halászfaluban eléggé eltúlzottnak és hivalkodónak tűnt. Stuart akkor is tanácstalanul állt, amikor Belle megmutatott neki néhány vendégszobát, mert úgy tűnt, egyiket sem vették ki. Júniusban legalább a fél házat ki kellett volna adnia.

- Mi lesz a Brodie farmmal? - kérdezte.

- Még nem tudjuk - mondta Belle, és arca megfeszült. - Megtaláltuk azt a végrendeletet, amelyet Jackie még a nyolcvanas évek elején készített, amikor szakítottak Rogerrel. Ebben a teljes vagyonát, a Brodie farmot és a londoni ingatlant fele-fele arányban Tobyra és rám hagyta. De Roger azt állítja, hogy Jackie írt egy újabb végrendeletet, 1988-ban, amelyben rá hagyta a londoni ingatlant.

Stuart bólintott, még ha nem tudta is elképzelni, hogy Jackie végrendeletet írjon, kettőről nem is beszélve. Jackie mindig azt mondta, hogy még életében el akarja költeni mindenét. De ha írt végrendeletet, akkor Stuart nagyon meglepőnek tartotta volna, ha nem gondoskodott volna Rogerről. Lehet, hogy már évek óta külön éltek, de nagyon közeli barátok maradtak, és az első néhány ingatlant Jackie végül is Roger pénzéből vette.

- Még nem mutatta be ezt az újabb végrendeletet, és ami engem illet, én kétlem, hogy valóban létezik - mondta Belle csípősen. - Tehát amíg az ügyvédek

tétlenkednek, addig én törődök a Brodie farmmal, kezelem a szobakiadást, és kézben tartom az egészet. De nem tudom így folytatni. El kell rendezni a dolgot.

Ekkor megszólalt a telefon, és Belle gyorsan fölvette.

- Szállásfoglalás egy hosszú hétvégére - mondta, mikor visszajött. - Csábító volt a lehetőség, hogy azt mondjam, telt ház van, olyan nagy nyűg, ha emberek vannak itt.

- Elég viccesen hangzik egy panziótulajdonos szájából - jegyezte meg Stuart könnyedén.

- Neked is vezetned kellene egyet, hogy megtudd, milyen unalmas tud lenni - vágott vissza Belle. - A legtöbb vendég buzgó gyalogló, aki anorákot visel, a többiek pedig a skót gyökereikre vadászó nyavalyás amerikaiak. Nem tudom, melyik az unalmasabb.

Néhány percig összevissza beszélt az ágyneműcsere és a reggelikészítés monotóniájáról és arról, hogy az otthonát nem érzi a sajátjának.

- Jackie-nek igaza volt, az ő vendégei önellátók voltak, és nem az ő házában laktak - fejezte be. - De amikor elhagyta Rogert, azt mondta, soha többé nem akar semmin osztozkodni senkivel.

Stuart elmosolyodott. Emlékezett rá, hogy Jackie mondott ilyesmiket, de nem gondolta igazán komolyan. Szerette az embereket, és soha nem volt boldogabb, mint amikor az egész ház tele volt.

- Elváltak valaha? - kérdezte.

Belle megrázta a fejét.

- Nem, egyszer elkezdték az eljárást, aztán abbahagyták. Jackie nagyon gyenge tudott lenni Rogerrel kapcsolatban. Nem tudott együtt élni vele, de szerette pórázon tartani, hogy bármikor rángathassa, amikor kedve van hozzá.

Stuart elég rosszindulatúnak gondolta ezt a megjegyzést, és csábítónak érezte, hogy viszonzásul rámutasson, ha Jackie nem vált volna külön Rogertől, akkor a férfi valószínűleg a vagyon nagyobb részét örökölte volna, de meggondolta magát, mert félt, hogy Belle kiteszi a szűrét.

- Tudom, mire gondolsz - kiáltott fel Belle, amikor Stuart nem tett megjegyzést. - Hogy nem kellene ilyeneket mondanom akkor, amikor már nem él. De belefáradtam, hogy valami szentnek tüntessem fel. Hát sosem volt szent, és ő lett volna az első, aki ezt megmondja. De az az undorító ribanc, Laura, mindent elvett tőlem, még azt a jogot is, hogy elmondjam az igazat a saját nővéremről.

Stuart felkapta a fejét. Ez volt az a Belle, akire emlékezett - talán önző, de szenvedélyes, és sok mondanivalója van.

- A ribanc már Barney halála miatt komoly bűntudatot keltett Jackie-ben - folytatta Belle, és arcába szökött a vér a dühtől. - Jackie ezért finanszírozta Laura üzletét, de ez nem akadályozta meg, hogy az a liba folyton zaklassa, és beállítson, amikor csak kedve tartja. Még az sem volt elég neki, hogy megölte Jackie-t, utána tönkre kellett tennie a jó hírét is azzal, hogy azt állította, Jackie fűvel-fával összefeküdt és ivott. Az életfogytiglani kevés azért, amit tett.

Lehet, hogy Stuart szeretett volna valami valódi érzelmet látni, de ennyi indulattól megdöbbent. A dokumentumok szerint Belle nem volt bosszúvágyó a tárgyalás során Laurával szemben, valójában végig nem hitte el, hogy Laura követhette el a gyilkosságot. De Stuart feltételezte, hogy Belle véleménye megváltozott annak hatására, hogy Laurát bűnösnek ítélték, valamint a nővére iránt érzett gyásza miatt.

- És mi a helyzet a szüleiddel és Tobyval? - kérdezte Stuart, finoman próbálva elterelni Belle-t a további gyűlölködéstől. - Ők hogyan viselik?

- Apa meghalt egy szívrohamban, nem sokkal a gyilkosság után - mondta Belle. - Ezért is Laurát hibáztatom; apa még csak a hetvenötöt töltötte be, és addig egészséges volt. Anya jelenleg egy idősotthonban van. Ami Tobyt illeti, hát ő nagy vagyonra tett szert a díszlettervezéssel, és eléggé híres lett a gyilkosság következtében. Annyi hasznot húzott belőle, amennyit csak lehetett. Ausztráliába ment, és anya meg én eszébe sem jutunk.

- Sajnálom a szüleidet - mondta Stuart őszintén. Különösnek találta, hogy Belle olyan rossz véleménnyel van a bátyjáról, mert amennyire emlékezett rá, valaha nagyon közel álltak egymáshoz. - Nagyon jók voltak hozzám, amikor először Londonba jöttem. Szégyellem, hogy nem tartottam velük a kapcsolatot az utóbbi tíz évben. De talán elmehetnék és meglátogathatnám Lenát, amikor visszamegyek Londonba. Biztos vagyok benne, hogy tudod, mennyire biztatott és támogatott engem. Szerettem a Muswell Hill-i házba járni.

- Az már nincs meg, természetesen - sóhajtott fel Belle. - De anya a közelben él, és többnyire azt gondolja, még mindig a Duke Avenue-n van. Bár én nem vesződnék azzal, hogy elmenjek és meglátogassam, valószínűleg nem fog megismerni. *Engem* is alig ismert meg, amikor legutóbb meglátogattam.

- Tudom, hogy ez egyszerű ügy volt Laurával szemben - mondta Stuart nagyon óvatosan. - De nehezen tudom elhinni, hogy képes volt ilyesmit tenni. Úgy értem, Jackie volt a legjobb barátnője. Mi lehetett az, ami annyira rosszul alakult, hogy ilyen erőszakosan reagáljon?

- Tudhattam volna, hogy semmi rosszat nem fogsz elhinni róla - mondta Belle, megvetően ingatva a fejét. - Sosem tudtad annak látni őt, ami valójában volt.

- De azt hiszem, tudtam, Belle - felelte Stuart. - Nagyon csúnyán megbántott, és az ember nem megy keresztül ilyesmin anélkül, hogy ne látná az igazságot valakivel kapcsolatban. De egyszerűen nem tudom elképzelni, hogy leszúrta Jackie-t.

- Mindig féltékeny és rosszindulatú volt, mert sosem tudott olyan sikeres lenni, mint szeretett volna - fröcsögte Belle. - Körmönfont, manipulatív és kapzsi volt. Mindent elszúrt, kihasználta az embereket, és beletiport az érzéseikbe. Figyelte, hogy Jackie sikeres mindenben, amihez csak hozzáér, és ezt nem tudta elviselni. A tárgyaláson az ügyvédje megpróbálta úgy feltüntetni, hogy Laura szerette Jackie-t, és nem volt benne harag vele szemben Barney halála miatt, de ez nem igaz. Minden alkalommal felhozta, amikor találkozott

Jackie-vel, és nem törődött azzal, milyen boldogtalannak érzi magát ettől. Ő, aki olyan borzalmas anya volt! Mindannyian többet tettünk azért a szerencsétlen kölyökért, mint amit Laura valaha is tett.

Stuart nem kérdezhette meg, hogy ha ez igaz, akkor Belle miért nem mondta el a tárgyaláson. Ha beismerte volna, hogy tudja, mi hangzott el, az figyelmeztette volna Belle-t mai látogatása valódi indítékára. De nehéz volt nem elmondani, mit érez, mert annak ellenére, hogy Belle-nek igaza volt Laurával kapcsolatban néhány téren, más dolgokban nagyon is tévedett.

- Talán. De mindenkinek vannak hibái, Belle. Ha alaposan megvizsgálnánk, kevés ember élete lenne hibátlan. Tudom, hogy az enyém sem lenne az.
- A tiéd, aki valaha olyan tökéletesnek gondoltad magad! - vágott vissza Belle maró gúnnyal.

Stuart elvörösödött. Tudta, hogy Belle egy évekkel ezelőtti beszélgetésükre utal. A lány belezúgott, amikor Stuart először Londonba jött, miután szakított Laurával. Néhányszor elvitte őt szórakozni, de ez hiba volt a részéről. Belle kedves volt, de Stuart túl sebzett volt ahhoz, hogy szexuális kapcsolatot kezdjen. Bár ezt elmondta Belle-nek, a lány nem hagyott fel a próbálkozással. Kapcsolatuk kínosan és csúnyán ért véget, és a lány úgy ítélte meg, hogy Stuart valami nagyképű puritán.

- Akkor sajgott a szívem, Belle - mondta szemrehányón. - És az a kép élt a fejemben, hogy te olyan vagy, mint Laura kis húga. Sokat beszélt rólad régen, amikor együtt voltunk. Ezenkívül egyáltalán nem illettem hozzád - a gyönyörű Belle rámenős volt, hatalmas célokkal, és sehova nem jutott volna velem.

Látta, hogy Belle szája sarkában halvány mosoly játszik, és megkönnyebbült, hogy elégedettnek tűnik ezzel a magyarázattal.

- Láttad már a családodat? - kérdezte Belle.
- Már nem maradt senkim errefelé, ezért nem hallottam Jackie-ről - mondta Stuart. - Anya kiköltözött Ausztráliába a nővéremmel apám halála után. A bátyám Kanadában van. Úgy tűnik, a skótok mindig a világ végére mennek, nem igaz? De szeretnék itt maradni egy kicsit, meglátogatni néhány régi barátot és esetleg keresni néhány új projektet, amelybe beszállhatok. Edinburgh izgalmas város manapság. Pillanatnyilag a Caledonianban lakom, de bérelni fogok egy lakást egy kis időre. Ha van kedvetek Charlesszal bejönni a városba valamikor, meghívlak benneteket vacsorázni.

Stuart ösztönösen tudta, hogy Belle nem fog többet mondani Jackie-ről, de Charles talán mondhat valamit. Sosem kedvelte az öntelt, okoskodó Charlest, de ha egyedül maradhat vele, és itathatja, ki tudja, mit árulhat el.

- Mellesleg hol van most Charles? - kérdezte. - Golfozik?
- Kit érdekel? - mondta Belle, morcos vállrándítással.
- Csak nem zördültetek össze? - Amennyire Stuart emlékezett, Belle-ék állandóan veszekedtek.
- Nem egészen. Mondjuk azt, hogy nem értünk mindig egyet. Ez az ügy a végrendelettel mindkettőnket elkedvetlenít. Most, hogy figyelnem kell a Brodie

farmra, nem tudunk elmenni sehova. Nem tudunk tervezni semmivel kapcsolatban sem, meg van kötve a kezünk. De mindig nagyon megkönnyebbülök, amikor Charles elmegy, legalább nincs láb alatt.

- Hát, itt van a szállodai telefonszámom. - Stuart gyorsan felírta egy névjegykártyára, aztán felállt. - Ha szeretnéd, hogy valamelyik este ne itthon lábatlankodjon, mondd meg neki, hogy jöjjön el, és igyon velem valamit. Továbbutazom majd, de meg fogják adni az új számomat, és bárhol leszek, meghívás nélkül is nyugodtan beállíthat.

- És ugyanez vonatkozik rám is? - kérdezte Belle flörtölve. - Jólesne, ha egy jóképű kísérővel vásárolgatnék, és ebédelnék egy jót.

- Természetesen igen - mondta Stuart gálánsán, de remélte, hogy Belle nem fogja majd szaván. - Vagyis akkor, ha Charles nem bánja.

- Már nem sokat törődöm azzal, hogy mit kifogásol - mondta Belle jókedvűen. - Jó volt újra látni téged, Stuart, nyugodtan hívj föl megint, ha valamiért erre jársz. Mindig van itt egy ágyam számodra.

Az ajánlat eléggé úgy hangzott, mintha Belle arra célozna, hogy a saját ágyát osztaná meg vele, és a férfi kellemetlenül érezte magát ettől.

- Még nem adtad meg anyád címét - mondta, miközben az ajtóhoz lépett. - Megkaphatom?

- Biztosan nem akarsz odamenni - felelte Belle, és elfintorította az arcát. - Tele van nyáladzó és fújtató, reszketeg öregekkel.

- Nem a kedvenc helyem, ahova járni szoktam - értett egyet Stuart. - De úgy érzem, el kell mennem, és meg kell látogatnom őt a régi idők emlékére.

Belle a panzió egyik névjegykártyája hátuljára firkantotta az öregek otthona címét.

- Roger még mindig ugyanott él? - kérdezte Stuart. - Arra gondoltam, őt is meg kell látogatnom.

- Igen, még mindig Kensingtonban. Bár el nem tudom képzelni, miért akarod fölkeresni. Egyfolytában csak arról fog beszélni, hogy Jackie milyen rosszul bánt vele.

- Ő is jó volt hozzám, amikor annak a legnagyobb szükségét éreztem - mondta Stuart higgadtan. - Isten veled, Belle, vigyázz magadra. A rossz idők véget érnek majd.

Stuart úgy döntött, nem tér vissza Edinburgh-ba. Inkább lesétált a craili kikötőbe. Minden pontosan olyan volt, mint amire emlékezett. Az összezsúfolódó és így a kemény időjárással szemben védelmet nyújtó festői szépségű, apró házikók a hosszú évszázadok óta a tengerből élő férfiak és nők gyakorlati érzékét dicsérték. Crail mindig is jobb módú volt, mint a szomszédjai; Stuart valójában emlékezett rá az iskolai történelemórákról, hogy egy ideig a leggazdagabb királyi városnak számított. Belle háza a piactéren állt, a kereskedők régen itt adták el áruikat. A Kirkmay-házzal szemben lévő

városháza díszítésén látható holland hatások az Északi-tengeren át ideérkező jelentős kereskedelmi forgalomról és elképzelésekről tanúskodtak.

Manapság a turisták hoznak új föllendülést. A régi házak közül sokat fölújítottak, hogy nyárra ki lehessen őket adni, és Stuart észrevett egy képtárat, egy fazekasműhelyt és egy kávéházat, amelyek gyerekkorában elképzelhetetlenek voltak.

De a kikötő még mindig ugyanolyan volt a rákhalászok standjaival, a hajókkal és a rengeteg rákfogó kosárral. Felpillantott a magas, szürke kőfalra, ahol évszázadokkal ezelőtt a régi vár állt, és látta, hogy két idős hölgy piknikezik egy pádon. Hirtelen eszébe jutott, hogy körülbelül húsz évvel ezelőtt ugyanezen a pádon ült Laurával és Barneyval. Látta maga előtt Laurát egy rózsaszín nyári ruhában és Barneyt, kezében egy vödörrel és egy lapáttal, amint azt kérdezi, mikor mennek rákot keresni.

Most, amikor Barney már nem él, Laura pedig börtönben sínylődik, Stuart nem vágyott ilyen emlékekre. Tehát megfordult, és határozottan elindult a Cellardyke-ba vezető parti ösvény felé.

Séta közben gondosan megvizsgált mindent, amit Belle említett, és minél többet gondolkozott rajta, annál különösebbnek tűnt, hogy a nő még mindig olyan keserű és dühös mindennel kapcsolatban. Végül is már két év eltelt Jackie halála óta.

Talán nem csupán a gyászból fakad a keserűség? Lehet, hogy azért ilyen, mert a dolgok rosszul mennek Charlesszal, vagy azért, mert Belle úgy érzi, csapdába esett egy olyan helyen, ahova nem tartozik igazán. Még az is lehet, hogy pénzügyi gondjaik vannak, és Jackie örökségének elrendezésére várnak, hogy megoldódjanak a problémáik. Az anyagi gondok mindig meggyengítik az embert, éppen úgy, mint a gonosz vagy megtört szív.

Stuart óvatosan lépkedett a part menti ösvényen, és nézte a napfény villódzását a tengeren és a partszakasz jellegzetes, fekete szikláit csapkodó hullámokat. Megpróbálta boldogabb dolgokra visszaterelni a gondolatait, arra, ahogyan gyerekkorukban Fiona, Angus és ő rákokat és kis halakat keresgéltek a kövek közötti tócsákban. De a gondolatai nem arra jártak, amerre szerette volna; korábbi emléke a pádon ülő Lauráról és Barney-ról megnyitott egy ajtót, amelyet szívesebben tartott volna zárva.

Arra a napra gondolt, amikor először találkozott velük.

1972 júliusának végén, egy meleg, derűs napon történt, Skócia nyugati partjánál, Gastle Douglasben. Stuart egy hete fejezte be ötéves tanulóidejét mint ácsinas, és el kellett döntenie, hogy önállóan kezd dolgozni, vagy belép egy cégbe. Jó ötletnek tűnt, hogy először nyaraljon egy kicsit, így autóstoppal Castle Douglasbe ment, hogy megkeresse néhány régi barátját, akik itt csöveztek egy régi házban.

Csalódottan fedezte föl, hogy egy kivételével minden barátja Ibizára utazott. Csak Ewan maradt itt, a többiek helyett pedig egy csapat angol hippit talált. Ewan mindig is őrült figura volt: alacsony, köpcös alak, tizenöt éves kora óta

nem vágott, lángvörös hajjal. Szó szerint követte a „béke és szeretet” eszméjét. Barna rizst evett, saját marihuánát termesztett, hetente legalább egyszer tanácsot kért a tarot kártyáktól, és az összes létező szélsőséges filozófiában hitt. De elég volt adni neki néhány whiskyt, és visszatért az apjától kapott korai neveléshez, és bárkivel verekedni kezdett.

A ház sem olyan szilárd kis kőház volt, amilyenre Stuart számított, hanem egy zegzugos, roskadozó, öreg ház, egy hosszú, hepehupás ösvény végén. A londoni hippik barátságosan, noha kissé betépve fogadták, az idő jó volt, így a férfi azt gondolta, egy darabig nyugodtan itt maradhat, és segíthet Ewannek megjavítani néhány dolgot a ház körül.

Tudta, hogy gyakran emlegetik őt részmunkaidős hippiként azok, akik saját magukat tartották az igazinak. Hosszúra növesztette a haját, a kötelező gézingekben és trapéznadrágban járt, szívott egy kis marihuánát, és a Cream, a Traffic és a Led Zeppelin zenéjét hallgatta. De mindig hitt a munka fontosságában; hatéves kora óta, amióta elég nagy volt ahhoz, hogy megfogjon egy fűrészt, ács akart lenni, mint az apja. Autóstoppal ment rockkoncertekre, és hétvégén időnként használt egy kis LSD-t, de soha semmi nem akadályozta meg abban, hogy dolgozni járjon, és kitanulja a mesterségét, mert hitt abban, hogy a hivatás mindennél fontosabb.

Azon az első héten Castle Douglasben mégis úgy heverészett, mint a többiek. Füvet szívott, hallgatta, ahogy arról beszélnek, hogy Marrakesbe mennek, vagy a kontinensen át Indiába, és életében először elgondolkozott azon, hogy ő is kiszáll a hétköznapok világából, mint a többiek.

Beleunt abba, hogy a munkahelyén az idősebb férfiak úgy bánnak vele, mint egy gyerekkel, megunta a hosszú hajával, a barátnőivel és a kedvenc zenéivel kapcsolatos vicceket. Különc volt, mert munka után nem gurított le nyolc korsó sört, vagy nem kezdett verekedni, és halványan céloztak rá, hogy ezek miatt nem elég férfias. De neki nem kellett alkohol ahhoz, hogy jól érezze magát. Ehhez elegendő volt számára, hajói elvégzett egy munkát, átsétált a parkon, elolvasott egy könyvet, vagy gitározott. A munkahelyén a többi férfi nem folytatott valódi beszélgetést, és Stuartot gyakran zavarta és bosszantotta a többiek korlátoltsága. Annyira jó lenne utazni és szélesebb látókörű emberekkel összejárni, akik megkérdőjelezik a régi rendszereket.

Az a nap, amikor élete örökre megváltozott, korán kezdődött. Egy régi matracon aludt az egyik melléképület padlóján, és mivel az ablakon nem volt függöny, besütött a nap, és öt óra után nem sokkal fölébresztette. Előző nap takarította ki és festette fehérre a szobát, és amint ott feküdt, és szétnézett maga körül, arra gondolt, jól tenné, ha fölmenne a tetőre, és ellenőrizné, hogy vannak-e meglazult cserepek, mert különben esőben beázik majd.

Hirtelen nagyon izgatott lett. Ha kap valami munkát itt a közelben, akkor elég pénzt félre tud tenni ahhoz, hogy a következő télen utazzon. A rézbőrű indián

asszony kinézetű Josie már megkérdezte tőle, hogy szeretne-e Indiába menni vele és a barátaival.

Aznap délelőtt tizenegy órakor még mindig fönt volt a tetőn, és csak egy rövidnadrágot viselt. Leszedte az összes cserepet, egy fészerben talált valami szigetelő-anyagot, amellyel nagyjából megjavította a cserepek alatti szigetelést, és már majdnem végzett a cserepek visszahelyezésével, amikor meglátott egy sárga bogárhátú Volkswagent. Egy nő vezette, és a ház felé tartott az ösvényen.

Stuart tudta, hogy még senki sincs ébren, ezért lemászott a tetőről, és megvárta, amíg az autó oda nem ér hozzá.

Amint közelebb ért, meglátta, hogy a hátsó ülésen egy kétévesforma kisfiú térdel. A nő gyönyörű volt.

Ekkor úgy tűnt, minden lelassul, annyira tiszta és világos volt az előtte lévő jelenet minden részlete. A hosszú, hullámzó fű a mezőkön az út két oldalán, az ég mélykékje, az út mentén sorakozó magas fenyőfák, a madarak éneke és meztelen vállain a nap melege.

Az autó megállt. Ajtaja kinyílt, és a fiatalasszony kiszállt, de a nyitott ajtóra támaszkodott.

- Ez Ewan háza? - kiáltotta.

Angol akcentussal beszélt, hosszú, fényes, vöröses-barna haja volt, és kis nyári ruhája alatt nem viselt melltartót. Stuart megdöbbent a nő barnaságától, ezt az aranyló, mély színt ritkán látta fent Skóciában, különösen vörös hajú embereken. Amikor a nő kilépett az autó ajtaja mögül, meglátta a lábát. Hosszú, vékony lába ugyanolyan barna volt, mint a karja, és Stuart még sosem látott ilyen apró rövidnadrágot.

- Igen, ez Ewané - mondta, és a látványtól alig tudta kinyögni a szavakat.

- Hála istennek - mondta a nő, és elmosolyodott. - Kezdtem azt gondolni, hogy teljesen eltévedtem.

Az autó és a gyerek arra utalt, hogy néhány évvel idősebb Stuartnál, ő azonban csak mosolyának melegségével és kutató tekintetével törődött.

- Szomjas vagyok, mami - kiabált ki a kisfiú az autóból. A nő visszahajolt, és előredöntötte az ülést, hogy a gyerek ki tudjon szállni.

- Kaphatunk valamit inni? - kérdezte, és közelebb jött Stuarthoz, kézen fogva a sötét hajú kisfiút. - Ő Barney. Egész éjjel utaztunk, és egyszerűen kimerültem.

Stuart ekkor összeszedte magát, és berohant a házba, hogy hozzon egy kis vizet, és föltegyen a tűzhelyre egy teáskanna vizet.

A nő a kinti padon ült, a fiú pedig mellette. Stuart csak akkor látta, mennyire fáradt, mikor odaadta a vizet. Alig tudta nyitva tartani a szemét. Bár fölélénkült a folyadéktól, és elmondta, hogy Laura Brannigannek hívják, és azért jött Londonból, mert egy barátja azt mondta neki, hogy Ewan befogadja majd, egyértelmű volt, hogy teljesen kikészült.

Barney egy csöppet sem volt fáradt, mert ő az út nagy részét átaludta. Megivott két pohár vizet, aztán megkérdezte, hol vannak a játékok.

- Játékok? - kérdezte Stuart ostobán.
- Azt mondtam neki, sok gyerek lesz, mert ez egy kommuna - mondta Laura.
- Nem kommuna - mondta Stuart. - Csak egy csapat hippi, és nincsenek gyerekek.

Meglepődött, mert a nő nevetni kezdett.

- Annyira aranyos az akcentusod - mondta. - Azt hittem, egy szót sem fogok megérteni. De olyan a hangod, mint valami zene.

Elmesélte, hogy elhagyta a férjét, Gregory Brannigant, mert egy másik nővel volt viszonya, és hogy lement Cornwallba, hogy egy ideig ott éljen.

- Ott nem találtam olyan helyet, ahol lakhatnék - mondta, és szép arca elborult. - Aztán találkoztam Robbal, Ewan barátjával, és mesélt nekem erről a házról. Azt mondta, itt összeszedhetem a gondolataimat, és hogy a nők mind segítenek egymásnak a gyerekek körül. Azt gondoltam, ez tökéletesnek hangzik számunkra.

Stuart feltételezte, hogy a túlzó történeteiről híres Rob abban a reményben mesélte ezt Laurának, hogy a nő elég hálás lesz ahhoz, hogy ágyba bújjon vele. Talán nem mérte föl, hogy az asszony túl elkeseredett egy ilyen hosszú úthoz, de hiba volt félrevezetnie őt. Ezenkívül Stuart nem gondolta, hogy Ewan vagy a többiek közül bárki örülni fog annak, hogy egy ilyen kicsi gyerek van itt.

Képtelen volt rászánni magát arra, hogy ezt most mondja el, amikor a nő olyan fáradt. Így inkább megkérdezte, szeretne-e aludni egyet a szobájában, és fölajánlotta, hogy vigyáz Barneyra.

*

Miközben Stuart besétált Cellardyke-ba, folyamatosan annak a napnak a képeit látta maga előtt. Akkoriban semmit sem tudott a kisgyerekekről, mivel saját családjában ő volt a legkisebb. Korábban sosem került közelebbi kapcsolatba egy csöppséggel sem. De végigbotladozta a napot, egyszerűen hagyta, hogy a kétéves fiúcska a nyomában legyen. Szerencsére kiderült, hogy Barneyra vigyázni a legkönnyebb dolog a világon; botokkal, kövekkel, bármi kezébe kerülő dologgal eljátszott, és örült, amikor Stuart különböző arcokat rajzolt néhány kavicsra, és mesét mondott velük. Ő is szép volt, sötét hajával és szemével, hamvas bőrével és széles, mosolygós szájával. Amikor Stuart később szendvicset készített neki, nem panaszkodott, hogy a kenyér száraz, vagy azért, mert csak Marmite-ot tudnak rátenni. Egyszerűen megette az utolsó morzsáig.

De Laura képe erőteljesebb volt Barneyénál. Stuart aznap bekukucskált néhányszor az ajtón, hogy megnézze, ébren van-e már. Minden alkalommal megdöbbent a szépségétől. Laura az oldalán feküdt, egyik karját a feje alá tette, a másikat maga mögé nyújtotta. Ruhája látni engedte fehér mellét. Sortja annyira rövid volt, hogy Stuartnak merevedése lett a látványtól, és betakarta Laurát egy pléddel, mert bűntudatot érzett.

Nem volt kétsége afelől, hogy aznap beleszeretett Laurába, mert amikor a többiek fölkeltek, és elmesélte nekik a nő érkezését, észrevette, hogy aggódik, hogy az öt másik férfi közül valaki megkaparintja majd tőle.

- Nem lehet gyerek a házban! - mondta Ewan nyugtalanul. - Így is épp elég bajunk van a falubeliekkel.

- Nem küldheted most pakolni - mondta Stuart. - Nem hiszem, hogy tudna bárhova máshova menni.

Addigra Laura fölébredt, Barney pedig mindenkit elbűvölt, és mivel a fiatalasszony nemcsak egy láda ennivalót hozott magával, hanem egy kis első osztályú füvet is, minden fenntartás eloszlott az ottlétükkel kapcsolatban.

Minden szempontból varázslatos este lett, mert elég meleg volt ahhoz, hogy kint gitározzanak és énekeljenek. Valaki főzött egy jó csilit, és mindenki laza és boldog volt.

Stuart már nem emlékezett a nevekre, még az arcok közül sem sokra a londoni hippik csapatából. De arra mégis emlékezett, ahogyan ott ült, hátát egy öreg almafa törzsének támasztva, és körülvették őt. Laura mellette ült, időnként rámosolygott, és egyik kezét a karjára tette, és Stuart tudta, hogy valami észvesztő dolog előtt áll.

Az este során kérdezte Laurát a férjéről, de ő csak Stuart szájára tette az ujját, mintha el akarná hallgattatni. „Greg volt a legnagyobb tévedés az életemben - mondta, és Stuart szomorúságot és megbánást látott a szemében. - Az egyetlen jó dolog, amely a házasságunkból származott, az Barney. Ne kérdezz erről többet, Stuart! Egyszerűen el akarom felejteni."

Amikor besötétedett, Barney odajött, és leült Stuart mellé, és feje lassan Stuart lábára billent, amint elaludt.

- Most már le kell fektetnem - mondta Laura. - Most is ugyanabban a szobában fogunk aludni?

Stuartnak sikerült fölnyalábolnia a gyereket és felállnia.

- Az az én szobám - mondta. - De azt hiszem, tudok találni valami más helyet, ahol ledőlhetek.

- Nem kell - mondta Laura, és megint megérintette Stuart karját. Ettől a finom, meghitt mozdulattól Stuart szíve vágtázni kezdett. - Van egypár matrac és hálózsák az autómban - aludhatunk együtt. Korábban körülnéztem, és máshol mindenütt elég kényelmetlen.

Mikor Stuart ágyba dugta Barneyt, és fölállt, Laura odalépett hozzá, kezébe fogta az arcát, és egyenesen a szemébe nézett.

- Te vagy a legédesebb férfi - mondta halkan. - Hagytál aludni, vigyáztál Barneyra, és most megkapta az ágyadat. És mindezt anélkül, hogy bármit kérdeztél volna.

Aztán hirtelen csókolni kezdte, szorosan átölelve őt. Stuart úgy érezte, mintha hirtelen egy másik bolygóra került volna.

Kirángatta magát az álmodozásból, amint végül elérte Cellardyke-ot, és örömmel látta, hogy még mindig nagyjából úgy fest, mint gyerekkorában. A kocsmát rendbe hozták, fölé egy étterem került, az édességbolt helyén pedig egy fodrászüzletet nyitottak, de még mindig ruhaszárító kötelek voltak az apró strandon az öbölben. Emlékezett rá, hogy régen idős hölgyek hatalmas bugyogói és bolyhos férfiingnadrágok voltak kiteregetve, Angus és az ő nagy derültségére. Most szép ágyneműk és babaruhák száradtak. De a kikötő körüli régi nyaralók még furcsábbak voltak, mint amilyenekre emlékezett. Eszébe jutott, milyen izgatott lett Jackie, amikor először hozta őket ide Laurával és Barneyval. Valójában ugrándozott örömében. Stuart azt hitte, megfeledkezik majd az egészről, amint visszaér Londonba, de nem így történt. Csupán néhány hónappal később megvette az első nyaralót, embereket hívott, akik rendbe hozták, és azon a nyáron Laura és Barney eljöttek, és itt nyaraltak vele. Stuartnak még mindig volt egy amatőr fényképe Barneyról, amint egy pádon a ház előtt ül. A szakításuk után Laura összes fényképét darabokra tépte, de nem tudta rászánni magát, hogy ezt is széttépje.

Bement a kocsmába, és rendelt egy korsó sört. Odabent csönd volt, a pultnál csak néhány öregember és a kutyáik voltak, és csupán biccentettek neki, majd folytatták a beszélgetést.

Amint hátradőlt egy széken az ablak előtt, azt vette észre, hogy visszatér a Laurával töltött első éjszakához, és újra átéli.

Laura folyamatosan megnevettette Stuartot, miközben ő próbálta felfújni a matracokat, és csak akkor mondta meg, hogy van pumpája, amikor már lila volt a feje az erőlködéstől. Ha a kisfiú nem aludt volna a szobában, akkor és ott rávetette volna magát. De amint felfújta a matracot, ráterítette a hálózsákot, aztán rátette a gyereket, és becipzározta körülötte a zsákot.

- A másikat is föl kell fújnom? - kérdezte. Laura megrázta a fejét, és csábítón rámosolygott.

Stuart azt mondta magának, hogy helytelen dolog szerelmeskedni egy nővel, amikor a kisgyereke ilyen közel van, és úgy érezte, hogy először többet kellene tudnia róla, de amikor Laura elkezdte kigombolni az ingét és csókolgatni a mellkasát, csak arra vágyott, hogy az övé legyen.

Előtte körülbelül öt barátnője volt, de Laura mellett jelentéktelenné halványultak. Laura először olyan volt, mint egy nőstény tigris, karmolta, és olyan mohón falta, hogy egyszerre volt hátborzongató és félelmetes. Stuart túl gyorsan elélvezett. Laura mellére omlott, és úgy érezte, felsült, de Laura fölemelte az arcát, és megcsókolta.

- Még előttünk áll az egész éjszaka - mondta.

Stuart ezt tartotta élete legjobb éjszakájának még most, huszonhárom évvel később és rengeteg nő után is. Azóta már a világ minden táján szerelmeskedett, luxus-szállodákban, romantikus búvóhelyeken, medencékben, autókban,

mezőkön, még vonaton is, de soha semmi nem tudta felülmúlni azt az éjszakát azon a régi, foltos matracon egy farm melléképületében.

Azon az éjszakán mindent átélt - vad szenvedélyt, finom gyengédséget és izgató vidámságot és többet tanult Laurától a nőkről és a szexről aznap éjjel, mint amit a legtöbb férfi egész életében megtanul. Amikor a hajnal bekúszott az ablakon, jóllakottan, egymásba fonódva feküdtek, és testük gyöngyözött a verejtéktől. Stuart számára ez szerelem volt, az a fajta, amely az életben csak egyszer történhet meg. Kész volt meghalni Lauráért, és akkor azt hitte, Laura is ugyanígy érez.

- Nyaralni jött?

Stuart meghökkent a kérdéstől, és meglepve látta, hogy a kérdést egy vonzó szőke nő tette föl, aki néhány üres poharat tartott a kezében.

- Nagyon messze járt - nevetett a nő, megmutatva nagy, ragyogó fehér fogait. - Talán hagynom kellett volna?

Farmerja és testhez álló, mélyen kivágott felsője úgy simult szemet gyönyörködtető domborulataira, mintha ráöntötték volna. Stuart körülbelül magával egykorúnak gondolta.

- Egyáltalán nem - vigyorodott el. - Arra gondoltam, amikor gyerekkoromban idejártam nyaralni. Lehet, hogy együtt játszottunk a strandon?

- Ha magával játszottam volna, arra emlékeznék - nevetett a nő. - Beraktam volna egy rákfogó kosárba, és megvártam volna, amíg felnő.

- Stuart Macgregor vagyok - mondta a férfi, és kezet nyújtott. Örült, hogy talált valakit, aki nem csupán nyilvánvalóan egész életében itt élt, de ragyogó humorérzékkel is rendelkezik.

- Én pedig Gloria White - mondta a nő, és kezet rázott Stuarttal. - Egy tucatnyi Stuartot ismerek, de nem hiszem, hogy találkoztunk már. Hol lakik?

- Edinburgh-i vagyok, de hosszú ideig máshol dolgoztam - felelte Stuart.

- És mi szél hozta vissza éppen most? - kérdezte a nő.

- Egy régi barátom halálának híre - mondta Stuart. - Meghívhatom egy italra?

- Egy sört kérek, köszönöm - mondta. - És a barátját ismerhetem?

- Talán. Jackie Davies.

- Ó, az borzalmas ügy. - Gloria összerázkódott. - Nem tudtam fölfogni. Akkor ismertem meg Jackie-t, amikor megvette itt az első nyaralóját. Jó barátok lettünk, és amikor Laura átjött Edinburgh-ból, együtt iszogattunk. Szerettem a társaságukat, mindig nagyon sokat nevettünk, és sokat fecsegtünk. Elmesélték, hogy kislány koruk óta barátok, és nem tudtam elhinni, amikor azt hallottam, hogy Laura ölte meg Jackie-t.

Stuart elmondta, hogy külföldön volt, és eljött meglátogatni Belle-t.

- Őt is ismeri? - kérdezte.

Gloria bólintott.

- Hogyne, a férjével a faluban laktak, amikor megvették azt a házat Crailben. Azt mondják, nehéz időszakot él át; jobban tenné, ha eladna mindent, és visszamenne Londonba.

- Azért, mert a panzió nem megy olyan jól? - kérdezte Stuart. - Észrevettem, hogy senki nem volt nála.

Gloria vállat vont.

- Még mindig sok rossz érzés van vele kapcsolatban, az itteni népek nem szeretik, ha rájuk irányul a figyelem, és nem szeretik a jövevényeket. Az öregek morognak, hogy felhajtják a házak árát, így az itteni fiatalok nem tudnak ingatlant vásárolni, és el kell menniük.

Stuart együtt érzőn bólintott.

- Most mindenütt ez történik, de azt hiszem, itt rosszabb, amikor olyan sok munka sincs.

- Mindig azt mondom, hogy meg kell emelni a hátsójukat, és alkalmazkodniuk kell - mondta Glória egy kedélyes vigyor kíséretében. - Jackie nem született gazdagnak. Azt mondta, hogy ingatlanfejlesztésből gazdagodott meg, és ha ő meg tudta csinálni, akkor az itteniek is meg tudják. Mi a helyzet magával, Stuart? Gazdag családba született?

Stuart elnevette magát.

- A legkevésbé sem! Egy bérelt lakásban éltem Edinburgh-ban, és ácsnak tanultam. Jackie-nél kezdtem fölfelé haladni a ranglétrán. Neki dolgoztam, az ő londoni ingatlanain.

- Laurát is ismerte?

- Hogyne, a saját káromon ismertem meg őt - mondta, és könnyedén fölnevetett. - Ő törte össze a szívemet, Gloria, de ő volt az, aki miatt Londonba mentem, tehát megtanultam megbocsátani neki.

- Kedveltem őt - mondta Gloria elgondolkozva. - Tudom, hogy Jackie aggódott miatta és a kisfiú miatt, és hogy talán gondatlan anya volt, de nehéz dolog egyedülálló anyának lenni. Tudom, mert én is az vagyok. Meg kell keresni a mindennapi betevőt, ha az ember azt akarja, hogy az ő gyerekének is meglegyen az, ami másoknak. Barátokra is szüksége van, mert különben megőrül a magányosságtól, de ez elkerülhetetlenül csökkenti azt az időt, amelyet a gyerekével tölthet.

Stuartot meghatotta a nő Laura iránti együttérzése.

- Az emberek mindig nagyon gyorsan ítélkeznek - mondta. - De anyám azt szokta mondani, hogy kell néhány kilométert gyalogolnunk a másik cipőjében, hogy megtudjuk, milyen érzés az ő helyében lenni.

Gloria egyetértőn bólintott.

- Rettenetes dolog volt, hogy a kicsi Barney meghalt abban a balesetben. Ez Laurát és Jackie-t is megváltoztatta, egyikük sem volt többé teljesen ugyanaz az ember. De bármi történt is közöttük, én a szívem mélyén sosem voltam teljesen meggyőződve arról, hogy Laura ölte meg Jackie-t. Maga mit gondol?

Nagyon csábító volt bevallani, hogyan áll az ügyhöz, de attól, amit tudott, Gloria akár egy húron is pendülhetett Belle-lel és a többi tanúval.

- Én sem tudom elhinni róla - mondta. - Laura talán vad, néha hűtlen is, de a barátságuk nagyon különleges volt, és nem tudom elképzelni, hogy ezt bármi megváltoztatta volna. De hosszú ideig távol voltam, és csak abból tudok kiindulni, amit másoktól hallottam. Belle véleménye eléggé elítélő.
- Belle boldogtalan nő - mondta Glória komoran. - Nem tudom, mi vette rá őket Charlesszal, hogy ideköltözzenek, de azt tudom, hogy nem akart itt élni, mindig úgy vonszolta maga után a sértettségét, mint valami rossz szagot.
- Nekem azt mondta, hogy szeret itt lenni, és vannak itt barátai!
- Miféle barátai? - kérdezte gúnyosan Glória. - Ő túl gőgös és nagyszerű ahhoz, hogy a legtöbbünkkel érintkezzen. Kezdetben próbáltam a barátnője lenni, de reménytelen próbálkozás volt. Belle számára nem sokat jelent a barátság, ezért volt olyan féltékeny Laurára.
- Féltékeny volt? De Laura igazán szerette Belle-t, legalábbis akkor, amikor ismertem őt.
- Igen, Laura szerette őt, nem látta, mi van a szívében. De Laura nem törődött azzal, hogy az emberek mit gondolnak róla.

Stuart halványan elmosolyodott, mert ez az utolsó megjegyzés nagyon jó megfigyelőképességről tanúskodott. Laura sosem volt olyan típus, aki azon gondolkozott volna, hogy milyen hatással lehet másokra. Stuart nagyszerű példa volt erre, mert Laurának sosem jutott eszébe, hogy egy csupán huszonegy éves fiút magával ragad majd egy tapasztaltabb, idősebb nő, és nem tudta megérteni Stuart fájdalmát és szenvedését, amikor őt is megunta.

- Nem gondolja, hogy Belle követte el ezt a gaztettet, ugye? - tréfálkozott.

Gloria kuncogott.

- És bepiszkította volna a szépen manikűrözött kezét? Nem hinném, Stuart. Ezenkívül Belle autója aznap a garázsban volt, és egy olyan nőnek, aki sosem intézi gyalog a dolgait, elég hosszú az út a Brodie farmig.
- Akkor inkább valaki másra gyanakszik?

Gloria megrázta a fejét, mintha mulattatná a kérdés.

- Mi a helyzet a számos szeretővel? - sugallt Stuart más lehetséges tetteseket.

Gloria felhúzta a szemöldökét, és lebiggyesztette az ajkát.

- Jobb nem hánytorgatni ezt az egészet - mondta határozottan. - A családjaik anélkül is eleget szenvedtek az ostobaságuk miatt, hogy én még többet csinálnék. És most vissza kell mennem dolgozni.

Stuart eljött a kocsmából, és felsétált a főútra, hogy elérje a St. Andrews-i buszt, amely visszamegy Crailbe a kocsijához. Némiképpen igazolva érezte a Laurába vetett hitét most, hogy megtudta, Gloria kedvelte őt, és nem hitt a bűnösségében; ez legalább azt bizonyítja, hogy nem teljesen őrült. Gloria véleménye Belle-ről szintén érdekes volt. Arról nem győzte meg, hogy Jackie szeretőivel nem érdemes foglalkozni. Velük kapcsolatban Stuart azt szűrte le, hogy nem csupán

léteztek, de Gloria azt is pontosan tudta, kik voltak azok. Lefogadta volna, hogy olyan férfiak, akiket Gloria egész életében ismert, és ezért nem mondott semmi többet. Meg kell találnia a módját, hogy kiderítse, kikről van szó.

Amint visszaért a kocsijához, amely a craili városháza előtt parkolt, egy pillanatig ült benne, és hirtelen megijedt, hogy két év elteltével milyen nehéz lesz kideríteni az igazságot Jackie haláláról. Vajon valóban képes lesz rá? Semmit sem tud a nyomozásról vagy a törvényekről, és vajmi keveset arról is, hogy Jackie és Laura hogyan élt az utóbbi tíz évben, és mi történt közöttük.

De ami ennél is fontosabb, miért kellene törődnie vele, ha Laurát elítélték egy olyan bűncselekményért, amelyet nem követett el? Laura fütyült rá, amikor félrelépett a kaszinós férfival.

Látta magát, amint a londoni vonaton ül, két utas közé préselődve. Egyik oldalán egy nagyon kövér nő terpeszkedett, aki egy percre sem hagyta abba az evést, a másikon pedig egy glasgow-i részeg, aki állandóan kínálgatta, hogy igyon egy kortyot a whiskysüvegéből. 1975 januárja keservesen hideg nap volt. A vagonban vágni lehetett a cigarettafüstöt. Stuart szemét csípte a füst, de minden alkalommal, amikor behunyta a szemét, Laura arcát látta maga előtt, és olyan erős volt a szívében a fájdalom, hogy úgy érezte, akár bele is halhat.

Összesen tíz fontja volt, egy ácsszerszámokkal tele táskája és néhány ruhája. Attól is félt, hogy Jackie munkaajánlata esetleg csak süket duma volt, és nem fog tudni lakást találni. Csak néhány alkalommal találkozott Jackie-vel, amikor rövid ideig Skóciában volt, és bár olyan lendületes üzletasszonynak tűnt, amilyennek Laura mindig is leírta, nem volt igazi bizonyítéka erre. London is ismeretlen terepet jelentett Stuart számára, nem volt más ismerőse, akinek a segítségével munkát találhatott volna, és ha nem sikerül megalapozni az életét, akkor nem tudja, mihez kezd majd.

- De sikerült, hála Jackie-nek - mormolta magának, és kirángatta magát az álmodozásból. - Még ha Laurának nem tartozol is semmivel, Jackie-nek adósa vagy. Ki kell derítened az igazságot, Jackie kedvéért.

Ahelyett hogy visszatért volna Edinburgh-ba, ahogyan korábban tervezte, bekanyarodott a Brodie farmhoz vezető dülőútra, az utolsó nyaralókon kívül hagyta az autót, és az út hátralévő részét gyalog tette meg. Néhányszor már eljött ide autóval, amikor ellenőrizte, hogy mennyi ideig tart az út Edinburgh-ból, de igazán csak séta közben tudta felmérni a területet, észrevenni az apró jellegzetességeket és a többi házat az úton, amelyeket aligha tudott megnézni vezetés közben.

Amikor Jackie megvette a Brodie farmot, Stuart nem tudta mire vélni, miért vesz házat a parttól távol. Fife vonzerejét számára az apró, különös part menti falvak jelentették. A megye többi részét elég egyhangúnak és kopárnak találta, ahol semmi sem volt a Felföld méltóságából vagy a Határvidék hullámzó dombjainak és völgyeinek festői szépségéből.

De amint végigsétált a dűlőúton, és a nap a háta mögül sütött, meglátta azt, amit bizonyára Jackie is látott - a mérföldekre elterülő, szelíden hullámzó

mezőket, amelyeket most buja, zöld gabona borított, és megérezte, milyen határtalan tér veszi körül. Amikor megfordult, hogy visszanézzen Crail felé, ahol a tenger olyan kék volt, mint az ég, hirtelen megértette, miért beszélt Jackie az itt érzett szabadságról. Egy londoni lány számára, aki házak közé szorítva, emberek között, a közlekedés hangzavarában nőtt fel, csodálatos lehetett megállni az ajtóban és csak a természetet látni és hallani - a búzatáblát fésülő szelet, a feje fölött keringő madarakat - és figyelni, hogy a tenger színei az időjárásnak megfelelően változnak. Stuart emlékezett rá, hogy Jackie azt mondta, erőssé teszik a természet elemei, és erőt merít abból, hogy mérföldekre el tud látni. Akkor nevetett rajta, és feltételezte, hogy ez csak Jackie különc gondolatainak egyike, amelyet félredob majd, amint valami új ötlete támad. De annak ellenére, hogy Jackie többé nem akart meggyőzni másokat arról, hogy válasszák az egyszerű életet, hűséges maradt hozzá. Stuart most értette meg, mit szeretett benne Jackie, amikor itt állt ezen az óriási, határtalan területen, és érezte, hogy a szél cibálja a haját.

A Brodie farm már messziről látszott, mert egy kis magaslaton állt, és fák vették körül. Amint Stuart közelebb ért, fölmászott a farm egyik kapujához, hogy tüzetesen megvizsgálja. A kétszintes ház és a melléképületek egy nyitott négyzetet alkottak a kert körül. Amikor Jackie megvette a házat, a külső falakon nem voltak ablakok; valójában amikor fényképeket mutatott róla Stuartnak, akkor egy ütött-kopott, vészjósló erődnek tűnt. Stuart nem hangoztatta valódi véleményét, hogy őrültség volt megvenni a farmot, mert addigra elég jól ismerte Jackie-t ahhoz, hogy méltányolja a terveit.

Jackie addigra már kezdetleges terveket készített az összes istálló és a többi melléképület vendégszobává alakításáról, de Stuart javaslata volt, hogy tegyen ablakokat a külső falakra, világosabbá téve a szobákat és így remek kilátást nyújtva vendégeinek a vidékre.

Stuartnak sosem volt alkalma megnézni a házat, sem a munka megkezdése előtt, sem a munkálatok közben vagy a befejezés után. Jackie megkérdezte tőle, szeretné-e irányítani a projektet, de visszautasította, mert Dél-Amerikában kínáltak neki munkát, és akkoriban egyébként sem vágyott arra, hogy visszatérjen Skóciába, amíg Laura itt fent volt.

De örömmel látta, hogy Jackie az ő javaslatát követte az ablakokkal kapcsolatban. Az ablakok, valamint a terület határán lévő fák és bokrok sokasága lágyították az épület komorságát. A fényes napsütésben most nagyon idillinek és békésnek látszott. Lehetetlennek tűnt, hogy egy rettenetes gyilkosság helyszíne lett.

Stuart megint eltűnődött, hogy miért borult ki Jackie aznap reggel, és miért telefonált Laurának. Talán egy ideje nyugtalankodott, de Stuart tapasztalatai szerint a hirtelen kikészülés hátterében általában valami drámai esemény áll.

Lehet, hogy valaki beugrott hozzá, és megfenyegette? Ha utána az illető a közelben marad, akkor hallhatta, amint Jackie felhívja Laurát, és esetleg pánikba esik, mert tudja, hogy Jackie valószínűleg elárulja majd, mi történt, amikor

Laura megérkezik. Hacsak nem tévedett a szomszéd, aki Laura és Michael Fenton kocsiját látta, akkor ez azt jelenti, hogy a gyilkos gyalog jött.

Stuart eljött a kaputól, továbbhaladt a dűlőúton, és felmászott egy másik kapuhoz, amely közel volt a Brodie farm kerítéséhez. A mező szélén sétált, hogy teljesen körbejárja a birtokot. Meglepetésére az egyik fenti ablak nyitva volt, és egy rádióból zene szólt. Eléggé megdöbbent, hogy Belle kiadta a házat, arra számított, hogy csak az istállóból kialakított szobákra fogad foglalásokat, Jackie otthonát pedig érintetlenül hagyja. De talán ez naiv elképzelés volt részéről; ha Belle-nek nem volt sok vendége a saját házában, akkor valószínűleg szüksége lehetett a pluszpénzre.

Mivel valaki volt a házban, és Stuart nem akarta, hogy leskelődőnek gondolják, úgy döntött, egyenesen átvág a mezőn a farm mögött, mielőtt befejezné a ház körbejárását és visszatérne a dűlőútra. De amint megfordult, balra pillantott, és meglátta, hogy egy élénkpiros BMW kabrió parkol a nyitott udvaron.

Ösztönösen tudta, hogy Charles autója az. Senkitől sem hallotta, milyen kocsija van Belle férjének, de olyanfajta feltűnő autó volt, amiért Charles mindig is rajongott. Két másik autó is állt az udvarban, egy kopott Land Rover és egy zöld Volvo kombi. Ezek az istállóból átalakított szobáknál parkoltak, és olyan típusú kocsik voltak, amelyekre olyan emberektől számított, akik önellátó nyaralásra mennek Skóciába.

Megjegyezte a rendszámot, gyorsan visszament az útra, és fölírta egy noteszbe, hogy később tudja ellenőrizni. Belle azt mondta, ő kezeli az itteni szobakiadást, és azt is kijelentette, hogy fogalma sincs, hol van Charles. Miért mondta volna ezt, ha a férje valami karbantartási munkát végezne itt?

Belle csupán néhány héttel azután találkozott Charles Howell-lel, hogy Stuart visszautasította. Stuart emlékezett rá, hogy Jackie nem helyeselte ezt a kapcsolatot, mert Charles harminckilenc éves elvált ember volt, két kamasz gyerekkel, ezenkívül olyan playboy hírében állt, aki mellett mindig van egy csinos, fiatal, szőke lány.

- Nem tetszik nekem ez a nyálas gazember - mondta róla Jackie, aki sosem szépítgette, amit gondolt. - És nem szeretem azt a gondolatot sem, hogy Belle utánoz engem, és a pénzes pasikra bukik.
- Te nem a pénzéért mentél Rogerhez, ugye? - kérdezte Stuart.

Most is maga előtt látta Jackie-t. Kensingtoni házának konyhájában voltak. Stuart erre a helyre mindig szeretettel emlékezett vissza, nemcsak azért, mert Jackie itt vigasztalta őt, amikor először Londonba érkezett, vagy mert a következő hónapokban olyan gyakran adott neki itt enni, hanem azért is, mert olyan jól tükrözte Jackie személyiségét. Futólag emlékeztetett az akkoriban nagyon divatos „vidéki konyha” stílusra, amennyiben az elemei valódi fából készültek, és középen egy parasztházakra jellemző asztal állt székekkel. De volt benne egy egész falat borító polcrendszer, tele fényes zománcedényekkel, tarka sajt- és vajtartókkal, kancsókkal, tányérokkal és tálakkal. Jackie nem törődött

sokat a valódi régiségekkel; a tárgyakat élénk színeik miatt vásárolta, vagy azért, mert viccesek voltak - mint egy fürdőző tehén vagy egy vécén ülő béka. Ő maga ócskaságoknak nevezte őket, de az elrendezés összességében szinte művészi hatást keltett.

Jackie akkoriban afrofrizurát viselt, amely úgy nézett ki, mintha egy eperszínű vattacukorból készült dicsfény lenne a feje körül. Feszesen a testére simuló vászon kezeslábast viselt, amely tele volt különböző katonai jelvényekkel, és zöld szeme huncutul csillogott.

- Mondjuk azt, hogy Roger pénze segített szeretni őt - nevetett. - Abban viszont nem segített, hogy teherbe essek. Roger legalább szerette volna, ha gyerekünk születik. Charles sosem akarja majd, hogy Belle szüljön; mindössze egy fiatal, szexi szőkét szeretne az ágyában.

Stuart akkor azt gondolta, hogy Jackie egy kicsit kíméletlen Charlesszal kapcsolatban - végül is alig ismerte őt de néhány éven belül rájött, hogy a férfi sokkal rosszabb, mint Jackie gondolta.

Charles a hatvanas években egy lemezbolthálózattal és néhány éjszakai klubbal szerzett hírnevet magának. 1974-ben már ingatlanokba fektette a pénzét. Így találkozott Jackie-vel és Belle-lel. Stuart dolgozott Charles néhány ingatlanán, és azonnal megutálta a férfit, mert hatalmaskodó, bigott és tisztességtelen volt. Tagadhatatlanul jóképűnek számított, koromfekete hajával, sötétkék szemével és gödrös állával, amelyet minden jel szerint a nők ellenállhatatlannak tartottak. Stuart emlékezett rá, hogyan felügyelte az ingatlanjain folyó munkákat, mindig valami feltűnő autóban felbukkanva, méretre szabott öltönyében, és szidta az embereket, amiért túl lassan dolgoznak. Mindenen spórolt, egyáltalán nem törődött a munkásai biztonságával vagy azokkal, akik később az ingatlanokban laknak majd. Egyik munkájában a még csak nem is megfelelően képzett víz- és gázszerelővel selejtes gázbojlereket köttetett be. Stuart látott olyan villanyszerelési munkát, amely veszélyessé válhat, és olyan vízvezeték-szerelést, amely heteken belül szivárogni fog. A hetvenes évek végére Charles egész lakótelepek építésében működött közre, de Stuart már régóta nem dolgozott neki, mert nem akart veszélyes és erkölcstelen dolgokban részt venni.

Jackie-nek igaza volt azzal kapcsolatban, hogy Charles nem fogja megengedni Belle-nek, hogy szüljön. Stuart hallott róla, hogy Belle teherbe esett, de Charles abortuszra kényszerítette. Azt is hallotta, hogy más nők is voltak az életében, így Belle keserűségének részben talán ez is az oka volt. Stuart elég valószínűnek tartotta, hogy Charles most is éppen egy nővel van a Brodie farmon, és csak egy tökéletes gazember folytatna viszonyt a meggyilkolt sógornője házában.

Amint visszaért a dűlőútra, elsétált Angus McFee házáig. Ő volt az a szomszéd, aki látta Laurát a Brodie farmra autózni a gyilkosság napján. Stuart remélte, hogy esetleg talál egy utat, amely átvezet a mezőn, és vissza tud menni oda, ahol az autót hagyta, mert nem akarta, hogy Charles meglássa őt.

McFee háza legalább négyszáz méterre volt a Brodie farmtól, és amint Stuart odaért, látta, hogy innen remekül rá lehet látni a dűlőútra. Ha a férfi az emeleti ablakon dolgozott, akkor valószínűleg az egész utat láthatta Crailig és néhány kilométernyire a másik irányban, Anstruther felé is. Mégis, amikor Stuart megfordult, hogy visszanézzen a Brodie farmra, látta, hogy innen lehetetlen belátni a ház udvarára. Ami ennél is fontosabb volt, nem látta a Brodie farmhoz vezető ösvényt, legalábbis azt a részét nem, amely a farm mögött húzódott. Tudta, hogy ott folytatódik - átment a keréknyomokon, miközben a birtok mögött sétált. Az ösvény nagyon keskeny volt, alig szélesebb egy autónál, a farm túlsó végénél elkanyarodott, aztán pedig lefutott a dombon. Stuartnak fogalma sem volt róla, hova vezet, talán csak más, elszigetelt nyaralókhoz, de valószínűleg végül egy rendes útba csatlakozik. Abból az irányból is jöhetett egy autó a farmra, és ugyanarra távozhatott is, és Mr. McFee nem láthatta volna a házától, hacsak nem a tetőn állt.

- Ennyit a bizonyítékáról, Mr. McFee - mormolta Stuart, és azon tűnődött, hogy a Laurát védő ügyvéd vajon miért nem vetette fel a dűlőút létezését a tárgyalás során.

5

Laura mosolygott, amikor elolvasta Stuart levelét. A férfi nyilvánvalóan azt gondolta, hogy a raboknak írt minden levelet gondosan átvizsgálják, és hogy talán nem fogja megkapni, ha bármi utalás van benne a bűncselekményre vagy a tárgyaláson részt vevő emberekre. Úgy említette „fife-i kiruccanását”, mintha egy nyaralás során tett volna egy körutat. De Laura tudta, hogy a Gloria nevű szőke pincérnővel való találkozás azt jelentette, hogy Stuart Cellardyke-ban volt, és hogy a panzióban lévő „hervadt rózsa” bizonyára Belle.

Kicsit tanácstalannak érezte magát, amikor azt olvasta, hogy Stuart megállt egy farmnál megnézni a látnivalókat, és azon tűnődött, hova vezethet a keskeny ösvény, de néhány másodperc múlva hirtelen rájött, mit próbál elmondani neki.

Laurának fogalma sem volt, hova vezet az a dűlőút. Sosem járt arra, de Stuart nyilvánvalóan úgy látta, hogy az igazi gyilkos itt észrevétlenül bejuthatott a farmra, és ugyanígy távozhatott. A férfi azt is megkérdezte, hogy halad az írással, és megjegyezte, reméli, hogy katartikusnak találja.

Laura mindig kuncogott ettől a szótól. Ennek hallatán olyan vesztesekre gondolt, akik csoportterápián ülve vitatják meg a függőségeiket. Egyszer kikereste egy szótárból a könyvtárban, és megtudta, hogy a katarzis valójában „megtisztulást” jelent.

Hangosan fölnevetett azon, hogy Stuart ezt a szót használta. Elképzelte, hogy a múltja leírása úgy tisztítja meg a lelkét, ahogyan egy tisztítókúra során egy adag hashajtó a testét.

De azért írt a gyerekkoráról és arról is, hogy miért talált ki magának egy új történetet. Éppen tegnap adta fel a levelet. Bűntudattal gondolt arra, hogyan reagálna Stuart, ha megtudná, hogy kis híján nem küldte el, mert átvillant az agyán, hogy a férfi eladhatja az újságoknak.

Kuncogott magán, és azon töprengett, hogy a története végül is katartikus lehetett, mert most belátta, hogy a Vincent által okozott valódi kárt az okozta, hogy képtelen volt feltétel nélkül megbízni bárkiben is.

Mégis, élete e szakaszának leírása volt a könnyebb rész; végül is csak egy szomorú kölyök volt, aki megpróbálta kitörölni múltja fájó részeit. Sokkal nehezebb és fájdalmasabb lesz a felnőtt Laurával foglalkozni, mert ő *tényleg* tett megbocsáthatatlan dolgokat. De úgy érezte, vissza kell tekintenie, és az egészet le kell írnia ahhoz, hogy megvizsgálja, milyen nagy szerepet játszott az életében Jackie, és milyen erők és indokok hatására váltak azokká az emberekké, akikké lettek. Nem kell megmutatnia senkinek sem, és ha teljesen őszinte saját magához, azzal talán valamiféle vigaszra lel majd.

1962. újév napján Roger és Steven átmentek a Muswell Hillre, hogy elvigyék Laurát és Jackie-t egy italra a Jack Straw's Castle nevű pubba Hampstead Heathbe. Odafelé erősen havazni kezdett, ezért a randit lerövidítették, mert a két férfi attól félt, hogy később nem fognak tudni hazajutni.

Búcsúzásnál megígérték, hogy a hétvégén megint átjönnek majd. Szombaton volt Laura tizenhetedik születésnapja. Frank és Lena, Jackie szülei egy használt lemezjátszót vettek ajándékba - Laura azóta vágyott rá, amióta beköltözött a garzonlakásába. De Roger és Steven nem telefonáltak, és nem jöttek át, ami teljesen elrontotta Laura napját.

A következő hét közepéig nem telefonáltak. Ekkorra a lányok már éppen föladták a reményt, hogy valaha is újra látják majd őket. De mégis meghívták őket egy buliba a lakásukba szombat estére, és Roger azt javasolta, hogy ott kellene maradniuk éjszakára, mert a buli hajnalig fog tartani.

Mindketten annyira izgatottak voltak, hogy sem enni, sem aludni nem tudtak. Végtelen beszélgetéseket folytattak arról, hogy mit vegyenek föl, és vajon az éjszakára vonatkozó meghívás azt jelenti-e, hogy a férfiak arra számítanak, hogy lefekszenek velük. Jackie azt a nézőpontot képviselte, hogy egyébként is legfőbb ideje elveszíteni a szüzességét, és mivel Roger olyan jól csókolózott, valószínűleg jó szerető is lesz.

Laura úgy tett, mintha ugyanígy érezne, de belül reszketett a félelemtől. Vincent merev péniszének emléke nem múlt el, és nem számított, hogy kedveli Stevent - teljesen biztos volt benne, hogy a szex bármelyik férfival visszataszító lesz.

A buli napján keservesen hideg volt, és Jackie úgy döntött, farmerban és pulóverben lesz, nem pedig bulizós ruhában. „Kétlem, hogy bárki kiöltözik, amikor ennyire hideg van - bizonygatta. - Csak hülyén néznénk ki, és vacakul éreznénk magunkat, ha egész éjjel reszketnénk."

Az élénkvörös hajú, zöld szemű Jackie-t mindig észrevették, akkor is, ha egy zsákot húzott magára, de Laura úgy érezte, ő unalmasnak tűnik, ha nem mutatja meg a lábát és a dekoltázsát. Szenzációsan akart kinézni új, testhez álló, pántos, piros ruhájában és nyitott orrú, magas sarkú cipőjében, és Jackie tanácsa ellenére ezeket vette föl.

Amint kijöttek a metróból a South Kensington megállónál, a jeges szél beletépett Laura hajába. Aznap este, amikor Stevennel találkozott, haja magas kontyba volt csavarva, de az egy kontár munka volt, amelyet csak végtelen mennyiségű kontyfésűvel és hajlakkal sikerült létrehoznia. Most két órát töltött a fodrásznál, ahol haját egy dús tincsekből álló műalkotásba fésülték, és ez most tönkrement. Vékony kabátja nem védte a hidegtől, és fogai vacogni kezdtek.

Amikor megérkeztek a Cromwell Road 220. számhoz, Chubby Checker *Let's Twist Again* című dala harsogott a házból. Az utcai ajtó nyitva volt, és egy csapat férfi sörösrekeszeket hordott fel a lépcsőn.

A lakás a második emeleten volt, és Laura csalódására nem olyan elegáns hely benyomását keltette, mint amit elképzelt, hanem három elég hitvány szobából és egy más bérlőkkel közös fürdőszobából állt.

Attól a pillanattól fogva, hogy beléptek a nyitott ajtón, Laura tudta, hogy barátnője tanácsát kellett volna követnie. Mindenki más hétköznapi, meleg ruhában volt. Roger szívélyesen üdvözölte őket, és amint elvette Laura kabátját, azt mondta, ragyogóan néz ki, de Laura úgy érezte, ezt csupán enyhe zavarában mondja.

Steven egy pult felállításával foglalatoskodott, és odakiáltott, hogy Roger majd mindenkinek bemutatja őket. Úgy tűnt, hogy csak vörösbor, sör és almabor van. Laura egyiket sem szerette, de még aggasztóbb volt, hogy Steven nem jött oda hozzá.

Roger mindkét lánynak adott egy pohár almabort, aztán kézen fogta Jackie-t, és elvitte, hogy találkozzon a többi vendéggel, miközben Laura szorosan a sarkukban járt. Roger becsületére legyen mondva, nem hagyta ki Laurát a bemutatásokból, de mindenki affektálva beszélt, és a nézésüktől Laura úgy érezte magát, mintha egyáltalán nem lenne rajta ruha. Nem segített az sem, hogy az összes villanykörtét vörösre cserélték, Laura feltételezése szerint azért, hogy bensőséges hangulatot teremtsenek. Amikor tükörbe nézett, megrémült, hogy szűk ruhája ettől még élénkebb pirosnak tűnik, csupasz válla és karja pedig betegesen sápadtnak. Még ennél is rosszabb volt, hogy egyáltalán nem nézett ki szenzációsan, csupán könnyűvérűnek tűnt. Azt kívánta, bár megnyílna a padló, és elnyelné.

Jackie elemében volt. Nem csupán úgy volt öltözve, mint mindenki más, de a szülei bulijaiban ahhoz is hozzászokott, hogy mindenféle emberrel találkozzon. Perceken belül úgy csevegett az emberekkel, mintha egész életében ismerte volna őket.

Laura gyorsan fölhajtotta az almaborát, és odafordult a mellette álló szőke lányhoz.

- Errefelé laksz? - kérdezte.

- A fenti lakásban - felelte a lány. - Velük - tette hozzá, és rámutatott két lányra, akik együtt táncoltak. - És te?

Volt valami a lány éles beszédmódjában, ami még jobban elvette Laura kedvét. Nagyon csinos volt, annak ellenére, hogy farmerban és a pulóverben jött, arcát nem festette ki, a haja pedig úgy állt, mintha éppen most kelt volna fel az ágyból. Nagy, kék szeme, hosszú szempillája és lebiggyesztett, telt ajkai láttán Laura azonnal úgy érezte, hogy versengenek Stevenért.

- Észak-Londonban van egy lakásom - mondta, és próbált úgy beszélni, mint a másik lány. - Jackie és én a Cityben találkoztunk Stevennel és Rogerrel egy munkahelyi karácsonyi buli után.

- Steven mesélt rólad - mondta a lány. - De nem számítottam rá, hogy ilyen fiatal vagy.

Mivel Laura úgy érezte, nem veszi őt komolyan, meg sem próbálta folytatni a beszélgetést. Visszament a bárba, hogy megkeresse Stevent. De a férfi harsányan nevetett valamin, amit a körülötte tolongó férfiak közül mondott valaki, így Laura csupán megtöltötte a poharát, és gyorsan megitta.

Steven néhányszor odajött hozzá az este során, de állandóan elrohant italt tölteni és a lemezeket cserélgetni, és Laura meg volt róla győződve, hogy csak azért hívták meg, mert Roger úgy gondolta, hogy Jackie nem jönne el nélküle.

Minden alkalommal, amikor rájuk nézett, csókolóztak, vagy szorosan összebújva táncoltak, és elég nyilvánvaló volt, hogy Roger teljesen belehabarodott Jackie-be. Így Laura egyre több almabort töltött magának, és próbálta elrejteni növekvő pánikját, hogy senkinek sem kell.

Tizenegy órára a lakás már annyira zsúfolt volt, hogy alig látta Jackie-t a táncolok között, Stevent pedig egyáltalán nem látta. A szoba hirtelen forogni kezdett vele, és rájött, hogy hányni fog. A fürdőszoba foglalt volt, így lebotorkált a lépcsőn az utcára.

Néhány heves hányás után kijózanodott, de csontig fagyott, mert nem volt rajta kabát. Iszonyúan vágyott rá, hogy hazamenjen, de nem tudott, hacsak nem megy vissza a lakásba, és nem hozza el a kabátját és a táskáját, ami azt jelentené, hogy magyarázkodnia kellene. Leült a bejárat előtti lépcsőre, és sírva fakadt.

Arra riadt a sírásból, hogy meztelen vállát megérintette egy meleg kéz. Fölnézett, és azt látta, hogy Steven igazán aggódva néz rá.

- Laura! Mi a csodát művelsz itt kint? - kérdezte. - Halálra fogsz fagyni.
- Csípte a szememet a cigarettafüst - hazudta Laura.
- Tüdőgyulladást fogsz kapni, ha itt maradsz - mondta Steven. Levette vastag pulóverét, és ráadta. - Gyere be, és ülj a lépcsőre, ott melegebb van - tette hozzá, és fölsegítette Laurát.

Amint beértek az előszobába, két kezébe fogta Laura kezét, és dörzsölgette.

- Nem hiszem, hogy a füst miatt könnyeztél. Sírtál - mondta szemrehányón. - Miért, Laura? Mellőzve érezted magad, amiért nem tudok veled lenni egész este?

Laura úgy érezte, már fölmelegedett a férfi pulóverében, és gyöngéd hangja hatására be akarta vallani, hogy pontosan így érezte magát, és tudja, hogy rossz ruhát választott, ezenkívül mindenki túl sznob volt számára, és leitta magát, hogy megküzdjön ezzel a helyzettel. De Steven egy kifinomult ízlésű világfi volt, aki nem vágyna egy ostoba fiatal lányra, aki nem tud mit kezdeni magával a bulikban. Olyasmivel kell előállnia, amitől felnőttebbnek tűnik majd.

- Nem, természetesen nem. Felfogtam, hogy az összes vendégeddel törődnöd kell - mondta. - Csak annyi történt, hogy ma volt egy rettenetes megrázó élményem.

Steven ekkor gyöngéden átölelte, és arra kérte, mesélje el.

- Egy férfi követett a boltból hazáig ma reggel - hazudta. - Amikor feljött mögöttem a lépcsőn, azt gondoltam, valamelyik másik lakásban lakik, de nem.

Egyenesen bejött a szobámba, és megpróbált lelökni az ágyra. Azt hiszem, meg akart erőszakolni.

- Istenem! Milyen rettenetes! - kiáltott fel Steven elborzadva. - Mit tettél?
- Sikítottam, és erősen rugdostam. Erre leállt, de megragadta a táskámat, és elrohant vele.

Megint sírva fakadt, és szinte elhitte a saját történetét. Azt mondta, a fizetése és egyhavi lakbére volt a táskájában, és fél, hogy a férfi másnap leskelődni fog utána.

- Fölhívtad a rendőrséget? - kérdezte Steven.

Laurát felvillanyozta, hogy Steven ennyire rémültnek tűnt, mivel ez azt jelentette, hogy igazán törődik vele.

- Nem, nem hívtam. Akartam, de tudtam, hogy ha megteszem, akkor levisznek az őrszobára, hogy följelentést tegyek, és órákig ott leszek. Aggódtam Jackie miatt. Annyira izgatott volt a bulitól, nem akartam cserbenhagyni.
- Ez kedves volt tőled, de megértette volna - mondta a férfi, és gyöngéden megtörölte Laura szemét a zsebkendőjével. - Ha fölhívtál volna, azonnal átmentem volna vigyázni rád. Még a bulit is elhalasztottam volna egy másik estére.
- Ezt nem engedhettem - mondta Laura, és visszaszívta könnyeit. - Nem akarnék senkinek tönkretenni semmit. Még Jackie-nek sem mondtam el, mi történt, mert annyira várta, hogy eljöjjünk. Kérlek, ne mondd el neki most, nem lenne tisztességes ezzel terhelni őt. És Rogernek se mondd el, mert úgy érezné, kötelessége továbbadni, amit hallott.

Steven most azonnal el akarta vinni a lányt a rendőrségre, de Laura ügyesen rámutatott, hogy csak annyit mondanának nekik, másnap menjenek el hornseyi rendőrségre, és ez tönkretenné a bulit.

A pillanatnyi ötletből összetákolt hazugság hatalmas sikerrel járt. Steven az este további részében Laurára tapadt, míg ő a bátor áldozat szerepét játszotta, aki önzetlenül megtartja magának a problémáit.

Az emberek hajnal két óra körül kezdtek hazaszállingózni, és Jackie Rogerrel együtt eltűnt a férfi szobájában. Végül mindenki hazament, és Steven odabújt Laurához a kanapén.

- Aludj az én ágyamban, én pedig itt maradok - mondta gálánsán.

Jackie aznap éjjel elvesztette a szüzességét. Nem mondta el, hogy azért történt-e, mert nem tudott ellenállni Rogernek, vagy azért, mert az ágyban már nem tudott meghátrálni. De Laura eléggé nagyra tartotta magát, mert Steven nem kényszerítette szexre még akkor sem, amikor megkérte, hogy aludjon vele, mert fél egyedül aludni.

Ez az élmény, valamint az, hogy Steven másnap adott neki húsz fontot, amennyit állítólag elloptak tőle, Laura emlékezetébe véste, hogy a férfi megtartásának kulcsa az ő kedvességében, bátorságában és szemérmességében rejlik.

Két nappal később munka után fölhívta Stevent, és azt mondta, volt a rendőrségen, és följelentette a támadóját. Steven megkérdezte, lenne-e kedve átjönni hozzá. Laura ismét a férfi ágyában töltötte az éjszakát, de csókolózásnál és ölelkezésnél többet nem engedett. Annak dacára, hogy úgy döntött, a gyerekkoráról szóló tragikus képzelt történetet veszni hagyja, végül elmondta Stevennek.

A férfi együttérzése csodálatos volt. Még bocsánatot is kért azért, amiért olyan tapintatlan volt, hogy túl sokát beszélt a saját családjáról, és dicsérte Laurát, amiért olyan ügyes és erős.

- Annak kell lennem - mondta a lány, és vállat vont. - Nincs senki, akire szükség esetén számíthatnék, tehát egyedül kell boldogulnom. De amióta az a férfi hazáig követett, nem éreztem magam nagyon biztonságban.

A következő hetekben újra meg újra kijátszotta ezt a kártyát, különösen amikor tudta, hogy Roger szórakozni viszi Jackie-t, és Steven egyedül van otthon. Amikor a lakásában volt, főzött neki, kimosta és kivasalta a ruháit, és kitakarított, és bár jobban szerette volna, ha Steven is rendesen elhívja őt szórakozni, ahogyan Roger hívta Jackie-t, biztos volt benne, hogy a férfi bele fog szeretni.

Amikor metróval munkába ment, gyakran megkérdezte magától, szereti-e Stevent. Föl tudott sorolni sok indokot, amiért vele akart lenni - hogy jóképű, szép autója és pénze van -, de mégsem érzett semmit abból a szívmelengető dologból, amelyről az emberek beszéltek, ha szerelmesek voltak. Steven valójában elég unalmas és nagyon komoly volt, csak a karrierje érdekelte, és ha Jackie nem töltötte volna minden szabad idejét Rogerrel, akkor Laura még abban sem volt biztos, hogy egyáltalán szívesen töltötte volna vele az idejét. De jó érzés volt, hogy igazi fiúja van, akivel dicsekedhet a munkahelyén, és szeretett Steven lakásában lenni, miközben a férfi sürgölődött körülötte.

Nem érzett bűntudatot amiatt, hogy időnként ellopott néhány fontot a pénztárcájából, végül is spórolt neki, mert Steven ritkán vitte szórakozni. Gyakran hazudott magáról, hogy okosabbnak, bátrabbnak vagy sebezhetőbbnek tűnjön. Egyszer azt mondta neki, hogy tizenhárom éves korában Mabel néni egyik férfi barátja megpróbálta szexre kényszeríteni, és ezért fél attól, hogy Stevennel szerelmeskedjen.

De az idő előrehaladtával, amikor látta, hogy Jackie és Roger fülig szerelmesek egymásba, kezdte sértve érezni magát. Hiányoztak neki az együtt töltött lányos estéik, a munka utáni találkozásaik, a szombati vásárlásaik és a Muswell Hill-i vasárnapi családi ebédek. Még mindig állandóan láthatta Jackie-t a fiúk lakásában, de ez nem volt ugyanaz. Barátnője olyan lett, mint a többi kensingtoni lány - választékos és higgadt, és túlságosan Rogernek szentelte magát ahhoz, hogy észrevegye a legjobb barátnőjét.

Időnként, amikor nevetve és boldogságtól ragyogva berontottak a lakásba, és eltűntek a hálószobában, Laura ezt annyira zokon vette, hogy el akarta rontani a dolgokat számukra. Egyszer-egyszer négyesben is elmentek szórakozni, de még

ekkor sem volt túl nagy mulatság, mivel Jackie és Roger egész este sugdolóztak, és kirekesztették Laurát meg Stevent.

Steven szintén kezdte elveszíteni a türelmét, amiért Laura visszautasította, hogy lefeküdjön vele. Egyre mogorvábbá vált, és gyakran mondta, hogy otthon, egyedül szeretne tölteni egy estét. Otthon, a lakásában ülve Laura elképzelte, hogy Steven lemegy a kocsmába, és talál egy készségesebb lányt, és ettől pánikba esett.

Amikor április végén Roger hazavitte Jackie-t a hétvégére a szüleihez, Laura úgy döntött, éppen itt az ideje, hogy engedjen Stevennek, mivel egyedül lesznek a lakásban. Amikor péntek este közvetlenül munka után megérkezett, nagyon ideges volt, de Steven talán megérezte, hogy oldódik, mivel ágyneműt cserélt és kitakarított.

- Miért nem fürödsz meg, amíg készítek valami harapnivalót? - ajánlotta. - Vettem neked egy kis alkoholos üdítőt is, és kellemes esténk lesz a tűz előtt.

Egy lány sem kívánhat jobb szeretőt az első alkalomra, mint amilyen Steven volt. Simogatta és kényeztette Laurát, minden porcikáját végigcsókolta, és azt mondogatta, milyen gyönyörű. Mire behatolt, a lány is éppen annyira vágyott rá, mint ő. Kicsit fájdalmas volt, de nem annyira, mint gondolta, és amikor vége volt, Steven olyan csodálatos szerelmes dolgokat mondott, hogy Laura sírva fakadt.

Reggel még jobb volt, és szinte egész nap ágyban maradtak. Csak enni és teázni keltek föl. Együtt fürödtek, Steven úgy mosdatta meg Laurát, mint egy gyereket, és utána gyöngéden leitatta róla a vizet. Laura számára ez igazi szerelemnek tűnt.

Hat vagy hét héten keresztül minden nagyszerű volt. Steven azt akarta, hogy Laura állandóan vele legyen, és alig léptek be az ajtón, máris letépték egymásról a ruhát, és egymásnak estek. Laura csak Stevenre tudott gondolni; körülötte forgott a világ.

Az autóban, mikor Steven mellett ült, a fiú profilját tanulmányozta, és csodálta hosszú szempilláját, kiugró pofacsontját és ápolt, sötét haját. Szex után a szemében látott gyöngéd kifejezésen mosolygott, a karjai közé fészkelődött, és vidáman szívta magába teste illatát. Azt hitte, örökre együtt lesznek majd, és Steven bármelyik nap megkérheti a kezét.

Évekkel később képes volt visszatekinteni és belátni, hogy valójában nem volt fülig szerelmes Stevenbe. Egyszerűen csak szeretetéhes volt, és iszonyúan vágyott rá, hogy *valaki* szeresse.

Még nem állt igazán készen egy szexuális kapcsolatra, és amikor már benne volt, úgy érezte, azzal kell igazolnia az élvezetét, hogy igaz szerelemnek tünteti fel. Úgy érezte, Steven kihasználja, és nincs biztonságban mellette, mert nem kérte meg a kezét, és még csak azt sem mondta neki, hogy szereti, mindig óvszert használt, amikor szeretkeztek, és mindig csak a karrierjéről beszélt, amikor Laura a jövőbeli terveiről kérdezte. Ezért féltékeny lett Steven életének minden szereplőjére.

A régi barátnőiről faggatta; fenyegetésnek tekintett minden nőt, akire akár csak rápillantott; még a fenti lakásban lakó lányok vagy fiú barátok említése is elég volt ahhoz, hogy órákig duzzogjon.

Amikor egyedül maradt a lakásban, átkutatta a fiú összes papírját és holmiját, múltbéli viszonyok bizonyítékait keresve. Talált egy levelet Steven anyjától, amelyben az asszony hangsúlyozta, hogy legyen óvatos, mert Laura nagyon fiatal, és amikor Steven hazaért, hozzávágott egy serpenyőt.

- Ez pontosan az a fajta gyerekes viselkedés, amelytől anyám tart - vágott vissza Steven. - Hogy merészeled elolvasni a leveleimet? És miért nem tudsz megelégedni azzal, ami van köztünk?

De Laura nem tudott megelégedni addig, amíg a fiú nem mondta neki, hogy szereti, és nem kérte meg a kezét. És e cél elérése érdekében nevetséges hazugságokhoz folyamodott. Azt mondta, hogy elájult a metrón, vagy egy másik lány megtámadta őt a munkahelyén - bármit, amivel kimondatja vele: össze kell házasodniuk, hogy vigyázhasson rá.

De nem jöttek be a trükkjei. Csupán elkeseredést látott Steven szemében, és érezte, hogy a fiú visszahúzódik tőle.

Május utolsó hétvégéjén Steven nem hívta el magához, de ő mégis átment. Stevennek megnyúlt az arca, amikor ajtót nyitott.

- Egyedül akartam tölteni egy hétvégét - mondta kimérten.
- De mindig együtt szoktuk tölteni a hétvégéket - mondta Laura. Besétált mellette, lerakta az útitáskáját, és odafordult, hogy megcsókolja.

Steven a lány vállára tette a kezét, és eltartotta őt magától.

- Nem tudom ezt tovább folytatni - sóhajtotta. - Jó volt, amíg tartott, de túl féltékeny és éretlen vagy hozzám, Laura. Most menj haza! Vége van.

Laura sírva fakadt, de ez nem lágyította meg Stevent. Könyörgött, hogy hadd főzzön neki ebédet, és azt mondta, kitakarítja a lakást, amely úgy nézett ki, mintha bombatámadás érte volna.

- Nem - mondta Steven határozottan. - Ha ebédet szeretnék, meg tudom főzni, és ki is tudok takarítani, ha elegem van a rendetlenségtől. Nagy hibát követtem el veled. Most fogtam fel, hogy egyszerűen csak sajnáltalak, mert nincs családod. De nem tudom tovább folytatni, átvetted az irányítást az életem fölött, és vissza akarom kapni.

- De nem fejezheted be - kiáltott fel Laura, és felkavarodott a gyomra a félelemtől. - Szeretlek, Steven, csak te vagy nekem.

- Ez része a problémának - mondta Steven, és arca olyan fagyos volt, mint egy januári reggel. - Torkig vagyok azzal, hogy mindenben rám támaszkodsz, teljesen kiszipolyozol. Nem élvezed egyik barátom társaságát sem, és nincs semmi közös érdeklődésünk. Csak azt akarod játszani, hogy együtt élünk, és fogolyként tartasz.

Laura bizonygatta, hogy ez nem igaz, és hogy Steven barátai lenézik őt, de a fiú alig figyelt rá.

- Csak menj el - mondta ingerülten -, mielőtt valami valóban sértőt mondok. Le akarok menni a kocsmába, és olyan emberekkel akarok beszélgetni, akik megnevettetnek. Nem akarok még egy éjszakát azzal tölteni, hogy azt hallgatom, amint hosszasan beszámolsz a semmiről, és eljátszod az elveszett kislányt.

Laura úgy érezte, mintha gyomorszájon vágták volna, de biztos volt benne, hogy meg tudja változtatni a fiú véleményét, ha ki tud találni valami elég drámai dolgot.

- Nem küldhetsz el - zokogta. - A gyerekedet várom.

Arra számított, hogy Steven legalább ettől megtorpan majd. Azt remélte, hogy ennek hallatán magához fogja ölelni, és megígéri, hogy a Laura szerint helyes dolgot teszi. Ehelyett viszont undorodva szűkült össze a fiú sötét szeme.

- Hazudsz! - kiáltott fel. - Istenem, régebben is mondtál már néhány óriási hazugságot. De ez most mindenen túltesz!

- Nem hazudok - vágott vissza Laura. - Körülbelül hat vagy hét hete késik.

- Nem lehetsz terhes, mindig vigyáztam - erősködött Steven, és idegesen beletúrt a hajába. - Azt isten szerelmére, menj innen, Laura, kifogytam a béketűrésből, és nem bírok többet elviselni.

Egy szemernyi együttérzés sem volt az arcán, és úgy nézett ki, mintha kísértést érezne arra, hogy megüsse.

- Akkor abortuszra kell mennem - vágott vissza Laura. - És ha belehalok, akkor a te hibád lesz. - Megragadta a táskáját, kirohant a lakásból, és lerobogott a lépcsőn.

Tudott kötőtűkkel, beöntőcsövekkel és hasonló dolgokkal végzett illegális abortuszokról, és biztos volt benne, hogy ennek hallatán Steven utána rohan majd. De nem így történt.

Egész hétvégén az ágyán feküdt és sírt. Képtelen volt elhinni, hogy véget ért ez a kapcsolat. Minden alkalommal, amikor lent a hallban megszólalt a telefon, elindult, mert meg volt róla győződve, hogy Steven hívja. De a fiú nem telefonált. Jackie sem hívta, és ettől még jobban elkeseredett. Egész héten és a következő hétvégén semmi másra sem tudott gondolni. Nem tudott sem enni, sem aludni, gondolatait azok a dolgok töltötték ki, amelyeket Stevennel együtt csináltak.

Hogy együttérzésre találjon, a munkahelyén azt mondta, rajtakapta Stevent egy másik lánnyal. Egy másik bérszámfejtő, Sonia meghívta magához a következő hétvégére, hogy el tudjanak menni táncolni.

Ettől Laurának újabb ötlete támadt, és péntek délután telefonált Steven irodájába.

Egy nő vette föl a telefont, és azt mondta, Steven egy megbeszélésen van. Laura ezt egy pillanatig sem hitte el, biztos volt benne, hogy a fiú mindenkit utasított: rázzák le, ha jelentkezne. De ha nem akar beszélni vele, akkor Laura eltökélte, hogy kellemetlenséget okoz neki, így azt mondta a nőnek, hogy éppen Brightonba indul, elvetetni Steven gyerekét. - Nem hiszem, hogy törődni fog

vele - zokogta a telefonba. - Csak kihasznált, aztán pedig félrelökött, amikor megunt. Igazán félek attól, hogy belehalhatok, de nem tudok egyedül fölnevelni egy babát.

Laura el volt ragadtatva, mert úgy tűnt, hogy a nő nagyon megdöbbent, és gyorsan letette a telefont, amikor kért egy telefonszámot, ahol Steven visszahívhatja.

Nagyszerű hétvégét töltött Soniával Croydenben. Szombat este elmentek az Orchid táncterembe Purley-ben, ami elterelte a gondolatait Stevenről, és még az is átfutott a fején, hogy talán nem is olyan rossz dolog megint szabadnak lenni. De a hétvégét megédesítette, amint elképzelte, hogy Steven magánkívül van az aggodalomtól. Azt remélte, hogy elment Brightonba, és próbálta megkeresni őt.

Vasárnap délután öt óra tájban ért haza. Mivel egy kicsit arra számított, hogy Steven a ház előtt várja majd a kocsijában, elővigyázatosságból fekete blúzt vett fel, amitől sápadtnak tűnt, és haját teljesen csapzottan hagyta. Szerencsére éppen aznap reggel kezdődött a menstruációja, így azt mondta magának, hogy ha Steven ragaszkodik hozzá, hogy kórházba vigye, az orvos tette bizonyítékának gondolja majd a vérzést. Még dülöngélt is, amint leszállt a buszról az út végén, folyton megállt, és a hasára tette a kezét, mintha fájdalmai lennének.

De Steven nem volt ott. Jackie várt rá.

Meleg volt. Jackie a fal padkáján ült a ház előtt, egy zöld-fehér nyári ruhában, és vörösesbarna haját egy szalaggal kötötte hátra a tarkóján. Nyilvánvaló volt, hogy Steven elmondta neki Laura üzenetét, és Laura hirtelen valóban elszomorodott, mert barátnője eléggé aggódott ahhoz, hogy átjöjjön.

- Hála istennek, hogy eljöttél, rettenetesen érzem magam - mondta Laura, és a hasához kapott, miközben odafutott Jackie-hez. - Most már azt kívánom, bár ne tettem volna meg, úgy érzem, meg fogok halni. De nem dönthettem másképp, mert Steven nem akarta.

Jackie azonban nem ölelte meg, és nem volt sem együtt érző, sem megértő.

- Itt hagyd abba! - förmedt Laurára, és arca kemény és hideg volt. - Nagyon is jól tudom, hogy nem voltál állapotos, így abortuszod sem lehetett. Undorodom tőled.

- De igen - bizonygatta Laura. - Tényleg erősen vérzek.

Jackie megragadta Laura karját, berángatta a bejárati ajtón, és végigvonszolta a lépcsőn. Nagy volt a csönd; a többi bérlő biztosan elment otthonról.

Amint beértek Laura szobájába, Jackie az ágyra lökte Laurát. Arca sápadt volt a dühtől, zöld szeme vészjóslón villogott.

- Hazudsz, Laura, ugyanúgy nem volt küreted, mint nekem. Hogy találhatsz ki ilyesmit? Ez mindennél közönségesebb!

Laura ekkor sírva fakadt, és tovább bizonygatta, hogy nem hazudik. De Jackie egyszerűen csak becsukta az ajtót, leült egy székre, és undorodva nézett rá.

- Figyelemfelkeltés, csak erről szólt az egész - dühöngött. - Egy kétségbeesett kísérlet, hogy bármi módon visszaszerezd Stevent. De nem fog menni. Nem

tudod, hogy már hetekkel ezelőtt elveszítetted őt azzal, hogy annyira féltékeny voltál, és úgy tapadtál rá, mint egy pióca? Elege van belőled.

Laura próbálta védeni a magatartását, de Jackie azt mondta, nőjön fel.

- Természetesen volt más lányokkal, mielőtt veled találkozott volna. Huszonnégy éves, nem ártatlan kisfiú. Te is csókolóztál és ölelkeztél más fiúkkal. De mindegy. Ezért a képzelt terhességért vagyok dühös. Elfelejtetted már, hogy csupán a múlt hónapban történt, hogy tampont kértél tőlem? Még arra is figyelmeztetnem kellett téged, hogy vér van a szoknyádon. Ezt mivel magyarázod?

Laura erről megfeledkezett, és tudta, hogy hazugságon érték.

- Már nem törődsz velem, amióta Roger része az életednek - tört ki elkeseredetten. Nem akarta beismerni, hogy hazudott, még akkor sem, amikor már sarokba szorították.

- Persze hogy nem törődök veled, ha így viselkedsz - mordult rá Jackie. - Hogy hívhatod föl Stevent a munkahelyén, és mondhatsz ilyen elképesztő, rosszindulatú hazugságokat? Van valami fogalmad arról, hogy ez milyen kínos volt számára? Az egész cég erről beszélt, és a főnöke behívatta, hogy kikérdezze róla. Amikor Steven fölhívott a munkahelyemen, még azt is szégyelltem, hogy ismerlek. Látni sem akarlak többé!

Jackie utolsó mondata, mielőtt kiviharzott volna az ajtón, nagyon hosszú ideig Laura fülében csengett. Soha többet nem látta Stevent, és nem is beszélt vele, és hónapokig Jackie-vel sem találkozott. A nyár hátralévő részében minden éjjel álomba sírta magát, nem annyira Steven miatt - azzal többé-kevésbé megbékélt, hogy kapcsolatuk véget ért -, hanem Jackie miatt. Hiányzott, és nem tudta elviselni a gondolatot, hogy elveszíti a legjobb barátnőjét. Nagyon szégyellte magát, hogy Jackie-nek rá kellett jönnie, micsoda hazug ember.

Sonia lett az új barátnője, és Laura egész nyáron és ősszel azt mondogatta magának, hogy ő sokkal viccesebb, mint Jackie, de ez nem volt igaz. Sonia érzéketlen volt, és csak azért akart szórakozni járni vele, hogy férfiakat szedjen föl. Minden újabb férfinál ejtette Laurát. De amikor együtt voltak, Laura még több módszert tanult a férfiak manipulálására, még jobb boltokat talált, ahonnan lophatott, és megtanult konyakot inni.

De bármilyen kitartóan próbálta is meggyőzni magát arról, hogy nem hiányzik Jackie, ez sosem sikerült igazán. Olyan volt, mint egy soha nem múló tompa, belső fájdalom. Föl akart menni Jackie-ékhez a Muswell Hil-len, és bocsánatot akart kérni, de túlságosan félt a visszautasítástól ahhoz, hogy megtegye.

Siralmas karácsonya volt. Sonia csupán néhány héttel korábban talált magának egy új barátot, és ismét ejtette Laurát, neki pedig nem volt más választása, mint hogy egyedül töltse az ünnepet a szobájában. A szilveszteréjszakát azzal töltötte, hogy átnézte a ruháit, és azon tűnődött, hogyha

olyan sok csinos darabbal rendelkezik, akkor miért van olyan kevés alkalma viselni őket.

Aztán januárban, a tizennyolcadik születésnapja reggelén egy képeslapot kapott Jackie-től. Zokogott örömében, mikor elolvasta az üzenetet, hogy hiányzik neki, és újévkor úgy döntött, a barátságuk túl jó ahhoz, hogy elfelejtse.

Laura nem sokkal később fölhívta. Jackie azt mondta, hogy bár soha nem fogja megbocsátani, amit tett, azt hiszi, megérti Laura indokait, és szeretne fátylat borítani az esetre.

Laura számára keserves csalódást okozott, hogy Jackie még mindig Rogerrel jár, és így nem számíthatott rá, hogy megint minden ugyanolyan lesz, mint azelőtt. De a semminél még a csupán heti egyszeri találkozás is jobb volt, és legalább az 1963-as új év sokkal reményteljesebbnek tűnt.

Az a tél nagyon rossz volt. Állandóan szakadt a hó, és emiatt kétszer olyan hosszú ideig tartott eljutni a munkahelyére. A fürdés egy kínszenvedést jelentett, mert a fürdőszoba nagyon hideg volt, a sok hó miatt pedig túlságosan megerőltető volt bárhova is elmenni. Laura elég gyakran azonnal lefeküdt, amint hazaért, mert annyira magányosnak és boldogtalannak érezte magát.

Tavasszal Jackie szakított Rogerrel. A fiút előléptették, és új munkája sokkal hosszabb munkaidővel és sok utazással járt. Jackie úgy gondolta, Roger a munkát használja kifogásnak arra, hogy egy kis időt távol töltsön tőle, és egy heves vita után különváltak.

Laura úgy tett, mintha nagyon együtt érezne a barátnőjével, de valójában örült. Azzal az ötlettel állt elő, hogy egy kis időre mindkettőjüknek el kellene menniük Londonból. Jackie szüleiben váratlan szövetségesekre talált. Szerették Rogert, de mindig úgy érezték, hogy Jackie túl fiatal ahhoz, hogy megállapodjon valaki mellett. Ők javasolták, hogy a lányok jelentkezzenek a nyárra egy szünidei táborba. Azt mondták, egy teljes változás mindkettőjüknek javára fog válni, és Jackie-nek jót tenne, ha megtanulna gondoskodni magáról.

A Butlin-féle üdülőtáborba nem tudtak bekerülni, mert túl későn jelentkeztek, de egy sokkal kisebb üdülésszervező cég, a Drake fölvette őket. Devonban és Dorsetben volt néhány táboruk, és játékmesterként alkalmazták a lányokat.

Mindketten nagyon izgultak, bár a hosszadalmas állásismertető csak annyit takart, hogy napközben gyerekekkel kellett foglalkozniuk a tábor területén, esténként pedig játékokat kellett szervezniük a felnőtteknek. A fizetés nagyon alacsony volt, csupán heti két font plusz a szállás, és kaptak enni a helyi kávéházban, de a menedzser azt mondta, ha keményen dolgoznak, akkor kapnak majd borravalót a nyaralóktól és további két fontot minden hétre, ha a szezon végéig maradnak.

Május közepén érkeztek meg a devoni Brixham közelében lévő Drake-táborba. Zuhogott az eső, a tábor egy nyomorúságos sártenger volt. Kísértést éreztek rá, hogy sarkon forduljanak és elrohanjanak, mert a hely lepusztultnak, lakatlannak és nyomasztónak tűnt. Nem voltak faházak, csak lakókocsik, és a szórakozási lehetőségek egy boltra, egy kávéházra, egy játszótérre, egy

zuhanyblokkra és egy klubhelyiségre szorítkoztak, amelyek mindegyikére nagyon ráfért volna egy friss festés.

Naivitásukban úszómedencét, szép virágágyakat, vidámparkokat és kontinentális kávéházakat képzeltek. A Butlin-táborokban dolgozó híres vörös kabátosok szerepében látták magukat, de azonnal nyilvánvaló volt, hogy nem ilyen munkájuk lesz.

Az Alf néven bemutatkozó táborfelügyelő jóval ötven fölötti, szuvas fogú férfi volt. Amikor megmutatta a lányoknak a régi, apró lakókocsit, ahol lakni fognak, figyelmeztette őket, hogy a párától a ruháik és a cipőik megpenészedhetnek.

A férfi otthagyta őket, hogy rendezkedjenek be, és azt mondta, később készít nekik egy teát, és megmutatja, hol tartják a játékfelszereléseket. Úgy tűnt, némileg szórakoztatónak tartja, hogy a lányokat játékmesternek vették fel, de nem magyarázta meg, miért.

- Rettenetes lesz, nem? - mondta Jackie remegő hangon. Megtapogatta az ágyként is szolgáló üléspárnákat, és visszahőkölt, mert nyirkosnak érezte őket. - El tudod képzelni, miféle emberek jönnek ide nyaralni?

Laura el tudta képzelni. Olyanok, mint akiknél felnőtt Shepherds Bushban! Nem lesznek kedves fiúk, csak trikót és nadrágtartót hordó, feltekert nadrágszárú férfiak. A gyerekek gonosz kis csibészek lesznek, anyjuk pedig egész nap rikácsolni fog velük, aztán este leissza magát.

Tudhatta volna, hogy van valami gyanús az állással kapcsolatban. Az interjún az igazgató még csak azt sem kérdezte meg, milyen idevágó tapasztalatuk van a sok gyerek számára való játékszervezésben. Valójában mindössze annyit mondott, hogy az ő dolguk lesz gondoskodni arról, hogy mindenki jól érezze magát, és foglalkozni minden esetlegesen felmerülő problémával.

Inkább azt hangsúlyozta, hogy borravalót kapnak majd, ha biztosítják, hogy a nyaralók kellemesen töltsék az idejüket. A lányok annyira meg voltak győződve arról, hogy a nyaralók el lesznek ragadtatva, hogy azt képzelték, a szezon végén gazdagon fognak hazatérni. Szinte könyörögtek neki az állásért.

Éppen a ruháikat pakolták ki, és próbálták elhelyezni a rendkívül kicsi szekrényben, amikor hirtelen kisütött a nap.

A lakókocsi azonnal melegebb lett, és amikor kinéztek a mocskos ablakon, látták, hogy a köd felszállt, és a tábor végében látszik a tenger.

- Most nem tűnik olyan rossznak - jegyezte meg Laura. - Hallgassunk egy kis zenét, attól talán jobb kedvünk lesz.

Bekapcsolta a Lenától kapott tranzisztoros rádiót, és éppen a Gerry and the Pacemakers együttes *Dont Let the Sun Catch You Crying* című dala szólt. Döbbenten néztek egymásra, és elnevették magukat.

Laura emlékeiben ebből a nyárból leginkább a nevetés maradt meg. Lehet, hogy a lakókocsi nyirkos és kényelmetlen volt, a kávézóban az étel borzalmas, és ha

esett az eső, akkor beborította őket a sár. De megint együtt voltak, és az előző év megterhelő érzelmei után mindketten vidámak voltak.

A nyaralók nagyrészt elég szegények és műveletlenek voltak, de azért jöttek, hogy jól érezzék magukat, és mindent méltányoltak, amit Laura és Jackie értük tett. A lányok sosem gondoltak ki előre nagyszabású játékokat a gyerekeknek, csak labdajátékokat és csapatjátékokat játszottak, vagy meséket olvastak nekik. De majdnem mindig jó idő volt, és az emberek még akkor is kimentek a strandra, ha nem sütött a nap. Mire este átjöttek a klubhelyiségbe, több mint elégedettek voltak attól, hogy tombolát vagy társasjátékot játszottak, vagy léggömbökkel labdáztak, feltéve, hogy eleget ihattak.

Hetente kétszer játszott egy zenekar, a többi estén pedig egy lemezlovast fogadtak fel, és a lányok mindenkit arra biztattak, hogy ők is énekeljenek. Ezenkívül minden héten tartottak tehetségkutató versenyt is, és ezek mindig vidám események voltak, a gyerekdalokat éneklő kicsikkel vagy a Jim Reevesként[3] szerepelni próbáló részeg öregekkel. Egész nyáron nem találtak senkit, aki valóban tehetséges lett volna, de a nyaralók szerették ezeket a versenyeket, éppen úgy, mint a kalózesteket, amikor egyik szemüket leragasztották, és bajuszt festettek maguknak, vagy a tvisztversenyt, amelyen háromtól nyolcvanéves korig mindenki részt vett.

De a lányok késő éjjel szórakoztak a legjobban. Nyáron sok hasonló érdeklődésű fiatal dolgozott a környéken, a szobalányoktól kezdve a pincérekig és a bár személyzetéig, és hamarosan megtalálták őket és a gazdagabb férfiakat is, akik jachttal jártak Brixhambe.

Legtöbbször egy kis italbárban gyűltek össze a városban, és mivel sem Jackie, sem Laura nem szeretett volna megint együtt járni valakivel egy ideig, sok futó kalandjuk volt. Élvezték a rájuk irányuló figyelmet, és semmit sem vettek túl komolyan.

Ez volt a legjobb időszakuk. A legnagyobb gonoszságuk az volt, hogy hamis reményt adtak néhány férfinak, és hízelegtek a nyaralóknak, hogy borravalót adjanak, amikor hazamennek.

De ennek a nyári munkának a valódi értékét Laura számára az jelentette, hogy megadta neki azt a maga-biztosságot, amelyre olyan nagy szüksége volt, és nyitottá tette a lelkét az új lehetőségekre. Eddig még csak néhány alkalommal járt a tengerparton, és akkor is csak Southendben és Brightonban jártak. Nem tudta, hogy Devon ilyen gyönyörű, elbűvölte a hullámzó dombvidék, a zsúpfedeles házak, a folyók, a mocsarak és az erdők. De a nyaralók körül is sokkal lelkesebben sürgölődött, mint Jackie, mert tudta, hogyan gondolkoznak az átlagos munkások, és azzal is tisztában volt, mit szeretnének, és mire van szükségük.

Hirtelen tudatosultak benne a saját képességei, az, hogy többé már nem Bűzös Wilmslow, a csúnya, sovány lány, akire senki sem vágyik. A nyaralótáborban valaki „aranyos Laurának” nevezte el, és ez a név nemcsak azokban ragadt meg, akikkel a táborban találkozott, hanem a saját gondolataiban is. Rájött, hogy nem

kell arra várnia, hogy eljöjjön egy férfi, és valóra váltsa az álmait; elég ügyes ahhoz, hogy egyedül megcsinálja.

A szezon végén, amikor el kellett búcsúzniuk minden devoni barátjuktól, mindketten úgy érezték, hogy elvesztettek valamit. Féltek a várható londoni csúcsforgalomtól, a kilenctől ötig tartó munka unalmától, miután egész nyáron nem tudták, mi fog történni legközelebb, és hozzászoktak a friss levegőhöz, a sok mozgáshoz és a szabadsághoz.

Szüntelenül erről beszéltek, miközben segítettek a lakókocsik kitakarításában. Eltökélték, hogy nem térnek vissza az unalmas irodai munkához; mindketten izgalmas munkát szerettek volna. Arra gondoltak, hogy külföldre mennek, de mivel egyiküknek sem volt útlevele, a szervezés időigényes lett volna, és a nyaralótábor végén kapott jutalommal egyébként sem jutottak volna messzire.

Amikor visszatértek Londonba, Laura néhány hétig Jackie-nél lakott a Muswell Hillen. Akkor hallottak a hoszteszmunkákról, amikor egy ügynökségnél ideiglenes irodai alkalmazottként dolgoztak. Lányokat kerestek kiállításokon, szakmai bemutatókon és bolti promóciókon végzett munkára. Bár a munkaidő általában hosszabb volt, mint az irodai munkáknál, a fizetés jobbnak bizonyult, és sok változatossággal járt, mivel egyik héten traktorokat értékesítettek egy mezőgazdasági kiállításon, a következő héten pedig egy új parfümöt reklámoztak.

Láttak néhány fényes fotót egy lánycsapatról, amely egy Earl's Court-i motorkiállításon dolgozott. Minden lány olyan ragyogóan szép volt, mint a modellek, és estélyi ruhát viseltek. Több helyről is hallották, hogy ezeknek a lányoknak az ország minden részében ajánlanak munkát; jó szállodákban laknak, nagyszerűen szórakoznak, és még meg is fizetik őket ezért. Jackie és Laura csak egymásra néztek, és tudták, hogy ez nekik való.

Az 1965-ös év beköszöntekor Jackie Laura pezsgőspoharához koccintotta a poharát.

- Megérkeztünk - suttogta.

A Scott's-ban voltak, egy zártkörű éjszakai klubban Mayfairben, Colin Trueman vendégeiként. Az üzletemberrel még októberben találkoztak, amikor egy játékkiállításon dolgoztak Earls Courtban. Mindketten estélyiben voltak, Laura krémszínűben, Jackie pedig világoskékben. Amikor körülnéztek, a klubban lévő bármelyik nővel egyenrangúnak vagy még különbnek érezték magukat, mert újonnan fölfedezett eleganciájuk és nagyvilágiságukat bizonyító ruhájuk, frizurájuk, körmük és sminkjük tökéletes volt.

A magas, ingatag kontyok korszaka véget ért számukra. Olyan elmaradott helyeken, mint Peckham vagy Shepherds Bush, talán még mindig uralkodott, de a *Vogue* magazin lapjain szereplő modellek frizurája hosszú, kibontott és csillogó volt. Dús és göndör, ragyogó, természetes színű hajával Jackie méltánytalan előnyre tett szert, de Laura sem volt sokkal lemaradva mögötte.

Haját élénkbarnára festette, vastag, egyenes frufrut vágatott, amely kiemelte sötétbarna szemét.

Néhány napon belül volt a huszonegyedik születésnapja, és ha a tükörbe nézett, tetszett neki, amit látott. Bőre ragyogott, haja fényesen csillogott, tökéletesen illettek rá a 10-es méretű ruhák, és hosszú, vékony lába volt. A férfiak gyakran mondták neki, hogy gyönyörű, de csak az elmúlt évben ébredt rá végül, hogy ez igaz, és hogy a Shepherds Bush-i szomorú kislány örökre eltűnt.

Ő és Jackie már tapasztalt hoszteszeknek tartották magukat; akár egy fényes autó előtt kellett mosolyogva pózolniuk a motorkiállításon, akár tűzhelytisztítót mutattak be az Ideális Otthon Kiállításon, vagy csupán reklámcédulákat osztottak az utcán, jó munkát végeztek. Jackie néha viccesen megjegyezte, hogy erre születtek, olyan pillangók, akik gyűlölnek túl hosszú ideig egy helyen maradni.

Saját lakásuk is volt, az Earls Court-i Eardley Cres-centen. Kezdetben két garzonlakást béreltek, és szerencsére éppen ott voltak, amikor a háztulajdonos úgy döntött, hogy kiadja a saját lakását a felső szinten. A két hálószoba nagyon kicsi volt, de miután hosszú ideje éltek egyetlen szobába zsúfolódva, a lányok számára a külön konyha, a saját fürdőszoba és egy igazi nappali valóságos paradicsomnak tűnt.

Használt bútorokkal rendezték be. Jackie-nek ezekhez nagyon jó érzéke volt. Mindent fehérre festettek, és szereztek egy halom szőnyeganyagot az egyik kiállításról, ahol dolgoztak. Laurának még arra is sikerült rábeszélnie a kiállítás egyik alkalmazottját, hogy méretre szabja nekik az anyagot.

Igazán jól éltek. Sokat dolgoztak, gyakran Londontól távol, de a fizetés és a juttatások kitűnőek voltak, és az előző évben sok új barátot szereztek, bulikba, étterembe és klubokba jártak, számtalan randevújuk volt, és sokat szórakoztak.

A legtöbb férfi, akivel jártak, nős volt, de ezzel nem törődtek mindaddig, amíg készek voltak szórakoztatni őket. Jackie gyakran vágyott egy újabb Rogerre, valakire, akit szerethet, és aki őt is szereti, de Laura sokkal jobban élvezte a tiltott vacsorák és szállodai éjszakák izgalmát. A nős férfiak mindig jobb szeretőknek bizonyultak, ajándékokat adtak, és könnyű volt megszabadulni tőlük, ha megunta őket. Nem állt szándékában feleségül menni valakihez pusztán szerelemből; egy férfinak gazdagnak kellett lennie, mielőtt egyáltalán megnézte volna magának.

- És még ennél is jobban alakulhat az életünk - felelte Laura, és koccintott Jackie-vel. - Igyunk arra, hogy egy napon saját cégünk lesz, és milliomosok leszünk!

Ez volt a titkos álmuk, és alig akadt olyan hét, amikor ne jöttek volna elő valami ötlettel, ami valóra válthatná. De akármilyen jó elképzelések voltak is, nem rendelkeztek tőkével az elindításához. Többek között azért szerettek ilyen bulikba járni, mert ezeken esetleg találkozhattak valakivel, aki hajlandó támogatni őket.

- Szóval mit fogadunk meg ebben az évben? - kérdezte Jackie.

- Talán azt, hogy spórolunk egy kis pénzt - ajánlotta Laura. - Vagy esetleg meg kellene tanulnunk vezetni?
- Jó gondolat - kuncogott Jackie. - Ha lenne egy autónk, akkor a nyarat tölthetnénk azzal, hogy szabadtéri promóciókat tartunk egész Angliában. De most csak annyit fogadok meg, hogy leiszom magam pezsgővel. Valaki azt mondta, hogy az nem okoz másnaposságot.

Néhány héttel később, február elején Jackie kapott egy pár hetes munkát Leedsben, ahol egy új körömápoló termékcsaládot kellett reklámoznia. Mivel találkozott egy férfival, aki tetszett neki, úgy döntött, inkább ott marad a hétvégére, és nem jön haza.

Laura egy kozmetikai cég képzésén vett részt, de ez szerdán véget ért, és a következő keddig nem kellett elkezdenie a munkát. Örült, hogy van néhány napja egyedül. Jackie sosem volt túl jó a takarításban vagy a mosásban, és morgott, ha Laura akkor próbálta elvégezni ezeket, amikor otthon volt. Laura a csütörtöki napot a mosodában töltötte, utána pedig tavaszi nagytakarítást csinált. De szombatra már nem maradt semmi dolga, és túl hideg és esős idő volt ahhoz, hogy vásárolni menjen.

A lakás tisztasága miatt kezdett a családján gondolkozni. Mindig megnyugtatta, ha az egész lakás makulátlanul tiszta volt, a konyha frissen és tisztán illatozott, a fürdőszoba pedig csillogott. Jackie gyakran ugratta őt amiatt, hogy szerette a tisztaságot és a rendet, és Laura ezt tréfának vette, de valójában félt attól, hogyha valaha tényleg hagyná eluralkodni a rendetlenséget, akkor olyanná válhatna, mint anyja.

Most, amint végignézett az egyik állványon takarosan sorba rakott magazinokon, a kályha előtti szőnyeg szépen kifésült rojtján és az éppen ugyanilyen szépen elrendezett párnákon a kanapén, azon tűnődött, hogy anyja végül megtanult-e rendesen kitakarítani Barnes-ban. Esetleg Meggie volt kénytelen elvégezni azokat a dolgokat, amelyeket valaha Laura csinált?

Hat éve jött el. Azóta nagyon sokszor gondolt anyjára és a kicsikre, különösen a születésnapokon és karácsonykor. Bizonyos értelemben rosszabb volt, mintha haláleset miatt veszítette volna el a családját, mert tudta, hogy ott vannak, és folytatják az életüket, de nem vehetett részt benne.

Kíváncsi volt, vajon Mark és Paul egyenes úton járnak-e, amióta kikerültek a nevelőintézetből, hogyan boldogul az iskolában Meggie, Ivy és Freddy, és hogy néznek ki most, hat év elteltével. Sokszor érzett kísértést arra, hogy átmenjen Barnesba, és a közelben kószáljon abban a reményben, hogy láthatja őket. De sosem tette meg, mert tudta, hogy egyetlen pillantás nem lenne elég, beszélnie kellene velük.

Tökéletesen tisztában volt vele, hogy ábrándozásai, amelyekben boldogan összetalálkoznak, June átöleli őt, a gyerekek pedig odabújnak hozzá, csupán képzeletének szülöttei. A valóság az, hogy June szinte biztosan neheztelni fog

azért, mert ismét felbukkan, és bonyolítja az életét Vincenttel, és Laura tudta, hogy nem lenne képes kezelni a helyzetet, ha újra látná a férfit.

De amikor eszébe jutott, mit tett vele Vincent, hirtelen ráébredt, hogy Meggie most tizenöt éves, Ivy pedig tizenhárom. Mindkettő ideális életkor egy olyan férfi számára, aki szereti a fiatal lányokat. Rettenetes volt az a gondolat, hogy szép kis húgai esetleg szenvednek, és hirtelen tudta, hogy át kell mennie Barnesba, figyelmeztetni June-t.

Egész szombat éjjel semmi másra nem tudott gondolni. Ő mindig is bizalmatlan volt Vincenttel szemben, de a húgai nem. Mennyivel könnyebb lesz így elcsábítani őket!

Vasárnap reggelre már nem törődött vele, hogy June esetleg elküldi, és jól megmondja neki a magáét. El kellett mennie, bármi lesz is a következménye, vagy egész hátralévő életében szégyenkezni fog, amiért nem próbálta megvédeni Meggie-t és Ivyt.

Nagyon gondosan öltözött fel a látogatáshoz, mert azt az üzenetet akarta közvetíteni, hogy sikeres és nagyvilági nő, hogy anyja komolyan vegye, ugyanakkor mégsem akarta, hogy hivalkodónak tűnjön. Végül egy sötétkék, hosszú, szűk szoknya és egy fehér pulóver mellett döntött, és kölcsönvette Jackie vastag, sötétkék gyöngyökből készült nyakláncát. Úgy gondolta, hogy magas sarkú cipőjében, tarkóján bársonyszalaggal hátrakötött hajával épp a megfelelő képet mutatja. Télikabátja szintén sötétkék volt, és egy piros sállal meg hozzá illő kesztyűvel élénkítette fel.

Izgalmában végtelenül hosszúnak érezte a buszutat. Azt kívánta, bár korábban megtervezte volna az utat, és lett volna ideje ajándékot venni az összes gyereknek. Vasárnap csak egy nagy doboz édességet, anyjának pedig egy csokor virágot tudott szerezni.

Barnesban egy kis ideig a ház előtt ácsorgott, mielőtt összeszedte volna a bátorságát, hogy benyisson a kapun, és végigsétáljon a kerten. Nem tűnt túl nagynak vagy olyan hatalmasnak, mint amire emlékezett, csak egy teljesen közönséges kétszárnyú, vörös téglás háznak, és a sötétkék bejárati ajtóra ráfért volna egy festés.

Most a ház mindkét oldalán kerítés volt, az egyik oldalon pedig egy kapu. Amikor itt élt, minden oldalról nyitott volt, és emlékezett rá, hogy Freddy a háromkerekűjével megkerülte a házat. Az elöl lévő cseresznyefák nagyon nagyra nőttek, és az ősszel lehullott levelek még mindig a füvön hevertek. Ezt különösnek gondolta, mert Vincent mindig igazán kényes volt a kert rendezettségére. De örömmel látta, hogy a férfi autója nincs itt - legalább ez megkönnyíti a látogatást.

Meggie nyitott ajtót, legalábbis Laura feltételezte, hogy ő az, mert valójában nem ismerte fel. Olyan magas volt, mint Laura, de sokkal nehezebb, haja kontyba volt fésülve, szemét pedig Kleopátra-stílusban sötétre festette. Üres tekintettel meredt Laurára.

- Én vagyok, Laura - mondta. - Nem hiszem el, hogy te vagy az, Meggie! Teljesen felnőtt lettél.
- Mit akarsz? - szólalt meg a húga gorombán, félig behúzva maga mögött az ajtót, mintha meg akarná akadályozni, hogy a nővére belépjen.

Laura megdöbbent ettől a barátságtalanságtól. Arra felkészült, hogy June és Vincent így fognak viselkedni vele, de egy pillanatig sem gondolta, hogy húgai ne lennének elragadtatva attól, hogy látják őt.

- Látni akartalak téged, Ivyt és Freddyt - mondta, és elfacsarodott a szíve.
- Ki az, Meggie? - kiabált ki anyja a házból.
- Laura - kiáltotta vissza Meggie. Savanyú képpel nézett a nővérére. - Nem akar látni téged!

June hirtelen az ajtóban termett, és látszott, hogy nem hisz a szemének. - Te! - mondta.

- Igen, én vagyok. - Laurának most már menekülni lett volna kedve. - Eljöttem megnézni, hogy vagytok.
- Hat évbe telt, mire eszedbe jutottunk, igaz? - csattant fel June.

June jól nézett ki, sokkal fiatalabbnak látszott, mint amire Laura számított. Még mindig szőke volt, de sokkal szebb mézszőke, és haja hullámokban omlott a vállára. Egy kicsit kigömbölyödött, de jól állt neki, ahogyan rózsaszín pulóvere is.

- Bemehetek beszélni veletek? - kérdezte Laura. - Jó okom volt rá, hogy elmenjek.
- Elsomfordáltál, mint egy tolvaj az éjszakában - kiáltott fel June élesen rikácsoló hangon. - Nem írtál és nem telefonáltál. Amennyit tudtunk rólad, akár meg is halhattál volna.
- Csak hadd magyarázzam meg - vágott vissza Laura. - De nem beszélhetek róla itt kint, szóval engedjetek be, kérlek.
- A pénz miatt jöttél vissza, igaz?
- Milyen pénz? - Laura most már zavarba jött.
- Azért a pénzért, amelyet Vincent hagyott – szólt közbe Meggie. - Hát nem fogsz kapni semmit, úgyhogy akár szedheted is a sátorfádat.

Laura agyán átvillant, hogy Meggie akár Shepherds Bushban is maradhatott volna; úgy nézett ki, és úgy beszélt, mint a piac körül lebzselő utcalányok.

Laura Meggie-ről az anyjára pillantott.

- Azt akarod mondani, hogy Vincent meghalt? - kérdezte.
- Mintha nem tudnád - felelte June.
- Nem tudtam. Honnan tudtam volna? Egyikőtökkel sem tartottam a kapcsolatot. Csak azért jöttem, hogy meglátogassalak téged és a gyerekeket. Fogalmam sem volt, hogy meghalt, és semmi esetre sem akarok a pénzéből egy shillinget sem.

Maga elé tartotta a virágot és az édességet.

- Most azonnal elmegyek, ha nem hiszel nekem, anya. Miatta mentem el, és ő volt az oka annak, hogy nem éreztem magam képesnek arra, hogy fölvegyem

veletek a kapcsolatot. De kezdtem úgy gondolni, hogy nem jó, ha nem tudom, mi van veletek, ennyi az egész.

June tétovázott, majd vonakodva azt mondta, jobb, ha bemennek. De a konyha felé viharzott, mintha ajánlatát csupán azért mondta volna, mert nem volt hajlandó a bejárati ajtóban állni.

Laura követte anyját, és elborzadva látta, hogy a valaha gyönyörű konyhában most teljes a felfordulás. A középen álló asztal tele volt piszkos tányérokkal, a mosogatóban további koszos edények voltak, és a mozaikpadló annyira mocskos volt, hogy nyilvánvalóan hetek óta nem mosták fel.

June leült, és azonnal rágyújtott. A füstszagtól és a rendetlenségtől Laura azonnal visszatért a Shepherds Bush-i időszakba. Automatikusan elkezdte összepakolni a koszos tányérokat, és azon tűnődött, mennyi ideje lehettek már az asztalon.

- Szóval mikor halt meg, és miben? - kérdezte.
- Még novemberben, egy szívrohamban - mondta June kurtán. - Azóta alig alszom, pocsékul érzem magam, és az sem segített, hogy egyfolytában emberek jönnek, és azt akarják, ami az enyém.
- Kijárt itt?
- Ó, a fiai, a nővére és az unokahúga, arról a nőről nem is beszélve, akivel viszonya volt.

Laura minden józan ész ellenére remélte, hogy Vincent nem lesz otthon, de bármennyire utálta is, és félt tőle, a halálhíre megdöbbentette. A káoszból nyilvánvaló volt, hogy June nem boldogul, és goromba hozzáállásából ítélve Meggie nem jelent számára segítséget. Noha Laura aggódott értük, mégsem tehetett róla, de úgy érezte, mintha a régi idők ismétlődnének, és anyja ismét olyan problémákkal terhelné, amelyek nem rá tartoznak. Ha betegnek vagy nagyon fáradtnak tűnt volna, akkor Laura esetleg valóban együtt érzett volna vele, de aki képes fölkelni, frizurát készíteni és sminkelni, az bizonyára képes elmosogatni is.

Körülnézett, és látta, hogy Meggie szemtelenül, keresztbe font karral áll az ajtóban.

- Segíts kitakarítani, Meggie! - mondta. - És közben anya elmondhat nekem mindent.
- Nem fogom a rohadt takarítást megcsinálni - förmedt rá Meggie. - Miért tenném? Heti három fontot fizetek neki a rezsire, és a vasárnap az egyetlen szabadnapom.
- Milyen jótét lélek lett belőled - mondta Laura gúnyosan. - Ha nem tudsz vagy nem fogsz segíteni a ház körül, akkor szállodába kell menned. De egyet sem fogsz találni heti három fontért.

Meggie sarkon fordult és eltűnt.

- Mindig ilyen? - kérdezte anyját Laura. - Régen olyan aranyos és segítőkész volt.

- Körülbelül tizennégy éves kora óta ilyen otromba tahó. Úgy tűnik, gyűlöl engem és mindenki mást is. Abban a pillanatban abbahagyta az iskolát, amikor tizenöt éves lett, és most úgy tűnik, az én hibámnak tartja, hogy csak a péknél kap munkát.

Laura vizet tett fel, és folytatta az asztal letakarítását.

- Jobb lenne, ha mindent elmagyaráznál - mondta.

Mire Laura elmosogatott és eltörölgetett, teát készített, és leült anyja mellé, addigra megtudta, hogy a szülei három évvel ezelőtt elváltak, amikor apja még mindig börtönben ült.

- Nem sokkal később megint teherbe estem - mondta June rosszkedvűen. - Nem akartam, túlságosan is öreg voltam egy újabb babához, de Vincent azt gondolta, ez csodálatos dolog, és feleségül vett. Hát, hat hónapos korában elveszítettem a babát, és ettől egy kicsit begolyóztam. A következő dolog, amelyre emlékszem, hogy Vincent egész éjszakára kimarad, és van egy másik nője.

Laura együttérzésének adott hangot, mert szomorú dolog elveszíteni egy babát, még akkor is, ha azt mondja az ember, hogy nem akarta. De el tudta képzelni, hogy a „begolyózáson" June azt érthette, hogy nem törődött a háztartással és saját magával. Vincent mindig is nagyon kötekedő volt, és kétségtelenül megbánta, hogy feleségül vette June-t. Laura azt gondolta, egy hatvanas éveiben járó férfinak nem kellene még mindig félrelépnie más nőkkel, de talán June kergette bele.

- Ki volt a másik nő? - kérdezte.

- Valami beképzelt tehén Chiswickből. Volt képe eljönni Vincent temetésére! Nem szégyellte magát, úgy beszélt Vincent minden barátjával és rokonával, mintha ő lenne a nyavalyás özvegy. Aztán idejön, és azt mondja, hogy Vince el akart válni tőlem, és el akarta venni őt, és azt szerette volna, hogy az övé legyen a ház. Most mondd meg! A szemérmetlen perszóna!

- Nem lesz rá semmi bizonyítéka, hacsak Vincent nem hagyta rá a házat a végrendeletében - mondta Laura. - Mi volt a végrendeletben?

- Ez a baj, nem írt újat - sírta el magát June. - Az ügyvédjénél egy olyan végrendelet van, amelyet még az első felesége halála előtt írt. Amikor összeházasodtunk, azt mondta, újat fog csinálni, de sosem írta meg.

- Hát, akkor te rendben vagy - mondta Laura. - Ebben az esetben mindent a feleség kap. Senki sem dobhat ki a házból.

- A fiai nem ezt mondják, és ez a liba sem. A fiúk úgy gondolják, nekik kell kapniuk a házat, mert az anyjuk pénzéből vásárolták, az a ribanc pedig azt mondja, hogy Vincent írt neki egy levelet, amelyben azt állítja, hogy beugrattam őt a házasságba. Azt mondja, hogy meg akart szabadulni tőlem és a kölykeimtől, mert egy lusta lotyó vagyok. A nő szerint Vincent azt akarta, hogy minden az övé legyen, ha feldobja a talpát.

- Egy pillanatig sem gondolom, hogy ez megállná a helyét a bíróságon - mondta Laura elgondolkozva. - Voltál ügyvédnél?

- Igen, de alig értettem, miről beszél. Azt mondta, hogy ebben az esetben a bíróság az egész családot tanulmányozza majd, és eldöntik, hogy ki mit kap. Még ha engem részesítenek is előnyben, Vincent kölykei föllebbezhetnek, és kaphatnak egy részt. Milyen esélyem van velük szemben? Ők flancos iskolába és egyetemre jártak, és tudják, mit tesznek.
- Akkor fogadnod kell egy ügyvédet, aki tudja, mit tesz. Elmehetek veled, és beszélhetek az érdekedben -ajánlotta Laura.
- Akkor te nem akarsz egy szeletet a tortából? - kérdezet June aljas módon.
- Tudod mit? - kiáltott fel Laura. - Még egy körömdarabkáját sem akarom. Nem tudod, miért mentem el? Mindig rám mászott. Részben azért jöttem ma el, mert féltem, hogy Meggie-vel és Ivyval is elkezdi.

June úgy nézett Laurára, mint egy marslakóra.

- Ne légy ilyen átkozottul ostoba! Még csak nem is kedvelt téged, Meggie-vel és Ivyval pedig úgy bánt, mintha a saját vérei lettek volna.

Laura valami horkantást hallott a háta mögül. Megfordult és látta, hogy Meggie megint az ajtóban áll, és őket hallgatja.

- Hozzád nyúlt, Meggie? - kérdezte Laura.

Meggie ugyanolyan szemtelenül, keresztbe font karral állt, mint korábban, de arckifejezése már nem dacos, hanem gyanakvó volt. Laura ösztönösen tudta, hogy Vincent zaklatta, és talán ezért viselkedik olyan ellenségesen.

- Bántott téged, Meggie? - kérdezte szelídebben. - El kell mondanod, ha igen. Gondolom, azt mondta, sosem mondhatod el anyának, különben az egész családot kidobja. Nekem ezt mondta.
- Ne tömd ilyen gondolatokkal a fejét! - kiáltott fel June hirtelen. - Hogy merészelsz beállítani ide és hazudozni az én Vince-emről?

Laura elborzadt, hogy June Vincentet védi, még akkor is, ha megcsalta, a saját lányaival pedig egyáltalán nem törődik.

- Tényleg azt hiszed, hogy tizenöt évesen elmentem volna, ha nem lett volna semmi baj? - kiáltott vissza Laura dühösen. - Lehetetlenné tette, hogy maradjak, te pedig átkozottul semmirekellő anya voltál, még azt sem vetted észre, ami közvetlenül az orrod előtt zajlott.
- Nem változott meg - mondta Meggie morcosan.

Laura hirtelen azt kívánta, bárcsak ne jött volna el. June-on nem tud segíteni, mert bármit tesz érte, akár valami gyakorlatias dolgot, mint a takarítást, akár ésszerű tanácsokat ad neki, csak a maga feje után megy. Holnapra még több piszkos edény lesz az asztalon, és ő még mindig itt fog ülni, cigarettázva és nem követve a tanácsot. Nem fog megmozdulni, hogy küzdjön ezzel a másik nővel vagy Vince pénzsóvár fiaival, most is olyan lusta és ostoba, mint mindig is volt.

- Hol van Ivy és Freddy? - kérdezte.
- Valahol kint - felelte June. Hangjából érződött, hogy fogalma sincs, hol vannak, és nem is érdekli.

- Össze kell szedned magad, anya - mondta Laura. - Tudnod kell, hol van Freddy és Ivy, hogy mi a baj Meggie-vel, a három gyerek valódi anyjának kell lenned, és törődnöd kell a házzal.

June tetőtől talpig végigmérte Laurát, és lebiggyesztette az ajkát.

- Úgy tűnik, te mindenesetre elég jól boldogultál. Találtál valakit, aki kitart?

- Nem, a legkevésbé sem - csattant fel Laura. - Azóta dolgozom, és eltartom magam, amióta elmenekültem innen. És most elmegyek. Látom, hogy egyáltalán nem törődsz velem, és ha Vincent molesztálta Meggie-t, akkor legalább többé már nem teheti.

- Rendben van, hagyj csak minket megint a szarban! - vágott vissza June.

Laura elkeseredett.

- Mit akarsz tőlem? - kérdezte. - Azt, hogy a rabszolgád legyek, mint régen, gyanítom. Talán azt akarod, hogy leugorjak a boltba, és lopjak neked egy kis ennivalót is? Hát nem fogok idejárni, hogy takarítsak utánad, vagy hogy sértegessetek. Ha nem vagy képes tisztességesen beszélni velem, akkor nem jövök el megint. Most jó életem van, amit nem neked köszönhetek, és nem fogom hagyni, hogy tönkretedd.

- Nem tudod, min mentem keresztül, amikor elmentél - mondta June, és könnyek futották el a szemét. - Nem tudtam aludni az aggodalomtól, a kicsik egyfolytában rólad kérdezgettek. És Vincent egyre csak azt mondogatta, hogy pénzt loptál tőle.

- Ebben igaza volt, tényleg loptam tőle - ismerte be Laura. - Tartozott nekem ezzel, azok után, amit tett velem. Még csak nem is gyanakodtál, hogy mit művelt velem?

- Semmivel sem törődik, csak saját magával - szólalt meg Meggie. - Nemsokára én is lelépek, amint lesz egy kis zsetonom.

Laura tehetetlennek érezte magát. Meggie arcán látta mindazt, amit valaha érzett. Ha addig várakozna, amíg Ivy és Freddy visszajönnek, nem kétséges, hogy még több elszomorító dolgot látna és hallana. Kicsit meghatotta June állítása, hogy nagyon felzaklatta, amikor elment, de ez valószínűleg egy újabb csel volt, amellyel az együttérzésére játszott.

- Mi történt Markkal és Paullal? - kérdezte Laura.

- Megint rács mögött vannak - mondta Meggie. - Pár évig kint voltak, folyamatosan jöttek, és pumpolták anyát, ő pedig balek volt, és adott nekik. Aztán elkapták őket, mikor betörtek egy házba Hampsteadben, és néhány évet kaptak fejenként.

Laura már attól elborzadt, ahogyan Meggie beszélt. Nyilvánvaló volt, hogy húga most valami kegyetlen népséggel lóg, és átvette az ő beszédmódjukat és viselkedésüket. Olyan aranyos kislány volt, annyira égett a vágytól, hogy örömet szerezzen másoknak, és tele volt szeretettel. Hogy múlhatott el mindez?

- Miből éltek? - kérdezte June-tól.

- Özvegyi nyugdíjat kapok. - June vállat vont. - Persze ez nem valami sok, és amíg a hagyatéki eljárás el nem rendeződik, addig nem nyúlhatok semmihez Vincent bankszámláján.

Laura kivett tíz fontot a pénztárcájából. Néhány aprópénzt leszámítva csak ennyi volt nála.

- Most ennyit tudok nélkülözni - mondta. - Menj vissza az ügyvédhez, és mondd meg neki, hogy nincs semmid. Minél több információt adsz neki, annál valószínűbb, hogy megszerzi neked, amire szükséged van. Csütörtökön felhívlak, és ha azt akarod majd, hogy menjek el veled az ügyvédhez, akkor elkísérlek.

- Jobb lenne, ha megadnád a címedet és a telefonszámodat - mondta June, föl sem nézve és a pénzt meg sem köszönve.

Laurába belehasított a félelem. Tökéletesen jól tudta, hogy amint megadja a címét, az első alkalommal, amikor June-nak vagy akár Meggie-nek valami problémája adódik, ott lesznek nála.

- Én telefonálok majd - felelte. - Sokat dolgozom Londonon kívül, és így ritkán vagyok otthon. Most mennem kell, mert elő kell készítenem néhány dolgot holnapra. Elkísérsz a buszmegállóig, Meggie?

Elutasításra számított, de Meggie bólintott, aztán elment a kabátjáért.

- Szia, anya - Laura lehajolt, hogy megcsókolja June-t. A körülötte érződő füstszag azonnal visszarepítette a gyerekkorába, és csípni kezdte a szemét. - Mindig törődtem veled - csúszott ki a száján. - Csak Vincent miatt mentem el. De szedd össze magad, és takaríts ki, jó? Ez egy szép ház, és ha megkapod Vincent pénzét, nagyon jól fogsz majd élni. Szerencsésebb vagy, mint a legtöbb ember.

June átölelte Laura derekát, és egy másodpercig a mellkasának dőlt.

- Megpróbálom - mormolta. - És örülök neki, hogy biztonságban vagy, és egy szépség lett belőled.

6

Stuart kifizette a taxit a Muswell Hillen levő Alexandra nevű idősotthon előtt, és kezében egy csokor virággal a bejárati ajtóhoz sétált. Az elegáns viktoriánus sorház nagyon hasonlított a Duke Avenue-i házhoz, ahol Lena Thompson régen élt, de itt három épületet alakítottak át az otthon céljaira, és az eredeti előkertek helyén most kőburkolat volt.

A középső erkély ablakban két fehér hajú, idős hölgyet látott, akik elbóbiskoltak ültükben, és elszomorodott a gondolattól, hogy a szívében mindig oly fiatal, élénk és lendületes Lenának ilyen korán itt kell végeznie.

- Mrs. Thompson nem nagyon szeret lejönni a társalgóba - tájékoztatta Stuartot a pirospozsgás, kövérkés nővér. - Menjen csak be a szobájába, az első emeleten a hatos szoba az övé, a lépcső után balra.

A férfi elborzadt, mert az otthon ízléses berendezése és makulátlan tisztasága ellenére a házat az öregség és a betegség dohos szaga járta át. Mivel egy ablak sem volt nyitva, nagyon fülledt is volt, de Stuart feltételezte, hogy az öregek fázósak, ha nem tudnak eleget mozogni. Most értette meg, miért próbálta Belle megakadályozni, hogy meglátogassa anyját. Talán nem kellett volna eljönnie.

Óvatosan bekopogott a hatos szoba ajtaján, és arra számított, hogy egy erőtlen hang válaszol majd. Meglepetésére azonban az ajtó azonnal ki vágódott, és ott állt előtte Lena.

Nem tűnt nagyon másnak, mint amikor legutóbb látta őt tíz évvel ezelőtt. Konvencionálisabb öltözéket, egy végig gombos nyári ruhát viselt, haja szürke és rövid volt, és arcán mélyebbek lettek a ráncok, de semmi esetre sem úgy nézett ki, mint a fönt látott öregasszonyok.

- Stuart! - kiáltott fel, és döbbenten szájához kapta a kezét a férfi láttán. - Milyen csodálatos meglepetés! Azt hittem, az az átkozott öreg lelkész az, aki úgy tűnik, azt gondolja, rendbe kell hoznom a dolgokat Istennel, mielőtt elpatkolok.

- Örülök, hogy újra látlak, Lena - mondta Stuart, és átadta a virágot. - Bemehetek?

- Gyere be, kérlek, és gyorsan, mielőtt bárki rajtakap, hogy egy férfi van a szobámban - mondta Lena hamiskásan. Elégedetten szagolgatta a virágokat. - Milyen kedves. Sarkantyú virág és liliom, az örök kedvenceim.

Lena nagy, kertre néző szobájához saját fürdőszoba tartozott, ahol az asszony gyorsan a mosdóba rakta a virágokat, és azt mondta, később vázába teszi őket. Minden megnyugtatóan kényelmesnek és otthonosnak tűnt. Valójában Stuart emlékezett néhány bútorra, képre, lámpára és díszre a Duke Avenue-ról. Azt is látta, hogy az asszony még mindig fest; az ablak alatti kis asztalon volt a

festékesdoboza, az ecsetei és egy nagy rajztábla. Végtelenül megkönnyebbült, mert ez sokkal jobb volt, mint amire számított.

- Kérsz valamit inni? - kérdezte Lena. - Már elmúlt három óra, és a te látogatásodat érdemes megünnepelni. - Kinyitott egy szekrénykét, elővett egy palack *single mait* whiskyt, és arcán olyan huncut kifejezés volt, mintha valami rosszaságra készülne.

Stuart azt mondta, csak keveset kér, és gyorsan elmesélte, hogy külföldön volt, és nem hallott Jackie haláláról, amíg vissza nem tért.

- Annyira sajnálom, Lena. Bizonyára megsemmisítő érzés volt számodra, és még rosszabb lehetett elveszíteni Franket olyan gyorsan utána.

- Igen, az volt - bólintott az asszony, és fényes mosolya elhalványult. - Valóban rettenetes! Egy nagyon vékony hajszál tartotta az életemet, miután Jackie-t megölték, de amikor Frank is elment, akkor ez a hajszál elszakadt. Tizenöt éves korom óta ismertem őt, nem csupán az életem nagy részét, hanem az egész életemet jelentette. De azt hiszem, nagyon szerencsés vagyok, hogy ilyen hosszú ideig tökéletes volt az életem, és egyszerűen csak elfogyott a szerencsém.

Stuartnak összeszorult a torka, mert Lena olyan volt, mint az anyja, miután apja meghalt. Bánatos volt, de belenyugodott a veszteségeibe, és nem akart senkit sem terhelni a saját mély fájdalmával.

- Bár találnék szavakat, amelyekkel megvigasztalhatnálak - mondta Stuart, és odalépett Lenához, hogy átölelje. Csak amikor a karjában tartotta, akkor ébredt rá, hogy Lena sokkal vékonyabb és talán alacsonyabb is, mint régen volt; inkább tizenkét-tizenhárom éves gyereknek tűnt, semmint egy felnőtt nőnek.

- Elég az együttérzésből - mondta Lena. Hátralépett és elfordult, hogy fölvegye az italokat. - Mindketten rettenetesen hiányoznak, de folytatnom kell az életemet. És tudni szeretném, merre jártál, és megcsináltad-e a szerencsédet.

Stuart elmosolyodott, mert tudta, hogy amikor először találkoztak, akkor gyakran mondogatta, hogy „Ha megcsinálom a szerencsémet". Meghatotta, hogy Lena emlékezett rá.

- Azt hiszem, igen - mondta. Mindketten leültek. - De a pénz vicces dolog - úgy tűnik, minél több van belőle, annál többre van szüksége az embernek. Ahhoz még nem elég, hogy visszavonuljak a karibi szigetekre.

- De még mindig olyan jóképű vagy, mint mindig - mosolygott Lena. - Megnősültél?

Stuart megrázta a fejét.

- Sosem találtam meg a megfelelő lányt - mondta. - Te pedig foglalt voltál.

Beszélt egy kicsit a munkájáról, aztán elmesélte, hogy elment Skóciába, és meglátogatta Belle-t.

- Nem is mondta - méltatlankodott Lena. - Amikor a szemére vetem, nagy valószínűséggel azt bizonygatja majd, hogy elmondta, és elfelejtettem, de nem is említette. Úgy tűnik, azt hiszi, szenilis vagyok.

Stuart furcsának találta, hogy Belle neki is célzott erre.

- Talán túl sok dolga volt - mondta. - De meséld el, miért költöztél ide. Nem úgy nézel ki, mint akinek egy idősotthonban kellene élnie.
- Nem, már nem kell, de Frank halála után megőrültem. Már nem sok mindenre emlékszem belőle, de úgy tűnik, hogy nem ettem, furcsán viselkedtem, és nem gondoskodtam magamról. Az orvosom ajánlotta, hogy jöjjek ide. Amikor elkezdtem rendbe jönni, megbeszéltük a nyugdíjasotthon lehetőségét, mert a Duke Avenue-i ház túl nagy volt ahhoz, hogy egyedül éljek benne. De addigra már megszerettem ezt a helyet, a nővérekkel cseveghettem és nevetgélhettem, sok barátom és régi szomszédom van errefelé, így könnyen be tudnak ugrani hozzám. Fölajánlották nekem ezt a szép, nagy szobát - VIP-lakosztálynak nevezik és azt mondták, idehozhatom a saját holmimat, hogy olyanná tegyem, mint a saját otthonom. Tehát itt vagyok, visszavonultam és nem megfutamodtam.
- De nem sokkal drágább ez, mintha a saját lakásod-bán élnél? - Stuart tudta, hogy Lena bizonyára egy kisebb vagyont kapott a Duke Avenue-i ház eladásáért, de tudomása szerint az idősotthonok árai ezt gyorsan fölemészthetik.
- Elég jó alkut kötöttem a tulajdonosokkal - vigyorodott el Lena. - Tudod, nekem nincs szükségem ápolásra, és szeretik, ha van itt néhány egészséges ember, mivel ez költséghatékonyabb számukra. Tényleg olyan egy kicsit, mintha egy szállodában laknék, kivéve, hogy tudom, nem fognak kirúgni, ha az egészségem megromlik.
- Ez azt jelenti, hogy ki is mehetsz innen?
- Természetesen! Ez nem börtön - mondta Lena méltatlankodva. - Boltba és könyvtárba járok, és időnként egy-két éjszakát valamelyik barátomnál töltök. Segítek a kertben, és néha vacsorázni megyek a barátaimmal. A társalgóba vagy az ebédlőbe lemenni viszont egy kicsit nyomasztó. A legtöbb lakó vén hülye.
- Hát, nagyon örülök, hogy te nem vagy az - mondta Stuart, és azon tűnődött, mi a csudáért mondta neki Belle, hogy Lena valószínűleg nem fogja megismerni.
- Milyennek láttad Belle-t? - kérdezte Lena, mintha megérezte volna, mire gondol.
- Nagyon keserű, és haragszik Laurára. Ez tökéletesen érthető, de nem erre számítottam. Tudod, amikor átolvastam a tárgyalással kapcsolatos jegyzőkönyveket, úgy tűnt, hogy Belle nem hisz abban, hogy Laura követte el.
- És most elvakult vele kapcsolatban? - Lena értetlenkedve húzta fel a szemöldökét.
- Valahogy úgy - helyeselt Stuart.
- Ez nekem is furcsa - mondta Lena elgondolkozva. - Frank, Toby és én azonnal fölutaztunk Skóciába, amikor megkaptuk a rettenetes hírt. Természetesen mindannyian zaklatottak voltunk, ilyesmit senki sem képes felfogni, de Belle hisztérikus volt, egyfolytában rosszul volt, és újra meg újra azt bizonygatta, hogy Laura nem tehette. Mivel Frank meghalt, én pedig nagyon rossz állapotban voltam, végül szó sem lehetett arról, hogy elmenjek a

tárgyalásra. De Toby ott volt, és úgy tudom, Belle még mindig teljesen hitt Laura ártatlanságában, és arra számított, hogy fölmentik. Csak később, amikor eljött elrendezni a dolgaimat, akkor tűnt úgy, hogy meggondolta magát.

- Gyanítom, a bizonyítékok súlya miatt - mondta Stuart óvatosan. - Tobynak mi volt a véleménye az ítéletről?

Lena összeráncolta a homlokát.

- Nagyon össze volt zavarodva. Nem segített, amikor fölfedezte, hogy Laura mindannyiunknak hazudott a családjáról. Azt mondta, hogy nyilvánvalóan nem az az ember, akinek hitte. Gondolom, Belle elmondta neked, hogy Toby nem sokkal ezután külföldre ment dolgozni - most Ausztráliában van.

- Sajnálom, biztosan nagyon hiányzik - mondta Stuart.

- Igen, de bizonyos értelemben örülök, hogy elment, ott sokkal jobban él, van egy kedves, fiatal felesége is, és hamarosan apa lesz. Jövőre átjönnek egy hónapra, ami nagyszerű lesz.

Stuart elmosolyodott.

- Szóval végre nagymama leszel, ez pompás. De visszatérve az ítélethez és a tárgyaláshoz, te mit gondoltál róla?

- Én mind a mai napig meg vagyok győződve Laura ártatlanságáról.

- Csakugyan? - kiáltott fel Stuart meglepetten.

- Belle azt fogja mondani, ez azért van, mert elvesztettem a józan eszemet - mondta Lena, és összeesküvőként hajolt Stuart felé. - De igazán jól ismertem Laurát, majdnem olyan jól, mint Jackie-t. Igen, hazudott nekünk a családjáról, sok olyan dolgot tett, amelyeket talán nem kellett volna megtennie, de tudom, hogy nem volt az az ármánykodó, nemtörődöm, gonosz ember, akinek az ügyvédek és az újságok feltüntették. De ezt te is tudod, Stuart, hiszen szerelmes voltál belé.

- Igen, az voltam, Lena - sóhajtott a férfi. - Jó hallani, hogy az ő pártján állsz. Tudod, elmentem meglátogatni a börtönben, és én is azt hiszem, hogy ártatlan.

Lena hátradőlt a székében, és elmosolyodott.

- Ez csodálatos, és nagyon nagylelkű tőled, hogy félreteszed a régi sérelmeket. De te mindig is nagyon kiegyensúlyozott és igazságos voltál, ezért szerettünk annyira Frankkel. Most meséld el, hogy van Laura.

- Nem az a cicababa, aki valaha volt - mosolyodott el Stuart kényszeredetten. - De talált néhány eszközt ahhoz, hogy megőrizze az elméje épségét odabent, sőt még írt is nekem a látogatásom után, és elmesélte az egész valódi gyerekkorát.

- Elmondod nekem?

Stuart torka megint összeszorult. Elképesztő volt számára, hogy ez a hetvenes évei végén járó törékeny asszony, akinek boldog élete darabokra hullott, mikor elveszítette idősebb lányát és szeretett férjét, még mindig képes másokkal törődni.

- Felolvashatom - mondta, és benyúlt zakója belső zsebébe.

Lena a Stuart kezében tartott papírkötegre nézett.

- Csak előbb beteszem a virágokat egy vázába - mondta. - Töltsék még, vagy kérsz egy csésze teát? Tudok főzni, itt van a saját teáskannám.

- A tea jó lesz - mondta Stuart. - Nagyszerű dolog whiskyt inni délután, ha később nincs dolga az embernek, de este találkoznom kell valakivel.

Figyelte, ahogyan Lena gyors és takarékos mozdulatokkal sürgölődik, keres egy nagy vázát és egy ollót, hogy levágja a virágok szárát, és vizet tölt az edénybe. Stuart úgy gondolta, nem kellene itt lennie olyan emberek között, akik a halálra várnak. Az a viselkedés illett hozzá, ahogyan mindig is élt, nemcsak a saját családja középpontjában álló anyaként, hanem olyan matriárkaként, aki a Duke Avenue-n összegyűlt összes barátjukra és azok barátaira is figyelt. Emlékezett rá, hogyan bátorította az embereket, hogy beszéljenek, miközben sietve elkészített egy hatalmas tál bárányragut vagy kolbászt és krumplipürét. Úgy tűnt, mindig pontosan tudja, kinek van olyan problémája, amelyet meg kell osztania másokkal, vagy olyan gondja, amely miatt aggódik.

Igazság szerint unokáknak kellene szaladgálni a lába körül. Most már mindenkinek őt kellene kényeztetnie, akiken olyan sokat segített azzal, hogy előítéletek és sznobizmus nélkül képes volt meghallgatni őket. És még mindig mellette kellene lennie Franknek.

Az élet egészen biztosan nem igazságos.

Amint a virágokat elrendezte, és az asztalra tette, Lena elkészítette a teát, visszajött, és leült Stuarttal szemben.

- Rendben, halljuk - mondta a maga jellegzetesen közvetlen módján.

Eltartott egy ideig, mire Stuart felolvasta Laura levelét. Öt lap volt, mindkét oldalon apró, formás betűkkel teleírva, egyetlen áthúzás vagy helyesírási hiba nélkül. Laura annyira színesen mesélte el a történetet, hogy Stuart szinte érezte a Thornfield Road-i alagsori lakás doh- és penészszagát. Amikor a végére ért, válaszra várva nézett Lenára. Az asszony az ölében pihenő kezét bámulta, és egy könnycsepp pergett le az arcán.

- Néhány részét sejtettem - mondta csöndesen. - Mabel nénikéje sosem hangzott valóságosnak, inkább egy olyan szereplőnek, akit Agatha Christie talált ki. Azt gondoltam, ha tényleg olyan lett volna, akkor Laura beszéde szebb, ízlése pedig kifinomultabb lett volna. Azt is megfigyeltem, milyen bizalmatlan a férfiakkal, és milyen gyorsan és hatékonyan végezte el a házimunkákat, ami nem jellemző az olyan előkelő származású fiatal lányoknál, mint amit magáról leírt. De sosem kérdezősködtem, mert olyan nagy szüksége volt rá, hogy szeressék és elfogadják. Talán én is bűnös voltam abban, hogy még több részlettel egészítettem ki a meséjét. Illemszabályok, történetek a rokonaimról, a középosztály finomságai - biztosan tudod, milyen dolgokra gondolok.

Stuart bólintott.

- Laura mégis őszintén szeretett téged és Franket. Nagyon sokat beszélt rólatok régen, amikor megismerkedtünk. Nyilvánvalóan óriási hatással voltatok

rá. És semmiben sem túlzott, mert amikor először jöttem Jackie-vel a Duke Avenue-ra, a ház is és ti is pontosan olyanok voltatok, mint ahogyan leírta.

- Szerettük őt - mondta Lena egyszerűen. - Könnyű volt szeretni. Frank egyszer azt mondta, hogy olyan, mint Judy, a kóbor kutya, amelyet befogadtunk, mikor a gyerekek kicsik voltak. Fönt, az Alexandra Parkban vettük észre, megsimogattuk, ő pedig hazáig követett bennünket. Nem akartunk kutyát, de úgy tűnt, Judy tudja ezt, és a lehető legészrevétlenebbé vált, amíg el nem fogadtuk, hogy itt van. Laura ugyanilyen volt, elmosogatott, kivasalt helyettem, ágyba dugta Belle-t és Tobyt, kitakarította Jackie szobáját, és mindezt anélkül, hogy igazán észrevettük volna. Amikor egy ideig itt élt velünk, miután Jackie-vel hazajöttek a tábori nyári munkából, soha nem tolakodott egyikünknél sem, inkább könnyebbé és rendezettebbé tette az életünket.

Egy pillanatra megállt, mintha összeszedné magát.

- Hogy érezhetné magát bárki becsapva azért, mert hazudott? Csupán tizenöt éves volt, amikor eljött otthonról, és valami jobbra vágyott, mint amire született. Egy gyengébb ember megpróbált volna együttérzést kicsiholni, ő ehelyett az egészet kitörölte, és újra kezdte az életét. Ezt tulajdonképpen bátor dolognak gondolom. Te nem?

- Igen, ha így nézzük - mondta Stuart. - De mit gondolsz, mitől változott meg az aranyos, mások kedvét kereső csellengő?

- Becsvágytól, rossz hatásoktól és még keményebb megpróbáltatásoktól - mondta Lena. - Amikor ő és Jackie tovább léptek, hogy hoszteszmunkát végezzenek, akkor a lányok, akikkel dolgoztak, és az üzletemberek, akikkel találkoztak, elhitették velük, hogy érdemes a jómódra törekedni. Bizonyos értelemben büszke voltam, hogy rámenősek lettek, de aggódtam a növekvő cinizmusuk és kapzsiságuk miatt.

- A hatvanas évek valahogy bátorították ezt a hozzáállást - vont vállat Stuart. - Tudom, hogy a legtöbben csak a béke és szeretet szólamaira emlékeznek, de ez az időszak arról is szólt, hogy kaparintsuk meg, amire vágyunk.

- Azt hittem, Laura egyedül fogja megcsinálni a szerencséjét, mert minden bizonnyal megvolt benne a vágyakozás és az eltökéltség, és jó üzleti érzékkel is rendelkezett, de ő inkább a könnyebb utat választotta, és hozzáment Gregory Branniganhez - állapította meg Lena, és úgy nézett Stuartra, mintha ellentmondásra várna.

- Alig tudok valamit Gregről - felelte Stuart. - Amikor először találkoztam Laurával, azt mondta, egy másik nő miatt hagyta el, és nem akar beszélni róla. Később mondott furcsa dolgokat, hogy Greg egy játékgyár tulajdonosa volt, ő pedig neki dolgozott. De féltem, hogy Laura még mindig érez iránta valamit, főként azért, mert semmit sem tudtam róla.

- Semmi nem áll távolabb az igazságtól - mondta Lena határozottan. - A végén meggyűlölte Greget, és nagyon félt tőle. Én csak néhány alkalommal találkoztam vele, de láttam, hogy nagyon erőszakos, uralkodó típusú férfi. Véleményem szerint ha Jackie nem jött volna össze megint Rogerrel, akkor, azt

hiszem, Laura sosem járt volna hosszú ideig Greggel, és még kevésbé ment volna hozzá feleségül.

Stuart zavart arckifejezését látva Lena elmosolyodott.

- Tudod, hogy Roger volt Jackie első igazi barátja, de évekkel korábban szakítottak?

- Igen, Laura mesélte.

- Nos, ő és Jackie remekül érezték magukat, amíg Roger ismét fel nem bukkant a színen, és meg nem törte az idillt azzal, hogy megkérte Jackie kezét. Roger valamiért nem kedvelte Laurát, és ő hirtelen magára maradt, magányosan és útmutatás nélkül. Greg megragadta az alkalmat, hétvégente elutazott vele, elegáns helyekre vitte vacsorázni, és máris jegyesek voltak. Jackie és én figyelmeztettük, hogy Greg túlságosan uralkodó, de azt hiszem, Laura nem látott tovább Greg chelsea-i házánál, a játékgyáránál és elit származásánál. Összeházasodtak, aztán 1970-ben megszületett Barney. Jackie és én ekkor úgy gondoltuk, tévedtünk Greggel kapcsolatban - kívülről ideális férjnek tűnt -, de Laura azt tette, amit azóta oly gyakran csinált: leplezte a dolgokat. Valójában azt hiszem, Greg mellett pokol volt az élete.

Stuart összeráncolta a homlokát, mert emlékezett rá, hogy amikor Laura otthagyta, akkor meg volt róla győződve, hogy sok közös vonásuk van Greggel, mert Laura mindkettőjüket cserbenhagyta.

Egyszer kérdezte Jackie-t Gregről, de ő egyszerűen csak „perverznek" nevezte. Mivel ez bármit jelenthetett, attól kezdve, hogy valaki más nőket tapogat bulikon, egészen addig, hogy szeret Laura ruháiba öltözni, Stuart ejtette a témát. De megdöbbent, mikor évekkel később, közvetlenül Barney halála utána Jackie egy levélben elmesélte neki, hogy felhívta Greg szüleit, és elmondta nekik, mi történt, és kért egy címet vagy egy telefonszámot, hogy a fiúkat is értesíthesse. Azt mondta, Greg szülei csaknem leharapták a fejét, és azt kérdezték tőle, miért gondolta illendőnek, hogy elmondja nekik, hiszen Barney semmit sem jelentett nekik vagy Gregnek.

Stuart tudta, hogy Gregory sosem fizetett tartásdíjat a fia után, és sosem próbált kapcsolatba lépni Laurával, hogy találkozhasson a fiával, de hihetetlennek tartotta, hogy valaki ennyire érzéketlen legyen egy tizenegy éves gyerek halálával kapcsolatban.

- Miféle pokolba lökte őt, Lena? - kérdezte Stuart.

Lena elfintorodott.

- Nem az én dolgom elmondani, és egyébként is csak a publikus verziót ismerem. Kérdezd meg Laurát. Ha mindezeket képes volt leírni a gyerekkoráról, akkor biztos vagyok benne, hogy jót tenne neki, ha a Greggel kapcsolatos dolgokat is kibeszélné magából.

- Szeretnék megpróbálni fellebbezni az ítélettel szemben, és ehhez keresek alapot - vallotta be Stuart. - Jó lenne, ha erről egyelőre nem beszélnél senkinek, amíg nem vagyok benne biztos, hogy van valami fellebbezési alap. Ma este egy

régi barátommal vacsorázom, ő ügyvéd, és remélem, segíteni fog. Eszedbe jut esetleg még valaki, aki talán más szemponttal egészítheti ki azt, amit már tudok?

- Mi a helyzet Laura húgával? - javasolta Lena. - Az egyik itteni nővér mutatott nekem egyszer egy újságkivágást. Már jó régi volt, mert akkoriban nem sokat olvastam, de a Laura anyja által eladott történet volt az. Júdás és a harminc ezüst ehhez képest semmiség volt! Igazán sokat ártott a lányának! De volt mellette egy kis rész, egy rövid interjú Laura húgával, azt hiszem, az idősebbel, Meggie-vel. Tulajdonképpen nem tagadta, amit anyja mondott, de mondott valami olyasmit, hogy minden történetnek két oldala van. Az újság ezt nyilvánvalóan nem részletezte, mert ők azt akarták, hogy Laura a lehető leggonoszabbnak tűnjön. Talán ha kapcsolatba lépsz az újsággal, akkor megtudhatod, hol lakik. Azt hiszem, a *News of the World* című lap volt.

- Megpróbálom - mondta Stuart. - Van még valami, Lena. Találkoztál Laurával Barney halála után?

- Természetesen. - Lena szinte felháborodottnak tűnt a feltételezéstől, hogy esetleg nem találkoztak. - Eljött a Duke Avenue-ra, és nálunk maradt egy kis ideig, amikor a legnehezebb időszakot élte át. Én intéztem el neki, hogy utána az olaszországi barátaimhoz menjen dolgozni. Csak nem gondoltad, hogy akkor cserbenhagytuk?

- Nem, Lena. - Stuart megsimogatta az asszony kezét. - Csak azért kérdeztem, mert Barney halálának körülményei miatt azt gondoltam, hogy Laura esetleg eltávolodott tőletek.

- Soha nem hibáztatta Jackie-t. Valójában azt mondta, hogy az ő hibája volt, mert sosem szoktatta rá Barneyt a biztonsági öv bekötésére. Jackie és Laura együtt gyászoltak. Frank és én szintén mellette álltunk - amikor Barney megszületett, szinte olyanok voltunk, mintha a nagyszülei lettünk volna. Nem láttuk túl gyakran, miután Laura Skóciába költözött, de amikor visszajött Londonba, mindig elhozta a gyereket, hogy meglátogasson bennünket.

- Barney halála megváltoztatta Laura személyiségét?

- Ő mindig nagyon sokoldalú volt - vágott vissza Lena. - Ha valaki, akkor te igazán tudod. Akkoriban az az oldal került leginkább előtérbe, ami várható volt. Egy bűntudattól gyötört nővé vált. Egy ideig úgy tűnt, mintha megőrült volna.

- Az újságcikkekben nagyon sok szó esett arról, hogy gondatlan anya volt - mondta Stuart óvatosan. - Ez igaz, Lena?

Az asszony nagyot sóhajtott.

- Mondjuk azt, hogy nem láttam ennek bizonyítékát, amikor együtt láttam őket, de én körülbelül csak évente egyszer találkoztam velük. Tudom, hogy Jackie aggódott Barney miatt, tehát nyilvánvalóan volt valami baj. Az mindenesetre igaz, hogy Laura egy időben furcsán viselkedett, és Barney ezért volt olyan gyakran Jackie-vel. De azt hiszem, közel sem volt olyan rossz, mint amit a sajtó el akart hitetni velünk - biztosan nem verte vagy éheztette a kisfiút.

- Azt mondod, csaknem megőrült. Ezt is eléggé felfújták a tárgyaláson. Mennyi ideig volt ilyen?

- Jó hat hónapig, mielőtt Frank és én lehoztuk volna, hogy itt lakjon nálunk. Négy vagy öt hónapig maradt velünk, és nagyon rossz állapotban volt. De végül elég jól lett ahhoz, hogy elintézzek neki egy munkát Olaszországban, egy barátunk szállodájában. Amikor a nyár végén visszatért, sokkal nyugodtabb és komolyabb volt. Sosem lett megint olyan rámenős, mindentudó ember, akit mindannyian olyan jól ismerünk. Kedvesebb és sokkal gondoskodóbb lett. Jackie egyszer azt mondta, bármit megadna, ha megint egy igazi dögnek látná, mert akkor úgy érezné, hogy Laura túljutott Barney halálán.
- Komolyan? - kiáltott fel Stuart. Tudta, hogy Lena mindig nagyon jó megfigyelő volt, és nem lehetett könnyen becsapni.
- Igen. Tehát ha úgy gondoltad, hogy Laurában esetlég kialakult egy adag erőszakosság vagy bosszúvágy, akkor erről szó sem volt. Belevetette magát annak az edinburgh-i üzletnek a megszerzésébe. Tudsz róla?
- Csak nemrégiben hallottam róla. Nagyon keveset tudok arról, hogyan élt a szakításunk után. Bár az első néhány évben Jackie-nek dolgoztam, ritkán beszélt róla, tudod, milyen lojális volt! 1981-ben, mikor Barney meghalt, Németországban dolgoztam, és Roger hívott fel, hogy elmondja. Ezután rendszertelenné vált a Jackie-vel való kapcsolatom. Általában repülőterekről hívtam fel, vagy képeslapot küldtem, mivel elég sokat utaztam. Időnként véletlenül kaptam tőle egy-egy levelet, de sosem írt sokat arról, hogy mit csinál ő vagy a többiek, ezek csak a szokásos vicces levelei voltak, amelyeket öröm megkapni, de amelyekben nagyon kevés információ van. De 1991-re teljesen megszűntek, és mivel Dél-Amerikában voltam, új barátokkal, semmit sem gondoltam róla.
- Akkoriban nagyon sok dolga volt a Brodie farmon - mondta Lena. - Én sem sokat hallottam felőle, de nagyon büszke volt arra, hogy Laura milyen jól boldogul az üzletben. Azt mondta, mindig nagy a forgalom, és Laura elemében érzi magát, mert szereti a szép ruhákat, és tudja, mi a jó. Mindenki azt mesélte, hogy fáradhatatlanul dolgozott. Időnként találkoztam vele, mivel volt errefelé egy kapcsolata, akitől estélyi ruhákat bérelt, és ilyenkor eljött, és nálam lakott.
- És hogy érezte magát? - kérdezte Stuart, tudván, hogy Lenát nem könnyű becsapni.
- Hát, mindenki másnak úgy tűnhetett, hogy túl van rajta, de én mély szomorúságot láttam benne. Természetesen bármelyik nő, aki elveszíti a gyerekét, ugyanilyen lenne.
- És Jackie? Nyilván őt is megváltoztatta.
- Ó, igen - sóhajtott nagyot az asszony. - Szüksége volt valami érzéstelenítőszerre, amivel tompította a fájdalmat. Többnyire a munkát használta erre, gyakran napi tizenhat órát dolgozott a házban és a kertben. De az ital és alkalmanként a férfiak is erre szolgáltak. Volt azonban egy különösen fontos férfi az életében. Azt hiszem, vele az volt a probléma, hogy nős volt. Jackie időnként késő éjjel fölhívott, amikor ivott, sírt, és azt mondta, reménytelennek érzi az életet. Másnap azonban megint rendben volt, és elnézést kért, amiért

zaklatott. Nem tehettem róla, de aggódtam, és csak azt kívántam, bárcsak elmondaná nekem az egészet, hogy megértsem. De tréfával ütötte el a dolgot, és úgy tett, mintha minden rendben lenne. Azt mondogattam magamnak, hogy Belle ott van a közelében, Laura pedig Edinburgh-ban, de most azt kívánom, bárcsak Frank és én gyakrabban mentünk volna fel hozzá.

Lena hátradőlt a székében, és Stuart látta, hogy kezd elfáradni. Még nagyon sok mindent meg akart kérdezni tőle, de nem ma.

- Most mennem kell - mondta és felkelt. - Nagyszerű volt látni, hogy semmit sem változtál, és ha nem bánod, máskor is eljövök.

- Gyere el, kérlek. - Rámosolygott a férfira. - Annyira jó volt beszélni veled. Toby is örülni fog, ha meghallja, hogy itt jártál. Föl akarta venni veled a kapcsolatot, amíg a tárgyalásra vártunk. Kiment a Brodie farmra, és átnézte Jackie összes papírját, de nem talált sem címet, sem telefonszámot.

- Kicsit nomád életet éltem - mondta Stuart. - De most egy ideig itthon leszek, és tartjuk a kapcsolatot.

Lena merev mozdulatokkal állt fel a székből.

- Tedd meg Lauráért, amit tudsz - kérte, és kezét Stuart karjára tette. - Elveszítette azt a két embert, akikkel a leginkább törődött, és tudom, hogy ez milyen érzés.

- Nohát, szia, David, te vén gazember! - kiáltott fel Stuart, mikor besétált a putneyi bisztróba, és barátját már ott találta egy asztal mellett. David vele egykorú volt, de annak ellenére, hogy ügyvédként dolgozott, úgy festett, mint egy sportember: tiszta tekintetű, napbarnított, izmos és nagyon fitt férfi volt. - Remekül nézel ki - és a kopaszodástól még intelligensebbnek látszol.

David nevetett és felállt.

- Örülök, hogy semmit sem veszítettél a csípős humorodból. Jó, hogy újra látlak.

David már kért egy sört, és Stuartnak is rendelt egyet. Azt mondták a pincérnek, hogy a vacsorát később rendelik majd.

Stuart egy kolumbiai repülőúton találkozott David Stoyle-lal, még a nyolcvanas években. Ácsként ment egy új telephelyre, amelyet az olajcég vásárolt Bogotában. David a vállalat egyik jogásza volt. Ha nem egymás mellett ültek volna a gépen, akkor valószínűleg sosem találkoznak, és még kevésbé lettek volna közeli barátok, mert a menedzsment és a kétkezi munkások általában nem jártak össze.

David a kifinomult értelmiségi világból származott. Előkelő középiskolába és egyetemre járt, és bár nem volt sznob vagy fontoskodó, rendes körülmények között hasonló neveltetésű emberekkel érintkezett. De mivel egy hosszú úton össze volt zárva egy vele egykorú emberrel, és mindketten kissé nyugtalanok voltak ismeretlen úti céljuk miatt, hamarosan beszélgetni kezdtek.

Mire leszálltak a gépről, a túl sok whiskytől kóválygó fejjel, a barátságuk megpecsételődött. Fölfedezték, hogy osztoznak a hegymászás iránti

szenvedélyükben, és a szívük mélyén mindketten kalandorok. David szerette a rögbit, a vitorlázást, a biciklizést és a futást, Stuart pedig a focit, a gitározást és a sakkot. Mégsem számított, hogy eltérő az érdeklődésük és a származásuk, és tudták, hogy a következő néhány hónapban folyamatosan keresni fogják egymást. Mint Stuart mondta, most már „cimborák" voltak.

Davidnek akkoriban világosbarna, göndör haja volt, amelyben a napfény hatására szőke csíkok jelentek meg, és ettől nagyon vonzón és előkelőn nézett ki. Jóképű, remek fizikumú férfi volt. Világoskék szeme sok női rajongót szerzett számára. Az évek során Stuart kaján örömmel mondogatta, hogy barátja, aki a jelentéktelenebb halandókhoz képest oly sok szempontból előnyben van, valójában kopaszodik. De David ugyanilyen élvezettel ugratta Stuartot vékony, pipaszár lába miatt.

- Tehát mi az igazi oka annak, hogy ragaszkodtál a ma esti találkozáshoz? - kérdezte David, miután megbeszélték a híreket, és megrendelték a sültet. - Tudom, hogy van valami oka, mert különben hozzánk hívattad volna meg magad. Julia azt gondolja, el akarsz csábítani a harmadik világba, de túl gyáva vagy ahhoz, hogy előtte mondd el az ajánlatodat.

Stuart fölnevetett. Julia volt David barátnője, amikor megismerte Davidet; azóta összeházasodtak, és két gyerekük született, Abigail és William. David mindig sokat utazgatott a munkája miatt, és mivel projektmenedzserként Stuart is gyakran ott volt, Julia viccesen őt hibáztatta a szalmaözvegységéért.

- Julia biztos lehet benne, hogy nem érdekem, hogy bárhova is elcsaljalak - mondta. - Csak tanácsot akartam kérni ahhoz, hogy segítséget szerezzek egy barátomnak.

Amilyen tömören csak tudta, mesélt Lauráról és arról, hogy remélhetőleg fellebbezési alapot talál az ítélet ellen. - Már elmentem az ügyvédjéhez Edinburgh-bán, és teljesen őszintén azt gondolom, a pasas egy idióta. Reméltem, hogy te talán kapható vagy egy bajban lévő nő megmentésére.

- A vállalati jog teljesen más, mint a büntetőjog, Stu - mondta David, és Stuart észrevette, hogy amikor a homlokát ráncolta, két kis függőleges vonal jelent meg a két szemöldöke között. - Lehet, hogy az alapokat tudom, de nem vagyok Perry Mason.

- Nem, már számos alkalommal megmutattad, milyen formás és erős lábaid vannak - vigyorgott Stuart, amint gondolataiban megjelent a tévés detektív képe, aki egy tolószékben ülve oldotta meg az eseteit. - Tudom, hogy nem a te műfajod, de te vagy az egyetlen ügyvéd ismerősöm. Egy pillanatig sem várom azt, hogy dobj el mindent, és te magad foglalkozz az üggyel. De biztosan ismersz más ügyvédeket, akik esetleg vállalnák. Tudod, úgy tűnik, hogy mivel Laura és Jackie angolok, a skót rendőrség nem erőltette meg magát igazán, hogy alaposan kivizsgálják az ügyet. Először is van egy ösvény a farm mellett, amelyen a valódi gyilkos elmenekülhetett. Azt hiszem, nem kérdezték ki a vendégeket, akik közvetlenül az eset előtt a Brodie farmon szálltak meg. És kétségtelenül nem tettek túl sok erőfeszítést, hogy kiderítsék, kik voltak Jackie

szeretői. Nem lennék meglepve, ha egyikük valójában a rendőrségen dolgozott volna. Tehát azt hiszem, Laurának szüksége van valakire, aki képviseli őt, és akinek senkivel sincs kapcsolata Edinburgh-ban vagy Fife-ban.

- Érdekes eset - mondta David elgondolkozva. - És valóban ismerek néhány büntetőjogászt, akik számára talán csábító lehet, ha valami valóban erős és pikáns ügyet tudunk ajánlani nekik.

Stuart észrevette, hogy David többes számot használt. Ez lehetett csupán szokás, de tudta, hogy David szereti a kihívásokat, és a múltban gyakran tett megjegyzést arra, hogy a vállalati jog nagyon száraz, és vajmi kevés elégedettséget nyújt.

- Dolgozol most valamin? - kérdezte Stuart, és remélte, hogy hangja közömbösnek hangzott.

David elnevette magát, és a kis asztal fölött átnyúlva megveregette Stuart vállát.

- Véletlenül éppen nagyon kevés dolgom van. Julia imádja a Felföldet, és mivel jön a nyári szünet, bérelhetünk valahol fent egy nyaralót. Elmehetek veled hegyet mászni, és talán megnézhetjük a bűncselekmény helyszínét, és beszélhetünk a jogi céggel, amely Laurát védte.

Stuart fülig érő szájjal vigyorgott.

- Tudtam, hogy számíthatok rád. A legjobb dolog, amelyet valaha tettem, hogy melletted ültem azon a repülőn.

David éjfél után ért haza, kissé rogyadozó lábbal, mert túl sokat ivott. Julia pizsamában feküdt a kanapén, és olvasott.

- Szóval mit akart a repülő skót? - kérdezte.

David elmosolyodott. Nagyon csinosnak és kislányosnak találta Juliát pizsamában, vállára hulló hajjal.

- Azt hiszem, rájöttem, hol hagyta a szívét - mondta David. - És meg kell szöktetnünk őt a börtönből.

Amint várta, Julia arca felragyogott a szenvedélyes érdeklődéstől. Az évek során tucatnyi különböző nővel látták Stuartot, mert úgy vonzotta őket, mint lepkéket a fény. De Julia mindig azt mondta, hogy szerinte Stuart otthagyta a szívét valahol, mert bármilyen ígéretesnek látszott is egy új kapcsolat, úgy tűnt, Stuartot nem érdekli, hogy tartóssá váljon. Julia megőrült ettől. Igazán kedvelte Stuartot, aki kedves, őszinte, nagylelkű és nagyon vicces volt. Érzékeny, ha a szükség úgy hozta, de a kellő pillanatban kemény is.

Mivel ő és David nagyon boldogok voltak együtt, ugyanezt kívánta mindenkinek, akit szeretett. És különösen Stuartnak, mert mindig úgy érezte, hogy a férfi valójában vágyik az állandóságra, arra, hogy feladja az utazgatást, és visszatérjen szülőföldjére, Skóciába, és igazi otthona legyen.

David nagy vonalakban elmondta a történetet. Juliának elállt a lélegzete, mert halványan emlékezett rá, hogy annak idején olvasott a gyilkosságról.

- És Laura Stuart egy régi barátnője?

- Az első és talán egyetlen szerelme - válaszolt David elgondolkozva. - Természetesen ő nem olyanfajta ember, aki nyíltan kimutatja az érzelmeit, de ez az érzésem támadt attól, ahogyan Lauráról beszélt.
- Ha ott lettem volna, többet szedtem volna ki belőle - mondta Julia lelkesen.
- Biztos vagyok benne, hogy Stuart tudta ezt, és részben ezért akart egyedül találkozni velem - nevetett David. - De szeretettel üdvözöl téged is és a gyerekeket is. Hamarosan újra látjuk majd. Egy szállodában lakik, a Baker Streethez közel.
- Meg kellett volna kérned, hogy jöjjön ide, és lakjon nálunk - mondta Julia kissé méltatlankodva.

David mosolygott, mert tudta, hogy a felesége szereti, ha vendégek vannak náluk. Nagy, viktoriánus házukat nagyon szerették, és szépen gondozták. Julia gyakran mondta, hogy bárcsak kevésbé lennének elfoglaltak, és többször fogadhatnának vendéget.

- Kíváncsi vagyok, milyen - tűnődött, és odabújt Davidhez.
- Idősebb Stuartnál. De valamiért azt hiszem, tudom, milyen volt régen. Emlékszel arra a providenciái nyaralásra?
- Hogy felejthetném el? Ott fogant Abi - vigyorgott Julia, és visszagondolt a fehér homokra és a forró napsütésre a kolumbiai szigeten.

David szintén elmosolyodott az emléken. Még nem régóta voltak házasok, és Julia szülei nagyon aggódtak, amikor a lányuk nem tért vissza Angliába a nyaralás után. Egészségügyi és biztonsági felügyelőként kapott munkát a cégnél, és kint maradt. A lányuk, Abi valójában Kolumbiában született.

Stuart szintén velük volt Providencián. Ott találkozott Jane-nel, egy végtelenül hosszú lábú, karcsú, barna nővel. Úgy tűnt, tökéletesek egymás számára, és Stuart ez egyszer látszólag elhitte, hogy ez a szerelem egy életen át tarthat. De aznap éjjel, amikor Jane visszatért Angliába, David a holdfényes parton sétált Stuarttal. Emlékezett, hogy érezte Stuart szomorúságát, és azzal próbálta felvidítani, hogy azt javasolta, fedezi, hogy ő is azonnal hazamehessen Jane-nel.

Meglepetésére Stuart szinte sértettnek tűnt.

- Valójában nem akarok vele lenni. Csak áltattam magam egy ideig, amikor úgy gondoltam, hogy szeretem, mert egy régi szenvedélyre emlékeztetett - mondta. - Ne érts félre! Jane egészen különleges. Vicces, könnyű kijönni vele, és az ágyban is nagyszerű. De nem tudom tovább folytatni. Jane megérdemli, hogy önmagáért szeressék, nem pedig valaki más helyett, aki után még mindig epekedek.
- Tehát azt hiszem, Stuart Laura után epekedett - magyarázta David.
- De Jane kedves volt - tűnődött Julia. - Az alakja tökéletes, a haja és a bőre pedig szép volt. Nagyon élénk és jó humorú is volt, és nyilvánvalóan rajongott Stuartért. Milyen szomorú! Összetöri a szívedet egy férfi, mert valaki mással hasonlít össze.
- Beleegyeztem, hogy segítek - mondta David tétovázva, és attól tartott, Julia rossz ötletnek fogja tartani.

- Örülök neki - mondta Julia, meglepve Davidét. - Reméljük, Laura megérdemli, hogy két ilyen kedves fickó próbálja megszöktetni.

Stuartnak meglepően könnyű volt Laura húgának nyomára bukkanni. A Lenával és Daviddel való találkozást követő napon elment az újság archívumába. Itt Meggie gyerekkori barátjának adta ki magát, amikor beszélgetni kezdett egy fiatal nővel. A nő előszedte a történetet, és rájött, hogy jól ismeri a riportert, aki írta. Azt mondta, beszél vele, és felhívja Stuartot, ha bármit megtud tőle.

Stuart korábban nem látta a June Wilmslow-val készült interjút, és magával vitt egy fénymásolatot, hogy tanulmányozza. Őszintén remélte, hogy Laura sem tud a cikk létezéséről, mert anyja olyan képet festett magáról, mint akivel csúnyán elbántak. A cikk szerint hatvannyolc éves volt, de a fényképen sokkal öregebbnek látszott, és azt írták, hogy nagyon szegény körülmények között él, és tüdőtágulásban szenved. Azt állította, hogy néhai férje szép otthonába fogadta a gyerekeivel, és megadott nekik mindent, de Laura sosem fogadta őt el. Zokon vette Vincent elvárását, hogy kivegye a részét a házimunkából, és hogy nem engedte az utcán csavarogni. Azt mondta, Laurával mindig csak baj volt, és végül megszökött, mert Vincent megszidta őt egy lopásért.

Azt is mesélte, hogy Laura megint hazatért, amikor hallott Vincent halálhíréről, mert kapni akart a férfi pénzéből. - Nem törődött velem meg az öccsével és a húgaival vagy azzal, hogy mihez kezdünk, ha Vincent fiai kapnak mindent - idézték June-t. - Ellenem fordította az én Meggie-met és Ivymat, és később, amikor végül csak pár szobám maradt, fütyült rám. Hozzáment egy gazdag férfihoz, csak a pénzéért. Csak a pénzzel törődött.

Ezután azzal folytatta, hogy nem lepte meg, amikor azt hallotta, hogy Laura mindenkinek hazudott az igazi családjáról, mert már kiskorában is szeretett úgy tenni, mintha mindenkinél jobb lenne.

Stuart megdöbbent a cikktől. Nehezen tudta elhinni, hogy egy anya ilyen terhelő dolgokat mondjon az egyik gyerekéről, még akkor is, ha azok igazak. De tudván, hogy a vasárnapi bulvárlapok elferdítik a tényeket, hogy szenzációt keltsenek, úgy döntött, nem foglal véglegesen állást addig, amíg Meggie meg nem erősíti vagy meg nem cáfolja az egészet.

Teljesen fölkészült arra, hogy az archívumból a nő esetleg azzal jelentkezik, hogy a riporter nem jegyezte föl, hol lakik Meggie, és akár June címét sem. Ha rendelkezik az információval, még akkor is elég valószínű, hogy azt mondja, nem etikus dolog továbbadni egy címet, és Stuart írhat az újságnak, és kérheti, hogy továbbítsák a levelét Meggie-nek.

De meglepetésére és örömére a lány másnap reggel visszahívta, és megadott egy catfordi címet.

- Mick azt mondta, kétli, hogy még mindig ott él - mondta a lány. - De talán valamelyik szomszéd tudni fogja, hova költözött.

Stuart úgy döntött, egyenesen Catfordba megy. Meggie valószínűleg a munkahelyén lesz, de legalább kérdezősködhet, és kideritheti, még mindig ott

él-e. Biztos volt benne, hogyha kívülről látja a házat, akkor lesz valami elképzelése arról, milyen ember Meggie.

Stuart még a hetvenes években dolgozott Jackie néhány catfordi ingatlanán és a szomszédos Lewisham-ben. Jackie nagy, omladozó viktoriánus házakat keresett és vásárolt, kiürítette és külön lakásokká alakította őket, és utána ezeket a lakásokat adta el. Stuart tudta, hogy ezen a környéken sok barátságtalan sorház van, és úgy képzelte, hogy Meggie ezek egyikében, egy néhány szobás lakásban lakik; valójában azt képzelte, hogy a lány csak egy kicsit jobb körülmények között él, mint az anyja.

Mégis, amikor leszállt a vonatról Catford Bridge-nél, rájött, hogy a Bargery Road messze van az általa ismert környéktől. Ez a terület egy VII. Edward korabeli fejlesztés része volt, ahol a tekintélyes középosztálybeliek számára készült ikerházak és sorházak váltakoztak. A szomszédos Lewishammel ellentétben, amelynek társadalmi presztízse csökkent a háború utáni lakáshiányban, amikor nagyon sok házat kezdtek el több lakónak kiadni, Catford e része, úgy tűnt, megőrizte előkelőségét.

A Bargery Roadon sok fa állt, és az ablakfülkés, csúcsos ereszű házak szemrevalók voltak. Sok háznak megmaradt festett ajtóüvege, a csempézett bejárat és más eredeti sajátosságok. Volt néhány kicsit rossz állapotban lévő ház, de a legtöbb vagy jómódú családi ház volt, vagy jól karbantartott, drágának tűnő lakássá alakították át.

Stuart kétszer is ellenőrizte a címet, mielőtt biztos lett volna benne, hogy megtalálta a megadottat, mert a 40. számú volt az egyik legszebb ház az utcában. A többitől eltérően, ahol az előkertet lekövezték, hogy utcai parkolóhelyet alakítsanak ki, itt nagyon szép kert volt fákkal, rövidre nyírt gyeppel és gyönyörű virágágyakkal. A bejárati ajtót fényes sötétzöldre festették, és egy ragyogó, rézből készült oroszlánfej kopogató meg egy levélszekrény volt rajta.

A kovácsoltvas kapun benyitva Stuart végigsétált a vörös téglákkal kirakott úton a bejárati ajtóig. Megfigyelte, hogy minden ablakszárnyra fátyolszövet rolókat tettek, részben lehúzva, hogy látni engedjék zsinórral szegett aljukat.

A csengő hangja messziről hallatszott. Kutyaugatás felelt rá, és az eb a bejárati ajtóhoz rohant.

- Gyere vissza, Lucy! - hallotta egy nő kiáltását és egy ajtó csukódását, mintha bezárta volna a kutyát.

Stuart lesimította a zakóját, és fölkészült az elutasításra. A festésből és a ház gondozottságából tudta, hogy már néhány éve így áll, tehát Meggie itt csak egy szobát bérelhetett egy ideig.

Abban a pillanatban, mikor kinyílt az ajtó, tudta, hogy Laura húga áll előtte, mert a hasonlóság feltűnő volt. Egy hajszállal magasabb volt Lauránál, talán 170 cm körül, és sötétbarna, fényes, vállig érő frizurát viselt, de vékony volt, és nagy, barna szeme meg telt, formás szája ugyanolyanok voltak.

- Maga Meggie, ugye? - csúszott ki a száján. Gyakorolta, hogy mit fog mondani, ha ajtót nyitnak, de Meggie látványa teljesen letaglózva. - Stuart Macgregor vagyok, Laura régi barátja.

A nő nyílt arckifejezése hirtelen feszültté vált.

- Menjen innen! - mondta, és hátralépett, hogy becsukja az ajtót.

- Meggie, nem vagyok újságíró - mondta Stuart gyorsan, föltételezve, hogy ettől fél. - Van a zsebemben egy levél Laurától, amely felhatalmaz arra, hogy az ő érdekében beszéljek emberekkel. Kérem, hadd mutassam meg!

Az ajtó nem csukódott tovább, de Meggie még mindig pajzsként használta.

- Próbálok segíteni fellebbezni neki - folytatta Stuart. - Csak szeretnék beszélni magával, hogy megtudjam, hogyan érez vele és a gyilkosságért való elítéléssel kapcsolatban. Rendben van, ha nem az ő oldalán áll, nem akarom megpróbálni meggyőzni magát. Csak az igazságot szeretném tudni Lauráról.

- Először hadd nézzem meg a levelet - mondta Meggie, kicsit rekedten, mintha megijedt volna.

Stuart kivette a levelet a zsebéből, és átadta.

- Jobb, ha bejön - mondta Meggie, miután elolvasta a levelet. - Nem hiszem, hogy bármiben is tudok segíteni, nem ismertem a nőt, akit megöltek, és Laura barátai közül sem ismertem senkit.

A ház belül ugyanolyan takaros volt, mint kívül: világoskék szőnyeg borította az előszobát és a lépcsőt, kék csíkos tapéta volt egy fényes, fehér díszléc alatt, fölötte pedig egy újabb kék-fehér tapéta.

Miközben Stuart követte Meggie-t a ház hátsó részében lévő konyhába, úgy érezte, mintha belépett volna egy Laura Ashley-katalógusba. Megpillantotta a nappalit: nagy, krémszínű, gombos hátú Chesterfield foteleket és egy gyönyörű csempékkel kirakott, eredeti kandallót látott. Minden lágy és nőies volt - még a fehér kutya is, amelyik a konyhán kívül ugrándozott, és úgy nézett ki, mint egy bolyhos, puha játék.

- Milyen szép ház - mondta Stuart, és lehajolt, hogy megsimogassa a kutyát. - És te is nagyon szép kutya vagy. Milyen fajta vagy?

Ösztönösen tudta, hogy a házban nem él férfi, és minden valószínűség szerint egyébként is kevés férfi járt a házban, ha járt valaha egyáltalán, mivel egy rendezett, szinte férfiellenes hangulat uralta. Meggie mégsem tűnt férfigyűlölő típusnak - lehet, hogy farmert és pólót viselt, de kecses, pántos szandálja volt, lábán a körmöket rózsaszínre festette, és ki volt sminkelve. Nem volt olyan szép, mint Laura, arca jellegtelenebb volt, orra pedig nagyobb, de szexisen nézett ki. Talán a negyvenes éveiben járt, de lapos hasával és hetyke melleivel alakja tökéletes volt. Stuart gyakran megfigyelte, hogy azok a nők, akik nem szeretik a férfiakat, gyakran bő, hétköznapi ruhákba rejtik testüket.

- Uszkár és bichon keverék - mondta Meggie. - Általában elég nyugtalan a férfiakkal szemben, de úgy tűnik, magát kedveli. Üljön le!

Miközben Stuart letelepedett az egyik fenyőből készült konyhai székre, a kutya az ölébe ugrott, és próbálta megnyalni az arcát. Meggie elmosolyodott.

- Ez most fordul elő először! Sosem akar senkinek sem az ölébe ugrani, csak az enyémbe. De lökje csak le, ha nem kedveli.
- Szeretem a kutyákat - mondta Stuart őszintén. - Gyakran jobban, mint az embereket. Nincs semmi rossz tulajdonságuk, nem? Azt leszámítva, hogy esőben is ki kell őket vinni sétálni.
- Lucy nem megy ki, ha esik az eső - mondta Meggie, és közelebb lépett, hogy megsimogassa a kutya fülét. - Kér egy kis teát vagy kávét? És belekezdene a magyarázatba, hogyan talált rám, és miért próbál segíteni Laurának?

Stuart azt mondta, szeretne egy kis kávét, aztán elkezdte mesélni, hogy valaha Jackie-nek dolgozott, és csak mostanában hallott a haláláról. Ártatlannak hiszi Laurát, hiszen nagyon régóta ismeri.

- Maga *az* a Stuart! - mondta Meggie hitetlenkedve. - Először nem kapcsoltam, de sosem tudtam a vezetéknevét.
- Mit ért azon, hogy *az* a Stuart? - mosolyodott el a férfi. - Laura rettenetes történeteket mesélt rólam?
- Nem, éppen ellenkezőleg - mondta Meggie, és szégyenlősen elmosolyodott. - Maga az egyik dolog az életében, amelyet örökre megbánt. Meglep, hogy segíteni akar neki, mert mindig azt mondta, hogy csúnyán becsapta magát.
- Túltettem magam rajta - mondta Stuart, és elmesélte Meggie-nek, hogyan szerezte meg a címét. - Az a benyomásom támadt abból a rövid idézetből az újságban, hogy nem ért egyet teljesen az anyja véleményével - fejezte be.
- Semmiképpen sem. Anya néhány fontért bármit megtesz, és akármit hajlandó mondani - mondta Meggie, és arckifejezése teljes undort tükrözött. - Az interjú óta nem beszéltem vele. Nagyon keményen próbáltam megakadályozni, hogy megjelenjen, mert egyszerűen nem volt igaz egy szava sem, de mint látta, nem sikerült. Még arról sem pontosan számoltak be, amit én mondtam, hogy ha anyánk jobb anya lett volna, akkor Laura sosem talált volna ki új személyiséget magának.
- Határozottan le vagyok maradva - magyarázta Stuart. - Tudja, Laura csak mostanában vallotta be nekem az igazságot a gyerekkoráról. Egészen addig semmit sem tudtam magáról, Ivyról és Freddyről. Most fogtam fel, milyen fájdalom volt számára elhagyni magukat, és miért érezte elkerülhetetlennek a saját magáról alkotott mese fenntartását. De még mindig vannak olyan dolgok, amelyeket nem egészen értek.
- Maga tehát elhitte a „meséjét”?

Stuart bólintott.

Meggie kuncogott.

- Akkor sikerült neki. Régen azzal ugrattam, hogy egy napon le fog bukni.
- Tudott róla? - kiáltott fel Stuart.
- Természetesen. Először nem tetszett, olyan érzés volt, mintha engem is szégyellne. De végül magamra nézve is láttam előnyeit - fiatalon mindannyian elég önzők vagyunk, nem?

Stuart zavarban volt.

- Azt mondja, hogy mindvégig kapcsolatban állt Laurával?

- Ha a „mindvégig” alatt azt érti, hogy egészen addig, amíg letartóztatták a gyilkosságért, akkor igen. De az első néhány évben egyáltalán nem, miután eljött a barnesi házból. Akkor még csak gyerek voltam, ő eltűnt, és anyának fogalma sem volt róla, hol van. Nem sokkal Vincent halála után jött vissza. Vincent-ről tud?

- Tudom, mit tett Laurával, leírta nekem az egészet - mondta Stuart. - De azt nem tudtam, hogy volt bármi kapcsolata bármelyikükkel azután, hogy eljött Barnesból. Remélem, hogy a következő látogatáson mesél majd nekem az 1972-es találkozásunk és a barnesi élete között eltelt időszakról. Tudja, Meggie, Laura életének ez az időszaka egyszerűen üres lap számomra. Rendben, kaptam róla apró, felvillanó képeket Jackie-n keresztül egyszer, amikor neki dolgoztam, például a nyári tábori munkájukról és a közös hoszteszkedésükről. De csak néhány napja tudtam meg, hogy Greg Brannigan mellett pokol volt az élete. Laura csak annyit mondott nekem, hogy egy másik nő miatt hagyta el.

Meggie letett Stuart elé egy bögre kávét, és leült az asztal túloldalán vele szemben.

- Nem mondta el magának, hogy Greg megpróbálta megmérgezni?

Stuart szeme elkerekedett.

- Nem!

- Ó, drágám - sóhajtott Meggie. - Egyszerűen nagyon sok dolgot kell tudnia ahhoz, hogy megértse őt. Nem is tudom, hol kezdjem el.

- Az eleje mindig jó kezdés - mondta Stuart vigyorogva.

Meggie halványan elmosolyodott.

- Könnyű ezt mondani, de tudja, én éppolyan bűnös vagyok abban, hogy elrejtem a múltam kellemetlen részeit, mint Laura, és bármennyire szeretnék segíteni rajta, azt hiszem, félek attól, hogy milyen mocsokkal találom szembe magam a saját életemben.

7

Stuart várt, mert úgy tűnt, Meggie összeszedi magát, hogy elmondjon valamit. Összeráncolt homloka láttán nyilvánvaló volt, hogy nem szokása megbízni másokban.

- Tényleg úgy gondoltam, hogy Laura bármit megtehet, és bárkivé válhat, akivé csak akar - mondta, hirtelen megtörve a csöndet. - Ivy és én mindenben rá számítottunk, amikor kicsik voltunk. Sokkal inkább ő jelentette az anyát számunkra, mint June. De arról már tud, milyen volt az élete, mielőtt June hozzáment Vince-hez, és mit tett vele a mostohaapánk, tehát azt hiszem, az a legjobb, ha Vincent halála után folytatom a történetet.

- Maga nagyon hasonlít Laurára - mondta Stuart elgondolkozva. - Nem csak ugyanúgy néz ki - ugyanolyan érdekes is.

Meggie elmosolyodott.

- Laura jó tanár volt. De most el kell képzelnie, milyen voltam tizenöt évesen - kövér, slampos, pattanásos és mogorva.

- Ezt el sem tudom képzelni - mondta Stuart lovagiasan.

- Köszönöm - nevetett föl könnyedén Meggie, megmutatva fehér, hibátlan fogait. - De most már ne tereljen el több bókkal a témától, különben sosem fogom elmondani, mi történt.

- Oké, meg se szólalok. - Stuart olyan mozdulatot tett, mintha becipzárazta volna a száját.

- Egy dög voltam, amikor Laura aznap megjelent Barnesban. Azt hiszem, azért, mert látszólag mindent elért, amiről úgy éreztem, én sosem érhetem el. Felnőtt, ragyogó, elegáns nő volt. Az egyik felem át akarta ölelni és elmondani neki, mennyire hiányzott, de a másik felem tele volt sértettséggel és keserűséggel, amiért elhagyott.

- Vagyis tipikus kamasz volt - mondta Stuart.

- Azt hiszem. Mindenesetre Laura bejött, megállapította, hogy a ház förtelmesen néz ki, és természetesen elkezdett mosogatni és rendbe rakni a dolgokat, éppúgy, ahogy mindig is tette. Anya ostobaságokat fecsegett arról, hogy Vince fiai hogyan fogják elvenni a házat, én pedig ki-be járkáltam, és belekotyogtam a beszélgetésükbe. Amikor meghallottam, hogy Laura azért ment el, mert Vince molesztálta, igazán megdöbbentem. Sosem jutott eszembe, hogy ez volt az oka. Vissza akartam rohanni a konyhába, és el akartam mondani nekik, hogy velem sokkal több dolgot művelt a puszta molesztálásnál, és örömömben ugrálni volt kedvem, amikor meghalt. De egyetlen szót sem szóltam, és amikor Laura elment, megkért, hogy kísérjem el a buszmegállóig.

Meggie látta maga előtt, amint nővérével sétál az utcán, és úgy érzi magát, mintha egy totyogó, kövér kacsa lenne egy méltóságteljes hattyú mellett. De emlékezett rá, hogy Laura megfogta a kezét, mintha még mindig kislány lenne, és ez átszakította érzelmei gátját, és sírva fakadt.

Laura szorosan átölelte és tartotta.

- Kérlek, Meggie, higgy nekem! Sosem akartalak elhagyni. Egyszerűen csak nem tudtam tovább elviselni Vince-et - suttogta a hajába. - Hamarabb vissza kellett volna jönnöm, hogy ellenőrizzem, nem teszi-e veled is ezt, de túlságosan féltem találkozni vele.

Nagyon hideg, szürke nap volt, de Meggie belül egy kicsit fölmelegedett ettől az öleléstől és nővére szavaitól. Addig azt gondolta, sosem fog tudni senkinek sem mesélni arról, amit Vince tett vele, és még kevésbé tudja majd elmondani, hogyan érezte magát ettől. De Laura arckifejezésében és hanghordozásában valami azt súgta neki, hogy nővére osztozik vele mindezekben az érzésekben. így ott, azon a hideg, szeles utcán elmondta az egészet: ahogyan Vince kikezdett vele tizenkét éves korában, először csak kétértelmű érintésekkel, de mindig ajándékokat hozva és azt állítva, hogy Meggie az ő különleges kislánya.

- Valahol mélyen tudtam, hogy nem helyes, de jó érzés volt, hogy szeret - vallotta be vonakodva, arcát nővére vállába temetve. - Úgy tűnt, hogy anya sosem törődik velem, ő viszont segített a házi feladatban, és nagy felhajtást csinált körülöttem. De aztán egy este, amikor anya elment valahova, megerőszakolt. Próbáltam megakadályozni, de túl erős volt, és azt mondta, ha egyetlen szót szólok róla bárkinek, mindannyiunkat kidob. Ezután mindig ezt művelte velem, amikor anya elment otthonról. Könyörögtem, hogy ne tegye, de azt mondta, hogy valójában szeretem. Úgy éreztem, mintha beleakadtam volna valami ragacsos hálóba, amelyből sosem tudok kikeveredni. Időnként elmentem otthonról, és fél éjszaka kint maradtam, és az utcákon kóboroltam, csak azért, hogy elmeneküljek tőle. Azt gondoltam, ha otthon is és az iskolában is igazán rosszul viselkedem, akkor anya rájön, mi a baj, de még csak észre sem vette. Vincent egészen a haláláig folytatta ezt, még akkor is, amikor kiderült, hogy mindvégig volt egy másik nője is.

Laura eltolta magától Meggie-t, és könnyes szemmel nézett rá. Kezét húga arcára tette, és együtt érzőn megsimogatta.

- Haza kell jönnöd velem - mondta. - Itt túl hideg van ahhoz, hogy beszélgessünk.

Meggie aznap érezte magát évek óta először teljesen biztonságban. Laura kis lakása nagyon meleg, világos és tiszta volt, és miközben a tűz mellett a kanapén ültek, és csak beszéltek és beszéltek, kiöntve egymásnak az összes bennük rekedt fájdalmat, Meggie úgy érezte, mintha minden méreg kiürülne belőle.

Laura elmesélte, hogyan bántották az iskolában, hogyan próbálta javítani a dolgokat otthon Shepherds Bushban azzal, hogy olyan dolgokat lopott, amelyekre szükségük volt. Azt mondta, már hosszú ideje úgy érezte magát, mint valami szörnyszülött, mielőtt Vince kikezdett vele, mert úgy tűnt, senki sem

szereti. Elmagyarázta, hogy azt hitte, többé semmi sem árthat neki, ha úgy tesz, mintha nem lenne családja, mihelyt elmegy Barnesból. így azt mondta az embereknek, hogy a szülei autóbalesetben haltak meg.

- Tudom, hogy nem volt helyes, de az emberek csodáltak, nem pedig fölényesen lenéztek, és ez jó érzés volt - mondta. - Akkoriban sosem jutott eszembe, hogy elásom magam. De most látom, hogy pontosan ezt tettem. A lakótársam, Jackie nem tudja, hogy vannak testvéreim, és hogy mondhatnám el neki most az igazat? Nemcsak róla van szó, hanem az egész családjáról. Jók voltak hozzám, és úgy bántak velem, mintha én is az ő lányuk lennék. Mit gondolnának rólam, ha el akarnám mondani, hogy az anyám egy szánalmas szajha, az apám börtönben ül, és vannak testvéreim?

Meggie maga is látta, milyen szörnyen kínos helyzetben van a nővére. Ő is hazudott saját magáról az iskolában, körülbelül ugyanilyen okokból. Laurához hasonlóan ő is mindennél jobban vágyott arra, hogy valaki más lehessen.

Meggie kiöntötte a lelkét arról, hogy mennyire gyűlöl a pékségben dolgozni, azt hallani, hogy anyja folyamatosan Vince-ről és a másik nőről beszél, és arról, hogy esetleg nyomorban végezhetik. Laura mégis megláttatta vele a fényt az alagút végén.

- Nem lehetsz itt nálam, amíg Jackie is itt van, de sok dolgot tehetek, hogy jobbá tegyem az életedet - mondta. - Tudok segíteni abban, hogy jobb munkát kapj, szerezhetek neked speciális krémet, amelytől elmúlnak a pattanásaid, és segíthetek olyan ruhákat választani, amelyekben jól nézel ki. Ha belül jobban érzed magad önmagaddal kapcsolatban, akkor le fogsz fogyni, és akkor talán szerezhetsz egy lakást magadnak, ahova átmehetek, és találkozhatunk. Semmivel sem tartozol anyának, saját magadnak viszont igen. Vince már nem él, senki nem fog megint olyan borzalmas dolgokat művelni veled, és én ott leszek, hogy segítsek.

- Hát így történt, Stuart - mondta Meggie, amikor a magyarázat végére ért. - Egyfajta megállapodást kötöttünk. Én nem jelenek meg hívatlanul, és ha összefutunk egy ismerősével, amikor együtt vagyunk, akkor azt mondja majd, hogy az unokatestvére vagyok. Nem tetszett nekem a dolog, úgy éreztem, mintha szégyellni való lennék, de később nagyon feldobtak a titkos találkozóink. Vásárolgattunk, éttermekbe jártunk, Laura ruhákat és kozmetikumokat vett nekem, és tanítgatott, hogyan boldoguljak Londonban, hogyan beszéljek jobban, és még a fiúkról is szó esett. Valójában azt hiszem, nekem jobb volt így, mintha osztoznom kellett volna rajta másokkal. A lehető legjobbat kaptam tőle: önbizalmat, becsvágyat és rengeteg szeretetet.

- Ez mennyi ideig ment így? - kérdezte Stuart hitetlenkedve. Nem tudta elképzelni, hogyan tudta Laura eltitkolni Jackie elől, amikor olyan közel álltak egymáshoz.

- Egészen addig, amíg el nem ment Skóciába, és nem találkozott magával - mondta Meggie, és elmosolyodott Stuart meglepett arca láttán. - Természetesen

nem csupa testvéri szeretet volt, időnként nagyon utálatos voltam vele, amikor rosszul éreztem magam. De Laura olyan volt, mint egy kőszikla, folyamatosan telefonált, és szervezte a találkozóinkat, bármilyen undok voltam is.

- Maga továbbra is Barnesban maradt?

Meggie megrázta a fejét.

- Hála istennek, nem. Még a ház eladása előtt elköltöztem.
- Mi lett a házzal?
- A bíróság úgy döntött, hogy Vince fiainak kell megkapniuk apjuk üzletét, a vagyon többi részét pedig háromfelé kellett osztani köztük és June között. June néhány ezer fontot kapott.
- Tehát nem kellett visszamennie egy patkányfészekbe?
- Ha hallgatott volna Laura tanácsára, akkor egész hátralévő életében jól élhetett volna - több mint elég pénze volt ahhoz, hogy vegyen magának egy kis házat. És kapta az özvegyi nyugdíjat. De mivel anyáról volt szó, nem hallgatott Laurára. Tétlenül lézengett egyik bérelt lakásban, aztán a másikban, és elherdálta a pénzt. Nekem már volt egy saját szobám Islingtonban, és amikor Ivy tizenöt éves lett, odaköltözött hozzám. Freddy belépett a haditengerészetbe, amint elvégezte az iskolát. Nem szakadtunk el egészen anyától, de eltávolodtunk tőle. Egyikünk sem tudta elviselni az állandó siránkozását és az igénytelenségét. És mindig új férfiak jöttek az életébe, tehát hagytuk, hogy a maga útját járja.
- Maga pedig nagyon jól boldogult, ha végül ilyen pompás háza lett - mondta Stuart. - Mivel foglalkozik?
- Ingatlanokat vásárolok és adok el - mondta Meggie, és hangja tele volt büszkeséggel. - Lehet, hogy soha nem találkoztam Jackie-vel, de azt hiszem, Laura eleget mesélt róla ahhoz, hogy ihletet merítsek belőle. Ivyval együtt dolgozunk. Ő boldog házasságban él, két fia van, és Bromleyban lakik. De fönt az emeleten van egy kis irodánk, és Ivy hetente kétszer átjön, és foglalkozik a papírmunkával és a könyveléssel. Én a vásárlásokat és az eladásokat intézem, és a felújításokat szervezem.
- Nyilvánvaló, hogy igazi tehetsége van hozzá - mondta Stuart, és elismerően nézegette a fenyőből készült konyhabútort. Észrevette, hogy egyedi darabokból áll, nem pedig bútorbolti, lapra szerelten kapható elemekből. - Kész csoda, hogy korábban nem kereszteztük egymás útjait. Régebben Jackie házain dolgoztam, és errefelé is volt néhány.
- Akkoriban nem itt éltem, hanem Islingtonban. Ivy és én egy kis sorházi lakást béreltünk. Amikor a tulajdonos meghalt, a rokonai el akarták adni. Senkinek sem kellett bentlakó bérlőkkel, és az ár egyre lejjebb ment. Laura azt mondta, meg kell vennem, valójában tőle kaptam a foglalót. Ivyval rendbe hoztuk a lakást, aztán 1972-ben föllendült az ingatlanpiac. Eladtam a lakást, a kapott pénzből pedig vettem két másikat. És így tovább és így tovább.
- Okos lány - kiáltott fel Stuart. Hihetetlennek gondolta, hogy hátrányos helyzete ellenére Meggie ilyen jól boldogult. - És itt vagyok én, aki számtalan

embert láttam, aki megszedte magát, miközben a szakértelmemmel segítettem nekik, de sosem volt annyi eszem, hogy megragadjam a lehetőségeket.

- Annak alapján, amit Laura mesélt, maga sosem volt anyagias.

Stuart sóhajtott.

- Ha az lettem volna, akkor talán együtt maradtunk volna - mondta. - Ő pénzt akart, elegáns ruhákat és mindenféle cicomát, és ez ütött ki balul. Én egyszerűen a föld fölött jártam, és nagyon kevéssel beértem. De meséljen nekem a férjéről! Korábban azt mondta, próbálta megmérgezni Laurát.

Meggie felállt, odament a kertbe nyíló üvegajtóhoz, és kinyitotta.

- Ebédeljünk valamit odakint - mondta. - Túl szép idő van ahhoz, hogy bent maradjunk.

Stuart odalépett hozzá, és meg akarta kérdezni, miért nem beszél a méregről, de a kert láttán elterelődött a figyelme a kérdésről.

A ház mellett az udvar virágdézsákkal volt tele. Innen indult egy keskeny, vörös téglából kirakott ösvény, amely végigkanyargott egy rózsával befutott boltívsor alatt. A mögöttük lévő pázsitot, virágágyásokat és fákat csak sejteni lehetett. Olyan benyomást keltett, mintha végtelenül hosszú lenne, de ez valószínűleg optikai csalódás volt.

- Jóságos ég, Meggie, ez gyönyörű! - kiáltott fel Stuart. - A maga munkája az egész?

Meggie elpirult és bólintott.

- Igen. És ha Gregory Branniganről kell mesélnem magának, akkor szeretnék lazítani előtte. Készítek néhány szendvicset, és kinyitok egy üveg bort.

- Segíthetek valamiben?

- Nem, csak menjen, és nézzen körül odakint. A kert végében van egy kis nyári lak, és jól jönne egy szakértő vélemény, hogy érdemes-e rendbe hozni, vagy már túlságosan tönkrement.

Stuart Lucyval, a kutyával a nyomában a kert végébe sétált. Időnként megállt megcsodálni, milyen művészi hatást ért el Meggie a különböző színű növényekkel. Narancssárgát és lilát, halvány rózsaszínt és sötétkéket, aztán kéket és sárgát ültetett egymás mellé. Meggie nagyon sok szempontból meglepő volt, de talán ez volt a legnagyobb meglepetés.

Még mindig nagyon érdekelte Meggie. Olyan sok dolgot elmesélt, de önmagáról valójában mégis nagyon keveset árult el. Férjhez ment valaha? Volt férfi az életében? És miért nem volt ott a tárgyaláson, ha annyira törődött Laurával? Emellett azt sem mondta, hogy szerinte a nővére ártatlan!

A nyári lak egy kicsit rozoga volt, de Stuart látta, hogy Meggie miért nem szívesen bontotta le. Szinte beborították a kúszónövények, és kint, a kis verandán egy fonott szék állt, vastag párnákkal. Kedvenc pihenőhelynek tűnt, mert volt mellette egy könyv az asztalon. Stuart fölvette és elmosolyodott, amikor meglátta, hogy a *Lorna Doone* az. Emlékezett rá, hogy Laura is szerette.

Stuart megbökdöste a tetőszigetelést, megütögette a falakon lévő fazsindelyeket, és megrázta a veranda korlátait. Benézett a házba, és látta, hogy csak egy helyen ázik be, és a padló jó állapotban van.

- Elképesztő kertje van, büszke lehet rá - mondta, amikor visszatért a konyhába. Meggie szendvicseket, poharakat és egy üveg fehérbort rakott egy tálcára. - Ami a nyári lakot illeti, valójában csupán meg kell erősíteni néhány zsindelyt, és újra kell szigetelni. Meg tudom csinálni, ha van néhány szerszáma, és meg tudja venni hozzá a szigetelőanyagot.

- Vannak szerszámaim és szigetelőanyagom is. Ezer éve megvettem, amikor hátul kezdett beszivárogni a víz. De nem engedhetem, hogy maga csinálja meg.

Stuart megvonta a vállát.

- Miért nem? Maga Laura húga, beengedett a házba, és megosztotta velem a múltját. Azt hiszem, a kis tető rendbehozatala a legkevesebb, amivel viszonozhatom.

Stuart megdöbbenésére Meggie arca eltorzult, mintha sírás környékezné.

- A húga vagyok, de a kisujjamat sem mozdítottam, hogy segítsek neki a tárgyaláson - zokogta. - Még csak el se mentem, hogy valahogyan támogassam. Nem írtam neki, nem tettem érte az égvilágon semmit. Mindezt azért, mert magam miatt aggódtam.

Stuart azt tette, amit mindig is tett, ha síró nőt látott. Odalépett Meggie-hez, és átölelte.

- Jól van, jól van - mondta és ringatta. - Laura megértette, nem akarta volna, hogy belekeveredjen a nyilvánosság cirkuszába.

Meggie néhány percig zokogott. Stuart tovább tartotta, és közhelyeket suttogott arról, hogy milyen nehéz tudni, mit kellene tennünk, amikor egy ennyire komoly dolog történik.

Meggie könnyei lassan elapadtak. Kibújt Stuart karjából, és hátralépett. Arca nedves volt a könnyektől, de tekintete, akár egy űzött vadé.

- Nem mondtam el magamról a teljes igazságot, Stuart. Végig úgy gondoltam, hogy nem kell kitárulkoznom, az egészen régen volt, és semmi köze a jelenhez. De nem így van. Fontos. Vincent Laurát is és engem is bemocskolt. Ez olyan dolgokra kényszerített bennünket, amelyeket más, normális nők sohasem tennének meg. Kapcsolati problémáink vannak, maradt bennünk valami keménység, valami undorító dolog a lelkünk legmélyén.

Stuart vállat vont.

- Biztosan így volt, Meggie. Tudom, hogy amikor Laura mesélt nekem Vince-ről, sok dolgot megértettem vele kapcsolatban, amelyekkel szemben korábban tanácstalanul álltam. De ma nem azért jöttem, hogy vallassam. Csak egy másik nézőpontot szerettem volna hallani a közös gyerekkorukról.

- Prostituált voltam! - kiáltotta Meggie.

Stuart megdöbbent. Ez volt az utolsó dolog, amelyre számított, és különösen elképesztő volt, hogy Meggie ilyen hirtelen vágta a fejéhez. Nem tudta, hogyan feleljen, így nem szólt semmit.

- Felfogta? - kérdezte Meggie dühösen. - Ezért nem mentem el a tárgyalásra, mert féltem, hogy kiderül. Azt is megakadályoztam, hogy Ivy elmenjen, mert nem tudta, mit műveltem. Azt mondtam, jobb, ha kimaradunk belőle.

- Ha azt gondolja, hogy szörnyülködni fogok, akkor téved - mondta Stuart óvatosan. - Már megértettem, milyen sivár volt a gyerekkoruk, ebből a házból pedig látom, mire vágyik. Ahhoz, hogy eljusson onnan ide, hatalmas akaraterő kellett, és szerintem sokkal rosszabb módszereket is választhatott volna.

- De én nem tudom megbocsátani magamnak - vágott vissza Meggie. - Találhatok kifogásokat, hogy nagyon fiatal voltam, hogy nem volt képzettségem, amely egy jó álláshoz kellett volna, és Ivyról is gondoskodnom kellett. De annyira szégyellem, hogy miközben arról prédikáltam Ivynak, hogy ne hagyja, hogy a fiúk kihasználják, és esti iskolába járattam, ahol gyors- és gépírást tanult, én minden este kisurrantam, és pénzt kaptam olyan férfiaktól, akik semmi más módon nem tudtak megkapni egy nőt.

Stuart nem tett megjegyzést, csak várta, hogy Meggie folytassa a történetet.

- Ivy és Laura azt hitték, hogy egy elegáns West End-i éjszakai klub igazgatósági asszisztense vagyok. - Meggie vihogott kínjában. - Tényleg gyakran voltam ott, de az igazgatás csak a ruhám pántjára vonatkozott, mielőtt lehámoztam magamról egy szállodai szobában. Oké, amint az első házat eladtam, és megvettem a másik kettőt, ezt abbahagytam, és azóta agyondolgoztam magam, mégis, bármilyen régen történt, és bármilyen pompássá varázsoltam ezt a házat és a kertet, romlottnak érzem magam, és úgy érzem, nem érdemlem meg ezt az egészet.

A nő mély szégyene meghatotta Stuartot, és összeszorult tőle a torka.

- Dehogynem érdemli meg - bizonygatta. - Senkinek nem ártott azzal, amit tett. Csak a kereslet és a kínálat működött - magának pénz kellett, a férfiak szexet akartak, és megengedhették maguknak, hogy fizessenek érte. Ezt tisztességes üzletnek gondolom.

- Számomra nem volt benne semmi tisztességes - kiáltott fel Meggie. - Minden egyes férfi, akivel lefeküdtem, olyan volt, mintha Vince-szel csináltam volna! Mindnek el kellett játszanom, hogy ő az abszolút legjobb, és igazán szívesen csinálom vele. Fölfordult tőle a gyomrom. Tudtam, hogy sosem leszek képes beleszeretni senkibe, férjhez menni és gyerekeket szülni. Az az ajtó bezárult előttem. Egyszerűen egy mocskos kurva voltam.

- Ó, Meggie! - Stuart odalépett hozzá, és megint átölelte. - Nem kellene így éreznie. Találkoztam olyan nőkkel, akik kizárólag a pénz miatt mentek férjhez, és szerintem ez sokkal rosszabb, mert hazugságban élnek. Az egészért Vince-et kellene hibáztatnia, ő tette tönkre az ártatlanságát, és az anyja is hibás, mert nem védte meg magát.

- De mindannyian felelősek vagyunk saját magunkért - mondta Meggie, Stuart vállába fúrva a fejét. - Ivy és Freddy ugyanazt a nevelést kapták, de ők nem lettek rosszak.

Stuart megszorította Meggie karját, és egyenesen a szemébe nézett.

- Őket nem erőszakolta meg Vince. Mire a legfogékonyabb éveikben jártak, Vince már nem élt. És maga megvédte őket. Legyen büszke arra, hogy maga miatt Ivynak boldog élete lett, és ezt magának köszönheti.

Meggie elfordult, keresett egy papír zsebkendőt egy fiókban, kifújta az orrát, és megtörölte a szemét. Egykét percig csöndben maradt, és Stuart látta, hogy megint megpróbálja összeszedni magát.

Amikor visszafordult a férfihoz, ajkai még mindig remegtek.

- Köszönöm, Stuart - mondta. - Alig tudom elhinni, hogy ezt az egészet kikotyogtam egy idegennek. ígérje meg, hogy sosem mondja el senkinek, különösen nem Ivynak.

- Természetesen megígérem. Nem azért jöttem el meglátogatni, hogy gondot okozzak. Ebből már a kelleténél többet kaptak mindannyian. De mondja, Laura tudott róla?

- Gyanította, de mindig letagadtam. Mi, Wilmslow-k jól tudunk titkot tartani, és nagyon hihetően tudunk hazudni. Anya azonban tudta, ő mindig önelégült vigyorral kért pénzt tőlem. Tudtam, hogy ha nem adnék neki, elmondaná Ivynak. Istenem, gyűlöltem őt! Vele voltam, amikor az első hírek megjelentek az újságban Laura tárgyalásáról. Anya jóformán ujjongott. Éveken át Laurát hibáztatta azért, hogy hova jutott végül, olyan volt, mintha megakadt volna a tű a lemezen, és újra meg újra mindig ugyanazokat a régi dolgokat mondta. Mégis, Laura gyakran küldött neki pénzt és ajándékokat. Anya semmi részvétet sem mutatott, amikor elmondtam neki, hogy Barney meghalt. Mindössze annyit mondott: „Miért kellene vele törődnöm, még az esküvőjére sem hívott meg."

Stuart úgy érezte, ő is könnyen tudná gyűlölni June Wilmslow-t. Számára az asszony jelentette Laura és Meggie minden boldogtalanságának forrását.

Kivitték a tálcát a kertbe, és miután ittak egy kis bort, és lényegtelenebb dolgokról beszélgettek, Stuart ismét szóba hozta a Gregoryval kapcsolatos kérdést.

- Először is meg kell értenie, hogy valójában sosem találkoztam vele - mondta Meggie. - De láttam róla fényképeket, elmentem a házába, amikor nem volt otthon, és sejtettem az igazat, amit Laura nem mondott el nyíltan. Greg olyan ember volt, aki az élet minden területén a kezében akarta tartani az irányítást - bár akkoriban az ilyen férfiakat zsarnoknak neveztük. Gazdag volt - mint valószínűleg tudja, egy játékgyára volt. Laura akkor találkozott vele, amikor néhány játékot mutatott be a Harrodsban.

Stuart bólintott. Ezt tudta.

- Ha Jackie nem jött volna megint össze Rogerrel, és nem vele töltötte volna hirtelen minden idejét, akkor kétlem, hogy Laura néhány alkalomnál többször elment volna szórakozni Greggel. Gyakran mondta nekem, hogy nincs bennük

semmi közös - folytatta Meggie. - De Gregory folyamatosan éttermekbe vitte, drága ajándékokat vett neki, és szép helyekre ment vele. Látszólag maga volt a megtestesült kedvesség, nagyon barátságos és jóképű volt.

- Mennyi idős volt ekkor Laura?
- Huszonhárom éves - mondta Meggie. - Greg a harmincas évei közepén járt. Laura fantasztikusan nézett ki akkoriban, apró miniszoknyáiban, hosszú hajával igazi, hatvanas évekre jellemző naiv kinézete volt. Gregoryt sürgette a családja, hogy állapodjon meg, és azt hiszem, ő valamiféle stepfordi feleségnek tekintette Laurát, egy szép, szexis, házias, teljesen szolgálatkész mintafeleségnek. Ez természetesen nagy hiba volt a részéről. Laura a cég irányításában akart segíteni, és nem úgy tervezte, hogy belekényszerítik az otthon ülő feleség szerepébe.
- Ebben én is bűnös voltam - mondta Stuart szomorúan.
- De maga nem volt zsarnok, és különben is, akkor már gondoskodnia kellett Barneyról - felelte Meggie. - Gregory körülbelül akkor kérte meg Laura kezét, amikor Jackie és Roger eljegyezték egymást. Ez nem volt véletlen, tudta, hogy Laura sebezhető lesz. Akkora gyémántgyűrűt vett neki, mint egy ház, és elkezdte tervezni az esküvőt.

Meggie visszatért a múltba, és visszaemlékezett arra a napra, amikor találkozott Laurával, hogy elmenjenek a Kensington piacra. A fedett piac a kensingtoni Church Streeten és a chelsea-i Kings Roadon lévő butikok divatos alternatívája volt. A legtöbb árus hippi volt, és mindent lehetett kapni, a foltvarrással készült ülőpárnáktól kezdve a füstölőkig és az irhabundákig. De volt sok olyan stand is, amely kézzel készült vagy régi ruhákra specializálódott, és Laura nagyon vágyott arra, hogy esküvői ruhája egy eredeti, harmincas években készült öltözet legyen.

Megtalálta a tökéletes darabot, egy pompás, krémszínű kreppruhát, amelyet bonyolult, gyöngyökből álló minta díszített. Ferde szabásának köszönhetően rásimult vékony csípőjére, és kiemelte a dekoltázsát. Egy kis, tollból készült „kendővel", amelyet sötét hajába tűzött, úgy nézett ki, mint egy hollywoodi sztár. Ragaszkodott hozzá, hogy vegyen Meggie-nek egy káprázatos, húszas évekbeli, fekete gyöngyökkel szegélyezett, fekete bársony kabátot, utána pedig elmentek a Derry and Toms Áruház tetőteraszára teázni.

Meggie korábban sosem járt még ott, és alig tudta elhinni, hogy egy magas épület tetején egy igazi olasz kert lehet, ahol a hatást patakok, sőt igazi, élő flamingók teszik teljessé. Annyira izgatott volt, hogy alig tudott leülni, de Laura kissé szórakozottnak tűnt. Meggie megkérdezte, mire gondol.

- Az esküvőre, tényleg - sóhajtott Laura. - Vajon helyesen teszem, ha hozzámegyek Greghez?

Meggie még csak tizennyolc éves volt, és már majdnem egy éve prostituáltként dolgozott. Miközben a vele egykorú lányok szórakoztak, rockkoncertekre jártak, füvet szívtak, LSD-t szedtek, és bárkivel lefeküdtek, aki tetszett nekik, neki minden estéjét apja korú férfiakkal kellett töltenie. Pokoli érzés volt arra kényszerítenie magát, hogy sziporkázzon, amikor tudta, hogy egy

pohár vizezett pezsgő egy újabb szeretetlen, mocskos jelenethez vezet majd egy szállodai szobában. Mindig azt mondta magának, hogy legalább a szakmája csúcsán van, és nincs része abban a megaláztatásban, hogy az utcán kelljen dolgoznia. De amint hajnalonként taxival hazaért, és még mindig érződött rajta a kliens izzadsága, és néha ütésnyomok is volt rajta, ha durván bántak vele, akkor gyakran gondolt arra, hogy boldogan beérné egy gazdag férfival kötött házassággal, még akkor is, ha nem szeretné azt az embert, feltéve, ha a férfi jól bánik vele.

- Kedveled Greget? - kérdezte a nővérét.
- Persze hogy kedvelem - felelte Laura kissé méltatlankodva.
- És vonzónak találod?
- Igen, sokszor.
- Hát, erről szól a szerelem, nem? - felelte Meggie.

Laura elnevette magát.

- Úgy tűnik, mások azt gondolják, ennél sokkal többről van szó - mondta.
- Hát, Greg gazdag és jóképű, mármint ha a fénykép, amelyet mutattál róla, elég élethű - folytatta Meggie. - Mi mást kívánhatna még az ember?
- Úgy gondoltam, hogy ha találkozom a Nagy Ővel, akkor valahogy egymásba olvadunk, és nem lesznek kétségek, nem lesz „mi lenne, ha” - mondta Laura szomorkásán.
- Ez csak porhintés, amelyet a könyvekben olvashatsz - bizonygatta Meggie.
- Néha olyan cinikus vagy - mondta Laura, és mereven nézett Meggie-re. - Ez Vince miatt van?
- Talán. De meg is figyelem az embereket. Oké, vannak olyan párok, akik egymásról ábrándoznak, amikor először találkoznak, de ez gyorsan elhalványul. Azt hiszem, valaha még anya is így érzett apával kapcsolatban, és nézd meg, mire jutott vele. Pénzzel sokkal boldogabb lehetsz, mint a nélkül.
- De úgy tűnik, Greg mindig azt akarja, hogy olyan legyek, amilyen nem vagyok - mondta Laura szomorúan. - Vegyük például az esküvőt - ő tényleg azt kívánja tőlem, hogy egy olyan abroncsos, uszályos darabot viseljek, fátyollal meg mindennel, de az nem én vagyok. Nem vagyok egy ártatlan kis szűz, aki minden vasárnap templomba jár, és szélhámosnak érezném magam, ha így öltöznék. Az a ruha, amelyet megvettem, olyan, mint én. Én ragyogásra és izgalomra vágyom, és szenzációsan akarok kinézni. Tudnia kellene, mit kap.
- Attól félsz, hogy arra a kis nőre vágyik, aki alázatosan hajbókol előtte?
- Tudom, hogy arra vágyik. Mondhatom, hogy arról ábrándozik, hogy eltemet engem vidéken, féltucatnyi kölyökkel körülvéve. De ezeket a dolgokat nem mondja el nekem. Azt hiszem, ez az igazi probléma, soha nem beszélünk arról, amire vágyunk.
- Akkor talán el kellene halasztanod az esküvőt - javasolta Meggie. - Mondd meg neki, hogy nem tudod végigcsinálni, amíg nem beszéltetek meg mindent.
- Nem tudom jól elmagyarázni az érzéseimet, és egyébként is azt mondják, a férfiak szeretik, ha a nők izgalmasak, ha sosem tudják pontosan, hogyan

reagálnak majd. Úgy értem, talán szeretnék valamikor vidéken élni és hat gyereket szülni. Csak azért, mert pillanatnyilag Chelsea-ben akarok élni, és lehajtott tetejű sportautóval szeretnék járni, ez nem jelenti azt, hogy örökké erre vágyom majd. Tehát ha most megígértetnék vele valamit, akkor az úgy maradna akkor is, amikor már mást szeretnék.

Meggie nevetett.

- Te olyan férfira vágysz, aki alázatosan hajbókol előtted!

- Tehát rosszul indult a dolog - mondta Meggie, miután elmondta Stuartnak aznapi emlékei lényegét. - Iyv és én nem lehettünk ott az esküvőn, nyilvánvaló okokból, de úgy hallottuk, Greg kissé megdöbbent, mikor Laura nem habcsókban érkezett a templomba. Azt kérdezte, mit képzel, mit művel, hogy új jelenik meg, mintha egy Busby Berkley-musicalből lépett volna ki.

- Jackie egyszer mutatott nekem egy esküvői fényképet - mondta Stuart. - Szerintem Laura mesésen nézett ki. Azt hiszem, megállt volna a szívverésem, ha a templomban vártam volna, és így bukkant volna fel. De Greg nyilván hagyománytisztelő volt.

- Laura azt mondta valamivel később, hogy Greg a nászútjuk nagy részében duzzogott, és azt mondta, hülyét csinált belőle - mondta Meggie, és lebiggyesztette a száját. - Laura igazán rosszul érezte magát emiatt, jó feleség akart lenni, tehát azt hiszem, úgy döntött, ezután meghajlik Greg akarata előtt. Mire terhes lett Barneyval, a Greg által választott ruhákat viselte, a Greg által jóváhagyott ételeket főzte, és még a chelsea-i házuk is Greg konvencionális ízlése szerint lett berendezve. Nem lehettek a földön ülőpárnák, gyertyák vagy gyöngyfüggönyök, olyan hippiholmik, amelyeket Laura szeretett, csak modern, elemes bútorok, vörös függönyök és puha szőnyegek. Laura egyszer viccesen megjegyezte, hogy nem tudja, miért van szükségük puha szőnyegre, mert Greg sosem akar rajta szeretkezni.

Stuart nevetett, és öntött Meggie-nek még egy pohár bort.

- Laura sosem mesélt róla igazán, amikor együtt voltunk, de az volt az érzésem, hogy Greg túl sokat foglalkozott az üzletével, és Laura az ideje nagy részét egyedül töltötte. Maga és Ivy sokszor találkoztak vele?

- Csak akkor látogathattuk meg, amikor Greg biztosan elutazott üzleti ügyben, és azt hiszem, túl fiatal voltam, és túl sokat foglalkoztam a saját aggodalmaimmal és azzal, hogy próbáltam titokban tartani előtte, amit csinálok, így nem sokat vettem észre ebből. De Laura időnként tényleg kicsit bánatosnak tűnt, és állandóan arról beszélt, hogy mennyi új lehetőség nyílt meg a nők számára. Arra buzdított, hogy addig ragadjam meg ezeket a lehetőségeket, amíg tehetem.

Meggie elhallgatott.

- Aztán megszületett Barney. Laura nem akart olyan nevet adni, mint a Barnabas, ezt Greg választotta, éppen úgy, ahogyan a hagyományos bölcsődét is, szemben a Laura által kigondolt különc, vidám hellyel, amely tele volt mozgó

mászókákkal és vidám képekkel. A vajúdás hosszú és nehéz volt, és utólag azt mondanám, hogy Laura szülés utáni depresszióban szenvedett. De akkoriban ezt nem ismerték fel igazán, és egyedül volt, otthon, összezárva egy újszülöttel, és nem volt senki, aki megnyugtatta volna, vagy mellette állt volna. Greg nem segített, Laura azt mondta, minden alkalommal úgy nézett ki, mintha fájdalmai lennének, amikor kénytelen volt a fiát a kezében tartani. Dühbe gurult, ha Barney sírt, és nem érdekelte igazán a fejlődése.

Stuart a homlokát ráncolta. Nagyon élesek és kedvesek voltak a Barneyval kapcsolatos emlékei. Bántotta, hogy az igazi apa nem érzett erősebb szeretetet a kisfiú iránt.

- Laura kihúzta valahogy Barney első születésnapjáig - mondta Meggie. - Egyszer azt mondta, úgy érzi, egy fekete lyukban van, és kézzel-lábbal próbál kimászni belőle. Aztán éppen akkor, amikor elkezdte visszanyerni az alakját és ismét magára találni, Greg váratlanul közölte, hogy házat vesz vidéken. Laura ekkor igazán megijedt, azt mondta, úgy érzi, Greg élve eltemeti. Azt tanácsoltam neki, helyesen vagy helytelenül, hogy álljon a sarkára, és ne menjen.
- És megtette?
- Igen, és ettől kezdve fordult minden rosszra. Később kiderült, hogy Gregnek volt egy szeretője. A családja fanatikusan válásellenes volt, tehát azt hiszem, a felesége és a gyereke vidékre költöztetése volt az A terv. Amikor Laura a sarkára állt, és azt mondta, nem megy el, azt hiszem, a B tervhez, az asszony kinyírásához kellett folyamodnia.
- Nem hiszem el! - kiáltott fel Stuart.
- Édes, hogy milyen naiv - vágott vissza Meggie. - Ha valamit, akkor a férfiakat aztán igazán ismerem, és higgyen nekem, Stuart, némelyikük teljesen könyörtelen tud lenni. Mi másért kezdett hirtelen drogot venni és hazahordani? Laura gyakran speedezett, amikor pro-móciókon dolgozott, a lányok közül sokan csinálták. De Greg ezt mindig elítélte. Mégis, egyszer csak hazahordta, és arra bátorította Laurát, hogy szokjon vissza rá. Megmondom, miért. Azért, hogy észrevétlenül rá tudja venni valami igazán veszélyes dologra, és ha meghal, akkor úgy nézzen ki, mintha a saját műve lenne.

Szomorúan elnevette magát, látva Stuart hitetlen arckifejezését.

- Ott voltam, láttam, mi folyik - bizonygatta.

Meggie egy pillanatra behunyta a szemét, és visszagondolt 1972 januárjára. Próbált mindent fölidézni magában, hogy úgy tudja leírni a történteket, hogy Stuart megértse, milyen volt Laurának, de azt is érzékeltesse, hogyan érezte magát ő és Ivy.

Amikor Ivyval beköltöztek az islingtoni kicsi, sorházi lakásba, az alig volt jobb, mint egy nyomortanya. Mindkét szinten két-két szobájuk volt. A padlódeszkák teljesen elkorhadtak, a vezetékek veszélyes állapotban voltak, a fürdőszoba pedig utólag lett a ház végéhez toldva, és a padlótól a plafonig fekete penész borított mindent. A körülötte lévő összes többi ház is nagyjából

ugyanilyen volt, a századfordulón épült olcsó munkáslakások, és nagyon éles kontrasztban álltak a közeli nagy, gazdag házakkal. De bármilyen nyomorúságos volt is, a lakbér olcsó volt, tehát lefestették a régi tapétát, lemosták a penészt a fürdőszoba faláról, és szerencsésnek érezték magukat, hogy önálló házuk van.

Meggie akkoribein sosem gondolta, hogy saját lakása lesz. Csupán huszonegy évesen, egyedülállóként sosem kapott volna jelzáloghiteit. De amikor igazán alkalmi áron, 1200 fontért fölajánlották neki a lakást, és Laurától kapott 300 fontot a foglalóra, a bankja hajlandó volt segíteni.

Amint a ház jogilag az övé lett, elhatározta, mestereket hív, hogy rendbe hozzák a házat. Ehhez készpénzre volt szüksége, így a klubban végzett éjszakai munkája mellett egy call-girl szolgálatba is belépett, hogy délutánonként néhány plusz ügyfele legyen. Egész ősszel és a tél elején egy szobában húzták meg magukat Ivy-val, miközben a konyha, a fürdőszoba és a nappali felújítása zajlott. Nap mint nap kalapálás, dörrenések, por és rendetlenség vette körül őket. Időnként nem volt áram, és egy ideig vécé sem. Csapatokban jöttek-mentek a férfiak, nedves vakolat- és festékszag terjengett, és a helyzet siralmas volt. Időnként kezdték úgy gondolni, hogy el kellett volna fogadniuk azt a kétszáz fontot, amelyet az előző tulajdonos kínált a bérleti viszony felmondásáért.

Mégis, január végére, amikor végre volt egy szép, rózsaszín fürdőszobájuk, egy vadonatúj tűzhellyel és hűtővel fölszerelt világoskék konyhájuk és központi gázfűtésük, úgy érezték, érdemes volt végigcsinálni. Soha semmi nem volt olyan jó, mint látni a nappaliban leterített hamvaszöld szőnyeget és várni a két nagy, kényelmes kanapét, amelyektől a szoba a saját igazi otthonukká válik, és megkapják azt a biztonságot, amelyben korábban sosem volt részük.

Ivy ekkor már tizenkilenc éves volt, megszerezte a titkárnői képesítést, és titkárnői munkát kapott egy könyvelőcégnél. Emellett esti iskolába kezdett járni, és könyvelést tanult. Szerencsére még mindig elég naiv volt ahhoz, hogy elhiggye, a ház felújítása nagyon olcsó volt, és boldogan elhitte nővére meséjét is arról, hogy délutánonként papírmunkát végez a klubban, és italokat rendel a főnökének.

De Meggie nagyon is tisztában volt azzal, hogy Ivy már nem sokáig lesz naiv, és ha valaha rájön, hogy a nővére mivel foglalkozik, akkor könnyen lehet, hogy faképnél hagyja őt. Elég rossz volt már az is, hogy Laura elszakadt tőlük, mert titokban kellett tartania a családját, de Ivy nem csak a húga volt. Ő volt Meggie egyetlen igazi barátja, és nem tudta elviselni a gondolatot, hogy elveszítheti őt.

Fizikailag nagyon hasonlítottak - ugyanolyan magas és nyúlánk alakjuk és sötét szemük volt, bár Ivy haja fakóbarna volt, mint régen Lauráé -, de Ivy egészséges lelkű, gondtalan, melegszívű volt, és bízott a képességeiben.

Semmin sem gyötrődött. Ha egy fiúja nem telefonált akkor, amikor ígérte, csak vállat vont. Ha valaki nem volt hozzá kedves a munkahelyén, talált rá indokot. Sosem panaszkodott azért, mert minden este egyedül van otthon; szívesen tévézett, olvasott vagy mosott és vasalt mindkettőjüknek.

Ivy könnyen barátkozott másokkal, de bárki volt is a barátnője vagy a fiúja, a vasárnapokat mindig szabadon hagyta, hogy Meggie-vel töltse. Csak Laura miatt érzett szomorúságot. Aggódott, hogy amint Barney nagyobb lesz, Laura esetleg kénytelen lesz távol tartani tőle és Meggie-től, nehogy véletlenül beszéljen róluk az apjának.

Az egyik ilyen otthon töltött vasárnapon jelent meg Laura váratlanul az ajtóban Barneyval. Ivy és Meggie véletlenül éppen akkor beszéltek arról, hogy Laura esetleg kitalálhatna egy új történetet Gregnek. Az tetszett nekik, amelyben ő és Ivy a kitalált Mabel néni unokahúgai voltak. Meggie azt gondolta, hogy esetleg írhatna egy levelet Laurának, amelyben elmondja, hogy Mabel haláláig nem tudtak a létezéséről, és a Somerset House-i feljegyzéseken keresztül bukkantak a nyomára.

Amikor megszólalt a kapucsengő, és Laura ott állt előttük, alig várták, hogy megkezdhessék tervük megvalósítását. De Laura nem volt olyan állapotban, hogy bármiről is komolyan beszélgessen. Abban a pillanatban, amikor ránézett, Meggie tudta, hogy teljesen elszállt a speedtől. Jól ismerte a jeleket, mert sok lány drogozott azok közül, akikkel együtt dolgozott, hogy folytatni tudják a munkájukat, és néha Meggie is használta.

Laura pupillája annyira kitágult, hogy gyakorlatilag eltűnt a szivárványhártyája. Amint belépett, semmiségekről kezdett fecsegni, föl-alá járkált a szobában, és kérdésekkel ostromolta a húgait, de a választ meg sem hallotta. Még aggasztóbb volt az, ahogyan Barneyval bánt - mintha a kisfiú egy idomított majom lett volna. Folyamatosan gyerekdalok éneklésére utasította, aztán harsányan nevetett, fölkapta, és a levegőbe dobálta. Barney rosszkedvűnek és zavartnak tűnt, és néhányszor elbújt Laura elől a kanapé mögött, de anyja megőrült ettől, kihúzta onnan, és valami mást parancsolt neki.

Barney ekkor tizennyolc hónapos volt, egy tömzsi, sötét hajú kis totyogó, aki boldogan odament bárkihez. Meggie elborzadt attól, hogy Laura ilyen állapotban vezetett úgy, hogy a kisfia vele volt.

Túl sokat fogyott, arca beesett, és annyira vékony volt, hogy Meggie látta kiugró csípőcsontjait a feszes farmernadrág alatt. Amint ki tudta hozni Laurát a konyhába Ivy mellől, megkérdezte, mit gondol, mit művel.

- Szórakozom - mondta Laura. - Ki kellene próbálnod, már kiskorodban is állandóan aggodalmaskodtál, de most kezdesz rosszkedvű aggszűzzé válni, akinek semmi sem tetszik.

- De bele fogsz betegedni - bizonygatta Meggie. - És könnyen lehet baleseted is, ha ennyire elszállsz.

Amikor Laura rájött, hogy nem csodálatban, hanem prédikációban lesz része, hamarosan elment, de Ivy folyamatosan azt kérdezgette, mi baja volt, és tönkretette a napját a félelem, hogy Meggie szerint Laura drogozik, és azon tűnődött, vajon épségben hazaért-e.

Másnap reggel, közvetlenül azután, hogy Ivy elment dolgozni, Laura telefonált, és könyörgött Meggie-nek, hogy jöjjön át Chelsea-be, mert

rettenetesen fáj a hasa, és nem tudja fölvenni Barneyt hogy felöltöztesse vagy tisztába tegye.

Meggie dühösen érkezett, és meg akarta mondani a magáét. Laurát ágyban találta, a fájdalomtól összegörnyedve, szürkészöld arccal. Barney még mindig pizsamában volt, és bűzlött a pelenkája.

- A múlt héten is volt ilyen, csak az nem volt ennyire rossz - mondta Laura erőtlenül. - Úgy érzem, meg fogok halni.

- A speedtől van - mondta Meggie nem túl finoman. - Megérdemled. A testedet csak addig tudod félrevezetni, amíg nem tiltakozik.

Próbálta megitatni, de Laura azonnal hányni kezdett, és mivel a fájdalma annyira nyilvánvaló volt, Meggie kihívta az orvost.

Az orvos nagyon gondosan megvizsgálta Laurát, és sok kérdést tett föl arról, hogy mit evett az elmúlt huszonnégy órában. Úgy tűnt, nagyon aggódik, és azt mondta, szerinte valami mérgezésről lehet szó, és azonnal el akarta vitetni a kórházba.

Meggie még mindig úgy gondolta, hogy csupán a speed hatásáról van szó, de nem akarta bevallani, hogy Laura drogozott, mert attól tartott, hogy komoly bajba juttatja. Fölajánlotta, hogy vigyáz Barneyra, mert Greg üzleti ügyben éppen úton volt.

Laurát két nappal később engedték ki a kórházból, amikor a görcsök elmúltak. Bár sokféle vizsgálatot elvégeztek, úgy tűnt, az orvosok nem tudták megtalálni a görcsök pontos okát.

Meggie egy könnyű ebédet készített a nővérének, és megvárta, amíg megeszi. Amikor már éppen menni készült, meglátta, hogy Laura odamegy egy fiókhoz a konyhában, és kivesz egy apró gyógyszeres üvegcsét.

- Eszedbe ne jusson többet bevenni abból! - kiáltott Meggie, és odarohant, hogy megkaparintsa Laura elől.

- Nem akartam. Csak ellenőrizni akartam - mondta Laura. - Látod, ebből vettem be kettőt aznap reggel, amikor átmentem hozzátok, és akkor jól voltam. Amikor hazaértem, bevettem két másikat, mert később megint el akartam menni itthonról. Biztosan ez volt az, a fájdalmak néhány órával ezután kezdődtek, és nem éreztem azt a feldobottságot, amelyet általában érzek a speedtől. Arra gondoltam, hogy ezek közül néhány esetleg valami más lehet.

A maradékot a munkalapra borította, és mindketten megnézték a kis fekete kapszulákat. De mind ugyanolyan volt, teljesen úgy néztek ki, mint azok a kapszulák, amelyeket mindketten számtalanszor láttak már.

- Egyszerűen azzal mérgezted meg magad, hogy túl sokat vettél be. - Meggie-t bosszantotta, hogy Laura megpróbál más indokot találni a fájdalmára. - Tanulj belőle, az ég szerelmére!

- Laura megígérte, hogy nem szed többet - mondta Meggie Stuartnak. - És azt hiszem, egy darabig tartotta is magát ehhez. De aztán, körülbelül egy hónappal később megint megtörtént, és akkor életveszélyes állapotba került. Egy ideig

nem tudtam róla, mert Greg otthon volt - ő vitte el Laurát a kórházba, és vigyázott Barneyra. Laura csak akkor hívott fel, amikor már kezdett gyógyulni. Azt mondta, majdnem meghalt, és az orvos azt mondta neki, hogy a sztrichninmérgezés összes tünetét produkálta. Állítólag megkérdezte Greg-től, hogy Laura kapcsolatba került-e patkányméreggel.

- Nem hiszem el, hogy ő mérgezte meg. - Stuart úgy érezte, ezt senkiről sem tudja elképzelni.

- Száz százalékig biztos vagyok benne, hogy pontosan ezt tette - bizonygatta Meggie. - Azt hiszem, felnyitott néhány fekete kapszulát, és patkányméregre cserélte a speedet. Kétlem, hogy mindet kicserélte, azt hiszem, talán körülbelül az üveg felét, tehát egy kicsit olyan volt, mintha orosz rulettet játszott volna. Laura egyszerre három megbabrált kapszulát vehetett be, vagy egyet sem, de bármi történt vele, Greg tisztázva volt, mivel ő csak azt mondta volna, hogy mindig helytelenítette a speed használatát, és Laura ki volt szolgáltatva a szállítója kénye-kedvének. Tudja, milyen merevek voltak az emberek akkoriban a drogokkal kapcsolatban - kiben lett volna együttérzés? - Meggie megállt egy pillanatra, és ivott egy kis bort. - Laura be sem merte vallani a félelmeit a kórházban az orvosnak - folytatta. - Greg kidobta az üveget, mire hazaért, és amikor Laura szembesítette a kérdéssel, Greg majdnem felrobbant mérgében, és azt mondta, Laura megőrült. Én csak azt kívántam, bárcsak elhoztam volna néhány kapszulát az első alkalommal, így lett volna bizonyítékunk.

- Még akkor sem lehetett volna bebizonyítani, hogy ő okozta - mondta Stuart. - Lehetett a díler vagy bármelyik másik láncszem, egészen a gyártóig. Mindenesetre Laurának nem lett volna szabad drogoznia úgy, hogy Barney ott van a közelében. És újra szedni egy olyan ijedelem után, amely minden épeszű embernek elég lett volna. Nem hiszem el, hogy Greg volt az!

- Elhinné, ha látta volna, ami ezután következett - mondta Meggie sötéten. - Greg aljas volt Laurával. Többé nem titkolta a szeretőjét, éjszakánként kimaradt, nem adott Laurának semmi pénzt, és egész Chelsea-ben hazugságokat terjesztett róla. Sokszor meg is ütötte. A végén Laurának nem volt más választása, mint hogy elhagyja őt. Csak az autóját és a ruháit vitte magával, eladta a Gregtől kapott különleges ékszereket, és elmenekült Barneyval. Munka nélkül nem tudott saját lakást szerezni, és nem tudott dolgozni anélkül, hogy Barney bölcsődébe ne járt volna. így végül elment Skóciába. Itt került maga a képbe.

- És miért nem mondta el nekem ezt az egészet? - kérdezte Stuart zavartan.

- Talán félt attól, hogy túl szeretetéhesnek tűnne, és elijesztené - mondta Meggie. - Kaptam tőle egy levelet nem sokkal azután, hogy találkozott magával. Azt mondta, hogy csodálatos ember, de fél tőle, hogy a kapcsolatuk széthullik, mert maga annyira fiatal és ártatlan. De őt kell megkérdeznie erről. Én csak találgathatok, hogy mi forgott a fejében.

Stuart ivott még egy kis bort, és csöndesen töprengett a hallottakon.

- Elkezdek dolgozni a nyári lakon - mondta néhány másodperc múlva. - Munka közben jobban tudok gondolkozni.

Meggie tiltakozott, de Stuart ragaszkodott hozzá.

- Meg kell csinálni, és a mai nap éppolyan jó arra, hogy hozzáfogjak, mint bármelyik másik nap. Kivéve persze, ha ki akar rúgni.
- Nem, nem akarom. - Meggie elmosolyodott. - Jó, hogy itt van.

Két órával később Stuart már leszedte a régi tetőszigetelést, és megerősítette az összes laza zsindelyt. Miközben fölmászott a létrán, hogy szétterítse az új szigetelést a tetőszerkezeten, lepillantott a kertbe, és látta, hogy Meggie a ház közelében a földön térdel és gyomlál.

Idehozta a szerszámokat, és fölajánlotta, hogy segít, de a férfi azt mondta, egyedül is boldogul. Leszámítva azt, hogy körülbelül egy órája hozott egy csésze kávét, távol maradt. De most, amikor ránézett, Stuart rájött, hogy el kellett volna fogadnia a segítségét, mert még innen, a távolból is érezte Meggie magányosságát. Eléggé biztos volt benne, hogy nincsenek igazi barátai; valószínűleg sosem volt senki más az életében Ivyn és Laurán kívül.

Stuartot elöntötte az együttérzés, mert Meggie eleven észjárású, jó ember volt, és biztosan igazi egyéniség. De Stuart gyanította, hogy a múltja miatt érzett bűntudat lehetetlenné tette számára, hogy bárkit is közel engedjen magához.

Ez a nap a meglepetések napja volt, és sokkal több időre lesz szüksége ahhoz, hogy mindet átgondolja. A férfi számára mégis az volt a legmeglepőbb, hogy Laura azért félt attól, hogy a kapcsolatuk nem lehet tartós, mert ő olyan fiatal és ártatlan.

Természetesen ő akkoriban nem tekintette ártatlannak magát. De ha az ártatlanság azt jelenti, hogy valaki nem érti meg, hogy vannak sérült emberek, akiknek egész hátralévő életüket átszínezhetik a múltjuk eseményei, akkor ebben határozottan bűnös volt.

Mivel szinte rögtön beleszeretett Laurába, és fülig szerelmes volt, sosem kérdőjelezett meg semmit, amit a lány mondott neki, és nem kérdezte a múltjáról, mert félt, hogy esetleg olyat mond, amitől féltékeny lesz. Valójában a puszta tény, hogy Laura nem akart beszélni Gregoryról, meggyőzte arról, hogy nagyon szerette a férjét. Amikor nem próbált elválni, Stuart nem érezte magát biztonságban, mert számára ez úgy tűnt, mintha Laura azt remélte volna, hogy megint összejön majd Greggel.

Később, amikor megszerezték az edinburgh-i lakást, és Stuart nem tudott munkát találni, bántotta, hogy Laura elvállalta a munkát a kaszinóban. Ha egy boltban vagy egy irodában dolgozott volna, azt nem bánta volna annyira, bár akkoriban azt hitte, hogy a férfinak kell a család egyetlen kenyér keresőjének lennie. De a kaszinók bűnbarlangokat jelentettek számára, az ott dolgozó nők pedig a mézesmadzagot, amellyel becsalogatták a balekokat, és megkopasztották őket. Azt hitte, Laura azért van ott, hogy találjon egy gazdag pasit, és ragyogó élete lehessen. Azt a tényt, hogy Barneyt vele hagyta, bizonyítéknak tekintette arra, hogy a fiával sem törődik igazán.

De a házasságáról most megtudott dolgok fényében lehetséges, hogy torz véleménye volt Laura akkori viselkedéséről. Talán félt beadni a váláshoz szükséges papírokat, mert megijedt attól, hogy Greg megtudhatja, hol van. Kétségtelen, hogy a kaszinóban megkeresett pénze egy ínséges időszakon segítette át őket, és talán jobb volt Barneynak, hogy Laura éjjel dolgozott, így nem kellett egy idegennel lennie.

A szigetelőanyag szegezése közben Stuartnak eszébe jutott az első londoni éve. Ilyen munkákat végzett, de folyton Laurára gondolt, és az elmúlt évben gyakori veszekedéseiken járt az esze.

Most maga előtt látta a fiatalasszonyt, amint az öltözőasztalnál ülve sminkeli magát, ragyogóan szép ruhában és magas sarkú cipőben jár, miközben ő arról szónokol, hogy Laura jobban szereti a kártyások társaságát, mint őt és a fiát.

- Kérlek, ne beszélj újra meg újra erről! - emlékezett Laura szavaira, konok és hideg arckifejezésére. - Nem tudok segíteni azon, hogy Edinburgh-ban nincs olyan sok munka számodra. Tudom, hogy nem szereted a gondolatot, hogy a kaszinóban dolgozom. De egyikünknek haza kell hoznia valamennyi pénzt, különben nem tudunk enni vagy lakbért fizetni. Szóval egyszerűen bele kell nyugodnod a dologba.

Stuart akkor kizárólag a saját szempontjából volt képes a problémákra tekinteni. Valójában annyira tökéletes hímsoviniszta volt, hogy azt gondolta, a férfiak istenadta joga összeállítani minden tervet és döntéseket hozni, a nők szerepe pedig csupán annyi, hogy támogatják őket.

Ebből a gondolkodásmódból Jackie billentette ki. Kinevette Stuart régimódi elgondolásait, és kétségbe vonta őket. Egyszer ezt mondta: - Sosem jutott még eszedbe, hogy te kergetted Laurát egy másik férfi karjaiba? Minden tőle telhetőt megtett mindkettőtökért, de te nem örültél neki, mert sértette az egódat. Ébresztő, ember, különben egy olyan nő lábtörlőjén fogod végezni, aki halálra untat majd.

Stuart kényszeredetten mosolygott magán, amint beverte az utolsó szöget a tetőbe, és összeszedte a szerszámokat, hogy visszavigye Meggie-nek. Úgy végezte, hogy még csak egy saját lábtörlője sincs. Egész életében kerülte a tartós kapcsolatokat, mert úgy gondolta, hogy azok mind a fájdalommal azonosak.

Végül is nem volt olyan kemény fickó.

8

- Jó, hogy újra látlak, Stuart. Azt hittem, örökre ott maradtál a világ másik végén. - Roger Davies sugárzó örömmel üdvözölte Stuartot, mikor ajtót nyitott. - Gyere be, vettem néhány sört. Jó lesz megbeszélni, mi minden történt, amióta nem találkoztunk.

Amint Roger bevezette a kensingtoni Pembroke Villas hátsó részében lévő óriási konyhába, Stuart örömmel látta, hogy nagyjából minden ugyanolyan, mint amikor Jackie itt élt. Jackie azt akarta, hogy a vendégei kényelmesen le tudjanak pihenni a kanapékon, amíg ő főz, és Stuart segített hozzáépíteni egy télikertet a már eleve nagy helyiséghez.

A kertben a növények jelentősen megnőttek, és beborították az üvegtetőt, a kanapék már kopottak voltak, és nagyobb volt a rendetlenség, mint régen. De a hely megőrzött valamit Jackie művészi érzékéből és abból az eredetiségből, kényelemérzetből és vidámságból, amiért Jackie annyira rajongott.

Stuart a telefonban már elmagyarázta Rogernek, hogy nem hallott Jackie haláláról addig, amíg vissza nem tért Nagy-Britanniába, és hogy már meglátogatta Belle-t és Lenát. Úgy tűnt, Roger már meglehetősen túltette magát a történteken, mert nem beszélt hosszan a Jackie halála miatti szomorúságáról, és alig említette Laura tárgyalását. Jobban érdekelte, hogy a vitorlázásról beszélgessenek, amellyel mostanában kezdett foglalkozni, és azt mondta, fontolgatja, hogy korán nyugdíjba vonul, és Spanyolországba költözik.

Éppen úgy, mint Belle meglátogatásakor, Stuart most sem akarta fölfedni a Laurával kapcsolatos véleményét, csak egy további nézőpontot akart megismerni az eseményekkel kapcsolatban. Ezenfelül Rogert önmagáért is nagyon szerette volna látni, mivel régen mindig jól kijöttek egymással.

Kicsit megdöbbent attól, hogy Roger ennyire megöregedett. Stuart tudta, hogy körülbelül ötvenhét éves, de sokkal öregebbnek tűnt. Kevés megmaradt haja fehér lett, nagy pocakot eresztett, és szeme táskás volt. Egyáltalán nem hasonlított arra a szőke, kék szemű Adoniszra, aki akkor volt, amikor Stuart húsz évvel ezelőtt megismerte.

- Jó megint itt lenni - mondta Stuart, és leült az egyik kanapéra. - Kellemes emlékeim vannak erről a konyháról.

- Azt hiszem, ezért adom el olyan nehezen - mondta Roger, és kivett két üveg sört a hűtőből. Csöndben állt a konyha közepén, és körülnézett. - Nyilvánvalóan nem sok értelme van, hogy egyedül lézengjek egy ekkora házban. De nagyon sok cuccom van, és ijesztő az a kilátás, hogy az egészet ki kell válogatnom, és meg kell egy részétől szabadulnom.

- Ez az egyetlen előnye a folyamatos költözködésnek - mondta Stuart. - Az embernek semmit sem kell fölhalmoznia. De kezdem úgy gondolni, hogy ideje megállapodnom valahol. Nem kóborolhatok örökké.

Néhány órán át a közös barátaikról, a régi időkről és az ingatlanpiacról beszélgettek, és nevetgéltek, miközben sok sört ittak. Stuart csak a pizza megérkezésekor figyelmeztette magát, hogy ez nem csupán egy baráti látogatás.

Belle célzott rá, hogy Roger sokat fog panaszkodni, de eddig semmivel sem elégedetlenkedett. Jackie-t csak olyan esetekkel és emberekkel kapcsolatban említette, akik a társaságuk tagjai voltak a hetvenes években. Nagyon kiegyensúlyozottnak tűnt; megbecsülte felesége értékét, de nem volt túl érzelgős. Stuart úgy érezte, Roger elfogadta a történteket, és elkezdett kialakítani egy új életet, mert még egy új barátnőt is említett.

Amint végeztek a pizzával, és mindketten jócskán becsíptek, Stuart úgy gondolta, ideje kényesebb kérdéseket is szóba hozni.

- Tartod még a kapcsolatot Belle-lel és Charlesszal? - kérdezte.

- Ha tehetem, akkor nem - mondta Roger kajánul mosolyogva. - Sosem kedveltem Charlest, túlságosan magas lóról beszél. Belle pedig egy sopánkodó szajha lett néhány év házasság után.

Stuart elvigyorodott.

- Nem találkoztam Charlesszal, amikor benéztem hozzájuk, mert elment valahova. Nem mondhatnám, hogy csalódott voltam. De gondolj bele, hogy panziót vezetnek! Kissé lecsúsztak, nem?

- Charles akkoriban azt állította, hogy kevesebb stresszre vágyik, és többet akar golfozni - mondta Roger. - De azt hiszem, valószínűbb, hogy pénzszűkében volt. Amikor elment Londonból, olyan pletyka keringett, hogy valamelyik építkezésével kapcsolatban kicsit bajba került. De körülötte mindig pletykák keringtek, valószínűleg emlékszel, hogy mindig kapható volt csalásra.

- Ezért kerültem őt nagy ívben - értett egyet Stuart. - De a hetvenes években a legtöbb ingatlanfejlesztő ugyanilyen volt. Jackie elképzelése volt helyes - minden lakás, ahol neki dolgoztam, a legjobb minőségű volt. Nem történt hanyagság, jó tervek alapján, minőségi felszerelésekkel dolgozott.

- Ő abban hitt, hogy minden lakást olyanra kell megcsinálni, mintha ő lakna majd benne. Amikor először belevágott, vitatkoztam vele erről. - Roger szomorúan elmosolyodott. - Azt mondtam, így nem lesz semmi haszna. De tévedtem - meglátszott a becsületessége, és gyorsan elkeltek a lakásai. Hosszú távon értékesebb egy kisebb profit, gyors megtérüléssel.

- Bárcsak megvettem volna akkoriban valamelyik lakását! - mondta Stuart. - Ajánlott nekem egy kis tetőtéri lakást a Battersea Bridge Roadon, és úgy emlékszem, néhány ezer font volt. Tipikus ostoba skót módjára azt gondoltam, nagy nyűg lesz a jelzálog. Most a napokban láttam egy ugyanilyen lakás hirdetését, és százötvenezerbe kerül. És azt mondták, hogy ez egy alkalmi vétel!

Roger nevetett.

- A mai londoni ingatlanárak nevetségesek. Egy fiatal párnak, amely most kezdi az életét, nincs esélye ilyen lakáshoz jutni. Jackie megpróbálta rábeszélni Belle-t, hogy ő is vegyen egy lakást Battersea-ben. Ez még azelőtt volt, hogy hozzáment volna Charleshoz. De az a kis liba azt gondolta, hogy Battersea nem elég jó hely neki!

- Fogadni mernék, hogy most nagyon dühös emiatt - vihogott Stuart. - Azt hiszem, akkor úgy gondolta, hogy a híd túloldalán, Chelsea-ben kell élnie. Mindig is kicsit sokat foglalkozott a társadalmi státussal, ami igazán vicces, ha belegondolsz, hogyan élt Lena és Frank. Ők egyáltalán nem törődtek ilyen dolgokkal. Mellesleg van valami fogalmad arról, miért célzott Belle arra, hogy Lena szenilis lett? Szerintem nagyon értelmes, és tele van energiával.

- Nos, Belle szívesen alkalmazza az „oszd meg és uralkodj" elvét. Nem akarta, hogy találkozz Lenával, éppen úgy, ahogyan azt sem akarta, hogy velem találkozz, vagy Tobyval, ha még itthon lenne.

- Mi a csodáért nem?

- Mondhatom, hogy éppen azért, amit most teszünk. Kibeszéljük őt. Nem akarná, hogy elmondjam neked, hogy a Duke Avenue-i házat indokolatlanul gyorsan adta el.

- Tényleg?

- Nos, Lena *valóban* egy kicsit kikészült. De nem ez történne bárkivel, aki éppen most veszítette el a lányát és a férjét? - kiáltott fel Roger felháborodva. - Azt hiszem, ez mégsem indokolta, hogy egy öregotthonba küldjék. Szerintem egy kis szerető gondoskodástól rendbejött volna.

- Úgy gondolod, hogy Belle-nek el kellett volna vinnie Skóciába, és magához kellett volna venni őt?

Roger összeráncolta a homlokát.

- Nem hiszem, hogy Lena erre vágyott volna, mert túl sok minden emlékeztette volna Jackie-re. De azt hiszem, Belle-nek le kellett volna jönnie, és vele kellett volna maradnia egy darabig. Nem voltak kötelezettségei, akár fel is fogadhatott volna valakit a panzió vezetésére addig, amíg ő nincs ott. De Belle mindig is elkényeztetett és önző volt. Nagyon valószínű, hogy azt mondta neked, igazi méregzsák vagyok, mert általában ezt állítja.

Stuart megjegyezte, hogy Roger elég kedélyesnek tűnt, de úgy gondolta, hallott egy kis keserű mellékzöngét a hangjában.

- Azt mondta, hogy van nálad egy újabb végrendelet, mint amit ő talált - mondta Stuart óvatosan, és remélte, hogy Roger ennek hallatán feltárja a valódi érzéseit.

- Fogadok, hogy azt mondta, „azt állítom", hogy van nálam egy. - Roger humortalanul elnevette magát. - Én pedig biztosítalak, hogy nem állítom, hanem valóban van. Belle szívesen feledkezik meg arról, hogy Jackie-vel barátok maradtunk, de valóban azok voltunk.

Stuart égett a vágytól, hogy megkérdezze, miért nem mutatta be Roger ezt a végrendeletet, ha valóban létezik, de úgy gondolta, jobb, ha ezt későbbre hagyja.

- Ezt bizonyíthatom - mondta. - Jackie mindig nagy szeretettel beszélt rólad. Ettől biztosan sokkal nehezebb volt számodra, amikor megölték.

- Azt mondom, életem legrosszabb napja volt, amikor megtudtam - mondta Roger egyszerűen, és aznap este először futott át arcán a szomorúság árnyéka. - Sosem kedveltem igazán Laurát; a házasságunk alatt végig megtettem minden tőlem telhetőt, hogy enyhítsem a Jackie fölötti hatalmát, de sosem sikerült. Bár elégedettnek érezhetném magam, hogy végig igazam volt vele kapcsolatban, de ebben nincs elégtétel - csak rettenetes veszteséget érzek.

Stuart nem tudta, hogy merre haladjon tovább, mert teljesen nyilvánvaló volt, hogy Roger egy másodpercig sem kételkedik abban, hogy Jackie haláláért Laura a felelős.

- És te hogy reagáltál, amikor meghallottad, ki ölte meg Jackie-t? - Roger kérdése azelőtt hangzott el, hogy Stuart kigondolhatta volna a következő mondatát. - Természetesen emlékszem, hogy miatta mentél el Skóciából.

Stuart bosszús lett, mert nem tetszett neki a Roger megjegyzésében lévő burkolt célzás.

- Azért mentem el Skóciából, mert nem kaptam munkát - mondta.

- Te nem hiszed el, hogy ő tette! - Roger kuncogni kezdett. - Ugyan már, Stu, nagyon csúnyán elbánt veled, tönkretett ember voltál, amikor Londonba jöttél.

- Talán igen, de sosem láttam semmit Laurában, ami arra utalt volna, hogy képes megölni valakit. Főleg nem Jackie-t. Közelebb álltak egymáshoz, mintha testvérek lettek volna.

- Nos, mindannyian hallottuk, milyen közel állt Laura a húgaihoz! Még csak azt sem vallotta be, hogy egyáltalán vannak testvérei - mondta Roger gyűlölködve, és összeszűkült a szeme. - Az apja egy bűnöző volt, az anyja bagóért eladja a mocskos történetét a sajtónak. A két bátyja kölyökkora óta ki-be jár a rendőrségre.

Stuartnak csak ekkor jutott eszébe, hogy Roger milyen leereszkedően beszélt vele, amikor megismerkedtek. Az volt a véleménye, hogy minden kétkezi munkás alacsonyabb rendű nála, és ez a sznob hozzáállás csak később, Jackie hatására változott.

- Laura nem tehet arról, hogy milyen családba született - mondta Stuart ingerülten.

- Félredobta őket, csatlakozott Jackie-hez, és úgy tapadt rá, mint egy átkozott pióca. - Roger hangja néhány oktávval feljebb szökött a felháborodástól. - Ha tisztességesen nevelte volna a gyerekét, akkor Jackie-nek nem kellett volna vigyázni rá aznap. És istenemre mondom, Laura kihasználta azt a szerencsétlen balesetet. Rávette Jackie-t, hogy többszörösen megfizessen érte - egy olaszországi nyaralással, annak a boltnak a létrehozásával, amelyet akkor nyitott, amikor hazatért, és csak a jó ég tudja, mi mással még. Aztán végül, amikor Jackie már nem tudott és nem akart többet adni, akkor megölte.

Stuart agyát elöntötte a vér, és tapintata szertefoszlott.

- Mit követett el Laura ellened? - csattant fel. - Féltékeny voltál, mert Jackie vele töltötte azt az időt, amelyről úgy gondoltad, hogy neked jár? Vagy talán az az oka, hogy volt egy fia, akit Jackie szeretett, és te nem tudtál megadni neki egy saját gyereket?

Roger felpattant a székéből.

- Kifelé! - mondta, és az ajtóra mutatott. - Ha tudtam volna, hogy még mindig szerelmes vagy abba a ribancba, akkor sosem engedtelek volna be. Semmit sem tudsz Jackie-ről és rólam.

Stuart felállt.

- De igen - mondta, és harciasan Roger elé állt. - Tudom, hogy örökbe akart fogadni egy gyereket, de te ellenezted. És valójában ezért hagyott el téged. Nem azért, mert nem az ő akarata érvényesült, hanem mert nem engedtél eléggé a magad igazából ahhoz, hogy elfogadd, mennyit jelentett neki egy gyerek, vagy akár csak elmenj, és elvégeztess néhány vizsgálatot.

- Kopj le! - sziszegte Roger, és karjával úgy hadonászott, mint egy szélmalom. - Mitől lettél házassági szakértő? Senkivel sem tudtál egy hónapnál tovább együtt maradni, ha megpróbáltad.

Stuart nem felelt erre a sértő megjegyzésre. Elege volt, és tudta, hogy valószínűleg leüti Rogert, ha tovább marad. Fölvette a kabátját, és elment.

Amint visszatért a szállodába, kivett egy kis üveg whiskyt a minibárból, és egy hajtásra megitta. Kedvetlen volt, és szégyellte magát, amiért nem volt képes uralkodni a dühén. Mit képzelt? Úgy ment el Rogerhez, hogy arra számított, a férfi dühös lesz Laurára - tudta, hogy sosem kedvelték egymást. Valójában tényleg arra készült fel, hogy Roger kíméletlenül szapulni kezdi majd, amint megérkezik.

Roger szívélyes és vendégszerető volt, tehát mi a csodáért nem játszotta el, hogy ő a legjobb, együtt érző barátja, miért nem tett úgy, mintha a legrosszabbat hinné Lauráról, és szedett ki belőle valami információt? Meg kellett volna kérdeznie, mire készül ezzel az újabb végrendelettel, amely állítólag nála van, és ki kapja a Jackie ingatlanaiért járó bérleti díjakat.

Stuart nem tudta elhinni, hogy ilyen átkozottul ostoba volt. Elmeséltethette volna, milyen volt Jackie temetése, ki volt ott, mi hangzott el. Még csak azt sem kérdezte meg tőle, hol volt, és mit csinált a gyilkosság napján.

Igazán remek nyomozónak bizonyult! Az elsőrendű gyanúsítottal való beszélgetés során mindössze annyit sikerült elérnie, hogy megmakacsolta magát, és örökre bevágták az orra előtt az ajtót.

A könyvtárban hőség volt, de nyugalom, és miközben Laura az aznap reggel behozott új könyveket katalogizálta, elöntötte a hála, amiért könyvtárosi munkát kapott a kormányzótól. Valószínűleg azért történt, mert a legtöbb nőnél tanultabb volt, és igazán szerette a könyveket, de olyan érzése is volt, hogy

észrevették, újabban engedelmesebben viselkedik. Talán a kormányzó azt gondolta, ha jobb munkát kap, akkor esetleg ilyen marad.

Laura mindig szerette a könyvtárakat. Egészen a gyerekkorától kezdődően, amikor megtanult olvasni, valamiféle kincsesbányának tekintette őket. Emlékezett rá, amikor megkapta Noel Streatfield könyveit, és belevetette magát a balett világába. A *Fekete szépség,* a *Lorna Doone,* az *Emberrablók* és a *Tom Sawyer kalandjai* szintén mind további bepillantást nyújtottak egy olyan világba, amely a mocskos Shepherds Bushon túl volt. Gyakran behúzódott egy könyvvel a könyvtár egyik sarkába, és olyan tökéletesen belemerült az olvasásba, hogy zárórakor a könyvtárosnak kellett megveregetni a vállát.

Az olvasás segítette át élete legnehezebb időszakain: a hosszú, magányos estéken, amikor a Grouch End-i garzonban élt, a Gregoryval való házasságán és különösen Barney halála után. Ezzel talán elmenekült a valóság elől, de egy könyv sokkal jobb volt, mint az antidepresszánsok, és amióta itt volt, Cornton Vale-ben, a könyvek életmentőknek bizonyultak.

Most minden napot a könyvtárban tölthetett, és tudott segíteni és tanácsot adni azoknak a nőknek, akik bejöttek. Volt köztük olyan, aki egész életében még sosem olvasott végig egyetlen könyvet sem. Laura úgy gondolta, szervezhet valamiféle klubot is, ahol könyvekről beszélgethetnek. Hitt abban, hogy még akkor is találhat egy kis boldogságot és nyugalmat, ha sosem jut ki innen, feltéve, hogy megtartja ezt az állást.

De ma mégsem csak a könyvek körül forogtak a gondolatai. A húgaira gondolt, mert épp tegnap kapott levelet Meggie-től.

Mikor meglátta a borítékon Meggie szarkalábas írását, boldogság fogta el, mert Meggie csak egyszer írt, amióta letartóztatták, és utána annyira egyértelműen kiborult a gyilkosság vádjától, hogy Laura megkérte, ne írjon többet.

Amikor megtudta, hogy még mindig szeretik, hogy Meggie és Ivy jól vannak és boldogok, az olyan volt, mintha a szomjhalál szélén egy pohár vizet kapott volna.

A két, sűrűn teleírt oldal csupa magyarázkodás és bűntudat volt, amiért Meggie cserbenhagyta őt. „Túlságosan aggódtam magam miatt ahhoz, hogy elmenjek Skóciába a tárgyalásra” - írta Meggie a levélben valahol, és Laurának csupán erre az őszinte beismerésre volt szüksége.

Ha valaki, akkor ő pontosan tudta, milyen érzés ez. Mesterien elkerült mindent és mindenkit, aki esetleg leleplezhette volna gondosan fenntartott meséit. Valójában megrémült volna, ha Meggie és Ivy akár a tárgyalás előtt megjelentek volna a börtönben. Természetesen szerette volna látni őket, de félt attól, amit megtudhatnak róla.

Az valójában nem jutott eszébe, hogy Meggie-nek is megvoltak a maga démonai, de akkor annyira elmerült a saját nyomorúságában, hogy nem próbált visszaemlékezni és elgondolkozni azon, mi rejtőzhet húga visszahúzódásának hátterében.

A levélben minden benne volt. Meggie bevallotta, hogy prostituáltként dolgozott.

Laura számára a legszomorúbb az volt, hogy ő ezt mindvégig tudta, és nagyon sok szenvedéstől megkímélhette volna Meggie-t, ha ezt bevallja neki.

Amikor Meggie még évekkel ezelőtt elmondta neki, hogy egy éjszakai klub igazgatósági asszisztenseként dolgozik, Laura gyanakodott, mert húga nagyon fiatal volt. Egyik este elment a klubba, és találkozott az igazi asszisztenssel, egy ötvenes éveiben járó férfival. Azt is látta, mi zajlik még a klubban. A fiatal, csinos nők, akik hosztesznek nevezték magukat, valójában csupán kurvák voltak, és arra számítottak, hogy fölszednek egy ügyfelet. A klub a rendkívül drágán mért italokból tartotta fenn magát, és jutalékot kapott a lányok bevételéből.

Ha Meggie még csak most kezdte volna, akkor Laura másként reagál, de addigra már fél éve vagy még hosszabb ideje ezt csinálta, és nem saját magáért tette. Ő gondoskodott Ivyról, ő járatta a titkárnőképzésre, és valódi otthon teremtett számára, mindezt úgy, hogy ő maga is nagyon fiatal volt még.

Laura mérlegelte az összes mellette és ellene szóló érvet, és úgy döntött, nem vesz tudomást a dologról. Nem érezte úgy, hogy erkölcsileg magasabban állna, amikor a saját jövedelmét éveken át bolti lopással egészítette ki.

Másként hogyan lett volna képes Meggie megvenni az islingtoni kis házat? Laura csak a foglaló összegét tudta átadni neki, a törlesztő részleteket pedig lehetetlen lett volna egy bolti vagy irodai dolgozó keresetéből fizetni. Figyelte, ahogyan Meggie lelkesen felújítja a lakást; ez lett a mindene. És mi van akkor, ha a pénzt a teste eladásával kereste? Indítéka a lehető legelfogadhatóbb volt: rendes otthont akart teremteni a kis húgának.

A lényeg, hogy Meggie abban a pillanatban abbahagyta, amint megtehette. Nem süppedt bele az önsajnálatba, egyszerűen elindult, azt a házat eladta, és vett két hasonlót. Laura emlékezett rá, ahogyan Meggie leverte a falról a régi vakolatot, felásta a kertet, festett, tapétázott, kicsempézte a fürdőszobákat. Még egy esti iskolába is járt, hogy megtanulja az alapvető építési munkákat, éjjelenként pedig „csináld magad'' könyveket búj t.

Laura büszke volt a húgaira, amiért használják a képességeiket, és arra a szilárd elhatározásukra, hogy kezdenek valamit az életükkel. Meggie mégis rendkívül különleges helyet töltött be a szívében, mivel igazi kőszikla volt, bizalmas barátnő és az egyetlen ember, akiről mindig tudta, hogy támogatásért fordulhat hozzá.

Szégyellte magát, ha arra gondolt, hogyan rejtegette a húgait az évek során, és ők mégsem voltak soha dühösek vagy keserűek emiatt. Nem jöhettek el az esküvőjére, a bulijaira, nem látogathatták meg a kórházban, amikor megszületett Barney. Nem voltak nála nyaralni Skóciában, és nem tudtak eljönni Barney temetésére sem. Nagyon sok titkos találkát szerveztek, a telefon-beszélgetéseik pedig mesterkéltek voltak, mert Greg, Jackie vagy Stuart hallótávolságon belül tartózkodott. Titokban kellett születésnapi képeslapokat és ajándékokat vennie,

és bármit akartak neki adni, úgy kellett tennie, mintha csak egy baráttól kapta volna.

Freddy visszautasította, hogy részt vegyen ebben. Laura csak egyszer találkozott vele, amikor otthon volt eltávozáson a haditengerészettől, és a testvéreinél lakott. Akkor töltötte be a tizenhetet. Vékony, rövidre nyírt hajú fiú volt, rengeteg pattanással, de nagyon felnőtt viselkedéssel.

- Ha nem vagy elég őszinte ahhoz, hogy bevalld a férjednek és a barátaidnak, hogy vannak testvéreid, akkor nem akarlak ismerni - mondta leplezetlen megvetéssel. - Megértem, hogy először miért hazudtál. Én is elkerültem, hogy beszéljek a szüleinkről vagy Markról és Paulról. De nem tennék úgy, mintha nem léteznének.

Sosem gondolta meg magát. Most harmincnyolc éves, nős, és amikor legutóbb beszélt Meggie-vel 1993-ban, három fia volt, Plymouthban élt, és még mindig a haditengerészetnél dolgozott. Meggie és Ivy büszkén mesélték, hogy tiszt lett, és imádja a fiait. Laura feltételezte, hogy amikor hallott az ítéletéről, nagyon örült, hogy sosem engedte őt a felesége és a családja közelébe.

Freddyvel kapcsolatban Laura nem érzett sokkal többet, mint szívét szúró szomorúságot, de Freddy még csak hároméves volt, amikor ő eljött Barnesból, és azt az egyetlen, évekkel ezelőtti találkozást leszámítva nem találkoztak. De a húgai mások voltak; nagyon sok emléke volt róluk, és mindig törődött azzal, hogy mit gondolnak róla.

Meggie leírta a levelében, hogyan bukkant a nyomára Stuart, és milyen jó volt hozzá, hagyta, hogy kiöntse a szívét, és a nyári lakot is rendbe hozta. Laura ezen elmosolyodott, mert emlékezett rá, hogy amikor a barátaiknál voltak vendégségben, Stuart gyakran megjavított ezt-azt. Amilyen jó hallgatóság volt, abban is hitt, hogy valami gyakorlatias dolgot csináljon.

Kíváncsi volt, vajon mit mondott róla Meggie Stuartnak. El kellett mondania, hogy Greg megmérgezte - ezt a történetet gyakran hozta fel, mert azt kívánta, bárcsak komolyan vette volna Laurát az első alkalommal, és elvitte volna azokat a tablettákat, hogy megvizsgáltassa. Lehet, hogy arról is beszélt Stuartnak, hogy Greg verte, és arról is, hogy semmi pénzt nem adott neki. De azt nem mondhatta el neki, mi vette rá végül, hogy elhagyja ezt az undorító tetűt, mert ezt nem tudta. Laura ezt megtartotta magának.

1972 februárjában vették föl másodszor a kórházba mérgezéssel. Még mindig élénken, teljes részletességgel emlékezett a kínzó görcsökre és arra a bizonyosságra, hogy meg fog halni. De meggyógyult, és amikor hazatért, Greg nagyon kedves volt hozzá. Meggyőzte, hogy nem csupán téved, ha azt hiszi, hogy benne volt a keze a dologban, de a viszonya is véget ért. Újra akarja kezdeni, és azt akarja, hogy jó legyen a házasságuk.

Nagyon tisztán látta Greget és a chelsea-i házukat azon a keservesen hideg napon, amikor hazavitte őt a kórházból. Gregre kellett támaszkodnia, mert még mindig nagyon gyenge volt.

- Arra gondoltam, jobb, ha lefekszel a díványra a nappaliban, mint ha egyedül vagy odafent - mondta Greg, miközben besegítette a házba. - Nézd, lehoztam egy paplant és párnákat, hogy kényelmesen pihenhess és tévézhess. Néhány napig anya vigyáz majd Barney-ra, amíg nem érzed úgy, hogy már elég erős vagy hozzá. Mindannyian nagyon aggódtunk érted.

Laura sosem szerette a házukban lévő díszeket vagy bútorokat. Greg néhány évvel a megismerkedésük előtt vette a házat, és az egész az ő ízlését tükrözte. Nem csúnya volt, csak unalmas. Szinte minden krémszínű volt, a tíkfából készült faliszekrénykék külön megvilágítást kaptak, hogy Greg különböző sporttrófeái jól láthatók legyenek. A férfi képei ugyanilyen unalmasak voltak, kietlen vidékeket ábrázoló tájképek, az egyiken pedig egy nyomasztó vénasszony ült egy kapuban.

Az otthon töltött első néhány napban, amikor Laura még nagyon rosszul érezte magát, és egy olyan szobában feküdt, ahol semmi sem volt az ő személyiségéből, arra a következtetésre jutott, hogy az ő hibája volt, hogy Greg annyira uralkodóvá vált. Még a házasságuk előtt kellett volna elfogadtatni a véleményét a házzal kapcsolatban és tisztázni, hogy nem csak otthonülő feleség akar lenni. Akkor egyenrangú társakként kezdték volna a közös életüket.

De a kellemetlen igazság az volt, hogy amikor Greg-gel találkozott, akkor ő valójában pénzes pasikra hajtott. Csak gazdag férfiakkal járt szórakozni. Ha valaki nem engedhette meg magának, hogy sikkes helyekre vigye, és drága ajándékokat vegyen neki, az semmire sem jutott vele.

Amikor Jackie megint összejött Rogerrel, és azt mondta, hogy össze fognak házasodni, Laura pánikba esett. Roger nem szerette őt, sosem jutott túl azon, amit a barátjával, Stevennel tett, és Laura félt, hogy Jackie meghajol majd Roger véleménye előtt, és elhagyja őt. Tehát hidegvérrel keresett valakit, aki feleségül veszi.

Nem kellett nagyon messze keresgélnie, mert Greg a főnöke volt. Az életében szereplő legtöbb férfitól eltérően nőtlen volt, Nagyon sikeresnek számított, egy chelsea-i házzal és egy drága autóval büszkélkedhetett, és meg tudta adni Laurának azt a fajta elragadó életet, amelyre vágyott.

Ezenkívül elit családból származott. Csak a kiváltságosok számára nyitva álló középiskolába járt, utána pedig Cambridge-be. Essexben élő családja is elég előkelő volt. Házasságukkal Laura levetette magáról valódi származása utolsó darabkáit, és ha gyerekük lesz, sosem kell majd azoktól a megaláztatásoktól szenvednie, amelyektől neki kellett. Ennek érdekében hajlandó volt szemet hunyni Greg kisebb hibái fölött: hogy túl nagy az orra, és túl vékony az ajka. Elvégre több mint 180 cm magas, vékony és egészséges, mert gyakran járt fallabdázni és golfozni. Gyönyörű, csináltatott öltönyökben és olasz cipőkben járt, és sötét frizurája tökéletes volt. Emellett kivételesen jó szeretőnek bizonyult, és nagyvonalúnak is, tehát Laura úgy döntött, nem vesz tudomást arról az egyetlen tulajdonságáról, amelyet igazán nem szeretett: hogy nagyon makacs, és túlságosan uralkodó típus.

Sokkal-sokkal később, amikor már házasok voltak, belátta, hogy Greg ugyanolyan hidegvérrel választotta őt feleségül. Egyszer elmondta neki, hogy a távolból figyelte őt a Harrodsban, miközben néhány játékot mutatott be, és azt mondta, hogy Laura mosolya, ápolt megjelenése és kecses mozgása hatására jött rá, hogy tökéletes feleség lesz számára.

Greg szerencsétlenségére úgy választotta ki őt, mintha egy autót választott volna egy bemutatóteremben, és tesztvezetés nélkül vette volna meg. Lehet, hogy jó minőségűnek tűnt, de valójában leértékelt áru volt, sok sok hibával, és amikor ezek kiderültek, Greg vissza akarta cserélni őt.

De azon a februári napon, amikor Laura gyönge és szomorú volt, Greg pedig nagyon kedves és szeretetteljes, Laura tényleg félre akarta tenni az egészet, mert Barneyra kellett gondolniuk, és égett a vágytól, hogy olyan boldog otthont nyújtson számára, amilyen neki sosem volt.

Greg elvitte Barneyt az anyjához, mert úgy gondolta, nem tesz jót neki, ha látja Laurát, miközben olyan rosszul van. A következő napokban leste Laura minden kívánságát, és csak időnként ugrott el az irodájába néhány órára.

Laura már egy hete otthon volt, amikor azt kérte, hozzák haza Barneyt. Sokkal jobban érezte magát, már fölkelt az ágyból, nagyszerűen tudott ételt készíteni, porszívózni és mosogatni, és nem látta okát, hogy Barney továbbra se legyen otthon, mivel nagyon hiányzott neki.

- Szükséged van előtte egy lábadozási időszakra - mondta Greg. Megcsókolta Laurát, és hátrasimította a haját. - Valószínűleg nem a méreggel kezdődött, már hosszú ideje túlhajszolt és kimerült voltál. Egyszerűen még nem leszel képes megbirkózni egy eleven totyogóval. Foglalok neked szállást egy szép szállodában valami napsütéses helyen, hogy teljesen talpra tudj állni, mielőtt megint anya lennél.

Természetesen ugyanaz történt, amit Greg olyan gyakran művelt régen is, visszafordította Laura kifogásait, és előadta a saját kedvesnek és logikusabbnak tűnő tervét. Azzal érvelt, hogy Barney kiegyensúlyozott és boldog az anyjánál, és ha Laura visszakapja őt, mielőtt igazán vigyázni tudna rá, akkor esetleg visszaesne, és ez rossz lenne a kisfiúnak.

Laura a tervek szerint egy hónapra ment Madeirára, és Greg rögtön másnap kivitte őt a repülőtérre.

A madeirai Reid's Hotel olyan remek hely volt, hogyha valakit ideküldött a férje, az nem képzelhette, hogy ez nem szeretetből történt. A kikötő fölötti sziklákra épült, és a kecses, régimódi luxus és stílus mintapéldánya volt. Laura gyönyörű, tengerre néző szobát kapott. A szálloda körül lévő kertek elképesztők voltak, mert az egész évben enyhe éghajlat tökéletes volt az egzotikus növények számára.

Laura először élvezte az egész hely fényűzését, mert csodálatos ételeket kapott, és a kiszolgálás első osztályú volt. Az egész napját azzal tölthette, hogy a medence mellett feküdt egy párnázott nyugágyon, könyvvel a kezében, vagy a szép városkában sétált. Hamarosan kezdte magát nagyon jól érezni, haja ismét

fényes lett, bőre aranybarnára sült, és visszanyerte korábbi súlyát. Noha voltak emberek, akikkel beszélgethetett, és időnként kirándulni ment velük, a második héten kezdte magányosnak érezni magát.

Greg minden második este fél hatkor telefonált. Bár mesélt olyan dolgokat, amiket Barney tett vagy mondott, Laurának úgy tűnt, hogy a hívások túl rövidek, és Greg félresöpört minden kérdést, ami arra vonatkozott, hogy Laura korábban menjen haza.

Tizenhat napja volt a Reid's-ben. Már a személyzet minden tagjának tudta a nevét, tucatnyi vendég érkezését és távozását látta, végigolvasta a könyvtár szinte összes angol nyelvű könyvét, és egyre jobban unatkozott. Miután megivott egy egész üveg bort, és mellé néhány nagy pohár konyakot, elég bátornak érezte magát ahhoz, hogy felhívja az anyósát, és beszélgessen vele Barneyról.

Férje családja egy gyönyörű, régi vidéki házban élt, az essexi Brentwood közelében. Mellettük volt a templom, ahol összeadták Greggel. Laura sosem került közel Greg szüleihez. Mindig úgy érezte, hogy lenézik őt. Mrs. Brannigan nagyon kritikus volt vele, fintorgott, és ilyen megjegyzéseket tett: „Nos, én természetesen nem értelek meg benneteket, modern lányokat, az én időmben egy feleség a férje kívánságai szerint cselekedett."

A házvezetőnő, Mrs. Peebles vette föl a telefont. Azt mondta, Branniganék Walesben vannak a barátaiknál. Amikor Laura megkérdezte, hogy Barney velük van-e, úgy tűnt, Mrs. Peebles zavarba jött a kérdéstől, és bár Laura kicsit részeg volt, a nő válaszából rájött, hogy Barney nincs a nagyszüleinél, és soha nem is volt.

Laura ekkor a chelsea-i házat hívta, de senki sem vette föl a telefont. Fölhívta az egyik szomszédot, aki azt mondta, hogy már legalább két hete nem látták sem Greget, sem Barneyt. Ezután Greg legjobb barátját, John Merchallt tárcsázta. A férfi habozása arra utalt, hogy pontosan tudja, hol van Greg, de időre van szüksége ahhoz, hogy kitaláljon valami hazugságot. - Mondott valamit arról, hogy talán elmegy valami szállodába, pihenni egy kicsit - mondta végül, de nem tudta vagy nem akarta megmondani, hova.

Laura azonnal tudta, hogy Gregnek biztosan szeretője van, és a nő keze van a dologban. Kevés apa választaná azt, hogy egyedül elvisz egy tizennyolc hónapos babát egy szállodába a tél közepén. Egy olyan alkalmatlan apa, mint Greg, semmi esetre sem tenne ilyet. De nagyon is elviheti a gyereket ahhoz a nőhöz, aki csak a megfelelő pillanatra vár, hogy a következő felesége legyen.

Laura átkozta magát, amiért nem ragaszkodott hozzá, hogy beszéljen az anyósával Barneyról abban a pillanatban, amikor kijött a kórházból. Azért is szidta magát, amiért elég ostoba volt ahhoz, hogy Greg meggyőzhette, egy pszichotikus drogdíler kevert sztrichnint a fekete kapszulákba, nem pedig ő. Most már nem volt kétsége afelől, hogy Greg minden ismerősének azt mondta, vagy célzott rá, hogy kórházi tartózkodása drogfüggőséggel áll kapcsolatban. Ha valaki felhívja a kórházi egészségügyi személyzetet, hogy mondják el a

véleményüket, akkor sajnos még ők is azt fogják megerősíteni, hogy Laura amfetamint szedett, mivel megtalálták a drog nyomait, amikor kivizsgálták.

Bármelyik bíróság előtt alkalmatlan anyának tűnne. És ha Gregnek ítélnék Barney felügyeleti jogát, akkor a férje megtarthatná a drága házát, ő pedig az utcára kerülne.

Másnap reggel jött el a Reid's-ből. Előtte rábeszélte a szállodavezetőt, hogy adjon utasításokat a személyzetnek, hogyha a férje telefonálna, akkor mondják azt, nincs a szobájában, de ne árulják el, hogy elment. Azt az ürügyet használta, hogy azért megy haza, mert hiányzik neki Greg, és meg akarja lepni. Úgy tűnt, a férfit meghatotta a romantikus gesztus.

A repülőjegy módosítása nem volt probléma, és amint a gép felszállt, csak Barneyra tudott gondolni. Nem törődött vele, hogy valószínűleg elveszíti az otthonát. Egyébként sem érezte soha a sajátjának, és tudta, hogy képes új életet teremteni magának Greg pénze nélkül is. De nem bírta elviselni, hogy elveszíti a gyermekét. Soha semmi és senki nem váltotta ki belőle megközelítőleg sem azokat az érzéseket, ahogyan Barney iránt érzett. Szerette Meggie-t és Ivyt, azt állította, hogy szerette Greget és más férfiakat, de amikor a karjában tartotta Barneyt, vagy akár csak ránézett, pontosan tudta, mit jelent az igazi szeretet. Valami olyan erős és tiszta dolog volt, amelytől a szíve megerősödött, és gyorsabban vert. Sosem fogja engedni, hogy más nő nevelje föl; Barney az övé, és ha kell, ölni fog érte.

Mire a Heathrow repülőtérre ért, kidolgozta a tervét. Mivel Gregnek a látszat volt a mindene, olyan helyzetbe kellett hoznia, amikor a Laura szerint megfelelő dolgot kell tennie, különben megszégyenül. Tehát taxiba ült, és egyenesen Greg actoni gyárába ment.

Megkönnyebbülésére a férfi ezüst Mercedese az irodáknál parkolt. Laura mindig tudta, hogy a munka fontosabb Gregnek, mint a szerelem vagy a család, és ez is megerősítette ebben. Annak is örült, hogy napbarnított bőrével a legjobb formában van, ragyogóan és szédítő-en néz ki vörös, hosszú kabátjában, amely alatt egy fekete miniruhát és hosszú, fekete csizmát viselt.

Kifizette a taxit, két bőröndjét kint hagyta az udvaron, és belibegett az irodaházba.

- Mrs. Brannigan, milyen nagyszerű, hogy újra látom! - kiáltott fel Miss Lofts, a recepciós. - Mr. Brannigan várja önt?

Miss Lofts korábban Greg apjának dolgozott, és a vállalatnak szentelte az életét. Ötvenéves múlt, ősz, dauerolt frizurát viselt, és kedvelte a csináltatott kosztümöket és a masnikat a blúzán. Greg azt mondta, Miss Loftsé az utolsó szó a termelésben.

- Nem, meg szeretném lepni őt - mondta Laura, ragyogó mosolyt villantva rá. Tudta, hogy itt szeretik őt, mert az emberek közülük valónak tekintették: Laura a Tiger Toys promóciós csapatban dolgozott a házasságkötés előtt, és jó néhány barátot szerzett a cégnél. - Annyira hiányzott, hogy korábban hazajöttem Madeiráról.

- Jó látni, hogy ilyen jól néz ki - mondta Miss Lofts, őszintén mosolyogva. - Menjen be, és lepje csak meg. Csak az értékesítési csoporttal tárgyal, és mindenki örülni fog, hogy láthatják magát.

Ha Laura nem lett volna olyan nyugtalan, akkor talán elnevette volna magát, mert akkor sem időzíthette volna jobban az érkezését, ha ismerte volna Greg aznapi programját. Az értékesítési csoport olyan férfiakból állt, akiket igazán jól ismert, és akikkel sok részeg éjszakán együtt szórakozott, mielőtt elkezdett volna a főnökükkel járni. Fölszaladt a lépcsőn, és sokkal magabiztosabbnak érezte magát.

Kopogtatás nélkül nyitott be Greg irodájába.

- Tadamm - mondta, és karjával színpadias mozdulatot tett. Kikerülte a Greggel szemben ülő három férfit az íróasztalnál, átrohant a szobán, és megölelte a férjét. - Szia, drágám - mondta. - Nem tudtam tovább távol maradni tőled.

Greg megdöbbenése érezhető volt, de gyorsan magához tért.

- Laura! Csodálatosan nézel ki, de talán jobban tennéd, ha lent várnád meg, amíg végzünk.

- Ugye nem bánjátok, ha itt vagyok, fiúk? - kérdezte, és kacéran rájuk mosolygott, miközben az íróasztalra ült. - Mindenkinek készíthetek egy kis kávét.

Harry Michaels, Frank Crew és Sid Emery mind örömmel vigyorogtak rá. Régen mind a három férfi csapta neki a szelet. Annak ellenére, hogy középkorúak voltak, mindhármuk bővelkedett nőügyekben. De a szívük mélyén tisztességes, keményen dolgozó családapák voltak, és nem helyeselték volna azt, amire Greg készült Laurával szemben.

Greg beadta a derekát, és hagyta, hogy Laura elkészítse a kávét. Az asszony számításának megfelelően csupán percek kérdése volt, hogy Harry bókoljon neki, milyen jól néz ki.

- Még jobban fogok kinézni, amint találkozom Barneyval - mondta Laura. - Lent van Greg anyjáéknál. Fölhívnád őt, Greg, és szólnál neki, hogy mindjárt megyek érte?

- Később, Laura - mondta Greg. Idegesnek tűnt.

- Akkor fölhívom én - mondta Laura, és Greg telefonjáért nyúlt. - Alig várom, hogy találkozzak vele - mondta a többieknek. - Olyan érzés, mintha nem csupán két hétig, hanem egy évig nem lettem volna itthon.

Greg kinyújtotta a kezét, és nem hagyta, hogy Laura fölvegye a kagylót.

- Én megyek el érte, Laura, te menj haza, és várj otthon.

- De ez ostobaság - nevetett Laura. - Neked dolgoznod kell. Sokkal egyszerűbb, ha én megyek.

- Ugyan, hadd menjen el a gyerekért, Greg! - mondta Harry. - Neked később lesz az a találkozód a művészeti osztállyal. És nézz rá Laurára, olyan türelmetlen! Az anyák nem tudnak várni, ha a gyerekeikről van szó.

Greg most már nyugtalannak tűnt.

- Azt mondtam anyámnak, ma később megyek, hogy át tudjak nézni néhány régi számlát apával - mondta, és Laura szinte látta, amint töri a fejét valami hihető kifogáson. - Azt mondta, el akarják vinni Barneyt egy barátjukhoz ebédre, tehát nem fognak visszaérni négy előtt. Maradjunk ebben, jó?

Laura nem teljesen azt érte el, amit akart, de látta, hogy sarokba szorította Greget. Attól fél, hogy nem fogja visszakapni Barneyt, ha Laura felhívja az anyját, és rájön, hogy a kisfiú sosem volt náluk.

- Ha te mondod - mondta morcosan. Odament Greghez, és arcon csókolta. - Akkor siess haza, én pedig főzök magunknak valami különlegeset.

Később, amikor hazaért, Laura gyorsan kipakolta a bőröndjeit, utána pedig elkezdte módszeresen átkutatni Greg dolgozószobáját. A papírjai között talált egy két nappal korábban kiállított nyugtát egy Bond Street-i ékszerésztől, egy 750 fontos nyakláncról. Egy űrlapot is talált, amellyel kérvényezni lehet, hogy egy gyereket egy felnőtt útlevelére írjanak. Egy szekrény aljában, ahol Greg iratokat tartott, talált egy borítékot, amelyben 1000 font volt.

Két héttel korábban ezek egyike sem tűnt volna gyanúsnak. Azt gondolta volna, hogy a nyaklánc az ő meglepetése lesz. Amikor Greg először javasolta, hogy Laura utazzon Madeirára, azt mondta, szeretné, ha Greg és Barney is vele mennének. A férfi felhívta a figyelmét, hogy a gyerek nem utazhat, mert nincs rajta Laura útlevelén, tehát azt gondolhatta volna, hogy ezt pótolja, fölkészülve arra az esetre, ha Laura egy másik alkalommal magával akarná vinni Barneyt. Ami a pénzt illeti, éppenséggel lehet valami jogos indoka arra, hogy ilyen sok készpénzt tart otthon.

De annak a felfedezésnek a fényében, hogy Barney nem volt az anyósánál, az egész teljesen másként nézett ki. Laura tökéletesen biztos volt benne, hogy Greg ennek az új nőnek vette a nyakláncot, és azért hagyta elöl a nyugtát, mert nem számított rá, hogy Laura ilyen hamar hazaér. És azért akarta Barneyt fölvenni az útlevelére, hogy kivigye őt az országból. Ami a készpénzt illeti, úgy vélte, hogy Greg elkezdte elrejteni a pénzét, hogy amikor végül a válóper bíróság elé kerül, úgy nézzen ki, mintha nagyon kevés pénze lenne.

Laura elővigyázatosságból előszedte Barney születési anyakönyvi kivonatát, és elrejtette egy régi piperetáskában. Ez legalább megakadályozza majd, hogy Greg elkészítse az útlevélkérelmet.

Kora délután beült az autójába, egy sárga, bogárhátú Volkswagenbe, és visszament Actonba. De most, miután ellenőrizte, hogy Greg autója még mindig ott van, az utcában távolabb várakozott, ahol láthatta Greget kijönni. Délután fél négykor az ezüst Mercedes kigurult a parkolóból, Laura pedig messziről követte az Uxbridge Roadra. Amikor Greg nyugatra, Ealing felé fordult, Laura gyanúja beigazolódott, mert a szüleihez nem erre kellett menni.

Tudta, hogy autója túlságosan feltűnő ahhoz, hogy titokban követhessen vele valakit, ezért le kellett maradnia, és maga elé kellett engednie néhány kocsit. Azt gondolta, teljesen elvesztette szem elől, amikor befordult egy sarkon, ahol látta Greget befordulni, de aztán eltűnt előle. Miután azonban továbbment az úton,

észrevette, hogy a legtöbb mellékutca zsákutca, ahonnan meglátható majd Greg autóját, ha ezek egyikében parkol. Megfordult, és elindult visszafelé. Behajtott az első utcába, amely mellett eljött. Ez egy elegáns ikerházakból álló, csöndes, fákkal szegélyezett, félhold alakú házsorhoz vezetett. Greg autója ott állt az egyik ház előtt.

Már majdnem besötétedett. Laura az autójában ült, és fortyogott a tehetetlenségtől. Szívesen beviharzott volna a házba, de nem tehette, mert lehetséges, hogy esetleg téved, és ha Barney bent van a házban, megrémülne a kiabálásától és szitkozódásától. Tehát csak ült és várt, alaposan megnézte a házat, és próbálta kitalálni, milyen ember a tulajdonosa. De a sötétben keveset látott, csak a kinti lámpákat a tölgyfa bejárati ajtó két oldalán, a garázs előtt parkoló piros Minit és az előkertben álló két kopár fát.

Háromnegyed órán keresztül várt, mire Greg végre kijött, és egy nagy táskát hozott magával. Egy nő követte, és a kezében tartotta Barneyt. Laura vére forrni kezdett a látványtól, hogy egy másik nő úgy tartja kezében a gyerekét, mintha a sajátja lenne. A ház előtt egy utcai lámpa eléggé megvilágította a nőt ahhoz, hogy Laura lássa. Vékony, szőke nő volt, maxiszoknyában és valami kardigánban vagy kabátban. Harmincöt év körülinek, Gregnél pár évvel fiatalabbnak nézett ki.

Greg az autója csomagtartójába tette a táskát, majd kinyitotta a hátsó ajtót, és elvette Barneyt a nő kezéből. A hátsó ülésre ültette, és becsukta az ajtót. Aztán a nőhöz fordult, és hosszan megcsókolta.

Laura beindította az autóját, és elhajtott. Nem fogja Greget hazáig követni - ő akart először hazaérni. Tudta, hogy úgy vezet, mint egy dühöngő őrült, de nem törődött vele. Nem nagyon számított neki, hogy Gregnek szeretője van. Azt viszont nem tudta elfogadni, ahogyan elvitte a fiát, hogy a nő házában maradjon, és hagyta, hogy ő mosson rá, öltöztesse és etesse.

Negyedórával Greg előtt ért haza, és várakozás közben próbált lecsillapodni. De abban a pillanatban, amikor meghallotta Greg autóját, kirohant, és felrántotta a hátsó ajtót, hogy elérje Barneyt, még mielőtt Greg leparkolt volna.

- Várj egy kicsit, az egész este előtted áll - hallotta elmosódottan Greg hangját. De csak megragadta a kisfiút, szorosan magához szorította, és visszafutott a házba.

- Mama - mondta Barney csodálkozva, és kis kezébe fogta Laura egy hajtincsét. - Mama.

Sötétkék gyapjú kezeslábasban és egy piros és tengerészkék csíkos pólóban volt. Laurának egyik darab sem volt ismerős. Sötét haját rövidre nyírták, amitől hirtelen inkább fiúsnak tűnt, mint babásnak. Laura érezte rajta a nő parfümjének illatát, valami határozatlanul ismerős illatot. Úgy érezte, ölni tudna, amiért ez az új nő az ő fiára merte erőszakolni az ízlését és az illatát.

Ölelgette és csókolgatta Barneyt, de a kicsi addig izgett-mozgott, míg kiszabadult Laura szoros öleléséből.

- Most tegyél le! - mondta.

Amikor letette, Barney eltotyogott a nappaliba, és egyenesen az ott tartott, játékkal teli dobozhoz ment. Magasabbnak és izmosabbnak tűnt, mint anyja elutazása előtt volt, és amikor megfordult és rámosolygott, Laura elsírta magát.

Greg hangja riasztotta fel a háttérből.

- Jól néz ki, ugye? Már sok új szót is tud. Hazafelé azt mondta, csoki. Régebben csak annyit mondott rá, hogy cso-cso.

- Azt vajon mondja, hogy a mamit szeretném, nem pedig apa ribancát? - zokogta Laura. - Megkérdezte-e, hogy miért van Ealingben ahelyett, hogy a nagyiéknál lenne?

Greg arca elfehéredett.

- Miről beszélsz? - kérdezte. - Jóságos ég, Laura, még két perce sincs, hogy hazaértél, és máris összevissza beszélsz.

A férfi nagymestere volt annak, hogy úgy láttassa a dolgokat, mintha Laura lenne a hibás. Most is ezt tette.

- Nem beszélek összevissza, te szemétláda - mondta Laura. Ruhája ujjába törölte a szemét, és próbált halkan beszélni, mert nem akarta megrémíteni Barneyt. - Ne is próbálj hazudni és azt mondani, hogy az a nő csak egy gyerekcsősz volt, vagy bármi más kifogást keresni. Tudom! Barney még csak anyádék közelében sem volt. Követtelek, hogy lássam, hol tartózkodott, amíg nem voltam itthon. Ezt magyarázd meg, ha tudod.

Greg elnémult. Laura szinte látta, amint agyában forognak a fogaskerekek, és próbál előállni valami hihető mesével.

- Semmiről sem fogok beszélni, amíg Barney itt van - mondta fölényesen. - Meg kell innia a teáját, el kell mennie fürödni és lefeküdni. Addig szíveskednél befogni a pofádat?

Sarkon fordult, és elment otthonról. Laura reszketett a dühtől. Tudta, hogy Greg egy kocsmába megy, ahol egy ital mellett gyorsan kiagyal majd valami történetet, és Laura bármit tesz vagy mond is, azt a visszájára fordítja majd, hogy ő tűnjön áldozatnak.

Elevenébe vágott, amikor Barney fürdés közben azt mondta, „Jan Jant akarom”, és óriási erőfeszítésébe került visszatartani a sírást.

- Jan Jan már elment - mondta, és megcsiklandozta Barneyt, hogy megnevettesse, de ettől nem múlt el az az érzése, mintha egy acélpántot szorítottak volna a szívére.

Aznap éjjel Greg nem jött haza. Laura csak várt és várt, de éjjel fél egykor már tudta, hogy nem fog hazajönni. Úgy vélte, visszament a nőhöz, és most megbeszélik, mi legyen a következő lépésük.

Másnap Laura bevásárolt, elvitte Barneyt hintázni, és egész napja a feleség és anya szerepével járó szokásos napi rutinnal telt. De tökéletesen biztos volt benne, hogy Greg azt akarja, lépjen ki az életéből.

Greg sosem volt odaadó apa. Laura kételkedett benne, hogy igazán szeretné, ha Barney jelen lenne az új életében, amelyet ezzel a másik nővel tervez, de a

tetteit most is az fogja meghatározni, hogy milyen hatással vannak a róla kialakult képre.

Nem választhatja felesége és gyermeke nyílt elhagyását; saját magát kell áldozatnak feltüntetnie. Bizonyára már elmondta a szüleinek és a barátainak, hogy Laura labilis személyiség, drogozik, és alkalmatlan anya. Talán még azt is mondta, hogy egy másik férfival ment külföldre. Mindenki tisztelettel nézne föl rá, ha magához venné a fiát, és küzdelmesen, egyedül kellene fölnevelnie.

Laura nem tudta megérteni, hogy a másik nő miért akarná a nyakába venni valaki más gyerekét. De talán nem lehet saját gyereke, esetleg Greg elhitette vele, hogy csak Barneyval együtt kaphatja meg őt.

Laura rögtön rájött, hogy nem rohanhat el azonnal valahova Barneyval. Nagyon kevés saját pénze volt, és nem volt olyan hely sem, ahova vinni tudta volna. Találnia kell egy lakást, ahol Greg sosem találja meg őket, mert tudta, hogy utána fog jönni, csak azért, hogy bosszantsa őt.

Ez azt jelentette, hogy időt kellett nyernie, nyugodtnak kellett maradnia, és még azt a látszatot is kellett keltenie, hogy egyetért bármivel, amivel Greg előhozakodik, miközben saját terveket készít.

Greg aznap este akkor jött haza, amikor Laura már lefektette Barneyt. Arca merev és hideg volt, és Laura egy kicsit élvezte, hogy úgy viselkedik, mintha mi sem történt volna. Úgy tűnt, Greg megdöbbent attól, hogy a nappaliban az asztal vacsorához van terítve. Laura biztos volt benne, hogy Greg arra számított, kiabálni kezdenek, amitől megint sarkon fordulhat, és elmehet otthonról.

- Feltételezem, hogy el akarsz válni - mondta Laura, miközben felszolgálta a boros csirkecombot. - Nem tetszik az ötlet, azt hittem, egy életre házasodtunk össze, de ha ezt akarod, akkor csináljuk a lehető legbarátságosabban.

Amint várta, Greg megpróbált vitát provokálni. Mindent kifordított és Laura hibájaként tüntetett fel, és azt állította, hogy Laura „nehéz eset”, és nem alkalmas arra, hogy egy vállalatigazgató felesége vagy anya legyen. Felhozta a vidékre költözés visszautasítását, a droghasználatot, és azzal vádolta, hogy egyébként is csak a pénzéért és a társadalmi pozíciójáért ment hozzá.

Laura nem ment lépre, csak bólintott, mintha egyetértene Greg minden kifogásával.

- Akkor térjünk a lényegre - mondta. - Mik a szándékaid?

Greg azt mondta, nem tudja. Laura azt mondta, egyelőre folytassák az életüket, amíg rá nem jön, mit akar.

Elmúlt a tél, beköszöntött a tavasz, és Laura továbbra is próbált csöndben maradni, miközben fokozódott köztük a feszültség. Greg akkor jött és akkor ment, amikor kedve tartotta. Nem mondta el, mit csinál, mit akar, és nem is próbált barátságos lenni. Amikor Laurához beszélt, udvariatlan és elutasító volt; koszos ruháit a padlóra dobta, késő éjjel vacsorát követelt, aztán egyetlen falat után félrelökte, és azt állította, förtelmes.

A közeli Kings Roadon Laura magával egykorú nőket látott, akik butikokban vásároltak, flörtöltek, nevetgéltek, és jól érezték magukat, neki pedig, csupán huszonhét évesen, Barneyn kívül senki és semmi más nem volt az életében.

Jackie eladta az első, felújításra és eladásra vett házat, és hatalmas haszonra tett szert, amelyet azonnal más ingatlanokba forgatott. Semmi másról nem tudott beszélni, csak építkezésekről és tervekről és arról, hogy milyen boldog Rogerrel. Meggie és Ivy szintén meghirdették a lakásukat, miután hallottak Jackie sikeréről, és azzal voltak elfoglalva, hogy egy másikat találjanak. Laura úgy érezte, nem képes elmondani nekik, milyen rosszul mennek a dolgai, vagy mennyire fél attól, hogy Greg végül esetleg valami szörnyűséget tesz vele. Tehát amikor találkozott velük, úgy tett, mintha minden rendben lenne.

Belle gyakran ugrott be hozzá, hogy meglátogassa. Elköltözött szülei Muswell Hill-i házából, összeköltözött valakivel a Fulham Roadon, és drámaiskolába járt. Belle izgatottsága és bámulata, amelyet London központjával, a klubokkal, az üzletekkel és a fiúival kapcsolatban érzett, olyan volt Laurának, mintha smirglivel dörzsölgették volna. Azon tűnődött, meddig képes még elviselni Greget idegösszeomlás nélkül.

De addig nem tudott elmenni, amíg nem volt több pénze, és egyre nehezebben sikerült bármi plusz összeget kipréselni a heti konyhapénzből. Ha azzal próbált takarékoskodni, hogy vagdalt húst vásárolt, akkor Greg egész szelet húsokat követelt; ha azt mondta, hogy Barneynak új cipő kell, akkor megnézte Barney lábát, és azt mondta, még jó rá az a cipő, amelyet hord. Olyan volt, mintha tudná, mire készül.

Április végére már verte. Az első alkalommal csak egy pofon volt, amikor Laura elfelejtette elhozni a kedvenc cipőjét a cipésztől. Greg dühöngött, és azt mondta, Laura dolga az ilyesmikkel törődni, és megütötte.

Ekkor másnap bocsánatot kért, még magához is ölelte Laurát, és megígérte, hogy soha többé nem történik meg. De megtörtént; csupán egy héttel később ököllel ütött a gyomrába, és Laura még alig jött rendbe, amikor egyik este Greg elverte, mert kiöntött egy kis zsírt a konyhában a padlóra, amelyen a férfi megcsúszott, amikor hazaért. Olyan volt, mint egy megszállott, a hajánál fogva rángatta ki Laurát az ágyból, és úgy püfölte a gyomrát, mintha egy medicinlabda lenne.

Ettől kezdve folyamatos volt az erőszak. Laurának semmit sem kellett tennie vagy mondania ahhoz, hogy felbőszítse Greget. Bármiért nekiesett, és állandóan ordított, hogy tűnjön el a házból, és soha ne jöjjön vissza. De Laura nem akart Barney nélkül elmenni, mert tudta, hogy Greg ezt reméli.

De minél többször megütötte, minél sértőbb stílusban beszélt vele, Laura annál értéktelenebbnek érezte magát. Néha úgy érezte, Gregnek igaza van, ő egy senkiházi, és talán nincs joga Barneyra.

Június elején, egy péntek estén látta be véglegesen, hogy Greg végül meg fogja ölni, ha nem megy el.

Nyolc óra körül ért haza, bűzlött az italtól, és megkérdezte Laurától, hova tette a golfütőit. Amikor legutóbb golfozott, a konyhában hagyta a táskáját, és Barney kihúzta az egyik vasütőt, és összetört vele egy vázát. Laura akkor a biztonság kedvéért az előszobaszekrénybe tette az ütőket, ahol a kabátokat tartották. Éppen mosogatott, tehát megmondta Gregnek, hol találja az ütőket. A következő pillanatban Greg megragadta a haját, és kirángatta Laurát a konyhából.

- Te szeded ki onnan! - üvöltötte. - Te lusta, büdös kurva!

Laura tudta, hogy Greg akkor is meg fogja verni, ha csöndben marad, és az igazságtalanság meg a kegyetlenség hatására felcsattant.

- Ha még egyszer megütsz, lemegyek a gyáradba, és elmondom, hogy vered a feleségedet! - ordította vissza.

Egy pillanatra úgy gondolta, ez megállította, mert Greg kinyitotta az előszobaszekrényt, és kivette a golftáskát. De hirtelen visszafordult Laurához, megragadta a vállát, a másik kezével pedig előhúzott egy ütőt, és azzal ütötte.

Az ütés a vállát érte. Laurának sikerült elmenekülnie Gregtől, és kirohant a konyhába. De Greg utána jött, és végigvágott a lábán az ütővel, Laura pedig a padlóra zuhant.

Ekkor teljesen ki volt téve Greg szeszélyének. A férfi újra meg újra megütötte, és olyan aljas ocsmányságokat üvöltött, mintha egy gonosz szellem szállta volna meg. Laura sikoltozott, könyörgött, hogy hagyja abba, és gondoljon Barneyra, aki fönt van az emeleten, de semmit sem ért el vele.

A fájdalom hihetetlen volt. Minden ütés égetett, és Laura megpróbált összegömbölyödni, hogy védje magát, de azt hitte, belehal a hátára záporozó ütésekbe.

Aztán Greg, amilyen hirtelen kezdte, olyan gyorsan abbahagyta, és ledobta az ütőt a földre Laura mellé.

- Ezt te tetted velem - fröcsögte. - Olyan gonoszt csináltál belőlem, amilyen te vagy.

Ekkor elment, kirohant a házból, és még csak azért sem állt meg, hogy fölvegye a golftáskáját. Laura hallotta, amint a kocsija elindul, és gyorsan végigzúg az utcán.

Már sírni sem volt képes. Sokkot kapott a verés fájdalmától és attól a gondolattól, hogy Greg ennyire gyűlölheti. De tudta, hogy aznap éjjel valahogyan el kell tűnnie Barneyval. Amint Greg összeszedi az eszét, vissza fog jönni a fiáért.

Semmi értelme sem volt hívni a rendőrséget. „Családi ügynek” neveznék, és azt mondanák, hogy a házban kell maradnia Barneyval, és a bíróságon kell érvényesíteni a jogait. Gregnek volt pénze, és voltak ügyvédi kapcsolatai. Először magával ragadná Barneyt, aztán hétfő reggel az ügyvédjénél lenne valami olyan mesével, hogy Laura veszélyezteti Barneyt. Azt is elérné, hogy az emberek neki higgyenek, ehhez jól értett, Laura pedig sosem kapná vissza a kicsikéjét.

Minden erejére szükség volt ahhoz, hogy felhúzza magát a szekrényajtókon, aztán fájdalmas lépésekkel elért a lépcsőhöz.

Elég nehéz volt megpakolni néhány táskát a saját és Barney ruháival, amikor minden mozdulat olyan érzést okozott, mintha egy tőr járná át. Igazán nem tudta, hogyan vitte le a táskákat a lépcsőn, és tette be az autójába. Egy kis táskába tett néhány játékot Barneynak, aztán bement Greg dolgozószobájába, hogy megnézze, talál-e valamennyi pénzt.

Aznap éjjel csupán arra a néhány rövid másodpercre szűntek meg a fájdalmai, amikor talált egy nagy barna borítékot ugyanott, ahol még februárban találta a pénzt. Azt gondolta, ez nem ugyanaz a pénzköteg, mert másik borítékban volt, de egy gyors pillantás elárulta, hogy még több, mint amennyi az előző borítékban volt.

Amikor a pénzt már biztonságban elrejtette a retiküljében, visszament a lépcsőfordulóra, és megállt a tükör előtt, hogy megerősítse magát, mielőtt kivenné Barneyt a kiságyából. Hála istennek az arcán nem voltak nyomok, de amikor felhúzta a blúzát, a mellkasán és a hasán lila ütésnyomokat látott. Nem tudott eléggé megfordulni ahhoz, hogy a hátát is megnézze, és úgy vélte, a hátán még rosszabb a helyzet.

Az egészben a legnehezebb az volt, amikor fölvette Barneyt. A hátában, a karjaiban és még a lábaiban is azért sikoltott minden idegszála, hogy hagyja abba. Barney nehéz volt, és mélyen aludt, ezért tehetetlen súlyt jelentett, de valahogyan sikerült a karjába venni és a takarójába bugyolálni.

Meleg éjszaka volt, és még mindig világos, bár már jócskán elmúlt tíz óra, így félig arra számított, hogy kijönnek a szomszédok. Végül is biztosan hallották korábban a sikoltozását, és látták, hogy levitte a táskákat az autó hátsó ülése mögé, a csomagtartóba. De csak az utca túlsó végén, a Kings Roadnál voltak emberek.

Barney nem ébredt föl, amikor a hátsó ülésre fektette. Fájdalomtól vonagló arccal beült a vezetőülésbe, beindította a motort, és elhajtott.

- Lepecsételi a könyvemet?

Laurát a saját blokkjában lakó Frances riasztotta fel az álmodozásból. A nő a pult előtt állt, és szélesen rámosolygott.

- Szexi ábrándozás? - kuncogott Frances.

- Igen, nagyon szenvedélyes jelenet volt - felelte Laura, és elmosolyodott. Frances jó gyerek volt, csupán tizennyolc éves, durva, lehetetlen alak, de derűs és gyakran nagyon vicces.

- Akkor engedlek visszatérni hozzá - mondta Frances. - Ez jó? - kérdezte, és meglobogtatta a kezében tartott kötetet, P. D. James *Takard el arcát!* című könyvét.

- Remek - felelte Laura. - De lehet, hogy az angol falusi életet egy kicsit unalmasnak találod majd Glasgow után, még akkor is, ha Dalgliesh felügyelő nyomon van.

- Van benne szex? - kérdezte Frances.

Laura halványan elmosolyodott.

- Szeretnéd, ha lenne?
- Semmi értelme elolvasni, ha nincs - vonta meg a vállát Frances.

Később, amikor vacsora után ismét a cellájában volt, Laura letette a tollat és a jegyzetfüzetet, amikor észrevette, hogy Stuartra gondol. Azon tűnődött, hol van most, és mit csinál, és mosolygott magában, amikor arra gondolt, milyen ügyesen megtalálta Meggie-t. Szerette volna tudni, miről beszélgettek - Stuart előtt megnyíltak a nők. Amikor együtt voltak, sokszor majdnem elmondta neki a teljes igazságot Gregről, és most sem tudta, mi vitte rá, hogy magában tartsa.

Az egója miatt? Félt attól, hogy kevésbé tűnik ragyogónak és egészségesnek? Vagy azért, mert sosem akarta, hogy bárki is sajnálja?

Igazán nem tudta. Most már tudta, hogy nem szégyen bevallani a fájdalmat és a félelmet, vagy megmutatni valakinek, hogy sebezhető lehet. De huszonhét évesen meggondolatlan volt.

Aznap éjjel, amikor eljött Chelsea-ből, egészen a devoni Brixhamig ment. Elképesztő volt, hogy eljutott odáig, tekintettel a sérüléseire. Emlékezett rá, hogy az úton lépten-nyomon elsírta magát.

- Vicces, hogy az emberek hogy rohannak azokra a helyekre, ahol valaha boldogok voltak - suttogta maga elé.

Ami azt illeti, átmehetett volna Meggie-hez és Ivy-hoz, Jackie-hez is, és bármelyikük megvigasztalta volna, adott volna egy ágyat, és vigyázott volna Barneyra is. De a büszkeségéről volt szó. Nem akarta, hogy így lássák.

Mire Brixhambe ért, éppen virradni kezdett. Leparkolt a kikötőben, és figyelte, ahogyan az ég lassan kivilágosodik. Alig látott a fájdalomtól, és rettegett attól, hogy Barney fölébred, mert nem tudta, hogyan fog tudni vigyázni rá. Annyira sietett, hogy megfeledkezett a babakocsiról, és kételkedett benne, hogy képes lenne cipelni.

De amint a nap fölkelt, vigaszt merített az új nap jelképében. Lehet, hogy súlyos sérülései vannak, de végül eljött Gregtől. Most új életet kell kezdenie, és gondoskodni fog róla, hogy az jobb lesz majd.

Még aznap talált egy kiadó garzonlakást. Mindössze egy szoba és egy fürdőszoba volt, de tágas, világos és vidám volt, közel a kikötőhöz. Június végére már lefoglalták a lakást egy nyaralásra, de Laura egészen addig ott maradt. Legtöbbször a parton töltötte a napot Barneyval, vagy hosszú sétákra mentek. Esténként, amikor lefektette a gyereket, olvasott, és tévét nézett. A napok múltával sérülései kevésbé fájtak, és amint az ütésnyomok elhalványultak, rájött, hogy boldogabb, mint már hosszú ideje.

Képeslapot küldött Jackie-nek és a húgainak, amelyben csak annyit írt, hogy elhagyta Greget, és kapcsolatba lép majd velük, ha megállapodott valahol. Nem

merte megadni Jackie-nek a címét, mert félt tőle, hogy Greg kiszedheti belőle. Azt gondolta, az a legjobb, ha Meggie és Ivy sem tudják, hol lakik; esetleg betoppannának, és nem akarta, hogy kérdéseket tegyenek föl.

Barney szobatiszta lett, amíg itt voltak, és megtanította őt kanállal és villával enni és igazi pohárból inni. Mindennap egyre több új szót tanult, és örömmel rakott össze egész mondatokat. Mindketten szépen lebarnultak, és Laura rájött, hogy élvezi ezt az új közelséget a fiával. Greg sosem szerette, ha zajos vagy rendetlen játékokat játszott Barneyval, amikor ő otthon volt; valójában az ő nevelése annyira merev és fegyelmezett volt, hogy azt várta Laurától, ő is így viselkedjen Barneyval.

Laura akkor indult el Cornwallba, amikor el kellett jönnie a brixhami lakásból. Szeretett volna ott maradni, de nem talált olcsó albérletet. Bár az a pénz megvolt még, amelyet Gregtől hozott el - a borítékban 1500 font volt -, nagyon vigyáznia kellett rá, amíg nem talál végleges megoldást, és nem szerez munkát és valakit, aki vigyáz Barneyra.

Looe-ban találkozott egy csapat skót hippivel, akik meséltek neki a Castle Douglasben lévő kommunáról. Viccesek voltak, szívélyesek és határozatlanok, a szirt tetején sátoroztak, túl sokat ittak, sokat füveztek, de örömmel fogadták Barneyt és őt, és nem kérdeztek túl sokat. Velük maradt a sátrukban, mert nyáron (Brixhamhez hasonlóan) Looe-ban is túl sokba kerültek a lakások vagy a szobák.

A sors lépett közbe, amikor a barátait letartóztatták, mert állítólag fizetés nélkül hajtottak el egy benzinkúttól. Laura elment a rendőrségre, hogy meglátogassa őket, amikor hallott róla, ők pedig azt mondták, nem ők tették. Úgy tűnt, a rendőrség minden Cornwallba érkező hippi ellen vádakat kohol, így akarták elijeszteni őket. Barátai azt mondták, jobban teszi, ha odébbáll, mielőtt őt is begyűjtik. Jim, az a fickó, akit a legjobban kedvelt, azt ajánlotta, hogy menjen föl Castle Douglasbe.

Megfogadta a tanácsot. Semmi értelme nem volt, senkit sem ismert Skóciában, de nem tudott szembenézni azzal, hogy megint egy városban éljen majd. Csak a skót hippik szívélyes, gondtalan, nem materialista természetére gondolt. Úgy érezte, ők jelentik az olyan típusú emberek mintáját, akik közé esetleg tartozhat.

És az út végén Stuartra talált.

9

Laura egy magas füvű réten futott. Karján érezte a nap melegét, haja a vállát verdeste. Először megijedt, mintha valaki kergetné, de hirtelen rájött, hogy egy olyan alak felé fut, akinek nem látja az arcát, de aki széttárja a karját, mint ha el akarná kapni.

Amikor fölébredt, nem egy napsütötte mezőn találta magát, hanem a cellájában, és a börtönkerítés halvány fényei ragyogtak rá. Lehunyta a szemét, és próbált visszatérni az álomba, de az már elmúlt.

Most már teljesen fölébredt, és melege volt. Ledobta magáról a takaróját, és megfordította a párnáját, hogy a hűvös oldala kerüljön felülre. Az ilyen pillanatok döbbentették rá, hogy pontosan mit jelent a szabadsága elvesztése. Nem kelhet föl, nem készíthet egy teát, és nem kapcsolhatja fel a lámpát, hogy olvasson. Még az ajtón sem sétálhat ki.

Amikor idekerült, eleinte pánikrohamai voltak éjszakánként. Ilyenkor úgy érezte, a szíve körül egy pánt van, amely lassan összepréselődik, míg a szíve végül nem pumpál tovább. Ömlött róla az izzadság, és úgy tűnt, rádőlnek a falak.

De ennek kezelésére is talált egy módszert, mint a börtönélet legtöbb szörnyűségére. Egyszerűen csak nyugodtan kell feküdnie, és először ellazítani a lábát, aztán a lábszárát, és fokozatosan, apránként, tudatos erőfeszítéssel végig kell haladnia a testén fölfelé, ellazulva, amíg egész testét olyannak nem érzi, mint egy puha szivacsot. Ezután hagyhatta, hogy jó gondolatok jussanak eszébe.

Az a szép álom, amelyből ébredt, jó kezdés volt ma éjszakára, mert Laura megértette a benne rejlő jelképet. Éppenséggel senki sem üldözte, amikor oly sok évvel ezelőtt Skóciába jött, de még ott volt a gondolataiban Greg melletti összes boldogtalanságának terhe, azzal az aggodalommal együtt, hogy ismét igazi otthont kell teremtenie Barney számára.

Amikor eljött Cornwallból, Bristolban szakította meg útját, és az éjszakát egy magánszálláson töltötte. Másnap reggel piknikre készülve ennivalót vett, és egy parkban töltötte a napot Barneyval. Estefelé, amikor a gyerek elfáradt, berakta az autó hátsó ülésére, betakarta, és elindult Skóciába.

Fárasztó út volt. A bogárhátú nem volt gyors, a fényszórói pedig gyengék voltak. Amikor besötétedett, Laura aggódott, hogy eltéved, és időnként meg kellett állnia megnézni a térképet egy zseblámpa fényénél. Korábban még sosem járt Leedsnél északabbra, és akkor is csak vonattal utazott. Furcsa és idegtépő élmény volt úgy száguldani a sötétben, hogy fogalma sincs arról, mi mellett megy el, vagy milyen messze van egy várostól vagy falutól.

Akkor tért le a főútról, amikor észrevette, hogy majdnem elbóbiskolt. Úgy sejtette, hogy körülbelül egy órát alhatott, mert amikor megint elindult, akkor jelentek meg az első fénysugarak az égen. Amint kibontakozott előtte Cumbria szépsége, jobb kedvre derült. Az ablakon beáradó friss, meleg levegő olyan részegítő volt, mint egy pohár pezsgő.

Dumfriesben reggeliztek, egy útszéli kávézóban. A Castle Douglasig hátralévő utolsó útszakaszon Barney gyerekdalokat énekelt boldogan, és a farmokon látott teheneket, birkákat és libákat mutogatta. Bár a kis kőházak, a fenyővel borított domboldalak és a nagy, mocsaras területek, ahol mérföldeken át nem látszott egyetlen ház sem, nagyon kietlennek tűntek Délnyugat-Anglia bujasága után, Laurának az a különös érzése támadt, hogy hazaért.

Már közeljárt a teljesen kimerüléshez, amikor észrevett egy férfit, aki egy dűlőút végén lévő ház tetején állt. Ekkor már attól félt, sosem fogja megtalálni a kommunát. Amikor Castle Douglasben útbaigazítást kért, kicsit ellenségesnek érezte a válaszadókat, és csak határozatlan útmutatást kapott, hogy egyszerűen kövesse a Dalbeattie-be vezető utat.

Bár nem látta az autója felé közeledő férfi arcát, mert szemébe sütött a nap, de hosszú, rézbarna haja, csupasz mellkasa és levágott Levi's farmere láttán nagyot dobbant a szíve, mert ő legalább valószínűleg nem sértődik meg, ha megkérdezi, hol van a kommuna.

Legelső gondolata az volt, hogy a férfi egy kicsit együgyű, mert pár másodpercig kifejezéstelenül bámult rá, mielőtt válaszolt volna a kérdésére. De amikor megszólalt, a hangja olyan volt, mint valami zene, és Laura rájött, hogy a férfi kicsit megdöbbent a látványától.

El kellett volna borzadnia a „háztól", ahogyan mindenki hívta a helyet. Néhány nappal később véletlenül meghallotta, hogy egy férfi Castle Douglasben így emlegette: „a ház, ahol azok a mocskos hippik laknak." Már csaknem összedőlt, a tetőt gaz nőtte be, nem volt áram és meleg víz, és alig voltak bútorok. Laura mégsem szörnyülködött, mert a nap vakítóan sütött, mindenütt fákat és buja, hosszúra nőtt füvet láthatott, és valaki egy vidám, csíkos napellenzőt erősített a kinti durva asztal és padok fölé.

A Stuart néven bemutatkozó férfi azt mondta, ez nem kommuna, csak csöveznek, és nincs több gyerek. Az a tény, hogy mindenki más aludt még, drogokat és isten tudja, mi mást jelentett, tehát minden józan anya visszaült volna az autójába, és elhajtott volna. De volt valami a kedves, szürke szemű, erős állú és jól nevelt Stuartban, amitől Laura úgy érezte, hogy rábízhatja Barneyt, amíg ő alszik egy kicsit.

Laura este érezte azt, hogy vonzódik Stuarthoz, és még ha próbálta is azt mondani magának, hogy Stuart túl fiatal hozzá, és nagyon nem e világi, akkor is úgy gondolta, hogy a sors kezében van, és nincs más választása, mint sodródni az eseményekkel.

Stuart érzései nyíltan látszottak az arcán. Laura lopva figyelte a tábortűz fényében, miközben gitározott, és azt gondolta, jóképű. Josie, egy szigorú arcú,

indián fonatokat viselő londoni lány már elmesélte, hogy a durva asztalt és a padokat Stuart készítette néhány kidőlt fából, és ő javította meg a régi tűzhelyet a konyhában, így most tudnak főzni rajta. Josie viccesen megjegyezte, hogy hajótörés esetére Stuart az ideális férfi, mert minden gond nélkül házat épít, és ennivalót szerez az embernek. Azt is hozzátette, hogy szexinek tartja.

Laura is szexinek tartotta, bár nem olyan tetszelgő, önimádó típus volt, mint a Chelsea-ben ismert férfiak, akik szeretői képességeiket végtelen, szerelem nélküli gyakorlás során csiszolták. Stuart természetes, ösztönös módon volt szexi, és bármit csinált, ez érződött rajta. Amint a gitárja fölé hajolt, szinte szerelmeskedett vele, és korábban, evés közben ugyanez a szenvedély látszott abban, ahogyan minden egyes falatot élvezett.

Csípője vékonyságát, válla szélességét és karizmait nem súlyemeléssel vagy aktív sportolással szerezte, hanem a munkája során. Egyszerű, őszinte és boldog ember volt, aki békében él saját magával.

Laura korábban figyelte Stuartot, miközben Barneyval játszott. Feldobálta a levegőbe, birkózott és hempergőzött vele. Úgy viselkedett, mint egy valódi apa, bár azt állította, semmilyen tapasztalata sincs kisgyerekekkel. Laurát ez meghatotta, mert Greg sosem érezte magát kellemesen vagy gondtalanul a kisfiával.

Stuart nem tűnt volna ki egy tömegből - az arcbőre ódivatúan pirospozsgás volt, fogai pedig nem voltak túl jók. De komoly, szürke szemétől, széles szájának érzékiségétől és egyenes, meglehetősen arisztokratikus orrának látványától Laura szíve gyorsabban vert. Ha nem próbálja elcsábítani (és Laura kételkedett benne, hogy megpróbálná, mert kissé félénknek tűnt, és nagy tisztelettel tekintett Laurára), akkor ő akarja elcsábítani a fiút.

Észrevétlenül történt. Bementek Stuart szobájába, hogy lefektessék Barneyt, és egyszer csak csókolózni kezdtek. Laura sosem ismert korábban ilyen azonnali, mindent elemésztő szenvedélyt. Régen, ha úgy érezte, hogy eléggé megkívánt valakit ahhoz, hogy ágyba bújjon vele, vetkőzés előtt egy kis ideig mindig feszült és nyugtalan volt. Kiment a fürdőszobába megmosakodni és fogat mosni, és ezt gyakran sokáig elhúzta, hogy halogassa a pillanatot, amikor vissza kell mennie a férfihoz. Gyakran mondta Jackie-nek félig viccesen, hogy jobban szeretne sötétben vetkőzni, és úgy csúszni be az ágyba, hogy ne lássák egymást a partnerével.

De Stuart egyszerűen eloszlatta minden gátlását. Erőlködés és szégyenkezés nélkül kerültek le a ruhái, és nem volt szüksége más afrodiziákumra, csak a bőrükön érződő tábortűzszagra, az őt simogató izmos, férfias kezekre és arra, ahogyan a fiú csupasz mellkasa hozzásimult.

Stuart álla borostás volt, mindketten izzadtak voltak, és rájuk fért volna egy zuhanyozás, de úgy tűnt, ez csak még izgalmasabbá tette a szeretkezést. Greg mindig úgy feküdt le vele, mintha egy szexkézikönyvet követett volna; tudta, melyik gombokat kell megnyomni, de kiszámítható volt, és hiányzott belőle a tűz.

Stuarttal a tűz annyira égető volt, hogy Laura úgy érezte, mindjárt szétrobban. Pusztító ragadozókként falták egymást, és mégis voltak olyan édes, gyöngéd pillanatok, amikor Laura azt vette észre, hogy elsírja magát, és érzi, hogy Stuart arcát is könnyek áztatják. Semmilyen korábban átélt érzéshez sem volt fogható; soha egyetlen férfi sem érintette meg úgy a lelkét, mint Stuart, és soha senkinek nem akart több örömet szerezni.

Amikor a hajnal első fényei bekandikáltak a kormos ablakon, Stuart éppen a lány lába között térdelt, kezét a mellén nyugtatta, és csak nézte őt. Arcán mindaz tükröződött, amit Laura abban a pillanatban érzett - csodálat, öröm és szerelem. Semmit sem kellett mondaniuk; tudták, hogy másnap, a jövő héten és még akár a jövő évben is ugyanilyen szorosan összeforrnak majd, mint most.

Laurának ekkor eszébe jutott, hogy mielőtt hozzáment Greghez, megkérdezte Meggie-től, szerinte honnan tudhatja az ember, hogy valóban szerelmes-e. Azt gondolta, szerelemnek kell lennie annak, amit Greg iránt érez, de nem volt benne teljesen biztos. Azt mondta Meggie-nek, mindig úgy képzelte, hogy az igazi szerelemtől a két ember egymásba olvad.

Stuarttal ez történt. Mindent szeretett benne, a hosszú lépteitől kezdve az összekuszálódott haján, a verejtéke illatán és a hangján át a csókjaiig. Az égvilágon semmit sem akart megváltoztatni rajta.

Olyan volt, mint egy nyári álom. Biztosan esett néha az eső, de Laura semmi másra nem emlékezett, csak kék égre, melegre és boldogságra. Micsoda boldogságra!

Mindenfélét csinált, amit korábban sosem: patakban fürdött, amelyet Stuart csermelynek hívott, kenyeret sütött a régi sütőben, tűzifát gyűjtött, és szerelmeskedett az erdőben meg a réten. Néha elmentek egy strandra, néha kirándultak, és Stuart mérföldeken át cipelte Barneyt a vállán.

Esténként tábortüzet gyújtottak, és a banda többi tagjával a tűz köré feküdtek, énekeltek, nevettek és beszélgettek. Stuart gyakran unszolta, hogy énekeljen, miközben ő gitározik, de Laura szívesebben hallgatta Stuart játékát. Akár tüzes flamencót, akár szívfacsaró szerelmes dalokat, vidám népzenét vagy jókedvű rock and rollt játszott, a hangszer fölé hajló fej, az álmodozva, félig lecsukódó szem és a húrokon higanygyorsasággal mozgó ujjak láttán Laura szíve összeszorult a Stuart iránt érzett szerelemtől.

Ekkor jött rá, hogy korábban sosem volt szerelmes igazán. Sokkal jobban törődött Stuarttal, mint saját magával, és sosem akart távol lenni tőle. Nagyon megnyugtató volt, hogy milyen természetesen, könnyedén és szeretettel bánik Barneyval, és nem csupán Laura egy kissé bosszantó tartozékának tekinti, hanem élete egyik legfontosabb részének. És a kisfiú örömmel viszonozta mindezt, érezve, hogy Stuart olyan ember, akiben feltétlenül megbízhat.

Laura különösnek találta, hogy többé nem törődik anyagi dolgokkal. Nap nap után ugyanazokat a régi ruhákat viselte, nem sóvárgott éttermi ebédek, éjszakai klubok vagy mozik után. Egymáson kívül semmijük sem volt, és ez volt a legtisztább, legkellemesebb dolog, amelyet valaha is ismert.

Szeptember végére reggelenként hideg ködre ébredtek, és a napok egyre rövidebbek lettek; hirtelen mindenki arról kezdett beszélni, hogy máshova megy. Néhányan azt gondolták, Marokkóba utaznak, mások egyszerűen csak vissza Londonba.

- Ésszerűen kell döntetnünk - mondta Stuart, amikor Laura azt javasolta, hogy ők is menjenek Marokkóba. - Barneyt nem vihetjük oda, mert megbetegedhet. Ezenkívül már csak nagyon kevés pénzem maradt, és vissza kell mennem dolgozni, hogy mindkettőtökről gondoskodjak.

- De hol fogunk élni? - kérdezte Laura.

Stuart elmosolyodott, és megsimogatta Laura arcát, ahogyan mindig tette, amikor gondterheltnek tűnt.

- Nem csövezhetünk a skót télben, de találok magunknak valami kellemes helyet Edinburgh-ban.

Laura elmosolyodott magában ezeken a csodálatos emlékeken; újra átélve őket, ellazult és megnyugodott. Kíváncsi volt, vajon Stuart is ugyanígy tekint-e vissza rájuk, vagy a később történtek tönkretették számára mindezt.

Gyakran mondta azoknak, akik akkoriban ismerték Stuartot, hogy azért szakítottak, mert a fiú túl fiatal és naiv volt hozzá, és ez valamelyest igaz volt. A többi ok a köztük lévő kulturális különbségekből fakadt, amelyek akkor derültek ki, amikor Edinburgh-ba költöztek.

A hatvanas évek végén a déli területek óriási felpezsdülést éltek át. A feminizmus, a fogamzásgátló tabletták és a hippi kultúra mind megváltoztatták azokat a hagyományos családi értékeket és erkölcsi szabályokat, amelyekre Laura az 1950-es évekből emlékezett. Többé a szeme sem rebbent senkinek a házasságon kívül született gyerekek vagy az esküvő előtt együtt élő párok láttán. A nők hagyományos férfimunkákat kezdtek végezni, és sokkal magasabbra tudtak emelkedni a legtöbb vállalatnál és a legtöbb szakmában. Noha még mindig volt egyenlőtlenség a férfi- és a női fizetésekben, a dolgok jó irányba haladtak, és a társadalom igazságosabbá vált.

Laura feltételezte, hogy Skóciában is ugyanez történt, ezért némileg megdöbbent a Castle Douglas-i szabad és gondtalan élet után, amikor rájött, hogy Edinburgh fél lábbal még mindig a középkorban él, és a nők még mindig alárendelt helyzetben vannak a férjükkel szemben.

Alig tudta elhinni, hogy a férfiak megtehetik, hogy minden áldott este munkából hazaérkezve meguzsonnáznak, fölveszik a feleségük által kikészített tiszta, vasalt ingüket, aztán pedig eltűnnek egy kocsmában. Ez a saját gyerekkorának kellemetlen visszhangja volt, és nem tudta megérteni, hogy a feleségek miért nem tiltakoznak.

Azt is különösnek találta, hogy azokat a skótokat, akikkel akkoriban találkozott, látszólag nem nagyon érdekelte az otthonuk díszítése. Egy skót otthonba belépve úgy érezte magát, mintha visszakerült volna az ötvenes

évekbe. Még az elég jó állásban dolgozó embereknek is meglehetősen szegényes otthonuk volt, és kevesen voltak, akik saját tulajdonú lakással rendelkeztek.

Edinburgh-val kapcsolatban a legelső benyomása a csodálat volt. Nézte a hatalmas sziklán büszkén magasodó, fenséges palotát, miközben behajtottak a városba, és alig várta, hogy fölfedezhesse. A széles utcákkal, zöldellő terekkel teli elegáns, György korabeli Újvárost is látta, és úgy érezte, ebbe a városba bele tudna szeretni.

De nem volt idő a város fölfedezésére. Stuart égett a vágytól, hogy gyorsan munkát találjon, és közben a szüleinél kellett lakniuk.

Mr. és Mrs. Macgregor elég barátságosak voltak, különösen Barneyval, de Laura érzett egy rejtett rosszallást, hogy a fiuknak egy idősebb, férjes asszonnyal van kapcsolata. Mrs. Macgregor megmutatta Laurának és Barneynak Stuart régi szobáját, és teljesen nyilvánvalóvá tette, hogy Stuart a kanapén fog aludni.

- Az én házamban nem lesz vadházasság - mondta csöndesen, de határozottan.

Laura azt kívánta, bárcsak számított volna erre, és talált volna egy kiadó szobát. Kellemetlenül érezte magát amiatt, hogy rosszul kezdődnek a dolgok ezzel a halk szavú, kedves arcú asszonnyal.

Stuart szülei a legtöbb dologban olyanok voltak, mint amire számított, mert a fiú őszintesége, méltósága és jó modora egyértelműen a gondos nevelés eredménye volt. Az ötvenes éveik végén jártak, mindketten megőszültek már. Anyja alacsony és gömbölyded volt, apja pedig körülbelül 170 cm magas, csontos arccal és ugyanolyan erős vonalú állkapoccsal, mint amilyen Stuarté volt. De Laura meglepődött kétszobás lakásuk szerénységén. Tudván, hogy Mr. Macgregor kitűnő mesterember, úgy képzelte, hogy nagyon jól keres. Lakásukban mégsem volt mosógép, a hűtő régi volt, a konyha pedig - kínos tisztasága ellenére - nagyon ódivatú. Még meglepőbbnek találta, hogy Stuart azt mondta, tízéves korában költöztek ide, és ekkor még a bátyja és a nővére is velük élt. Laura csodálkozott, hogy fértek el mindannyian.

A fiatalasszony nem volt elégedett azzal, hogy a Macgregor családnál laknak, mivel napközben Stuart állást keresett, ő pedig otthon maradt Stuart anyjával. Tapintatlan dolognak tűnt elvinni Barneyt és fölfedezni Edinburgh-t, amikor hívatlan vendég volt. Úgy tűnt, Stuart nem akarja, hogy Laura lakást keressen addig, amíg ő nem kap munkát, így azzal kellett tölteni a napjait, hogy Stuart anyjának segített a házimunkában, és a környékbeli boltokba járt, hogy vacsorára vásároljon valamit.

Laura egészen gyerekkorától kezdve takarított, főzött, és rendet rakott, és bosszantónak találta Mrs. Macgregor feltételezését, hogy nem házias. Az asszony főztje is unalmas volt, túlnyomórészt húsokból és zöldségekből állt, és úgy tűnt, aggódik, amikor Laura próbaképpen azt javasolta, hogy egy tészta vagy valami rizses egytálétel esetleg kellemes változatosságot jelentene.

Még bosszantóbb volt, hogy nem volt ideje kettesben lenni Stuarttal. Abban a pillanatban, amikor Stuart apja befejezte a vacsorát, elment a kocsmába, és

elvárta, hogy Stuart is vele tartson. Amikor Laura megkérdezte, hogy ő is mehet-e, Mr. Macgregor döbbenten nézett rá.

- Nem, kislány - mondta. - Ott csak férfiak vannak.

Amikor Stuartot fölvették egy felújítás alatt álló iskola ácsmunkájának elvégzésére, alig bírtak magukkal örömükben. Mivel a fiúnak volt néhány napja a munkakezdés előtt, elkezdett lakást keresni maguknak. Macgregorék ismét teljesen nyilvánvalóvá tették, hogy ez a férfi dolga, és Laurának ki kell maradnia belőle.

Az új munka megkezdése előtti pénteken Stuart egy kulccsal tért haza.

- Szereztem magunknak egy házat - mondta, és boldogan vigyorgott. - Amint találunk valami bútort, beköltözhetünk.

Laurának sosem jutott eszébe megkérni Stuartot, hogy mondja el, mit ért „ház" alatt. Hamarosan rájött, hogy ez a szó a fiúnak csupán egy lakást jelent.

Aznap este Stuart elvitte Laurát a Caledonian Crescentre, és bár Laura örömmel fedezte föl, hogy a város központjában, a György korabeli Újvárosban található, kicsit elfacsarodott a szíve, amikor meglátta, hogy egy bér házról van szó. Középen volt egy lépcsőház, és mind a négy szinten négy-négy lakás. Az ő lakásuk, a 7. lakás a második emeleten volt, és az utcára nézett.

Shepherds Bush-i régi otthonához képest kellemes volt, a Castle Douglas-i önkényesen elfoglalt házzal összehasonlítva pedig fényűző, de mire Laura fölment a ragacsos lépcsőkön, elment tőle a kedve, még mielőtt belülről látta volna. A szűk előszoba egy sötét szobába vezetett, amelynek végében, egy beugróban bújt meg a konyha, és ezenkívül volt még egy hálószoba és egy parányi fürdőszoba. De az a tény, hogy saját konyhájuk és fürdőszobájuk van, semmit sem javított Laura kedvén. Szégyellte magát, amiért nem érzett kitörő örömet - Stuart éppenséggel olyan lakást is találhatott volna, ahol osztozni kell valakivel a fürdőszobán.

De azért lenyelte a csalódottságát, és azt javasolta, fessék fehérre az egészet, hogy világosabbá tegyék. Volt még kétszáz fontja a bankban, abból vehetnek egy használt ágyat, Barneynak egy kiságyat, néhány olcsó szőnyeget és talán egy kanapét is. Széppé varázsolhatják.

Szombat estére a hálószoba ki volt festve. Volt benne egy kétszemélyes ágy és egy kiságy Barneynak, a Mrs. Macgregortól kapott ágyneművel bevetve. Stuart fölszerelt egy rudat a falfülke elé keresztben, itt tarthatták a ruháikat, és még függönyeik is voltak, valamint egy chiantis üvegből kialakított éjjeli lámpájuk.

- Idővel szépen kipofozzuk az egészet - mondta Stuart, és átölelte Laurát. - Jól fogok keresni, nemsokára vehetünk egy tévét és egy lemezjátszót, addig pedig én foglak szórakoztatni, szerelmeskedéssel és gitározással.

Akkoriban Laurának mindössze erre volt szüksége, és erre vágyott. Egész októberben, novemberben és decemberben, amíg Stuart dolgozott, ő a bizományi boltokat járta, olyan apróságokat keresett, amelyekre szükségük volt,

a könyvtárban recepteket másolt a folyóiratokból, hogy olcsó, jóízű ételeket készítsen maguknak, felfedezőutakra ment Barneyval, és csinosítgatta a lakást.

Teljes szívéből szerette Edinburgh-t, az Óváros meredek, macskaköves sikátoraitól és rendkívül magas, régi bérházaitól kezdve a vár nagyszerűségéig és a Holyrood palotáig. Könyveket vett ki a könyvtárból a város történelméről, és megnevettette Suartot, amikor vidáman szórakozott annak sötét oldalán. Olvasott Burkéről és Hare-ről, a hírhedt hullarablókról vagy az Óvárosban állítólag gyakran járó kísértetekről. Sírt, amikor meghallotta a ferences rendi temetőhöz kötődő történetet Bobbie-ról, a kutyáról, aki gazdája halála után éveken át annak sírján ült, és felháborította, hogy a skót királynővel, Stuart Máriával milyen rosszul bántak. Alig várta a tavaszt, hogy föl tudjanak menni az „Arthur széke" néven ismert dombra, vagy kimenjenek a partra Portobellóban.

Laura boldog volt, igazán boldog. Gyorsan megszokta, hogy túlságosan érdekli az emeletük többi lakóját, és azt is, hogy bekúszik hozzájuk az ételszag, és megreked a lakásban. Nem bánta a metsző hideget vagy azt, hogy szinte minden vasárnap teázni mentek Stuart szüleivel, és hogy sokkal kevesebb konyhapénzből kell kijönnie, mint Greggel.

Stuart mellett olyan kényelemben volt része, amelyet korábban sosem tapasztalt. A férfi minden értelemben törődött vele, attól kezdve, hogy készített neki egy csésze teát, amikor fölkelt, és munkába indult, egészen addig, hogy ragaszkodott hozzá, hogy Laura ne cipekedjen, hanem várja meg, és együtt intézzék a nagybevásárlást. Lelkes rajongója volt Laura főztjének, szívesen játszott Barneyval, amikor hazaért, és bár nem engedhették meg maguknak, hogy gyakran járjanak szórakozni, az együtt töltött esték és hétvégék vidámak voltak.

De bármilyen boldog volt Stuarttal, nehezen tudta elfogadni, hogy a legtöbb skót férfi soviniszta. A jól nevelt skótok viselkedésével nem volt problémája, amikor segítséget ajánlottak fel: „Te csak egy kislány vagy, hadd vigyem én." Stuart is ilyen volt. Azt viszont gyűlölte, hogy sokan kevés tiszteletet tanúsítottak a feleségük iránt, és nem vettek részt a gyerekeik nevelésében.

Sok kisgyerekes anyával ismerkedett meg, akiknek Barneyhoz hasonló korú gyerekük volt, de bármilyen barátságosak és szívélyesek voltak, bosszantotta, hogy beletörődtek a főzés, takarítás, mosás, vasalás végtelen körforgásába és abba, hogy nagyon kevés pénzből élnek, miközben férjük azt teszi, amihez kedve támad. Az asszonyok vágyakozva beszéltek arról, hogy el akarnak menni a rokonaikhoz látogatóba, egy családi nyaralásra, vagy egyszerűen csak arra vágynak, hogy férjük elég hosszú ideig otthon legyen egy este, hogy meg tudják beszélni, hogyan boldogulnak a gyerekek az iskolában. Azon ritka alkalmakkor, amikor Laura elmondta a véleményét, hogy jobban a sarkukra kellene állniuk a férjükkel szemben, és olyan egyenrangú kapcsolatot kellene követelniük, amilyen közte és Stuart között van, a nők csak vállat vontak. „Te és a te londoni módszereid" - mondták, mintha Laura egy másik bolygóról jött volna.

Hallotta, hogy péntek és szombat éjjelenként az utcán a férfiak részegen botorkálnak haza a kocsmából, és hallotta a gyakran kirobbanó heves vitákat is, amikor hazaértek. Meghallgatta barátnőit, a panaszaikat, hogy lefoglalták a televíziót, mert a férjük nem fizette a részleteket, vagy hogy zálogba kellett adniuk valamit a lakbér kifizetéséhez.

Laura elégedett felsőbbrendűséget érzett, hogy Stuart nem ilyen. Ő ritkán járt szórakozni nélküle, és amióta beköltöztek a lakásba, könyvespolcokat készített, valamint egy igazi ruhásszekrényt és konyhabútort. Azon ritka alkalmakkor, amikor elment inni egy barátjával, először mindig megkérdezte Laurát, nem bánja-e, ha elmegy. És ha részegen ért haza, sosem volt utálatos, épp ellenkezőleg - órákon át szeretkezett Laurával.

Az viszont bosszantotta a fiatalasszonyt, amilyen hatással a szülei voltak rá. Nem fogadták el igazán, hogy házasság nélkül élnek együtt, gyanakvók voltak Laura világiasságával kapcsolatban, és talán féltek, hogy el fogja csábítani Stuartot tőlük és attól a fajta józan, szorgalmas élettől, amelyet neki szántak.

1973 januárjában véget ért az iskolai munka, és nem követte másik, mint azt Stuart remélte. Abban a hónapban végig és február első felében Stuart nem kapott más munkát, és segélyt kellett kérniük. Nehéz volt megélniük a szokásos fizetésnek kevesebb mint feléből, de sikerült. Keservesen hideg tél volt, és Laura szerette azt a kényelmet, hogy Stuart otthon van vele és Barneyval.

Sosem felejtette el fia első találkozását a hóval. Stuart elhozta a régi, gyerekkori szánkóját a szüleitől, meleg ruhákba bugyolálták Barneyt, ráültették a szánkóra, és Stuart húzta őt a Harlington Parkban.

Laura szemébe könnyek szöktek, amikor figyelte Stuartot, amint leszáguld a lejtőn, hosszú lábai között biztonságosan tartva Barneyt. A kisfiú jókedvűen sikongatott; minden alkalommal, amikor leértek, egyenesen visszarohant a dombra, és piros, bolyhos sapkájában és ugyanilyen piros arcával, csizmában úgy nézett ki, mint egy kis törpe. Laura is fölült velük a szánkóra, és ugyanolyan hangosan kiabált, mint Barney, amikor a szánkó felgyorsult, és félt, hogy sosem állnak meg.

Aznap eszébe jutott, milyen volt egy évvel azelőtt, amikor mérgezéssel rohant kórházba. Barneyval és Greggel hármasban sosem voltak elragadtatott, boldog pillanataik, Greg soha nem játszott a fiával, és nem értette volna meg, hogy egy szánkózással töltött nap jó szórakozás.

Stuart február végén kapott újabb munkát, de ez csak két hétig tartott, és megint segélyből éltek. Ez alkalommal a férfi rosszul viselte a dolgot, és aggódva járkált föl-alá. Azt mondta, ha tudta volna, hogy ötéves tanulóideje után nem fog munkát találni, akkor belépett volna a haditengerészethez, vagy elment volna Ausztráliába.

- Nem akartam, hogy így élj - mondta kétségbeesetten, amikor nem volt pénzük fűtésre. - Nem érzem magam férfinak, ha nem tudok gondoskodni rólad.

Laura megpróbálta megnyugtatni, hogy nem az ő hibája, hogy az ácsok, kőművesek, vízvezeték-szerelők és villanyszerelők mind nehéz időszakot élnek

át a gazdasági visszaesés miatt. Az újságban minden este írtak olyan véleményt, hogy a kormánynak új házak és középületek építésével kellene beindítania a gazdaságot.

Áprilisban, közvetlenül Barney harmadik születésnapja után Laurát fölvették csaposlánynak a Maybury kaszinóba. Ez csak heti két estét jelentett, és ideális munka volt számára, mert Stuart tudott vigyázni Barneyra, a pluszpénz pedig az egész családnak jól jött.

Tudta, hogy Stuart szerint a kaszinó a pokolba vezető úttal azonos, és nem tetszik neki az ötlet, hogy Laura éjjel más férfiak társaságában lesz, nem pedig otthon, de beletörődéssel fogadta Laura döntését. Szinte biztosan arra számított, hogy Laura gyorsan megunja majd, de talán azért nem volt több kifogása, mert belátta, hogy igazán szükségük van a pénzre.

Mégis, Laura az első estétől kezdve szeretett a kaszinóban dolgozni. Volt valami a szecessziós épületben, a lágy fényekben, a plüssdekorációban, a kifinomultságban és a levegőben érződő izgatottságban, amitől Laurának azonnal jókedve lett, amint besétált az ajtón. A kaszinó kicsit messze volt a városközponttól, így könnyen tudott parkolni. Élvezte, hogy fölveheti azokat a divatos ruhákat, amelyeket azóta nem hordott, amióta eljött Londonból, hogy megint Laura lett, nem pedig Barney anyja vagy Stuart asszonya. Érdekes emberekkel találkozott, akik élénkítőn hatottak rá, és jól érezte magát a bőrében.

Stuart gyakran viccelt, hogy olyan, mintha szeretője lenne, amikor az elragadó szépségű Laura kijött a hálószobából, és ha volt kifogása az ellen, hogy egyedül maradt Barneyval, azt megtartotta magának. Csupán néhány héttel azután, hogy Laura dolgozni kezdett a kaszinóban, Stuart megint kapott munkát. Laura elrohant otthonról, amint a férfi hazaért, és utasításokat hagyott Barneyval és a sütőben hagyott vacsorával kapcsolatban.

A heti két kaszinós estéből három lett, és Stuart még mindig nem panaszkodott, bár Laura gyakran nem készített neki vacsorát, mire hazaért, és időnként még Barneyt sem etette meg. Mégis, mindent összevetve, ezen a nyáron sokkal boldogabbak voltak, sokat beszélgettek, megengedhették maguknak, hogy vasárnaponként elmenjenek otthonról, és Laura sokkal szenvedélyesebben szeretkezett. De szeptemberre, amikor az addig ritka negyedik este rendszeressé vált, Stuart megsértődött.

- Hiányzol Barneynak - mondta egyik este, amikor Laura éppen indult. - Nyugtalan, folyton kijön az ágyból, és azt kérdezgeti, mikor jössz haza.

Laura nem gondolkozott el azon, amit Stuart mondott, csak hallotta a hangjában a szemrehányást, és úgy tekintette, hogy ez az első lépés ahhoz, hogy olyanná váljon, mint az összes barátja és a szomszédjaik - olyan férfivá, aki azt akarja, hogy asszonya az ő uralma alatt álljon. Túl sok ilyen dologban volt része Greg mellett.

- Hát akkor csapj a fenekére - mondta nyersen. - Csak próbálkozik. Egész nap össze vagyok vele zárva a lakásban, és ennél többre van szükségem az életben.

Látta, hogy Stuart arckifejezése megkeményedik.

- Tehát egyikünk sem olyan fontos, mint egy csapat balek, akik nyálcsorgatva bámulnak a játékasztal mellett?

- Ők legalább nőnek látnak, nem pedig valami meg-dicsőült házvezetőnőnek - csattant fel Laura, és köszönés nélkül elment.

Stuartnak bizonyos mértékben igaza volt, valóban voltak nyálcsorgatva bámuló férfiak. Azt mondták, Laura angol akcentusa szexi, és olyan szép, hogy akár modell is lehetne. Laura úgy érezte, a figyelem középpontjába került, és erősnek is érezte magát. Bár éppolyan szenvedélyesen szerette Stuartot, mint amikor először találkoztak, voltak olyan időszakok, amikor sajnálta, hogy összeköltöztek.

Nem volt feleségstátusban, de azt sem tehette egészen, amit akart. Időnként kísértést érzett arra, hogy beugorjon az autójába, és elmenjen Londonba, meglátogatni Jackie-t, Meggie-t és Ivyt, de saját pénz híján vagy Stuart érzéseinek megsértése nélkül nem tehette. Ezenkívül napközben Stuartnál volt az autója, mert azzal járt dolgozni. A kocsi gyakran volt vita tárgya, mert amióta Stuart levizsgázott vezetésből, mindig ragaszkodott hozzá, hogy ő vezessen, ha együtt mentek valahova. Azt mondta, úgy érzi magát, mint egy selyemfiú, ha Laura vezet, és úgy tűnt, nem érti meg, hogy a vezetés átvételével kiragadja Laura kezéből függetlensége utolsó darabkáit.

Stuart anyja újabb kényes kérdést jelentett. Sokszor beavatkozott az életükbe, kifaggatta Laurát, mit főz a fiának, még azt is megkérdezte, mit tesz a szendvicseibe. Mindig rosszallón dohogott Laura kaszinóban végzett munkájával kapcsolatban, és csípős megjegyzéseket tett arról, hogy Stuartot otthon hagyja, hogy vigyázzon Barneyra.

De a legrosszabb az volt, hogy folyton azt kérdezgette Laurától, mikor fog elválni. Laura nem mondhatta el neki, hogy fél megkezdeni az eljárást, mert akkor Greg megtudná, hol van, és megpróbálhatná megszerezni Barney felügyeleti jogát. De tudta, hogy ez a hallgatás azt a gondolatot ültette el Mrs. Macgregor agyában, hogy csak játszadozik Stuarttal, és sosem megy hozzá feleségül, és nem szül neki gyerekeket.

Laura szeretett volna gyereket vállalni Stuarttal, de természetesen addig nem, amíg ilyen szűkös lakásban laknak. És hogy juthatnának valami jobb helyhez, ha nem dolgozik ő is?

*

1974 nyarán kezdtek igazán megromlani a dolgok. Az év során sokat civakodtak, az autóról, amelyen úgy tűnt, mindig van valami javítanivaló, Stuart anyjának beavatkozásáról vagy a lakásban uralkodó szűkös körülményekről. De Stuart legtöbbször azon bánkódott, hogy Laura nagyon sok este jár dolgozni.

Laura ellenérve az volt, hogy elmagyarázta: kifizette az autó javításait, hűtőt és porszívót vett a fizetéséből, és eltartotta Stuartot azokban az időszakokban, amikor neki nem volt munkája.

Ez megoldhatatlan vita volt, mert Stuart tudta, hogy szükségük van Laura keresetére, és Barney miatt nem tud napközben munkát vállalni. Veszekedések után mindig szenvedélyesen békültek ki, de a vita hevében egymás fejéhez vágott keserű szavakat nem mindig felejtették el, és a sértődés meg a harag lassan fortyogott a felszín alatt, készen arra, hogy a következő alkalommal kitörjön.

Jackie egy kicsit mindig vita tárgya volt köztük. Stuart hallani sem akart egy olyan londoni barátról, akihez Laura ennyire ragaszkodik. Amikor az asszony levelet kapott a barátnőjétől, és megemlítette a legújabb ingatlant, amelyet Jackie felújított és eladott, akkor Stuart sértődöttnek tűnt, mintha Laura arra célzott volna, hogy ő nem tesz eleget az életszínvonaluk javításáért. Eldöntötte, még mielőtt egyáltalán találkozott volna vele, hogy Jackie le fogja nézni őt.

Az elmúlt évben Jackie néhányszor feljött Edinburghiba meglátogatni Laurát, és bár Stuart kellemes meglepetéssel tapasztalta, hogy nem sznob, mint képzelte, még mindig gyanakvó volt vele szemben, mert a férje nélkül jött, egy nagyon elegáns szállodában lakott, és szórta a pénzt.

Lassanként megkedvelte Jackie-t, főleg azért, mert annyira lelkesedett azokért a skóciai helyekért, ahova elvitte őt. Ennek ellenére mégis mindig csípős megjegyzéseket tett Jackie-re, amikor veszekedtek Laurával. Nyilvánvaló volt, hogy kissé féltékeny arra a szeretetre, amelyet Laura a barátnője iránt érez.

Jackie annyira megszerette Skóciát, hogy keresni kezdett egy nyaralót, amelyet megvehet a Fife-félsziget partján. Stuart bosszankodott emiatt, mert akkoriban kevés skót rendelkezett saját tulajdonú lakással. Úgy vélte, ha gazdag angolok átjönnek portyázni, és ingatlant vásárolnak, akkor a helyieknek hamarosan nem lesz hol lakniuk.

Jackie végül a fife-i Cellardyke-ban, közvetlenül a régi kikötő fölött vett egy szép kis halászházat. A földszinten is és az emeleten is két-két szobája volt. A felújításhoz helyi mesterembereket fogadott, és augusztusban, amikor elkészült, megkérte Laurát, Stuartot és Barneyt, hogy nyaraljanak nála.

Stuart nem tudott szabadságra menni, de eléggé örült annak, hogy Laura és Barney mehetnek. Jackie egy teherautónyi bútorral jött Londonból, és Edinburgh-ban fölvette őket. A két lány mindent elrendezett a házban, függönyöket és képeket raktak fel, és berendezték a konyhát.

Laura Castle Douglas óta ezt a szórakozást élvezte a legjobban, mert olyan volt, mint amikor régen együtt laktak Jackie-vel. Mindenen nevettek, lelkesen beszélgettek a régi időkről, és mindenről beszámoltak egymásnak, ami az utóbbi néhány évben történt velük.

Ragyogó, meleg idő volt, Barney ki-be mászkálhatott, összebarátkozhatott a szomszéd gyerekekkel, és figyelhette a halászokat a csónakjaikban. Laura nagyon élvezte az újdonságokat, hogy ruháikat közvetlenül a kikötőben

teregetheti ki, a tiszta, sós levegőt és éjszakánként a parton megtörő hullámok hangját. Teljesen meg tudta érteni, Jackie miért szeretett bele a faluba.

Délutánonként hosszú sétákra indultak a Crailbe vezető parton Barneyval, úsztak és kirándultak, aztán a fél éjszakát ébren töltötték, ittak és nevetgéltek, amint fölidézték a régi fiúikat, és kitárgyalták Rogert és Stuartot.

Jackie egyik éjjel elaludt a kanapén. Laura mellette ült, és nézte őt. Fölidézte, hogy barátnője mindig azt bizonygatta, hogy Laura sokra viszi majd, mert okos és ügyes. Akkoriban ez valóban így tűnt, mert Laura tele volt ötletekkel és elszántsággal, és képes volt az összefüggéseket látni, míg Jackie nem tudott dönteni, és félt kockázatot vállalni.

Jackie mindig is szép volt, de harmincévesen káprázatosán nézett ki. Réz vörös haját levágatta, és a legdivatosabb afrofrizurát viselte, amely a kanapé párnáján úgy festett, mint egy borostyánszínű vattacukor. Aznap éjjel egy testhez álló vászon kertésznadrágot viselt, egy szűk, smaragdzöld felsővel, és napbarnított karját indiai karperecek borították. Úgy nézett ki, mint egy rocksztár, nem pedig úgy, mint egy jómódú asszony, aki ideje nagy részében építési vállalkozók után szaladgál.

Egy olyan rámenős férj, mint Roger, kétségtelenül segített Jackie-nek abban, hogy beindítsa az üzletét, de Laura tudta, hogy az üzlet értelmi szerzője nem Roger volt, ellentétben azzal, ahogyan néhányan gondolták. Roger támogatta Jackie-t, és finanszírozta az első ház megvásárlását, de az ötletek Jackie-től származtak. Ő készült fel azokkal a területekkel kapcsolatban, ahol lepusztult ingatlanokat vásárolt. Az ő tervezői tehetsége és a lakásokká való átalakítás közben a részletek iránti fogékonysága hozott ilyen nagy hasznot számára. Laura nagyon büszke volt arra, hogy Jackie ilyen jól boldogul. Barátnője példájának hatására ő is szeretett volna kezdeni magával valamit. És amíg együtt volt Jackie-vel, az ő kreatív kisugárzásával teli házban, ez teljesen lehetségesnek tűnt.

Laura két héttel később ért haza Edinburgh-ba. Szépen le volt barnulva, ragyogott az egészségtől, és tele volt optimizmussal. De amint kinyitotta a Caledonian Crescent-i ház bejárati ajtaját, és megérezte a lépcsők dohos szagát és sötétségét, lehervadt a kedve.

Amint a lakásba értek, Barney türelmetlenül berohant a nappaliba a játékaihoz, de Laura megállt az ajtóban, és csak kétségbeesést érzett. Amikor csaknem két évvel ezelőtt beköltöztek, büszke volt rá, hogy fillérekből divatossá és kényelmessé varázsolta a lakást. De most látta, hogy a fehér festék megsárgult, a vöröses-barna, használt kanapé megkopott, az olcsó szőnyeg pedig foltos. A gáztűzhely fölötti, piros pipacsos mezőt ábrázoló nagy kép, amelyet valaha annyira szeretett, rettenetesen elavultnak tűnt, ami pedig a regence-stílusú, csíkos függönyöket illeti, alig tudta elhinni, hogy azzal vesződött, hogy alkudozzon a nővel, aki eladásra hirdette. Egy pillantást kellett volna vetni rá, és azonnal otthagyni.

Jackie cellardyke-i házát teljesen a krémszínű és halványkék színek uralták, és szép, jókedvre derítő lakás volt. Jackie sem költött túl sok pénzt a házra, a függönyök olcsó, apró kockás anyagból készültek, és minden bútor festett, használt holmi volt.

Hirtelen elöntötte a keserűség amiatt, hogy így kell élnie. Barneynak nincs biztonságos helye odakint, ahol játszhat a napsütésben, még saját szobája sincs, és Laura kételkedett benne, hogy Stuart valaha is eleget fog keresni ahhoz, hogy egy házat vegyen maguknak.

Barney szeptemberben ment iskolába, ami azt jelentette, hogy Laura elméletileg egész nap tud majd dolgozni. De tudta az iskolás gyerekeket nevelő anyáktól, hogy nem könnyű kilenctől fél négyig tartó munkát találni, aztán pedig ott vannak az iskolai szünetek is, ráadásul szabadságot kell kivenni, ha a gyerek beteg.

Laura huszonkilenc éves volt, és mégsem tartott semmivel előrébb, mint tizenkilenc éves korában.

Miközben kipakolta és elrakta a ruháikat, az ő ágya és Barney ágya közötti keskeny helyen oldalazva, a keserűség egyre erősebb lett, mert tudta, hogy ezt nem fogja tudni megbeszélni Stuarttal, aki teljesen elégedett volt ezzel a lakással. Ha Laura felhívná a figyelmét arra, hogy milyen kopott minden, azt mondaná, hogy a legtöbb szomszédjuk lakása ennél sokkal rosszabb. Valószínűleg előadná, mint korábban már sokszor megtette, hogy ötéves koráig az egész családja egy ennél kisebb, egyszobás lakásban élt.

Hirtelen óriásinak tűnt a kettőjük gondolkodásmódja közötti különbség. Stuart csak az adott hónapra gondolt: amíg volt munkája és meleg vacsorája, éjjel a karjában tartotta Laurát, elég pénze a lakbérre, és megvolt a gitárja meg a tévéje, addig ő teljesen elégedett volt.

De Laurának ez nem volt elég.

Egy héttel Laura fife-i nyaralása után Robbie Fielding váratlanul beállított a kaszinóba. Ő volt a Mayburyt birtokló vállalat egyik igazgatója, és az a hír járta róla, hogy kemény ember, aki bárkit kirúg, aki szerinte nem veszi ki a részét a munkából. Laura már találkozott vele néhányszor, de mivel a férfi sosem szidta össze semmiért, a személyzet többségével ellentétben nem reszketett a félelemtől, amikor meglátta, hogy bejön.

- Fantasztikusan nézel ki ma este, Laura - mondta Robbie, amikor odajött a pulthoz. - Hol szerezted ezt a színt?

- Csak Fife-ban - felelte Laura, és hízelgőnek érezte, hogy Robbie emlékszik a nevére. - Adhatok valamit inni?

Robbie negyven év körüli, 180 cm magas, jól megtermett férfi volt, hátrafésült hajjal és szúrós, sötét szemmel. Nem lehetett kimondottan jóképűnek nevezni, de érdekes volt - Laurát a *Happy Days* című sorozatból Fonz alakjára emlékeztette. Alig érezhető északkeleti akcentussal beszélt, és állítólag

Newcastle-ból származott. Azt beszélték róla, hogy fekete haját festi, fűzőt visel, és gengszter hírében állt.

Laura szerint mindez nagyon valószínűtlen volt. A szerencsejáték világának természetéből adódott, hogy a vezetői közül a legtöbben kissé korruptok, de ettől még nem gengszterek. Azt gondolta, a férfi hajszíne természetes, mert közelről látott néhány ősz szálat, a fűzőről szóló történetet pedig semmi esetre sem hitte el. Robbie járása olyan ember hetykeségét tükrözte, aki egész életében edzőterembe járt.

- Egy *single mait* whiskyt kérek - mondta, és kutató tekintettel nézett Laurára. - Nagyon jól öltözöl. Londonban veszed a ruháidat?

Laura kissé meglepetten nézett végig magán. Egy nagyon egyszerű, hosszú, fehér, ujjatlan ruhában volt, amelyet egy jótékonysági vásáron vett, és aztán átalakított: beljebb vette, hogy testre simuló legyen, az oldalvarrásnál pedig egészen combig fölsliccelte.

Elmosolyodott a bókra.

- Időnként igen - mondta. Ez annyiban volt igaz, hogy a legtöbb ruhája még a londoni időszakból származott, más darabok pedig Jackie megunt ruhái voltak.
- De ezt itt vettem, Edinburgh-ban.
- Nagyon szép - mondta Robbie. - De a lábad is szép hozzá.

Beszélgettek, amíg a férfi megitta az italát. Megkérdezte, hol járt Fife-ban, Laura pedig elmesélte, hogy a barátnője házat vett Cellardyke-ban.

- Kellemes nyaralás volt a kisfiammal - tette hozzá. - De ha nem lenne Barney, és én is Kensingtonban élnék, mint a barátnőm, akkor valami meleg és elegáns helyre mennék nyaralni.

A beszélgetésük itt véget ért, mivel odajött a pincérnő, és leadta az italrendelést. Mire Laura végzett, Robbie Fielding elment.

Aznap este óriási volt a forgalmuk, mert bejött egy nagy csapat férfi, akik üzleti úton voltak Edinburghban, és sokat ittak és játszottak. Laura éppen a kasszafiókot vette ki, hogy bevigye az irodába, és ellenőrizze a pénzt, amikor Robbie ismét megjelent.

- Beszélni szeretnék veled. Hadd vegyem el ezt - mondta, és kivette a fiókot Laura kezéből. - Hozz egy italt mindkettőnknek az irodába!

Laura tudta, hogy Robbie nem ajánlott volna italt, ha ki akarná rúgni, de aggódott, hogy milyen késő van. Ha Stuart fölébred, és azt látja, hogy nincs ott mellette, akkor reggel kérdezősködni fog. De aligha mondhatja egy igazgatónak, hogy nincs ideje meginni vele egy italt.

Amikor az irodában ült Robbie-val, az első néhány percben azt hitte, hogy a férfi a vállalaton belül egy másik állásról kéri ki a véleményét. Dicsérte Laura megbízhatóságát, azt mondta, észrevette, hogy egyszer sem jelentett beteget, amióta elkezdett nála dolgozni, és megkérdezte, milyen munkákat végzett Londonban. De ezután személyesebb kérdéseket kezdett föltenni: mennyi idős a fia, és vajon a férje nem bánja-e, hogy ő vigyáz rá, amíg Laura dolgozik.

Laura nem tudta igazán, miért mondja el, hogy Stuart nem a férje, vagy azt, hogy nem igazán szereti, hogy a kaszinóban dolgozik, de amint ezeket elárulta, azt vette észre, hogy képtelen abbahagyni. Mielőtt észbe kapott volna, többé-kevésbé elmondta Robbie-nak, hogy éppen nagyon elégedetlen az életével.

- Akkor azt kell tenned, amit szeretnél - mondta Robbie. - Okos és gyönyörű nő vagy, és sokra viheted. A férfiak természetükből adódóan nagyon szeretnék elnyomás alatt tartani az asszonyaikat, de ez nem jelenti azt, hogy engedni kell nekik.

Több mint egy órán keresztül beszélgettek, és mire Laura eljött, addigra elmondta, hogy valójában karriert szeretne, de nem látja, hogyan tudja ezt összeegyeztetni azzal, hogy Barneyt iskolába hozza-viszi.

- *Van* rá megoldás - mondta Robbie. - Dolgozik nekem néhány nő, akinek ugyanilyen korú gyereke van. Az egész csak a gyerekfelügyelet megszervezésének kérdése.

*

Barney szeptember elején kezdte az iskolát, és az elejétől fogva szerette. Noha Laura örült, hogy a fia nem sír, és nem csüng rajta, fölzaklatta, amikor figyelte, ahogyan divatos, szürke rövidnadrágjában és túl nagy, tengerészkék kabátjában sorba áll a többi gyerekkel, és arca ragyog a várakozástól.

Nem találta a helyét, miközben hazafelé sétált. Alig várta, hogy legyen ideje egyedül lenni, ne kelljen kérdésekre válaszolnia, ne kérje tőle Barney, hogy játsszon vele, ne kelljen italt vagy ételt készítenie, de hirtelen minden üresnek tűnt. Nem akart benézni a boltokba, könyvtárba vagy mosodába menni, és semmi esetre sem akart hazamenni az üres lakásba és bámulni a falakat.

Ez az ősz furcsa, zaklatott, magányos időszak volt Laura életében. Egész nap egyedül volt, majd csupán néhány órája volt Barneyval, mielőtt Stuart hazaért, aztán este elment a kaszinóba. Stuart nem értette, miért szomorú és kedvetlen, Laura pedig természetesen nem mondhatta el, hogy amint elindul dolgozni, azonnal jobb kedve lesz, és amikor hazaér, megint lehangolódik.

Tudta, hogy önző, amikor vasárnap reggelenként nem kel föl az ágyból, és Stuartra hagyja, hogy szórakoztassa és megetesse Barneyt. Tudta, hogy kegyetlen, amikor lekicsinylő, csípős megjegyzéseket tesz arra, hogy Stuartban nincs ambíció, vagy amikor hátat fordít neki az ágyban, és még csak jó éjszakát sem kíván neki.

De nem tehetett róla. Úgy tűnt, hogy elmúlt a szenvedély, amelyet valaha Stuart iránt érzett.

Rá kellett volna jönnie, hogy Robbie Fielding iránta mutatott érdeklődése több, mint az alkalmazottja erőfeszítéseit értékelő munkáltató érdeklődése - végül is már sok korábbi tapasztalata volt „ragadozó” férfiakkal. De amikor Robbie elkezdett sokkal gyakrabban járni a Mayburybe, azt gondolta, hogy a krupiékat ellenőrzi, esetleg a menedzsmentet. Eszébe sem jutott, hogy kifejezetten azért jön, hogy őt lássa.

Tetszett neki, ahogyan Barney után érdeklődik, ahogyan dicséri a megjelenését, és élvezte, hogy az este végén megisznak valamit, mert Robbie jó beszélgetőtárs volt. Szórakoztató történeteket mesélt neki játékosokról és néhány, szintén a szerencsejáték-üzletben dolgozó érdekes emberről, akikkel találkozott. Emellett nagyon érdekelte őt Laura múltja és az is, hogy miért jött Skóciába. Laura többet mesélt neki a Greggel való házasságáról, mint korábban bárkinek, Stuartot is beleértve.

Aztán novemberben egy este Robbie megcsókolta.

Laura már ivott néhány italt, és túl spicces volt ahhoz, hogy belássa, mi következik, de ahhoz nem volt eléggé becsípve, hogy azt mondja magának, nem fontos a dolog.

- Kívánlak - mondta Robbie. A vállánál fogva tartotta Laurát, és egyenesen a szemébe nézett. - Az első pillanattól fogva, hogy megláttalak. Nem egy gyors menetet akarok az iroda padlóján, hanem örökre akarlak.

- De én Stuarttal vagyok - mondta Laura, és elhúzódott tőle. Jólesett a csók, tetszett neki a férfi, és ha szabad lett volna, akkor szinte biztosan kísértést érzett volna rá, hogy egyszer-kétszer randizzon vele, de nem volt tudatában annak, hogy zöld utat adott neki. - És boldog vagyok vele.

- Valóban? - A férfi felhúzta egyik sötét szemöldökét. - Abból, amit elmeséltél, azt hittem, ez már lejárt lemez, és mindketten mást akartok.

Laura tiltakozott, és azt mondta, nincs igaza, de Robbie csak mosolygott.

- Jobb dolgokra születtél, mint hogy egy bérlakásban élj - mondta. - Olyanfajta nőnek látlak, aki gyönyörű otthonra, külföldi utazásra vágyik, aki a legjobb szállodákban akar lakni, és akinek a fia jó iskolába jár. Mellettem megkaphatod.

- Te nős vagy - vágott vissza Laura, és most már ideges lett.

- Igen, de ez nem jelenti azt, hogy nem tudom megadni neked is, amire vágysz. Látom a becsvágyat a szemedben, és ez tetszik nekem. El tudlak indítani az üzletben, vagy hozzásegíthetlek egy jól fizető munkához. Még csak azt sem fogom kérni tőled, hogy hagyd el Stuartot. Tudom, hogy ez idővel egyébként is megtörténik majd.

Laura nem sokkal ezután kirohant, és hazafelé szidta magát, amiért elég közel engedte Robbie-t ahhoz, hogy ilyen ajánlatot tehessen, és hogy ott maradt és végighallgatta.

De a következő napokban azt vette észre, hogy állandóan azon gondolkozik, amit Robbie mondott. A Stuarttal töltött első évben végig megkapta a férfitól azt a belső boldogságot, amely kisöpört belőle minden, a jómód és a fényűzés iránti sóvárgást. Ha visszatekintett a Greggel közös életére, elszégyellte magát, hogy valaha annyira sekélyes volt, hogy azt képzelte, egy elit családból származó férfi és egy chelsea-i ház kárpótolja majd az igaz szerelemért.

Még mindig szerette Stuartot, de a Robbie által ajánlott dolgokra is vágyott. Stuart sosem akarná, hogy saját üzletet működtessen; ha külföldi utazást javasolna, akkor Stuart lakókocsis utazásban gondolkozna. Amikor drága

cipőket vagy mesébe illően szép ruhákat mutatott neki a Princess Street-i drága üzletek kirakatában, Stuart csak nevetett, mintha az ilyen dolgok csak látványosságok lennének, és nem hús-vér nőknek készültek volna.

Stuart nem volt szűkmarkú, Laura tudta, hogy a férfi az utolsó fontját is ráköltené. Csupán arról volt szó, hogy egyetlen porcikája sem volt anyagias, és sosem forgott gazdag emberek körében, hogy megtanuljon vágyni arra, ami nekik van. Laura azonban igen, és ez olyan volt számára, mint valami belső szomjúság.

A Robbie ajánlatát követő hetekben Laura lelkében tombolt a küzdelem. Esténként lesétált a sötét lépcső-házban, kiment a hideg, sötét utcára, majd megérkezett a Mayburybe, ahol melegség, kifinomultság és fények fogadták. Az ellentét szimbolikusnak tűnt. Stuart, akit otthon hagyott, rongyos farmerben és kopott pulóverben volt, az út másik végén pedig Robbie várta, makulátlan frakkjában.

A Mayburyben Laura ragyogott; itt csodálták az eleganciáját, okosságát és szellemességét. Otthon, a Cale-donian Crescenten kolbászt és krumplipürét készített, ágyat vetett, mosott és vasalt. Barney és Stuart azt szerették a legjobban, amikor farmerben és pulóverben volt, mert ez azt jelentette, hogy otthon marad estére. Laura teljes szívéből azt kívánta, bárcsak be tudná érni ennyivel. De nem tudott megelégedni vele.

Ingerülten beszélt velük, kritizálta őket, amiért széthagyják a ruháikat a padlón, vagy behozzák a sarat a cipőjükön. Stuart pedig gyakran dühösen vágott vissza, és megkérdezte, miért kell ilyen tahónak lennie, ha csak hetente két vagy három estét tölt otthon velük.

Egyik este, amikor Laura manikűrözött, Stuart fölajánlotta, hogy kifesti a lábkörmeit. A fiatalasszony pusztán azért engedte, mert Castle Douglasben gyakran csinálta Stuart, és remélte, hogy ez visszahozhatja ugyanazt a meghittséget.

Stuart hosszú haja az arca elé hullott, amint előrehajolt, combján Laura lábát egyensúlyozva. Laura látta, hogy Stuart kidugja a nyelvét, miközben arra koncentrál, hogy fölvigye a lakkot, és annyira kisfiúsnak tűnt, hogy Laurának könnyek szöktek a szemébe.

Nagyon szerette volna elmondani neki, hogy min töpreng. Nem is azt, hogy Robbie azt ajánlotta, legyen a szeretője - ettől Stuart dührohamot kapott volna hanem azt, hogy milyen zavarodottnak és elégedetlennek érzi magát.

De képtelen volt rá. Bárhogyan fogalmazná meg, Stuart úgy tekintené, azt veti a szemére, hogy cserbenhagyta. Nem hagyhatja, hogy a társa ezt gondolja, mert ő maga, Laura volt az, akinek nem sikerült ragaszkodnia ahhoz a meggyőződéshez, hogy „csak a szerelem kell”.

Laura december legvégén, újév előtt két nappal egyezett bele, hogy ebédelni megy Robbie-val a Caledonianba, Edinburgh legelegánsabb éttermébe. Munka után gyakrabban ültek le egy italra, decemberben kétszer találkoztak napközben kávézni, és Robbie egy ezüst karórát vett Laurának karácsonyra.

Az órához két külön címke tartozott. A Stuartnak szóló címkén ez állt: „A Maybury kaszinó igazgatóságának megbecsülése jeléül”. A másik viszont így szólt: „A gyönyörű Laurának, remélve, hogy az új évben az enyém lesz. Szeretettel, Robbie”.

A címkék bizonyították, hogy Robbie tapasztalt csaló, és Laurát is azzá akarja tenni. Mégis, mindennek ellenére, Laura megborzongott a gyönyörűségtől.

Azt mondta magának, hogy rendben van, ha Robbie-val ebédel, az nem fog semmi többhöz vezetni, nem úgy, mint egy vacsora. Elvitte Barneyt az iskolába, megbeszélte egyik osztálytársa anyjával, hogy hazaviszi majd a gyereket, ha esetleg későn jönne meg, majd hazarohant, megfürdött és átöltözött.

Amikor Fife-ban volt, kapott Jackie-től egy gyönyörű krémszínű, féllábszárig érő gyapjúruhát és egy rövid, testhez álló kabátot, amelyet nagyon sikkesnek érzett. Ahhoz túl meleg volt, hogy a Mayburyben viselje munka közben, de egy kora délutáni találkához valami elegáns helyen tökéletesnek tűnt, és Laura majd meghalt egy lehetőségért, hogy fölvehesse, mert tudta, hogy igazán jól áll neki.

A földszinten Jack Huggins éppen a biciklijét javította, amikor Laura kijött a házból. Elismerő füttyentése hallatán az asszony elmosolyodott.

Azt mondta Stuartnak, hogy az egyik munkatársnőjével találkozik, hogy segítsen neki menyasszonyi ruhát választani, és utána valószínűleg elmennek valahova ebédelni az Óvárosban. Izgatott volt a gondolattól, hogy kirúg a hámból, és Robbie flörtölni fog vele ebéd közben. Szüksége volt a férfi bókjaira és arra, ahogyan mindig megnevetteti őt, és minden bűntudatát elhessegette azzal, hogy azt mondta magának, időben otthon lesz ahhoz, hogy uzsonnát készítsen, és Stuart semmit sem fog megtudni.

Robbie a szálloda recepciójánál várta. Világosszürke öltönyében és sötétkék, csíkos nyakkendőjével teljesen beleolvadt a fényűző környezetbe.

- Úgy nézel ki, mint egy drágakő - mondta. Megcsókolta a nő arcát, és bevezette a bárba, hogy megigyanak egy aperitifet. - Úgy érzem magam, mint egy kölyök az első randevúján, lámpalázas vagyok meg minden.

Az ebédnél egy fotós vállalkozásról beszélt, amelyben részesedése volt.

- Én magam nem vagyok fotós - mondta, és megfogta Laura kezét az asztal fölött. - Én inkább az adminisztrációs dolgokkal foglalkozom. De eleget tudok róla ahhoz, hogy fölismerjem, belőled remek modell lenne.

Laurának már sokan javasolták, hogy modellkednie kellene, Stuart még azt is bizonygatta, hogy szépségkirálynő lehetne, bár Laura sosem vette komolyan eddig ezeket. De a Robbie szemében látott komolyság elhitette vele, hogy igaz lehet.

Mire Laura megitta a harmadik pohár bort, addigra félretette minden Barneyval és Stuarttal kapcsolatos aggodalmát, és csak élvezte, hogy egy ilyen elegáns helyen van, egy ilyen figyelmes férfi társaságában.

Nem volt annyira hiszékeny, hogy azt képzelje, Robbie divatmodellt csinálhat belőle. Néhány nap múlva harmincéves lesz, és tudta, hogy ehhez már túl öreg. Az is nyilvánvaló volt számára, bár Robbie ezt valójában nem mondta, hogy

férfimagazinoknak készülő aktfotókról van szó. Laura nem fogadta el vagy utasította el, az egész csak egy homályos lehetőség volt, nem pedig valami valóságos dolog.

Csak akkor fogta fel, hogy Robbie a szállodában lakik, amikor az éttermi számlát a szobájához íratta. A férfi azt javasolta, menjenek föl a szobájába meginni egy konyakot és egy kávét.

- Nem próbállak semmire sem rávenni - mondta, és megcsókolta Laura ujjai hegyét. - Csak arról van szó, hogy van nálam néhány magazin, amelyet szeretnék megmutatni, és nem maradhatunk egész délután itt az étteremben.

Kint rettenetes hideg fogadta őket, az ég ólomszürke volt, és Laura egyszerűen nem akart még elrohanni erről a meleg, csábító helyről. Aznap szabadnapja volt, így arra sem kellett gondolnia, hogy időben beérjen a klubba.

Robbie szobája a harmadik emeleten volt, és sokkal fényűzőbbnek tűnt, mint bármelyik szállodai szoba, ahol Laura valaha is járt. Az óriási ágyat sötétvörös, bársonyos ágytakaró borította, volt egy fényes asztalka, az ablak előtt két klubfotel, és lágy, meghitt fények világítottak. A szomszédos fürdőszoba valóságos márványpalota volt, a fürdőkádban ketten is kényelmesen elfértek, a csapok aranyszínűek voltak, a fűtött törülközőtartón pedig vastag, bolyhos törülközők sorakoztak.

Már sötét volt odakint, és a fényárban úszó vár látványa az ablakból elbűvölő volt. Laura megfeledkezett a hűvös, nagyvilági nő pózáról, amelyet ebéd közben megpróbált fenntartani, és fölsikoltott örömében.

Robbie fölnevetett.

- Elég jó, ugye? Imádom a szállodákat, a fényűzést, azt, hogy takarítanak utánam, a minibárt, a meleg törülközőket. Bárki lehetsz, aki csak akarsz, nincs semmi, ami az otthonra emlékeztetne, és visszavinne a valóságba.

Laura sem fogalmazhatta volna meg jobban, bár talán még hozzátette volna, hogy mindezek úgy hatnak rá, mint valami szerelmi bájital. Régen, amikor ő és Jackie promóciókon dolgoztak, és Londonon kívül, szállodákban laktak, gyakran feküdt le olyanokkal, akikre otthon rá sem nézett volna.

Éppen ezen gondolkozott, amikor Robbie megragadta, és csókolni kezdte. Laura tudta, hogy nem kellene ezt tennie, hogy valami kifogással haza kellene mennie, de eleget ivott ahhoz, hogy átadja magát a férfi csókjainak, és mielőtt még észrevette volna, az ágyon találta magát.

Robbie fergeteges gyorsasággal vetkőztette, és már ennek figyelmeztetnie kellett volna Laurát, hogy ugyanilyen gyors és csapnivaló lesz az egész aktus. Alig érintette meg a melleit, ujjait durván felnyomta, és számára nyilvánvalóan eddig terjedt az előjáték, mert letépte magáról a nadrágját és a gatyáját, majd ingét és zokniját magán hagyva belé hatolt.

- Lassabban - könyörgött Laura, és próbált kikecmeregni Robbie alól. De a férfi túl nehéz volt ahhoz, hogy meg tudja mozdítani, és annyira meg akarta szerezni őt, hogy meg sem hallotta, amit a nő mondott. Arcát Laura nyakába temette, és drága arcvize nem fedte el teljesen az izzadságszagot. Amint Laura

becsúsztatta kezét az inge alá, hogy magához ölelje, érezte, hogy szőrös a háta, és ettől még jobban undorodott.

Semmi esetre sem ez volt az első alkalom Laura életében, amikor megbánta, hogy ágyban találta magát egy férfival, és mint máskor, most is tudta, hogy csak saját magát hibáztathatja érte. De miközben Robbie döngette, egyáltalán nem gondolva arra, hogy Laura sehogyan sem reagál, úgy érezte, sírni lenne kedve, mert annyira közönségesnek és mocskosnak érezte magát.

Stuart vékony, könnyű és hajlékony volt, és tökéletes érzékiséggel és gyöngédséggel szeretkezett. Laura azon gondolkozott, hogy fog ezek után valaha is a szemébe nézni.

Robbie morgása hangosabb lett, inge átázott az izzadságtól, és szúrós álla olyan volt, mintha smirglivel dörzsölné Laura nyakát. Amikor azt hörögte, mindjárt elmegy, Laura dühös lett, hogy úgy használhatja őt, mint egy állatot, de ugyanakkor megkönnyebbülést is érzett, hogy mindjárt vége.

- Ez nagyszerű volt - zihálta Robbie. - De tudtam, hogy az lesz.

Laurának a nyelve hegyén volt valami szarkasztikus megjegyzés, arra gondolt, esetleg megkérdezi, vajon egy tanyán tanulta-e a technikáját. De túlságosan szégyellte magát ahhoz, hogy bármit is mondjon.

Robbie érzéketlensége elképesztő volt. Úgy tűnt, nem vette észre, hogy Laura egy szót sem szól. Szivarra gyújtott, lefeküdt az ágyra verejték áztatta ingében, és kifejezetten önelégülten ragyogott.

- Rendelek magunknak egy kis teát a szobaszerviztől, bébi - kiáltott, amint Laura eltűnt a fürdőszobában, kezében a ruháival. - Milyen kár, hogy nem tudsz itt maradni éjszakára. Még van egy csomó ott, ahonnan ez jött.

Mire Laura megfürdött, felöltözött, és rendbe hozta a sminkjét, megérkezett a tea, és Robbie éppen csészébe töltötte. Most köntöst vett magára, és nyitva volt előtte a magazinja, hogy Laura megnézhesse.

Amint várta, a képek aktfotók voltak.

- Csinosabb vagy, mint bármelyik lány ezek közül - mondta Robbie. - Könnyen kereshetsz száz fontot is egy fényképezéssel. Csinálhatnád akkor, amikor a fiad iskolában van.

Laura a képekre pillantott. Ezek a lányok legalább csak hiányos öltözékben pózoltak, és nem pornográf képeket csináltak, de amikor beleegyezett, hogy találkozzon Robbie-val, egy rendes állásajánlatban reménykedett, nem pedig valami merész dologban.

- Majd meggondolom - mondta, és a lehető leggyorsabban haza akart menni. - Nem vagyok benne biztos, hogy jól érezném magam, ha ezt csinálnám.

Robbie felöltözött, és ragaszkodott hozzá, hogy lemenjen Laurával, és taxit hívjon neki. Miközben a lifthez sétáltak, Laura meglátott egy szerszámládát az egyik szoba előtt a folyosón távolabb, de semmit sem gondolt róla.

- Jól érezted magad? - kérdezte Robbie, és Laura derekára tette a kezét.

- Nagyszerűen, Robbie - hazudta Laura, és emlékeztette magát, hogy a férfi végül is a főnöke, és nem sértheti meg. - Köszönöm az ebédet, és később beszélünk majd a modellkedésről.

Hirtelen kibukkant egy fej az ajtó mögül ott, ahol a szerszámláda hevert. A hosszú barna haj nagyon is ismerős volt.

Laura megdermedt a rémülettől. Nyilvánvaló, hogy Stuartot elhívták zárat cserélni vagy valami más munkára, és fölismerte a hangját, miközben elhaladt a folyosón.

- Mi történt, szivi? - kérdezte Robbie.

Laurának nem jött ki hang a torkán. Ereiben megfagyott a vér, gerincén jeges hidegség futott végig. Stuart csak mereven nézett rájuk, tekintete olyan hideg volt, mint egy februári reggel.

- Nahát, te is itt vagy, Stuart - mondta Laura, és próbálta megdöbbenését egy gyorsan kiagyalt magyarázattal palástolni. - Ő Mr. Fielding, a főnököm a kaszinóban. Egy új állásajánlatról beszéltünk.

- Örülök, hogy végre találkoztunk, Stuart - nyújtott kezet Robbie.

Stuart dühösen elvicsorodott, amint megvetően Robbie kezére nézett.

- Menj a picsába, seggfej! - mondta, aztán visszalépett a szobába, ahol dolgozott, és bevágta maga mögött az ajtót.

Laura egy pillanatig az ajtó előtt állt, és nem tudta, hogy könyörögjön Stuartnak, vagy egyszerűen csak menjen el. Robbie karon fogta és elvezette.

- Amikor majd hazaér, akkor csak ahhoz tartsd magad, amit most mondtál - mondta neki. - Semmit sem tud bizonyítani.

- Nem kell neki bizonyíték - mondta Laura szomorúan, fölidézve Stuart tekintetét. - Az, hogy itt látott engem, amikor egy barátnőmmel kellett volna lennem, elég.

Robbie taxiba ültette, a kezébe nyomott egy húszfontost, és azt mondta, másnap este eljön a klubba, hogy találkozzon vele. Laura rosszul volt a félelemtől. Ragaszkodni fog a történetéhez, és el fogja magyarázni, hogy akkor futott össze Robbie-val, amikor az Óvárosban volt, és ő kérte meg, hogy jöjjön vele vissza a szállodájába, és beszéljenek. De tudta, hogy Stuart meg fogja kérdezni, miért ment föl a szobájába ahelyett, hogy lent maradt volna a hallban. Milyen valószínű magyarázatot adhat erre?

Elment Barneyért, és szorosan fogta a kezét, miközben hazasétáltak a Caledonian Crescentre. Tudatában volt, hogy Barney beszél hozzá, de túlságosan szorongott ahhoz, hogy figyeljen rá.

- Nem figyelsz rám, mami! - mondta Barney méltatlankodva, és húzgálta Laura kezét. - Azt mondtam, Gregornak van egy hörcsöge, amelyet Willnek hívnak, és azt kérdeztem, lehet-e nekem is hörcsögöm.

- Talán, drágám - mondta Laura. - Holnap meglátjuk.

Hat óra lett, aztán hét óra, és Stuart még mindig nem jött haza. Laura megfürdette Barneyt, és lefektette.

- Stuie olvas majd nekem mesét, amikor hazaér? - kérdezte Barney, és nagy, sötét szeme aggódónak tűnt, mert megérezte Laura nyugtalanságát.
- Későn ér haza, úgyhogy én olvasok - mondta Laura. Leült Barney mellé, és elolvasta a két kedvenc Mr. Men-könyvét.

Stuart egyáltalán nem jött haza. Éjjel egy órára Laura rájött, hogy biztosan a szüleihez ment.

Később, amikor Laura hazaért, miután elvitte Barneyt az iskolába, Stuart apját találta a ház előtt, aki az autóban várakozott. Odarohant hozzá, feltételezve, hogy üzenetet hozott neki.

- Azért jöttem, hogy elvigyem a fiam holmijait - mondta az öreg, amikor kiszállt a kocsiból. Arca kemény és hideg volt. - Nem fog visszajönni.

Amint beértek a lakásba, Laura megpróbálta elmagyarázni Mr. Macgregornak, hogy Stuart félreértette, ami előző nap történt, de ő csak a fejét rázta.

- A fiam nem ostoba - mondta. - Csak pakold össze a holmiját, és megyek.

Laura úgy érezte, meghasad a szíve, amikor Mr. Macgregor fölvette a Stuart ruháit tartalmazó nehéz sporttáskát, azután átment a nappalin, hogy fölvegye a gitárját. A gitár valahogy Stuart lényegét jelentette, és amint elvitték, Stuart tényleg elment.

A cella ajtajában forduló kulcs zöreje elárulta Laurának, hogy ideje fölkelni. Takarója szélével letörölte a könnyeit. Csak a Stuarttal töltött boldog időszakokra akart emlékezni, és nem akart föleleveníteni minden bűntudatot és szomorúságot.

Amikor beköszöntött az 1975-ös új év, az ágyában kuporgott és sírt. Amikor néhány nappal később az egyik szomszédtól hallotta, hogy Stuart Londonba ment, darabokra tört a szíve.

10

Laura integetett, amikor Stuart és David Stoyle a látogatóhelyiségbe léptek. Észrevette, hogy az összes többi nő hirtelen fölélénkül, és irigykedve pillant rá, de Cornton Vale-ben egy jóképű férfi látogató feltűnő jelenségnek számított, kettő pedig elképesztőnek.

Amikor Stuart a legutóbbi levelében megkérdezte, hogy eljöhet-e vele látogatóba ügyvéd barátja is, Laura olyannak képzelte, mint a többi jogászt, akikkel találkozott: alacsony, sápadt, vastag szemüveget viselő alaknak. De a magas, izmos, ragyogóra bámult David nem ügyvédnek, hanem sportembernek tűnt. A halvány vászoningben és -nadrágban megjelenő férfi a látogatóhelyiségben lévő nők közül biztosan többek fantáziáját is beindítja ma éjjel.

Stuart öleléssel üdvözölte Laurát.

- Hadd mutassam be Davidet. Mint a levelemben írtam, meggyőztem, hogy segítsen nekünk.

Laura megrázta David kezét.

- Örülök, hogy találkoztunk, David. Remélem, Stuart nem csavarta túl erősen a karját győzködés közben.

- Ha akar valamit, akkor bárkit le tud venni a lábáról - felelte David, egy megnyerően szerény mosoly kíséretében. - Elmondta, hogy nem vagyok büntetőjogász, ugye? Nem ígérhetem, hogy igazán a segítségére leszek bármiben is.

Laura magában azt gondolta, hogy David már eddig is sokat segített - a blokkban ma este arról fognak beszélni, hogy meglátogatta őt két szép fiú. Lehet, hogy David a felső tízezerbe tartozik, de érződik rajta a vidéki lét, mint Stuarton. Igazi férfi, gondolta Laura; keménynek, alkalmazkodásra képesnek és határozottnak tűnik.

- Már bebizonyítottad, hogy van egy kis sütnivalód, Dávid - vigyorgott Stuart. - Patrick Goldsmith esetében tudtad, melyik gombokat kell megnyomni.

- Már jártatok az ügyvédemnél? - kérdezte Laura meglepetten, miközben a két férfi leült az asztalhoz, vele szemben.

- Nála álltunk meg először idefelé - mondta David. - De ő nem túl eltökélt ember, igaz?

Laura kuncogott. Patrick Goldsmith volt az a kirendelt védő, aki a rendőrségre jött, amikor letartóztatták. Laurának azóta sokszor mondták, hogy neki kellett volna ügyvédet választania. De mivel nem ismert más büntetőjogászt, és úgy tűnt, hogy Mr. Goldsmith őszintén hitt az ártatlanságában, nem látott rá okot, hogy valaki mást kérjen.

De a férfi vérszegény kinézete és viselkedése mellé nem kellett volna más ahhoz, hogy megkonduljon a vészharang Laura fejében. Mr. Goldsmithnek erőtlen kézfogása, sápadt bőre, vékony ajka és vastag szemüvege volt. Semmi színe nem volt, eltökéltség pedig végképp nem volt benne.

- Akkor fölmértétek őt - mondta Laura. - És mit reagált arra, hogy ti ketten belsütitek az orrotokat az ő ügyébe?

- Meglepődött, hogy van két ilyen félelmetes barátod - mondta Stuart kissé nagyképűen. - Ő természetesen közönyös, nem hiszi, hogy találhatnánk bármi új bizonyítékot, amellyel föllebbezhetnénk, de arra számítunk, hogy a bűntudata, amiért nem állított össze erős védelmet számodra, rábírja majd, hogy ez alkalommal kicsit keményebben próbálkozzon.

- Találtatok már valami meggyőző bizonyítékot? - kérdezte Laura.

- Lena hajlandó nyilatkozatot tenni arról, hogy tudta, hogy Jackie-nek több férfi barátja volt. Ha semmi másra nem jó, legalább azt bizonyítja majd, hogy ezt nem te találtad ki - mondta Stuart.

- Hogy van Lena? - kérdezte Laura izgatottan.

- Okos, és tele van energiával, és azt hiszem, tudom, mire vagy kíváncsi igazán: nem, nem hiszi azt, hogy bűnös vagy.

- Tényleg? - Laura elpirult örömében. - Minden érintett közül az ő véleménye számít nekem a legtöbbet.

- Gondoltam - bólintott Stuart. - Ó, és beszéltem Goldsmithnek arról a dűlőútról a farmnál. A valódi gyilkos érkezhetett és távozhatott azon az úton úgy, hogy a szomszéd nem vette észre.

Laura megköszönte Stuartnak, hogy elment meglátogatni Meggie-t, és elmesélte, hogy levelet kapott tőle. Kérdések százait szerette volna föltenni a testvérével és Lenával kapcsolatban, de kevés idő állt rendelkezésére, és tudta, hogy Stuartnak is vannak kérdései.

- Eszedbe jutott bármilyen férfinév, akit esetleg Jackie a barátjaként említett?

- Ő nem valódi neveket használt - mondta Laura rosszkedvűen. - Valószínűleg emlékszel, hogy mindig becenéveket adott az életében felbukkanó embereknek.

Stuart elmosolyodott.

- Engem Vésőnek hívott. Volt egy vakolómunkás, akinek a Vödörfejű nevet adta. Sosem tudtam, mi is az igazi neve.

- Volt valaki, akit Morgónak nevezett - jutott eszébe Laurának. - Nagyon titkolózott vele kapcsolatban, csak annyit jegyzett meg időnként, hogy előző éjjel ott járt, vagy valami ilyesmi. Ebből arra gondoltam, hogy nős emberről van szó. Gondolom, azért hívta így, mert mély hangja volt. Azt is tudom, hogy whiskyt ivott - Jackie egyszer említette, hogy el kell mennie, hogy egy kis whiskyt vegyen neki. De nyilván több millió mély hangú, whiskyszerető skót férfi létezik, tehát ez nem segít.

- Talán rendőr lehetett - mondta Stuart. - Tudod, Morgó közrendőr, mint *Rupert maci kalandjaibanl* A zsaruknak a munkájuk jellegéből adódóan sokkal könnyebb viszonyt fenntartani, mint más férfiaknak. És eltussolni is.

- Hogy bukkanhatsz a nyomára? - kérdezte Laura.

- Megpróbálhatok visszamenni Gloriához, a Cellardyke-ban dolgozó csaposnőhöz - mondta Stuart. - Azt hiszem, ő többet tudott Jackie-ről, mint amit hajlandó volt elmondani. Egy újabb látogatás és néhány ital hatására esetleg megnyílhat.

- Igazán kedveltem Gloriát - mondta Laura, és elmosolyodott, amint visszaemlékezett a régi beszélgetéseikre. - És ő nagyon jól ismerte Jackie-t - régen gyakran beugrottak egymáshoz.

- Ő is kedvelt téged - mondta Stuart. - Jegyezzük meg, hogy ő a másik ember, aki szilárdan a te oldaladon áll.

Laura ragyogott. Kiderült, hogy két ember, akit szeretett, az ő oldalán áll, és ez olyan volt, mintha kincset talált volna.

- Van valaki, aki esetleg gyanúba akarja keverni magát, Laura? - kérdezte David.

- Rengetegen - mondta Laura szomorúan. - De nem valószínű, hogy közülük tehette volna valaki. Hogyan lehettek volna biztosak abban, hogy a megfelelő pillanatban megjelenek?

- Első pillantásra egyetértek, nem valószínű - mondta Stuart. - De minél többet töprengtem rajta, annál biztosabb vagyok benne, hogy bárki tette is, mindkettőtöket jól ismert ahhoz, hogy pontosan fölmérje a reakcióidat. Biztos vagyok benne, hogy aznap reggel korábban volt valami kellemetlen incidens a Brodie farmon, és nagyon valószínűnek tartom, hogy aki ebben részt vett, véletlenül meghallotta, hogy Jackie telefonált neked. Talán tudta, hogy bármit tervez is, az dugába dől majd, ha ti ketten összedugjátok a fejeteket. De ellened is valódi sérelmének kellett lennie, különben miért várt volna Jackie megölésével addig, amíg meg nem érkeztél?

- Hogy zavarossá tegye az ügyet? - sugallta Laura.

- Valószínűleg, de a legtöbb gyilkosságot hirtelen, pánik vagy rendkívüli düh hatására követik el. A legtöbben lehiggadnának, és meggondolnák magukat, ha várniuk kellene. De ha az ember haragot táplál valakivel szemben, aki nemsokára megérkezik, akkor dédelgetheti magában a dühét, tudván, hogy így két legyet üt majd egy csapásra. Tehát gondoljuk végig, ki lehetett elég dühös Jackie-re ahhoz, hogy megölje, aki eléggé utált téged ahhoz, hogy azt kívánja, téged büntessenek meg érte.

- Jackie férje, Roger megfelelhet ezeknek a kritériumoknak - mutatott rá David. - Annak alapján, amit meséltél, nem vagyok róla meggyőződve, hogy a Ja-ckie-től való különválása olyan baráti volt, mint állította. És ő sokat nyerhetett Jackie halálával. Azt is mondtad, hogy dühbe gurult Laurával kapcsolatban.

- De Goldsmith azt mondta, hogy a rendőrség kihallgatta Rogert, és igazolták, hogy a gyilkosság idején Londonban volt - mondta Stuart. - Ezenkívül az orvos szakértői jelentés megállapította, hogy a szúrás pozíciója arra utal, hogy vagy egy nő követte el, vagy egy 175 cm-nél alacsonyabb férfi. Roger jóval magasabb 180 cm-nél.

- Ez rendben lehet, ha a támadó eszelősen, teljes erejéből ütött. Akkor viszont nem, ha a szívre célzott, és gyilkolni akart. És az emberek szoktak alibit hamisítani - mondta David bölcsen. - Te jól ismered őt, Stuart - vannak olyan barátai, akik hazudnának a kedvéért?

- Nem tudok róla, hogy lennének barátai - felelte Stuart. - Az volt az alibije, hogy a gyilkosság napján is és másnap is az építési területen látták. Sok ember jön-megy egy építkezésen egy nap során; bárki nehéz helyzetben lenne, ha pontosan emlékeznie kellene rá, hogy ki volt ott, és ki nem. De bárki, aki azt gondolja, hogy veszélyben van a munkája, mondhatja azt, hogy látta őt az építkezésen.

- Akkor talán meg kellene keresnünk azt az embert, aki az alibijét igazolta, és kikérdezni őt? - ajánlotta David.

- Ez nehéz lenne. Az építőmunkások jönnek-mennek, mint mondtam, és még ha rábukkannánk is arra a férfira, kétlem, hogy bármi mást mondana - sóhajtott Stuart.

- Roger akár tilosban parkolásért is szívesen felköttetne - ráncolta a homlokát Laura. - Sosem kedvelt. De nem igazán hiszem, hogy ő ölte meg Jackie-t. Jóban voltak. Jackie elmondta volna nekem, ha lett volna valami baj.

- Valóban? - kérdezte Stuart. - Ebben nem vagyok annyira biztos, Laura, ha valami veled kapcsolatos dologról volt szó, mint például arról, hogy segített neked megszerezni a boltodat.

- Lehetséges, de Belle-nek elmondta volna. Belle és Roger nem kedvelik egymást, tehát ha Belle tudta volna, hogy Roger veszekedett Jackie-vel, akkor nem hagyta volna szó nélkül, és abban a pillanatban elmondta volna a rendőrségnek, amikor hallott Jackie haláláról.

Stuart csalódottnak tűnt.

- Rendben, egyelőre tegyük félre Rogert - javasolta David. - Laura, arra célzott, hogy sokan neheztelnek magára. Tehát tegyük fel, hogy szűkítjük ezt a kört. Mit gondol, hányán ismerték közülük Jackie-t is?

- Például Stuart - mondta Laura, és elmosolyodott. - De őt nyugodtan kihúzhatjuk. Charles, Belle férje sem kedvelt sosem, mert megpróbáltam lebeszélni Belle-t a házasságról. Kakukkfiókának nevezett. Jackie-vel is civakodott néhányszor, főleg azért, mert ő befolyásolta Belle-t a Skóciába költözéssel kapcsolatban.

Stuart ekkor elmesélte, hogyan látta meg Charles autóját a Brodie farmnál.

- Lehetséges, hogy viszonya volt Jackie-vel? Vagy tudhatott róla Jackie valamit, és esetleg azzal fenyegette, hogy elmondja Belle-nek?

- Az utóbbi lehetséges - mondta Laura elgondolkozva. - Volt köztük valami feszültség. De azt kizárhatjuk, hogy viszonyuk lett volna. Jackie bottal sem nyúlt volna Charleshoz, mindig is megvetette.
- Akkor miért egyezett bele Charles, hogy a közeibe költözzenek? - kérdezte David.
- Ezt sosem értettem igazán - vonta össze a szemöldökét Laura. - Akkoriban eléggé elfoglaltak a dolgaim, de úgy gondoltam, hogy Charlesnak volt néhány üzleti problémája, és föl kellett számolnia a londoni vagyonát. Itt fent sokkal olcsóbbak az ingatlanok, és feltételeztem, hogy valami fejlesztésbe fog kezdeni. De még nem voltak hosszú ideje Crailben, amikor Barney meghalt. Ezután hosszú ideig annyira magamon kívül voltam, hogy egyáltalán nem érdekelt, mit művel Charles vagy Belle.
- Egyébként sem ölhette meg Jackie-t, mert a halál időpontjában St. Andrewsban golfozott - mutatott rá David. - A rendőrségnek kellett az ottani bárba telefonálni, hogy hazahívják őt, amikor elmondják Belle-nek, mi történt.
- Ez az alibi ugyanolyan homályos, mint Rogeré - felelte Stuart. - A golfpálya óriási, és néhányszor elmehetett és visszaérkezhetett napközben anélkül, hogy bárki észrevette volna. Csupán az, hogy éppen a bárban volt, amikor a rendőrség telefonált, még nem jelenti azt, hogy egész nap ott volt.
- Akkor kivizsgáljuk majd - mondta David. - Még valaki, Laura?
- Robbie Fielding - mondta Laura tétovázva, és Stuartra nézett, hogy emlékszik-e a névre.

Stuart hosszú, hűvös pillantást vetett rá.

- A kaszinós fickó? - kérdezte.

Laura bólintott, és azt kívánta, bárcsak ne kellett volna emlékeztetnie Stuartot a hűtlenségére.

- Ő régen a főnököm volt, David - mondta Laura, és kerülte Stuart pillantását. - Először a kaszinóban, később pedig modellkedtem neki egy ideig. Becsaptam, és saját céget indítottam. Akkoriban mindenhol azt terjesztette, hogy egy életre tönkre fog tenni.

David élénk érdeklődéssel tekintett Laurára.

- Ő ismerte Jackie-t?
- Igen, nagyon jól ismerte. Nagy része volt abban, hogy Jackie megszerezte a Brodie farmot.
- Milyen értelemben?
- Nem tudom pontosan, de Jackie nagyon vágyott rá, és nem tudta megszerezni. Akkoriban még baráti viszonyban voltam Robbie-val, én mutattam be őket egymásnak. Azt hiszem, Robbie nyilván megfenyegetett valakit, mert legközelebb a farm már Jackie-é volt, nagyon alacsony áron. Kicsit aggódtam miatta, mert tudtam, hogy Robbie egy nyálas szemétláda, és figyelmeztettem Jackie-t, hogy Robbie sosem tesz semmit ingyen. Teljesen elképzelhető, hogy visszajött, és behajtotta az adósságot.

A két férfi egymásra pillantott, Laura pedig elvörösödött. Mindazok után, amiken keresztülment az évek során, a Stuarttal való szakítás és a Barney halála között eltelt időszak volt életének az a része, amelyet legszívesebben kitörölt volna az életéből. Stuart tudott a magazinfotózásról - Jackie elmesélte neki, hogy Stuart látta őt egy magazinban, és megmutatta neki a képeket. De azt valószínűleg nem tudta, hogy Robbie Fielding vitte bele. És arról sem tudott, hogy ez később hova vezetett.

- A rendőrség nyomozott utána? - kérdezte David.

Laura megrázta a fejét.

- Miért nem?

- Sosem meséltem nekik Robbie-ról, mert nem jutott eszembe, hogy gyanúsított lehet. Elég rosszul állt a szénám anélkül is, hogy be kellett volna ismernem, miféle munkát végeztem neki.

- Még mindig Edinburgh-ban él? - kérdezte David.

- Nem tudom - mondta Laura. - Amikor legutóbb láttam, akkor a Morningside-on hajtott át, de ez több mint három évvel ezelőtt volt. Kicsit pánikba estem tőle, azt gondoltam, engem figyel. Kérdezősködtem róla, és azt mondták, van egy kocsmája valahol a Grass-market környékén. De, mint mondtam, ez három éve volt, és lehet, hogy már nincs ott.

Stuart egy szót sem szólt Laura és David beszélgetése közben, de hirtelen az asszony felé hajolt az asztal fölött.

- Jobban tennéd, ha elmondanád, mi volt köztetek.

Laura idegesen megnyalta a szája szélét.

- Muszáj?

Stuart bólintott.

- Nem tudunk nyomozni utána, ha nincs fogalmunk arról, mi zajlott közietek.

- Nincs idő a csengetés előtt, és egyébként is... - Laura elhallgatott, és vonakodott bevallani, hogy túlságosan szégyelli magát ahhoz, hogy beszéljen nekik róla.

- Le tudja írni? - kérdezte David, talán megértve Laura vonakodását. - Valószínűleg időre van szüksége, amikor egyedül van, hogy az egészet átlássa és elmesélje.

Laura hálás pillantást vetett rá.

- Igen, az talán jobb lesz - mondta. - A múlt nagyon nagy részét kitöröltem, amikor Barney meghalt.

Stuart tekintete távoli volt. Laura azon tűnődött, vajon a Caledonian Hotelben történteket idézi-e föl.

De úgy döntött, téved, amikor Stuart hirtelen azt javasolta, hogy Davidnek szállást kellene foglalnia Belle panziójában néhány éjszakára.

- Azt hiszem, el tudod nyerni a bizalmát, ráveheted, hogy beszéljen Charlesról, és körülszaglászhatsz.

- Biztonságban leszek vele? - vigyorgott David. - Azt mondtad, férfifaló volt!

- Belle! - kiáltott fel Laura. - Dehogyis!

Stuart kajánul elnevette magát.

- Időnként az, aki a legközelebb áll az emberhez, nem látja őt tisztán - mondta. - De minden rendben lesz, David, csak beszélj egyfolytában Juliáról és a gyerekekről, ez majd leszereli Belle-t.

David elmesélte Laurának, hogy két héten belül, amikor véget ér a tanítás, a felesége és a gyerekei Skóciába repülnek majd, és Obanban fognak nyaralni. Addig viszont Stuart rendelkezésére áll.

- Béreltem egy lakást - mondta Stuart. - Az is közel van a Grassmarkethez, tehát lehet, hogy összefutunk Fieldinggel.

- Sok mindennel kell foglalkoznunk, hogy találjunk valamit, amire a fellebbezést alapozhatjuk, Laura - mondta David gyorsan, és úgy pillantott Stuartra, mintha attól félne, hogy a barátja önbíráskodásra készül. - De bizakodó vagyok. Csupán abból, amit már eddig tudok, számomra nyilvánvalónak tűnik, hogy a rendőrség nem vizsgálta ki az ügyet nagyon alaposan, az ügyvédje pedig nem valami jó védelmet állított össze.

Stuart elővett egy névjegykártyát és egy tollat, és felírta a címét.

- Ide írj nekem a kaszinós fickóról - mondta. - Megpróbálunk engedélyt szerezni egy újabb látogatásra két héten belül. Nem lehet probléma, külön elintézik azoknak, akik messziről érkeznek. Addig is föl a fejjel! Ma este fölhívom Meggie-t, és elmesélem neki, hogy meglátogattalak. Adjak át valami üzenetet?

- Csak annyit, hogy állandóan rá és Ivyra gondolok - mondta Laura. - És hogy nagyon boldoggá tett a levele.

Miután Stuart és David elmentek, Laura visszament a saját blokkjába. Mosolygott, amikor néhány nő pajzán megjegyzéseket tett a látogatóira, de nem állt meg beszélgetni senkivel.

Amikor visszaért a cellájába, lefeküdt az ágyra. Tudta, hogy végig kell gondolnia a Stuart távozása és Barney halála között eltelt éveket, de nehezen szánta rá magát, mert tudta, milyen fájdalmas lesz.

Sosem szerette azokat az embereket, akik a „nem volt választásom” kifogást használták valami olyasmire, amiről tudták, hogy rossz. Tapasztalatai szerint mindig létezik más lehetőség; csak arról van szó, hogy a tisztességes, becsületes vagy törvényes út többnyire nehezebb vagy kevésbé kifizetődő.

Az ő esetében is pontosan így volt. Egyetlen mentséget tudott felhozni arra, hogy miért tette meg azt a bizonyos első lépést egy olyan úton, amelyről tudta, hogy rossz: akkor már annyira szégyellte magát, hogy látszólag mindegy volt.

Miután Stuart elment, minden összeomlott Laura körül. Úgy érezte, megsemmisül, és képtelen elhinni, hogy a saját ostobasága miatt veszítette el azt a férfit, akit szeretett. Barney folyamatosan Stuart után sírt, és azt kérdezgette,

mikor jön haza. Laura mindennap úgy érezte, mintha egyre jobban elmerülne egy fekete lyukban.

Mivel nem volt senki, aki vigyázott volna Barneyra, telefonálnia kellett a kaszinóba, és elmondani, hogy nem tud visszamenni dolgozni. Éjjel-nappal a lakásba volt zárva, és nyomasztották Stuart emlékei. A férfi jelenlétének melegsége betöltötte a lakást; a lényege meg akkor is ott maradt, amikor dolgozni ment: az illata, a hangja, a nevetése. De amint az apja elvitte a holmiját, olyan üresség támadt, amelyet semmi sem tudott betölteni.

A Stuart által oly nagy szeretettel épített szekrények és polcok folyamatos szemrehányást jelentettek. Nemcsak a ceruzával a füle mögött fúró-faragó férfi emlékét idézték fel, hanem azt is bizonyították, hogy Stuart mennyire szeretett volna egy szilárd otthont teremteni mindhármuk számára.

Egy ideig érezte az illatát az ágyneműn. Ha talált egy páratlan zoknit vagy egy munkásinget, rátört a szomorúság, és éjszakánként, amikor nem tudott elaludni, a mellette lévő hűvös, üres hely állandó szemrehányást jelentett a hűtlenségéért.

Az első néhány napban úgy tűnt, mindenre választ jelent, ha visszamenekül Londonba. De amikor Jackie megírta, hogy Stuart ott van, és neki dolgozik, akkor becsapódott az orra előtt ez az ajtó. Jackie nyilvánvalóan pontosan tudta, mi történt. „Ő jó ember, Laura, és jobbat érdemel" - ennyi volt a megjegyzése, és mivel nem kérdezett semmit arról, hogy Laura hogyan boldogul, és még csak az ő verziójára sem volt kíváncsi, Laura tudta, hogy nem várhat tőle együttérzést vagy segítséget.

Két hét után belátta, hogy el kell mennie a segélyirodára, és segítséget kell kérnie. Nem tudott olyan munkát találni, amelyet össze tudott volna egyeztetni Barney iskolai óráival, és esedékes volt a lakbér. Eljátszott a gondolattal, hogy eladja az autót - végül is nem engedhette meg magának, hogy autóval járjon -, de nehezen szánta rá magát, mert ha adódik egy állás, akkor szüksége lehet rá.

A segélyirodát most társadalombiztosításnak hívták, de Laura számára még mindig ugyanaz a szégyenbélyeg volt, mint amikor gyerekkorában az anyjával ment segélyért hozzájuk. Az edinburgh-i iroda falait és plafonját ugyanúgy átjárta a nikotin, és ugyanaz az állott szag érződött, amelyre Londonból emlékezett. A hivatalnokok kissé kevésbé voltak udvariatlanok és közönyösek, de a várakozás éppen olyan hosszú volt, és Laura elborzadt a többi segélykérőtől. Sokan részegek és hajléktalanok voltak, messziről bűzlő, mocskos ruhában, és dörmögve meg káromkodva dülöngéltek a váróhelyiségben. Voltak ápolatlan fiatal lányok, karjukon kisbabával, akik kárörvendve nézték Laura elegáns ruháit. Láncdohányos, pimasz fiatal fickók beszéltek hangosan a balszerencséjükről, és beszédüket káromkodás fűszerezte. A maroknyi, ízlésesen öltözött ember mindenkivel kerülte a szemkontaktust. Talán attól féltek, hogy bepiszkolódnak.

Laura sírva fakadt, amikor az üvegfal mögötti fülkében ülő férfi, aki kikérdezte őt, azt mondta, hogy tartásdíjat kell kérnie a férjétől. - Nem merem

elmondani neki, hol vagyok, a férjem erőszakos - kiáltott fel, és amikor horkanó röhögést hallott a háta mögül, akkor jött rá, hogy az egész váróhelyiség hallotta.

Elsuttogta a története többi részét, és könyörgött, hogy adjanak neki valamit, hogy ki tudja fizetni a lakbért, és ennivalót vehessen. Végül megállapodtak, hogy másnap valaki meglátogatja otthon, és ha mindent rendben talál, akkor kap majd egy rendkívüli kifizetést.

Amikor elindult haza az irodából, egy férfi odakiáltott neki: - Hé, kisasszony, ez segítene rajtad?

Laura megfordult, és látta, hogy a kérdés az egyik részegtől jött. A férfi vigyorgó arca felpuffadt és lila volt, vastag szakállában ételmaradékok díszelegtek. De Laura megdöbbenésére a férfi ernyedt péniszét tartotta a kezében, és azt kínálgatta.

Elmenekült. A férfi rekedt nevetése még sokáig a fülében csengett.

A társadalombiztosítástól kapott pénz sokkal kevesebb volt, mint amire számított. A hivatalnok, aki eljött hozzá, megijesztette Laurát, amikor azt mondta, ragaszkodhat hozzá, hogy Laura lépéseket tegyen a tartásdíj igénylése érdekében. Barneyval a legolcsóbb húsvagdalékból készült ételeken éltek, és egyáltalán nem engedhették meg maguknak, hogy a gázkályha napközben be legyen kapcsolva, még akkor sem, amikor nagyon hideg volt. Hétvégenként meleg ruhákba bugyolálta Barneyt, és hosszú sétákra mentek a csatorna mellett vagy egy parkban. Hétfőnként kapta meg a pénzt a társadalombiztosítástól, és vasárnapra gyakran már nem maradt semmijük, tehát amikor a gázt vagy a villanyt lekapcsolták, akkor le kellett feküdnie.

De a magányosság még a pénztelenségnél is rosszabb volt. Senkinek sem akarta bevallani, hogy Stuart hagyta el őt, tehát kerülte az embereket a lépcsőházban és az iskola kapujában az asszonyokat. Még arra sem tudta rászánni magát, hogy Meggie-nek és Ivynak írjon, és elmesélje nekik, hogy megint egyedül van, mert annyira szégyellte magát.

A kaszinó többi alkalmazottjára úgy gondolt, mint a barátaira, de mégsem nézett be hozzá egyikük sem, hogy megnézze, hogy van. Még Robbie sem.

Bár az első néhány hétben bevágta volna az ajtót az orra előtt, ha megjelent volna, de az legalább bizonyította volna, hogy a férfi tényleg törődik vele. Most úgy tűnt, mintha csak kihasználta volna, és minden, amit arról mondott, hogy segít Laurának jobb munkát szerezni, csak trükk volt, amellyel manipulálta őt.

Február legvégén egy délután valaki kopogtatott. Dermesztően hideg nap volt, és Laura egy pokrócba burkolózva ült a kanapén. Azt gondolta, egy szomszéd az emeletről, mivel a kapucsengő nem szólt.

Amikor ajtót nyitott, és meglátta Robbie-t, először elszörnyedt, hogy a férfi farmerban, smink nélkül, csapzott hajjal látja őt.

- Helló, Laura - mondta Robbie széles vigyor kíséretében.

- Nem kapkodtad el a látogatást - mondta Laura szarkasztikusan. - Már végeztem veled, mint egy rossz munkával.

- Már hetekkel ezelőtt itt lettem volna, ha fölhívsz a kaszinóban, vagy legalább üzenetet hagysz - mondta Robbie, és vállat vont. - Csak annyit mondtak, hogy elmentél. Nem volt semmi indoklás. Azt gondoltam, talán Stuart vett rá, hogy add fel a munkát, én pedig nem próbáltalak megkeresni, nehogy tovább rontsam a dolgokat. Mire eljutott hozzám a híre, hogy Stuart Londonba ment, addigra minden adatodat eltüntették a személyzeti nyilvántartásból, így nem találtam a címedet. Azért hagyott el, mert együtt látott bennünket?

Laura bólintott, és szeméből könnyek patakzottak.

- Annyira sajnálom - mondta Robbie, és Laura úgy érezte, komolyan gondolja. - Bemehetek egy percre? Nem beszélhetünk itt kint.

- Oké - mondta Laura egykedvűen. - De nemsokára el kell mennem Barneyért.

- A fenébe, itt hideg van - kiáltott fel Robbie, amint követte Laurát a nappaliba. De amikor észrevette a nő zavarát, szomorú képet vágott. - Ó, Laura, ennyire rosszul mennek a dolgok? Még fűtésre sincs pénzed?

A férfi megértő hangja megtörte Laura tartózkodását, és nem tudta visszatartani a sírást. Robbie átölelte, és a vállához szorítva ringatta.

- Meséld el, bébi! - mondta. - Annyira sajnálom, hogy ilyen sok bajt okoztam neked.

Az a nap olyan volt, mintha meghallgatták volna Laura imáit. Robbie pénzt dobott a gáz- és villanyórába, készített Laurának egy csésze teát, és hagyta, hogy kisírja magát. Később elvitte őt az iskolába Barneyért, hazafelé pedig megállt a boltnál, és vett egy nagy zacskó ennivalót.

- Ma este főzök neked valamit - mondta. - Te csak ülj le Barneyval a tűzhöz.

Laura sosem gondolta, hogy egy férfi, aki a szerencsejátékok világában él, ennyire házias vagy kedves lehet. Robbie készített egy finom bolognai spagettit, segített Barneynak megépíteni egy autót legóból, aztán pedig társasjátékot játszott vele.

Laura kínosan érezte magát attól, hogy milyen ápolatlannak tűnik, de amikor ezt kiejtette a száján, Robbie csak mosolygott.

- Olajfoltos köpenyben is gyönyörű lennél - mondta. - Szeretem azt hinni, hogy barátok voltunk, és megint azok lehetünk. A barátoknak nem kell kiöltözniük egymás kedvéért.

Miután Barney elaludt, beszélgettek. Laura őszinte volt, és bevallotta, hogy súlyos hibát követett el azzal, hogy lefeküdt vele, és azt is, hogy szereti Stuartot. Arra számított, hogy Robbie megsértődik, de a férfi gyöngéden megsimogatta az arcát, és azt mondta, megérti.

- Tartom magam ahhoz, amit korábban mondtam neked - folytatta. - Kellesz nekem, Laura, de ha csak egy barátra vágysz, részemről az is rendben van.

A férfi gyakorlatias is volt. Rámutatott, hogyha Laura továbbra is a társadalombiztosítástól kapott pénzből él, akkor arra kell majd kényszeríteniük, hogy tartásdíjat kérjen a férjétől.

- Akkor kínos helyzetben leszel - mondta. - Ha a férjed kéri Barney felügyeleti jogát, akkor éppenséggel megkaphatja, ha a bíróság úgy ítéli, hogy jobb életet tud nyújtani neki, mint te.

Ettől a lehetőségtől Laura hátán végigfutott a hideg, mert tudta, hogy Greg elég bosszúálló ahhoz, hogy megtegye.

- De te is jobb életet érdemelsz - folytatta Robbie. - Nem maradhatsz a lakásba zárva egész nap, amíg Barney iskolában van, szórakozás, barátok vagy pénz nélkül. így nem lehet élni. Miért nem modellkedsz nekem egy kicsit? Néhány óra alatt annyit keresel, amennyit egy boltban vagy egy irodában egy hét alatt, és elköltözhetsz valami jobb helyre, fizethetsz egy bébiszittert, ha szórakozni akarsz menni, autóval járhatsz, és szép ruhákat vehetsz magadnak.

Laura emlékezett arra az izgalomra, amit akkor érzett, amikor először elment a livingstoni fotóstúdióba. Szüksége volt a Robbie által ajánlott pénzre, de meg volt róla győződve, hogy a stúdió ócska hely, a fotós pedig nyilván perverz. Azonban, amint Robbie biztosította arról, hogy nem kell ott maradnia, ha nem tetszik, úgy érezte, el kell mennie, és meg kell néznie.

Amint leállította az autóját a kis ipari parkban, megkönnyebbülten látta, hogy a stúdió minden részletében ugyanolyan profinak tűnik, mint a körülötte lévő többi cég. A tükörüveg ajtón elegáns aranybetűk hirdették: „Reklámfotózás, esküvői és családi képek".

A fekete-fehér recepciónál, ahol a falat gyerekekről, esküvőkről és családokról készült gyönyörű képek borították, Laurát egy divatosan öltözött középkorú nő fogadta. Azt mondta, hogy a fotós, Ed Harris pár percen belül megérkezik, és beszél vele, addig pedig körbevezeti a stúdión.

Mire Laura találkozott Eddel, addigra megnyugodott az öltözők tisztaságától és a két stúdió ízlésességétől. A kelléktárban tucatnyi különböző háttérfüggönyt látott. Volt közte virággal befuttatott átjáró, amely egy tengerpartra vezetett, és romantikus kastély. Erkölcstelenségnek semmi nyomát nem látta.

Ed nagydarab, kedélyes, nagyon közvetlen stílusú férfi volt. Azt mondta, Laura egy kicsit idősebb, mint a legtöbb modell, akikről általában aktképeket készít, de a testalkata kiváló, a haja szép, és nagyon csinos. Egy állványhoz küldte Laurát, amelyen nagyon hiányos öltözékek és fehérneműk voltak, és azt mondta, szeretné, ha először a vászon rövidnadrágot és a bikinifelsőt próbálná fel, és amint kész lesz, a sminkes odajön majd hozzá.

Az egész sokkal kevésbé volt kínos, mint amire Laura számított. A sminkes arról mesélt, hogy nemrégiben egy nagyobb filmben dolgozott, és hozzátette, hogy Laura bőre sokkal szebb, mint az ottani főszereplőé. A recepciós hozott Laurának egy csésze kávét és egy köntöst, hogy fel tudja venni, ha esetleg fázna.

Egyikük sem utalt a legkevésbé sem arra, hogy az aktfotózást helytelennek gondolnák.

Amint elkészült, Ed pontosan elmagyarázta, hogyan pózoljon, és folyamatosan irányította, miközben fényképezett. Voltak kihívó pózok - egyszer úgy kellett tennie, mintha levenné a rövidnadrágját. Ed a bikinifelsőt is levetette vele, és a kezével kellett eltakarni a mellét, de Ed megkönnyítette a dolgát azzal, hogy nevettette, és bókolt neki, amikor abba a pózba helyezkedett, vagy olyan arckifejezést vágott, amit szeretett volna, így Laura meglehetősen kellemesnek érezte az egészet.

Négy órát töltött a stúdióban. Ed többtucatnyi filmtekercset elhasznált, Laura ötször átöltözött, és a végén ötven fontot kapott a férfitól. Ed azt mondta, a következő héten is szeretne csinálni vele egy sorozatot.

Hetek óta először érezte elégedettnek magát. Meg tudta venni Barneynak az új cipőt, amelyre szüksége volt, és tudott vásárolni egy kis festéket a nappali kifestéséhez. Nem szégyenkezett.

Egész márciusban, áprilisban és májusban járt Livingstonba, hetente egyszer, néha kétszer. Ebben az időszakban rózsaszínben látta a világot. Ed adott neki néhány fotót, és noha a képek pikánsak voltak, jól nézett ki rajtuk, és nem szégyellte volna megmutatni senkinek, még a húgainak sem.

Ekkor lépett kapcsolatba megint Meggie-vel és Ivy-val, és magyarázkodott nekik Stuarttal kapcsolatban. Hazudott, és azt mondta, hogy részmunkaidőben dolgozik egy ruházati boltban, és időnként egy kicsit modellkedik is. Megígérte, hogy Barney nyári szünetében elmegy, és meglátogatja őket, és talán mindannyian együtt tölthetik majd a karácsonyt.

Ekkoriban annyira reményteli és magabiztos volt, hogy kifestette a lakást, új szőnyegeket és függönyöket vett, bevezettette a telefont, és senki sem tudta volna arra kényszeríteni, hogy tartásdíjat kérjen Gregtől most, hogy nem segélyen él. Még mindig nagyon hiányzott neki Stuart, de a fájdalom eltompult, és azt mondta magának, hogy a szakításuk elkerülhetetlen volt, mert sokkal öregebb Stuartnál.

Mivel Laura boldogabb volt, Barney is az volt. A hétvégeken megengedhette magának, hogy szép helyekre vigye, és alig várta a nyári szünetet és azt, hogy meglátogassa Meggie-t és Ivyt. Kíváncsi volt, mit szólnak majd afrofrizurájához és új, merész, modern ruháihoz. Robbie szerint úgy nézett ki, mint egy tinédzser.

Bármilyen hálás volt Robbie-nak, amiért fordított a szerencséjén, nem tudta, mit gondoljon róla. Nagyon kedves és gyöngéd tudott lenni, sokat érdeklődött Laura és Barney iránt, de mégis részben homályos, hideg és megfejthetetlen maradt.

Laura nem akart megint viszonyt kezdeni vele, de hamar rájött, hogy Robbie mesterien ért ahhoz, hogy megszerezze, amit akar, miközben úgy tesz, mintha az ő kedvéért tenné.

Majdnem minden este telefonált, és időnként kora este átjött, hogy együtt vacsorázzon Laurával és Barneyval, mielőtt bemegy a kaszinóba. Amikor

megérkezett, nagyon megértő volt Barneyval, úgy játszott és beszélgetett vele, mintha egy látogató rokon lenne, és sosem ölelte vagy csókolta meg Laurát. Körülbelül egy hónapig viselkedett így, amíg egy este Laura egy vicces megjegyzést nem tett arról, hogy nem bánná, ha elvinné őt valahova egy italra vagy egy étterembe.

Robbie másnap virágot küldött, és egy levélben arra kérte, jöjjön és ebédeljen vele a Caledonian Hotelben. Minden második pénteken ott aludt, és a legutóbb történtek fényében Laura nem nagyon szeretett volna elmenni. De Robbie munkát adott neki, ezenkívül a barátja volt, amikor a legnagyobb szüksége volt rá, így képtelen volt visszautasítani.

Ebéd után ismét ágyban töltötték a délutánt, és ettől kezdve ez rendszeres, kéthetenkénti randivá vált.

Laura szeretett ebédelni járni Robbie-val; a férfi elbűvölő és szórakoztató volt, és jólesett neki kiöltözni, finomakat enni és jó borokat inni vele egy elegáns étteremben. De ugyanakkor bosszantotta, hogy Robbie úgy illesztette be őt az életébe, ahogyan fodrászhoz vagy fogorvoshoz jár, és úgy viselkedett, mintha az ebédet követő szex valamiféle jutalom lenne Laura számára.

Kétségtelenül ő volt Laura életének legrosszabb szeretője. Túl gyors és viharos volt, és önző módon csak a saját élvezetével törődött, Laurával pedig egy percig sem. Laura erre bármelyik másik férfinak fölhívta volna a figyelmét, és drámai javulás hiányában ejtette volna. De volt valami Robbie-ban, ami arra utalt, hogy nagy ostobaság lenne kritizálni. Laura nem engedhette meg magának, hogy elveszítsen egy ilyen jól fizető munkát, és egy kicsit félt is a férfitól.

Júniusban, az egyik ilyen délutáni menet után Robbie elmondta neki, hogy felmondta a szerződését a livingstoni stúdióval.

Minden más férfi, akivel Laura lefeküdt, szex után szelídebb és gyöngédebb lett. Ilyenkor gyakran beszéltek a múltjukról, a jövőbeli reményeikről vagy akár a családjukról is. De Robbie mindig durvává vált, mintha megkeményítette volna magát, hogy ne mutassa meg a gyöngéd oldalát. Gyakran felült az ágyban, kinyitotta az aktatáskáját, hogy beszámolókat olvasson, vagy számításokat végezzen. Laura mindig ilyenkor ment zuhanyozni, és indult haza.

De aznap, amikor Robbie elmondta a stúdióval kapcsolatos, bombaként ható hírt, éppen össze voltak bújva, és Laura ült fel, és húzta ki magát ijedtében.

- Mi lesz velem? - kérdezte.

Robbie visszafeküdt a párnára, és fölemelte a kezét, hogy végigsimítson Laura meztelen mellén.

- Ne aggódj, bébi - mosolygott. - Dolgozhatsz a glasgow-i stúdióban.

Aznap szinte jóképűnek tűnt, mert a néhány nappal korábbi hőségben lebarnult, és ettől fogai fehérebbnek tűntek.

- Valószínűleg jobban fogod szeretni, mert ott más lányok is lesznek. Jó kis csapat, és már évek óta csinálják. Ott más a rendszer, de ha hétfőn átmész, akkor

megfigyelheted, és tanulhatsz a többiektől, mielőtt te is rendesen elkezdenéd a hét második felében.

- Milyen értelemben más? - kérdezte Laura.
- Hétfőn meglátod. Mint mondtam akkor is, amikor Livingstonban kezdtél, ha nem tetszik, nem kötelező maradni.

Laura azonnal kényelmetlenül érezte magát ettől a „megszoksz vagy megszöksz" hozzáállástól. Nagyon emlékeztetett arra, ahogyan Robbie ebédelni hívta, és aztán egyszerűen elvárta, hogy lefeküdjön vele. Laura gyakran érezte úgy, hogy ha visszautasítaná, azzal mindennek véget vetne.

Zuhogott az eső aznap délelőtt, amikor megérkezett a Glasgow külvárosában lévő stúdióba. Elfacsarodott a szíve, amikor meglátta a régi raktárépületet, és még mielőtt bement volna, érezte, hogy semmi nem lesz a megszokott kifinomultságból.

Még jobban elkeseredett, amikor azt látta, hogy nincs gyönyörű, fényes fotókkal díszített recepció, amely megnyugtatná, és hogy az öltöző csupán egy függönnyel leválasztott terület, néhány fapaddal, amelyek olyanok voltak, mint amilyenekre az iskolai tornateremből emlékezett. De még sokatmondóbb volt, hogy a stúdió területe egymás mellett sorakozó szobákra volt osztva, a falak vékony furnérlemezből készültek, és szinte minden szoba úgy volt festve és bútorozva, mintha hálószoba lenne.

A köntösben ücsörgő három modell közül az egyikük odajött Laurához, és Katy néven mutatkozott be.

- Robbie megkért, hogy vigyázzak rád - mondta. - Gondolom, még sosem csináltál ilyet.

Katy egy szoborszépségű félvér nő volt, erős liverpooli akcentussal. Legalább 180 cm magas volt, sötét, göndör, nagyon rövidre vágott hajjal és gyönyörű, élesen kirajzolódó pofacsontokkal.

- Aktfotókat csináltam - mondta Laura idegesen. - De ez pornó lesz, ugye?

Csak vaktában tapogatózott, nem volt benne biztos, és nem tudta igazán elhinni, hogy Robbie ennyire ne törődne vele, hogy ilyesmibe taszítaná.

- Csak könnyű pornó - vont vállat Katy. - Puncifotók és ilyesmi.

Laurának fölfordult a gyomra.

Bizonyára meglátszott az ijedtsége, mert Katy elnevette magát.

- Ha nem tetszik a gondolat, jobb, ha most elmész. De ne gondold, hogy Robbie ezután is fizetni fog neked az aktokért, abból semmit sem keres. A pénz ebből van.

Csábító volt a lehetőség, hogy sarkon forduljon és elrohanjon, de akármilyen szörnyű volt a pornófotózás gondolata, Laurának többet kellett megtudnia Robbie-ról és ezekről a lányokról.

Tehát leült, és megivott egy csésze teát Katyvel és a másik két modellel. A fotós késett, és még mindig a világítást állítgatta. A nők barátságosak voltak, és

Laura hamarosan fölfedezte, hogy nagyon hasonló cipőben járnak, mint ő. Mindhármuknak volt gyereke, férjük viszont nem.

Julie egy alacsony, gömbölyded, szőke lány volt.

- Egyikünk sem lehet divatmodell - mondta kertelés nélkül. - Túl öregek vagyunk, és túl kövérek. De mindhármunknak szép arcunk van, és olyan testünk, amelyet a férfiak nézegetni akarnak. Oké, a muffunk mutogatása nem olyasmi, amit az ember igazán szeretne csinálni, de sokkal jobb, mint próbálni segélyből kijönni vagy irodát takarítani.

- Sokat nevetünk - mondta Katy, és sötét szeme felcsillant Laura rémült arckifejezése láttán. - Együtt csináljuk, és igazi társak vagyunk. Maradj itt, és nézd meg, mi történik, és ha azt gondolod, nem tudod megcsinálni, menj, és iratkozz fel megint segélyre, mert úgysem ajánlanak semmi mást.

A harmadik lány, Anne, egy csinos, gömbölyded, vörös hajú nő még nyersebben fogalmazott.

- Tehát Robbie kefél téged - mondta. - Mindannyian végigmentünk ezen, és úgy gondoltuk, fontosak vagyunk neki. Ez az út itt ér véget, innen nincs tovább.

Laura ösztönösen tudta, hogy a három lány az igazságot mondja. De bármilyen megdöbbentőnek hatott, mégsem volt olyan rossz, mint arra rájönni, hogy mekkora bolond volt, amikor azt képzelte, hogy Robbie törődik vele.

Meg kellett volna értenie a jeleket. Robbie beférkőzött az életébe, mindent fölfedezett róla, és közben semmit nem árult el magáról. A szeretkezésében sosem volt semmi gyöngédség, valójában úgy bánt Laurával, mint egy kurvával. Az esti telefonhívások és a látogatásai csak arra szolgáltak, hogy lebontsák a védekezését, és rávegyék, hogy megbízzon benne.

De bármennyire undorodott is attól, hogy a férfi átejtette, nem akarta hagyni, hogy a többiek megtudják.

Az undor tovább erősödött, amikor a fotózás megkezdődött. A fotósban, egy középkorú, Don nevű férfiban semmi nem volt abból a kedvességből és diplomáciából, amelyhez hozzászokott Ednél Livingstonban. Szűkszavúnak és faragatlannak bizonyult, a legmocskosabb szavakat használta, és humornak nyoma sem volt benne, amellyel könnyítette volna a fotózást.

Az első felvételsorozat Katyről készült, akin csak egy harisnyatartó és harisnya volt. Don utasította, hogy feküdjön az ágyra, és maszturbáljon.

- Nyisd szét jobban a pinádat! - vakkantotta. - Ez nem egy egyházi lapnak lesz. És vágj olyan képet, mintha izgatna, a rohadt életbe. Nyald meg az ajkaidat, és csinálj úgy, mintha be lennél indulva.

Laura alig bírta elviselni a látványt. Zavarában elvörösödött, és nem tudta, hogyan képes Katy ilyen nyugodtnak tűnni és ráadásul boldogan megtenni, amit Don mond.

Ezután Julie következett, aki egy fekete bőrtangában és egy nyitott melltartóban volt, és leszbikus jeleneteket adott elő az ágyon Katyvel. Laura visszahőkölt, amikor Julie-nak Katy vaginájához kellett nyújtania a nyelvét, és közben hátulról fényképezték, miközben térdel, és a feneke fölfelé mered.

- Csak gondold azt, hogy egy játék - suttogta a fülébe Anne, miközben Don utasította Katyt, hogy üljön fel, Julie pedig térdeljen mellé, húzza félre a tangáját, és maszturbáljon Katy egyik mellbimbóján. - Ebből semmi sem igazi, ez csak egy színjáték. Később lemegyünk a kocsmába, és nevetünk az egészen. Az a jó Donban, hogy gyors, és tudja, mit akar. Nem próbál hajtani egyikünkre sem, Katy szerint még csak farka sincs.

Abban a két órában, amit Laura végignézett, gyakorlatilag minden változatát látta annak, amit egy nő szexuális értelemben egyedül, partnerrel vagy hármasban tehet. Időnként undorítónak találta, máskor erotikusnak, de mégis, amint Julie mondta, mulatságos is volt. Hallotta, hogy a lányok vicceket suttognak egymásnak, és érezte a köztük lévő gyöngédséget. Afölötti csodálkozása, hogy képesek ilyen jól játszani, kárpótolta a zavaráért.

Aztán véget ért. Don elrakta a kameráját, berakta a filmtekercseket egy táskába, és kikapcsolta a világítást.

- Mit gondolsz, meg tudod csinálni? - kiáltott oda Laurának.
- Fogalmam sincs - mondta Laura, és úgy érezte, könnyedén meg tudná fojtani Robbie-t.
- Ha nem vagy itt pénteken pontban fél tizenegykor, akkor valaki mással fogok dolgozni. Ha eljössz, akkor Katyvel leszel. Vegyél magadnak egy fekete, testhez álló blúzt és neccharisnyát. Van egy dominás ötletem, amellyel finoman be lehet vezetni téged. Én hozom majd a korbácsot.

Amint felöltöztek, és eltüntették erős sminkjük nagy részét, mindhárom lány üdítően közönségesnek tűnt, és semmiben sem tértek el azoktól az anyáktól, akikkel Laura az iskola kapujában szokott beszélgetni.

Egy közeli kocsmába mentek, és egy ital és pár szendvics mellett megkérdezték Laurát, el akar-e jönni pénteken.

- Mi történik, ha nem jövök? - kérdezte Laura.
- Robbie ejteni fog - mondta Katy, és vállat vont. - Ne áltasd magad azzal, hogy törődik veled, saját magán kívül senkivel sem törődik. Nem vagy szerelmes belé, ugye?
- Nem, természetesen nem. - Laura elnevette magát, és elmesélte, hogyan találkozott Robbie-val, és hogy miatta veszítette el Stuartot.

A három lány együtt érzőn bólogatott.

- Mindhármunkkal ugyanezt művelte - mondta Katy. - Én divatmodell voltam, de terhes lettem, és ez betett a modellkedésnek. Amikor Robbie-val találkoztam, sztriptíztáncosként dolgoztam, és ugyanazt csinálta velem is, mint veled, bevitt az aktfotózásba, aztán amint új lakásom lett, hozzászoktam, hogy van pénzem, azt mondta, vagy ezt csinálom, vagy semmit. Julie krupié volt a glasgow-i kaszinóban, és kirúgták, mert csalással gyanúsították. Robbie ekkor lépett közbe. Vele is ugyanez történt.
- Úgy érted, hogy valójában olyan nőket keres, akik éppen le vannak égve? - kiáltott fel Laura.

Anne elvigyorodott.

- Egyből eltaláltad! Az emberem otthagyott engem a három gyerekkel, a végrehajtók pedig jöttek, hogy lefoglalják a hitelre vett cuccokat. Az egyik végrehajtó eléggé sajnált ahhoz, hogy megadja nekem Robbie számát, azt mondta, tőle kaphatok munkát. Tehát fölhívtam, elvitt ebédelni, ködösített egy ideig, és igen, végül idekerültem. Tehát nem csak ő maga keres nőket, más pasik is keresnek neki.

- És mindannyian lefeküdtetek vele? - kérdezte Laura tétovázva.

Katy arca ellágyult.

- Igen, attól tartok. Mindhármunkkal elhitette, hogy új életet kezdhetünk a segítségével. Ha belegondolsz, vicces, hogy a pornókirály ilyen szerencsétlen az ágyban. Több örömet szerez, ha megeszel egy Mars szeletet.

Laura kuncogott.

Anne megütögette a kezét.

- Tudjuk, hogy érzed magad, édesem, mi is átéltük ugyanezt! De a jó hír az, hogy jól fizet. Minden alkalommal hetvenöt fontot kapunk. Hol tudsz ennyit keresni úgy, hogy időben hazaérj uzsonnát adni a gyerekeknek?

Laura földerült - ez sokkal több volt, mint amire számított.

- De hova kerülnek végül a képek? - kérdezte.

- Nem a női magazinokba, az egyszer biztos - nevetett Julie. - Azt is kétlem, hogy egyáltalán Angliában maradnak, de ha igen, akkor csak olyan újságokba kerülnek, amelyeket a pult alól árulnak.

- Férfiakkal is kell csinálnotok? - kérdezte Laura.

- Hát persze. - Katy úgy nevetett, mintha ostoba kérdésnek tartaná. - De az se rosszabb semmivel, van köztük olyan, aki egészen kedves, és ők általában rosszabbul érzik magukat, mint mi, nekünk, csajoknak legalább nem kell aggódnunk, hogy feláll-e!

Ezen mindhárman harsányan nevettek, de Laura elsápadt.

- Ez azt jelenti, hogy igazán csinálnunk kell velük? - kérdezte halkan.

- Nem egészen - mondta Julie. Barátnőire pillantott és kacarászott. - Az is beállított dolog, mint amit ma láttál. Abban nincs semmi izgalmas, amikor két embert látsz, akik éppen csinálják, nem? A férfiak a tapogatástól indulnak be, és attól, hogy elképzelik, milyen érzés lehet behatolni valami gyönyörűséges csajba.

Laura gyomra most felkavarodott az undortól, és ez bizonyára tükröződött az arcán, mert Katy megfogta a kezét, és megszorította.

- Tényleg nem tudtad eddig, ugye? Meggondoltad magad?

- Nem tudom - felelte Laura. - Kell a pénz, de nem tudom, hogy valójában képes vagyok-e megcsinálni, ha eljön az ideje. Ti is így voltatok vele?

- Mindannyian - felelte Katy. - Aznap, amikor elkezdtem, úgy remegtem, mintha vitustáncot járnék. Don még rosszabbá tette, amikor azt mondta, hogy tegyek egy kis sminket a terhességi csíkjaimra! Annyira zavarban voltam, hogy össze akartam kuporodni egy sarokban, és meg akartam halni. De a lányok

biztattak, szívattak velem egy csík kokaint, és hirtelen rendben voltam vele. Most már mindig szívunk előtte egy kis kokót, úgy nagyon könnyű lesz. Ha szeretnéd, hozunk neked egy kicsit pénteken.

Edinburgh-ba visszafelé menet Laura próbált csak arra gondolni, hogy megfelel neki, ha két óra alatt hetvenöt fontot keres. Ha néhány hónapig tudja folytatni, akkor elég pénze lesz ahhoz, hogy oda költözzön, ahova kedve tartja. Elmehet Devonba vagy Cornwallba, vagy találhat egy lakást valahol Meggie-hez és Ivyhoz közel.

De bármilyen vonzónak tűnt is a pénz, attól még a munka nem volt elfogadhatóbb. Teljesen visszataszítónak találta a gondolatot, hogy megérintse egy másik nő mellét vagy nemi szervét, és még ennél is rosszabb volt elképzelni, amint hagyja, hogy egy olyan férfi molesztálja, akit még csak nem is talál vonzónak. Ha azt mondják neki, hogy le kell szopnia, azt gondolta, elhányja magát.

De Robbie-t sem érezte igazán vonzónak, nem? Vajon a kamerák előtt úgy tenni, mintha épp orgazmust élne át, rosszabb lehet bármivel is, mint beszorulni egy nehéz, szőrös, izzadt férfitest alá, aki csak saját magával törődik?

Ezután Meggie-re gondolt. Ő is ezt az ipart űzte, és emlékeztette magát, hogy a húga hogyan használta az ebből származó jövedelmét arra, hogy jobb dolgokat érjen el. Ezt ő is megteheti. Saját vállalkozásba kezdhet, talán egy reklámügynökséget indíthat, és Barney szép házban él majd, vehet neki egy biciklit, és remek nyaralásokra viheti.

A cél szentesíti az eszközt.

- Fogd be az egyik orrlyukadat, a másikkal pedig szívd fel a csíkot - mondta Julie, amint odatartott egy fölcsavart bankjegyet és két kokaincsíkot Laura elé egy kézitükrön. - Ha ezzel megvagy, akkor a másikkal csináld ugyanezt.

Laura korábban csak egyszer próbálta ki a kokaint, de ez hét évvel ezelőtt történt, és akkor annyira részeg volt, hogy nem emlékezett a hatására. De ha a többi lány használta, és úgy találták, hogy működik, akkor valószínűleg nála is hatni fog.

Kifújta a levegőt, aztán az orrnyílásához csúsztatta a bankjegyet, és fölszippantotta az egyik csíkot. Égette az orrát, könnybe lábadt a szeme, de ellenállt a vágynak, hogy tüsszentsen, és gyorsan megcsinálta a másik orrnyílással is.

- Jó kislány - mondta Julie. - Most egyenesen szívd hátra, ettől a torkodban hátul egy kicsit furcsa érzésed lesz majd, de ez gyorsan elmúlik.

Nem csak a torkában volt furcsa érzése, minden bizarrá vált. Látta magát a falon lévő tükörben, és alig ismerte föl a fekete, testhez álló blúzt, neccharisnyát és magas sarkú csizmát viselő alakot Laura Brannigan-ként. Katy sminkelte ki, szeme sötét és ködös lett, ajkai nagyon pirosak, és sötétbarna afrofrizurájával

olyan típusú nővé alakították, amilyet eddig még csak szexuális fantáziáiban pillantott meg.

- Minden rendben? - kérdezte Julie.

Laura bólintott, és meglepetten tapasztalta, hogy tényleg rendben van. Ha képes itt ülni ezekkel a lányokkal úgy, hogy a melle csaknem kilóg a blúzából, nemesebb szerveit semmi sem fedi, és nincs zavarban, akkor a többit már meg tudja csinálni.

Első szerepét Katyvel kellett játszania, aki valami olyasmit viselt, ami egy tógára emlékeztetett. Fehér volt, Katy egyik barna vállán egy brosstű fogta össze, de annyira vékony és rövid volt, hogy kilátszott alóla Katy szeméremszőrzete. A lány fázott, és hegyesen álló barna mellbimbói szintén láthatók voltak.

Julie fölvett egy aeroszolt.

- Hunyd le a szemed! - rendelkezett, és valamivel gyorsan befújta Laura arcát, nyakát, vállát, mellét, hasát és combját.

- Ez úgy csillog, mint az izzadság. - mondta magyarázatként. - Így szenvedélyesnek és szexinek tűnsz!

- *Tényleg* szexinek látszol - mondta Katy dicsérőn. - Szuper cickód van, és nagy segged!

Ekkor Don hívta őket, és Laura úgy érezte magát, mintha egy arénába lépő gladiátor lenne.

A szobát, amelyet használniuk kellett, úgy dekorálták, mint egy kínzókamrát, csak a falakon minden lánc és bilincs műanyagból készült. Még mielőtt Don utasításokat kezdett volna adni arról, hogy mit akar, Laura már látta maga előtt. Katy volt az áldozat, akit Laura meggyalázott. Az első néhány felvételt elég könnyű volt megcsinálni - Katynek el kellett húzódnia Laurától, miközben ő a korbáccsal a kezében fenyegetőzött. A kokain hatott, és Laura izgatottnak és gátlástalannak érezte magát. Egyszer kérés nélkül még az egyik lábát is föltette a padra, ahol Katy elterült. Ez megmutatta uralkodó pozícióját, és első osztályú látványt nyújtott a kamera számára az ágyékáról.

- Ügyes vagy, Laura - morogta Don a sötétségben a lámpák mögött. - Ráéreztél!

Amikor áttértek a többi pózra, Laura úgy gondolta, hogy Don ezt a jelenetet az ő első fotózására rendezte, mert ebben nem kellett Katyt közvetlenül megérintenie. Katy a rabszolgája volt, és azért hevert ott, hogy a kedvére tegyen. Ez a gondolat kissé beindította Laurát, amint a jelmeze is, és azt vette észre, hogy szinte öntudatlanul játssza el a szerepét, egészen addig, amíg Don arra utasította Katyt, hogy térdeljen a lába közé, és tegyen úgy, mintha Laura vaginájáta nyalná. Amikor lenézett Katy élénkpiros, hegyes nyelvére, egy-két pillanatig azt kívánta, bárcsak igazi lenne.

- Ennyi, lányok - kiáltott Don, megtörve a hangulatot. - Nagyon jók voltatok mindketten. Laura, egy őstehetség vagy.

Julie és Anne puszit dobtak neki, amikor kimentek a saját felvételükhöz. Julie nővérnek öltözött, egy nevetségesen rövid, csíkos egyenruhában és fekete harisnyában. Anne feltehetőleg a páciens volt, szűk ruhát és nagyon magas sarkú cipőt viselt.

- Nem volt olyan rossz, ugye? - kérdezte Katy, amikor felöltöztek a saját ruháikba. - Donnak igaza volt, őstehetség vagy. Az volt az érzésem, hogy még élvezed is.

*

Laura fölkelt az ágyról, és föl-alá járt a cellájában, mint egy ketrecbe zárt állat. Elég rossz volt visszaemlékezni arra az első forgatásra, de semmiképpen sem akarta fölidézni az utána következő sokkal rosszabb dolgokat. Hova tűnt a tartózkodása és a méltósága? Miért tartotta olyan fontosnak a pénzt?

11

Amint Laura visszatekintett 1975 második felére és az 1976-77-es évekre, rájött, hogy ezek nagy része üres foltot jelent számára. Gyanította, hogy azért, mert ebben az időszakban nagyon sokszor elszállt a kokaintól, a speedtől vagy az alkoholtól. Nem dicsekedhetett túl sok teljesen tiszta nappal, ami pedig mégis volt, arról szinte azt kívánta, bár ne emlékezne rájuk, mert ezek mindig a számvetés pillanatai voltak.

Nagyon különösnek találta, hogy míg élénken föl tudta idézni azokat, akik a fejére olvasták a viselkedését, a szidásuk hatására sosem józanodott ki hosszú időre.

Az a megdöbbenés és rémület, amelyet azon az első napon érzett a glasgow-i stúdióban, nagyon gyorsan elmúlt. A többi „modell", ahogyan szerették nevezni magukat, akár férfiról, akár nőről volt szó, mind ugyanazért vett részt a dologban. A pénzért.

A legelső alkalom, amikor egy férfival dolgozott, borzalmas és kínos volt. Feltételezte, hogy bizonyára valami szexőrült perverz lesz az, de lefegyverezte, amikor a férfi elmondta, hogy ha levetkőzik, mindig erekciója van, és ennek semmi köze ahhoz, hogy látja őt vagy bármilyen női testet. Azzal folytatta, hogy elmesélte, emiatt sosem mer közös öltözőbe menni sportolás után.

Ő talán kivételesnek számított, de az összes férfi tapasztalt szereplőnek tűnt. Egyikük egyszer mellékesen megjegyezte: „mindig a helyzet magaslatára emelkedem." Általában elég hitvány alakok voltak, sokan elég szerény értelmi képességekkel, és Laura egyikükkel sem akart volna randevúzni. De a legtöbben azért kedvesek és udvariasak voltak, néhányan pedig nagyon viccesek. Amíg mindketten képesek voltak távol maradni attól, amit csinálnak, és észben tartani, hogy az csak színjáték, és nem a valóság, addig nem volt olyan rossz.

Minden egymást követő felvétellel egyre könnyebb lett, és Laura végül eljutott egy olyan pontra, ahol az egészet csak egy kis szórakozásnak tekintette. Valójában annyira fásulttá vált, és annyira jól csinálta, hogy a többi lány elnevezte őt Szexkirálynőnek.

De most már nyilvánvaló volt számára, hogy miközben elvesztette a megdöbbenésre való képességét, az összes értékét és elvét is elveszítette. Csak a pénz számított; a méltóság és az önbecsülés nyomtalanul kiveszett belőle.

1975 nyári szünetében Laura leutazott Londonba Barneyval, hogy Meggie-nél és Ivynál legyenek egy ideig. Büszkeséggel töltötte el, amikor látta, hogy Meggie milyen jól boldogul a házaival. Neki nem volt elég tőkéje ahhoz, hogy nagyban gondolkozzon, mint Jackie. Egyszerre csak egy házat vett, felújította, gyorsan

eladta, aztán vett egy újabbat. De ez kiváló megélhetést nyújtott számára. Ivyra is ugyanilyen büszke volt, mert letette a könyvelői vizsgát, és egy építőanyag-kereskedő cég irodavezetője lett.

Meggie-t és Ivyt teljesen fölvillanyozta, hogy a nővérük és az unokaöccsük náluk lakik. Szabadságot vettek ki, és napokat töltöttek Brightonban és Hastings-ben, elmentek a londoni állatkertbe, megnézték a Towert, és hajóztak a Temzén.

Egyik húga sem kérdezgette, hogyan boldogul. Laura gyanította, hogy jó ruhái és általános önbizalma magáért beszélnek, és természetesen a két lány abban a hitben nőtt fel, hogy Laura sikeres.

Jackie közel sem volt ennyire naiv. Amikor Laura találkozott vele, hogy elvigyék Barneyt egy napra Southendbe, könyörtelenül vallatta Laurát, nemcsak arról, hogy miből él, hanem arról is, hogy kinél lakik Londonban. Mivel Barney néhányszor említette Meggie-t és Ivyt, Laura két barátnőjének mondta őket, akiket a kaszinóban ismert meg, és akik most Londonba költöztek. Úgy érezte, mintha a legrosszabb fajta árulást követte volna el nagylelkű, keményen dolgozó húgaival szemben, mert a szíve mélyén dicsekedni szeretett volna azzal, hogy milyen okosak és talpraesettek.

Ugyanazt a mesét adta elő Jackie-nek is, amelyet Meggie-nek és Ivynak, hogy részmunkaidőben dolgozik egy ruhaboltban, de bevallotta, hogy a mellékállásban végzett modellkedés erotikus fotózást jelent. Ezt azonban csak azért ismerte be, mert úgy érezte, hogy barátnője esetleg láthatta a képeit valamelyik férfimagazinban, mivel az építkezéseken dolgozó férfiak valószínűleg hagytak szét maguk után ilyen újságokat.

Jackie becsületére legyen mondva, őt ez a hír szórakoztatta, és semmi esetre sem rémítette meg. De nagyon jókedvű volt, mert Barney velük volt. Barney már betöltötte az ötödik évét, igazi nagyfiú lett, lármás és vicces, és a futballtól a mászókáig mindenért rajongott. De szeretetteljes és nyíltszívű gyerek volt, és még mindig örült, ha megölelgették, és mivel olyan jól érezte magát, és annyira boldognak látszott, Jackie-nek nem volt oka rá, hogy aggódjon miatta.

Jackie alig említette Stuartot azonkívül, hogy ő a legjobb munkása. Nem árulta el, hogy jár-e valakivel, beszélt-e valaha Lauráról vagy akár arról, hogy hol él. De azt sem kérdezte meg, hogy Laurának van-e valaki az életében, aki fontos, és Laura úgy gondolta, hogy Jackie a Stuart iránti lojalitásból kifolyólag inkább nem akar tudni róla.

Ennek az évnek a karácsonyára Laura elköltözött a Caledonian Grescentről egy tágas, kétszobás lakásba az Albany Streeten. A ház György korabeli volt, éppen úgy, mint a régi lakás, de ez volt az egyetlen hasonlóság. Az Albany Street az Újváros széles, elegáns utcáinak egyike volt, a házak gazdag embereknek épültek, akik az egész házat birtokolták, és szolgáik voltak a padlásszobában, a hátsó istállókban pedig lovakat tartottak. Laura első emeleti lakását egy gyönyörű márványkandalló, míves gipszstukkók, magas mennyezet és fényes

diófa ajtók díszítették. A szőnyegeket és a függönyöket a tulajdonos adta, de nem voltak bútorok, és aznap, amikor Barneyval beköltöztek, nevetve és énekelve táncolták körbe az üres lakást örömükben, hogy ilyen tágas helyük van.

Mégis, karácsony napján Laurát igazán gyötörte a lelkifurdalás, hogy mit kell tennie azért, hogy képes legyen kifizetni a magas bérleti díjat, berendezni a lakást és ajándékokkal elhalmozni Barneyt. Akkor tört rá, amikor segített Barneynak beindítani az új villany vasútját a gyerekszoba padlóján.

Délután volt, már sötétedett, és Barney ragaszkodott hozzá, hogy azt az új pizsamát vegye föl, amelyet Jackie küldött neki. Sötétkék, bolyhos anyaggal bélelt pizsama volt, és az elején egy kép díszelgett Bertről és Ernieről, a *Szezám utca* két szereplőjéről.

- Ez a vonat a legjobb ajándék, amelyet valaha kaptam, mami - mondta Barney, és a pálya körül odamászott Laurához, hogy megölelje. - Bárcsak Stuie is itt lenne, és ő is játszana vele! Tudja, hogy elköltöztünk? Ha nem tudja, akkor azt sem fogja tudni, hol keressen bennünket, amikor visszajön.

Laura egészen eddig nagyon boldog volt. Nagy karácsonyfát állítottak a hallban, tele piros és aranyszínű díszekkel és fényekkel, és mindenütt a fenyőfa szédítő illata érződött. Fellógatta Barney zokniját a kandallópárkányra, és bár a lakásban megvolt a központi fűtés fényűzése, Laura még igazi tüzet is gyújtott, mielőtt Barney fölébredt volna, hogy mindent rendkívül különlegessé és meghitté varázsoljon. Még nem volt sok bútoruk, de ez nem számított; egyelőre elég volt a két ágy, a kanapé és a tévé.

De Barney ártatlan megjegyzése Laura elevenébe vágott. Már hetek óta nem említette Stuartot, és Laura azt gondolta, hogy teljesen megfeledkezett róla.

Szorosan megölelte a kisfiút, hogy ne lássa kicsorduló könnyeit. Az előző karácsonykor Stuart a nap nagy részében Barneyval játszott, az emelet összes lakója bejött egy-két italra, és a lakás zajos és zsúfolt volt. Idén Barney kétszer annyi ajándékot kapott, és bár nem voltak látogatóik, és csak Laurával tudta megosztani az izgatottságát, amikor kibontotta a zokniját, Laura azt gondolta, ez elég ahhoz, hogy teljesen boldoggá tegyen egy ötéves kisfiút, és nem fog emlékezni rá, milyen volt az előző karácsony.

- Stuie most Jackie néninek dolgozik Londonban - mondta Laura. Nehezen tudott megszólalni a torkában lévő gombóctól. - Talán majd megint találkozol vele, amikor elég nagy leszel ahhoz, hogy elmenj Jackie nénihez, és nála maradj egy kicsit. Azt hiszem, sosem fog visszajönni Edinburgh-ba.

Barney fölnézett rá. Sötét szeme szomorú és elgondolkozó volt.

- Azt kellett volna kérnem a Télapótól, hogy hozza vissza őt. Ez még jobb ajándék lett volna, mint a kisvasút. Meg tudta volna csinálni, ugye?

- Nem hiszem, kicsim - mondta Laura halkan. - Még a Télapónak dolgozó összes manó sem tudná rávennie Stuie-t, hogy eléggé szeresse a mamit ahhoz, hogy eljöjjön és meglátogasson.

- Jackie néni el tudja intézni, hogy visszajöjjön?

- Nem, Barney. Ezenkívül szüksége van rá, hogy rendbe hozza a házait. De ha már igazán jól tudsz írni, írhatsz egy levelet Stuie-nak te magad. El fogom küldeni az én levelemmel együtt Jackie néninek.

Jackie a régi címükre, a Caledonian Crescentre küldött nekik karácsonyi csomagot. Szerencsére a költözés előtti napon megérkezett. Volt benne egy nagy doboz lego és a pizsama Barneynak meg egy levél Laurának.

Gondolom, Barney unalmas ajándéknak tartja majd a pizsamát, de az Államokban láttam, és arra gondoltam, melegen tartja majd a télen. Tudom, hogy a dolgok nyilván keményebbek számodra, mint amit elmeséltél a nyáron, ezért neked inkább egy csekket küldök a levél mellé, nem pedig ajándékot. Aggódom érted, különösen azért, mert alig hallok felőled. Gondolom, ez azért van, mert nem akarod bevallani, milyen rosszul mennek a dolgok, nehogy eláruljam Stuartnak. De megígérem, hogy soha nem fogok elfecsegni semmit, amit elmondasz nekem, neked pedig meg kell ígérned, hogy hozzám fogsz fordulni, ha valaha segítségre lesz szükséged. Mindig te leszel a legdrágább barátom, bármi történjék is. Legalább a pénz egy részéből vegyél magadnak valami szépet, és azt kívánom, hogy az új évben megint találd meg a boldogságot. Öleld meg Barneyt a nevemben. El sem hiszem, milyen nagy már, sírni lenne kedvem, ha arra gondolok, hogy kezd olvasni és számolni. Annyira szeretném hamarosan újra látni őt. Kérlek, írj vagy telefonálj! Mindketten nagyon hiányoztok.

Szeretettel

Jackie

Az ötszáz fontról kiállított csekk láttán Laura elszégyellte magát, hogy régi barátnője azt képzeli, egy hideg, nyomorúságos lakásban ülnek, ahol sem karácsonyi hangulat, sem lehetőségek nincsenek. A nyári londoni nyaralás óta nem hívta fel Jackie-t, és nem is írt neki. Tudta, hogy most válaszolnia kell, és illik megköszönnie a pénzt, de aggódott, hogy Jackie esetleg elmondja Stuartnak, hogy elköltözött, és ha megemlíti neki, hol van az új lakásuk, akkor Stuart gyanakodni fog, hogyan engedheti meg magának, hogy egy ilyen elegáns környéken éljen.

Karácsony után nem sokkal írt, de megint hazudott Jackie-nek. Azt a kifogást találta ki, hogy teljes munkaidőben dolgozik a ruhaboltban, ezért nem jelentkezett eddig, és azt mondta, hogy egy barátnője segít Barneyt hazahozni az iskolából. Megköszönte a csekket, és azt mondta, nem jöhetett volna jobbkor, mivel ajánlottak neki egy új lakást, ahol Barneynak is van saját szobája, de amíg a csekket nem kapta meg, addig nem tudta előteremteni a foglalót. Most, barátnője nagylelkűségének hála, beköltöztek, és reméli, hogy amikor Jackie legközelebb Skóciában jár, eljön, és meglátogatja majd. Az igazsághoz híven azt

is hozzátette, hogy nagyon nehéz év áll mögötte, de azt gondolja, hogy a dolgok végre jobbra fordulnak.

Azt kívánta, bárcsak ne lett volna kénytelen tovább hazudni Jackie-nek, de ha bevallotta volna a teljes igazságot az életéről, akkor Jackie féltené Barneyt, és akár azt is gondolhatná, hogy jobb helyen lenne az apjánál.

Karácsony után egy rövid ideig Laura komolyan tanulmányozta a *Betöltendő állások* rovatot az újságban, azzal a szándékkal, hogy munkát szerez, hogy véget tudjon vetni a fotózásoknak. De hiába gondolta úgy, hogy talán területi képviselőként dolgozhatna, vagy visszatérhetne a hoszteszmunkához, egyik meghirdetett munka sem fizetett eleget.

Időnként, amikor kora este egyedül volt Barneyval, és segített neki az olvasásban vagy a számtanban, lenézett a fiú komoly arcocskájára, látta rajta a gyönyörű ártatlanságot, és nagyon szégyellte magát azért, ahogyan akkor él, amikor távol van tőle.

De mégis mindig igazolni tudta a tetteit.

Barney szeretetben élt, rendesen etette és öltöztette, mindennap ő ment érte az iskolába, és minden hétvégéjét csak vele töltötte. Még csak férfi barátai sem jártak a lakásban. Valójában egyetlen férfi barátja sem volt, mert attól eltekintve, hogy nem járt sehova, ahol olyan férfiakkal találkozhatott volna, akikkel szívesen szórakozna, elég férfitestet látott munka közben ahhoz, hogy undorodjon az ötlettől. Robbie-t már nem érdekelte, miután odajuttatta, ahova szerette volna. Csak időnként látta, ha bejött a stúdióba. Mindent egybevetve úgy gondolta, hogy Barneyra semmiféle hatással sincs az, ahogyan előteremti a megélhetésüket biztosító pénzt.

De 1976 tavaszára, mire Barney hatéves lett, már hatással volt rá. Azzal kezdődött, hogy Laura egyszeregyszer későn ment érte az iskolába. Ez néha azért alakult így, mert elakadt a dugóban, de gyakrabban azért, mert elment egyet inni Katyvel vagy valamelyik másik lánnyal a felvétel után, és olyan jól érezte magát, hogy megfeledkezett a fiáról.

Miután Barney tanítója szigorúan megrótta, és figyelmeztette, hogy ez többször nem fordulhat elő, Laura fizetett Fionának, az egyik osztálytárs anyjának, hogy hozza haza Barneyt, ha ő nem ér oda időben. Fionának három kisgyereke volt, a férje Birmighamben dolgozott, és időnként semmi pénzt sem küldött nekik, tehát örült a Laurától kapott pénznek.

De amint a tavasz nyárba fordult, a kezdetben még csak esetenkénti, iskola utáni egy-két óra fokozatosan kiterjedt minden alkalomra, amikor Laura Glasgow-ban dolgozott.

Laura azt mondta Fionának, hogy egy katalógus-áruháznak modellkedik. A nő ezt fenntartás nélkül elhitte, mert ő egy igazi „kis feleség" volt; alacsony, telt, egyszerű asszony, aki semmit sem tudott az otthonán és a családján kívül zajló dolgokról. Számára a magas, karcsú, londoni Laura, aki mindig a legutolsó divat szerint öltözött, és saját autóval rendelkezett, olyan egzotikus volt, mint egy filmsztár. Ha Laura azt mondta neki, hogy azért jött későn, mert egy

divatfotózást csinált Dumfriesben vagy akár a Felföldön, akkor izgatott lett ettől, és azt mondta, neki egyáltalán nem számít, hogy eggyel több gyerek van a házban.

Július elején, egy péntek reggel a stúdióba érkezve Laura látta, hogy ő és Katy aznap Craiggel és Pete-tel fognak dolgozni. A nagydarab, szőke manchesteri macsó, Pete helyes, kicsit nehéz felfogású, de jólelkű fickó volt. A vörös, glasgow-i Craiget azonban Laura teljesen visszataszítónak találta. Alacsony volt, és nagyon izmos, de pikkelyes bőre és kellemetlen szájszaga volt, és mindig bűzlött az izzadságtól.

Egyetlen jellegzetessége nagy pénisze volt, és még kávészünetben is peckesen járkált meztelenül, mintha vonzóvá tenné, hogy a lányok arca előtt lengeti a fütykösét.

Laurának korábban sosem kellett felvételt készíteni vele, de a többi lánytól tudta, hogy sok, nagy péniszű férfihoz hasonlóan időnként Craignek sem állt fel. Amint a fotós, Don szokta mondani, „a pornóban egy lottyadt farkú fickó éppolyan használhatatlan, mint egy csokiból készült kandallórács”.

Laurán csupán egy harisnyatartó, egy fekete harisnya és tűsarkú cipő volt. Készült róla néhány felvétel Pete-tel, aztán behívták Katyt, hogy szálljon be egy jelenetbe, ahol hármasban voltak az ágyban. Az egész nagyon könnyű volt, mert Pete rendkívül ügyesen tudott merev pénisszel pózolni és úgy szexelni mindkettőjükkel, mintha igazán tönkre akarná őket tenni, de közben mégsem félemlítette meg őket egyáltalán. Don a szokásos találékonyságával dolgozott, és megint újabb variációkat talált ki a két lány-egy férfi alaptémára. Egyszer Laura vihogni kezdett, ami gyakran előfordult, és Pete játékosan megveregette a fenekét. Don megtapsolta őket.

Ezután behívták Craiget.

- Katy, te legyél kutyapózban, a seggedet mutasd felém - mondta Don szokásos, lényegre törő stílusában. - Pete, te az ágy szélén ülsz, Laura rajtad lovagol, nagyon közel Katyhez, mintha még jobban felizgatná az, hogy Katyt mindjárt megdugják. Craig, állítsd fel a farkadat, és tartsd Katy seggét kitárva, hogy lássuk, hova kell mennie.

Craig Katy felé parádézott, a péniszét húzgálva. Félig felállt, de minél keményebben próbálkozott, annál jobban lelankadt.

- A rohadt életbe, Craig - kiáltott rá Don. - Katy seggétől egy vak is látni kezdene!

Laurának Pete vállába kellett temetnie az arcát, hogy visszafojtsa a nevetést. Hallott egy halk horkantást Katy felől, amiből tudta, hogy ő is ugyanilyen kínos helyzetben van.

Néhány perc után, amikor Craig arca egyre vörösebb lett, és még mindig nem volt erekciója, Don elvesztette a türelmét.

- Katy, segíts már ennek a töketlennek! - utasította a lányt. - Különben egész nap itt leszünk.

Katy azt tette, amire kérték, mert Laurához hasonlóan ő is aggódott, hogy mihamarabb véget érjen a forgatás, és haza tudjon menni. Laura Pete öléből az ágyra csúszott, és próbált tapintatosan elfordulni. De nem tudta megállni, hogy ne leskelődjön, és amikor meglátta Katy fájdalmas arckifejezését és azt a hatalmas, petyhüdt péniszt, amely olyan volt, mintha egy darab disznóhús csüngene le Katy kezéből, nem tudta visszatartani a nevetést.

Pete rázkódott, nyilvánvalóan ő is küzdött, hogy ne nevessen hangosan, de megfogta Laura kezét, mintha arra figyelmeztetné, hogy tegye ugyanezt. De Craig váratlanul Laurára támadt, és ököllel az arcába ütött. Laura visszazuhant az ágyra.

- Te büdös kurva! - üvöltött Laurára. Glasgow-i akcentusa olyan kásás volt, hogy Laura alig értette, mit mond. - Mit gondolsz, ki a fasz vagy?

- Te szemétláda! - ordította Katy, és odaugrott, hogy belekarmoljon Craig arcába. - Nem akart bántani.

Pete közbelépett, és próbálta leszedni Katyt Craig-ről, aki viszont megpróbálta elérni Laurát, hogy megint megüsse. Laura körülnézett, Dont keresve tekintetével. Arra számítva, hogy ő majd véget vet a dolognak, de még jobban megdöbbent, mikor azt látta, hogy Don kattogtatja a gépét, és nyilvánvalóan azt gondolja, hogy egy meztelen emberekkel készült verekedős jelenet érdekes és eladható lehet.

Craig továbbra is trágárságokat ordított, miközben Pete erőlködve kivonszolta őt a szobából.

- Azt hiszem, mára ennyi volt - mondta Don csalódottan. - Jobban teszed, ha engedsz egy kis hideg vizet az arcodra, Laura, holnapra monoklid lesz.

Miközben Katy Laura arcát tisztogatta a mosdóban, hallották, hogy Don kiutasította Craiget az épületből.

- Gondolod, hogy lesben áll, és megvár majd? - kérdezte Laura, és most már félt, mert arca lüktetett, és forró volt.

- Don biztosan elmondta neki, hogy túl értékes vagy Robbie-nak ahhoz, hogy bajt okozzon - nyugtatta meg Katy. - De majd magunkkal visszük Pete-et, hogy igyon velünk egy italt. Puszta óvatosságból.

Laura tényleg csak egy italt akart inni, aztán hazamenni. Az arca fájt, és úgy érezte, közel áll a síráshoz. De Pete és Katy azt akarták, hogy maradjon, és mire megivott néhány pohárral, már mindannyian Craigen nevettek, és arról beszélgettek, hogy Don vajon fogja-e még valaha alkalmazni.

Mielőtt Laura észrevette volna, a kocsma bezárt délutánra, ő pedig túl részeg volt ahhoz, hogy vezessen, de még mindig szeretett volna inni.

Amikor másnap reggel magához tért, és Katy kanapéján találta magát, semmi másra nem emlékezett, mint arra, hogy elmentek egy italbárba Glasgow központjában. Tudta, hogy durva hely volt, a szőnyeg ragadt a kiöntött italoktól, de soulzenét játszottak a hatvanas évekből, ők pedig táncoltak Katyvel. Ezenkívül semmire sem emlékezett.

Katy lakása nyomorúságos benyomást keltett. Egy hatvanas években épült toronyház harmadik emeletén lakott. Mind a négy szoba kicsi volt, a gyerekei emeletes ágyakon szorongtak, és alig tudtak eljutni az ágyig, mert mindenütt játékok és ruhák voltak szétszórva. A nappali nagyobb volt, de itt sem volt rend, és a jobb napokat látott hatalmas, háromrészes ülőgarnitúra miatt nem maradt szinte semmi hely. A szőnyeg kopott és foltos volt; Katy sosem tisztított ablakot, és minden lehetséges felületet szépítőszerek, koszos tányérok és teli hamutartók borítottak. Bámulatos módon Katy mindig jól ápolt volt. Laura nem értette, hogyan tud ilyen körülmények között élni.

Újabb meleg nap köszöntött be, mint június eleje óta mindig, de míg az Albany Street-i lakás vastag kövekből épült, és nyáron hűvös maradt, Katy lakását rosszul szigetelték, és a nagy ablakok miatt máris pokoli forróság öntötte el.

Laura feje lüktetett, száját olyannak érezte, mint egy madárkalitka alját, de Cheryl, Katy lánya egy csésze kávéval és egy kis fájdalomcsillapítóval jött be a szobába.

- Kettő után értetek haza - mondta, és odaadta Laurának a kávét. - Mami igazán rosszul volt, te viszont lezuhantál a kanapéra, és elájultál.

Cheryl csak tizenhárom éves volt, csinos kislány, anyja markáns arccsontjával és barna bőrével, és amikor Laura rájött, hogy ilyen hosszú ideig egyedül hagyták a két kisebb gyerekkel, eszébe jutott róla Barney és az, hogy nem figyelmeztette Fionát, hogy esetleg nem megy haza.

Csak annyi időre állt meg, hogy egy kis vizet fröcsköljön az arcába a konyhában, lenyelte a kávét és a fájdalomcsillapítót, és elrohant. Cherylnek annyit mondott, hogy köszönjön el a nevében Katytől.

Fiona csupán kétutcányira lakott Laura régi, Caledonian Crescent-i otthonától, és Laura egyenesen odament, anélkül hogy először átöltözött volna otthon, és sérült arcára egy kis sminket tett volna.

Egy kockás munkásinget viselő, nagydarab, pocakos férfi nyitott ajtót, és csupán abból, ahogyan barátságtalanul ránézett, Laura tudta, hogy ő Roy, Fiona férje, és bizonyára nem örült annak, hogy hazaérkezve még egy gyereket talált a házában.

Laura próbálta kedvességgel levenni a lábáról, hosszasan mentegetőzve, amiért nem jött Barneyért, de azt mondta, hogy olyan megbízáson dolgozott, ahonnan nem tudott hazajönni.

- Miféle anya maga? - mordult rá a férfi. - Egész éjszakára egy idegennel hagyja a gyerekét! Kórházba kellett vinnem őt.

Laura megrémült. Azt kérdezte, mi történt, és hol van Fiona. Az asszony ekkor jött elő, és nyugtalanul hadonászott a kezével. Nyilvánvalóan nem mondta el a férjének, hogy egy ideje már vigyáz Barneyra, és pénzt kap érte. Laura rájött, hogy attól fél, ez most kiderül, és bajba kerül miatta.

- Leesett egy falról, miközben odakint játszott - mondta. - Már jól van, csak néhány pici öltés van a térdén. De Roynak nagyon hosszú ideig kellett várakozni vele a kórházban. Nekem itt kellett maradnom a többi gyerekkel.

- Annyira sajnálom. - Laura csak ennyit tudott mondani. - De nincs telefonotok, és sehogyan sem tudtam üzenetet küldeni. Láthatom most Barneyt?

- Ó, szerencséje, hogy nem hívtam magára a rendőrséget - mondta Roy dühösen. - Nézze meg, milyen állapotban van. Fee azt mondja, maga modell, de úgy néz ki, és úgy bűzlik, mint egy alkoholista!

Ekkor Barney jött az ajtóhoz, és Laura karjába vetette magát.

- Miért nem jöttél haza? - kérdezte sírva. - Megsérültem, és a kórházban varrtak össze.

Ez az eset hirtelen leállította Laurát. Feldúlta, hogy Roy azt mondta, úgy néz ki, és úgy bűzlik, mint egy iszákos, és felzaklatta a következtetés, hogy elhanyagolja Barneyt. Megígérte magának, hogy soha többé nem hagyja másra éjszakára.

Barney elvágott térde meggyógyult, de a kisfiú nem felejtette el az esetet. Nyilvánvaló volt, hogy meghallott valamit Roy és Fiona beszélgetéséből, amitől fölöslegesnek és elhanyagoltnak érezte magát.

Laura gondoskodott róla, hogy mindennap időben odaérjen érte az iskolába a tanév végéig. Mivel nem tudott akkor dolgozni, amikor Barney nem volt iskolában, úgy tervezte, hogy tényleg megpróbálja mindennap elvinni őt valahova. Aztán Jackie telefonált, és megkérdezte, hogy Laurának van-e kedve elmenni a cellardyke-i nyaralójába egy időre, és azt mondta, ott csatlakozik hozzájuk, amikor el tud jönni Londonból.

Folytatódott az 1976-os kánikula. Azt mondták, a feljegyzések kezdete óta ez volt a legforróbb nyár, és Laura minden napját a strandon töltötte Barneyval, reggeltől estig. De bármilyen remek hely volt, Laura nagyon sokat unatkozott. Egy hatéves fiút jobban érdekel, hogy más gyerekekkel játsszon, mint az, hogy az anyjával legyen. Barney úszott, rákot keresett a kövek közötti tócsákban, kagylót gyűjtött és krikettezett, Laura pedig nem nagyon tudott mást tenni, mint olvasni.

Amikor Jackie megérkezett Londonból, halványzöld selyemruhájában úgy nézett ki, mint egy drágakő, haja olyan volt, mint Farrah Fawcett lobogó frizurája a *Charlie angyalaiban.* Karkötői valódi aranyból készültek, és egy új, piros kabriót vezetett. Nevetett, amikor Laura megölelte, és azt mondta, megtalálta a szerencséjét. Úgy tűnt, ezt igazolja az is, amikor a régen szokásos olcsó bor helyett egy láda pezsgőt vett ki a csomagtartóból.

Jackie mindig remekül bánt Barneyval, türelmesen és szeretetteljesen, és éppannyira érdekelte a kisfiú fejlődése, mintha vér szerinti nagynéni lett volna. De néhány nap után Laura bosszantónak találta, hogy Jackie látszólag sokkal szívesebben tölti az idejét Barneyval, mint vele. Abban a pillanatban, amikor reggel fölkelt, Barney szempontjából kezdte tervezni a napot. Noha a kisfiú több mint elégedett volt attól, hogy a barátaival játszhat, Jackie beszállt a krikettbe

vagy a rákvadászatba, és egyedül hagyta Laurát a parton. Nem akart kocsmába menni és otthagyni Barneyt, hogy a többi gyerekkel játsszon, és amikor esténként lefektette, jóval több mint egy órán át vele maradt, és olvasott neki.

Ez robbantott ki egy veszekedést, egy héttel Jackie érkezése után.

Laura megállás nélkül ivott körülbelül este hat óra óta. Megittak egy üveg bort a vacsorához, aztán Jackie eltűnt Barneyval az emeleten, hogy megfürdesse és lefektesse, így Laura kinyitott egy újabb palack bort, és az egészet megitta, mire Jackie lejött.

- Olyan szerencsés vagy, Laura - mondta izgatottan, amikor leült a kanapéra. - Olyan okos, szép és szeretetteljes gyerek. Bárcsak az enyém lenne!

- Akkor vidd magaddal! - vágott vissza Laura. - Elcserélem az autódra.

Ez komolytalan kijelentés volt, de Laura hangjában valószínűleg érződött egy kis keménység a részegsége miatt és azért, mert mindenből elege volt.

- Nem vagy tisztában azzal, micsoda kincs a fiad? - kérdezte Jackie szemrehányón.

- Azzal vagyok tisztában, hogy miatta nem tudok sehova se menni és semmit se csinálni. Neked könnyű ábrándozni róla, ha csak körülbelül egy hétig vagy vele, mert akkor csak a jó részét látod - csattant fel Laura.

- És hova akarsz menni, és mit akarsz csinálni? - kérdezte Jackie élesen.

- Borozgatni akarok, és vendéglőbe járni, luxusszállodákban lakni és csodás ruhákban járni. Szórakozást akarok, és férfiakat, akik rajonganak értem. Olyan gazdag akarok lenni, mint te.

- Ez olyan sekélyes dolog, Laura - kiáltott fel Jackie. - Stuart mondta, hogy ilyen lettél, de nem hittem el neki. Mégis igaz. Amióta ideértem, csak a pénzről, ruhákról, a frizurádról és a körmödről beszéltél. Mi történt veled?

- Te beszélhetsz - vágott vissza Laura. - Fél font arannyal a csuklódon, egy Ozzie Clark-ruhában és azzal a sportkocsival odakint! Neked mindened megvan -gazdag férj, vagyont érő üzlet és még ez a ház is, amikor úgy érzed, hogy nomád életre vágysz.

- De nincs gyerekem - mondta Jackie, elárulva, hogy mire vágyik igazán. - És ha választanom kellene az összes anyagi dolog és egy baba között, mindenképp a babát választanám, még akkor is, ha egy tanácsi lakásban kellene laknom.

- Ó, hogyne - gúnyolódott Laura. - Mintha bármit tudnál is arról, milyen érzés egy tanácsi lakásban élni. Te aranykanállal a szádban születtél. A világon a legkönnyebb dolog, hogy az embernek gyereke legyen, fölnevelni pedig a legnehezebb, különösen akkor, ha nincs pénzed.

- Mi történt közted és a kaszinós pasas között, amitől ennyire megváltoztál? - kérdezte Jackie, és a szeme visszafojtott könnyektől csillogott. - Oké, régen mindketten arról álmodoztunk, hogy fölvet majd bennünket a pénz, kihasználtuk a férfiakat, és olyan dolgokat tettünk, amelyeket talán nem kellett volna. De te szeretted Stuartot, jók voltatok együtt; mi vett rá, hogy eldobd az egészet?

Laura tudta, hogy Jackie előbb-utóbb fölteszi majd ezt a kérdést. Próbált kigondolni valami jó kifogást, de nem jutott semmi az eszébe.

- Nem akartam mindent eldobni. Soha nem akartam semmit sem kezdeni Robbie-val, de elvitt ebédelni, és egyik dolog a másik után jött. Ma már nagy hibának tartom. - Laura hangja kezdett megemelkedni az izgatottságtól. - Azt hittem, segít majd valami igazán jó munkát szerezni, de az egész csak süket duma volt.

- Ő vett rá az aktfotózásra?

Laura nagyon részeg volt, de Jackie kérdésére hirtelen kijózanodott, és félni kezdett.

- Igen, ha tudni akarod. Mi ebben a rossz?

- Semmi, ha mind olyan, mint amit Stuart mutatott. De a többi is olyan, Laura? Stuart egy régi magazint mutatott nekem. Továbbléptél tőle, és most olyan embernél dolgozol, aki keményebb dolgokkal foglalkozik?

- Természetesen nem - mondta Laura méltatlankodva, de megrémült, hogy Jackie esetleg rájöhetett, hogy ez nem igaz. Robbie mindig azt mondta, hogy a pornóképeket külföldön adja el, de lehet, hogy hazudott. - Miből gondolod?

- Hát, mind a ketten kissé megdöbbentünk a képeken. Nagyon szexinek és csinosnak látszottál, de az aktfotózás ma már kissé idejétmúlt, és nézzünk szembe a tényekkel, Laura, a címlaplányok általában tizennyolc év körüliek, nem pedig harminc fölöttiek.

Laura a legkevésbé sem akarta, hogy emlékeztessék rá, hogy túl öreg a valódi modellkedéshez. Azt a gondolatot is gyűlölte, hogy Jackie és Stuart együtt nézték meg a képet, és megbeszélték, hogy hova vezethet.

- Elnézést, ha használtam az egyetlen vagyonomat, hogy keressek egy kis pénzt - mondta maró gúnnyal. - Te hazarohanhatsz anyucihoz és apucihoz, ha cserbenhagynak egy négyévessel. Én nem voltam ilyen szerencsés.

- Mikor fogod fel, hogy a legnagyobb szerencse a világon, hogy van neked Barney? - kérdezte Jackie.

- Badarság! - kiáltott rá Laura. - Úgy hangzik, mintha azt mondanád, hogy az anyaság valamiféle kiváltság. Nem az, olyan, mintha láncra vertek volna, és egy vasgolyót cipelnél a bokádon.

- Akkor én mindenemet odaadnám egy vasgolyóért és a láncért - mondta Jackie.

*

Aznap este Laura csak annak volt igazán tudatában, hogy Jackie gyanakodott a modellkedésre. Védekező álláspontra helyezkedett, és valójában nem az igazat mondta, amikor az anyaságról beszélt, csak egy rögtönzött ellentámadást intézett barátnője felé.

De amikor másnap reggel fölébredt, és eszébe jutott, amiről beszéltek, hirtelen rájött, hogy Jackie azt próbálta elmondani, hogy attól fél, sosem lesz gyereke.

Korábban sosem fordult meg a fejében, hogy Jackie és Roger gyerekeket szeretnének. Mindig olyan párnak látta őket, akiknek mindenük megvan, és egy gyerek túl sok kötöttséget jelentene elfoglalt életükben. De amikor belegondolt, hogyan viselkedett Jackie Barneyval, rájött, hogy barátnője valójában rettenetesen vágyik egy saját gyerekre.

Amikor lement, Jackie a konyhaasztalnál ült egy csésze teával. Már fölkeltette és megreggeliztette Barneyt, aki most kint fogócskázott a többi gyerekkel a kikötőben.

- Készítek még egy teát - mondta Laurának. - És lehet, hogy szükséged lenne egy kis aszpirinra is.
- Megcsinálom - mondta Laura, és szégyellte magát.
- Sajnálom, ha utálatos voltam tegnap este. Kicsit depressziós voltam.
- Én is bánom, ha úgy gondoltad, hogy elítélem az aktfotózást - mondta Jackie. - Csak aggódtam, hogy veszélyes alakok közé keveredsz.

Megegyeztek, hogy próbálják elfelejteni ezt az összetűzést, és egy friss tea mellett megbeszélték, mi lesz az aznapi program. Jackie épp ekkor hallott róla, hogy meghirdették a Brodie farmot, és azt gondolta, elmehetnének együtt, és körülnézhetnének.

- Mielőtt elmennénk, szeretném tudni, miért félsz attól, hogy nem lehet gyereked - mondta Laura. - Végeztek rajtad valami vizsgálatot?
- Többtucatnyit - vont vállat Jackie. - És minden vizsgálat azt mutatja, hogy semmi baj nincs velem.
- Mi a helyzet Rogerrel?

Jackie arca elsötétült.

- Ő nem fog elmenni semmilyen vizsgálatra. Igazán felháborítja a gondolat, hogy ő lehet az oka. Őszintén szólva az egész nagyon sok feszültséget okoz a házasságunkban. Ha nem törődik eléggé azzal, hogy miért akarok vizsgálatokat, akkor én nem akarok szeretkezni. Ha nem szexelünk, akkor szintén nincs esélyem arra, hogy teherbe essek. Van valami ötleted?
- Dőlj hátra, és gondolj Angliára? - kérdezte Laura, egyik szemöldökét felhúzva.

Jackie nevetett.

- Vagy talán szereznem kellene egy új csődört.

Aznap megnézték a Brodie farmot, és annak ellenére, hogy romokban állt, Jackie azonnal beleszeretett. Laura is látta a benne rejlő lehetőséget, de volt egy olyan sanda gyanúja, hogy a ház fő vonzerejét az adja, hogy egy óriási projekt lesz, amelynek ürügyén Jackie távol maradhat Rogertől. A hét hátralévő részében Jackie semmi egyébről nem tudott beszélni, és néhány alkalommal eltűnt, majd egy óra múlva visszatért, és azt mondta, megint ott járt. Semmi mással nem foglalkozott. Talán emiatt kérdezte meg Laurát a hét végén a ruhabolti munkájáról.

- Nem örülhetnek túlságosan, hogy az egész nyári szünetet ki kellett venned - mondta. - És bizonyára szükséged van a pénzre.

- Hát nem, nem örültek - mondta Laura. - De el kellett fogadniuk, nem vihettem magammal Barneyt dolgozni. És igen, jól jönne a pénz.

- Hát akkor miért nem mész vissza dolgozni, és hagyod itt velem Barneyt? Maradnom kell szeptemberig, hogy felügyeljem a helyreállítást azon a másik nyaralón, amelyet vettem. És többet akarok megtudni a Brodie farmról. Vissza tudom vinni hozzád Barneyt egy nappal az iskolakezdés előtt.

Laura érezte, amint elöntötte az izgatottság a gondolattól, hogy egyedül megy vissza a városba.

- Biztos vagy benne? - kérdezte. Felhívhatja Dont, és kiderítheti, csinálhat-e néhány plusz felvételt, esténként pedig szórakozni mehet Katyvel és a többi lánnyal.

- Laura, én szeretnék vigyázni Barneyra. - Jackie elmosolyodott. - Isten tudja, mikor látom őt megint! Boldoggá tenne.

Laurának tíz napja volt egyedül. Minden percét kitöltötte. Mindennap felvétel volt a stúdióban, esténként pedig bulizás Glasgow-ban. Csak egyszer ment haza Edinburgh-ba, hogy elhozzon még néhány ruhát, de az idő többi részében valamelyik lány kanapéján aludt. Nem mintha sokat aludt volna, mert reggelenként kokszolt, esténként pedig egy kis speedet szedett, hogy tovább fenn tudjon maradni. Évek óta nem szórakozott ennyit. Táncolt, ivott, és bármelyik férfival flörtölt, aki úgy nézett ki, hogy van egy kis pénze.

Elvi kérdést csinált abból, hogy minden este hatkor telefonáljon Jackie-nek, és érdeklődjön Barneyról, de amint ezen túl volt, ellazulhatott, és az előtte álló éjszakára gondolhatott.

Olyan emberek indították el őt egy új úton, akikkel ezen a héten találkozott. Eddig nem voltak igazi barátai, Barney iskolájából ismert néhány nőt és a régi szomszédokat a Caledonian Crescenten, de velük csak hébe-hóba beszélgetett, és nem lehetett őket barátoknak tekinteni. Még Katy és a stúdióból a többi lány is távol tartották magukat. Számukra Laura sznob volt, mert Londonból származott, és Edinburgh-ban élt. A glasgow-iak hajlamosak voltak minden edinburgh-it beképzeltnek gondolni.

Mégis, amikor látták, hogy Laura szereti Glasgow-t, és nem nézi le őket azért, mert bérházakban vagy bérlakásokban laknak, és ugyanúgy tud bulizni, mint ők, minden gát leomlott. Maguk közé tartozónak tekintették.

Laura fanyarul elmosolyodott, amikor visszaemlékezett, milyen jó érzés volt, hogy elfogadták. A helyzet iróniája nem kerülte el a figyelmét. Egész felnőtt életében azért küzdött, hogy kitörölje valódi származását, és feljebb kerüljön a társadalmi ranglétrán. De harmincegy évesen olyan emberek társaságába járt, és olyan embereket szeretett, akik nagyon hasonlóan éltek és viselkedtek, mint a régi Shepherds Bush-i emberek. Visszatért a kiindulóponthoz, sőt sokkal

sötétebb helyre jutott, mert ezek a nők nem irodákat takarítottak, vagy gyárakban dolgoztak, hanem a szexiparban voltak. A glasgow-i férfiak pedig nem építkezéseken dolgoztak, és nem munkásruhában jártak a kocsmába. Elegáns öltönyt viseltek, elegáns autókat vezettek, és a munkájuk drogokkal, lányok futtatásával és zsarolással volt kapcsolatos.

De ezt akkoriban természetesen nem vette észre. Mindössze annyit látott, hogy ezek az emberek teljesen kiélvezik az életet, és nagylelkűek meg viccesek. Azt gondolta, azért laknak rossz lakásokban, mert bennük van az a különös skót tulajdonság, hogy nem túl sokat törődnek a környezetükkel. A férfiak bankjegykötegekkel a zsebükben jártak szórakozni, és könnyelműen szórták a pénzt. Laura izgatónak érezte a háttérben lévő agresszió jeleit, és szerette a humorukat és a szívélyességüket. Bizonyos értelemben olyan volt, mintha hazaért volna.

- Annyira fáradtnak tűnsz - kiáltott fel Jackie, amikor visszahozta Barneyt az iskola kezdete előtti vasárnap.

Laura alig több mint néhány órája ért haza, és csak megfürödni és átöltözni volt ideje.

- Túlóráztam az Edinburgh-i Fesztivál miatt - hazudta. - Emellett esténként egy bárban is dolgoztam. De ti ketten csodásán néztek ki!

Barney beszaladt a lakásba, hogy köszönjön neki. Magas hangon kiabált, és úgy mászott fel Laurára, mint egy kismajom. Nagyon lebarnult, és Jackie rövidre vágatta a haját, felkészülve a tanévkezdésre. Fehér pólójában és kék rövidnadrágjában ennivalóan édes volt.

- Jackie néni megengedte, hogy az első ülésre üljek, és leengedtük a tetőt - mondta izgatottan. - Van egy új tolltartóm és egy igazi bőrtáskám. És sok új szót is el tudok olvasni.

- Nagyon nagy öröm volt vele lenni - mondta Jackie, és szomorúnak tűnt, hogy ez most véget ér. - Bárcsak meg tudnálak győzni, hogy gyere vissza, és élj Londonban! Úgy mindkettőtöket gyakrabban láthatnálak.

Laura tudta, hogy Jackie őszinte, és egyik része szerette azért, amit mondott, de a másik részét bosszantotta.

- Ha visszamennék Londonba, nem engedhetném meg magamnak, hogy Kensingtonban éljek, mint te - mondta. - Egy szobám lenne Hackneyben vagy valami nyomasztó helyen.

- Legfőbb ideje, hogy ügyvédhez menj, elválj, és tartásdíjat kapj Gregtől. Akkor saját lakást vehetnél.

- Semmit sem akarok attól a szemétládától - csattant fel Laura. - El tudom tartani magam, és most már Edinburgh az otthonom. Szeretek itt élni.

- Én is szeretem Skóciát - mondta Jackie vágyakozva. Úgy tűnt, nem vette észre barátnője hangjának élességét. - Ha te nem jössz Londonba, akkor talán én fogok végleg ideköltözni. Igazán nem akarok visszamenni.

- Maradj velünk, Jackie néni! - szólalt meg Barney. - Alhatsz az én ágyamban, én meg majd a mamival alszom.

Jackie Laurára nézett, és szemmel láthatóan arra várt, hogy Laura támogassa Barney ötletét. De Laura nem szólt egy szót sem. Szét volt esve, és egyedül akart lenni. Be akart venni egy altatót, amint lefektette Barneyt, és be akarta pótolni az elmúlt hetekben elmaradt alvást.

- Szívesen maradnék, szívem. - Jackie lehajolt, hogy megpuszilja Barneyt. - De dolgom van Londonban, és Roger bácsi vár rám. Jobb, ha behozom a holmidat az autóból, és elindulok.

- De még nem is láttad a szobámat! - méltatlankodott Barney. - Ne menj még!

Laura eléggé összeszedte magát ahhoz, hogy segítsen Jackie-nek behozni Barney holmiját az autóból. Úgy tűnt, kétszer annyi van, mint amennyit Fife-ba vitt.

- Itt kellene tartanom téged ebédre - mondta, amikor behoztak mindent. - De nem sok minden van itthon, mivel nagyon sokat dolgoztam.

Jackie körülnézett a lakásban, és még Barney ruháit is elpakolta. Elég sok új inget és nadrágot vett neki, és még a régi ruhákat is kimosva, kivasalva hozta vissza. Ha Laura nem érezte volna úgy, hogy annyira szétesett, akkor megölelte volna Jackie-t, és köszönetét mondott volna.

- Rosszul nézel ki - mondta Jackie, amikor odament Laurához, és két kezébe fogta az arcát. - Bárcsak ne ajánlottam volna fel, hogy menj vissza dolgozni, mert túlzásba vitted. Holnap este felhívlak, hogy elmondd, hogy vagy.

Évekkel később Jackie elmondta neki, hogy aznap azt gondolta, Laura az összeomlás szélén áll, és egész úton hazafelé aggódott miatta. Azt mondta, ha Laura ragaszkodott volna hozzá, hogy náluk maradjon éjszakára, akkor szerinte rájött volna, hogy Laura drogozik, és lépéseket tett volna, hogy leállítsa. Azt is hozzátette, hogy ha ezt megteszi, akkor talán minden másként alakul.

- Lehet, hogy igaza volt - tűnődött Laura hangosan.

12

- Húsz évvel ezelőtt ez a kocsma az éjszakai verekedésekről volt híres - mondta Stuart vidáman, amint Daviddel a Medve nevű helyhez közeledtek. Úgy hírlett, a kocsma Robbie Fielding tulajdona.

- Remélem, már nem olyan - vigyorgott David. - Érzem, hogy arra készülsz, hogy jól behúzol Fieldingnek, de mindenki mást hagyj békén! Nem szeretném az éjszakát egy rendőrségi fogdában tölteni.

David azzal töltötte az elmúlt két napot, hogy átnézte az eredeti nyomozás felhasznált és fel nem használt bizonyítékait. Stuart ezalatt olyan emberekkel találkozott, akik valamilyen kapcsolatban álltak Laurával Edinburgh-ban és Glasgow-ban.

David most mindent tudott az ügyről, de Stuart még nem talált semmi lényeges információt, és most ezért mentek el Robbie Fieldinghez.

Megálltak a kocsma ajtajában, és mindketten kicsit meglepődtek, hogy milyen nagy a csönd. Körülbelül tizenöt, fiatal diáknak tűnő alak volt bent, nem pedig olyan durva tömeg, mint amire számítottak.

- Azelőtt egy kis piszkos volt - mondta Stuart kissé sajnálkozva.

David megkönnyebbült. A kocsma olyan volt, mint a Londonban nagyon gyakori divatos, belsőépítész által tervezett helyek. A régi cipészszerszámoktól kezdve a kőkancsókig mindent művészien elrendeztek a magas polcokon, a berendezés tiszta fenyőasztalokból állt, a padlót csiszolt padlódeszkák fedték. De nem látszott sikeresnek; fáradtnak és porosnak tűnt, és szombat este nyolckor egy városközpontban lévő bárnak sokkal forgalmasabbnak kellett volna lennie.

Rendeltek két korsó sört egy csinos szőke csaposlánytól, és a pultnál maradtak.

- Húsz év után és úgy, hogy csak egyszer láttad, fölismered-e majd? - kérdezte David halkan, és a pult végénél ülő két idősebb férfira pillantott.

- Azt hiszem - mondta Stuart, és eszébe jutott, hogy a férfi arca még hónapokig kísértette őt, miután elment Edinburgh-ból. - Ezenkívül ha olyan típusú férfi, amilyennek gondolom, akkor az érkezése után a parádézó viselkedése mindenkivel tudatni fogja, hogy ő a tulajdonos.

- Hogy fogjuk csinálni? - kérdezte David.

Stuart elvigyorodott.

- Kutya legyek, ha tudom - mondta. - Remélem, egyszerűen eszembe jut valami, ha meglátom.

Stuart két nappal korábban kapott egy levelet Laurától, amelyben a Fieldinggel való kapcsolatáról mesélt neki. Noha megnyugtató volt a tudat, hogy sosem volt köztük szerelmi viszony, zavaró volt az őszinte beszámoló arról a fajta

munkáról, amelybe a férfi belevitte Laurát. De azért megmagyarázta a pletykákat, amelyeket Stuart Londonban hallott. Mindig feltételezte, hogy ezek olyanok, mint a szájról szájra terjedő hírek: mivel látták Laurát néhány erotikus magazinban, a történetet mindenki egy kicsit tovább színezte, amikor továbbadta, míg végül Laura egy drogos pornókirálynővé nem vált. De most már tudta, hogy a pletyka igazságon alapul, és megértette, hogy Jackie miért tűnt gyakran rendkívül gondterheltnek a barátnője miatt.

Glasgow-ban sikerült megtalálnia Katyt, azt a nőt, akivel Laura Fieldingnek dolgozott. A lestrapált, zavarodott és nem valami tiszta nő körülbelül hatvanévesnek nézett ki, ami nyilvánvalóan egy kemény italozással és drogozással töltött élet következménye volt. Az ajtónyitással a lakásból kisodródó szagtól Stuart majdnem elrohant, de erőt kellett vennie magán, és be kellett mennie, hogy beszéljen vele.

Sosem látott semmit, ami Katy lakásához fogható lett volna. Annyira mocskos és rendetlen volt, hogy alig mert leülni, és az egész még szívszaggatóbb lett akkor, amikor Katy mutatott néhány fotót, amelyek róla és Lauráról készültek egy glasgow-i klubban. A képeken Katy gyönyörű volt, markáns arccsontjával, selymes, halvány csokoládészínű bőrével és formás testével. Lehetetlennek tűnt, hogy ilyen tunya, zavaros szemű öregasszonnyá vált kevesebb mint tizenöt év alatt.

Katy annyira zavarodott volt, hogy azt állította, néhány nappal ezelőtt látta Laurát. Így amikor azt mondta, hogy Edinburgh-ban a Medve Robbie Fieldingé, Stuart azt gondolta, hogy ezt is csak képzeli. Később összefutott a városban néhány régi barátjával az inas-éveiből, és csak ekkor jött rá, hogy Katynek igaza volt. A barátai azt mondták, némi ellenállás fogadta azt, hogy Fielding engedélyt kapjon, mert az a hír járta róla, hogy sokat foglalkozott pornóval és drogokkal. Azt mondták, hogy az általános vélekedés szerint végül vesztegetéssel jutott hozzá, de többé már nem kemény legény, mert a hatvanas éveiben jár.

Stuart nem volt puritán - a maga idejében sok pornómagazint látott, és tudta, hogy az újságban szereplő összes lány valakinek a testvére vagy a barátnője. De megrendült Laura levelétől és attól, hogy látta, mi lett Katyből. Nehéz volt elfogadnia, hogy Laura így lealacsonyította magát. Megértette, hogy nem tudatosan lépett erre az útra, hanem fokozatosan került a lejtőre, és amikor már ott volt, és olyan sokat keresett, akkor nem tudott kiszállni.

De még ijesztőbb volt az a tudat, hogyha Barney nem halt volna meg tizenegy évesen, és nem állítja meg hirtelen Laura „karrierjét”, akkor ő is olyan kiélt, zavarodott és korán megvénült lenne, mint most Katy.

De félretéve, hogy Laura akkori életében mi volt jó, és mi rossz, nagyon különösnek találta, hogy ebből semmi sem merült föl Laura tárgyalásán. Szóba került, hogy drogozott, és az aktmodellkedést is föltárták - az egyik bulvárlap még egy fotót is lehozott, amelyen Laura hiányos öltözékben látható. De a pornót mégsem említették. Stuart arra számított volna, hogy legalább néhány

szánalmas alak, akikkel Laura akkoriban kapcsolatban állt, az újságokhoz rohant volna, abban a reményben, hogy keres néhány fontot.

A legvalószínűbb oka annak, hogy semmi sem szivárgott ki mindebből, bizonyára az volt, hogy Fielding biztosította, hogy ne tudódjon ki. De miért? Laura szerint utálták egymást; azt mondta, Fielding egyszer megfenyegette, hogy egész életére tönkre fogja tenni. Tehát egyértelmű volt, hogy Fielding önmagát féltette. Ez lehetett egyszerűen azért, mert az üzleti érdekeltségei nem bírták volna ki a rendőrségi vizsgálatot, de az is lehet, hogy nem akarta, hogy Jackie-vel közös üzleti ügyei közismertek legyenek.

Azonban úgy tűnt, Laura nem gyanakszik arra, hogy Fielding bárhogyan is részt vett volna Jackie meggyilkolásában. Stuart úgy látta, csak azért írt részletesen a vele való kapcsolatáról, mert nagy szerepe volt abban, hogy Laura olyan életstílust alakított ki, amely végül Barney halálához vezetett. Ennek ellenére nem Fieldinget hibáztatta ezért, csak saját magát.

Kokszolnom kellett ahhoz, hogy megcsináljam azt, amit tettem, és aztán még több kokó kellett ahhoz, hogy képes legyek elviselni magamat - írta meghatóan őszintén. - *Megfeledkeztem Barney szükségleteiről, mások nyakába sóztam őt, még az is előfordult, hogy hosszú időre egyedül hagytam. Jackie tudta ezt, és ezért volt vele Bamey olyan gyakran. Bár ne lett volna vele aznap!*

Stuart semmit sem akart megosztani Daviddel Laura életének erről a részéről, mert attól tartott, hogy túl szigorúan elítélné őt. David sosem volt olyan helyzetben, amikor nemes erkölcsi értékeit próbára tették volna, és így nem értette meg túlságosan azokat, akik bűnt követtek el. De ahhoz, hogy David megértse, miért gyanúsítja Fieldinget, tudnia kell, mi volt a háttérben Fielding és Laura között, ezért kénytelen volt elmondani neki valamennyit a történetből. David nem tett megjegyzést, csak felhúzta az egyik szemöldökét, és sóhaja arra utalt, hogy azon tűnődik, milyen váratlan dolog derül még ki aznap este.

Éppen megkezdték a második korsó sört, amikor Robbie Fielding belépett.

Stuart emlékeiben egy nagy, izmos, arányos arcú és fekete, hátrafésült hajú férfi képe maradt meg, így kissé meglepődött, amikor fölismerte az összetöpörödött, fehér hajú öregemberben Laura csábítóját.

De elég volt meglátnia Fielding méretre készült, drága öltönyét, azt, ahogyan szemével végigpásztázta az egész bárt, és kétségtelen önteltségét ahhoz, hogy tudja, ő az, még mielőtt üdvözölte volna a csaposlányt, és meghallotta volna északkeleti akcentusát.

Igazán nevetséges volt, hogy oly sok éven át gyűlöletet táplált magában ezzel a férfival szemben, és olyan élvhajhász, jóképű alaknak képzelte, aki tíz menetet is képes lejátszani Muhammad Alival. Valójában nem volt magasabb 170 cm-nél, a súlya talán 80 kg lehetett. Sörhasa az öve fölé lógott, tokája a gallérja fölé ereszkedett, és vastag szemüveget viselt.

Stuart a könyökével meglökte Davidet, és elvigyorodott.

David Fieldingre pillantott, majd gyorsan elkapta a tekintetét.

- Biztosan viccelsz - mondta halkan. - Úgy néz ki, mintha egy nyugdíjas-találkozóra jött volna.

Fielding végigsétált a bal oldalon végighúzódó pult mellett, és a túlsó fal előtt álló szék felé tartott. Ez egy nyers fából készült, magas háttámlájú, karfás, párnázott szék volt. A csaposlány töltött Fieldingnek egy pohár skót whiskyt, és odavitte neki. Váltottak néhány szót, aztán a lány visszament a pult mögé.

Nyilvánvaló volt, hogy ez Fielding szokásos rutinja. Most zavartalanul látta az egész pultot, és figyelhette, hogy a személyzet elkövet-e bármi szabálytalanságot.

- Kimegyek a mosdóba, és visszafelé megállok, és beszélek vele - mondta Stuart. - Ha sikerül beszélgetésbe elegyednem vele, akkor gyere oda néhány perc múlva. Azt a műsort fogom előadni, hogy éppen most érkeztem Dél-Amerikából a szülővárosomba, és meghívom egy italra.

- Légy óvatos! - mondta homlokráncolva David.

Stuart vigyorgott.

- Nekem nem úgy tűnik, mintha sok kárt tudna tenni bennem, neked igen?

Stuart a pulthoz sétált, egy pillanatra megállt Fieldingnél, mintha próbálna rájönni, honnan ismerős az arca, aztán továbbment a mosdók felé. Amikor visszajött, megint megállt az öregember előtt.

- Most jöttem rá, ki maga - mondta szélesen vigyorogva. - Maga nyúlta le a csajomat húsz évvel ezelőtt.

Fielding gyanakodva nézett Stuartra.

- Valóban?

- Caledonian Hotel. 1975 újév napja előtt. Az egyik ajtó zárját javítottam, maga pedig a folyosón jött vele együtt. Láttam, mi történt, így elhúztam Londonba. Kezet kell fognom magával, és meg kell köszönnöm.

Fielding a homlokát ráncolta. Stuart nem tudta eldönteni, hogy azért teszi-e, mert próbál visszaemlékezni, vagy azért, mert fél bármit is mondani, ami gyanúba keverné.

- Laura Brannigan! - mondta Stuart. - Csaposlány volt a Maybury kaszinóban.

Fielding láthatóan megrendült. Körülnézett a bárban, mintha azt nézné, hogy van-e valaki, akit segítségül hívhat, ha kitör a balhé.

- Semmi nem volt köztünk, csak dolgozott nekem - mondta védekezőn.

- Stuart Macgregor - mondta Stuart, és kezet nyújtott. - Sokat beszélt magáról akkoriban, amikor a kaszinóban dolgozott. És sosem felejtem el az arcokat, különösen ilyen körülmények között nem.

- Teljesen félreértette.

- Ne izguljon - szakította félbe Stuart. - Régen történt, és már teljesen lényegtelen, csak fölismertem, és úgy éreztem, beszélnem kell magával. Csak néhány hete értem haza, és folyton összefutok a régi ismerőseimmel. Furcsa, az

ember azt gondolja, mindent elfelejtett, aztán valaki felbukkan, és minden visszajön. Hogy van? Még mindig megvan a kaszinó?

Fielding megrázta Stuart kezét, de idegesen és erőtlenül, mintha nem tudná, mi mást tehetne.

- Nem, évekkel ezelőtt abbahagytam. Most ez a hely az enyém.
- Nem hiszem el! - kiáltott fel Stuart. - Régen ide jártam inni, amikor ácsinas voltam. Meghívhatom egy italra?

Fielding tétovázott.

- Ugyan, igyon egyet, nincs harag - mondta Stuart. - Mint kiderült, ez volt a legjobb dolog, ami valaha történt velem. Dél-Amerikába mentem, és remekül éreztem magam.

Fielding erőtlenül mosolygott.

- Tud valamit arról, mi lett Laurával? - kérdezte Stuart. - Visszament délre?
- Akkor nem hallotta?

Stuart nevetni akart a férfi arckifejezése láttán. Még mindig idegesnek tűnt, de sötét szeme úgy csillogott, mintha élvezné, hogy átadhat valami információt, amelytől Stuart megsemmisül.

- Mit nem hallottam?
- Börtönben ül, életfogytiglani kapott gyilkosságért.

Stuart kellően megrendültnek tűnt.

- Viccel! - kiáltott fel.
- Ilyesmivel nem viccelődnék - mondta Fielding méltatlankodva. - Kérdezzen meg bárkit. Tavaly volt a tárgyalása.
- Te jó ég! - mondta Stuart, és hitetlenkedve rázta a fejét. - Hát akkor jobb, ha iszik valamit, és elmesélheti nekem az egészet. Skót whiskyt iszik, ugye?

Amikor David körülbelül öt perccel később csatlakozott Stuarthoz és Fieldinghez, elképedve látta, hogy barátja milyen jól játssza a kissé lassú felfogású, külföldre szakadt skót szerepét, aki próbálja megtudni, mi történt a városban hosszú távolléte alatt. Ha David nem tudta volna, mi az igazság, azt gondolta volna, hogy Stuart sosem táplált semmi haragot ezzel a férfival szemben.

- Képzeld, mi történt! - kiáltott fel, és fiúsán izgatott vigyorral tekintett Davidre. - Egy régi barátnőm börtönben ül gyilkosságért! Gyere, ülj ide mellénk, ezt végig kell hallgatnom.

Stuart bemutatta Davidet Fieldingnek, az öreg pedig belekezdett a történetbe. Stuart remekül játszott; pontosan olyan áhítatosan és tisztelettudón viselkedett, aminek hatására bárki le akarná kötni a figyelmét.

- Csakugyan Jackie Davies? - kiáltott fel Stuart, amikor Fielding megemlítette az áldozat nevét. - Hiszen őt ismertem! Ő volt Laura legrégebbi barátja.

David figyelt, miközben Stuart hitetlenkedve beszélt arról, hogy mikor és hogyan találkozott először Jackie-vel, éppen úgy, ahogyan bárki tenné, aki éppen most hallott először arról, hogy az illetőt megölték.

Fielding elég pontosan számolt be a bűncselekményről, de semmi többet nem mondott, mint amit az újságok írtak.

- De miért akarta megölni őt Laura? - kérdezte Stuart. - A legjobb barátnők voltak.
- Laura fia meghalt egy autóbalesetben, amikor Jackie vezetett.
- Barney? - Stuartnak elállt a lélegzete. - Barney meghalt?

Fielding bólintott.

- Rettenetes baleset volt - mondta. - Még a nyolcvanas évek elején történt. Cserbenhagyásos gázolás. Valaki egyenesen Jackie sportautójának hajtott, ő pedig felborult. A fiú kirepült a kocsiból, és azonnal meghalt. Jackie csak kisebb sérüléseket szenvedett.
- Jaj, ne! - mondta Stuart, és szeméből akaratlanul könnyek csordultak ki.

David már abból a kevésből is rájött, amit Stuart mesélt neki Laura fiáról, hogy a férfi mély érzelmeket táplált a kisfiú iránt. Stuart könnyei is ezt bizonyították. Hirtelen ő maga is fájó szomorúságot érzett, amikor elképzelte, milyen lenne, ha így veszítené el Abit vagy Williamet.

- És én még azt reméltem, hogy esetleg összefuthatok Barneyval - mondta Stuart szomorúan. - Úgy törődtem vele, mintha az enyém lett volna. Éppen ma gondoltam, hogy már húsz-egynéhány éves.

Fielding nagyot sóhajtott, és David látta, hogy ő is elérzékenyült.

- Akkor csak tizenegy éves volt. Remek kölyök volt - mondta Robbie sokkal lágyabb hangon, és megértőn nézett Stuartra. - A halála idején elég mérges voltam Laurára, de ilyesmit a legrosszabb ellenségemnek sem kívánnék.
- Tehát bosszúból ölte meg a másik nőt? - kapcsolódott be a beszélgetésbe David. Kellemetlenül érezte magát attól, hogy hosszan beszélgetnek egy gyerek haláláról, és témát akart váltani.
- Minden jel szerint - mondta Fielding. - Sosem tűnt normálisnak, hogy olyan sokáig várt vele; tizenegy évvel később ölte meg Jackie-t. Ne feledjék, Laura mindig is különc volt, túl sokat piált és drogozott. Hallottam, hogy nagyon furcsa dolgai voltak a fiú halála után. De Jackie semmi rosszat nem hallott meg róla - ez elég különös volt!
- Jackie-t is ismerte? - Úgy tűnt, hogy Stuart nagyon meglepődik.

Fielding bólintott

- Igen, volt vele egy kis üzleti ügyem. Nélkülem nem jutott volna ahhoz a fife-i házhoz.
- Amikor neki dolgoztam, beszélt valakiről, aki vigyázott rá. Bizonyára maga volt az - kiáltott fel Stuart, és pontosan úgy nézett ki, mintha csodálattal tekintene a férfira. - Emlékszem, hogy mutatott nekem néhány tervet egy fife-i farmról, és azt mondta, adódott valami problémája, de volt valaki idefent, aki

megígérte, hogy elintézi neki. Azt hiszem, ez 76-ban vagy 77-ben történt. Szóval maga volt az?

Úgy tűnt, Fielding fontoskodva dülleszti ki a mellkasát.

- Igen, én voltam. Volt némi hírnevem akkoriban, olyan ember hírében álltam, akivel senki sem akaszkodik össze. Laura akkor még nekem dolgozott, ő mutatott be Jackie-nek.

- Arra volt szükség, hogy megmutassa, milyen erős?

David észrevette, hogy Fielding úgy mutogatja a bicepszét, ahogyan a kemény fiúktól szokta látni.

- Csak meg kellett mutatni a balfékeknek, akik megpróbálták megakadályozni az eladást, hogy ki a főnök - mondta könnyedén.

- Akkor ők is meg akarták venni a házat? - kérdezte Stuart.

Davidnek nagy fáradságába került, hogy ne nevessen föl. Stuart nagyon egyenes ember volt, és biztosan bosszantotta, hogy Fielding nem mondja el nyíltan, mi volt a probléma.

- Igen, így van, de azt akarták, hogy Jackie ne legyen versenyben, hogy olcsóbban meg tudják venni - mondta. - Már próbálkoztak az összes általános trükkel, amellyel ijesztgetni lehet. Hát a saját fegyverükkel adtam nekik egy kicsit.

- Kik voltak azok? Helybeliek? - kérdezte Stuart.

- Maga aztán kíváncsi gazfickó - mondta Fielding élesen.

- Sajnálom, haver - vigyorgott Stuart. - Csak azért van, mert akkoriban valahogy úgy éreztem, hogy valakivel támadt valami nehézsége itt fent, én pedig vagány csávónak gondoltam magam, és bárkit meg akartam rugdosni, aki bosszúságot okoz neki. De ezt tudnia kell. A legtöbb pasas félig-meddig szerelmes volt belé. Biztos vagyok benne, hogy maga is.

- Hát, nem bántam volna, ha megdughatom - mondta Fielding, és harsányan fölnevetett.

David számára ez volt a legsokatmondóbb megjegyzés mindabból, amit Fielding eddig mondott. Nyilvánvalóan nem voltak romantikus érzelmei, csak a testi vágyra gondolt. De az ilyen férfiak még akkor is általában azt állítják, hogy meghódítottak valakit, ha nem így történt, és ennek tükrében gyanította, hogy Fielding valójában nagyra becsülte Jackie-t.

Ittak még egy kört, aztán még egyet, és voltak olyan pillanatok, amikor David biztos volt benne, hogy Stuart el fogja felejteni, miért jöttek, és fel fogja fedni, hogy valójában mi érdekli Fieldinggel kapcsolatban. De nem így történt. Az Edinburgh-val és lakóival kapcsolatos általános beszélgetésbe ügyesen beleszőtte a Jackie-ről és Lauráról szóló kérdéseket, és Fielding kétségtelenül kezdett rokonszenvet érezni iránta, mert egyszer elnézést kért Stuarttól, amiért része volt a Laurával való szakításában.

- Ha találkoztam volna magával, nem próbálkoztam volna nála - mondta.

- A szerelemben és a háborúban mindent lehet - nevetett Stuart. - Nagyon rosszkedvűen mentem Londonba, de így van ez, amikor az ember fiatal.

Túljutottam rajta, és mint mondtam, meg kell köszönnöm magának, mert e nélkül esetleg itt maradtam volna, és továbbra is bagóért dolgoztam volna.

- Szerencséje, hogy megszabadult tőle. Laura hűtlen ribanc volt - csúszott ki Fielding száján. - Megpróbálta tönkretenni az üzletemet.

David úgy érezte, aznap este ez volt az egyetlen alkalom, amikor Fielding úgy mondott valamit, hogy előtte nem gondolta végig. Valószínűleg a whisky hatása miatt lehetett, mert egy pillanatra meglepettnek tűnt, amikor kimondta.

- Igen? Miféle üzletről volt szó? - kérdezte Stuart azonnal.

Fielding tétovázott. Keze önkéntelenül intett, mintha próbálna keresni valami elfogadható alternatívát az igazság helyett.

- Foglalkoztatás. Modellügynökséget vezettem, hoszteszlányokkal, ilyesmivel. - Ekkor elmosolyodott, mintha elégedett lenne azzal, amivel előállt.

- Egyszer láttam egy képet Lauráról egy férfimagazinban - mondta Stuart. - Címlaplány volt, és aktfotói voltak az újságban. Ezt maga szerezte neki?

- Igen. Igazából túl öreg volt már, de segíteni akartam rajta. Csóró volt, és az egyedülálló anyák mindig le tudtak venni a lábamról. De a legrosszabb munkának bizonyult, amit valaha csináltam - lenyúlta tőlem a lányokat, és saját üzletet indított.

- Nem hiszem el! A hálátlan kis dög - kiáltott fel Stuart.

Davidnek vissza kellett nyelnie a nevetést, mert úgy hangzott, mintha Stuart teljesen Fielding pártján állna.

- Megbosszulta? - kérdezte.

- Nem volt rá szükség - morogta Fielding. - Amit ő és a haverja kerestek, azt eldrogozták és elitták, és egyébként is jelentéktelenek voltak. Akkoriban én rendeltem az összes forgatást Glasgow-ban, és tudtam, hogy nem jutnak messzire.

- Laura promóciókon dolgozott Londonban, mielőtt találkoztam vele - mondta Stuart, látszólag ártatlanul. - Azt hallottam, elég jó volt, és az üzletet is jól ismerte.

Fielding szúrós szemmel nézett Stuartra.

- Azelőtt ismerte, hogy rászokott volna a drogra, fiacskám. Nem tetszett volna magának, amivé vált. - Merev mozdulatokkal állt fel a székéből. - Ideje ellenőriznem a kasszákat, örülök, hogy beszéltünk. Sok szerencsét.

- Mit gondolsz? - kérdezte David, miközben visszasétáltak a Grassmarketre, a bérelt lakásba. Mindketten csalódottak voltak, amiért nem sikerült semmit sem kiszedniük Fieldingből, ami arra utalt volna, hogy Laurának volt indítéka Jackie meggyilkolására, sőt még a magánéletéről vagy az üzleti ügyeiről sem tudtak meg semmit. Az, ahogyan hirtelen lerázta őket, arra utalt, hogy neki is gyanús az érdeklődésük.

- Fielding egy minden hájjal megkent gazember - mondta dühösen Stuart. - De valahogyan nem hiszem, hogy köze lenne Jackie halálához.

- Miért?

- Soha nem vallotta volna be, hogy ismerte Jackie-t, ha ő tette volna. Lehet, hogy öreg, de nem bolond. Ezenkívül úgy tűnt, kedvelte és imádta Jackie-t, amennyire egy ilyen gennyes alak képes ilyen érzelmekre.
- Akkor most mihez kezdünk?
- Te átmész holnap Fife-ba, bejelentkezel a Kirkmay-házba, és megnézed, mit tudsz kiszedni Belle-ből és Charlesból. Én elmegyek, és meglátogatom Angelát, azt a nőt, aki átvette Laura boltját. Fife-ban csatlakozom hozzád, hogy össze tudjuk hasonlítani a feljegyzéseinket. Megint akarok beszélni a cellardyke-i csapos-lánnyal, és ki akarom deríteni, tudja-e, ki a Morgó. A Smuggler's Innben találkozunk, az anstrutheri kikötőben, kedden, ebédidőben. Rendben van így?
- Rendben - felelte David. - De milyen érzés volt szemben állni Fieldinggel ilyen hosszú idő után?
- Semmi jelentősége nem volt, tényleg - mondta Stuart elgondolkozva. - Csak egy öregember, aki még mindig azt játssza, hogy nehézfiú. Szégyen, hogy nem mondott semmit, amivel fölheccelt volna, akkor helyreállíthattam volna a kocsmában a régen szokásos esti verekedéseket. Megérdemli, hogy orrba verjék, amiért belerángatta Laurát ebbe az egészbe.

David semmit sem mondott egy ideig. Mindent átgondolt, amit Lauráról tudott, és azt, amivel ma este árnyalták a képet.

- Mi van akkor, ha tényleg ő tette, Stuart? - kérdezte végül.
- Nem ő tette - felelte Stuart.
- De hogy lehetsz ebben ennyire biztos? Volt hazugság, pornó, drogok, elhanyagolt gyerek. Gyilkosság miért nem?

Stuart odafordult Davidhez, és elkapta a kabátja hajtókáját. David egy pillanatig úgy gondolta, le fogja fejelni. Régen látott már tőle ilyet más férfiakkal szemben.

- Ismerem - morogta Stuart. - Több mint két évig együtt éltem vele, és a lelke legmélyére láttam. Képes hazudni és csalni, akart olyan cuccokat, amelyeket nem tudtam megadni neki, de nem volt benne erőszak. Még mindig a lelke mélyére látok, túl minden mocskon, amelyet az élet a nyakába öntött, mióta szakítottunk. És azt mondom neked, nem ő tette.
- Oké, Stu. - David hátralépett. - Csak aggódom, hogy túl nagy fába vágod a fejszédet. Nem ugyanaz az ember vagy, aki húsz éve elment Edinburgh-ból, és kétlem, hogy ő ugyanaz lenne. Bár rá tudtuk volna venni Fieldinget, hogy többet beszéljen arról, hogy tönkretette az üzletét!
- Nem tette tönkre - mondta Stuart. - Teljesen új üzletbe kezdett. Fieldinget csak eszi az irigység, mert nem vágott bele még Laura előtt.

David ekkor jött rá, hogy Stuart nem mondott el neki mindent, ami Laura levelében állt.

- És mi volt ez az üzlet?
- Szexfilmek. És nagyon sokat keresett vele.

Laura nem tudta rászánni magát az olvasásra aznap este. Remegett az aggodalomtól, és tudni szerette volna, mit csinál Stuart és David, és kivel beszélnek. A múltra emlékezni elég rossz volt, de amikor az írásra került a sor, még rosszabbnak tűnt. Nem volt képes messzebbre menni, mint hogy elmondja Stuartnak, hogy szexfilmeket kezdett készíteni. De talán hiba volt a képzeletére bízni, miért és hogyan tette. Ha Robbie nyomára bukkant, és meggyőzte, hogy beszéljen, akkor ő szinte biztosan elferdítette az igazságot.

Attól a naptól fogva, amikor elég ostoba volt ahhoz, hogy Robbie-val töltse a délutánt a férfi hotelszobájában, ingadoztak a vele kapcsolatos érzései. Hálás volt neki, mert esélyt kapott tőle, hogy sokat keressen akkor, amikor a legnagyobb szüksége volt rá. Ugyanakkor meg volt róla győződve, hogy egy undorító patkány, amikor látta, hogy a férfi mindig is pornózásra szánta őt. De amint öreg motorossá vált az üzletben, a Robbie-val kapcsolatos véleménye ambivalens lett. Azon ritka alkalmakkor, amikor Robbie bejött a glasgow-i stúdióba, beszélgetett vele; időnként még barátságosan iszogattak is a forgatás után.

De 1977 májusában Robbie-t elhagyta a felesége, Franciaországba költözött, és magával vitte a gyerekeit. Robbie ezt bizalmasan közölte Laurával egy ital mellett.

Laura nem lepődött meg. Tudta, hogy Robbie pocsék férj, és nem vesz részt a gyerekek nevelésében, és kétségtelen, hogy a felesége utálta és megunta, hogy férje üzleti érdekei mögött mindig a második helyre szorult.

Az viszont meglepő volt, hogy Robbie-t feldúlta az eset. Miközben elmondta Laurának, mi történt, könnyek patakzottak a szeméből, és azt mondta, azt hiszi, nem tud a felesége nélkül élni.

Laurának több oka is volt arra, hogy örüljön annak, hogy Robbie megkapta a megérdemelt büntetését. Nem csak az, hogy Robbie most megtapasztalja ugyanazt a fájdalmat, amelyet ő érzett, amikor Stuart elhagyta. De mindennek ellenére semmi örömöt nem szerzett neki Robbie balszerencséje. Őszintén sajnálta a férfit.

Azon a nyáron sokszor látta, mert ő pátyolgatta válságos időszakában. Sérülékeny és sebzett állapotában sokkal kedvesebb, gyöngédebb férfinak látta, mint korábban. Sok bizalmas beszélgetésük volt egy ital vagy egy vacsora mellett, és Robbie gyakran átjött Edinburgh-ba a hétvégén, hogy elvigye valahova Laurát és Barneyt. Egy hétéves fiúnak szüksége volt férfitársaságra, és bár Laura nem gondolta, hogy Robbie ideális apafigura, de jól bánt Barneyval. Focizott vele, hullámvasútazni vitte a vidámparkba, és egy kis egyensúlyt hozott a fiú életébe, amelyre egyébként a nők túlsúlya volt jellemző. Laura ebben az időszakban vitte el Robbie-t Fife-ba, hogy megismerkedjen Jackie-vel.

Visszatekintve föltételezte, hogy Jackie jóváhagyására vágyott. Úgy érezte, barátnője gyanakszik arra, hogyan keresi a pénzét, és Robbie teljesen elbűvölő tudott lenni, ha akart. Laura remélte, hogy Robbie megnyugtatja majd Jackie-t,

hogy ő és Barney jól vannak, és talán Robbie-nak is meg akarta mutatni, hogy van néhány olyan barátja, aki nem alvilági életet él.

Jackie határozottabb lett, amióta ingatlanokkal foglalkozott; nem riadt vissza egy kis összejátszástól vagy mesterkedéstől, hogy megszerezze, amire vágyik. Bár Laura aznap nem volt tisztában azzal, hogy Jackie hasznos szövetségesnek tekinti Robbie-t, kétségtelenül annak tartotta, mert elkérte a telefonszámát, és sokkal később kiderült, hogy rávette, járjon el az érdekében a Brodie farm megvásárlása során, mert volt vele valami problémája. Laura sosem tudta meg, hogy Robbie pontosan mit tett Jackie-ért, és arról sem volt fogalma, hogy utána mennyi ideig álltak kapcsolatban egymással. Aznap Fife-ban csak annyit tudott, hogy Jackie látszólag kedveli Robbie-t, és ettől jobban érezte magát.

Ő és Robbie sosem lettek megint egymás szeretői, de Laura igazi barátként tekintett Robbie-ra, és ettől a férfi későbbi tettei még érthetetlenebbé váltak számára.

A következő nyárra megritkultak a találkozásaik, és kevesebb mint havi egy alkalommal találkoztak. Laura feltételezte, hogy Robbie talált magának egy új nőt. Azon ritka alkalmakkor, amikor eljött a stúdióba, Laura örült, hogy Robbie elégedettebbnek tűnik. A stílusa is megváltozott, már nem volt mindig elegáns öltönyben, és haját sem fésülte hátra régimódian, hanem lezser, fiatalos ruhákat hordott, frizuráját pedig divatosan beszárította. Laura egyszer ugratta őt emiatt, és Robbie nevetve mondta, hogy az embernek együtt kell változnia az idővel. Aznap köszönetét mondott Laurának a múltbeli kedvességéért és megértéséért, és azt mondta, hogy mindig értékelni fogja a barátságát.

1978 januárjában egy napon, amikor Laura a szokásos időpontban, tíz óra körül megérkezett a stúdióba, azt látta, hogy Katy és Pete, a szőke manchesteri szép fiú kint várakoznak a hidegben. Katy egy régi, hímzett irhabundában és farmerben volt, gyapjúsapkáját a fülére húzta, de látszott rajta, hogy így is csaknem megfagy. A rövid, vékony kabátban lévő Pete-en nem látszott, hogy szenvedne, csak zavartnak tűnt, mert rendes körülmények között a stúdió kilenckor nyitott.

Mindhárman Laura autójában húzták meg magukat. Egy óra várakozás után megérkezett egy nagy teherautó, kiszállt néhány munkás, és kinyitották a stúdiót. Pete bement, hogy megkérdezze, mi folyik itt. Azt a választ kapta, hogy utasításokat kaptak az épület kitakarítására, mert megint raktárként fogják használni.

Azonnal nyilvánvaló volt, hogy Robbie egy ideje már tudott erről, és rájöttek, hogy biztosan abbahagyta a magazinnal kapcsolatos vállalkozást, vagy eladta, mert különben keresett volna egy másik stúdiót. Mindhárman dühöngtek. Robbie tudta, hogy lakbért kell fizetniük, és gondoskodniuk kell a gyerekeikről, de még csak annyi tisztesség sem volt benne, hogy valamelyiküket felhívja, és elnézést kérjen. Mivel a fotós nem érkezett meg, ez arra utalt, hogy ő is benne van.

Laura úgy érezte, hátba szúrták. Nagyon sok időt szánt Robbie-ra, amikor a legnagyobb szüksége volt egy barátra, meghallgatta a feleségével kapcsolatos dühöngéseit, vigasztalta, amikor azt mondta, attól fél, sosem látja megint a gyerekeit. Időről időre mindent abbahagyott a kedvéért, főzött neki, kimosta és kivasalta a ruháit, és Barney valóban kötődött hozzá. Elhitte, hogy Robbie igazán kedveli mindkettőjüket, de úgy tűnt, hogy ismét csak a saját céljaira használta őt.

Pete kétségbeesetten távozott, Laura pedig visszament Katyvel a lakásába, hogy megbeszéljék, mihez kezdjenek. Tudták, hogy ha levetett kalappal bemennek a társadalombiztosításra, akkor néhány hétig semmi pénzt sem fognak kapni, mert nem tudják elmagyarázni, miből éltek eddig.

Katy jó táncos volt, így ő szükség esetén vissza tudott menni sztriptíztáncosnak. Azt is mondogatta már egy ideje, hogy szerinte kezd kiöregedni az üzletből, amely fokozatosan egyre megerőltetőbbé és nyersebbé kezd válni. Ő a lakásáért is nagyon keveset fizetett, tehát nem csüggedt el annyira, mint Laura, csak dühös volt, hogy olyan hirtelen cserbenhagyták őket.

De Laura számára ez valóban súlyos csapás volt. Tudta, hogy egy bolti vagy irodai munka még a lakbért sem fedezné, és Katytől eltérően, akinek anyja a közelben volt, és tudott vigyázni a gyerekeire, ha Katynek éjjel kellett dolgoznia, neki nem volt senkije, aki segített volna Barneyra vigyázni.

Újra meg újra megbeszélték a dolgot. Katy még azt is javasolta, hogy végszükség esetén Laura Glasgow-ba költözhet, ahol olcsóbb a lakbér, és esetleg albérlőt is tarthat, aki esténként vigyázna Barneyra, és így Laura munkát kaphatna egy éjszakai klubban.

Laura megkérdezte tőle, ismer-e mást, aki pornómagazinokat készít, mert nem szívesen adta volna fel a lakását, és dolgozott volna sokkal kevesebb pénzért.

- Nem, nem ismerek. Most egyébként is a szexfilmek a legmenőbbek - mondta Katy rosszkedvűen. - És nem tudunk ilyesmiben szerepelni. Ezekhez a filmekhez szexi tizenhat évesek kellenek.
- Akkor talán nekünk kellene készíteni egyet - felelte Laura. - Magunk között szólva, nem sok minden van, amit ne tudnánk a pornóról.

Olyan volt, mintha egy villámcsapás világította volna be a szegényes szobát. Egymásra néztek és vigyorogtak.

- Meg tudjuk csinálni? - kérdezte Katy izgatottan.
- Nem látom be, miért ne tudnánk. Ha képesek vagyunk találni egy fotóst, aki nagyon vágyik rá, hogy filmet készítsen, meg néhány lányt és a megfelelő férfit, akkor el tudjuk indítani a saját cégünket.

Abszurd ötletnek tűnt, olyannak, amihez nem elég ügyesnek és tapasztaltnak lenni, de ugyanakkor megdöbbentően jó ötletnek is. Laura számára az a gondolat is kellemes volt, hogy valamennyire bosszút állhat Robbie-n. A férfit megüti a guta, ha a saját fegyverével győzik le.

- Ott van Tod - mondta Katy izgatottan. Tod gyakran volt beugró a szokásos fotós helyett. Azt mondta, sokkal szívesebben készít filmeket, bár fizetett filmes

munkaként még csak néhány rövid dokumentumfilmet tudott fölmutatni. Mindkét lány kedvelte; fiatal volt, és szellemes, és elérte, hogy a dolgok kevésbé legyenek kínosak a szereplők számára.

- A forgatókönyvet meg tudom írni én, és értékesíthetem az első filmet - mondta Laura. - Nézzünk szembe vele, egyébként sem kell valami komoly forgatókönyv.

Katy vihogott.

- Eléggé biztos vagyok benne, hogy tudok szerezni néhány lányt, és Pete is boldogan benne lenne - mondta. - De mit használunk stúdiónak, és hogyan fogjuk terjeszteni a filmet? Erről tudsz valamit?

- Az első filmet csinálhatjuk Edinburgh-ban, a lakásomban - ajánlotta Laura. - Ez semmibe sem fog kerülni. Ami a terjesztést illeti, valamit kitalálok rá.

- De nincs semmi pénzünk arra, hogy bárkinek is fizessünk. - Katy arca megnyúlt. - Sosem lesz sikeres a film.

- Kérek kölcsön valamennyi pénzt - mondta Laura, és Jackie-re gondolt. - Nézd, régebben rengeteg promóciós munkában vettem részt, ez semmiben sem tér el attól. Meg tudjuk csinálni.

És meg is csinálták. Laura kölcsönkért ezer fontot Jackie-től, és azt mondta, hogy létre akar hozni egy promóciós ügynökséget, és otthonról akarja működtetni. Természetesen megkapta az elkerülhetetlen prédikációt a helyes könyvelésről és arról, hogy mindenről kérjen számlát, de úgy tűnt, Jackie igazán boldog, hogy Laura „rendbe hozza az életét".

Pete is beszállt, és magával hozott egy Tansin nevű kis vörös lányt, akinek nagyobb mellei voltak, mint amilyet a többiek valaha is láttak, Katy pedig rátalált Jazzre, egy csinos, fekete prostituáltra, aki nem akart éjszakánként dolgozni, mert gyereke volt.

Tod csatlakozott hozzájuk, és magával hozta a filmkészítéssel kapcsolatos rengeteg tudását és a kedvességét. Laura titokban mindig kedvelte őt; Todnak huncut tekintete, apró, éles arcvonásai, tüskés frizurája és elég nagy fülei voltak, de az volt benne a legjobb, hogy nagyon érthetően fejezte ki magát, gyors felfogású volt, és szórakoztató társaságot jelentett.

Ő küldte el Laurát, hogy elbűvölje Sid Lyonst, egy éjszakai klub tulajdonosát, akit mindig érdekelt, hogyan tudná bővíteni a repertoárját. Sid az ötvenes évei végén járt, nagydarab, kampós orrú férfi volt, és nagyon kemény ember hírében állt. De bizonyára megkedvelte Laurát, mert megígérte, hogy ha az első videójuk elég jó lesz, akkor ismer olyan embereket, akik terjesztik majd. A haszon felét akarta, de úgy tűnt, biztos benne, hogy mindketten egy vagyont keresnek majd. Laura úgy gondolta, hogy Sid egyetlen pillanatig sem fogadta volna el a tervét, ha nem gondolta volna, hogy sikeres lesz.

A Laura által írt forgatókönyv és színpadi utasítások nevetségesen amatőrök voltak. Pete egy olyan férfit alakított, aki fiatal nőkkel készít állásinterjút, akiket szobalányként akar alkalmazni. Megérkezik Tansin, és Pete megkéri, hogy próbálja fel az egyenruháját, amely természetesen egy rövid fekete ruha és egy

fodros kötény. De a ruha túl kicsi ahhoz, hogy eltakarja Tansin melleit, tehát Pete behívja a jelenlegi szobalányt, Jazzt, hogy segítsen neki.

Pete meglepően jól játszott, de azt mondta, hogy csak első osztályú fantáziát játszik el arról, hogy gazdag ember, aki szobalányokat alkalmaz, és azt tesz velük, amihez kedve tartja. Tansin eléggé ostoba volt, de a mellei és kemény feneke jóformán önálló szereplők voltak, tehát a lány lélektelen dialógusa nem számított igazán. Jazz nagy lelkesedéssel és pimaszsággal játszotta el a tapasztaltabb szobalány szerepét, aki a legutóbb fölvett újoncot arra utasítja, hogy tegyen gazdájuk kedvére.

Nagyon hideg márciusi nap volt, amikor elkezdték a filmezést, de a szorosan behúzott függönyökkel és a lobogó tűzzel meg a Tod által hozott összes plusz világítással hőség volt a hallban. Mindannnyian szívtak egy kis kokót, és annyira ellazultak, hogy gyakran szünetet kellett tartaniuk, mert valaki rosszkor kapott nevetőgörcsöt. Laura és Katy egyre sikamlósabb ötletekkel álltak elő, amint bemelegedtek, és három órára, amikor abba kellett hagyniuk, mielőtt Barney hazaér az iskolából, senki sem igyekezett hazamenni.

A filmezést másnap délután fejezték be. Todnak két napjába telt megvágni a filmet, és további egy hét kellett ahhoz, hogy egy barátja a mozifilmet videofelvétellé alakítsa. Laurának péntek éjjel kellett átmennie Glasgow-ba, hogy megnézzék Katyvel, aztán levigye Sidhez. Aznap éjjel Helennel, egy tizenhat éves bébiszitterrel hagyta Barneyt. Helen telefonszámát egy kirakatban lévő képeslapról szerezte. A lány hajlandó volt ott maradni éjszakára, ha Laura nem ér haza éjfélre.

A videó megnézése sokkal megdöbbentőbb volt, mint amikor a filmezést látták. Laura hozzászokott, hogy pornográf képeket néz, de azok csak pózok voltak, ez pedig igazi szex. Feszengett annál a résznél, ahol Pete látszólag Jazz arcára ejakulál, még akkor is, ha ő volt az, aki kikevert egy kis tapétaragasztót a jelenethez, és tökéletesen jól tudta, hogy nem igazi, amit lát. A film végén, amikor Pete elköszönt a két lánytól, majd visszafordult a kanapéhoz, hogy fölvegyen egy vékony, piros bugyit, és megszagolja, fölfordult a gyomra. Ezen a kanapén szokott ülni a nyolcéves fiával, és szégyellte magát, hogy mindez a lakásban zajlott, amíg a fia iskolában volt.

- Ez nagyszerű, sokkal jobb, mint amire számítottam - kuncogott Katy. - Sajnálhatod, Robbie, jó pénzt kapunk majd érte.

Laura nem maradt bent Siddel a klub mögötti irodájában, amikor megnézte a filmet. Nem tudott bent maradni. A bárba ment, rendelt egy dupla vodkát, és gyorsan lenyelte. Nem mert belegondolni, mihez kezd majd, ha Sidnek nem tetszik a film.

De tetszett neki. Több ezer példányt készített, és a nagyobb városokban adta el, különböző kereskedőknél. Az összes költség levonása és a Jackie-től kapott

ezerfontos kölcsön visszafizetése után Laura és Katy fejenként több mint kilencszáz fontot kerestek.

Noha nagyon örültek, hogy ekkora sikert értek el, a pénz hosszú idő után folyt be, és addigra fölélték kevéske megtakarításukat. Mindketten kénytelenek voltak egy bárban munkát vállalni, amíg várakoztak. Most buzgón bele kellett vetniük magukat egy újabb film készítésébe és elérni, hogy gyorsabban megtérüljön.

Talán ha Barney egy kicsit önállótlanabb vagy nehezebben kezelhető lett volna, akkor Laura éppen elég hosszú ideig leállhatott volna ahhoz, hogy a gyereket is figyelembe vegye. De ő volt a legkönnyebb, legvidámabb természetű nyolcéves, akivel Laura valaha találkozott. Nem bánta, ha üres lakásba ért haza. Boldogan készített magának egy szendvicset, és elment játszani, amíg Laura elő nem került. Esténként anyja folyamatosan telefonált, és néha, amikor letette a telefont, észrevette, hogy Barney nemcsak teljesen egyedül ment aludni, de elmosogatta a vacsorához használt edényeket, és a konyhát is rendbe rakta.

Katyvel tíz filmet készítettek abban az első évben, és rengeteg pénzt kerestek, de soha többé nem volt olyan könnyű, mint az első filmnél. Nem alkalmazhatták továbbra is ugyanazokat az embereket, és az új tehetségek fölfedezése időigényes és nehéz feladat volt. A lányoknak harminc alattinak és vonzónak kellett lenniük, és csak az igazán peches időszakot átélő emberek fogadták el az ötletet, hogy szexfilmben szerepeljenek. így sztriptízklubokban és játéktermekben kellett keresgélniük, és még ahhoz is folyamodtak, hogy a társadalombiztosítási irodák körül várakoztak, és ott kerestek valakit, aki alkalmas arra, hogy megkörnyékezzék. De a legtöbb lány, akit találtak, az utolsó pillanatban meggondolta magát, amikor meglátta a kamerát, és gyakran pénzt kellett nekik ajánlani, hogy elhallgattassák őket.

Laura lakását sem tudták tovább használni. A stúdióbérlés drága volt, és kellékekre meg háttérfüggönyökre volt szükségük, hogy profi helyszínt biztosítsanak. Egyszer-egyszer kivettek egy szállodai szobát néhány napra, de ez azzal a veszéllyel járt, hogy a szállodaigazgató gyanakodhat arra, hogy nem egy kereskedelmi megbeszélésre használják, mint állították. Nyáron három filmet készítettek kint a szabadban, a Határvidéken. Bár az elszigetelt helyszínek jó ötletnek tűntek, amíg otthon kigondoltak egy forró, kempingező történetet, a gyakorlatban meg kellett küzdeniük a tehéntrágyával, a legyekkel, a szúnyogokkal és hideggel. Még a megbízható, mindig kemény Pete, ahogy viccesen nevezték, sem tudott mindig a helyzet magaslatára emelkedni a heves szélben vagy egy hirtelen jött záporban.

Az egyik legsikeresebb filmjüket a Brodie farmon forgatták. Jackie Londonban volt, és Laura fölajánlotta, hogy átmegy Fife-ba ellenőrizni, hogy halad az építkezés. Amint meglátta a betonkeverőket, az állványokat és a téglarakásokat, tudta, hogy remek háttér lenne egy olyan jelenetsorhoz, amelyben egy építőmunkás elcsábítja a ház úrnőjét és annak barátnőjét. Jackie két szobát rendezett be magának, tehát Laura mindenkit kivitt magával, amikor

az igazi építőmunkások hazamentek a hétvégére, és vasárnap délutánra a film már a dobozban volt. Jackie őrjöngött volna, ha megtudja.

Ha visszatekintett arra az időszakra, egészen 1981 tavaszáig, olyan volt, mintha régen látott filmjelenetekre vagy tévéműsorokra próbálna visszaemlékezni. Néhány képet élénken föl tudott idézni, még a színészek és színésznők arcát is tisztán látta, de az egész csak jelenetdarabkákból álló montázs volt.

Emlékezetes szereplő volt egy szőke, Monica nevű lány, aki betömött szájjal, kikötözve feküdt egy rézágyon. Laura nagyon jól emlékezett arra, hogy a csapat többi tagjával együtt hogyan álltak dermedten, és nézték, hogy a lány küzdelme és ellenállása mennyire élethű, miközben fölveszik vele az erőszakot bemutató jelenetet. De a szükségesnél több valószerűség volt benne, amikor a lány bevizelt, és kiderült, hogy egy ideje azt próbálta elmondani nekik, hogy oldozzák ki a köteleit.

Aztán ott volt Gary, egy valódi kincs. Akkora szerszáma volt, mint egy lónak, és állva maradt. Miközben hátulról dolgozott egy Irene nevű kéjsóvár, vörös nőn egy konyhaasztalon, csúnya balesetet szenvedett. Az asztal egyik lába összecsuklott, ők ketten pedig a padlóra csúsztak, feldöntve egy kameraállványt. Az állvány felröpített egy csorba peremű bádogvödröt, amely Gary hátára esett, és egy 15 cm-es sebet hasított rajta.

Ezek vidám esetek voltak, amelyeken utólag a szerencsétlen áldozat is nevetett, de voltak mocskos, undorító és aggasztó incidensek is. Az életük a pánik, a kegyetlenség, a félelem, a bosszúság és a hisztéria hullámvasútja volt, és csak rövid diadalmas pillanataik voltak, amikor minden a tervek szerint alakult. Ami a színészeket és színésznőket illeti, ők éppolyan sokfélék voltak, mint a problémák és a hibák. Ritkaságszámba mentek az olyan férfiak, mint Dave, aki jó humorral és minden érintettet figyelembe véve tette a dolgát. Voltak, akik egyszerűen ostobák voltak, és képtelennek bizonyultak a legegyszerűbb utasítások követésére, mások primadonnaként viselkedtek, és folyamatosan kérdeztek és panaszkodtak. Volt, akiben akkora egyéniség jelent meg, mint egy meztelen csigában, másoknak túl sok jutott, és ők akartak lenni a rendezők és a színészek egy személyben. Voltak a hiúk, a kegyetlenek, a kapzsik és a durvák, volt olyan, akinek fogalma sem volt a személyi higiénéről, mások pedig mindenkit megvárattak, amíg kicicomázták magukat.

De Laura sokféle érzelmét, az emlékekkel, a problémákkal és a győzelmekkel együtt, eltompította a kokain, amelyre azért támaszkodott, hogy átvergődjön minden egyes napon, és a konyak, amelyet esténként ivott, hogy el tudjon aludni. Nem nagyon akarta törni a fejét azon, hogy mit tesz saját magával vagy másokkal, és természetesen nem akart belegondolni abba, hogy mi történik Barneyval.

Eleinte többnyire hazaért délután fél hatra vagy hat órára, tehát Barney nem volt sokáig egyedül iskola után, de amikor nehezebben tudta magát a hivatalos munkaidőhöz tartani, embereket vett föl, hogy Barneyval legyenek. Voltak

köztük jók, mások viszont közömbösek vagy rosszak voltak. De akkoriban mégis alig vette észre a különbséget. A jók többnyire diákok voltak, boldogan megetették Barneyt, segítettek a házi feladatban, és ágyba dugták. De a rosszak olyan emberek voltak, akiket Laura alig ismert. Őket csak a pénz érdekelte, nem pedig Barney. Nem figyeltek arra, hogy Laura telefonján ne csevegjenek, amíg Barney türelmesen várta a vacsorát, amely sosem érkezett meg. Időnként el se jöttek, és Barney egyedül várt a lakásban órákon keresztül.

Laura azt kívánta, bár azzal a tudattal vigasztalhatná magát, hogy valahogyan kárpótolja Barneyt ezekért a dolgokért, de nem tehette. Nem látta, mi történik, mert túl részeg volt, és túlságosan sokat foglalkozott azzal, hogy pénzt keressen.

Barney olyan jó gyerek volt, hogy ritkán panaszkodott. Hozzászokott, hogy neki kell kiszolgálnia magát azzal, amit a hűtőben talál, hogy piszkos ingben kell iskolába mennie, mert nincs tiszta. Még azt is megtanulta, hogy fedezze Laura hanyagságát.

Noha a tanárát, a szomszédokat és a barátai anyját sikerült becsapnia azzal, hogy rendben van és boldog, és anyja mindig a közelében van, Jackie-t nem tudta félrevezetni. Jackie nagyon rá volt hangolva a Barneyt érintő dolgokra, és még telefonon keresztül is megérezte, ha valami nincs rendben. Amikor Fife-ba utazott, gyakran állított be hozzájuk meglepetésszerűen, és szerencsére Laura általában ott volt, vagy legalább valaki, meglehetősen alkalmas ember vigyázott Barneyra. De bármilyen rövidek voltak is ezek a látogatások, aggasztották Laurát, mert Jackie nagyon sok kérdést tett föl, éles megjegyzéseket tett a lakás állapotára és Barneyra. Érezte, Jackie tudja, hogy rejteget valamit.

Szinte elkerülhetetlen volt, hogy Jackie végül megtudja, mivel foglalkozik. Túl okos és intuitív volt ahhoz, hogy hosszú ideig bolonddá tegye. Sajnos a lehető legrosszabb módon jött rá, amikor 1979 novemberében egy kora este megérkezett, és a kilencéves Barneyt egyedül találta a lakásban.

Laura az egész napot filmezéssel töltötte egy siralmas glasgow-i lakásban, amelyet egy hétre béreltek. Számtalan problémájuk volt a világítással, a kellékekkel és a színészekkel, és végül hét óra körül fejezték be a forgatást. De nem ment egyenesen haza, bár tudta, hogy Barney egyedül van; először innia kellett valamit.

Amikor fél tizenegy körül hazaért, spicces volt, és talán ezért nem vette észre, hogy Jackie autója a ház előtt parkol. De a tisztítószer illatát érezte, amikor besétált a lakásba, és az első gondolata az volt, hogy Barney bizonyára megpróbálta fölmosni a konyhapadlót, hogy örömet szerezzen neki.

Amint besétált a hallba, Jackie fölugrott az egyik kanapéról, halálra ijesztve Laurát.

- Hol voltál? - kérdezte hideg, dühös hangon. - Hogy hagyhatod egyedül Barneyt ilyen hosszú időre?

Ha Laura kapott volna valami figyelmeztetést, akkor valami jó kifogással állhatott volna elő. De kiürült az agya.

- Feltartott egy ügyfél - mondta meggondolatlanul. - És rémes volt a közlekedés.

- Miért nem hívtad fel Barneyt, hogy szólj neki? - kérdezte Jackie. - És innen érzem a leheleteden, hogy ittál, tehát azt is nyugodtan bevallhatod, hogy egy kocsmában voltál.

Laura nem nagyon emlékezett rá, hogy erre mit mondott. Feltehetően valami ócska kifogást. Arra mégis tisztán emlékezett, hogy Jackie aznap éjjel hogy nézett ki egy smaragdzöld moherpulóverben és farmerban, amelyet betűrt a pulóveréhez tökéletesen illő, hosszú, antilopbőrből készült magas sarkú csizmájába. A háta mögött lévő asztali lámpa fényében Jackie haja olyan volt, mint egy rézszínű dicsfény, de arckifejezése minden volt, csak nem angyali; elég dühösnek tűnt ahhoz, hogy Laurára támadjon.

- Amikor ideértem, a lakás úgy nézett ki, mint egy disznóól, és nem volt itthon semmi ennivaló - dühöngött Jackie. - Barney itt ült, száraz gabonapelyhet evett, és szégyenkezett, hogy rajtakaptalak. Milyen gyakran hagyod így egyedül?

- Nem hagyom - bizonygatta Laura, de gyorsan józanodott, és látta, hogy Jackie kitakarította a szobát és valószínűleg az egész lakást is.

- Ne hazudj nekem! Szerencsére úgy tűnik, Barney nem rád hasonlít, ő ügyetlenül hazudik. És mielőtt tovább mennénk, átkutattam a szobádat, és tudom, miféle „ügynökséget” működtetsz valójában. Te árulod vagy te készíted a szexfilmeket?

Nem várt válaszra, inkább szónokolni kezdett a mocskos konyhapadlóról, a piszkos edényekről, arról, hogy Barneynak nincs tiszta ruhája, és az ágyneműjét egyértelműen nem cserélték ki hetek óta.

- Ha egyedül élnél, nem törődnék vele, hogy úgy élsz, mint egy disznó - mondta. - Meglepne, azok után, hogy régen milyen nagy ügyet csináltál a tisztaságból, de nem törődnék vele. De drogok és pornó! Amikor van egy kilencéves gyereked? - Elmondta, hogy talált egy kis kokót a videók mellett a hálószobában. - És ne próbáld azt mondani nekem, hogy azokat a videókat csak egy barátodtól kérted kölcsön, tudom, hogy az üzleted részei. Mi van akkor, ha Barney be akarja rakni valamelyiket a lejátszóba? Vagy kipróbálja a kokót, amelyet olyan figyelmetlenül széthagytál? Vele nem törődsz?

- Természetesen törődök vele - bizonygatta Laura. Tudván, hogy nincs értelme megpróbálni kibújni az egész alól, próbálta elmagyarázni, hogy csak a filmek készítésével tud elég pénzt keresni ahhoz, hogy eltartsa magát és Barneyt.

Jackie csöndre intette.

- Az égvilágon semmit sem tudsz mondani, amivel igazolhatnád - dühöngött. - Rossz dolog, és ezt te is tudod. Nyilvánvalóan már olyan messzire jutottál ebben az egész mocsokban, hogy megfeledkeztél az anyai kötelezettségeidről, arról, hogy Barneyt meg kell óvnod a rossz dolgoktól. Nem érdemled meg, hogy a tiéd legyen ez a gyönyörű gyerek, egyedül hagyod rendes ennivaló nélkül egy

lakásban, amely tele van olyan dolgokkal, amelyek megronthatják a lelkét, vagy ténylegesen meg is ölhetik. Mit tettél volna, ha ma este hazaérsz, és azt látod, hogy belehalt abba, hogy kipróbálta azt az anyagot?

Laura sírva fakadt, és azzal próbálta elnyerni barátnője együttérzését, hogy úgy tett, mintha nem tudná abbahagyni a sírást. De Jackie nem volt vevő erre; dühös volt, hogy Laura hazudott neki azzal kapcsolatban, hogy mire kellett neki a kölcsön.

- És hazudtál, amikor azt mondtad, hogy egy ruhaboltban dolgozol - fröcsögte. - Végig gyanakodtam, hogy valami mocskos dologban is sántikálsz, mert nem engedhetted meg magadnak ezt a lakást egy bolti eladói fizetésből. De sosem gondoltam, hogy képes vagy lealacsonyítani magad valami ilyen hitvány dologra! Miért? Tudtad, hogy kisegítettelek volna, ha pénzre van szükséged.

- Miért kellett volna tőled kérnem pénzt? - vágott vissza Laura. - Nem te őrködsz fölöttem. Jogomban áll bármilyen üzletbe kezdeni, amelyhez kedvem van. Nincs szükségem a jótékonyságodra vagy a véleményedre. És nincs jogod hívatlanul beállítani ide és mindenbe beleütni az orrodat.

- Eszedbe jutott, hogyha rajtakapnak, hogy ezeket a filmeket készíted, akkor börtönbe is kerülhetsz, és biztosan elveszik tőled Barneyt? - kérdezte Jackie indulatosan. - El tudod képzelni, hogy ez mit jelentene számára? Az isten szerelmére, Laura, szedd össze magad, és most hagyd ezt abba! Rossz dolog, és ezt te is tudod.

Miután Jackie felhagyott a szónoklással, mindketten sírtak. Laura látta, milyen tiszta a lakás, és azt is, hogy Jackie telepakolta ennivalóval a hűtőszekrényt. Aznap éjjel igazán abba akarta hagyni a filmezést.

Reggel Barneyra nézett, és látta, hogy hirtelen megnőtt, anélkül hogy észrevette volna. Már a válláig ért, és nyilván olyan magas lesz, mint az apja. Kicsi korának tömzsisége elmúlt, lesoványodott. Arca olyan volt, mint Gregé, de az orra nem volt nagy, és sötét szeme kilenc évét meghaladó bölcsességet mutatott.

Laura arra is rájött, hogy nem állt meg elgondolkozni azon, hogy Barney milyen tárgyakban a legjobb az iskolában, és sosem kérdezte meg tőle, mit gondol, mi szeretne lenni, ha felnőtt lesz. Még az iskolai szülői értekezletekre sem ment el, hogy halljon a fia előmeneteléről vagy problémáiról. Ha nem lesz jobb anya, akkor Barney is olyanná válhat, mint a bátyjai, az utcán kószálhat, és bűncselekményekbe keveredhet.

De minden jó szándéka ellenére nem volt olyan könnyű dolog egyszerűen abbahagyni, amit csinál. Katyt és Todot ő tartotta el, Sid pedig több filmet akart, és a haszon nagyobb százalékát ajánlotta fel. Talált egy megbízható nőt, aki iskola után mindennap elment hozzá, és házvezetőnőként meg gyermekcsőszként dolgozott. Elvitte a lakásból az összes filmet, fényképet és a munkája más terhelő bizonyítékait, és bérelt egy kis irodát Glasgow-ban. Arról is gondoskodott, hogy soha ne legyen kokain otthon, és az összes hétvégét

Barneyval töltse. De nem hagyta abba a filmezést, és minél több pénzt keresett, annál többre vágyott.

Jackie nem volt bolond, tudta, hogy Laura nem hagyott fel a filmezéssel, de a következő meglepetésszerű látogatása alkalmával, amikor mindent rendben talált az Albany Streeten, és nem volt semmi veszélyes vagy erkölcstelen dolog, úgy tűnt, belenyugodott.

- Gyűlölöm a tudatot, hogy valami ilyesmiben veszel részt - mondta, és kétségbeesetten csóválta a fejét. - Mit fog rólad gondolni Barney, ha már elég nagy lesz ahhoz, hogy megértse, mivel foglalkozol?

- Akkor már nem fogom ezt csinálni - mondta Laura könnyedén. - Amint elég pénzem lesz, valami legális üzletbe kezdek.

- Akkor legalább engedd, hogy Barney átjöjjön velem Fife-ba az iskolai szünetekben - mondta Jackie. - Szüksége van rá, hogy más gyerekekkel játsszon, friss levegőn legyen, és normális életet éljen. És azt akarom, hogy menj el egy ügyvédhez, és írass egy jogi dokumentumot, hogy ha bármi történne veled, én kapjam meg Barney felügyeleti jogát.

Laurának vegyes érzései támadtak Jackie kérésével kapcsolatban. Míg boldogan beleegyezett, hogy Barney Jackie-nél legyen az iskolai szünetekben, és annak is látta értelmét, hogy legyen valami válságtervük arra a valószínűtlen esetre, ha bármi rossz történne vele, de zokon vette, hogy ellenőrzés alatt áll. Úgy tűnt neki, hogy Jackie már nem a barátja, hanem a gondozója. Többé nem avatta bizalmába Laurát azzal kapcsolatban, hogy gondjai vannak a teherbe eséssel vagy a házasságával. Mivel sok időt töltött Fife-ban, nyilvánvaló volt, hogy örökre elhagyta Rogert, de nem vallotta be. És ha ő nem beszélt a problémáiról, akkor Laura sem érezte képesnek magát arra, hogy a sajátjairól mondjon bármit is.

Robbie szintén elkezdett szexfilmeket készíteni; kiderült, hogy ezért zárta be a régi stúdiót. Nem tartotta mulatságosnak, amikor Laura a saját fegyverével győzte le. Néhányszor felhívta, és megfenyegette, hogy egy életre tönkre fogja tenni, mert elhalászta előle azokat az embereket, akikkel ő akar dolgozni. Katyt is fölhívta otthon, ugyanezért. Laura azt is gyanította, hogy követted őt, és ott volt a határozott lehetőség, hogy besúgja a rendőrségen, és razziát tartanak majd a lakásában.

Tudta, hogy Jackie ezek egyikét sem értené meg, de szerette volna a bizalmába avatni őt a Toddal, a fotóssal zajló forró viszonyával kapcsolatban.

Egy kis szórakozásnak indult, izgalmas szexnek, kötelezettségek nélkül. De bármennyire azt gondolta Laura, hogy csak ennyit akar, kiderült, hogy nem így van. Tod nős volt, tehát a viszonyukat főleg napközben kellett bonyolítaniuk, és hat hónap elteltével Laura sebzettnek és kihasználtnak érezte magát.

Alaposan megnézte magát a tükörben, és egy rendkívül vonzó nőt látott, aki valódi koránál, a harmincnégy évnél tíz évvel fiatalabbnak nézett ki, a túl sok ivás, a drogozás és a rendszertelen evés ellenére. Alakja tökéletes volt, haja

ragyogott, és mindenki, akivel találkozott, megjegyezte, hogy milyen divatos és elegáns.

Mindene megvolt, amire valaha vágyott - pénz, szép ruhák, egy barátságos otthon és egy új autó mégis iszonyúan egyedül érezte magát. Nem értette, hogy lehet ez, amikor egész nap emberek között van. Már megint a Bűzös Wilmslow-forgatókönyv játszódott le. Úgy érezte, hogy igazán senki sem kedveli őt önmagáért, csak azért, amit másokért tehet.

Egyre gyakrabban vette észre, hogy visszagondol a Stuarttal közös életére, a közelségre, arra a mindent beborító szeretetre, amely szebbé tette a világot. A szex Toddal nagyon hasonlított a filmjeikben látott szexre: talán erotikus volt, de soha nem érezte, hogy varázsszőnyegen repül, mint régen Stuarttal. Utána, amikor Tod kapkodva felöltözött és hazarohant, nagyon közönségesnek érezte magát. Sosem volt idejük arra, hogy megigyanak együtt egy csésze teát, sétáljanak a parkban, vagy csak szeretettel összebújjanak. Időnként, amikor igazán szomorú volt, azt gondolta, Tod csak azért szeretkezik vele, hogy biztosítsa az operatőri állását. Úgy tűnt, hogy még a mindig igazi barátnak gondolt Katyt is csak a pénz érdekli, amit együtt keresnek.

Laura és Barney az 1979-es karácsonyt kettesben töltötték az Albany Streeten, de újévkor már Jackie-nél voltak a Brodie farmon. Roger is ott tartózkodott, és Frank meg Lena is feljött Londonból, Belle-lel és Charlesszal együtt. Az istállókból a vendégszobák kialakítása még nem ért véget, és egyelőre két szoba állt készen. Így kicsit zsúfolt volt a házban, de ettől még barátságosabbnak tűnt, mert mindenki a főzéssel és a takarítással foglalatoskodott. Nagyon jó volt újra látni Lenát, Frankét és Belle-t, mint a régi időkben a Muswell Hillen. Társasjátékokat játszottak Barneyval, nagyokat sétáltak, és hatalmasakat ebédeltek, és Jackie ragaszkodott hozzá, hogy Laura maradjon Fife-ban egészen a harmincötödik születésnapjáig.

Laura nagyon hosszú ideje először érezte magát nyugodtnak. Meghatotta, hogy Jackie egyszer sem mondott semmit, ami esetleg figyelmeztette volna a többieket arra, hogy nem promóciós ügynökséget vezet. Még Roger is barátságos volt vele, akiről pedig Laura tudta, hogy sosem kedvelte őt. Önmaga lehetett, élvezhette, hogy olyan boldognak látja Barneyt, és nevethetett meg pletykálkodhatott a családdal, mintha ő is igazi családtag lenne.

A Barneyval kapcsolatos emlékei ebből az időszakból maradtak a legélesebbek. Olyan tiszták és élénkek voltak, mintha csak tegnap történtek volna. Lena és Frank vettek neki egy bőrből készült füles sapkát, és a gyerek mindvégig ezt viselte. Azt játszotta, hogy ő Kutya Követ, a Disney-rajzfilm ostoba szereplője, és az ő hangját utánozta. Egyszer, amikor az összes felnőtt ivott, fölvett egy üveg whiskyt, és úgy tett, mintha nagyot húzna belőle. „Állati szépen világít a hold” - mondta, és úgy dülöngélt, mintha részeg lenne. Mindenkit megnevettetett.

Laura emlékezett rá, hogy azon gondolkozott, Barney tízéves lesz tavasszal, és milyen gyorsan elmúlik a gyerekkor. Jackie és Belle mindig azt mondták, milyen elbűvölő kisfiú, és azt is, hogy nagyon érdeklik őt az emberek, és törődik velük. Ekkor jött rá, hogy Barney az egyetlen az életében, akire igazán büszke lehet.

Az elutazásuk előtti éjszakán Jackie bejött a szobájába. El kellett menniük, hogy Barney másnap fölkészüljön az iskolára. A kisfiú a másik ágyban aludt. Jackie úgy ült le Laura ágya szélére, mint régen, amikor együtt laktak.

- Új év van, az új kezdetek ideje - mondta, és kisimította Laura haját az arcából. - Roger és én még egy utolsó kísérletet teszünk a házasságunk megmentésére, tehát idén nem fogok olyan sokszor feljönni. Megígéred nekem, hogy rendesen fogsz viselkedni?

Annyi gyöngédség és aggodalom volt a hangjában, hogy Laura gombócot érzett a torkában.

- Természetesen - mondta. - Ne aggódj miattam, nagylány vagyok már.
- Visszajöhetnél Londonba - ajánlotta Jackie. - Átengedhetem neked az egyik lakásomat. Ott gyorsan találnál egy jó munkát, és mindannyian tudnánk segíteni Barneynak. Anya is és Belle is imádják őt.

- Már idetartozom - mondta Laura, bár nem volt benne biztos, hogy ez valóban így van. Szerette Skóciát, különösen a városoktól távoli részeket, és gyakran álmodozott arról, hogy egy tó partján lakik a Felföldön vagy egy folyó mellett, mérföldnyi messzeségben mindentől.

De ez csak ábránd volt, ilyen helyeken nincs munka, és talán túlságosan is városi lány ahhoz, hogy bárhol máshol éljen.

- Én is úgy érzem, hogy idetartozom - mondta Jackie szomorúan. - Amint az összes vendégszoba kész lesz, megpróbálom rávenni Rogert, hogy beleegyezzen, hogy mindig itt lakjunk. De ha nem egyezik bele, és kétlem, hogy belemenne, akkor mi lenne, ha te vezetnél mindent idefent helyettem? Amikor Barney tizenegy éves lesz, mehet majd abba az igazán jó iskolába St. Andrewsban. Amíg megvan a szobám itt, ahova el tudok jönni nyaralni, a ház többi része a tied és Barneyé lehet.

Laura hirtelen lelkiismeret-furdalást érzett, hogy az egyik filmjét itt készítette. Akkor még nem látta igazán, hogy Jackie miért igyekezett annyira, hogy megvegye a farmot. De az utóbbi néhány napban megértette. Itt tökéletes béke érződött. Ha megállt odakint, mérföldekre ellátott, és egy ilyen hatalmas táj pompája láttán a problémái jelentéktelennek tűntek. Jackie olyan széppé és otthonossá tette a házat, hogy kétségtelenül az istállókból kiépített vendégházak is ugyanilyen nagyszerűek lesznek majd. Laura úgy érezte, ő lehetne a legboldogabb nő a világon, ha itt élne.

- Szívesen csinálnám - mondta. Megfogta Jackie kezét, és megszorította. - Vigyázok is majd rá. Úgy fogok bánni a vendégeiddel, mintha a királyi család tagjai lennének.

- Hát, tartsuk észben ezt a tervet - mondta Jackie mosolyogva. - Húsvétkor visszajövök, és megint beszéljünk róla, amikor elhozom Barneyt. Ki tudja, addigra akár terhes is lehetek!

Ezt az utolsó megjegyzést olyan vágyakozással mondta, hogy Laura felült az ágyban, és megölelte.

- Én is remélem. Csodálatos anya leszel. És ha várandós leszel, szavamat adom, hogy örökre abbahagyom azt, amit csinálok.

- Tényleg? - kérdezte Jackie, és hangja tompán hallatszott, mert fejét Laura vállába temette.

- Igen, természetesen. A nagynéniknek feddhetetlennek kell lenniük, amilyen te is vagy Barneynak.

Jackie kibontakozott az ölelésből.

- Ebben az esetben gondoskodom róla, hogy Rogerrel úgy keféljünk, mint a nyulak - nevetett. - Nemcsak hátradőlök, és Angliára gondolok, hanem azt képzelem, hogy jó útra térsz.

13

Miközben David beírta a lakcímét a Kirkmay-házban a vendégkönyvbe, oldalra pillantott, a hallból nyíló társalgóba, és észrevette a fényűző bútorokat.

- Mi szél hozta Fife-ba, Mr. Stoyle? - hallotta közvetlenül a háta mögül Belle kérdését.

David fölegyenesedett, és a vonzó szőkeség felé fordult.

- Van egy kis dolgom St. Andrewsban, és gondolom, eltart néhány napig, mire a végére járok. Szólhatok önnek holnap, ha két éjszakánál tovább kell maradnom?

Belle Howell éppolyan ragyogóan szép volt, mint Stuart mondta. Halványkék selyemruhája csábítón suhogott, amikor megmozdult, fülében gyémántok csillogtak, és szédítő, pézsmaillatú parfümöt használt. De mosolya nem illett szép kék szeméhez, és amikor David korábban telefonált, és megkérdezte, van-e üres szobája, határozottan az a benyomása támadt, hogy Belle egyáltalán nem szeretne vendéget fogadni. Csak amikor elmondta, hogy egyedül van, akkor hagyta rá, hogy van üres szobája.

- Rendben, holnap megbeszéljük - mondta Belle. - Golfozik?

- Nem túl jól - vallotta be David. - És ön?

Belle elfintorodott.

- Szó sincs róla. Úgy vélem, ez a világ legunalmasabb játéka, és azok a ruhák, amelyeket a női golfozók viselnek! De figyelmeztetem önt, hogy a férjem megszállott golfozó, és általában megpróbálja rákényszeríteni a vendégeinket, hogy játsszanak vele.

David elmosolyodott.

- Velem nem akarna játszani. Valójában hasznavehetetlen vagyok a golfban, és egyetértek önnel: unalmas játék.

- És milyen sportot szeret? - kérdezte Belle, miközben fölvezette Davidet a lépcsőn, hogy megmutassa a szobáját.

- A vitorlázást és a hegymászást - felelte David. - És a szép nőkkel való beszélgetést.

Nem volt szokása ilyesmiket mondani, de érezte, hogy Belle olyan típus, aki valószínűleg jobban megnyílik a hízelgés hatására.

- Crailben nem sokat talál belőlük, Mr. Stoyle - mondta Belle David felé fordulva. Flörtölve rámosolygott.

- De egyet már találtam, éppen itt, egy panzióban - mondta David, és érezte, hogy elvörösödik. - És szólítson Davidnek.

- Én pedig Belle vagyok - hallotta a választ, miközben Belle kinyitott egy ajtót az utca felé eső oldalon. - Íme a szobája.

- Szép neve van, és illik önhöz - mondta David, és körülnézett a szobában. Azt gondolta, Julia visszahőkölne a csupa egymáshoz illő virágokkal telehintett függöny, az ágytakaró és a fésülködőasztalt díszítő fodrok láttán. - Milyen szép szoba - tette hozzá, mert biztos volt benne, hogy Belle a dicséretére vár.
- Büszke vagyok rá, hogy megadom a vendégeimnek ugyanazt a kényelmet, ami otthon veszi körül őket - mondta Belle meglehetősen fellengzősen. - A szekrényben talál tea- és kávéfőzőt. Ha bármi egyébre szüksége van, csak szóljon.

Miután Belle lement, David kinézett a craili zöldellő Marketgate-re. Szürke, elég hideg idő volt, nem a legjobb időjárás egy új hely felderítésére, de már bebarangolta a kikötőbe vezető keskeny, kanyargó utcácskákat, és azt gondolta, ez a legbájosabb kisváros, amelyet eddig Skóciában látott. A városkát lenyűgözővé tette hosszú történelme - a kikötőnél lévő, legrégebbi rész a XII. században épült, és még a viszonylag modern Marketgate alapjait is 1600-ban rakták le. Az épületek sokfélesége szintén a város hosszú múltjának volt köszönhető. David pontosan meg tudta érteni, hogy Jackie-t, Belle-t és Charlest miért vonzotta a város. Nem volt benne semmi abból a zord, szürke, kálvinistajellegből, amelyet más falvakban megfigyelt. Sok házat lágy pasztellszínekre festettek, és szinte minden bejárati ajtó mellett virágdézsa állt. A nagyobb házak, amelyek előtt élőkért volt, úgy néztek ki, mintha a legjobban gondozott kert címéért versenyeznének. Ha bepillantott a nyitott bejárati ajtókon, antik ingaórákat és perzsaszőnyegeket látott, amelyek azt bizonyították, hogy a város megőrizte gazdagságát. Nem látott egyetlen düledező házat sem, de feltételezte, hogy ha ilyesmi a piacra kerül, arra az ingatlanfejlesztők gyorsan rávetik magukat.

De bármilyen bájos volt Crail, Belle nem úgy nézett ki, mint aki idetartozik. Talán befolyásolták a róla alkotott véleményét a Stuarttól hallottak, de nem tudta elképzelni, hogy van bármi közös vonása azokkal a pózoktól mentes skót asszonyokkal, akiket felfedezőútja közben látott. Vagy azzal a rengeteg nyugdíjassal, akik itt álltak meg uzsonnázni, mielőtt folytatták volna skóciai kiránduló kőrútjukat.

David lakóhelyén, Putney környékén megszokottnak számítottak az olyan ragyogó szépségek, mint Belle. Divatos éttermekben ebédeltek a barátaikkal, gyakran jártak valamelyik szépségszalonba, fodrászhoz és drága butikokba. Gyanította, hogy reményei szerint Belle hasonló érdeklődésű vendégeket akart vonzani azzal, hogy ilyen elegánssá tette a Kirkmay-házat, de David véleménye szerint bármilyen gyönyörű volt is, mégis hűvös és lélektelen hangulatot árasztott.

David három órával később, fél hétkor tért vissza a Kirkmay-házba. Belle nagy sebbel-lobbal jött ki a hallba, hogy üdvözölje.

- Kellemes volt a séta? - kérdezte. Lehelete alkoholszagú volt.

- Remek volt, köszönöm - mondta David, és magában mosolygott azon, hogy Belle megfigyelte, nem autóval ment, bár nem a kocsibeállón, hanem kint, a Marketgate-en parkolt. - Lent a kikötőnél már jártam, így a szárazföld belseje felé vezető utat fedeztem föl.
- Arra nincs semmi, csak mezők - mondta Belle meglepetten.
- Szeretem a szabad természetet - válaszolta David.
- Mindig irigykedem a távoli házakban élő emberekre. Láttam egy házat arrafelé, amelybe igazán beleszerettem. Brodie farmnak hívják. Ismeri?

Belle arca megfeszült.

- Az a nővérem háza - mondta.
- Valóban? - kiáltott fel David. Úgy döntött, nem tántorítja el Belle fagyos arckifejezése. - Milyen szerencsés asszony - gyönyörű hely. Ő is szobakiadással foglalkozik? Úgy tűnt nekem, mintha az istállók ilyen célra lennének átalakítva. A feleségem és a gyerekeim imádnának ott lakni. Fölmentem és bekopogtattam, hogy megkérdezzem, de senkit sem találtam.
- Nem is fog. A nővérem meghalt - felelte Belle hűvös, pengeéles hangon. - Én vigyázok a házra.
- Sajnálom. Milyen tapintatlan vagyok - mondta David gyorsan. - Pokoli tehetségem van ahhoz, hogy mások leikébe gyalogoljak. Bocsásson meg, kérem.

Belle csak nézett rá. David félig-meddig arra számított, hogy távozásra kéri. De Belle vállat vont.

- Nincs mit megbocsátanom - mondta. - Nem tudhatta. Kér egy pohár bort? Épp most nyitottam ki egy palackot.

David nagyot nyelt. Azt hitte, elrontotta.

- Ez nagyon kedves öntől. De nem akarom föltartani vacsorakészítés közben.

Belle elmosolyodott.

- Nem főzök, amikor a férjem golfozik. Túl sok vacsora veszett kárba a múltban, amikor nem került elő. És örülnék a társaságának.

David emlékezett rá, hogy Stuart állítása szerint Belle férfifaló, és azon tűnődött, bölcs dolog volt-e elfogadni az ajánlatát, amíg a férje nincs itthon. De ölébe hullott a lehetőség, hogy jobban megismerje Belle-t, és talán ez lesz az egyetlen ilyen alkalom.

Este nyolckor még mindig a konyhában ült. Amint Belle felhajtott még egy pohár bort, dőlni kezdett belőle a nővére gyilkosságáról szóló történet. David lenyűgözőnek találta - természetesen nem a történetet, azt ő is éppolyan jól ismerte, mint Belle, hanem az előadásmódot. A tényleges bűncselekményről nagyon kevés szó esett, és még Belle afölötti szomorúságáról is, hogy ilyen rettenetes módon veszítette el a nővérét. De nagyon sokat hallott arról, ahogyan Belle tanúként megjelent a bíróság előtt, valamint arról, hogy a gyilkosság hogyan tette tönkre az életét.

Szinte olyan volt, mintha saját magát tartaná a valódi áldozatnak. Az élete darabokra hullott, a szomszédok pletykáltak róla, és az üzlete is kárt szenvedett.

Emellett nagyon dühösnek tűnt, amiért elvárják tőle, hogy a Brodie farmra is vigyázzon.

David kíváncsi volt, vajon korábban is ilyen önző volt-e, vagy valójában depresszióval küzd.

Szerencsére Belle nem várta el, hogy bármi megjegyzést tegyen. Elégedettnek tűnt a ritka szörnyülködő felkiáltásokkal és az együtt érző bólogatással.

A harmadik pohár bornál Belle rosszkedve Laura ellen fordult.

- A nővéremnek tartottam, nagyon sokat tettem érte az évek során, és mégis így viszonozta - mondta, és arca kipirosodott dühében.

Csak dőlt belőle a szó: hogyan csapta be Laura Jackie-t, és hitette el vele, hogy igazi barátja, és hogy Jackie pénzt adott neki, amit ő drogokra költött.

- Valószínűleg nem fogja elhinni, senki sem hinné el, hogy egy ember ilyen szívtelen lehet, de miután a kisfia meghalt egy autóbalesetben, Laura lelépett Olaszországba egy hosszú nyaralásra. Azt hiszem, a fia jobban járt azzal, hogy meghalt, mint hogy egy ilyen anya nevelje föl.

David természetesen nem gondolta, hogy Laura feddhetetlen lenne. Amióta csatlakozott Stuarthoz, többször is kételkedett Laura ártatlanságában. De biztosan tudta, hogy csak egy évvel Barney halála után ment Olaszországba, és nem nyaralt, hanem dolgozott. Noha tudta, hogy a gyász furcsa dolgokat művel az emberrel, nem számított ilyen rosszindulatra.

Azon tűnődött, vajon Belle minden vendégének mesél-e a nővére haláláról. Azt gondolta, ez nagyon visszataszító a nyaralók számára, mert Belle hevessége bárkit megrémítene. Tudta, hogy ha ő és Julia úgy állítottak volna be, hogy semmit sem tudtak volna róla előre, akkor valószínűleg futólépésben távoztak volna.

Azon kapta magát, hogy inkább nézi Belle-t, mint csak a történetét hallgatja. Belle egyik cigarettáról a másikra gyújtott, és hosszú, rózsaszín körmeivel az asztalon dobolt. Aztán fölkelt, föl-alá járkált a szobában, és a porcelánokat igazgatta a kredencen. David azt gondolta, sosem látott még senkit, aki ennyire szét lett volna esve, és tele lett volna ideges energiával.

Stuart megjegyezte, hogy szerinte két évvel az esemény után Belle-nek legalább részben ki kellett volna hevernie a veszteségét, és David teljes mértékben egyetértett ezzel. Olyan volt, mintha megszállottá vált volna. David tudomása szerint ő volt az egyetlen vendég a házban, Crailben aznap délután mégis nyüzsögtek a turisták. Miért nem szálltak meg néhányan Belle-nél? Az történt, hogy a lehetséges vendégek kérdezősködtek, mielőtt szobát foglaltak volna, és a kedvezőtlen beszámolók távol tartották őket? Vagy Belle utasította el őket, ha nem tetszettek neki? David azt kívánta, bárcsak eszébe jutott volna kérdezősködni a panzióról délután. Talán fény derült volna a kérdéseire.

Ő csak egy pohár bort ivott, és elutasította, amikor Belle megint tölteni akart neki, de ez nem lassított Belle tempóján. Megitta az egész üveggel, aztán felbontott egy újabbat, és ekkor gyűlölködését Rogerre, Jackie férjére irányította. David igazán nem akarta végighallgatni Belle litániáját a Roger

iránti sérelmeiről. Semmi egyébről nem szólt, mint hogy Jackie ingatlanai után Roger szedte be a bérleti díjakat, de amennyire David tudta, ez egyébként is megillette Rogert. Eleget hallott; fel akart menni a szobájába, és nyugodtan akart tévézni.

*

De tekintettel arra, hogy Stuart csalódna benne, ha új információk nélkül térne vissza, úgy döntött, még egy kicsit muszáj maradnia.

- Mi vette rá, hogy feljöjjön Skóciába? - kérdezte abban a pillanatban, amikor Belle megállt, hogy levegőt vegyen egy újabb kirohanás előtt. - Kiábrándult Londonból?

- Nem igazán - felelte Belle. - Néhányszor feljöttünk a nővéremhez, és láttuk, milyen olcsók az ingatlanok. Nagyon csábító volt - Londonban egy ekkora ház elérhetetlen lenne. Azt hiszem, mondhatjuk, hogy akkoriban jó ötletnek tűnt.

- Úgy érzem, megbánta - mondta David.

- Már azelőtt megbántam, hogy átfestettük a bejárati ajtót - mondta Belle keserűen, és ismét teletöltötte üres poharát. - Nagy hiba volt, de fölégettük magunk mögött a hidakat, és nem volt visszaút.

- De Crail remek hely, a fél karomat odaadnám, ha itt élhetnék - mondta David. - És bizonyára többtucatnyi új barátjuk lett.

- Itt nem lehet új barátokat szerezni, ez egy zárt kör - mondta Belle megvetően. - Nem mintha igazán része akartam volna lenni annak az unalmas, virágrendező templomi csoportnak. Úgy tesznek, mintha mind felsőbbrendűnek tartanák magukat hozzánk, angolokhoz képest.

David nem ilyennek látta az itt élőket. Mindenki, akivel beszélt, szívélyes és barátságos volt.

- És a férje? Ő hogy érzi magát Crailben?

- Amíg van valaki, akivel golfozhat, és valaki, akivel a pultot tudja támasztani, ő boldog - mondta Belle élesen.

A bejárati ajtó nyitásának hangjára David megfordult a széken.

- Csak emlegetni kellett. Íme a férjem, Charles - mondta Belle sértődn. - Nézze meg, milyen állapotban van!

David nevetni akart, mert Stuart jóképű, elegáns playboynak írta le Charlest. Ez a rikító, kockás golfnadrágot és hozzá illő sildes sapkát és egy világossárga pulóvert viselő részeg férfi dülöngélt a hallban, és inkább úgy nézett ki, mintha a komikus Norman Wisdom lenne, kicsit nagyobb kiadásban.

- Kicsi virágszálam - kiáltott fel, és kitárt karral a konyha felé tántorgott. - A bajnok hazatért!

David felállt a székéről, hogy elmeneküljön. Bármennyire is találkozni akart Charlesszal, úgy gondolta, semmi hasznosat sem tudna kiszedni belőle addig, amíg ennyire ittas.

- Ne menjen még! - kérte Belle, majd a férje felé fordult, és rosszallón nézett rá. - Vendégünk van, Charles. David Stoyle. Viselkedj rendesen!

- Örülök, hogy találkoztunk, Mr. Boil - mondta akadozó nyelvvel Charles, és kezet nyújtott.

Charles leült az asztalhoz, és a golfról kezdett beszélni. A felesége gyakran félbeszakította, elmondta neki, hogy David nem játszik, és így nem érdekli a játékról szóló beszámoló. Charles túl részeg volt ahhoz, hogy bármivel is törődjön. Belle elkeseredetten próbálta ismét magára vonni David figyelmét.

David számára fölöttébb kínos volt részt venni a pár közötti súrlódásban. Belle valójában csaknem olyan részeg volt, mint Charles, de úgy tett, mintha erkölcsileg magasabban állna, és szidta Charlest, amiért ilyen állapotban vezetett hazáig.

- Jobban vezetek, ha van bennem pár pohárkával - mondta a férfi. - Úgy látok a sötétben, mint egy bagoly, gyorsak a reakcióim, és egyébként is korán hazajöttem, hogy veled legyek.

- Nem vezetsz jobban, ha részeg vagy - kiáltott fel Belle. - Semmit sem tanultál? Csak idő kérdése, és megint összeütközöl valakivel.

Hirtelen feszültség érződött a levegőben. Annak ellenére, hogy részeg volt, Charles szeme nagyra nyílt Belle szavai hallatán. A nő arca enyhén elpirult, és gyorsan fölugrott, föltett egy kis vizet melegedni, hogy elrejtse zavarát.

- Azt hiszem, ideje vacsorázni - mondta túl hangosan, kétségbeesett hangon. - Bizonyára megéhezett, David. Gyorsan össze tudok dobni egy kis tésztát, vagy ki tudok venni egy curryt a fagyasztóból.

Davidnek nem voltak kétségei afelől, hogy Belle kikotyogott valamit, ami nem csupán titok volt, hanem fájó pont is. De abban is biztos volt, hogy Belle nem fog megint megfeledkezni magáról aznap este, még akkor sem, ha egy egész gallon borral itatja le. Továbbá azt is tudta, hogy ha velük marad, akkor be fogják vonni őt is a házassági problémáikba. Charles nem volt beszédképes, állát a mellkasára ejtette, és csak idő kérdése volt, hogy elaludjon.

- Én nem kérek, köszönöm, Belle. De kedves, hogy felajánlotta - mondta. - Nagyon elfáradtam, Edinburgh-tól idáig vezettem, délután pedig sokat sétáltam. Nem vagyok hozzászokva ehhez a jó, tiszta levegőhöz. - Nagy műgonddal ásított egyet, és fölállt. - Holnap találkozunk.

Miközben David másnap reggel korgó gyomorral St. Andrews felé haladt, mert visszautasította a reggelit a Kirkmay-házban, nehogy megint végig kelljen hallgatnia Belle újabb szóözönét, Stuart a Morningside-on volt.

Még nyitás előtt, kilenc óra körül megtalálta Laura régi üzletét, az Imelda's nevű boltot. Elmosolyodott a név láttán, és úgy gondolta, ez Laura ötlete lehetett. A kirakatban lévő két, nagyon feltűnő kosztüm és a mellettük elhelyezett néhány kézitáska, cipő és bizsuk láttán nem gondolta a nézelődő, hogy az üzletben használt holmikat árulnak. Bekukucskált az ajtón, és megfigyelte az elegáns krémszínű és arany berendezési tárgyakat, a rendezett

ruhaállványokat és a pult szerepét betöltő, francia budoár stílusú szalonasztalt és széket. Lenyűgözte a látvány.

Elszaladt egy kávéért, és eléggé meglepődött, hogy mennyivel elegánsabb lett a Morningside az utóbbi húsz évben. Olyan helyként maradt meg az emlékeiben, ahol elszegényedett úri népség él, tiszteletet parancsoló, bár kissé kopott házakban. De nyilvánvaló volt, hogy gyorsan nagyon divatos lakóhellyé vált. A jól fölszerelt csemegeüzlet, a virágbolt és a drága fehérnemű-szaküzlet mind a Morningside újonnan érkezett lakóinak gazdagságát bizonyította. Még a hentes és a zöldséges is drága helynek tűnt. De Stuart elég biztos volt benne, hogy ez még mindig flancolás volt, ahogyan anyja nevezte régen, és Laura nyilvánvalóan ezt használta ki, amikor úgy döntött, itt nyit boltot.

Fél tízkor ment vissza az üzletbe, és amikor besétált, az ajtón egy régimódi csengő csilingelt. Egy fekete nadrágot és fehér blúzt viselő, negyven év körüli, nyúlánk szőke nő igazgatott néhány kézitáskát egy kalaptartó állványon. Stuart felé fordult és rámosolygott.

- Valójában nem vagyunk nyitva tíz előtt, uram -mosolygott. - Mindjárt ki kell ugranom a bankba.

- Nem akartam vásárolni semmit, Angie Turnballt keresem - mondta Stuart.

- Akkor megtalálta - mondta a nő lágy, finom hangon. Edinburgh-i akcentusa éppolyan vonzó volt, mint ő maga.

Amint Stuart kezdte elmagyarázni, kicsoda, és miért jött, az arcára fagyott a mosoly.

- Ezt most fejezzük be - mondta, és intett a kezével. - Az égvilágon semmi további mondanivalóm nincs a témában. Tanúskodtam Laura tárgyalásán, elmondtam mindent, amiről tudomásom volt, és többet nem segíthetek.

Stuart tudta, hogy Angie és Laura jó barátok voltak, a főnök és alkalmazott viszonyon túl. Angié támogatta Laurát a vizsgálati fogság időszakában, a tárgyalás alatt és közvetlenül utána. Ő csomagolta össze Laura holmiját a lakásában, és vitte el egy raktárba, és ő vezette tovább a boltot. Laura átadta neki, mert nem látott esélyt arra, hogy valaha is kikerüljön a börtönből, és megint ő vezesse.

Laura azt is elmondta neki, hogy négy hónappal az ítélet után Angie írt neki, és az állt a levelében, hogy úgy érzi, nem képes látogatni a továbbiakban. Laura azt mondta, ezt érthetőnek gondolta.

Stuart nem értett vele egyet. Szerinte egy barát jóban-rosszban kitart az ember mellett.

- Nem hiszem, hogy Laura ölte meg Jackie-t -mondta Stuart óvatosan, de határozottan. - És ezt be is fogom bizonyítani. És amikor elolvastam a tárgyalás iratanyagát, az volt a benyomásom, hogy ön is hitt az ártatlanságában.

- Igen - mondta Angié, és zavartnak tűnt. - De tudja, nagyon sok minden merült fel a tárgyaláson, amiről korábban nem tudtam. Rettenetes volt a védelem tanújának lenni. Az ügyész kifordította a szavaimat, és valahogy ostobának és

romlottnak éreztem magam tőle. Nagyon feldúlt az ügy, és erre nem voltam felkészülve.

Stuart bólintott. Különféle ügyekben tanúként behívott barátaitól hallott róla, hogy ez valóban stresszel terhelt dolog.

- De ez az ártatlanságával kapcsolatos véleményét is megváltoztatta? - kérdezte.

- Akkoriban nem. Azt gondoltam, rettenetes hiba volt, hogy életfogytiglant kapott. De vissza kellett jönnöm, és folytatnom kellett az életemet. Újságírók zaklattak, és nők jöttek be az utcáról, hogy szónokoljanak nekem. És ott volt az a rengeteg szörnyű történet Lauráról az újságokban. Rájöttem, hogy nem is ismertem! Megígértem, hogy vigyázok erre a helyre Laura helyett, de hirtelen nem voltak vevők. Nem tudtam, mihez kezdjek. Nem volt bevételem, nem tudtam kifizetni a lakbért. Nem volt semmi, amiből meg tudtam volna élni.

Stuart most már egy kicsit együtt érzett Angie-vel. Érezte, hogy őszinte - az arckifejezése és a hanghordozása elárulta, hogy tényleg nem tudta, mihez kezdjen.

- El tudom képzelni. Bárcsak tudtam volna a dologról akkoriban, valahogyan támogattam volna önt.

- Ez volt a gond, senkitől sem kaptam támogatást. Tudom, hogy ettől gyöngének tűnök, de rettenetes állapotba kerültem.

Stuart rámosolygott.

- Hát, most már nyilvánvalóan sikeressé tette a boltot. Remekül néz ki.

- Köszönöm - mondta Angie, és elpirult egy kicsit. - Egyszerűen csak sok energiát kellett belefektetnem, és céltudatosnak kellett lennem. Máskülönben tönkrementem volna.

- Tudom, hogy Laura helyeselni fogja, amit tett -mondta Stuart. - De bizonyára most is úgy érez iránta, mint régen. Jó barátok voltak, és biztos vagyok benne, nem akarná, hogy börtönben üljön valamiért, amit nem követett el.

- Természetesen nem - helyeselt Angie. - De nem tudom még egyszer végigcsinálni ezt az egészet. Visszaszereztem az itteniek bizalmát. És nem tudom, hogy képes vagyok-e megint megbízni Laurában, túl sok hazugság van köztünk.

Stuart pontosan tudta, milyen érzés ez. Azt is tudta, hogy mások véleménye és a métely, amelyet az ember fülébe csöpögtethetnek, a leghűségesebb támogatót is meg tudja ingatni. Laura lelkiállapota az ítélet után bizonyára Angie-t is megrendítette. A legtöbben ennél a pontnál meghátrálnának félelmükben.

- Nézze, tényleg el kell ugranom a bankba - mondta Angie, és feszültnek tűnt. - Nem akarok udvariatlan lenni és kirúgni önt, tehát ha tudja tartani helyettem a frontot tíz percig, akkor folytathatjuk ezt a beszélgetést, amikor visszajövök.

- Természetesen! - egyezett bele Stuart. - Megígérem, hogy egy ruhát sem próbálok fel, amíg nincs itt!

Angie könnyedén fölnevetett, és magához vette a táskáját a bolt végében lévő raktárhelyiségből. Kifelé menet visszafordult Stuarthoz.

- Ha bárki behoz valamit eladni, csak hagyja itt a cuccot a telefonszámával együtt, ha nem tud várni.

*

Angie távozása után néhány másodpercig Stuart a ruhaállványok között nézelődött, és megnézte a ruhákon lévő cédulákat. Szórakozottan azon tűnődött, hogyan működik a rendszer. Minden darabon volt egy kódszám és egy ár, és feltételezte, hogy Angie ebből az árból vonja le a jutalékát, miután megveszik a ruhát.

A pultra pillantott. A kassza mellett egy hosszú, keskeny dobozt látott, amelyben esetleg katalóguscédulák lehettek. Kíváncsian odalépett, és kinyitotta a dobozt. Egy gyors pillantás elárulta, hogy a ruhán lévő kódszám előtti betű a tulajdonos vezetéknevére utalt.

Ruth Anderson például egy egész rakományt hozott be. Minden egyes tétel annál a napnál volt felsorolva, amikor behozták, és ott volt mellette a bolti ár. Néhány tétel mellett eladási dátum is szerepelt, és volt egy további megjegyzés, ha a pénzt kifizették az ügyfélnek.

Kíváncsiságát kielégítve be akarta csukni a dobozt, amikor eszébe jutott, hogy megkeresi Jackie-t. Természetesen a D betűnél volt egy kártya Davies névvel, és hosszú lista tartozott hozzá. Minden tétel mellett az „eladva” jelölés állt. De közelebbről megvizsgálva Stuart látta, hogy a legutóbbi néhány tételt csupán Jackie halála előtt egy hónappal hozták be. Különös módon a Jackie-t megillető pénzt július elején, körülbelül hat héttel a halála után fizették ki.

Stuart egy pillanatra tanácstalan volt, de arra gondolva, hogy esetleg Belle szedte össze a pénzt, a *H* betűn belül a Howell névhez pörgette a kártyákat. Meglepetésére itt még hosszabb listát talált, amely csak három kártyán fért el. Az első néhány behozott tételhez az a dátum tartozott, amikor kifizették a Jackie holmijáért járó pénzt. Ettől kezdve sok különböző időpont szerepelt, egészen néhány héttel ezelőttig. És még mindig akadt néhány eladatlan tétel Belle nevénél. Ezek egyike egy 10-es méretű zöld nadrágkosztüm volt.

Stuart gyorsan becsukta a dobozt, és a ruhaállványokhoz ment. A ruhák méret szerint voltak elrendezve, és másodperceken belül megtalálta a kosztümöt. Lehet, hogy sosem látta Jackie-t ebben a kosztümben, de tudta, hogy az övé volt. Jackie nagyon gyakran választotta ezt az élénk smaragdzöld színt. Ezenkívül Belle valószínűleg 12-es vagy akár 14-es méretű ruhákat viselt.

Stuart még mindig a kosztümöt tartotta a vállfánál fogva, amikor megszólalt a csengő. Körülnézett, és látta, hogy Angie ért vissza.

- Nem jött senki - mondta, hogy leplezze bűntudatát. - Csak a ruhákat nézegettem. Erről a darabról Jackie jutott eszembe - sokszor viselte ezt a színt.

- Azt hiszem, éppenséggel lehetett az övé. Bár a húga nem vallotta be, amikor behozta - felelte Angie, éppen csak rápillantva. - El kellett volna

küldenem egy jótékonysági vásárba már egy ideje, rendes körülmények között csak két hónapig tartom meg a ruhákat, de ehhez ragaszkodtam, mert annyira szép, drága kosztüm.

Stuart azzal akarta folytatni a beszélgetést, hogy Belle is az ügyfelek közé tartozik, de Angie eltűnt egy szobában a bolt végében. Amikor visszajött, tett egy kis aprót a kasszába, aztán visszanézett Stuartra.

- Amíg a bankban voltam, gondolkoztam egy kicsit azon, amit mondott - mondta határozottan. - Tényleg semmiben sem tudok segíteni. A bíróságon mindent elmondtam, amit Laura védelmében elmondhattam. Nem maradt ki semmi. A lehető legalaposabban beszámoltam a magánéletéről és a közéleti dolgairól is. De kiderült, hogy közel sem ismertem őt olyan jól, mint gondoltam. Még csak azt sem tudtam, hogy volt egy gyereke, aki meghalt.

Ez meglepte Stuartot.

- Talán túl fájdalmas volt beszélnie róla - vetette föl.

Angie hosszan, hűvösen nézett rá.

- Néhány éven keresztül minden áldott nap együtt voltunk itt, ebben a boltban - mondta. - Azt hittem, közeli barátok vagyunk, így elvártam volna tőle, hogy megnyíljon egy ilyen megrázó és nem túl régi dologgal kapcsolatban. Aztán ott volt Meggie és Ivy. Elég gyakran telefonáltak, de Laura azt mondta, a barátai, nem pedig azt, hogy a húgai. A tárgyalás után azon kaptam magam, hogy szinte mindenben kételkedem, amit nekem mondott, és bár megpróbáltam erős maradni vele kapcsolatban, a végén rájöttem, hogy nem vagyok rá képes.

- Bizonyára nehéz volt önnek. - Stuart látta Angie arckifejezéséből és testbeszédéből, hogy hízelgés hatására sem fogja meggondolni magát. - Természetesen nem azért jöttem, hogy szónokoljak önnek. Tudom, hogy Laurának nyomós oka volt arra, hogy félrevezetéshez folyamodjon, és azt is tudom, hogy nem ölte meg Jackie Daviest; az egyetlen nehézséget abban látom, hogy megtaláljam a bizonyítékot.

- Szerencsés nő, hogy mellette áll. - Angie arca ellágyult. - Igazán remélem, hogy megtalálja azt a bizonyítékot. De most dolgoznom kell, egy csomó ruhát szét kell válogatnom.

- Gyakran hoz be ruhákat Belle Howell? - kérdezte Stuart.

Angie ismét szigorúan pillantott rá.

- Igazán nem beszélhetek önnel az ügyfeleimről -mondta.

- Nem is vártam el öntől - felelte Stuart. - Csak különösnek találtam, hogy ilyen hosszú utat megtesz, hogy eljöjjön a boltba, amely olyan szoros kapcsolatban áll a nővére állítólagos gyilkosával.

Angie vállat vont.

- Először meglepődtem, amikor bejött, és kicsit kényelmetlenül is éreztem magam miatta. De vannak olyan nők, akik nem szeretik az otthonuk közelében eladni a ruháikat.

- Beszélt Lauráról és a tárgyalásról?

Angie elpirult, és lesütötte a szemét.

- Igen, de ez várható volt. Gyászolta a nővérét, és én ismertem őt.

Stuart érezte, hogy Angie nem fog többet elárulni azzal kapcsolatban, hogy Belle mit mondott neki, tehát adott neki egy névjegykártyát, amelyen az edinburgh-i címe és telefonszáma volt, és megkérte, hogy keresse meg, ha később bármi eszébe jut, ami hasznos lehet a számára.

*

- Azt hittem, Belle talán elevenen felfalt - viccelődött Stuart, amint David belépett az anstrutheri kikötőben lévő Smuggler's Inn nevű kocsmába másnap délben. - Hogy ment?

- Legyen elég annyi, hogy két nap túlságosan hosszú volt - sóhajtott David. - Még soha nem voltam ilyen boldog, amikor eljöttem valahonnan.

Stuart fáradtnak és feszültnek látta a barátját.

- Ennyire kínos volt? Egy korsó enyhíti a dolog fájdalmát?

David elmosolyodott.

- Segíteni fog. Napközben még csak-csak, de a két este! Mindketten isznak, mint a kefekötő, és állandóan a közelgő válság hangulata érződött.

Stuart rendelt Davidnek egy korsó sört, aki úgy itta meg, mintha a szomjhalál szélén állna.

- És kialakult valami válság?

- Nem - nevetett David. - De mondhatom, sok zavaros dolog kavarog közöttük, és rengeteg alig elfojtott ellenségesség és keserűség. Úgy éreztem, állandóan készenlétben kell lennem. Nem csoda, hogy nincsenek visszatérő vendégeik. Ma elbeszélgettem a cukrászdában dolgozó nővel, és amikor megtudta, hogy ott szálltam meg, azt mondta, hogy az egész hétre szállást foglaló emberek egy éjszaka után távozni szoktak.

- De fölfedeztél valami hasznosat?

- Talán. Először is ellenőriznünk kell, hogy a rendőrségi nyilvántartásban mi szerepel Charles jogosítványáról és azt, hogy vádolták-e valaha közúti veszélyeztetéssel.

David elmagyarázta, mi hangzott el.

- Belle szó szerint a következőt mondta: „Csak idő kérdése, és megint összeütközöl valakivel." Ha nem teszi hozzá a *megint* szót, akkor ez csak egy szemrehányás, így viszont azt jelenti, hogy Charles kétségtelenül balesetet okozott. És nem is így reagáltak volna, ha csak egy kisebb koccanás lett volna.

Stuart felhúzta a szemöldökét.

- Ha részeg lett volna, akkor elveszítette volna a jogosítványát.

- Persze. Mármint ha elkapták.

- Gondolod, hogy esetleg cserbenhagyásos gázolást követett el?

David vállat vont.

- Olyanfajta minden hájjal megkent fickó, aki a saját bőrét mentené. Belle pedig olyan típus, aki fedezné a férjét, ha azt gondolja, hogy az eset őt is rosszul érintené.

- Egy pillanat! - Stuart szeme elkerekedett a borzalomtól. - Nem gondolod, hogy ő volt a sofőr, aki megölte Barneyt?

- Átfutott a fejemen ennek a lehetősége. Úgy értem, nem történhet olyan sok cserbenhagyásos baleset errefelé. - David vállat vont. - Csak nem sokkal a baleset előtt vették meg a Kirkmay-házat. Belle azt mondta, már azelőtt megbánta, hogy átfestették volna a bejárati ajtót. Tegyük fel, Jackie tudta, hogy Charles volt, de a Belle iránti lojalitásából nem mondta el a rendőrségnek.

- Nem értem, hogy Jackie miért tartotta volna titokban. Szerette Barneyt - mondta Stuart elgondolkozva. - Azt akarta volna, hogy a bűnöst megbüntessék, még akkor is, ha a sógoráról van szó.

- Talán igen, de ha megteszi, azzal a húga fejére is bajt hoz - mondta David. - Nem volt más választása.

Stuart töprengőnek tűnt.

- De ha Charles tette és megúszta, akkor biztosan szedte volna a sátorfáját, és elment volna. Én nem maradnék ott valahol egy ilyen eset után. Te igen?

- Nem, de egyikünk sem lépett volna meg a baleset után. És nem folytattuk volna az ivást, és nem vezettünk volna úgy, ahogy ő teszi - mondta David. - Azt mondtad, mindig is gennyes alak volt, tehát Jackie talán azt gondolta, hogy engedelmességre kényszerítheti, és rendes embert faraghat belőle, ha azzal fenyegeti, hogy esetleg beszél a balesetről.

Stuart elgondolkozva dörzsölgette az állát.

- Azt próbálod mondani, hogy tizenegy évnyi bűntudat és az a feszültség, hogy egy olyan helyre van zárva, ahol nem akar lenni, esetleg eléggé földühíthette Charlest ahhoz, hogy megölje Jackie-t?

David idegesen fölnevetett.

- Nem ismerem annyira, hogy ilyen messzire mennék, és ezt mondanám. De tegnap éjjel órákon keresztül ébren feküdtem, és gondolkoztam rajta, és bizony lehetségesnek tűnt. És ennél is többről lehet szó. Talán Charlesnak volt egy másik nője, Jackie pedig rájött, és megfenyegette, hogy elmondja Belle-nek. Vagy esetleg Jackie látta, ahogyan én is láttam, hogy milyen boldogtalanok együtt, és azt mondta Charlesnak, tegye az egyetlen helyes dolgot, lépjen le, és hagyja békén a húgát. Akárhogy történt is, Charlesnak nem tetszett a dolog, hogy elveszíti azt a nagy házat és a bevételét. Tegnap beszélgettem vele egy ideig, és még sosem találkoztam olyan férfival, akinek nála nagyobb egója lenne.

- Mindig ilyen volt. Ki nem állhatom a fickót - fintorgott Stuart. - De mielőtt elragadtatnánk magunkat, többet kell megtudnunk a cserbenhagyásos gázolás rendőrségi kivizsgálásáról. Az autó színét és alighanem a márkáját is biztosan kiderítették, és minden követ meg kellett mozgatniuk, hogy a nyomára bukkanjanak, mert meghalt egy gyerek. Hogy csúszhatott volna ki a hálójukból Charles? Az autója megsérült volna, és ha aznap sokat ivott, akkor valaki elmondta volna.

- Egy támogató feleséggel esetleg képes lehetett megcsinálni - mondta David. - De ebből most elég. Hogy ment a te nyomozásod?

- Ma délután négykor találkozom Gloriával, a csaposnővel. Tegnap éjjel elmentem a cellardyke-i kocsmába, és röviden beszéltünk, de túl zsúfolt volt egy igazi beszélgetéshez. Ami Angie-t illeti, mondjuk azt, hogy többé nem küzd Lauráért.

David rendelt még két korsó sört.

- Igazán? Miért nem?

Stuart elmagyarázta, miről beszéltek.

- Az a benyomásom, hogy ő egy kíméletlenül őszinte, rendes nő, de elveszítette a bizalmát Laurában.

- Akkor elvesztegetted az idődet?

- Nem egészen - vigyorgott Stuart. - Először is lenyűgözött a bolt - számomra ez bizonyíték arra, hogy Laura teljesen stabil állapotban volt, és keményen dolgozott Jackie halála előtt. Ezenkívül amikor Angie-nek ki kellett ugrania a bankba, átnéztem az ügyfélnyilvántartását.

David felhúzta a szemöldökét.

- Miért érdekelnének az ügyfelei?

Stuart elmagyarázta, hogyan működik a bolt, és azt is, hogy fölfedezte, Jackie is ügyfél volt.

- Hát persze hogy az volt, Laura barátjaként - felelte David.

- Természetesen. De az már nem annyira érthető, hogy a Jackie-t megillető pénzt Belle gyűjtötte össze Jackie halála után, és aztán a mai napig folyamatosan ügyfél maradt. Mondd meg nekem, miért tenné meg valaki a Fife és Edinburgh közötti utat, hogy eladja a cuccait a nővére gyilkosának a boltjában, amikor van egy másik ruhabolt St. Andrewsban, közvetlenül a szomszédban?

David beszívta az arcát.

- Nehéz megszabadulni a régi szokásoktól? Talán úgy érezte, hogy többé már nem Laura boltja, hanem csak Angie-é. De egy kicsit különös, főleg azért, mert Belle olyan elvakult Laurával kapcsolatban. Azt hinné az ember, hogy elkerül mindent, ami a múltra emlékezteti.

- Még ennél is különösebb, hogy azt hiszem, Jackie ruháit adja el, nem pedig a sajátjait. A legtöbb húg nem ragaszkodna hosszú ideig minden tárgyhoz?

David összeráncolta a homlokát.

- Milyen furcsa!

- Jobban megérteném, ha összecsomagolt volna mindent, amitől meg akart szabadulni, és az egészet egyszerre vitte volna el, de tucatnyi dátum volt felsorolva, és minden alkalommal csak három vagy négy tétel szerepelt, ami arra utal, hogy szívesen ment gyakran. Miért?

- Talán azt gondolta, hogy Angie nem venné át a ruhákat, ha fölismerné, hogy Jackie holmijáról van szó? - vetette föl David. - Vagy talán azért, mert csak az évszaknak megfelelő darabokat veszik át. De gyanítom, szerinted azért

ment oda folyton, hogy befolyásolja Angie-t, és ő is úgy gondolja, hogy Laura maga az ördög.

- Ez a legvalószínűbb ok, amire jutottam - helyeselt Stuart. - És ez azt mutatja, hogy Belle nem bízott az ítéletben, ugye? Mintha attól félt volna, hogy az ügyet esetleg újratárgyalhatják egy fellebbezéssel. Ha már a fellebbezésnél tartunk, ellenőrizted azt a dűlőutat a Brodie farm mögött?

- Igen, nagyon hepehupás, de lehet rajta autózni. Végül elér egy másik dűlőutat, tehát a gyilkos elmenekülhetett arrafelé. Emellett átnéztem a vendégkönyvet Kirkmayben - mondta David. - A gyilkosság előtti éjszakán csak egy pár szállt meg; négy napig voltak ott. Mr. és Mrs. Langdon Surreyből. Nem emlékszem, hogy láttam volna a vallomásukat, amikor átnéztem a bizonyítékok aktáját Goldsmithnél.

Stuart szeme felcsillant.

- Ne ragadtasd el magad - mondta David morcosan. - Ez valószínűleg azért történt, mert jóval az eset előtt eljöttek a Kirkmay-házból.

- De talán véletlenül meghallottak egy veszekedést, vagy megfigyelték, hogy Charles mikor ment el aznap reggel. Megvan a címük? - kérdezte Stuart.

David bólintott.

- Akkor felhívnád őket, és beszélnél velük ma este? Kicsi az esélye, kétlem, hogy bármire is emlékeznének ennyi idő után, de egy próbálkozást megér.

Stuart és David egy olyan kávéházban ebédeltek a kikötőben, amelyről azt hallották, hogy a legjobb sült krumplit és halat készíti Skóciában. Itt folytatták a beszélgetést BeHe-ről és Charlesról.

A nap három óra körül bújt ki a felhők mögül, és Stuart azt autójához kísérte Davidet. Megbeszélték, hogy este az edinburgh-i lakásban találkoznak, majd Stuart leült a kikötőben egy padra, hogy megvárja Gloriát.

Sok mindent át kellett gondolnia, és noha Charles vált az első számú gyanúsítottá, Stuart nagyon is tudatában volt annak, hogy időre van szüksége az összegyűjtött különböző információdarabkák feldolgozásához és gondos elemzéséhez.

A napsütés rengeteg embert előcsalogatott, és Stuart szórakozottan figyelte, amint fagyit vesznek, leveszik a kardigánjukat és a kabátjukat, és céltalanul kószálnak a kikötőben. Azon tűnődött, vajon hányán beszélgetnek arról, hogy szeretnének itt élni. Ezen elmosolyodott, mert ha ezek az emberek tudnák, milyen itt a tél, a tenger felől kíméletlenül süvítő keleti széllel, amely szinte kettéhasítja az embert, akkor valószínűleg elfelejtenék a költözéssel kapcsolatos terveiket.

Jackie más volt. Ő az első útján beleszeretett Fife-ba, és amennyire Stuart föl tudta idézni, az egy keservesen hideg, szürke nap volt. Jackie mindig azt mondta, hogy üdítőnek érzi a szelet, és minden, Londonban összeszedett szemetet kifúj a fejéből. Szerette, hogy a halászvárosokban nincsenek divatos dolgok, azt mondta, hogy az itteniek értelmes és tisztességes életet élnek. De mi

vette rá Belle-t és Charlest, hogy ideköltözzenek? Ők semmiképpen sem voltak olyan típusú emberek, akik Jackie véleményét vallják. És nem hitte el Belle magyarázatát, amelyet Davidnek mondott, hogy azért költöztek ide, mert az ingatlanok sokkal olcsóbbak. Ki menne körülbelül négyszáz mérfölddel arrébb, hogy egy nagyobb házban éljen, amelyet a régi barátai soha nem fognak látni?

Azt sem hitte el, hogy abba a csapdába estek, hogy egy panzió vezetését egy kis aranybányának képzeljék, mint azt sokan gondolják. Egyszerűen nem voltak ilyen naivak. Talán Rogernek igaza volt, amikor azt mondta, hogy Charles bajba került Londonban.

Tisztáznia kellett, miért jöttek ide, és ami még ennél is fontosabb, hogy miért maradtak itt, ha annyira nyilvánvaló volt, hogy nem szeretnek itt élni. De hogyan? Vajon Léna tudja?

Valahogyan úgy gondolta, Lena akkor sem mondaná el neki, ha tudná. Egyik lányát elveszítette, és nem valószínű, hogy bármi rosszat mondana a másikról.

*

- Helló, Stuart.

A köszönés meglepte Stuartot. Amikor megfordult, látta, hogy Gloria a pad mögött áll.

- Hoztam valakit, akivel szeretném, ha megismerkedne - mondta, és kicsit idegesnek tűnt. Egy hatvan év körüli férfihoz fordult, aki közvetlenül mögötte állt.

- Ő Ted Baxter, Jackie egyik barátja. Egy icipicit húzódozik a dologtól, tehát kérem, legyen vele kedves.

Stuart fölugrott. Úgy gondolta, a férfi bizonyára Jackie egyik szeretője volt, még akkor is, ha elég öreg.

- Stuart Macgregor - mondta, és kezet nyújtott. - Remélem, Gloria nem arra célzott, hogy valami kopó vagyok. Örülök, hogy találkoztunk.

Baxter kézfogása határozott, mosolya pedig szívélyes volt.

- Jackie évekkel ezelőtt mesélt nekem magáról - mondta. - Azt mondta, maga volt a legjobb ács, aki valaha dolgozott nála, és azt is, hogy megbízható ember.

Stuart meghatónak és hízelgőnek érezte a férfi állítását, de a hangja azonnal megpendített benne egy húrt. Nagyon mély hang volt, jóformán egy morgás, és Stuart szíve megdobbant, mert biztos volt benne, hogy Jackie őt hívta Morgónak.

A férfi kopott, bőr könyökvédős tweedzakót és olcsó pamutnadrágot viselt. Őszülő, a feje tetején kopaszodó, vékony, körülbelül 170 cm magas alak volt. Elképzelhetetlennek tűnt, hogy Jackie-nek viszonya volt egy ilyen öreg és közönséges emberrel. Az egyetlen feltűnő dolog a hangja és kissé kiugró, zöldeskék szeme volt.

- Bizonyára nagyon jól ismerte Jackie-t, ha az ingatlanüzlettel kapcsolatos korai történeteivel untatta magát - mondta Stuart könnyedén.

- Jól ismertem - mondta Ted egyszerűen, és arcán fájdalom suhant át. - Annyira hiányzik, hogy időnként úgy érzem, nem tudok tovább élni. Gloria tudja ezt, és ezért győzött meg arról, hogy eljöjjek, és találkozzak magával. Azt mondta, ettől jobban fogom érezni magam.

- Ted inkább kettesben beszélne magával, Stuart - mondta Gloria. Annyira nyugtalan volt, hogy remegett a hangja. - Már elmondtam neki, mire készül. Meg kell ígérnie neki, hogy mindent, amit elmond magának, szigorúan bizalmas információként kezel.

- A szavamat adom - mondta Stuart, és egyenesen Ted szemébe nézett. - Mindössze elegendő új bizonyítékot akarok találni, hogy Laura fellebbezhessen az ítélet ellen, mert tudom, hogy nem ő ölte meg Jackie-t. Akkor menjünk el valahova, ahol beszélgethetünk?

Gloria a saját házába vitte őket, amely az Anstru-therből Gellardyke-ba vezető keskeny utcában állt. A ház kicsi volt, és meglehetősen sötét, és nem a tengerre nézett, de valódi otthonnak tűnt. Nem volt túl nagy rend, a falakon sok fénykép volt Gloria családjáról, kényelmes székek mindenütt, és érezni lehetett, hogy a sütőben valami finom étel készül.

Gloria készített nekik egy kancsó teát, letette a dohányzóasztalra, aztán azt mondta, elmegy otthonról.

- Érezzék magukat otthon! Fél hat körül jövök.

- Értékbecslő vagyok - mondta Ted feszengve, miután az ajtó becsukódott Gloria mögött. - Mint valószínűleg tudja, Jackie itt, az utcában vette meg az első házat idefent. Így találkoztunk - engem hívott, hogy fölmérjem a házat. Később, ha akart venni egy újabb házat, vagy csak gondolkozott rajta, hogy vásároljon, mindig engem hívott.

- Emlékszem rá, amikor mondta, hogy talált egy jó értékbecslőt - mondta Stuart. Valójában semmi ilyesmire nem emlékezett, de látta, milyen ideges Ted, és meg akarta nyugtatni.

Ted bágyadtan elmosolyodott.

- Jó barátok lettünk, és mivel ismertem errefelé a legjobb mesterembereket, én adtam neki tanácsot, én rendeltem meg a munkákat, ellenőriztem, hogyan haladnak, ilyesmi.

- Akkor maga biztosan majdnem olyan régóta ismeri őt, mint én - mondta Stuart. - Akkoriban támadt az az ötlete, hogy vegyen itt egy házat, amikor először meglátogatott engem és Laurát Edinburgh-ban, és kihoztam ide, hogy büszkén megmutassam neki a környéket.

Ted bólintott.

- Tizenkilenc éve. Azt kívánom, bárcsak visszamehetnék az időben. Mindent másként csinálnék.

Stuart kérdőn felhúzta az egyik szemöldökét.

- Nos, mint bizonyára rájött, nős vagyok. - Ted hirtelen elvörösödött. - Sosem volt boldog a házasságunk, és abban a pillanatban el kellett volna hagynom a feleségemet, amikor rádöbbentem, hogy beleszerettem Jackie-be, és

szerencsét kellett volna próbálnom, hogy kiderítsem, ő is így érez-e irántam. De nem gondoltam, hogy egy ilyen gyönyörű és nagyon intelligens nőnek szüksége lehet rám. Ezenkívül ő is házas volt, és körülbelül tíz évvel fiatalabb nálam.

Volt valami nagyon megható ebben az őszinte vallomásban, és Stuart azt gondolta, meg tudja érteni, miért kedvelte Jackie Tedet.

- Mindvégig szeretők voltak? - kérdezte óvatosan.

- Ó, dehogy, az évekkel később történt. - Úgy tűnt, Ted eléggé megdöbbent az ötlettől. - Én Mrs. Davies-nek szólítottam, ő pedig Mr. Baxternek hívott engem egy egész éven keresztül, még mielőtt elkezdtük volna a keresztnevünkön szólítani egymást. Teáztunk és beszélgettünk, és sokat megtudtam a családjáról, a férjéről, Lauráról és Barneyról és magáról is, Stuart. Jackie nagyon élénk volt, tele ötletekkel és jó humorral. Természetesen minden mesterember, aki dolgozott nála, kedvelte őt - kivételes és nagyon különleges ember volt.

- Igen, az volt - értett egyet Stuart. - Sosem találkoztam senkivel, aki neki dolgozott, és ne lett volna kicsit szerelmes belé. Engem is beleértve.

- Az igazat megvallva, kicsit féltékeny voltam magára - vallotta be Ted szomorúan. - Tudja, nagyon sokat beszélt magáról, különösen miután elment Edinburghból, és lement Londonba, hogy neki dolgozzon. Aggódott maga miatt, mert Laura összetörte a szívét, és nagyon kedvelte is magát. Azt gondoltam, csak idő kérdése, és kitúrja a férjét az életéből.

- Semmi ilyesmi nem volt közöttünk - mondta Stuart.

- Később megtudtam, de ha egy férfi vágyik egy nőre, akkor az összes többi hím fenyegetést jelent - mosolygott Ted kényszeredetten. - Mindegy. 1977-ben a feleségem, Peggie lovasbalesetet szenvedett, és ennek következtében deréktól lefelé megbénult. Jackie akkor még természetesen nem élt itt állandóan, csak nyaralni járt ide. Emlékszem, hogy egy este beugrottam hozzá, miután meglátogattam Peggie-t a kórházban. Nagyon szomorú voltam, mert nem tudtam, hogyan fogom megállni a helyem, ha hazajön, és minden szempontból rám lesz utalva.

- Gondolom, Jackie az egész történetet kiszedte magából - mondta Stuart. - Ehhez mindig nagyon jól értett.

- Pontosan ez történt - felelte Ted. - Az egészet a nyakába zúdítottam - hogy sosem volt jó a házasságunk, és Peggie annyira keserű és dühös a baleset miatt, hogy tudom, ettől kezdve pokol lesz az életünk.

- Mit tanácsolt Jackie?

- Hogy vegyek egy telket, és építsek egy földszintes házat, amely alkalmas arra, hogy egy tolószékben élő mozgáskorlátozott ember éljen benne. Azt gondolta, hogy Peggie elfogadja majd a fogyatékosságát egy külön neki tervezett új otthonban. Még azt is fölajánlotta, hogy segít kapcsolatba kerülni olyan emberekkel, akik a mozgáskorlátozottak támogatására specializálódtak, és értenek hozzá, hogy mire van szükségük. Azt tanácsolta, vegyek föl egy ápolót, aki napközben vigyáz rá, amíg nekem dolgoznom kell, és ez enyhítené a rám

nehezedő nyomást. Ez valahogyan megpecsételte a barátságunkát Jackie-vel, mert ő volt az egyetlen ember, akinek be tudtam vallani, hogy mennyire rémült és kétségbeesett vagyok. A fiamnak és a lányomnak semmiképpen sem ismerhettem be, és még az orvosnak sem.

- Követte a tanácsát?

- Igen. Vettem egy telket a St. Andrews-i golfpálya mellett, megtaláltam a legjobb fife-i építészt, és igazán belevetettem magam a dologba. Jackie néhányszor kijött, amíg épült a ház; nagyon bátorító és támogató volt.

- Mondja, Ted, adott magának Jackie valami becenevet? - kérdezte Stuart.

Ted elmosolyodott.

- Igen, egy nevetséges nevet: Morgónak hívott. Miért kérdezi?

- Említette ezt a nevet Laurának. Csak ellenőrizni akartam, hogy maga volt-e az.

- Valójában soha nem találkoztam Laurával - mondta Ted elgondolkozva. - Úgy érzem, mintha találkoztunk volna, mert Jackie nagyon gyakran mesélt róla, de a többi barátját sem ismertem igazán. Természetesen ismerem Belle és Charles Howellt, én készítettem el a Kirkmay-ház értékbecslését, de amint Jackie-vel elkezdődött a viszonyunk, annyira óvatosnak kellett lennünk, hogy sosem hívtam Jackie-t a farmon, ha netán lenne nála valaki.

- És mikor kezdődött? - kérdezte Stuart, megkönnyebbülve, hogy a férfi végre a lényegre tér.

- 1980-ban, egy évvel Barney halála előtt. Gyakran láttam a kisfiút, amikor Jackie-nél volt. Úgy szerette, mintha a sajátja lett volna. Egyik délután beugrottam, és sírt, mert aggódott, hogy Laura elhanyagolja Barneyt. Megöleltem, és egyszerűen föllángolt közöttünk valami.

Ted behunyta a szemét egy pillanatra. Gyakran újraélte annak a délutánnak az eseményeit, mert ez volt egész életének a legelképesztőbb, legcsodálatosabb és legizgalmasabb napja.

A ház bejárati ajtaja nyitva állt, mert meleg, napsütéses májusi nap volt. Bekiabált Jackie-nek, ő pedig visszakiáltott, hogy jöjjön be. A padlón térdelt, és az egyik konyhaszekrényt takarította. Amikor fölnézett, Ted meglátta, hogy sír.

Ösztönösen tudta, hogy Barney az oka, mert Jackie gyakran kiborult, ha róla beszélt. De ez volt az első alkalom, amikor ténylegesen könnyezni látta Jackie-t valami miatt.

Amikor Peggie sírt, az arca kivörösödött és megduzzadt, a szája reszketett és megcsúnyult. De Jackie gyönyörű volt. Egy elöl végig gombos, fakó vászonruhában, mezítláb volt, és haját lófarokba kötötte, amitől inkább húsz-egynéhány évesnek tűnt, semmint harminchétnek, amennyi valójában volt. Arca kipirult, de csak finoman, és könnyei úgy peregtek az arcán, mintha harmatcseppek lettek volna.

Ted odament hozzá, fölemelte, és szorosan átölelte.

- Ne sírjon, nemsokára újra látja majd - csak ennyit mondott.

Valójában nem akarta megcsókolni, ehhez nem volt elég bátor. De Jackie szája hirtelen az ajkára tapadt, és csókolta őt. Már tíz-tizenkét éve nem élt át igazi csókot, olyan régen, hogy elfelejtette, milyen izgató a csókolózás. Olyan volt, mintha vízbe fúlna, érezte, amint egyre mélyebbre merül, és azt akarta, soha ne érjen véget.

Stuart kuncogása zökkentette ki az álmodozásból.

- Ennyire jó volt, igaz? - kérdezte. - Visszament az időalagúton.

Ted szégyenlősen elmosolyodott.

- El sem tudja képzelni, milyen volt ez nekem -mondta. - Évekig azt gondoltam, egyoldalú szerelem a részemről. De nem így volt, ő is ugyanígy érzett.

- Nagyon nehéz lehetett magának. Úgy értem, egy mozgáskorlátozott feleséggel - mondta Stuart.

Ted először mereven nézett rá, mert úgy gondolta, a megjegyzés szarkazmust palástol, de csak együttérzést és megértést látott.

- Időnként úgy éreztem, mintha keresztre feszítettek volna - mondta Ted komoran. - A lelkemet is kitettem, hogy jól csináljam a dolgokat Peggie-nek - a ház gyönyörű volt, a kertet megterveztettem -, de jóllehet, már három éve kijött a kórházból, hogy folytassa az életét, nem tett semmi erőfeszítést, hogy segítsen magán. Valójában egy szörnyeteggé vált, Stuart, semmi sem szerzett neki örömet, és úgy viselkedett, mintha gyűlölne. Aztán hirtelen megpillantottam a mennyországot, de mindössze egy pillanatra lehetett az enyém. Csak hébe-hóba, legfeljebb néhány óra hosszat lehettem Jackie-vel, aztán haza kellett mennem, és Peggie-ről kellett gondoskodnom. El tudja képzelni, hogy megfürdet egy nőt, kisegíti őt a mosdóba, megfőzi az ételeit, és kitakarít, miközben ő mindvégig mogorva és keserű? Úgy viselkedett, mintha a baleset az én hibám lett volna, és semmit sem tudtam tenni vagy mondani, amivel a kedvére tettem volna. És még mindig ilyen. Meg tudom érteni, miért öl valaki, most bevallom, előfordult néha, hogy nagy kísértést éreztem rá.

Arcán könnyek kezdtek csorogni. Stuart előrehajolt, és együtt érzőn megszorította a karját.

- Lehet, hogy én nem éltem át ilyet, öregem - mondta halkan. - De el tudom képzelni.

Ted egy zsebkendővel megtörölte az arcát, és próbálta összeszedni magát.

- Amikor Barney meghalt, azt gondoltam, a mi viszonyunk is véget ér. Jackie nagyon kiborult, és nem tudtam mindig ott lenni, hogy vigasztaljam őt.

- Mondott magának valaha bármit a balesetről? - kérdezte Stuart.

- Csak azt, hogy a másik autó kijött a kanyarból, az út közepén egyenesen felé jött, és hallotta Barney sikítását. Azt mondta, ezután csak arra emlékszik, hogy egy tűzoltó beszél hozzá, és azt magyarázza, hogyan kell szétvágnia az autót ahhoz, hogy ki tudják őt szabadítani. Csodálatos módon nem sérült meg nagyon súlyosan. Aznap láttam az autóját később. Annyira összetört, hogy az

ember nem gondolta volna, hogy bárki túlélhette az ütközést, de mindössze a karja tört el, és volt rajta néhány csúnya vágás és zúzódás.

- Fölismerte a másik autó sofőrjét?
- Azt mondta, nem.
- És ezt elhitte?

Ted tétovázott.

- Hogy őszinte legyek, nem. Nem tudom, miért, végül is nyár volt, amikor sok idegen van a környéken. Egyszerűen olyan hátsó gondolatom volt, hogy valamit rejteget, de nem tudtam kérdezgetni, egyszerűen túlságosan földúlta a kisfiú halála.
- A rendőrségi nyomozás alapos volt?

Ted bólintott.

- Mindenhova benéztek, gyakorlatilag házról házra átkutatták a környéket. Minden garázstulajdonost kikérdeztek, minden kocsmába és szállodába bementek. De ha a másik autó nem sérült meg nagyon, akkor eljuthatott félútig, a Forth Bridge-ig, még a mentők érkezése előtt; újabb néhány óra alatt pedig akár Angliába is átjuthatott.
- Lehetséges, hogy Charles Howell volt a sofőr? - Stuart tudta, hogy nem kellene ilyen egyenes kérdéseket föltennie, de muszáj volt megkérdeznie.

Úgy tűnt, Ted elborzadt.

- Nem, nem lehetséges. Hogy jut eszébe ilyesmi?
- Csak hallottam valakitől valamit - felelte Stuart.
- Hát, nincs joga ahhoz, hogy ilyesmit mondjon - mondta Ted méltatlankodva. - Ezenkívül Charles akkor éppen Londonban tartózkodott.
- Honnan tudja? - kérdezte Stuart.
- Mert Jackie elmondta. Belle ment be a kórházba meglátogatni őt aznap este, amikor történt. Azt mondta, Charles nem tudott vele jönni, mert Londonban van. Másnap repülővel jött vissza, néhány napig itt maradt, amíg Jackie-t kiengedték a kórházból, aztán visszament Londonba az autójáért. Tisztán emlékszem rá, mert Belle a farmon maradt, hogy ápolja Jackie-t, és ez azt jelentette, hogy én nem mehettem oda.
- Londonban hagyta az autóját, ugye?
- Hát igen, vészhelyzet volt, Belle-nek szüksége volt rá, és az autóút túl hosszú ideig tartott volna.

Amennyire Stuart emlékezett Charlesra, ő aligha olyan ember volt, aki hazarohan csupán azért, mert Belle-nek szüksége van rá.

- Nem lehetséges, hogy az autóját éppen javították?

Ted döbbentnek tűnt.

- Persze hogy nem!
- Őszintén remélem, hogy tévedek - mondta Stuart. - Sosem kedveltem Charlest, de nem akarom azt gondolni, hogy ő a felelős Barney haláláért. De mondja, Ted, a baleset után milyen volt Jackie és Charles kapcsolata?

- Azt hiszem, sosem voltam együtt egyszerre mindkettőjükkel - mondta Ted, és a homlokát ráncolta, mintha próbálna visszaemlékezni. - Jackie sosem kedvelte őt igazán. Azt mondta, hogy Charles egy „őszintéden, hazug, nőcsábász gazember". - Ted halványan elmosolyodott. - Nem válogatta meg a szavait, amikor másokról beszélt.

Stuart fölnevetett.

- Ez volt az egyik olyan dolog, amelyet a legjobban szerettem benne - mondta. - De emlékszik rá, hogy bármi megjegyzést tett volna Charlesra Barney halála után?

- Egyszer azt mondta, gondoskodni fog róla, hogy Charles sose kapjon egy pennyt sem a pénzéből, ha ő meghal - mondta Ted. - Megkérdeztem tőle, hogyan fogja ezt elintézni, ha Charles Belle férje.

- És mit felelt?

Ted elmosolyodott.

- Nevetett, és mondott valamit arról, hogy Belle csaknem olyan kapzsi, mint Charles, és ha pénzt ajánlana Belle-nek azért, hogy elhagyja Charlest, akkor elfogadná. De ebből semmit sem vettem komolyan. Jackie gyakran tett meggondolatlan megjegyzéseket. Ezen kívül Charles jó tíz évvel öregebb volt nála. Azt gondoltam, sokkal hamarabb feldobja a talpát, mint Jackie.

- Mondhatjuk azt, hogy Jackie jobban utálta őt Barney halála után?

- Nem vettem észre. Nagyjából ugyanúgy beszélt róla, mint mindig - lesújtón. Semmi nem volt, amiből arra gondolhattam volna, hogy ő lehet a felelős, és biztos vagyok benne, hogy erre akar kilyukadni. De az az első év borzalmas volt: Jackie gyászolta a fiút, tele volt bűntudattal, hogy meghalt, amikor ő vigyázott rá, és Laura miatt is aggódott. Úgy éreztem, képtelen vagyok segíteni neki, még csak nem is maradhattam nála éjszakára, hogy a karomban tartsam és megvigasztaljam. Tehát nem jegyeztem meg olyan dolgokat, amelyeket Charlesról vagy Belle-ről mondott.

- Jackie úgy gondolta, hogy Laura őt hibáztatja?

- Az első évben igen. És nem tudta megérteni, Laura miért nem támad rá ezért szavakkal vagy tettekkel. De abból, amit én megértettem, Laura kizárólag önmagát tartotta felelősnek. Meg kell értenie, hogy sosem találkoztam Laurával, így a véleményem csak arra alapul, ahogyan ösztönösen reagáltam a másoktól hallott dolgokra. De miután kiment dolgozni Olaszországba, Jackie gyakran mutatott nekem képeslapokat és leveleket, amelyeket Laura küldött, és higgyen nekem, nem volt benne vádaskodás, nem voltak undok kis megjegyzések vagy szarkazmus az írásaiban. Azt mondanám, hogy Laura úgy érezte, a fia halála az ő büntetése a korábbi életmódjáért.

Stuart bólintott. Pontosan ez volt az ő benyomása is Lauráról, és jó volt ugyanezt hallani egy olyan embertől, akinek nincs oka arra, hogy védeni akarja őt.

- Jackie mesélt magának Laura életéről, vagy csak a tárgyalás alatt tudta meg ezeket a dolgokat?

- Ebből is, abból is megtudtam egy kicsit - mondta Ted. - Jackie hűséges barát volt, ő senkire sem mondott rosszat. De a Barney halála előtti két évben a bizalmába avatott a pornóval és a drogokkal kapcsolatban. Nem akart beszélni róla, de sokat kérdeztem arról, hogy Barney miért van nála olyan gyakran, és miért tűnik időnként olyan aggodalmasnak. Valakivel beszélnie kellett. És amint megkezdődött a viszonyunk, reméltük, hogy egy napon örökre együtt lehetünk majd.
- Miért nem magát hívta a halála napján? - kérdezte Stuart.
- Ezt a kérdést számtalanszor föltettem magamnak - sóhajtotta Ted. - Azt is éppilyen sokszor megkérdeztem magamtól, miért nem éreztem meg, hogy valami rossz fog történni vele, és mentem át hozzá. Csak este hallottam róla, amikor a hírekben szerepelt. Csak annyit mondtak, hogy egy nőt megöltek egy magányos házban Crail közelében, semmi többet. De még mielőtt mutattak volna egy képet a házról, valahogyan tudtam, hogy ő az. De visszatérve a kérdéséhez, hogy miért nem engem hívott - sosem hívott otthon. Tudta a telefonszámot, mindig mondtam neki, hogy magánál kell tartania vészhelyzet esetére, de sosem használta. Általában én hívtam őt egy nyilvános fülkéből, mert Peggie mindent meghallott.
- Feltételezem, hogy Peggie miatt nem ment el a rendőrségre sem - mondta Stuart, hangjában enyhe szarkazmussal.

Ted elvörösödött.

- Igen, miatta - mondta, és lehorgasztotta a fejét. - De nem úgy történt, ahogy gondolja. Hadd magyarázzam el, hogyan éltünk akkoriban.

Május 12-e gyönyörű nap volt. Ted kint dolgozott a kertben egész délután. Peggie bent ült az udvarra nyíló ajtónál, és a tolószékén keresztbe rakott nagy tálcán kirakózott.

Öt óra körül hűvösre fordult az idő, és Ted bement vacsorát készíteni. Bedugta a fejét a nappali ajtaján, hogy megkérdezze Peggie-t, kér-e egy csésze teát, és hogy halad a kirakóval. Peggie egyik kérdést sem méltatta figyelemre, így Ted visszament a konyhába.

Amint az étel elkészült, és megterített a konyha ebédlő részében, bekapcsolta a tévét, és visszament a nappaliba Peggie-ért.

- Hangosítsd fel! - förmedt rá Peggie, miközben Ted az asztalhoz gurította.

Ez volt az egyik olyan pillanat, amely nagyon gyakran előfordult az elmúlt néhány évben, amikor Ted erősen azt kívánta, bár meghalt volna Peggie a lovasbalesetben. Már előtte sem volt olyan természetű asszony, akivel nagyon könnyű lett volna együtt élni. Zsarnoki természetű, érzéketlen és önző volt, és ha nem az ő akarata érvényesült, akkor napokon keresztül duzzogott. De Ted számára nagy segítséget jelentett az üzletben, tökéletes háziasszony és remek szakácsnő volt, és neki köszönhették, hogy olyan sok ügyfelet hozott Ted értékbecslő cégének. Jó anya is volt; Robertnek is és Joannak is nagyon jó iskolai eredményei voltak, és egyetemre mentek. Később a gyerekek végleg

elköltöztek otthonról, és Londonba mentek, ahol jobban fizetett állást kaptak, mint amilyet Skóciában kaphattak volna. Ted csak ekkor jött rá, hogy nem maradt bennük semmi közös. Peggie élt-halt a lovaglásért, míg ő olvasni, festeni és kertészkedni szeretett.

A baleset mindent megváltoztatott. Peggie előtte mindig törődött a megjelenésével; vonzó, karcsú nő volt, hosszú, barna hajjal, és stílusosan öltözködött. De amint megtudta, hogy soha többé nem fog tudni járni, minden érdeklődését elvesztette a külsejével kapcsolatban. Megsértődött, hogy Ted eladta gyönyörű, régi házukat a South Streeten, közvetlenül St. Andrews központjában, még akkor is, ha nyilvánvaló volt, hogy sosem élhet ott, és azt mondta, gyűlöli az új házat.

Robert és Joan csak dicsérték a házat. Észrevették, hogy egész nap besüt a nap, és csodálatosnak tartották a kerten túl a golfpálya látványát, mert a régi háznál csak egy kis kert volt, és nem volt semmi kilátás.

De Peggie csak panaszkodott. Ted megértette a frusztrációját amiatt, hogy nem tud járni, de az asszony meg sem próbált elvégezni egyes dolgokat saját magának. Állandóan siránkozott, hogy „ezt el kell intézni", vagy „hányszor kell még szólnom, hogy ezt meg ezt még nem csináltad meg?". Ha Tednek el kellett mennie valahova elvégezni egy értékbecslést, akkor abban a pillanatban nyaggatni kezdte, amint hazaért. Ha bement a dolgozószobájába megírni egy jelentést, megzavarta. Nem volt oka, hogy miért nem képes elkészíteni magának egy csésze teát, ülve kivasalni néhány ruhát vagy akár megfőzni valami egyszerű ételt, mert a konyhában mindent úgy terveztek, hogy tolószékes ember is tudja használni, de kerek perec visszautasította, mintha teljesen munkaképtelen lenne.

A súlya felugrott 90 kg-ra, mióta hazatért a kórházból, és a legtöbbször azzal sem törődött, hogy megfésülködjön. Hálóingben maradt, ha Ted nem ragaszkodott hozzá, hogy segít neki öltözködni. A Ted által fölvett ápolók közül egy sem maradt sokáig, mert velük is éppen olyan utálatos volt, mint a férjével. Még Robert és Joan látogatásai is megritkultak. Peggie állapota mindig javult, ha ott voltak a gyerekei, de erkölcsileg zsarolta őket, és bűntudatot keltett bennük, amiért olyan távol élnek és dolgoznak.

Ted éppen akkor hangosította fel a tévét, amikor a helyi hírek kezdődtek.

- Holtan találtak egy asszonyt ma délután Fife-ban, egy Crail közelében lévő házban - mondta a csinos szőke bemondónő, és még mielőtt megjelent volna a képernyőn a Brodie farm, Ted tudta, hogy Jackie-ről van szó, és csak annyit tehet, hogy nem ordítja ki magából megdöbbenését és fájdalmát.

Feltételezte, hogy bizonyára van még valami információ Jackie-ről, és hogy a rendőrség letartóztatott valakit, mert emlékezett rá, hogy Peggie kérdezősködött.

- Nem az a nő az, akinek értékbecsléseket készítettél? - kérdezte. - Mindig gondoltam, hogy van valami gyanús abban, ha egy londoni ide akar költözni. És

ő vezetett akkor, amikor egy fiú meghalt! Most visszakapta. Lefogadom, hogy drogokból kereste a pénzét.

- Fogd be a szádat, te ostoba liba, semmit nem tudsz arról a nőről! - kiáltott rá Ted. Felugrott az asztaltól, kirohant a fürdőszobába, és hevesen hányt.

A következő néhány napban, miközben arra várt, hogy az egész történet végre eljusson hozzá, annyira zaklatott volt, hogy azt tervezgette, kimegy valami távoli helyre az autójával, és a kipufogógázzal megöli magát. Nem törődött vele, mi lesz Peggie-vel, még csak az sem érdekelte, ha az egész világ megtudja, hogy viszonya volt Jackie-vel. Ha nem lehet az övé, akkor nem akar élni.

De győzött a józan ész. Tudta, hogy Robert és Joan sosem értenék meg, hogy öngyilkos lett, és anyjukat egyedül hagyta. Noha úgy gondolta, el kell mennie a rendőrségre, és beszélnie kell a Jackie-vel való kapcsolatáról, ha ezzel bármilyen módon segítheti a nyomozást, de ha Peggie megtudná, még kiállhatatlanabb lenne.

Csak azért volt képes ennyi ideig mellette maradni és ápolni, mert minden héten volt néhány boldog órája Jackie-vel. Most gyásztól sújtva és e pihenő időszakok nélkül kell tovább élnie. Tudta, hogy emellett nem lenne képes megbirkózni azzal, hogy Peggie egész nap Jackie-vel kapcsolatban dühöng és szónokol. Pedig ezt tenné, mert ha rést látott bárkinek a páncélján, akkor mindennél jobban szeretett kést csúsztatni bele. Ted tudta, hogy nem hagyná szó nélkül, és rátámadna. Nem hozhatta magát ilyen helyzetbe.

Abból, amit akkoriban hallott, egyébként is kézenfekvő volt, hogy Laura ölte meg Jackie-t. Sosem találkozott vele, és mindössze másodkézből származó információkat tudott volna adni a rendőrségnek Laura és Jackie kapcsolatáról. Belle és Charles mindent tudtak róla, így meghagyta nekik a feladatot, hogy beszéljenek.

- Szóval ezért - mondta Ted, és vállat vont, amikor befejezte a történetet. - Gondolom, hogy gyávának tűnök ettől, de akkoriban úgy éreztem, mindenkinek ez a legjobb megoldás. Emellett a saját gyászom valószínűleg annyira elvakított, hogy meg sem fordult a fejemben, hogy Laura ártatlan lehet.
- Bizonyára figyelemmel kísérte a tárgyalást.
- Igen, minden beszámolót elolvastam az újságokban, és néztem a híreket.
- Mondott valaki valaha bármit, amiről tudta, hogy nem igaz?
- Igen, felhozták azt a témát, hogy Laura sok pénzzel tartozott Jackie-nek. Azt hiszem, Jackie férje, Roger vetette fel. Erről biztosan tudom, hogy nem igaz. Jackie Laurának adta a bolt kezdőtőkéjét. Ajándék volt.
- Igazán? - kiáltott fel Stuart. - Teljesen biztos ebben?
- Tökéletesen. Jackie-vel voltam aznap este, amikor megírta a csekket. Valójában én adtam postára a levelet Laurának, amikor hazafelé mentem. Azt mondta, elment megnézni Laurával a boltot a Morningside-on, és egy ebédnél kiszámolták, mire lesz szüksége: bérleti díjra, ügyvédi díjakra, állványokra, berendezésre és néhány hirdetésre, amellyel becsalogatják a nőket, hogy behozzák a ruháikat. Laura kölcsönt akart fölvenni a bankból, de Jackie eléggé

félt, hogy nagyobbak lennének a törlesztő részletek, mint amit egy efféle üzlet elvisel. Szó szerint ezt mondta: „A fene egye meg, neki adom. Végül is azok után, amiken keresztülment, megérdemli.”

- Biztos benne, hogy később nem kérte vissza?
- Úgy ismerte Jackie-t, mint aki nem tart be egy megállapodást?
- Nem, nem úgy - mosolygott Stuart. - De mondja, Ted, hogyan érzett akkor, amikor Laura azt állította, hogy Jackie-nek több szeretője is volt, és túl sokat ivott?

Ted nem válaszolt egy ideig, csak ült, és ölében tartott kezét nézte.

- Bántott a dolog - mondta végül. - De nem hibáztathatom érte, mert az igazat mondta, Stuart! Lehet, hogy én voltam az a férfi, akit szeretett, de időről időre voltak más futó kalandjai is, és igen, sokat is ivott. De ezért magamat hibáztatom, tudja, Peggie egyre követelőzőbbé vált, és nem lehettem sokat Jackie-vel, aki így magányos volt. Azt hiszem, kezdte elveszíteni a hitét abban, hogy egy napon szabad leszek, és együtt leszünk.
- Ismer valakit közülük?
- Volt két helybeli férfi. Nem ismerem őket, csak annyit tudok, amennyit hallottam róluk. A többiek csak egyéjszakás kalandok voltak, olyan férfiak, akik Jackie vendégei voltak, aztán elmentek.
- És a helybeliek? - Stuart úgy érezte, mintha kínvallatást végezne, és azt kívánta, bár ne kellene ezt tennie.
- Mindketten családos emberek. Nem is volt igazán viszonyuk, csak rövid közjátékok. Nem tudom megadni a nevüket, Jackie sosem mondta el. Nem hiszem, hogy gyanúsítottak lehetnének, Jackie sosem okozott volna nekik semmi kellemetlenséget, bevallotta nekem, hogy csak a szex volt.
- Maga figyelemre méltón őszinte ember - mondta Stuart tisztelettel. - És mi vette rá, hogy beleegyezzen, hogy beszél ma velem?
- Gloria mindig tudott Jackie-ről és rólam. Laurát is ismerte, és sosem hitte el, hogy bűnös. Emellett bűntudata is volt, hogy nem ment el a rendőrségre, és nem mondta el, amit tudott. Ez főleg az irántam érzett lojalitásából fakadt, mert hosszú évekig barátok voltunk. De ő azt is tudta, ki a másik két helyi férfi barát, és tudta, hogy bajban lenne, ha kitudódna. - Ted néhány másodpercre elhallgatott, és felhúzta a szemöldökét, mintha valami aggasztaná. - Szegény Gloria - mondta egy kis idő után. - Ő rosszabb helyzetben volt, mint én, neki a gyerekei jólétére és a megélhetésére is gondolni kellett. Mardosta a lelkét, és gyakran beszélgettünk róla egy ital mellett. De az rázott fel mindent, amikor maga megjelent, és beszélt vele a kocsmában. Tudtam, ki maga, abban a pillanatban, amikor Glória megmondta a nevét. Minden eszembe jutott, amit Jackie magáról mondott! Rádöbbentem, hogyha maga képes hinni Laura ártatlanságában azok után, hogy olyan mélyen megbántotta, akkor talán nekem is őszintének kell lennem az üggyel kapcsolatban. Azt hiszem, arra is gondoltam, hogy ideje igazi férfivá válni, színt vallani és beismerni, hogy szerettem Jackie-t!

Stuart csöndben volt egy kicsit. Némileg bosszantotta, hogyha Ted és Gloria elég bátrak lettek volna ahhoz, hogy elmenjenek a rendőrségre a gyilkosságot követően, és elmondják, amit tudnak, akkor a Jackie gyilkosa utáni nyomozás alaposabb lehetett volna. De most jelentkeztek, és ehhez is kellett némi bátorság.

- Elég bátor lesz ahhoz, hogy tanúskodjon, ha Laura fellebbez? - kérdezte Stuart puhatolózva.
- Mit mondhatnék, ami segítene rajta?
- Hát, vannak azok a levelek, amelyeket Laura Olaszországból írt, amelyekről mesélt nekem. Az eredeti esküdtszékkel elhitették, hogy Laura indítéka Jackie megölésére az volt, hogy bosszút álljon Barney haláláért. A levelek ezt cáfolhatják. Emellett vallomást tehet arról is, hogy a bolthoz adott pénz ajándék volt.
- Van még valami, ami sosem derült ki a tárgyaláson.
- Mi volt az?
- Jackie Laurának akarta ajándékozni a Brodie farmot. Tudom, mert a dokumentum meg volt írva, és én írtam alá mint tanú.

14

Stuart gondolatai sebesen kergették egymást, miközben visszament Edinburgh-ba aznap este. Ted határozottan állította, hogy látta Jackie aláírását egy ajándékozási szerződésen, csupán egy hónappal a halála előtt.

Ted elmondta, előtte több mint egy évig arról beszéltek Jackie-vel, hogy Ted elhagyja Peggie-t, és összebútoroznak. Tudták, hogy valószínűleg nem maradhatnak a Brodie farmon, mert rosszindulatú pletykák tárgyává válnának, tehát a Határvidékre vagy a Felföldre akartak költözni.

Jackie-nek nem tetszett az ötlet, hogy a Brodie farmot eladja egy idegennek, aki sosem szeretné úgy, mint ő, és nem becsülné meg a belefektetett kemény munkát sem. Laurának akarta adni, mert ő szeretné és értékelné, és még elég fiatal és energikus ahhoz, hogy igazán belevágjon az üzletbe. Ted hozzátette, hogy szerinte Jackie amiatt is aggódott, hogy Barney sírja el lesz hanyagolva, ha ő elmegy innen. Laura mindig ápolta a sírt, amikor átjött Fife-ba, de sokat kellett utaznia, és ha Jackie nem lesz itt, további ösztönzést jelentve az utazáshoz, akkor Laura esetleg nem jön többet.

Stuart valójában nem lepődött meg azon, hogy Jackie ilyen elképesztően nagylelkű volt. Emlékezett rá, hogy egyszer gúnyolódott Rogeren, amikor megpróbálta erőszakkal arra kényszeríteni, hogy végrendeletet írjon.

„Mi örömet lelnék abban, ha elajándékoznék valamit, és nem lennék ott, hogy lássam, milyen hatása van az ajándéknak? - mondta Rogernek. - Vagy el fogok költeni mindent, az utolsó pennyig, vagy mindent ajándékba adok azoknak, akiket szeretek, jóval azelőtt, hogy elpatkolnék. Látni akarom a hálájukat, és azt akarom, hogy a lábamat csókolgassák."

Természetesen nem sokan engedhetik meg maguknak, hogy elajándékozzanak egy olyan értékes ingatlant, mint a Brodie farm, különösen akkor, amikor még csak a negyvenes éveik végén járnak, és később még rossz időszakaik lehetnek. De Jackie megtehette. A többi londoni ingatlana és a cellardyke-i nyaraló értéke biztosan meghaladta a másfél milliót, és jó jövedelmet is húzott belőlük.

Ted azt mondta, hogy Jackie nem említette neki az ajándékozási szerződést többé azután, hogy tanúként aláírta. Nem tudta, ez azt jelenti-e, hogy elküldte az ügyvédjének, vagy meggondolta magát, esetleg egyszerűen csak későbbre halasztotta az ötletet, amíg ő és Ted készen nem állnak arra, hogy továbbálljanak, és a Felföldre költözzenek.

Stuart úgy gondolta, nem valószínű, hogy Jackie végére járt az ügynek. Amennyire ismerte őt, abban a pillanatban, amikor minden jogi dolog készen állt, színes szalaggal összekötötte volna az iratokat, és ő maga nyújtotta volna át

Laurának. De fölkérhet egy ügyvédet, hogy utánanézzen a földhivatalban, hogy megtette-e.

De Stuart mégsem tudta elképzelni, hogy Jackie meggondolta volna magát. Nem úgy ismerte őt, mint aki ilyet tesz bármivel kapcsolatban.

Feltételezte, hogy Jackie egyszerűen csak elhalasztotta a dolgot, amíg nem állt készen arra, hogy elmenjen. Jackie-nek lágy szíve volt, és bármennyire is meg akart szökni Teddel, valószínűleg nagyon aggódott amiatt, hogy Ted eltartásra szoruló, mozgáskorlátozott felesége hogyan fog boldogulni a férfi nélkül, és amiatt is, hogy elidegeníti Tedet a gyerekeitől. Stuart úgy gondolta, Jackie nem kezdett volna csomagolni addig, amíg nem lett volna biztos abban, hogy Ted feleségének ápolásával kapcsolatban minden rendben van, és amíg Ted nem magyarázza el a dolgot a gyerekeinek.

Az volt a kérdés, hogy vajon Teden kívül másnak mesélt-e erről az ajándékozási tervről. És mi történt az általa és a tanú által aláírt dokumentummal, ha nem küldte el egy ügyvédnek?

Amikor Stuart hazaért a második emeleti bérelt lakásba, mosolygott, mert az a látvány fogadta, hogy David elaludt a kanapén a tévé előtt. Amikor kivette a két hálószobás lakást, tetszett neki az egyszerűsége, mert azt gondolta, könnyű lesz rendben tartani. Magnóliaszínű falak, bézs szőnyeg, olyanfajta olcsó bútor, amely jól mutat a kirakatban, de sosem lesz kényelmes, és két éven belül tönkremegy.

De ő és David meg sem próbáltak kitakarítani maguk után; az ingeket a székekre terítették, az asztalon szanaszét hevertek a könyvek, a térképek és a jegyzeteik. A padlón legalább egyheti újságpapír volt, a hálószobák és a konyhák pedig még rendetlenebbek voltak. De most ez volt az otthona, és Stuart örült, hogy hazaért a barátjához.

- Ébresztő, te lusta gazfickó - mondta, és megütögette David mellkasát.

David megdörzsölte a szemét.

- Miért kellene fölkelnem? - kérdezte, és ásított egyet.

- Híreim vannak - mondta Stuart, és a kanapé szélére telepedve részletesen beszámolt mindenről, amit Ted mondott neki.

David szeme akkorára kerekedett, mint egy kistányér.

- Miért nem jött elő Jackie ügyvédje ezzel az információval? Ez azt bizonyítja, hogy a két nő között nem volt ellenségeskedés - mondta. - Még ha Jackie végül meggondolta magát, és széttépte vagy elégette a papírt, és így sosem jegyezték be hivatalosan a földhivatalban, az ügyvédje akkor is elvégzett minden kutatást és ilyesmit, mielőtt megírta volna a dokumentumot. Elmondta neked Ted, hogy ki képviselte Jackie-t?

- Nem tudta, de azt mondta, szerinte Edinburgh-ban valaki. Gondolom, Goldsmith ki tudja deríteni. Holnap találkoznunk kell vele - ezzel és Ted többi információjával azt hiszem, már majdnem elegendő alapunk van egy fellebbezéshez.

- Nekem is van valami érdekes hírem - mondta David. Felállt és nyújtózkodott. - Langdonék, akik a Kirk-may-házban szálltak meg a gyilkosság előtti éjszakán, nem reggel indultak el Crailből. Délután egy óra körül indultak.
- Tehát látták, hogy Charles miben sántikál?
- Reggel nem találkoztak vele, csak reggeli közben hallották, hogy Belle-lel beszél. Körülbelül fél tízkor jöttek el a házból, és a kocsibejárón hagyták az autójukat, mert el akartak sétálni a part menti ösvényen Anstrutherbe. A slusszkulcsot a hallban hagyták az asztalon, ha esetleg Belle-nek el kellene állni az autóval. Amikor visszamentek az autóért, Belle nagyon zakla-tottnak tűnt, tehát fogták a kulcsokat, és elmentek. Aznap este Carlisle-ban voltak, és ott hallották, hogy délelőtt megöltek egy nőt Crailben, de fogalmuk sem volt róla, hogy Belle nővéréről van szó, amíg hónapokkal később nem olvastak a tárgyalásról az újságban.
- Akkor a rendőrség nem kereste föl őket?

David megrázta a fejét.

- Nem, nem léptek velük kapcsolatba. Szerintem ez nagy hanyagság volt a részükről.
- Gyanítom, nem kérdezted meg tőlük, milyen autójuk van - mondta Stuart.
- Nem akármiért hívnak Stoyle Szuperzsarunak - vigyorgott David. - Egy fehér Golf volt - még a rendszáma is megvan -, de másfél éve lecserélték egy újabb modellre.
- Te jóságos ég! - kiáltott fel Stuart. - Laura is egy fehér Golfot vezetett! Charles Langdonék autóján is kimehetett Jackie-hez a Brodie farmra - ez megmagyarázná, miért gondolta a szomszéd, hogy Laura félórával korábban érkezett, mint ahogy valójában odaért.
- Gyorsan kapcsolsz - ugratta David. - Ha a rendőrség kikérdezte volna Langdonékat, és szakértőkkel ellenőriztette volna az autót, akkor lehet, hogy Laurát sosem tartóztatták volna le, arról nem is beszélve, hogy nem vádolták volna meg a bűncselekmény elkövetésével.
- És hogy tudtál aludni ezek ismeretében? - kérdezte Stuart.
- Mondhatom, tudtam, hogy egész éjjel ébren tartasz majd, és a részleteken rágódunk - mondta David szárazon. - Tehát nyissunk ki egy üveg piát, és akkor mesélhetsz még Jackie korosodó szeretőjéről.

- Végül rájöttem, miért szeretett bele Jackie - mondta Stuart sokkal később, amikor kinyitotta a második palack bort. - Tednek szüksége volt rá. Ezt Roger mellett sosem élte át. Oké, Roger szerette, ő indította el az ingatlanokkal kapcsolatos üzletben, de nem volt ilyen lelki társ, az 6 szerelmük nem volt ilyen határtalan. Roger fellengzős volt, és a legtöbbször kíméletlenül átgázolt Jackie-n. Soha nem fogta fel, mennyire vágyott Jackie egy gyerekre, még csak arra sem ébredt rá, hogy milyen figyelemre méltó ember a felesége. Ted viszont igen. Ereztem a gyásza mélységét, láttam, milyen reménytelennek érzi az életét most, hogy Jackie már nem él. Jobbat érdemel egy ilyen házsártos feleségnél.

- Vele fog maradni? - kérdezte David.
- Majd kiderül. Mielőtt eljöttem, azt mondta, egyenesen haza akar menni, és beszélni akar vele Jackie-ről. Ha cinikus lennék, azt mondanám, azért, mert tudja, hogy a felesége mindenképpen megtudja majd, ha fellebbezünk. De azt hiszem, igazán szeretné világgá kürtölni a Jackie iránt érzett szerelmét.
- Ez már egy kicsit késő!
- Az volt a benyomásom, tudja, hogy évekkel ezelőtt meg kellett volna tennie, és ha megtette volna, és közben gondoskodott volna Peggie megfelelő ápolásáról, akkor az asszony jobban tisztelte volna. De számára a dolgok már nem fordulhatnak rosszabbra, és ha leülepedik a por, Peggie talán rájön majd, milyen jó ember Ted, és megpróbál megjavulni.

Barátságos csöndben ültek egy ideig. Davidnek eszébe jutott, milyen sok éjszakát töltöttek így együtt Kolumbiában, amikor mindketten a gondolataikba merültek, és nem volt szükség beszélgetésre. David most már a végére akart járni ennek a nyomozásnak; szerinte több mint elegendő bizonyítékuk volt arra, hogy Laura elítélése ingatag alapokra épült, és a rendőrség dolga volt, hogy új nyomozást kezdjen, és megtalálja a valódi gyilkost. El akart menni vitorlázni Juliával, Abivel és Williammel, és félre akarta tenni ezeket az embereket, akiket nem ismert igazán, és akik semmit sem jelentettek számára.

De Stuart jelentett valamit, és aggasztotta, hogy barátja olyan megszállottan foglalkozik a nyomozás szereplőivel, hogy letért a saját útjáról.

- Mihez kezdesz majd, ha ez véget ér? - kérdezte.
- Nem tudom. - Stuart felhúzta a szemöldökét. - Azt hiszem, beszállok valami projektbe, és ugyanazt csinálom majd, amit mindig is csináltam.
- És Laura? Benne lesz az életedben?

Úgy tűnt, Stuart felháborodott.

- Miféle kérdés ez?
- Olyan, amit föl kell tenned magadnak, haver - mondta David könnyedén.

Laura a cellája ablakánál állt, és nézte, ahogy a nap lemegy a dombok mögött. Égett a vágytól, hogy ott lehessen, hogy egy dombtetőn álljon, fújja a haját a szél, és a tökéletes csöndben a végtelenbe lásson.

A börtönszárny szokásos hangzavara hallatszott: nők kiabáltak át egymásnak az ablakokon keresztül, valakin kitört a hisztéria, és a cellája ajtaját rugdosta, és különböző állomásokra tekert rádiók zsongását lehetett hallani.

A többi nővel gyakran beszélgettek arról, hogy mi hiányzik legjobban a korábbi életükből. Nem mindig a nyilvánvaló dolgok - a gyerekeik, a férjük vagy a barátaik, ami érthető volt-, hanem a hétköznapibbak, mint egy kedvenc étel, a kutya sétáltatása vagy egy pezsgőfürdőzés.

Laurának mindig a csönd hiányzott, és ez annyira bi-zarrnak tűnt, amikor szinte egész életében forgalmas, zajos helyeken élt, és még csak észre sem vette. Mégis meg tudta jelölni azt a pillanatot, amikor először elkezdte értékelni a csöndet, és rájött, hogy remek gyógyító tulajdonságai vannak.

1982 júniusában történt, egy évvel Barney halála után, amikor Olaszországban, egy kis szállodában dolgozott, amely Carlo és Janet Ferratti tulajdonában állt.

Frank és Lena akkor ismerkedtek meg Carlóval, amikor a férfi pincérként dolgozott egy Muswell Hill-i étteremben. Lena mutatta be őt Janetnek, egyik legközelebbi barátnőjének. Végül összeházasodtak, és Carlo hazavitte magával Janetet Olaszországba, ahol saját szállodát nyitottak Sorrentóban. De gyakran visszajöttek Angliába, meglátogatni Janet családját, Lenát és Frankét. Lena az egyik tavaszi látogatásuk alkalmával kérdezte meg tőlük, hogy adnának-e munkát Laurának a nyárra.

Laura az előző évben csaknem belepusztult Barney halálába. A döbbenet, önvád és rettenetes gyász első néhány hónapja után leengedett, és egy zombiszerü állapotba került. Nem evett, nem aludt, és senkivel sem kommunikált. Néhányszor a rendőrség szedte össze őt, amikor az éjszaka közepén Edinburgh utcáin kószált. Kétszer még a pszichiátriára is bevitték, mert attól tartottak, öngyilkos lesz.

Abban az évben ősszel Lena és Frank fölutaztak Skóciába meglátogatni a lányaikat, és Jackie sugalmazására meglátogatták Laurát is. Lena sokkal később azt mondta, hogy megrémült Laura látványától: a súlya 40 kg körül volt, a haja hullott, és volt néhány kezeletlen furunkulus a nyakán. De még figyelmeztetőbbnek találta, hogy Laura szüntelenül a lakását takarította, és a rengeteg sikálástól és súrolástól lejött a bőr a kezéről. Lena úgy érezte, ha nem lép közbe, akkor Laura végül elmegyógyintézetbe kerül.

Ő és Frank úgy döntöttek, hogy hazaviszik magukkal Laurát Londonba. Felhívták Laura lakásának tulajdonosát, és elmondták neki, hogy Laura kiköltözik a lakásból. Charlesra és Belle-re bízták, hogy pakolják össze azokat a holmikat, amelyekre szerintük Laurának szüksége lehet a jövőben, s vigyék haza, és tegyék el neki.

Laura ebből az időszakból nagyon kevés dologra emlékezett. Emlékezett rá, hogy időnként úgy érezte, félrevezették azzal kapcsolatban, ahogyan a Duke Avenue-ra, Jackie régi hálószobájába került, de csak sokkal később értette meg, mennyire megzavarodott, amikor a Lena orvosától kapott gyógyszer hatni kezdett.

Lena gondoskodásának hála, a következő januárra, hét hónappal Barney halála után Laura egészsége rendbe jött, és úgy érezte, munkát kell vállalnia.

Lehetetlen volt visszatérnie a promóciókhoz vagy akár egy bolti munkához, mert nem tudott volna megbirkózni azzal, hogy emberekkel kell beszélgetnie, így irodatakarítást vállalt. Ez nagyon kedvére való volt, mert egyedül dolgozott a kora reggeli órákban, majd esténként megint, a nap többi részét pedig olvasással és alvással töltötte. Egyfajta furcsa iróniát érzett abban, hogy azzal foglalkozik, amit valaha anyja csinált, de mégsem érezte semmilyen szempontból sem lealacso-nyítónak, valójában örült neki, mert ettől kevésbé érezte élősködőnek magát.

Lena májusban javasolta, hogy menjen Olaszországba dolgozni. Laura sehova sem akart menni, de beleegyezett, mert tudta, hogy Lena jót akar a munka elintézésével. Emellett úgy érezte, félő, hogy esetleg visszaél Lena vendégszeretetével. Rettenetesen félt a Nápolyba vezető repülőúton. Attól tartott, talán összeroppan, ha Lena nincs a közelében, hogy támogassa őt.

Janet a repülőtéren várta. Bájos arcú, őszülő, testes, középkorú nő volt, Lenához hasonló, gyakorlatias gondolkodásmóddal. Miközben a Nápolyi-öbölben Sorrento felé haladtak, Janet elmagyarázta, hogy a munka elég egyszerű. A szobák kitakarítása és az ágyneműcsere lesz a dolga, és szükség esetén segíteni kell Carlónak a konyhában.

A Via Santo Paolón lévő Vincenzo's egy XVI. századi épületben működött. Kellemes kis szálloda volt, csupán tizenkét szobával, és a vendégek lent, a földszinti étteremben fogyasztották el a reggelijüket. Laura egy apró, egyszerűen berendezett szobát kapott a harmadik emeleten. Az ablakból éppen a tengerre látott a háztetők fölött. Janet azt mondta, menjen, és fedezze föl a várost, miután kipakolta a bőröndjét.

Laura úgy érezte, ki kell mozdulnia, de nem akart. Nagy volt a forróság, és úgy tűnt, mintha a szálloda körüli keskeny, macskaköves utcák magas, régi épületei két oldalról szinte ránehezednének. Nem szerette az utcán terjengő idegen illatokat és azt sem, hogy nem értette, mit beszélnek körülötte. A turisták seregeit szintén nem szerette, akik látszólag mind vele szemben mentek, folyamatosan lökdösték, és a könyökükkel taszigálták.

De rákényszerítette magát, hogy továbbmenjen, leszegett fejjel, nem nézve senkinek a szemébe. Aztán hirtelen kilépett az épületek árnyékából, egy nagyon meredek mellékutca tetején találta magát, és váratlanul ott volt alatta a tenger és egy szép kis kikötő. Önkéntelenül elmosolyodott, és a szürke felhő, amely oly hosszú ideje beburkolta, mintha egy kicsit fölemelkedett volna.

A szállodai munka elég fárasztó volt. Már hét órakor ébren volt, és reggelit szolgált fel, aztán kitakarította a vendégek szobáit és fürdőszobáit. Nagyon rendetlen emberek voltak, a ruháikat a padlón hagyták, minden felületet piperecikkekkel borítottak, nedves törülközőiket pedig az ágyra dobták. De Laura elégedettséget talált abban, hogy ismét széppé tette a szobáikat, és tudta, hogy Janetet lenyűgözi a munkája. Az egész délutánja szabad volt este hatig, és ilyenkor ment fölfedezni a várost. Mindennap másfelé ment, míg a szép kisváros éppolyan ismerős lett, mint Edinburgh.

A kikötő volt a kedvenc helye. A jobb oldalán lévő strand nem volt túl különleges, csak egy kiépített part a sziklák alatt, mindig tömve napozókkal és zajongó gyerekekkel. Laura elkerülte ezt a részt, mert félt, hogy olyan fiúkat látna, akik Barneyra emlékeztetnék. De ülhetett egy pádon a napsütésben, jó messze a strandtól, és figyelhette a vízen föl-alá járó hajókat vagy a Capri szigetéről visszatérő kompot.

Egy-két hét elteltével észrevette, hogy távol akar lenni az emberektől, és csöndre vágyik. Azt tapasztalta, hogy csupán néhány óra tökéletes csönd délutánonként megnyugtatja. Az egyik kedvenc útvonala a Via Califano volt. Ez az utca a sziklák mentén vezetett ki a városból. Itt már nem voltak üzletek, csak egy magányos szálloda és néhány álmos kis bár, tengerre néző terasz-szál, ahol ücsörögghetett egy csésze kávé vagy egy pohár bor mellett, és élvezhette a kilátást.

Az egyik ilyen helyen merte végiggondolni, hogy mit tett aznap, amikor Barney meghalt.

Egy egész éven keresztül nem engedte meg magának, hogy erre gondoljon. Barney mindig élénk, felvillanó képekben jutott eszébe. Olyan volt, mintha gondolatban egy vetítést látott volna, de a képek nem időrendben követték egymást. Megpillantotta Barneyt az első iskolai egyenruhájában, aztán az etetőszékében ülve vagy kézzel-lábbal kalimpálva, miközben tisztába tette. Aztán hirtelen olyannak látta, amilyen közvetlenül azelőtt volt, hogy a halál elragadta tőle, egy magas, nyurga tizenegy évesnek, aki labdát rúg a parkban. A nadrágja mindig lecsúszott keskeny csípőjéről, a cipőfűzője pedig állandóan kioldódott. Amikor mosolygott, összeráncolódott az orra. Kissé ferdén álló első fogait Laura később szabályoztatni akarta.

Néha átkozta ezeket a képeket, mert újra meg újra elöntötte a gyász; időnként viszont megvigasztalódott tőlük. De azt az emléket kizárta, hogy mit tett akkor, amikor meghallotta Barney halálhírét, mert attól félt, hogyha ezzel szembenéz, abba belepusztul.

A kis kerthelyiség éppen olyan volt, mint amilyeneket azóta oly gyakran látott üdülési prospektusokban. A bár ajtaja fölé egy zöld-fehér napellenzőt tettek, a meszelt falon élénk rózsaszín bougainvillea zuhogott le, a kis, kerek asztalokat citromsárga térítők borították. Fekete vaskorlát akadályozta, hogy az emberek fejjel előre a tengerbe zuhanjanak a szikláról - és még ezt is élénkvörös hibiszkusz díszítette.

Ez a látvány annyira eltért Edinburgh szürkeségétől, hogy Laura lehetetlennek gondolta, hogy gondolatai visszaugorjanak a városba. De hirtelen Edinburgh-ban találta magát, és nem tudta megakadályozni, hogy újraélje azt az egy évvel korábbi szombat délutánt.

Korábban már találkozott néhányszor Howie-val, egy magas, szőke, izmos ausztrál férfival, de egy pimasz fráternek gondolta, aki azt hitte magáról, hogy jóképűsége és barnasága miatt Isten ajándéka a nők számára. Nem tudott igazán beszélgetni, még csak humorérzéke sem volt. Laura egyszer azt mondta egy nőnek, hogy szerinte fürdőruhareklámként, egy kirakatba kiállítva lehetne a legjobban használni őt.

De ezen a hétvégén Laura nagyon fel volt dobva. Előző nap 900 fontot fizetett be a bakszámlájára, egy újabb filmje állt terjesztésre készen, és Barney elment

Jackie-hez vasárnapig. Amikor szombat reggel fölébredt, úgy döntött, szórakozni fog egy kicsit.

Először a fodrászához ugrott be. Haját feketére festették, és laza tincsekbe göndörítették, szenzációsan nézett ki. Aznap akkor ivott először, amikor feszes fehér farmerba és szűk, piros-fehér, pántos felsőbe bújt, amely megmutatta dekoltázsát. Ezután az Újvárosba, a Rose Street egyik kocsmájába ment.

Néhány további ital és a mosdóban egy csík kokain után mindenre készen állt. Ekkor látta meg Howie-t.

A férfi most is, mint mindig, feltűrte halványkék vászoninge ujját, megmutatva barnára sült, izmos karját. A pultnál pózolt, egyik kezével egy korsó sört ölelgetve, a másikat a farmerja zsebében tartva. Testtartása ezt üzente: „Nézzetek rám, igazi szép fiú vagyok, epekedjetek csak, ti vézna, sápadt skótok."

A kocsma zsúfolt volt. Főleg férfiak voltak, akik vagy arra vártak, hogy a nőjük végezzen a vásárlással, vagy a szokásos vesztesek voltak, akik egész hétvégén a pultot támasztották. Laura egyenesen Howie-hoz sétált, és csábítón rámosolygott.

- Ha ügyes vagy, ma este a tiéd lehetek - mondta.

Magas sarkú cipőjében majdnem olyan magas volt, mint Howie. A férfi pimasz tekintettel mérte végig.

- Lehet, hogy nem vágyom rád - mondta.

- Ó, tudom, hogy igen - mondta Laura, parázsló pillantással. - De nincs türelmem itt ácsorogni és arra várni, hogy megtedd az első lépést.

Mivel néhány másik férfi hallotta ezt a beszélgetést, és leesett álluk világosan elárulta, hogy szerintük csak egy őrült vagy egy meleg utasítaná el Laurát, Howie hozott neki egy italt.

Laura nem törődött vele, hogy Howie olyan gyatra beszélgetőtárs. A kocsma egyébként is zajos volt, a zenegép a *You Drive Me Crazyt* játszotta Shakin' Stevenstől, és Laura bezsongott a kokaintól. Howie hozott neki egy második italt, és úgy tűnt, szórakoztatja és izgatja Laura közvetlensége, de önteltsége még mindig látszott. Laura arra gondolt, hogy hazaviszi, elszórakoztatja, majd teljesen lehervasztja azzal, hogy azt mondja neki, kopjon le, amikor végzett vele.

Bejött Howie néhány ausztrál ismerőse, és elég nyilvánvalóvá tették, hogy tetszik nekik Laura. Ennek hallatán Howie közelebb húzódott Laurához. Az egyik ausztrál a Roxy Music *Jealous Guy* című dalát indította el a zenegépen, és azzal ugratták Howie-t, hogy ő az a féltékeny pasas, akiről a dal szól. Laura mindenhatónak érezte magát.

Délután fél három körül jöttek el a kocsmából. Ekkor Laura már túl volt öt vagy hat italon. Vettek egy üveg bort, hogy hazavigyék Laura lakásába, és szinte abban a pillanatban, amikor beléptek az ajtón, Howie rávetette magát. Letépte róla a ruháit, és a sajátját is ledobálta.

Laurának valószínűleg ez volt a legforróbb, legerotikusabb szexuális élménye, és az a tény, hogy alig ismerte Howie-t, és emberileg nem is nagyon kedvelte, látszólag még izgalmasabbá tette az egészet. Emellett Howie állóképessége elképesztő volt; a Laura által ismert összes pozícióban szexeltek, és néhány ismeretlen pózban is - a padlón, a falnak támaszkodva és az ágyon is. Úgy bánt Laurával, mint egy kurvával, és folyamatosan nagyon durva dolgokat mondott, de Laura any-nyira részeg volt, hogy egy szexfilm főszereplőjének érezte magát, és imádta a dolgot.

Mindketten kétszer mentek el. Laura éppen Howie előtt térdelt, és a szájával kényeztette a férfit, amikor megszólalt a telefon. Hagyta csengeni, de Howie rámordult, hogy vegye fel, mert lehervad tőle.

Belle hívta. Sírt a telefonban.

- Azonnal át kell jönnöd - zokogta. - Valami szörnyűség történt.

Laura gyomra felfordult. Belle csak néhány hónappal ezelőtt költözött fel Skóciába, és úgy tűnt, az elmúlt néhány évben tartózkodóvá és hűvössé vált, amióta nem találkoztak. Még sosem hívta fel Laurát, és számára ez a hívás azt jelentette, hogy valódi vészhelyzet van.

- Mi történt? - kérdezte.

Egy férfihangot hallott a háttérben, amely olyan volt, mintha szinte dulakodna Belle-lel, megakadályozva, hogy többet mondjon. Laura csak annyit hallott tisztán, hogy „ne telefonon”, majd hirtelen megszakadt a vonal.

Amilyen részeg volt, a hatodik érzéke súgta meg, hogy a hívás Barneyval kapcsolatos.

- Mi történt? - kérdezte Howie, mert Laura a padlóra rogyott a telefon mellett.

- Azt hiszem, valami történt Barneyval - mondta Laura elakadó lélegzettel.

- Ki a fasz az a Barney? - kérdezte Howie. Agresszív hangsúlya és az, ahogyan anyaszült meztelenül fölötte állt, hirtelen ráébresztette Laurát a jelenet közönségességére.

- A fiam - csattant fel. - És vegyél magadra valamit!

Ezután kirohant megkeresni a telefonkönyvet, és remegő ujjakkal tárcsázta a Kirkmay-ház számát. A telefon hosszan kicsengett. Miközben arra várt, hogy valaki fölvegye, a szíve veszélyes tempóban száguldott. Éppen magára kapott egy ágytakarót, amikor egy férfi végül fölvette a telefont.

- Néhány perccel ezelőtt telefonált Belle. Kérem, mondja el, mi történt. Laura Brannigan vagyok, a fiammal történt valami?

Egy-két másodpercig csönd volt, mintha a férfi azon gondolkozna, mit mondjon el neki. Majd ezt hallotta:

- Autóbaleset történt. A rendőrség telefonált, hogy szóljanak Belle-nek, hogy a nővérét kórházba vitték Kirkcaldybe - felelte a férfi.

- De mi van Barneyval? - kérdezte Laura kétségbeesetten. - Ő is Jackie-vel volt?

A férfi tétovázása elég volt.

- Meghalt, igaz? - kiáltotta Laura. A szoba forgott körülötte, és a telefonkagylóba kapaszkodott, mintha ezzel megállítaná. - Csak árulja el! Nem tudom, ki maga, de az ég szerelmére, mondja meg az igazat!

- John vagyok, és itt szálltam meg - hallotta a választ. - Nem lenne szabad ilyen rettenetes híreket kapnia telefonon egy idegentől, de el kell mondanom önnek. Igen, meghalt, Laura. Elmondhatatlanul sajnálom.

Laura letette a telefont. Az ágytakarót szorongatva a padlóra roskadt.

- Meghalt, Howie - mondta elfúló hangon. - Az én kisfiam meghalt.

- A rohadt életbe! - kiáltott fel Howie. Laura fölnézett. Látta, hogy a férfi rá sem pillantva gombolkozik.

- Csak ennyit tudsz mondani? - kérdezte.

Laura megérezte, hogy mindkettőjükből a szex és izzadság áporodott szaga árad. Egész délután a legintimebb közelségben voltak, de a férfi mégsem lépett oda hozzá, hogy megölelje és vigasztalja.

- Te szemétláda! - kiáltott fel.

- Mi van? - mondta Howie. Laura ebben a pillanatban vette észre, hogy a szeme olyan hideg és üres, mint egy döglött halé. - A pokolba, nem akartam semmi súlyosat. Csak egy kis szórakozás volt.

- Kifelé! - kiáltott rá Laura. Meglátta maga mellett Howie egyik cipőjét, és hozzávágta. - Csak azt remélem, hogy egy napon kapsz egy ilyen telefonhívást, és rájössz majd, milyen érzés.

Howie összeszedte a cipőjét, és egyetlen további szó nélkül megfordult és kisétált.

- *Vuole qualcosa da here, signorina?* Laurát a fiatal pincér riasztotta fel, amikor megkérdezte tőle, kér-e inni - nem hallotta, hogy a háta mögé ért. Remélte, hogy napszemüvege elrejti a könnyeit.

- *Vino rosso, perfavore* - monda akadozva.

A pincér nagyon gyorsan visszatért a vörösborral, letette az asztalra, és olyan sebesen távozott, mintha azt a sebességet rekonstruálná, amivel Howie lépett le aznap. Laura most azon tűnődött, felfogta-e egyáltalán az a féreg, mi történt. Talán az volt a legjobb, hogy lassú felfogásúnak gondolta, és nem teljesen részvétlennek.

Mégis, aznap délután helyzete realitásának meglátása olyan volt, mintha talált volna egy jelzőtáblát, ezzel a szöveggel: *Ennél mélyebbre már nem süllyedhetsz.*

Elment egy szórakozóhelyre, hogy keressen egy férfit. Szégyentelenül rávetette magát az ital és a kokó hatása alatt, és szórakozás gyanánt boldogan hagyta magát egész délután kefélni. Valójában a saját siralmas szexfilmjei egyik szereplőjévé vált, kivéve, hogy ő már nem szexi tizennyolc éves volt, hanem egy harminchét éves anya. Miközben egyetlen fia meghalt egy autóbalesetben, ő elnyúlt a saját ágyán, levegőbe emelt lábakkal, és hagyta, hogy egy értéktelen szemétláda azt tegye vele, amihez kedve támad.

Egész úton sírt, amíg Fife-ba autózott, mert az a tudat gyötörte, hogy a saját maga által választott életmód vette el tőle Barneyt. Gondolataiban Barney képei futottak át. A babakocsijában ülő dundi, mosolygós kisbaba, az első botladozó lépések, az első triciklijén ülő Barney képe és a vicces kis tánc, amit akkor járt, ha Laura valami zenét tett föl. Soha többé nem fogja reggel fölébreszteni, hogy lássa, amint egy csésze teát fog a kezében, amelyet ő készített neki. Soha többé nem fog odarohanni hozzá, amikor hazaér. Soha nem simogathatja meg a hátát, nem kívánhat neki jó éjszakát, nem hallhatja a nevetését, és nem törölheti le a könnyeit. Soha nem fogja látni felnőtt férfiként.

Szerette őt, de ahhoz nem eléggé, hogy őt tegye az első helyre.

A temetés előtti tíz nap már elhomályosult; csak fizikai fájdalma és önutálata maradt meg tisztán az emlékeiben. Emlékezett rá, hogy Belle azt mondta, nem maradhat a Kirkmay-házban, mert telt ház van, és így a Brodie farm egyik vendégszobájában szállt meg. Még mindig rejtély volt számára, hogy mivel teltek a napjai. Bizonyára a temetéssel kapcsolatos dolgokat intézte, és visszament az edinburgh-i lakásba, hogy ruhákat hozzon magának, de ebből semmire sem emlékezett. Az egyetlen kristálytiszta kép az volt, ahogyan Barney feküdt a ravatalon.

Az arcán csak kisebb vágások és karcolások voltak. Laurának azt mondták, az okozta a halálát, hogy beütötte a feje hátsó részét egy kőbe vagy egy sziklába. Eltekintve attól, hogy nagyon sápadt volt, a bőre pedig nagyon hideg, nagyjából úgy nézett ki, mintha aludna. Laura gyöngéden végigrajzolta Barney telt ajkait az ujjával, hátrasimította sötét haját a homlokából, és megtört szívvel zokogott, mert Barney szeme többé sosem nyílik fel, és sosem látja újra széles mosolyát.

Csak egyszer látogatta meg Jackie-t a kórházban, és már nem emlékezett rá, hogy ő döntött-e így, vagy Jackie nem akart találkozni vele. De tudta, hogy ezen a látogatáson csupán néhány szót váltottak. Jackie az ágyában feküdt, arca olyan fehér volt, mint a párnahuzat, kivéve egy élénk színű sebhelyet a homlokán, és Laura leült mellé, és megfogta a kezét. Laura szerint nem volt szükség szavakra. Tudta, hogy Jackie éppen annyira szerette Barneyt, mint ő, és sosem vállalt volna semmi kockázatot úgy, hogy Barney vele volt az autóban. De most már tudta, hogy *kellettek* a szavak, ki kellett volna mondani a gondolatait, és akkor talán megvigasztalhatták volna egymást.

Jackie a temetés előtt két nappal jött ki a kórházból. Törött karja gipszben volt, és mindkét lába be volt kötve. Belle hozta el a kórházból, és hazavitte magához. Fölhívta Laurát, és azt mondta, szerinte az a legjobb, ha nem telefonálgat.

A temetés napján derűs idő volt. A Brodie farm körüli mezőkön hűvös szél táncoltatta és hintáztatta a gabonát. Laura ezt nézte kora reggel az ablakból, és azon tűnődött, hogyan képes még mindig élvezni a környezete szépségét, amikor úgy érzi, mintha kitépték volna a szívét. Tudta, hogy Frank és Lena az előző éjjel érkeztek meg, és azt kívánta, bár ők is itt szálltak volna meg, és Jackie is itt

lenne. Mivel egyedül volt a Brodie farmon, kivéve néhány nyaralót a többi vendégszobában, csak még magányosabbnak és romlottabbnak érezte magát.

A temetési szertartás alatt Lena állt az egyik oldalán, Jackie pedig a másikon, és mindketten fogták a kezét. A felnőtt méretnél kisebb, de gyermekméretnél nagyobb koporsó látványa szintén markánsan emlékeztette arra, hogy nem figyelt Barneyra eléggé ahhoz, hogy észrevegye, milyen magas lett, vagy akár azon álmélkodjon, hogy ha élne, akkor szeptemberben felső tagozatba menne. A szertartás alatt visszaemlékezett arra, hogy amikor ő volt olyan idős, mint Barney, akkor kezdett rájönni, hogy Wilmslow-ként nincs esélye az életben. Azon tűnődött, hogy ha Barneyt nem ragadta volna el tőle a halál olyan fiatalon, akkor anyját figyelve később esetleg rájöhetett volna, mivel foglalkozik, és gyűlölte volna érte.

Tudatában volt, hogy a padokban többtucatnyi ember ül a háta mögött. Néhányat felismert közülük, mint a craili boltosokat és Jackie legközelebbi szomszédjait és barátait, de többnyire idegenek voltak, akik úgy találkoztak Barneyval, hogy ő nem volt vele. Úgy vélte, mindannyian tudták róla, hogy gondatlan anya.

Könnyek peregtek az arcán, amikor elénekelték Barney kedvenc dalát, amely gyerekkorában neki is a kedvence volt. Barney néha énekelte neki az autóban, és Laura magában hallotta a kisfiú tiszta, csengő hangját.

Majd végül az elföldelés gyötrelme következett. Közben csiripeltek a madarak, a faleveleket szellő borzolta, a temető körül buján zöldellt a lágy fű. Még a frissen ásott sírhalmot is elrejtette szem elől a műfű és a tucatnyi koszorú és virágcsokor. Az egész nagyon derűs és tökéletes volt, de ettől még égbekiáltóbb lett, hogy egy ilyen napon egy gyereket kell eltemetni.

Laura aznap reggel font egy százszorszépfüzért, hogy a koporsóra dobja majd. Barney imádott ilyen füzéreket készíteni, és tökéletesnek tűnt, sokkal jobban illett hozzá, mint a bolti virágok. Noha Laura nedves zsebkendőbe csavarta, a virágfüzér fonnyadtnak és szomorúnak tűnt. Megint nem jól választott. Csöndben bocsánatot kért Barneytól, amikor megcsókolta a virágokat, és a sírba dobta.

Ha nem Jackie-ről lett volna szó, akkor elsétált volna a sírtól, és egyenesen visszament volna Edinburgh-ba. De Jackie hirtelen átkarolta, és ott álltak félszegen, kettőjük között a begipszelt karral, és egymás vállán sírtak.

- Nem tudtam őt elkerülni - zokogta Jackie. - Egyenesen belém jött, az autó felborult, Barney pedig kirepült.

Laura tudta, hogy biztosan legalább két órán keresztül megállás nélkül sírt aznap délután Sorrentóban, amikor megvizsgálta annak a rettenetes időszaknak az összes részletét. De még zokogás közben is tudta, hogy csak így tudja elűzni a démonait.

Sosem fogja elfelejteni Barneyt, és sosem fogja megbocsátani magának, hogy nem volt jobb anya, de amint visszasétált a szállodába, könnyebbnek és bizakodóbbnak érezte magát. És tudta, hogy megtette az első lépést a gyógyulás felé.

Laura halványan elmosolyodott, amint visszaemlékezett sorrentói tartózkodása hátralévő részére. A napok múlásával mentálisan kicsit megerősödött, és nemsokára rájött, hogy képes beszélgetni a vendégekkel, Janet -tel és Carlóval, és időnként flörtölni egy pincérrel vagy csapossal.

Még azzal is próbára tette magát, hogy elment a strandra, és gyerekek közelében napozott. Nem fájt. Amint figyelte a csónakokról fejest ugró számtalan sötét hajú és szemű kisfiút, vízcseppektől csillogó kis, barna testük látványa megmelengette a szívét, nem pedig elszomorította.

Eldöntötte, hogy minden szabadnapján elmegy valahova. Volt egy gyomorkavaró buszos utazás, egy sziklafalban kialakított, hajtűkanyarokkal tűzdelt úton. Az a veszély fenyegetett, hogy egyenesen a lenti sziklákra zuhannak, ha a busz kerekei csupán néhány centiméterre letérnek az útról, de végül eljutott a bámulatos Positanóba, ahol a házak egy sziklához tapadtak. Komppal ment át Caprira, ahol keskeny sikátorokban barangolt, és bekukucskált a rozsdásodó kapuk mögötti egzotikus kertekbe. Megnézte Pompeji csodáit, egy nyüzsgő piacot Amalfiban, és kétszer is elment Nápolyba, orrát fintorítva a szegénynegyedek mocska láttán, de mégis elragadtatva a hely vidámságától.

Rengeteg régi templomot látott. Mindegyikbe bement, gyertyát gyújtott, és imádkozott azért, hogy megbocsátást nyerjen, és hogy Jackie belássa, nem ő volt a hibás.

Ismét új személyiséget talált ki magának. Ez alkalommal nem hazugságokkal, hanem azzal, hogy tudatos erőfeszítést tett annak érdekében, hogy rendesebb emberré váljon. Vette a fáradságot, hogy beszélgessen az idősebb vendégekkel, elintézte az ügyeiket, megcsodálta az unokáikról készült fényképeket, és éreztette velük, hogy szívesen látott vendégek. Egyik este még egy nyűgös kétévesre is vigyázott, hogy szülei el tudjanak menni kettesben vacsorázni, és sok dolog elvégzését felajánlotta Janetnek és Carlónak, levéve ezzel némi terhet a vállukról.

Jó érzés volt, hogy őszintén kedvelik. Ekkor látta be, hogy azok az emberek, akikkel a filmjei készítésekor állt kapcsolatban, egyáltalán nem barátok voltak, hanem csak talpnyalók, mert ő intézte el a felvételeket. Végül fodrászhoz ment, levágatta és mézszőkére festette a haját. Arca meglágyult, szeme pedig csillogóbb lett attól, hogy megszabadult régi hosszú, sötét hajától. Emellett leszokott a felnőtt élete legnagyobb részében viselt erős színekről, és krémszínű, fehér és pasztellszínű ruhákat vásárolt. Janet megölelte őt egyik este, és azt mondta, gyönyörű. Laura csak remélte, hogy erőfeszítései a lelkét is széppé varázsolják.

- Gyanítom, hogy még nem fizettem meg teljesen az adósságomat - mormolta magának Laura, amint a nap utolsó sugarai eltűntek a dombok mögött. - Biztosan nem, különben nem kerültem volna ide végül.

*

- Valaki biztosan gondolt arra, hogy megtudja, ki volt Jackie ügyvédje - mondta Stuart ingerülten Patrick Goldsmithnek. - Minden jogi munka, amelyet közvetlenül a halála előtt végzett neki, fontos lehetett az ügy szempontjából.

Kilenc órakor értek oda Daviddel Goldsmith irodájába, és abban a pillanatban találkozni akartak vele, amikor bejött, tudván, hogy később valószínűleg a bíróságon lesz valamelyik ügyfelével. De úgy tűnt, Goldsmith nem érzékeli az idő szorítását, és vajmi kevés izgatottságot mutatott, amint elmondták neki az új fejleményeket.

- Egy másik ügyvédtől azt várnánk, hogy önként ajánljon fel bármi információt, amellyel egy ilyen esetben rendelkezik, de néhány cégnek több ezer ügyfele van, és nem várható el tőlük, hogy minden egyes esetre emlékezzenek, és kapcsolatba hozzák egy gyilkossággal, amelyről vagy hallottak, vagy sem - felelte Goldsmith röviden. - Amennyire én tudom, Mrs. Howell bemutatta a nővére végrendeletét, és az ügyvéd, aki ezt megírta, egyetértett, hogy tudomása szerint nincs ennél újabb végrendelet.

- Azt évekkel ezelőtt írta, amikor Londonban élt -mondta Stuart indulatosan. - Mellesleg Jackie férje azt állítja, hogy a birtokában van egy frissebb végrendelet, de úgy tűnik, hogy ezt sem ellenőrizték. Ugyan már, Patrick! Biztosan volt Jackie-nek egy helyi ügyvédje, miután felköltözött ide. Ki intézte a Brodie farm megvásárlását?

- Nem tudom - ismerte be Goldsmith szánalmasan.

Stuart kinyitotta a száját, hogy rákiabáljon: „Akkor találja meg!”, de David figyelmeztető pillantása leállította.

- Tényleg meg kell őt találnunk - mondta David nyugodtan. - Akkor kiderülhet, hogy Jackie meggondolta magát, és megsemmisítette az okiratot. De az én tapasztalataim szerint az emberek általában megmagyarázzák, miért tesznek ilyet. Tehát ennek az ügyvédnek a vallomása fontos lehet a fellebbezésünkhöz.

- Utána fogok nézni. - Goldsmith tologatni kezdte a papírokat az asztalán, mintha lejárt volna az idejük. - Ezenkívül tanácsot kérek majd a második fehér Golf kérdésében és Mr. Baxter tanúként való jelentkezéséről is. Amint lehet, jelentkezem majd.

Stuart Davidre nézett, és türelmetlenül forgatta a szemét.

- Köszönjük, hogy időt szakított ránk, Patrick - mondta David, és kezet nyújtott. - De emlékeztethetem arra, hogy minden nappal, amit Laura börtönben tölt egy olyan bűncselekményért, amelyet nem követett el, meghal egy kicsit. Az idő számomra és Stuart számára is fogytán van. Ki kell derülnie az igazságnak, mégpedig gyorsan.

- Jól beszéltél, David - mondta Stuart, amint eljöttek az ügyvédtől, és végigsétáltak a Great King Streeten. - Csak remélni tudom, hogy Goldsmith megfogadja, amit mondtál.

- Nemcsak rajta múlik, hanem az egész jogi rendszeren - sóhajtotta David. - Nagyon lassan őröl.

- Akkor talán megpróbálom egy kicsit meggyorsítani a dolgokat - felelte Stuart.

David oldalra nézett, és látta barátja fenyegető arckifejezését.

- Remélem, nem azon gondolkozol, hogy valami esztelenséget művelsz - mondta.

- Ma nem - mondta Stuart. - Találkozom egy régi haverommal, aki a rendőrségnél dolgozik. Rávettem, hogy nézze meg, megbüntették-e Charles Howellt valamiért. Ha van kedved, velem jöhetsz.

- Nem, ezt meghagyom neked - felelte David. - El kell intéznem néhány telefonhívást. Telefonálok a börtönbe, megpróbálom kipréselni a kormányzóból, hogy engedjen be bennünket holnap, meglátogatni Laurát. Tényleg fogytán van az időm. Julia és a gyerekek szombaton érkeznek.

Stuart egy padon ült a Princess Street Gardensben, és újságot olvasott, amíg el nem jött az ideje, hogy délben Gregor Finlayjel találkozzon. A Princess Street tele volt vásárlókkal és turistákkal, és bár még egy hét hátravolt az Edinburgh-i Fesztivál kezdetéig, észrevette, hogy már most is sok utcai mutatványos bukkant fel, aki abban reménykedik, hogy részt vehet a programban.

Goldsmith letörte tegnap érzett lelkesültségét. Most mindössze azt érezte, hogy a düh gombócként gyűlik össze a gyomorszájánál. Biztos volt benne, hogy Charles ölte meg Jackie-t, és ha ösztöneit követné, átmenne Fife-ba, és addig ütné Charlest, amíg be nem vallja.

De valami más is zavarta: David megjegyzése a múlt éjjel arról, hogy Laura vajon része lesz-e a jövőjének.

Talán csak rá gondolt, amióta meghallotta, hogy börtönben ül. De nem igazán gondolta át, mi történik, ha Laura kiszabadul. Természetesen elképzelte, hogy vele együtt ünnepel, de ezen túl igazából semmit sem látott. Most azonban mégis ezen gondolkozott. Rájött, hogy Laurának nem lesz hova hazamennie, nem lesznek barátai, és amennyire Stuart tudta, pénze sem lesz.

Ez kissé ijesztő volt. Nem mondhatja neki egyszerűen azt, hogy „Hát, most már szabad vagy”, és nem sétálhat el. Valamennyi kényszert jelent majd, hogy gondoskodjon róla.

Amikor először találkoztak, Laura érzelmileg sérült volt, bár Stuart erre csak mostanában ébredt rá. Menynyivel sérültebb lesz most, mindazok után, amiken keresztülment? Rettenetes felelősséggé válhat.

Mégis, Stuart furcsa kis vágyódást érzett magában Laura iránt. Ez vajon együttérzés volt csupán, vagy még mindig megvoltak a régi érzések?

Fölkelt a padról, és szaporán elindult az Óváros felé, hogy találkozzon Gregorral. Semmire sem megy azzal, ha a „mi lenne, ha” kérdéseken kezd töprengeni.

Gregor már a palotánál lévő Ensign Ewartban volt. Ez volt Stuart egyik kedvenc kocsmája, annak ellenére, hogy mindig tele volt turistákkal, akik felkiáltottak, amikor a hely hosszú történelméről hallottak, vagy megnézték a „cuki” gerendákat és a bent iszogató „figurákat”.

Gregor jellegzetes figura volt - kerek, vörös, fénylő arcát, kopasz fejét és harsány nevetését nem felejtették el egykönnyen. Stuart mégis csöndes, könyveket bújó, sűrű szőke hajú fiúként emlékezett rá az iskolából.

- Késtem, vagy te értél ide korán? - kérdezte Stuart.

Gregor szívből nevetett.

- Én mindig korán érkezem, ha egy kocsmában találkozom valakivel. Mit iszol?
- Csak egy pohár sört, lehet, hogy később még vezetnem kell - mondta Stuart.

Átmentek a csöndesebb hátsó részbe, és Stuart nem vesztegette az idejét, azonnal megkérdezte, mit tudott meg Gregor Charlesről.

- Nem szerepel igazán a nyilvántartásban - mondta Gregor halkan. - Közlekedési szabálysértésért vagy ilyesmikért nem. Néhányszor berántották az évek során különböző dolgokért - orgazdaságért, testi sértésért és mások megfenyegetéséért de sosem vádolták meg egyikkel sem.
- És utánanéztél a 81-es cserbenhagyásos gázolásnak?
- Úgy tűnik, nem kérdezték ki. A felesége azt mondta a helyi rendőröknek, hogy Londonban van. Ez bebizonyosodott, mert másnap repült vissza.
- És Londonban hagyta az autóját! - hangsúlyozta Stuart. - De rájöttek, milyen márkájú autó okozta a balesetet?
- A vizsgálatok nem hoztak meggyőző eredményt. De ezüstszínű autó volt, vélhetően egy Mercedes. Átnéztem a gépjármű-nyilvántartást, és azt találtam, hogy Charlesnak volt akkoriban egy ezüstszínű Mercedese. Néhány hónappal később új tulajdonoshoz került.

Stuart érezte, hogy elönti a lelkesedés.

- Elég gyanús, mondhatom! És miért nem rántották be? - kérdezte.
- Van róla fogalmad, hány ezüstszínű Mercedes van? - vágott vissza Gregor. - Ez a legnépszerűbb szín. Aznap egyébként sem volt Fife-ban.
- Ezt akarja elhitetni velünk! - felelte Stuart. - Hát én azt hiszem, ő volt az. Összeütközött Jackie-vel, amikor hazafelé tartott, majd meglépett.
- Talán igen - mondta Gregor. - De ezt most már egyébként sem lehet bizonyítani.
- Ha egy rendőrfőnök fiát ölték volna meg, akkor még mindig égen-földön keresnétek a karosszérialakatost, aki megjavította a kocsiját - csattant fel Stuart.
- Igen, ebben igazad van - ismerte be Gregor.

- Úgy tűnik nekem, hogy a fife-i rendőrség hiányosságai siralmasak - mondta Stuart, és elmondta Gregornak, hol voltak Langdonék és az autójuk Jackie halála napján. - Azt hiszem, a rendőrség még azzal sem törődött, hogy átgondolja, ki másnak lehetett indítéka megölni őt. Laura kényelmes megoldást jelentett, kezében a késsel, és a kotnyeles szomszéd kétes állítása alapján, aki azt mondta, hogy félórával korábban látta őt megérkezni. Rács mögé dugták, és eldobták a kulcsot.

- Ez egy kicsit durva, Stu - felelte Gregor. - Természetesen alapos nyomozást végeztek.

- Tényleg azt hittétek, hogy ő tette?

- Én igen. - Gregor egy kicsit szégyenkezőnek tűnt. - De sok szóbeszéd keringett róla azok után, hogy te Londonba mentél. Kapcsolatban állt néhány kemény alakkal, és panaszkodtak rá a szomszédok a zaj és az állandó jövés-menés miatt. Azt gondoltuk, drogot árul. Aztán a fia halála után teljesen bekattant. Egyik éjjel én szedtem őt össze a Grassmarketen, nem volt rajta cipő, nem tudta, milyen évet írunk, a napszakról már nem is beszélve.

- Ki hibáztathatná ezért? - kiáltott fel Stuart. - És egyébként is, amint ebből fölépült, teljesen tisztességes életet élt tíz éven keresztül. Sikeres üzletet vezetett, fizette a számláit, és semmibe sem keveredett bele.

- Mi, rendőrök csak akkor látunk valakit, ha letér az útról - vallotta be Gregor. - Tudom, hogy van egy boltja kint a Morningside-on, de sosem jártam ott.

- És most, mindazok után, amiket kiderítettem? Még mindig bűnösnek tartod?

- Nem tudom - mondta Gregor bizalmatlanul. - A te kedvedért szeretném azt mondani, hogy nem, de nem vagyok teljesen meggyőzve.

Stuart nagyon csalódott volt. Úgy érezte, Gregor véleménye jellemző az egész edinburgh-i rendőrségre.

- Most mennem kell - mondta és felállt. - Köszönöm, hogy utánanéztél ezeknek. Laura ártatlan, Gregor. És megtalálom a módját, hogy bebizonyítsam.

Stuart feszültnek és dühösnek érezte magát, mikor visszasétált a lakásba. Úgy gondolta, hogy ha a rendőrség alapos munkát végzett volna a cserbenhagyásos gázolás idején, akkor Charlest megvádolták volna, és Jackie még ma is élhetne. Még ha Laura megnyeri is a fellebbezést, ez nem fogja megváltoztatni a vele kapcsolatos általános vélekedést. Addig nem, amíg nem tartóztatják le az igazi gyilkost, és nem állítják bíróság elé. De ha Gregor hozzáállásából következtetést vonhat le, akkor a rendőrség nem tesz majd sok erőfeszítést ennek érdekében.

Amint beért a lakásba, hallotta, hogy David a nappaliban telefonál. Azt hitte, Juliával beszél, és belenyilallt egy irracionális féltékenység. Davidnek minden jó, bármi történik is Laurával: ugyanolyan marad az élete, a felesége, a gyerekei, a munkája és az otthona még mindig ott lesznek, és várják őt.

David letette a telefont.

- Helló, Stu, nem számítottam rá, hogy ilyen hamar visszaérsz - kiáltotta. - Épp most telefonált Goldsmith, megtalálta Jackie ügyvédjét. Van egy irodája Portobellóban, akárhol van is az.

Stuart bement a nappaliba, és hirtelen bosszantónak érezte a rendetlenséget. Előző este curryt hozattak, és az edények még mindig a padlón hevertek, üres üvegekkel, koszos tányérokkal, csészékkel és poharakkal együtt.

- Az a város tengerparti része - mondta, és lehajolt, hogy fölvegyen néhány tányért és csészét.
- Elég csalódottnak és dühösnek tűnsz - mondta David.
- Az vagyok, és a lakás állapota sem segít a helyzeten - csattant fel Stuart. - De te hozzászoktál, hogy Julia takarít utánad.

David csak keresztbe tette a karját, és Stuartot nézte.

- Mi ütött beléd?

Stuart egymásra pakolta a tányérokat, és kivitte a konyhába. A mosogató már tele volt, és arra gondolt, most már biztosan elfogytak a tiszta tányérok.

- Add meg nekem az ügyvéd címét, odamegyek most, és elvágom a torkát - kiáltott vissza Davidnek. - Talán egy újabb halál kell ennek a rohadt rendőrségnek a föl ébresztéséhez.

David hirtelen a konyhaajtóban termett.

- Hagyd ott azokat az edényeket, majd én megcsinálom - mondta. - Jobban értek hozzá, mint a dühöngő skótok lecsillapításához.

Stuart a szárítóra ütött az öklével.

- Ne beszélj velem ilyen lekezelően, nagyokos! - sziszegte. - Csak add meg azt a nyomorult nevet és címet!
- Oké - mondta David higgadtan. Megfordult, és kisétált a konyhából. - De ha elszúrod, amikor odaérsz, mert nem adtál magadnak időt arra, hogy lehiggadj, ne engem hibáztass.

Leírta a nevet és a címet, és odaadta Stuartnak.

- Holnap délután bemehetünk a börtönbe - mondta. - Addig próbáld elkerülni, hogy bajba keveredj.

Stuart mindig szerette Portobellót. Mielőtt még a világ kitágult volna számára a Forthon túl, Fife-ban töltött évi családi nyaralásokkal, a szabadnapokon idejártak. A tenger mindig jéghideg volt, de ő, Fiona és Angus mindig versenyeztek, ki ér be először a vízbe, még akkor is, ha a szívük csaknem megállt a hidegtől. Emlékezett rá, hogy anyja készített valami nagy strandtáskát, és az alatt öltöztek át. Sosem ültek be ebédelni valahova, anyja szendvicseket hozott egy tarisznyában, és néha egy-egy almát is kaptak.

Apja krikettezett velük. A kapu léceit, az ütőt és a labdát egy katonai táskába pakolták, a piknik kellékeivel és az úszóholmikkal együtt. Emlékezett rá, hogy apja a vállán cipelte, és gyakran viccelődött, hogy a seregben a teljes menetfelszerelése nem volt ilyen nehéz.

Az elmúlt húsz évben Stuart sok gyönyörű tengerpartot látott a világ minden táján, fehér, puha homokkal, pálmafákkal és meleg, türkizkék tengerrel. De bármilyen egzotikusak és divatosak voltak ezek a helyek, a gondolatai mégis mindig Portobellóhoz tértek vissza. Emlékezett a kézzel varrott pamut fürdőruháira és arra az örömre, amikor levette a cipőjét és a zokniját, és érezte a lábujjai között a homokot. Még az idevezető buszutat is átjárta a kaland érzése, mert a busz felső szintjéről be tudott kukucskálni a házakba és a kertekbe, és azt hitte, hogy a világ végére megy, nem csupán néhány mérföldre.

Stuart a sétálóutca közelében, egy mellékutcában parkolt, mert végig akart sétálni rajta, mielőtt beugrik az ügyvédhez a High Streeten. Már délután négy óra volt, és arra számított, hogy az iroda ötkor zár. A dühe már elpárolgott, valójában nem volt benne biztos, miért volt korábban olyan ingerült. Megérdemelné, ha David kiszállna és hazamenne.

A Cornway and Calder ügyvédi iroda a 156. szám alatt volt, de Stuart közvetlenül előtte átment az úton, hogy megnézze egy régiségbolt kirakatát. Tudta, hogy Julia régi, kék-fehér porcelánokat gyűjt, és azt gondolta, ha van valami alkalmas darab, azt hazaviheti Davidnek engesztelő ajándék gyanánt.

Nem volt semmi kék-fehér, és amint megfordult, hogy visszamegy az utca másik oldalára, egy ismerős alakot látott az ügyvédi irodából kijönni. Nem mást, mint Robbie Fieldinget.

Stuart döbbenten fordult vissza a régiségbolt kirakatához, hogy Fielding ne vegye észre. Az esze azt mondta, nincs semmi oka, hogy Fieldingnek ne ugyanaz legyen az ügyvédje, mint Jackie-nek. Valójában lehet, hogy ő ajánlotta be hozzájuk Jackie-t. Mégis, a szivében vészjósló suttogást hallott.

Amint Fielding elment, Stuart átment az utcán, és bement az irodába. A recepción ülő hamvas, szőke, húsz év körüli lány rámosolygott.

- Segíthetek, uram? - kérdezte.

- Mr. Calderrel szeretnék találkozni. Sajnos nem beszéltük meg előre az időpontot, de Mr. Goldsmith beszélt vele korábban, és szólt, hogy jövök. Stuart Macgregor vagyok.

- Foglaljon helyet, Mr. Macgregor, megnézem, tudja-e fogadni önt - mondta a lány, és azonnal eltűnt egy ajtó mögött az iroda hátsó részében.

Visszajött, és azt mondta, Calder éppen egy ügyféllel beszél telefonon, de ha Stuart szeretné megvárni, akkor fogadja őt, amint végzett a telefonálással.

Körülbelül negyedóra múlva egy vékony arcú, ötven év körüli, sötétszürke öltönyt és aranykeretes szemüveget viselő férfi dugta ki a fejét az ajtón.

- Mr. Macgregor? Erre szíveskedjen. Sajnálom, hogy meg kellett várakoztatnom.

Stuart kissé meglepődött az iroda elegáns berendezésén. Eddig csak olyan ügyvédeknél járt, akiknél hatalmas papírkupacok és akták borítottak minden felületet, még a padlót is. Itt a felfordulás helyett egy jó minőségű, halvány, zöldeskék szőnyeg, egy mahagóni íróasztal és egy üvegajtós szekrényben sorakozó, vadonatújnak tűnő, bőrkötéses jogi könyvek fogadták a belépőt. Az

asztalról Stuart gyakorlott szeme megállapította, hogy valódi György korabeli darab, nem pedig reprodukció.

- Foglaljon helyet, Mr. Macgregor. - Calder egy sötétkék bőr klubfotelre mutatott, ő pedig az íróasztala mögé ült. - Mr. Goldsmith mondta, hogy Mrs. Davies ügyei érdeklik önt. Mr. Goldsmith hívásáig nem tudtam róla, hogy Mrs. Davies elhunyt.

Stuartot elöntötte a düh, mert ez nyilvánvalóan hazugság volt. A gyilkosságról az országos és a helyi lapok is írtak. A tárgyalás idején a címlapon szerepelt.

- Meggyilkolták, Mr. Calder. Ön bizonyára egyike annak a kevés edinburgh-inak, aki nem tudott róla.

- Lehet, hogy olvastam róla, de nem hoztam kapcsolatba egyik ügyfelemmel sem. Sok ügyféllel rendelkezem, és van, akivel csak egyszer-kétszer találkoztam.

Stuart bólintott, mintha ez elég jó magyarázat lenne. Nem tetszett neki Calder. Keskeny orra és ajkai becstelenségre vallottak. Még kevésbé kedvelte azért, mert arra célzott, hogy nem emlékszik Jackie-re. Jackie-t soha senki nem felejtette el. A megjelenése és a személyisége megmaradt a férfiak emlékezetében.

- Jól tudom, hogy ön intézte a Brodie farm adásvételét?

- Igen, így volt, bár teljesen megfeledkeztem róla, amíg Mr. Goldsmith nem telefonált. Már régen történt. Éppen akkoriban kezdtem a praxisomat. Van valami probléma az okiratokkal? Azt hiszem, Mrs. Davies magánál tartotta őket, ahelyett hogy átadta volna nekem megőrzésre.

- Nem, amennyire én tudom, nincs velük probléma. Biztos vagyok benne, hogy Goldsmith tájékoztatta önt arról, hogy új bizonyítékot állít össze Laura Brannigan fellebbezéséhez. Egy tanú arról tájékoztatott bennünket, hogy Mrs. Daviesnek volt egy megírt ajándékozási szerződése, amelyben a farmot Brannigannek kívánta adni.

- Igen, így van - bólintott Calder. - Megpróbáltam lebeszélni erről. Mindig merész dolog ingatlant ajándékozni, még a családtagjainknak is. Bizonyára sikerrel jártam, mert nem jött vissza az általa és a tanú által aláírt példánnyal.

- Elmondta önnek, hogy miért nem?

- Nem. De ez nem szokatlan. És természetesen nem járok a klienseim nyakára ilyesmivel. Jogukban áll meggondolni magukat.

Stuart égett a vágytól, hogy rámutasson, Calder emlékezete szelektívnek tűnik. Azt mondta, nem emlékszik Jackie-re, de mégis gond nélkül felidézte, hogy Jackie nem jött vissza az aláírt dokumentummal. De úgy döntött, nem tesz megjegyzést; végül is a férfi nem akadékoskodott.

- Hogyan jutott el önhöz Mrs. Davies? Egy másik ügyfele ajánlására vagy hogyan? Úgy értem, Portobello nincs közel Fife-hoz.

- Azt hiszem, valakinek az ajánlására - mondta Calder, és nem nézett Stuartra. - De már tényleg nem emlékszem.

- Esetleg Mr. Robert Fielding ajánlotta?

Calder tétovázott.

- Ez a név nem hangzik ismerősnek - mondta, majd fölvette a tollát, és idegesen babrálta.

Stuart dühe ismét fellángolt, és nehezen tartotta visz-sza magát, hogy ne hajoljon át az íróasztalon, és ragadja torkon a férfit.

- Ez különös, tekintettel arra, hogy Fielding itt volt az irodájában csupán húsz perccel ezelőtt - mondta. - És körülbelül egy hete találkoztam vele, és azt állította, ő segített Mrs. Daviesnek megszerezni a Brodie farmot.

Calder sápatag bőrén tisztán látszott, hogy elvörösödött.

- Ó, Robbie-ra gondol - kiáltott fel. - Soha nem jut eszembe Robertként. Igen, természetesen itt volt, de nem tudom megmondani, hogy ő volt-e az, aki azt ajánlotta Mrs. Daviesnek, hogy jöjjön hozzám. Ez már túl régen történt.

Stuartnak elege lett ebből a szelektív emlékezetes szórakozásból.

- Mr. Calder, ha nem képes őszintén beszélni velem, akkor panaszt kell tennem a Jogi Társaságnál - mondta pengeéles hangon. - Valószínűleg tanúként fogják behívni önt Laura Brannigan fellebbezési ügyében, tehát azt tanácsolom, hogy most már igazat mondjon nekem.

- Nem tudom, mire gondol - mondta a férfi méltatlankodva, de látszott rajta, hogy aggódik. - Elmondtam önnek, hogy én intéztem a Brodie farm adásvételét, és az ajándékozásával is én foglalkoztam. Megfelelő jogi tanácsokat adtam Mrs. Daviesnek, és nyilvánvalóan követte őket, mivel nem csinálta végig az ajándékozást. Azt is elmondhatom önnek, hogy más ingatlanvásárlásokat is intéztem neki, mégpedig a cellardyke-i nyaralókat.

- Végrendeletet is készített neki?

A férfi ismét tétovázott.

- Igen - mondta kissé kelletlenül.

- Ez mikor történt?

- Nos, ezt egy-két órával ezelőtt nem tudtam volna megmondani önnek. De átnéztem az aktáját, amikor Mr. Goldsmith fölhívott, hogy fölfrissítsem az emlékezetemet. Aznap történt, amikor arról érdeklődött, hogy mi szükséges a farm elajándékozásához 1992 decemberében. Megfogalmaztam, ő pedig néhány nappal később bejött és aláírta.

- Ki írta alá tanúként? - kérdezte Stuart.

- Mr. Cornway titkárnője. Margaret Cameron.

- És hol van ez a végrendelet?

- Itt, a páncélszekrényünkben. Mint mondtam, a mai napig nem tudtam Mrs. Davies haláláról. Ha tudtam volna róla, átadtam volna a végrendeletet Mrs. Davies végrendeleti végrehajtójának.

- Ki az?

- Ön, Mr. Macgregor.

15

- Szükségem van valami erős italra - mondta Stuart, amint visszaért a lakásba.

David éppen írt valamit, de ennek hallatán fölnézett a papírjaiból.

- Nem ütötted meg a bokád, ugye? - kérdezte.

- Persze hogy nem, de azt hiszem, Calder megérdemelné. Szerintem rettentő simlis alak.

David töltött Stuartnak egy nagy adag skót whiskyt, majd leült, hogy meghallgassa, mi történt. Stuart először is elmesélte, mit mondott Calder az ajándékozási szerződésről, majd azzal folytatta, hogy Jackie új végrendeletet készített.

- Amikor azt mondta, hogy én vagyok a végrendeleti végrehajtó, majdnem elájultam a megdöbbenéstől. Erre aztán nem számítottam. De egyúttal mázli is volt, mert kétlem, hogy átadta vagy elmondta volna, mit tartalmaz, ha nem én lennék az illetékes - mondta Stuart, miközben kivette a végrendeletet a belső zsebéből, és átnyújtotta Davidnek. - Volt mellette egy nekem szóló levél Jackie-től, amelyben leírja, hogy miért engem kér meg. Azt veti papírra, hogy úgy érzi, én vagyok az egyetlen, akire rábízhatja.

David széthajtotta a végrendeletet, és olvasni kezdte.

- Te jó ég! - kiáltott fel. - A Brodie farmot Laurára hagyta, két cellardyke-i nyaralót pedig Tedre. Egy másikat Gloriára. - Arca sugárzott az örömtől, amikor fölnézett Stuartra. - Ez pompás, most már megvan a tökéletes indok arra, hogy Tedet és Gloriát behívjuk tanúnak.

- Olvasd tovább! - mondta Stuart. - A történet egyre szövevényesebbé válik.

- Roger kap pár londoni ingatlant, Toby egy kensingtoni házat, és hűha, te kapsz egyet Notting Hillben!

- Igen, ennél a résznél teljesen paff lettem. De vannak még ennél is döbbenetesebb dolgok.

- Számos más, kisebb hagyaték - mormolta David. Néhányat hangosan fölolvasott, többek között a Jackie szüleinek szánt 15 000 fontot, amellyel kapcsolatban arra buzdította őket, hogy szórják el egy világ körüli utazásra. - A Kirkmay-ház! Mit keres az itt? - kiáltott fel döbbenten. - A Kirkmay-ház Jackie tulajdonában állt, nem Belle-é és Charlesé volt!

Stuart bólintott.

- És nem másra, mint Meggie-re és Ivyra, Laura húgaira hagyta.

- De mi van Belle-lel és Charlesszal? - David szeme végigfutott a papíron, feltételezve, hogy nem vette észre őket. - Úgy tűnik, semmit sem hagyott rájuk!

- Így van. Ezt egy külön levélben magyarázza el nekem.

- Azt hittem, nem tudott Laura testvéreiről - mondta David. Annyira tanácstalanul nézett, hogy Stuart nevetni kezdett.

- Jobban teszed, ha elolvasod a levelét - mondta, és kivette a levelet a belső zsebéből, és átnyújtotta. - Olvasd hangosan! Annyira letaglózott ez az egész, hogy talán föl sem fogtam rendesen.

David közelebb húzódott az ablakhoz, hogy jobban lásson, megköszörülte a torkát, és elkezdte.

Kedves Stuart!

Miközben ezt írom, egészen biztos vagyok benne, hogy sosem *fogod olvasni, és ettől elég ostobán érzem magam, hogy egyáltalán belekezdtem. Mindig is utáltam a végrendeletek gondolatát, amint ezt gyakran mondogattam is neked. Roger rákényszerített, hogy írjak egyet évekkel ezelőtt, és ettől úgy éreztem, hogy nem a személyem a fontos, ha rólam van szó, hanem az üzletem. De már negyven-nyolc éves vagyok, és ahogy anya mindig szereti mondogatni, lehetséges, hogy feldobom a talpam, mielőtt sikerülne elajándékozni a kis birodalmamat vagy elszórnom a dohányt.*

Vettem a bátorságot, hogy téged nevezzelek meg vég-rendeleti végrehajtónak, mivel te vagy az egyetlen nálam fiatalabb ember, akiben tudom, hogy fenntartás nélkül megbízhatok. Elnézést, ha ez súlyos tehernek bizonyul, vagy akár kellemetlennek, de a te vállaid mindig elbírtak mindent.

Laurát írtam a Brodie farmhoz, de azt hamarosan neki akarom ajándékozni, szóval mire ezt olvasod, ez már kész tény lesz. O fogja örökölni a megmaradt készpénzt is, bár az a szándékom, hogy elköltők belőle, amennyit csak tudok! Mire ezt olvasod, azt is tudni fogod, hogy leléptem Ted Baxterrel, akit az utolsó porcikájáig szeretek, hogy boldogan éljünk, amíg meg nem halunk. De csupán arra a valószínűtlen esetre, ha az életem hirtelen megszakadna, ráhagyok két nyaralót, hogy anyagilag biztonságban legyen. Rogert és a londoni ingatlant érteni fogod, még mindig imádom az öreg gazembert, és nélküle nem tudtam volna elindulni. *Toby és a kensingtoni ház is hasonlóképpen nem szorul magyarázatra. Az viszont talán meglep majd, hogy nem hagyok semmit Belle-re és Charlesra.*

Hidd el, nem könnyen hoztam meg ezt a döntést. Éveken át csak elvettek tőlem, és azt hiszem, meg akarom mutatni nekik, *hogy nem az a balek vagyok, akinek hittek. Hagytam, hogy vezessék a Kirkmay-házat, amikor le voltak égve, de nem tettek mást, mint packáztak velem. Nem hinnéd el, hogy milyen számlát sózott a nyakamba Belle a bútorokról meg a lakástextíliákról! Gondolom, azt hitte, joga lesz majd ott maradni. Kezdettől fogva arra játszottak, hogy panzióként vezessék, de egyikük sem volt alkalmas erre a munkára, és még kevésbé egy olyan üzlet vezetésére, amelyhez diplomáciai érzék és egy kis talpnyalás szükséges a vendégek felé.*

Az utóbbi időben már az eredeti megállapodáshoz sem tartották magukat, miszerint az összes bevétel húsz százaléka nekem jár. Elküldik a vendégeket,

Belle elmegy új ruhákat vásárolni és inni, míg Charles urat játszik a golf-klubban. Még egy csomó minden van, de inkább el sem kezdem elmesélni. Már figyelmeztettem őket, hogyha nem szedik össze magukat, kidobom Őket, így nagyon valószínű, hogy egyébként sem lesz dolgod velük.

Igen, neked is adtam valamit, mert hűséges barát vagy, és a legmegbízhatóbb munkavállalóm. Ezt talán már túl későn kapod ahhoz, hogy találj egy kis majort a Felföldön, és vegyél egypár kutyát. A temetésemre alighanem járókerettel jössz majd. De remélem, addigra talán már egyébként is megvalósítod az álmaidat.

És végül Meggie és Ivy. Nem ismered őket, és én sem. De ők Laura húgai. Addig szaglásztam, amíg megtaláltam őket. Elrejtette őket valami olyan oknál fogva, amelyet csak ő tudna megmagyarázni. Azt hiszem, tudom az okát, és meg is értem. Mondd ezt el Laurának a nevemben, és mondd el neki, hogy sosem néztem le őt emiatt. Tudom, hogy mindannak hatására, amin keresztülment, amikor Barney meghalt, végül megértette, hogy a gazdagság és a családi háttér fabatkát sem ér. Az számít, hogy milyen ember vagy, és számomra, aki jobban ismeri őt bárki másnál, ő a legjobb.

Azzal, hogy Meggie-nek és Ivynak adom a Kirkmay-házat, azt remélem, hogy közelebb kerülnek majd egymáshoz Laurával, és olyan szeretetteljes kapcsolatuk lehet, amilyen nekem sosem volt Belle-lel.

A legjobbakat kívánom neked a jövőre.

Szeretettel

Jackie

David fölnézett a levélből, és látta, hogy Stuart arcán könnyek peregnek. Soha nem látta még sírni a barátját, és nem tudta igazán, mit mondjon vagy tegyen.

- Ez a levél mindent elmond Jackie-ről. - Stuart hangja rekedt volt az érzelmektől. - Mindig annyira nagyvonalú volt, olyan megértő az emberekkel, és remek humorérzékkel is rendelkezett. Azt viszont nem tudom megérteni, hogy egy ilyen ember, aki azonnal kiismer mindenkit, vajon miért bízná éppen erre az ügyvédre a végrendeletét. Általában egyből kiszúrta a rosszat ötven lépésről is!

Elmondta Davidnek, hogy látta Robbie Fieldinget az ügyvéd irodájából kijönni, és hogy Calder próbált úgy tenni, mintha nem ismerné.

- Mit gondolsz, hol jön a képbe Fielding? - kérdezte.
- Nem látom úgy, hogy bárhová is beleillene.
- Én sem - értett egyet Stuart. - De azért mégis ösztönösen úgy érzem, hogy beleillik. Túl valószínűtlen, hogy véletlenül éppen előttem járt ott. Bármibe fogadnék, hogy Calder fölhívta, amint letette a telefont a Goldsmithszel való beszélgetést követően. De miért? Miféle turpisságon törik a fejüket ezek ketten?
- Biztosan ahhoz van köze, hogy Jackie megszerezte a Brodie farmot - mondta David.

- Mi van, ha Fielding Jackie egyik szeretője volt, és bedühödött, amikor rájött, hogy az asszony el akar menni Teddel, és Laurának akarja adni a farmot?

David megrázta a fejét, jelezve, hogy nem képes elviselni több „mi van, ha" típusú kérdést. - Nézd, holnap találkozunk Laurával. Ő talán képes más megvilágításba helyezni a dolgokat. Szóval most menjünk, és vegyünk valami kínai kaját vagy bármit. Éhen halok.

A börtön látogatóhelyisége tele volt emberekkel, és éppolyan sok cigarettafüst gomolygott, mint a legutóbbi alkalommal, de ezúttal több nagyobb gyerek volt, talán a nyári szünet miatt. David megfigyelte, hogy sok gyerek milyen dacosnak és rosszkedvűnek látszik. Úgy vélte, hogy bármennyire is találkozni akarnak anyjukkal, a börtönszabályok ezt nyomasztó élménnyé teszik. Nem tudta elképzelni, hogy Abi vagy William meg tudna birkózni vele.

Mégis örömmel töltötte el, hogy Laura mennyivel jobban néz ki, mint amikor legutóbb látta. Nem tudott rájönni, mi volt más - ugyanazt a famert és kék pólót viselte, és úgy gondolta, hogy a haját sem vágatta le -, de valamitől szép volt, és ötvenévesnél sokkal fiatalabbnak tűnt. Stuart látogatása okozta? Vagy csupán egy kicsit jobban reménykedett?

David csöndben maradt, amíg Stuart és Laura beszélgetett. Gyakran érezte úgy, hogy többet megtudhat az emberekről, ha csak nézi és figyeli őket.

Az évek során Stuart rengeteget mesélt Lauráról. A korai időszakban, amikor még friss volt a szakításuk fájdalma, keserűen azt mondta, hogy csak pénzt és drága ruhákat akart. Aztán, amikor túl sokat ivott, kissé érzelgőssé vált, és elmondta, milyen gyönyörű volt, micsoda tökéletes alakja volt, és mennyire jól érezték magukat az első nyáron Skóciában.

Davidben mindez fölgyülemlett, és azt a véleményt alakította ki benne, hogy Laura egy kiszipolyozó, haszonleső ribanc, némi szirénszerű képességgel, mert úgy tűnt, a barátja nem tudja elfelejteni.

De amikor először találkozott vele idebent, egy komoly bajban lévő, sérült, középkorú nőt látott, és a róla kialakított képe kitörlődött. Most, pár héttel később, rengeteg információja volt Lauráról. Ezek némelyike közvetlenül tőle származott, de a többsége másoktól. Mindezek hatására Davidben meglehetősen zavaros kép alakult ki.

Ahhoz képest, hogy a saját bevallása szerint valaha sorozatosan hazudozott, Laura rendkívül őszinte volt vele és Stuarttal. A gyerek elhanyagolása, a pornó és a drogozás mind olyan dolgok voltak, amelyeket David sosem tudott könnyedén venni, Barney halála után Laura mégis becsületesen újra fölépítette az életét, ehhez pedig elszántság és bátorság kellett. Laura soha nem akart másokat hibáztatni, és nem adta át magát az ön-sajnálatnak. Összességében David úgy érezte, hogy inkább Laura ellen vétkeztek, mint ő maga volt vétkes.

Most, amikor nézte, ahogyan élénken beszélget Stuarttal, David azon kapta magát, hogy megértette, miért aggódott érte annyira Jackie, és Stuart miért szerette még mindig. Nagyon élénk volt, sötét szeme ragyogott, mosolya pedig

föl vidította a helyiséget. Mély és enyhén fátyolos hangja, a londoni akcentus és halvány skót raccsolás érdekes keverékével nagyon vonzó volt. Intelligens nő benyomását keltette, aki megedződött az élet kemény megpróbáltatásai során, és érzékisége úgy lengte körül, mint valami egzotikus parfüm.

- Velünk vagy?

David majdnem megijedt Stuart kérdésére.

- Hát persze - mondta. - Csak gondolkoztam valamin. Elnézést. Hol is tartottatok?

- Föltételezem, hogy Júliával vitorláztál - vigyorgott Stuart. - Épp most meséltem Laurának a „Morgóról", és meg akartam mutatni neki a főnyereményt.

Stuart lefénymásolta a végrendeletet aznap reggel, és átadta Goldsmithnek az eredetit megőrzésre. Különös módon ez hirtelen élénkebbé és szívélyesebbé tette Goldsmitht. Még azzal is egyetértett, hogy ő is úgy érezte, van valami baljóslatú dolog Fieldinggel és Calderrel kapcsolatban.

Stuart elővette a zsebéből a fénymásolatot, és odaadta Laurának.

- Jackie végrendelete. Csupán fél évvel a halála előtt íródott. Olvasd el, addig David és én veszünk mindannyiunknak kávét. Kérsz valami sütit is?

- Hm - mondta Laura zavartan, és kinyitotta a végrendelet másolatát. - Igen, kérek. Egy zabszeletet, ha lehet.

A két férfi a büfépulthoz ment, a teremben rohangáló gyerekeket kerülgetve. De amíg sorban álltak, mindketten visszanéztek Laurára. Belemerült az olvasásba, egyik kezét az arcához emelte, és nyilvánvalóan megdöbbent attól, amit olvasott.

- Azt mondanám, egyáltalán nem volt róla tudomása, hogy Jackie végrendeletet írt, ugye, te is így gondolod? - jegyezte meg Stuart.

Mire visszaértek, Laura letette a papírt, és sápadtan a semmibe meredt.

- Nem értem - mondta izgatottan. - Miért adná nekem a Brodie farmot? Hogy szerzett tudomást a húgaimról, és miért adja nekik a Kirkmay-házat? Azt hittem, az Belle és Charles tulajdona. És miért nem hagyott rájuk semmit? Ez valami tévedés!

Stuart elővette a neki szóló levelet. Megvárta, míg Laura elolvassa, hogy megértse Jackie döntését.

Dávid csöndben végignézte, amint a levelek egyik kézből a másikba vándorolnak, és meglepődött, hogy Laura látszólag elborzadt, nem pedig örült. Stuart elmondta Laurának, amikor megérkeztek, hogy a fellebbezés most már biztos, habár azt nem említette neki, hogy a legtöbb új bizonyíték, amelyet gyűjtöttek, azt mutatja, hogy Charles ölte meg Jackie-t. Úgy gondolták, ezt egyelőre jobb, ha megtartják maguknak. Akkor hát miért nem boldog ettől az új fejleménytől, amely megoldja majd az egész életét, ha fölmentik?

Egy könnycsepp gördült le Laura arcán, miközben Jackie levelét olvasta. Mikor befejezte, letette a levelet, és két kezébe temette az arcát.

- Mi a baj? - mondta Stuart. Úgy tűnt, megdöbben Laura reakciójától. - Arra számítottunk, hogy el leszel ragadtatva.

- Belle gyűlölni fog emiatt - mondta Laura remegő hangon. - Mindenki gyűlölni fog. Én nem akartam semmi mást Jackie-től, csak épségben megőrizni az összes róla szóló szép emléket.

- Fogalma sem volt róla, hogy bármelyikünk is olvasni fogja ezt egyszer - emlékeztette Stuart Laurát. - Azt hitte, hogy örökké fog élni. De leírta, ami akkor fontos volt neki. És az volt fontos, hogy szeretett téged. Hála istennek, hogy megtette, mert ez a levél és a végrendelet bizonyítja, hogyan érzett irántad.

- Miért nem mondta soha, hogy tudott a húgaimról?

- Nagyon valószínű, hogy azt gondolta, annyira zavarban lennél, hogy soha többé nem mennél a közelébe.

- Szerettem volna, ha elmondta volna - mondta Laura megtörten. - Esélyt adott volna arra, hogy elmondjam neki az egész történetet, hogy kiöntsem a szívemet. Nem mehetek oda, és nem élhetek a farmon, még ha fölmentenének is. El tudjátok képzelni, milyen lenne? Nem is az ott történt szörnyűség miatt, de ha a rendőrség nem találja meg a valódi gyilkost, továbbra is mindenki azt hinné, hogy én öltem meg Jackie-t. Nem tudnám elviselni.

- Úgy véljük, hogy amint a fellebbezés megkezdődik, új nyomozást indítanak a gyilkosság ügyében - mondta David. - Rájöttünk, hogy nagyon hanyagok voltak az eredeti vizsgálat során, szóval ez alkalommal kénytelenek lesznek minden követ megmozgatni.

- Valahogy tudtam, hogy Jackie nem volt túl boldog attól, hogy Belle és Charles felköltözött Skóciába - mondta Laura, egy zsebkendővel törölgetve a szemét. - De azt hittem, csak azért, mert azt gondolta, nem fognak beilleszkedni, nem pedig azért, mert le voltak égve, és elvárták, hogy kisegítse őket. Azt hittem, még mindig fölveti őket a pénz, Belle mindig azt a benyomást keltette. És akkoriban én is annyi bánatot okoztam Jackie-nek! - Laura elhallgatott, és kétségbeesetten nézett Stuartra.

- Az emberek hajlamosak eltitkolni a családjukon belüli problémákat - mondta Stuart nyugtatón. - Ezzel nem téged bíráltalak.

- De szegény Belle - mondta Laura szomorúan. - Teljesen le lesz törve. Mintha nem lenne elég rossz a nővére elvesztése anélkül is, hogy kénytelen lenne elhagyni az otthonát.

David azon tűnődött, hogy Laura vajon képes lenne-e bármi szánalmat érezni Belle iránt, ha bebizonyosodna, hogy Stuarttal igazuk van Barney balesetével kapcsolatban.

- Én nem vesztegetnék rá semmi együttérzést -mondta Stuart. - Jackie nem volt haragtartó, jó oka lehetett arra, amit írt. Biztos vagyok benne, hogy sok olyan dolog is történt, amelyet nem mondott el nekünk. De az meglep, hogy aggódsz Belle miatt - ő nem volt túl kedves veled kapcsolatban.

- Ha szeretsz valakit gyerekkorában, akkor nem szűnik meg az iránta érzett törődés csak azért, mert nem olyan emberré vált, amilyenre számítottál, vagy amit reméltél - mondta Laura szemrehányón. - Szerintem Belle mindig úgy érezte, hogy Jackie árnyékában él, és biztos vagyok benne, hogy csak azért ment

hozzá Charleshoz, mert úgy érezte, hogy ettől egyenrangúvá válnak. Úgy tűnik, sajnos ráragadt Charles kapzsisága és beképzeltsége. De ha undok volt is velem kapcsolatban, ez csak azért lehet, mert elvesztette a nővérét, akit annyira bálványozott.

David Stuartra nézett, és értetlenül fölhúzta a szemöldökét. Megdöbbentőnek találta, hogy Laura még mindig ennyi szeretetet és megértést érez Belle iránt.

- Egyelőre felejtsük el a végrendeletet, és foglalkozzunk csak azzal, amit tudnod kell a fellebbezésről - javasolta Stuart. - Goldsmith beszélt az ügyésszel, és úgy gondolja, hogy viszonylag hamar kijelölnek majd egy időpontot. Be fog jönni, hogy elmondja neked. Davidnek el kell mennie, hogy csatlakozzon a feleségéhez és a gyerekeihez, de én itt leszek. Találnom kell valami munkát, de meg tudlak látogatni, és csattogtatom majd a korbácsot, hogy az ügyvédek ne üljenek a babérjaikon. Hogy bírod a várakozást?

Laura rámosolygott.

- Rendben vagyok. Olvasok egy csomót, írok is, és úgy érzem, ez segít. És beiratkoztam egy számítógépes tanfolyamra is. Azt olvastam valahol, hogy 2000-re mindenkinek tudnia kell használni őket. Szóval úgy gondoltam, jobb, ha fölkészülök arra az esetre, ha fölmentenek.

- Nincs semmi „ha”, fel fognak menteni - jelentette ki Stuart.

Laura erőtlenül elmosolyodott. Davidnek eszébe jutott, hogy meg kell kérdeznie Fieldingről. Gyorsan vázolta, hogy Calder, az ügyvéd nem akarta beismerni, hogy ismeri Fieldinget.

- Mit gondol, Laura, mi ennek az oka? - kérdezte.

- Nem hinném, hogy bárki, aki becsületes embernek szeretne tűnni, be akarná vallani, hogy ismeri Robbie-t - mondta Laura savanyú mosollyal. - Bármibe fogadhat, hogy rávette Caldert, tegyen valami tisztességtelen dolgot, amikor még fiatal és pénzéhes volt. Merem állítani, hogy azóta is a markában tartja - egy simlis ügyvéd nagyon is a hasznára lehet.

A csengő hangja figyelmeztette őket, hogy a látogatási idő véget ért.

- Gondolja, Fielding esetleg megfenyegette Caldert, hogy elmondja, mit tartalmaz Jackie végrendelete, és amikor Jackie meghalt, arra utasította, hogy ne értesítsen róla senkit? - kérdezte David gyorsan.

- Úgy vélem, lehetséges. De miért? - kérdezte Laura. - Mi haszna lehetett ebből?

Már mindenki távozóban volt. A székek csikorgása és a gyerekek kiabálása lehetetlenné tette, hogy David bármi mást kérdezzen.

Laura felállt, az asztalt megkerülve odament hozzá, és arcon csókolta.

- Jó nyaralást kívánok a családdal - mondta. - Nem tudom eléggé megköszönni, hogy ennyi idejét rám áldozta. Nagyon kedves öntől.

Ezután odafordult Stuarthoz, és David látta, hogy a könnyeivel küszködik.

- Mihez is kezdtem volna nélküled? - mondta lágyan.

- De ne vesztegesd rám tovább a drága idődet. Menj vissza dolgozni, és hagyd, hogy Goldsmith tegye a dolgát, amiért fizetik. Ha a fellebbezés nem sikerül, nem a te hibád lesz.

David elfordult, amikor Stuart megölelte Laurát. Erezte barátja bánatát, amiért ott kell hagynia, és azt is, hogy szerelme nem halványult az évek során. Ha bármit változott is, úgy tűnik, csak erősödött, amíg harcolt érte.

Szombaton, miután David végül elment, hogy felszedje Júliát és a gyerekeket a repülőtéren, Stuart elveszettnek érezte magát.

Már lehúzta az ágyneműt barátja ágyáról, elmosogatott és kitakarított. Már csak a porszívózás volt hátra, és az egész hétvége üresen állt előtte.

Előző nap ő és David még egyszer találkoztak Golds-mithszel, aki közölte a királyi tanácsossal, hogy ő kívánja védeni Laurát a fellebbezés során. Goldsmith hozzáállása nyilvánvalóan megváltozott, úgy ragyogott, mintha élete összes eddigi karácsonya egyszerre jött volna el. Stuart nem tudta, hogy ez azért van-e, mert Goldsmith végre elhitte, Laura megérdemli, hogy szabadon engedjék, vagy csak azért, mert látja a jeleit annak, hogy megnyerheti az ügyet. De bátorító volt látni, hogy úgy viselkedik, mintha valóban érdekelné az ügy.

Minden reménytelinek tűnt, és most már az ügyvédek dolga volt, hogy pontot tegyenek a dolgok végére, előkészítsék a beszédeiket, és kiválasszák a tanúkat, akikét be kell hívniuk. Stuart tudta, hogy már semmi többet nem tehet. Amint Goldsmith tömören összefoglalta: „A rendőrség dolga megtalálni a valódi gyilkost és vádat emelni ellene. Beszéltem az ügyészséggel, és továbbítottam az összes vádat, amelyet összeállítottak Daviddel. Most már rajtuk áll, önnek pedig ki kell maradnia belőle.”

Stuart tudta, hogy Goldsmithnek igaza van, de meleg, derűs nap volt, az utcák tele voltak emberekkel, akik jól érezték magukat, a repülőtér a napos tengerpartokra indulók tömegétől zsúfolt, és Laura börtönben ül.

Nem tudta elképzelni, milyen hatással van az emberre, ha olyasmiért zárják be, amit nem követett el. Laura már két éve így élt, és tegnap, amikor elváltak, látta az arcán, hogy nem igazán hisz a fölmentésében. Hinni akart benne. Talán reménykedni kezdett, amikor ő és David beszéltek vele, és elmesélték azokat a dolgokat, amelyekre rájöttek. De amint a cella ajtaja bezáródott mögötte, és egyedül maradt, vagy amikor beszélt a többi nővel odabent, akiknek semmi reményük nem volt arra, hogy kikerüljenek, biztosan a legrosz-szabbra gondolt.

Stuart az ablakhoz sétált és kinézett. A túloldalon egy kávézót látott, a járdára helyezett asztalokkal és székekkel. Mindegyik foglalt volt. Látott három nőt, akik dagadozó táskákkal pakolták körbe asztalukat. Laurához hasonló korú, csinos, vonzó nők voltak. Elegáns ruhát viseltek, csupasz lábuk és karjuk napbarnított, napszemüvegüket hátratolták gondosan ápolt frizurájukon. Nevettek, és igazán élvezték egymás társaságát. Stuart hirtelen elszomorodott, hogy Laurának nem lehet ilyen napja.

Miközben nézelődött, egy magas, karcsú, sötét hajú nő sétált végig a járdán. Piros rövidnadrágot viselt, mélyen kivágott fekete felsővel és szandállal. Nagyon hasonlított arra, ahogyan Laura nézett ki akkor, amikor először találkozott vele; volt körülötte valami aranyos ragyogás, érzékiséget és egy cseppnyi huncutságot sugárzott. Hirtelen kitárta a karját, és hatalmas mosoly terült el az arcán. Stuart végigpillantott az utcán, és meglátta, hogy egy sötét hajú, futballfelszerelést viselő, nyolc év körüli fiú fut a nő felé.

Amikor a gyerek odaért, megölelte, és körbepördült vele. Stuart érezte, hogy a szemét könnyek lepik el. Gyakran látta, amikor Laura ugyanezt tette Barneyval, bár ő sokkal kisebb volt ennél a fiúnál. Hogy élt együtt Laura ezzel a vesztességgel?

Kiporszívózta a szőnyeget, kitakarította a fürdőszobát, tiszta ágyneműt húzott David ágyára, így a lakás egészen rendesnek tűnt. De mindvégig Laurára gondolt, és hirtelen úgy érezte, tennie kell valamit, hogy felrázza a dolgokat.

Mindeddig a szabályok szerint játszott. Senkit sem vádolt meg, senkinek nem rótta fel a hiányosságait, még akkor sem, ha rosszat mondott Lauráról, Rogert kivéve. Figyelt, bólogatott, megértő volt, még néhány hiú embert is megdicsért. Így talán a fellebbezés már a tarsolyában volt, és elérte a célját, de sokkal elégedettebb lett volna, ha eléggé alá tudta volna ásni Charles magabiztosságát ahhoz, hogy igazán kihozza a sodrából.

Éppen elmúlt dél, amikor berakta a kocsiba a táskáját egynapi holmival, és elhajtott. Egy pillanatra sem hitte, hogy Belle vendégnek szeretné majd azok után, hogy elmondja neki a végrendelet tartalmát, és természetesen nem akart ott maradni, de a táska csak trükk volt, hogy bejusson a házba. Emellett krémszínű vászoningbe és -nadrágba öltözött, amelyben több nő szerint is jól nézett ki. Nem árt, ha hagyja, hogy Belle néhány pillanatra azt képzelje, csábítási szándékkal érkezett.

A forgalom egészen Edinburgh-ig zsúfolt volt, a Forth Bridge-en pedig majdnem állt. Számított rá, hogy ezen a napon tart majd a leghosszabb ideig az út. Szerencséje lesz, ha odaér két és fél óra alatt.

Calder fölajánlotta, hogy kezeli a végrendelet hagyatéki ügyeit, de Stuart elutasította, mert nem akarta, hogy egyetlen további pennyt szerezzen Jackie-től, és inkább megkérte Goldsmitht, nevezzen meg egy alkalmas ügyvédet, aki ezzel foglalkozik. Tökéletesen tisztában volt vele, hogy hagynia kellene a kiválasztott személyt, hogy ő keresse fel az összes kedvezményezettet; Goldsmith semmi esetre sem hagyná jóvá, hogy Stuart közölje Belle-lel és Charlesszal, hogy semmit sem kapnak. De mivel igazából senki sem beszélte le róla, a tudatlanságára fog hivatkozni.

Charles kocsija nem volt a Kirkmay-ház kocsibeállóján, és Stuart látta, hogy Belle kikukucskál a társalgó ablakából, amikor felhajtott. Belle kinyitotta az ajtót, még mielőtt Stuart elért volna az első lépcsőig.

- Mi szél hozott erre? - kérdezte.

- Te, Belle, mi más? - felelte Stuart. - Azt mondtad, mindig van itt egy ágy számomra, ha bármikor szükségem lenne rá.
- Természetesen. - Belle mosolya úgy ragyogott, mintha a fő áramkörre lett volna kapcsolva. - De nagyon rossz fiú voltál, azt mondtad, telefonálsz, és elviszel vacsorázni.

Stuart semmi ilyesmit nem mondott, de mindenesetre mosolygott.

- Sürgős munkám volt - mentegetőzött. - Hol van az öregfiú?
- Golfozik. Hol máshol lenne? - válaszolta Belle. - Gyere be, készítek neked egy italt.

Stuart lerakta a táskáját a hallban, és követte Belle-t a konyhába. Egy félig kiürült vodkásüveg és egy üres pohár állt az asztalon. Stuart azon tűnődött, mikor kezdett az asszony ma inni. Mégis, a megjelenése kifogástalan volt - tökéletes smink, egy halvány rózsaszín pörgős szoknya és egy fehér, ujjatlan felső. Szőke haját feltűzte, és még magas sarkú cipőt is viselt.

- Ragyogóan nézel ki - mondta Stuart, és ez igaz volt, tényleg remekül nézett ki. - Éppen készültél valahova?
- Nem - nevetett Belle, és töltött egy kis vodkát a poharába, mielőtt kivett volna egy másik poharat a szekrényből. - Ez csak a jó öreg mindennapi énem. Ha tudtam volna, hogy jössz, sokkal nagyobb erőfeszítést tettem volna.
- Kérhetek egy sört? - kérdezte Stuart. - Nem bírom a töményét ilyen korán. Hány vendégetek van ma?

-Egy sem, mármint téged leszámítva - mondta Belle. Kinyitotta a hűtőajtót, és kivett egy sört. - Egész héten telt ház volt, szóval mára mindenkit lemondtam. Pihennem kell.

Stuart javasolta, hogy a kertben üljenek le, mivel pompás délután volt.

- Akkor kihozod a székeket? - kérdezte Belle. - Ott vannak a nyári lakban. Fel kell ugranom egy pillanatra.

Stuart megtette, amit kért, előhúzott két párnázott napágyat és egy kis asztalt az italoknak.

Belle néhány perc múlva visszajött. Poharát újratöltötte, hamutálat és cigarettát hozott.

- Remek - mondta, miközben leült, és szoknyáját annyira felhúzta, hogy a napsütés a lábát érje. - Régebben sokszor kiültem ide, de kicsit unalmas egyedül napozni. Miért nem veszed le az inged?

Elég ártatlan javaslatnak hangzott, de Stuart attól tartott, hogy akkor Belle is kibújna a ruhájából. Nagyon jó lába volt, és egyre feljebb és feljebb húzta a szoknyáját.

- Kösz, nem - mondta. - Hogy mennek a dolgok?
- Nagyjából ugyanúgy - mondta Belle, és rágyújtott.
- Azt kívánjuk, hogy Jackie birtokát elrendezhessük, és eldönthessük, mihez kezdjünk a farmmal. Kikészültem a vezetésétől. Charles nem segít, sosincs itt.
- Mit szeretnél csinálni, ha minden el lesz rendezve?

- Hát, annyira elegem van már az állandó kérdezgetésekből, hogy azt hiszem, szeretnék visszaköltözni Londonba.
- Miről kérdezősködnek?
- Mihez kezdek majd a Brodie farmmal, mit fogok csinálni, ha az a ribanc Laura felmentést kap. Tudod, mindenféle kérdés, amellyel emberek mások dolgába ütik az orrukat.

*

Nehéz helyzetnek ígérkezett, mivel kénytelen volt könnyed beszélgetést folytatni Belle-lel, amíg arra várt, hogy Charles hazaérjen. De valójában meglepően könnyű volt, mert a nő remek hangulatban volt. A két óra java részében csevegtek, és Belle egyszer sem hozott fel semmit Jackie-vel vagy Laurával kapcsolatban. Stuart azon kapta magát, hogy ugyanúgy tetszik neki Belle, mint amikor először találkoztak.

Akkor nagyon mesterkéltnek tűnt a skót lányokhoz képest. Drámaiskolába járt, és azt képzelte magáról, hogy a sors azt akarja, igazi sztár legyen. Mindig tudta a legújabb londoni fejleményeket, hitelesen tudott beszélni a legsikeresebb együttesekről, a legjobb klubokról, és amikor néha együtt mentek szórakozni, úgy tűnt, el tudja érni, hogy a dolgok körülötte forogjanak. Szórakoztató, lelkes és vidám társaság volt, és Stuartnak éppen erre volt szüksége életének abban a nyomorult időszakában.

Később rájött, hogy Belle nagyon felszínes, és sosem lenne belőle jó színésznő, mert nem elkötelezett a színészet iránt. A drámaiskola csak annak az imázsnak a része volt, amelyet meg akart teremteni, éppen úgy, ahogyan a megfelelő ruhák kellettek neki, vagy az, hogy minden divatos helyen lássák őt olyan emberekkel, akiket feltörekvőnek érzett. Nem volt benne eredetiség; hiú, lusta és pénzsóvár volt. Témái még most is csupán sztárok, ruhák és tévéműsorok körül forogtak. De mindezek ellenére tele volt élettel, szórakoztató volt, és nagyon vonzó. Stuart nem akart arra gondolni, hogy nemsokára lesújtó híreket kell majd átadnia neki. Lehet, hogy pumpolta Jackie-t, de Stuart szerint ez Charles hatása volt, éppen úgy, mint a túl sok ivás is.

Felhajtotta a sörét, és ellenállt Belle erőfeszítéseinek, hogy hozzon neki egy másikat. Azért jött, hogy tisztázza a dolgokat Charlesszal, és ehhez józannak kell lennie.

Öt óra körül a kert árnyékba borult, és hűvös lett. Visszamentek a konyhába, és Belle azt mondta, készít valamit enni.

Stuart csinált magának egy csésze kávét, de Belle még mindig vodkát ivott. A nevetése egyre hangosabb lett, és folyton elfelejtette, mit is akart mondani, de még mindig biztosan állt a tűsarkain, és nem volt nyilvánvalóan részeg.

Elővett egy curryt a fagyasztóból, megjegyezte, hogy 45 perc alatt fő meg, aztán hirtelen megkerülte az asztalt, előrehajolt, két kezébe fogta Stuart arcát, és szájon csókolta.

Nem gyöngéd, szeretetteljes csók volt, hanem amolyan erőteljes, le-akarok-feküdni-veled típusú csók. Nyelvét Stuart szájába nyomta, mellét a vállához szorította.

Stuart megriadt, hogy egyetlen flörtölő megjegyzését Belle bizonyítéknak tekintette arra, hogy ezért jött.

- Nem, Belle - mondta, és eltolta magától. - Ez nem helyes, te házas vagy, én pedig hozzád és Charleshoz jöttem.
- Ne légy félénk! - mondta Belle, és mellére tette Stuart egyik kezét. - Kifejezetten azért jöttél, mert tudtad, hogy Charles golfozni fog. Meg akartad tudni, mit is hagytál ki annak idején.

Stuart elkapta a kezét.

- Belle, részeg vagy, és nem ezért jöttem. Charlesszal és veled egyszerre kell beszélnem. Van valami, amit el kell mondanom nektek.

A csábító cicanézés eltűnt Belle szeméből, és gyanú váltotta fel.

- Micsoda?

Stuart mérges volt magára, amiért nem látta előre, hogy Belle esetleg így reagál majd. Ráébredt, hogy a terve, mely szerint békésen kivárja itt üldögélve, amíg Charles hazaér, bolond és átgondolatlan volt. A pasas lehet, hogy még órákig nem fog hazaérni, ha egyáltalán hazajön.

- Nézd, elmegyek - mondta és felállt. - Valahol máshol töltöm az éjszakát, és reggel visszajövök, hogy mindkettőtökkel találkozzam.
- Nem teszel semmi ilyesmit - mondta Belle, és arca kipirult. - Most azonnal elmondod nekem, akármi is az. Az a köcsög férjem mindenben rám támaszkodik. Nem vagyunk társak. Én tartok össze mindent.

Stuart azt gondolta, hogy ez valószínűleg igaz, de aligha mondhatta el Belle-nek, hogy Charlesnak itt kell lennie, hogy láthassa az arcán a reakciót, amint meghallja a hírt.

- Gyerünk, mondd el! - erősködött Belle.
- Nem helyes neked egyedül elmondanom - kötötte az ebet a karóhoz Stuart. Mégis, miközben beszélt, rájött, hogy egy ilyen hírt közlő ügyvéd közvetlenül *neki* mondaná el, hiszen ő volt Jackie testvére, Charles csupán a sógora. Talán az a legjobb, ha elmondja neki most, hagyja kitörni az elkerülhetetlen hisztériás rohamot, és amikor Charles megjön, és Belle elmondja neki, akkor ő hátradőlhet, és élvezheti a cirkuszt. De ez nagyon kegyetlennek tűnt Belle-lel szemben, különösen így, hogy az elmúlt két órában semmi jelét nem adta, hogy valami sokkoló hír közlésére készül.
- Jackie végrendeletéről van szó - mondta idegesen.
- Mi köze van annak hozzád? - kérdezte Belle, és ellenségesen a szája elé tette a kezét.
- Én vagyok a végrendeleti végrehajtó.
- Ne beszélj ostobaságokat! - csattant fel Belle. - Grant Spender a végrehajtó, Jackie londoni könyvelője.

- Lehet, hogy ő lett volna a végrehajtója annak a végrendeletnek, amelyet te találtál, de Jackie készített egy sokkal újabbat. Pár napja hoztam el az ügyvédjétől.
- Milyen ügyvédtől?
- Mr. Caldertől, a Cornway and Calder-irodából Portobellóban.

Belle kicsit megingott a lábán. Szája kinyílt, majd becsukódott.

- D-d-de... - dadogta.
- De micsoda, Belle? - kérdezte Stuart. - Ezt hat hónappal a halála előtt írta alá Jackie is és a tanú is. Ezek szerint nem mondta el neked, hogy készített egy újat?

Úgy vélte, Belle furcsán viselkedik, és hogy a legtöbb ember siettetné, mondja el, mi áll benne.

- Nem, nem említette - szólalt meg Belle. Kinyúlt az asztalon egy cigarettáért, és rágyújtott. Szívott egy hosz-szú slukkot, aztán ridegen Stuartra nézett. - Oké, mi van benne?
- Nem hagyott rátok semmit, Belle - mondta Stuart olyan gyöngéden, ahogyan csak tudta. - Sajnálom, ezért akartam, hogy Charles is itt legyen.

Belle arca Stuart szeme láttára omlott össze, ajka lelógott, szeme petyhüdtté vált. A percekkel ezelőtti színe eltűnt, és most még a művészi smink alatt is sápadtnak látszott.

- Semmit? - suttogta. - Egyáltalán semmit?
- Nem. Még ezt a házat sem. Azt hiszem, ez is az övé volt.

Belle egy kézzel megragadta a szék támláját támaszként, a másik kezében lévő cigarettából pedig mélyet szippantott. Hirtelen öregnek látszott, és Stuart nagyon megsajnálta.

Leültette, és készített neki egy csésze kávét.

- Tudod, miért tette ezt? - kérdezte Stuart. - Tettél valamit ellene?

Belle nem felelt, csak tovább cigarettázott, de Stuart látta, ahogy egy izom rángatózik a nyakán.

- Akkor kire hagyta az egészet? - bődült el hirtelen.

Stuart kicsit visszahőkölt.

- Toby kapja a kensingtoni házat, Roger a londoni ingatlanokat, egy kivételével, amelyet rám hagyott.
- Ó, akkor te rendben vagy - mondta Belle gonoszul. - A gyilkosa régi barátjára egy házat hagy, a saját húgára meg semmit.
- Nekem is nagy meglepetés volt - mondta Stuart.
- Szóval kié a farm és az összes cucc idefent? - kérdezte Belle. Felkapta a vodkásüveget, és töltött magának még egy pohárral.
- Lauráé.

Arra számított, hogy dühös lesz, de Belle csak némán fölnézett rá, olyan hideg és kemény tekintettel, mint a kő. Felkapta a poharát, és a tiszta vodkát egy hajtásra megitta. Aztán hirtelen áthajította a poharat a szobán. A pohár a hátsó ajtó mellett a falat találta el, összetört, és a padlóra hullott.

- Az a ribanc! - sikított fel Belle, és fölugrott. - Nyilván kényszeríttette Jackie-t, hogy ezt tegye. Nem lehet az övé a farm, az csak az enyém lehet!

Egy kattanás hallatán Stuart megfordult, és látta, amint Charles bejön a bejárati ajtón. David leírta, milyen nevetségesen fest a golfruhájában, és igaza volt. Stuart számára olyan volt, mint egy amerikai komédia szereplője. Alig hitte el, hogy egy férfi, aki valaha a Savile Row öltönyeivel kérkedett, hagyná, hogy Rupert maciszerű nadrágban és élénksárga pulóverben lássák. De körülbelül tizenöt éve nem találkoztak, és talán a Skóciába költözés megváltoztatta Charles divatról alkotott elképzelését.

De még zavaróbb volt látni a valaha Rock Hudsonra hasonlító férfiráncos arcát és táskás szemét.

A közöttük húzódó hall majdnem öt méter hosszú volt, ami túl nagy távolság volt ahhoz, hogy Stuart érezze, ivott-e alkoholt Charles. De nem úgy tűnt, mintha ivott volna. Teljesen szilárdan állt a lábán, és miközben a slusszkulcsot a hall asztalára tette, zavartan nézett Stuartra.

- Stuart, igaz? Mit keresel itt? És mi folyik itt? - kérdezte. - Hallottam, hogy Belle kiabált.

Belle fölugrott, odasietett Charleshoz, és elkezdte ököllel püfölni a mellkasát.

- Ez mind a te hibád! - kiabálta. - Jackie készített egy másik végrendeletet, és nem hagyott ránk semmit, az égvilágon semmit!

- Nyugodj meg, az isten szerelmére! - mondta Charles ingerülten, és eltolta magától. - A hisztéria sosem segít semmin.

Bejött a konyhába, leült az asztalhoz, összefonta a karját, és élesen Stuartra nézett.

- Miért jöttél ide? És egyébként is, mi közöd Jackie végrendeletéhez? - akarta tudni.

Egyszerre csak Stuart rájött, hogy egyáltalán nem volt jó ötlet idejönni. Belle részeg volt, és hisztérikus, Charles pedig józan és jegesen higgadt. Stuart elkezdte magyarázni, nagyjából úgy, mint Belle-nek is, de az asszony folyton közbevágott, és így nehezen tudott arra koncentrálni, hogy Charles hogyan fogadta a hírt.

Úgy tűnt, nem rendítette meg, de Stuartnak eszébe jutott, hogy a férfi mindig is higgadt volt.

- De hogy keveredtél bele annyira, hogy tudomást szerezz a másik végrendelet létezéséről? - kérdezte Charles, és összehúzta a szemét.

- Mert segítettem Laurának a fellebbezés beadásában.

- Te segítettél Laurának? - visította Belle. - Amikor legutóbb idejöttél, azt mondtad, hogy részvétet akarsz nyilvánítani!

- *Azért* jöttem - mondta Stuart, de a szemét Charleson tartotta, mert sejtette, hogy Belle sosem mondta el neki, hogy beugrott hozzá. - De akkor sem hittem el, hogy Laura ölte meg Jackie-t. Egyébként, hogy a kérdésedre válaszoljak, Charles, beszéltem valakivel, aki tanúként írt alá egy dokumentumot Jackie-nek,

és ellenőriznem kellett, hogy hivatalosan beadta-e vagy sem. Így jutottam el az ügyvédhez, aki a Brodie farm megvásárlását intézte.

- Szóval a mi családunk ügyeibe ütötted az orrodat, hogy azt a mocskot segítsd? - mondta gúnyosan Charles.

- A végrendelet mellett hagyott levélből elég nyilvánvaló, hogy Jackie nem tartotta Laurát mocsoknak - vágott vissza Stuart. - Valójában azt a benyomást keltette bennem, hogy rólad volt ez a véleménye!

- Hogy merészeled? - sziszegte Charles.

- Merészelem, mert sejtem, mivel dühítetted fel Jackie-t - mondta Stuart. - Nem csak arról volt szó, hogy éveken át pumpoltad őt, igaz?

- Nem tudom, mire célozgatsz, de eltakarodhatsz innen! - emelkedett föl Charles fenyegetőn.

- Megyek, ha végeztem. - Stuart is felállt. - Te ölted meg Barneyt, nem igaz? De túlságosan gyáva voltál ahhoz, hogy szembenézz azzal, amit tettél. Csak elhúztál Londonba, és lapítottál.

- Ez szemenszedett hazugság! - ordította Charles, és Stuart felé ugrott.

Stuart elkapta a vállánál fogva, és karnyújtásnyi távolságra visszaszorította.

- Tudom, mit tettél - vicsorgott rá. - Megölted a fiút, könnyedén megölhetted volna Jackie-t is, de te csak a saját bőrödet akartad menteni. Undorító vagy. Miért nem jelentett föl Jackie? Lefogadom, meg akarta tenni, de nem bírta elviselni a gondolatot, hogy Laura megtudja, hogy egy rokona tette.

- Az a szajha leszarta, mi van a kölyökkel - vetette oda Charles, és próbált távolabb kerülni Stuarttól. - Egy drogos kurva volt, állandóan Jackie-re sózta a gyereket, hogy még több fickóval kefélhessen, és még többet drogozhasson. De ezt mind tudod, kidobott téged, hogy találjon egy gazdag pasit, akivel baszhat.

Stuart agyát elöntötte a vér, és lefejelte Charlest. Charles lába összecsuklott, és amint Stuart lehajolt, hogy újra felrángassa, Belle sikítozott.

- Büszke vagy az öregfiúra? - kiáltotta Stuart. - Ő az oka annak, hogy a nővéred ellened fordult. Most semmid sincs, és gondoskodni fogok róla, hogy az egész világ megtudja, miért.

Stuart lefelé, Charlesra nézett, és nem figyelt Belle-re, amikor valami nagyon kemény tárgy megütötte a tarkóját, és előrebukott a másik férfira. Egy pillanatra megdöbbent, és miközben próbált feltápászkodni, látta, hogy Belle egy fehér márvány nyújtófát tart a kezében, és arca torz a dühtől.

- Nem fogsz semmit sem mondani rólunk! - hördült rá. - Véged van!

Lesújtott a nehéz nyújtófával Stuart vállára, mielőtt arrébb mozdulhatott volna. Stuart megtántorodott az ütés erejétől, és Charles kihasználta az alkalmat, hogy lábra álljon.

- Elég, Belle! - kiáltotta. - Hadd menjen!

- Hadd menjen! - sikította Belle gúnyosan. - Még nem végeztem vele. - Megint fölemelte a nyújtófát, hogy lesújtson Stuartra.

Ez elől sikerült elhajolnia, de még mindig kábult volt az első ütéstől, és így nem tudta, hogy Charles mögötte van, amíg a hátára nem csavarta a karját, mozgásképtelenné téve őt.

- Mindig azt hitted, hogy mindenki másnál jobb vagy - sziszegte a fülébe Charles. - De velem nem bánsz el. Most elmész, és soha többé nem jössz ide vissza.

Elkezdte kitolni Stuartot a hallba az ajtó felé. Stuart nem küzdött, mert bármennyire megalázó is, ha erőszakkal kidobják, mégiscsak jobb, mintha megölnék, és egy-két pillanatig azt hitte, hogy Charlesnak ez a szándéka.

Belle megelőzte őket, miközben Charles a bejárati ajtó felé tolta Stuartot.

- Nyisd ki! - utasította Belle-t Charles.

Stuartot kirázta a hideg, amikor meglátott Belle arcán egy érdekes, csaknem kárörvendő kifejezést. Nem próbálta kinyitni az ajtót, hanem nekitámaszkodott. Stuart ekkor látta meg, mit tart a kezében.

Egy nagy, vékony pengéjű kést.

Ijedtében megpróbálta kiszabadítani magát Charles fogásából, éppen akkor, amikor Belle előreugrott, a kést a válla magasságában tartva. Charles eleresztette a karját, és rákiáltott Belle-re, hogy hagyja abba. Stuart próbált elhajolni, de Belle túl gyors volt, és Stuartba mártotta a kést.

Olyan volt, mint egy furcsa, lassított álom. Nem érzett igazi fájdalmat, de a kés kiállt a mellkasából, és krémszínű inge vörös lett a vértől. Belle hátralépett, és úgy lihegett, mintha egy mérföldet futott volna, de az arckifejezésén nem a tette miatti borzalom tükröződött, csak őrült káröröm.

- Egy kibaszott, őrült tyúk vagy! Ezt nem úszód meg! - hallotta Stuart, amint Charles Belle-re kiabált.

Érezte, hogy szédül. Furcsának gondolta, hogy a nyakában érez fájdalmat, de a mellkasában nem. Észlelte, hogy Charles kihúzza a kést a mellkasából, és azt is, hogy mennyire ijedtnek látszik, de ekkor összerogyott alatta a lába.

Érzékelte, hogy a földön van. Érezte a szőnyeg puhaságát és a gyapjú illatát. Hallotta, hogy Belle és Charles vitatkoznak, de nagyon távolinak tűntek.

- Elérte a szívét. Meghal, hacsak nem hívjuk a mentőket - ordította Charles Belle-nek, de Stuart nem tudta kivenni, mi volt a válasz, még úgy sem, hogy Belle kiabált. Egyébként sem érdekelte, mert éppen elájult.

A következő dolog, amelyet észlelt, a hideg volt. Sötétség vette körül, és automatikusan a takaróért nyúlt, de amikor ujjai hideg, nyirkos betonhoz értek, hirtelen rájött, hogy nem ágyban van, hanem a földön.

Ekkor az egész visszajött. Belle gyűlölettől eltorzult arca, amint hirtelen előrevetődik egy késsel.

A nyaka lüktetett a fájdalomtól, és a mellkasa is. Óvatosan megérintette, és érezte, hogy vére keményre száradt az ingén. Nyilvánvalóan elájult, és Belle meg Charles levitték őt a pincéjükbe.

Rettenetes rémület tört rá, de kényszerítette magát, hogy száműzze, és ellenőrizze, milyen súlyosan sebesült meg. Fölemelte a fejét, amely fájt, de nem volt rosz-szabb, mint egy csúf másnaposság. Tudta mozgatni a karját is és a lábát is. Most már csak a mellkasi sebe miatt aggódott, és csak úgy tudta ellenőrizni, ha felült, mert nem látta a sötétben.

Fájt, amikor megmozdult, és úgy tűnt, mintha jobban vérzett volna, de életben volt, ez tehát azt bizonyította, hogy a kés nem találta el a szívét. Persze még meghalhat a vérveszteségtől, és azon tűnődött, hogy ez mennyi ideig tartana.

De pár másodperccel a felülés után már úgy tűnt, nem folyik erősebben a vér, és bár tudta, hogy a tüdeje is valahol ott van, feltételezte, hogy semmi létfontosságú szerve nem lyukadt ki, és így nem kell túlságosan megrémülnie.

A felállás volt a következő, és ettől megszédült. Kinyújtotta a karját, de nem érzett semmit, így óvatosan tett pár lépést oldalra. Az ujjai durva téglafalhoz értek. Odavánszorgott, hátával nekitámaszkodott, és elindult a fal mentén, amíg valami keményet és lazát nem érzett a lába alatt.

Szén volt. Végigtapogatta a kezével, és úgy vette ki, hogy nincs túl sok belőle, valószínűleg az előző téli maradék. A szén mellett lassan eljutott a szemben lévő falig, és hátrament a fal mentén. Egy falépcsőhöz ért. Körülbelül 180 cm-rel mögötte volt még egy fal.

Visszatapogatózott a lépcsőig, leült a legalsó lépcsőfokra, és megpróbálta összeszedni magát annyira, hogy eldöntse, mit tegyen. Nyilvánvalóan a halálát akarták, különben mentőt hívtak volna. Talán azt is hitték, hogy már majdnem meghalt, amikor elájult?

Ebben az esetben nem kellene fölmásznia a lépcsőn és döngetni az ajtót, mert az figyelmeztetné őket. Még nem állt készen arra, hogy egy sírba szállítsák. Nem látta az órája számlapját, de úgy érezte, mintha az éjszaka közepe lenne. Mégis kételkedett benne, hogy olyan késő lenne, mert Charles csak hat óra körül ért haza, és nem lehetett eszméletlen órákon keresztül. Úgy sejtette, hogy legfeljebb hét óra lehet, és azon tűnődött, mit csinál Belle és Charles.

Fölmászott a lépcsőn, hátha hall valamit. Az erőfeszítéstől megint elszédült, és fájt, amikor levegőt vett, s a nyaka is lüktetett. Az ajtó zárva volt, amint arra számított, de a kulcsot nem hagyták a másik oldalon a zárban, mert a kulcslyukon keresztül látott egy parányi darabot a hallból, és még mindig nappali fény szűrődött be. Nem hallott semmit - sem hangokat, sem a tévét vagy az utca hangjait.

Ellenőrizte a zsebeit. A slusszkulcsa eltűnt, és a tárcája is. Egy magányos tízpennys érme volt minden, amit nála hagytak. Semmije sem volt, amivel megpróbálhatta volna megpiszkálni a zárat.

Egyszerre lesújtott rá a helyzet komolysága. Ez nem valami ostoba játék, Belle és Charles nem fogják hirtelen elengedni, bekötözni a sebét vagy bocsánatot kérni. Belle meg akarta ölni, és Stuart számára most már otrombán nyilvánvaló volt, hogy Belle ölte meg Jackie-t, és nem Charles. Ha belegondolt, hogy néhány órával ezelőtt még sajnálatot érzett iránta!

Átkozta magát, amiért idejött. Ez volt talán a legostobább és a legönteltebb dolog, amelyet életében tett. Lehet, hogy azt hitte, Charles a gyilkos, de csak egy komplett idióta menne szándékosan egy gyanúsított otthonába azzal a szándékkal, hogy valami reakciót váltson ki belőle.

Charles legalább mentőt akart hívni. Úgy vélte, Belle biztosan lebeszélte erről.

Mi a szándékuk vele? Akár élve, akár holtan, nagy problémát okoz majd nekik, és az autója is odakint van, amellyel foglalkozniuk kell.

Charles nem ostoba. Rá fog jönni, hogy az elsők között lesznek, akikhez a rendőrség kimegy, ha Stuart holttestét vagy az autóját megtalálják.

Sajnos azt is tudta, hogy jó időbe telne, mire bárkinek is feltűnne az eltűnése, és még többe, mire hívnák a rendőrséget. David jól érzi magát a családjával, és még ha fölhívná is a lakást, és nem venné föl senki a telefont, akkor is egyszerűen azt hinné, hogy Stuart elment meglátogatni néhány barátját, vagy elvállalt egy munkát. Ami Goldsmitht illeti, Stuart annyit nyaggatta mostanában, hogy ő csak örülne, ha békén hagynák, és haladna az ügyével.

Stuart kétségbeesetten rogyott a lépcső tetejére. Nagyon is tisztában volt azzal, hogy vér szivárog a sebéből. Úgy vélte, még sok időbe telne, mire elvérezne, de tudta, hogy ez fokozatoséul legyöngítené addig, amíg már nem lenne ereje menekülni, ha lehetősége lenne rá.

Pár perc múlva eldöntötte, hogy erőt kell vennie magán, és föl kell mérnie a helyzetét. Elkezdte vizsgálgatni az ajtót az ujjbegyeivel. Nagy, régi típusú zsalukat érzett a belső oldalán, amelyeket egy csavarhúzóval percek alatt leszerelhetett volna. De a nélkül lehetetlen volt. Az ajtó szétzúzása sem jó ötlet, először is nincs hely az oldalán, hogy nekiveselkedjen; másodszor, ennek hallatán Charles iderohanna, harmadszor pedig az ehhez szükséges erő fölnyitná a sebét. Szóval ennek kell lennie a végső megoldásnak. De átkutathatná a pincét valami után, amit szerszámként használhatna.

Csak amikor végigmászott a padlón, a kezével valami hasznos tárgy után tapogatózva, és megint elért a szénhez, akkor jött rá, hogy a szenet biztosan egy ledobónyíláson keresztül eresztették le. Kisfiúkorában nézte a szenesembereket, amint nagy házakhoz szállították a szenet, és közvetlenül a házon kívül mindig volt egy aknafedélszerű kerek lemez, amelyet fölemeltek.

Karjával fölnyúlt a feje fölé, és ujjai elérték a pince mennyezetét. De éles fájdalom hasított végig a mellkasán és a vállán, s ettől megint ájulás környékezte.

Ott volt logikus a szénledobó fedelét keresni, ahol a legtöbb szén hevert. Amint átmászott a kupacon, és a szén belevájódott a térdébe, a por pedig tüsszentésre ingerelte, a keze egy ismerős tárgyat talált. Egy lapátot.

Egy pillanatra földerült, mert azonkívül, hogy leüthetné vele Belle-t vagy Charlest, ha lejönnének, az ajtót is csapkodhatja vele.

A lapátot sétabotként használta, hogy támogassa magát, és jobb keze ujjaival végigpásztázta a mennyezetet. Örömére talált egy kör alakú fémfedőt, de nem

moccant, amikor megpróbálta megnyomni. Továbbá egyetlen halvány fénysugarat sem látott a pereme körül.

A pince méretei és a hallba nyíló ajtó helyzete alapján egészen biztos volt benne, hogy a ledobónyílás a háznak azon a részén található, ahol az étkező van. Kavics borítja? Lehet, hogy egy nehéz virágcserepet tettek a tetejére? Mekkora zajt csapna, ha a lapát nyelével ütné?

Kivette a tízpennys érmét a zsebéből, belenyomta a nyílás peremébe, és kapargatni kezdte.

Egész felnőtt életében nehéz fizikai munkát végzett, nehéz ajtókat, tetőszerkezeteket és ablakkereteket cipelt. Megszokta a kényelmetlen körülmények között, szélsőséges hidegben vagy melegben végzett kemény munkát, mégsem ismert soha ilyen nehezet, mint megpróbálni kiszabadítani valamit egy érmével, csupán egy kezét használva, miközben bizonytalanul áll a szénkupac tetején a teljes sötétségben.

A válla és a nyaka fájt a kapargatás közben, a szemét csukva kellett tartania, hogy ne hulljon bele a kosz, és egész idő alatt érezte, hogy ingét egyre jobban átitatja a vér. Még aggasztóbb volt a zihálása, és azon tűnődött, hogy végül is a kés kilyukasztotta-e a tüdejét. De nem akart elkezdeni ezen tépelődni, csak elszántan kapart és kapart, mert ha megállt volna pihenni, akkor ismét értékes időbe telne újra megtalálni a fedőt.

Miközben dolgozott, arra próbált gondolni, mit szándékozik tenni vele Charles és Belle. Az ő helyükben szerzett volna egy csónakot, elvitte volna a holttestet a Forthon túl, és kidobta volna a leithi dokkok közelében. Akkor lett volna rá esélyük, hogy amikor valahol kiveti a víz, a rendőrség esetleg azt gondolja, hogy utcai rablótámadás során szúrták le, aztán bedobták a tengerbe. De ahhoz, hogy ez valószínűnek tűnjön, a kocsiját vissza kellene vezetni Edinburgh-ba, és a lakáshoz közel kellene leparkolni.

Talán éppen ott vannak? Elsődleges fontosságú lenne megszabadulni a kocsijától. Vajon Belle vezet, Charles pedig a saját kocsiján követi, hogy vissza tudja hozni ide?

Talán nem gondolnak csónakra, mert amennyire Stuart tudta, egyikük sem hajózott soha. De talán Charles ismer valakit, aki segítene neki?

Hirtelen Fielding jutott az eszébe. Ő éppen az a fajta féreg, akikkel Charles régen körülvette magát, amikor Londonban játszotta a nagymenőt. Jackie mutathatta be őket egymásnak valamikor, és ha Fielding a zsebében tartotta Caldert, akkor talán átadta az ajándékozási szerződésről és az új végrendeletről szóló információkat?

Ha tudomást szerez az ajándékozási szerződésről, az bizonyára elég ahhoz, hogy Belle vak dühbe guruljon tőle, és megtámadja Jackie-t. De a dátumok nem stimmeltek. Ted azt mondta, hogy karácsony előtt írta alá tanúként az okiratot, és Jackie-t a következő év májusában ölték meg.

Stuart teljesen biztos volt abban, hogy Belle semmit sem tudott az új végrendeletről, amíg ma el nem mondta neki. A döbbenete és a rémülete túlságosan valódi volt.

Mégis, Charles elég közömbös volt ezzel kapcsolatban, így őt talán nem érte meglepetésként.

Stuart nem tudta megmagyarázni, mi volt Fielding szerepe ebben az egészben, de abban biztos volt, hogy valahogyan szerepet játszott benne. Talán egyezséget kötött Charlesszal, hogy ő majd ráveszi Caldert az új végrendelet eltitkolására, és ezért megkapja Belle régi végrendelet szerinti örökségének bizonyos százalékát?

De ez még mindig nem magyarázza meg, hogy Belle miért akkor ölte meg Jackie-t, amikor tette, és azt sem, hogy Calder miért nem semmisítette meg az új végrendelet.

A ledobónyílás fedelének szélénél átszűrődő parányi ezüst fénysugár eltérítette Stuart gondolatait az elmélkedésről, és izgalmában megkettőzött erőfeszítéssel kaparta a koszt az útból.

De az izgalom kevésbé óvatossá tette. Elcsúszott a szénen, és elejtette az érmét. Tudta, hogy sosem találja meg a sötétben. Lehangoltan rogyott össze a szén tetején. Szakadt róla az izzadság, és érezte, hogy ez nem csak a megerőltetéstől van. A vérveszteségtől gyengülni kezdett, érezte, ahogyan a vér leszivárog a nadrágjára és az inge hátuljára, és fájt a levegővétel.

Fölnézett a parányi fénycsíkra, és tudta, hogy még ha le tudná is venni a fedőt, ahhoz már túl gyönge, hogy fölhúzza magát a nyíláson keresztül. Itt fog meghalni.

Lefeküdt a szénre, és fáradtan lehunyta a szemét. De a kívánt üresség helyett Laura arca jelent meg előtte. Úgy látta őt, mint amikor először találkozott vele Castle Douglasben. Fényes, sötét hajjal, napbarnított lábbal, tiszta, sötét szemmel jelent meg előtte. Mosolya felülmúlta annak a reggelnek a szépségét. Összehasonlította ezt a képet a legutóbbival, és úgy találta, hogy bár van néhány ránc a szeme körül, és az ajka talán nem annyira telt, de nincs sok különbség. A haja most rövi-debb, és inkább vörös, mint sötét, de ezenkívül alig változott valami. Számára még mindig gyönyörű volt. És még mindig vágyott rá.

„Akkor ki kell jutnod innen - hallott egy halk hangot a fejében. - Ne gondolj magadra, csak Laurára. Nem kellene börtönben lennie, és ki kell szabadítanod onnan. Meg tudod tenni, ha kijutsz innen."

Komoly erőfeszítésébe került lábra állni és megragadni a lapátot. Szédült, mellkasát fájdalom hasogatta. De fejjel lefelé fordította a lapátot, és szorosan a fejénél fogva fölfelé taszította, s a nyelével megütötte a nyílás fedelét.

A fedél nem mozdult, de egy halom kosz záporozott rá, és amikor megtörölte a szemét, látta, hogy a fénysugár a fedél feléig terjed.

Újra és újra megismételte. A mellkasa annyira fájt, hogy úgy érezte, mintha forró szénnel égetnék, és a vér vészjósló sebességgel lüktetett a sebből. De érezte, hogy a fedél megmozdul, és ez elég volt ahhoz, hogy tovább ütögesse.

Úgy sejtette, ha lenne valami, amire ráállna, akkor elég laza lenne már ahhoz, hogy feltolja. De semmije sem volt. Megállt egy pillanatra, fölmérte a helyzetet, és úgy érezte, ha még egyszer elég erősen meg tudná ütni, akkor a fedél fölemelkedne, és fölnyílna hátra, a talajra.

A halállal vívódott, ingét teljesen átitatta a vér, és tudta, hogy a pulzusa egyre gyöngül. „Érted, Laura" - mormolta magában, amint megtámasztotta magát a szénen. A lapátot markolva megpróbálta kizárni a fájdalmat és összeszedni gyorsan fogyó erejét. „Egy, kettő" - számolt. Háromra fellökte a lapát nyelét, minden erejével, amit össze tudott szedni.

Egy tompa kondulással a fémfedél fölemelkedett. Amint a napfény beáradt, rájött, hogy még egy ütés kell ahhoz, hogy teljesen elmozdítsa a nyílásról. Még egyszer összeszedte magát. Minden porcikája sikoltott, hogy hagyja abba, de nem vett róla tudomást. Még egyszer föllökte a lapátot. Ezúttal a fedél teljesen fölnyílt, de Stuart hanyatt esett a szénre.

Még fektében lihegve meg izzadva és az arcát legyező friss levegőnek örülve is tudta, hogy nem pihenhet.

Belle és Charles bármelyik pillanatban visszajöhet, és érezte, hogy már csak percei vannak a teljes összeomlásig.

A beömlő fényben látta, mennyi vért vesztett - inge és nadrágja most már teljesen elázott. De a következő rész még nehezebb lesz, mert föl kell húznia magát a kezével, és karjai a sebtől már most is nagyon gyengék voltak.

A szénbe ágyazva a lapátot, fölnyújtózkodott a nyílás széléhez, majd fölkészült, hogy egyik lábát fölhúzza, ugródeszkaként használva eszközét, hogy elég messzire föllendítse a felsőtestét ahhoz, hogy kiszabaduljon.

Tudta, hogy ingatag, de úgy gondolta, ha elég gyors tud lenni, akkor működhet. Mindössze egyetlen próbálkozása lehet, mert érzékelte, hogy egy ilyen ugrás szinte végezhet vele.

Nekigyürkőzött, ujjaival megragadta a nyílás peremét, és föltette a jobb lábát a lapát nyelére. „Egy, kettő, három" - számolt és fölugrott.

A bal válla a fémperemhez ütődött, sokküzeneteket küldve ezzel a sebhez, amely annyira közel volt hozzá, de valahogyan sikerült a nyíláson kívülre tennie a karját, és lassan, fájdalmasan kihúzta a testét.

Az éles napfény bántotta porral teli szemét, a feje kóválygott, a lába mintha gumiból lett volna, és mellkasában szörnyű fájdalom izzott. Miközben megtette az első lépést a rövid feljárón a kapuig, úgy érezte, mintha egy olyan álomban lenne, ahol éppen kergetik, és próbál futni, de a lába túl nehéz ahhoz, hogy megmozduljon.

Minden akaratát összeszedve nem ájult el, amíg a szomszéd házhoz nem ért.

- Dörömbölt az ajtónkon, éppen akkor, amikor vacsorához készülődtünk - mondta Mrs. Edith Cameron a két rendőrnek, akik másodpercekkel a mentőautó után érkeztek. - Nem akartam elhinni. Úgy nézett ki, mintha valami horrorfilmből lépett volna elő, azzal a sok szénporral, vérben ázva. Alig bírt

beszélni, de amit mondott, az elég érthető volt nekem. Belle Howell leszúrta, és bezárta a pincébe meghalni.

Edith és a férje, Henry, egyszerű nyugdíjasok voltak, akik Crailben éltek majdnem egész házasságuk alatt. Kevés dolguk akadt Howellékkel, és az otthonuk meg a Kirkmay-ház közötti magas fal azt jelentette, hogy szinte soha nem látták őket. Edith mélyen megdöbbent, hogy ilyesmi bárhol megtörténhet, a szomszéd házról nem is beszélve.

- Rendbe fog jönni? - kérdezte Henry Cameron, miközben nézte, hogy a mentősök fölemelik a sérült férfit a hall padlójáról a hordágyra.

- A pulzusa nagyon gyönge, és rengeteg vért vesztett. Nem néz ki túl jól - felelte a mentős. - Tudják a nevét?

Henry megrázta a fejét.

- Elájult, mielőtt bármit kérdezhettünk volna tőle.

A hordágyat kigurították a kerti úton a mentőautóhoz. Egy perc múlva már szirénázva száguldott el.

- Na most, Mr. és Mrs. Cameron, végigmehetnénk még egyszer azon, hogy mi is történt? - kérdezte az idősebb rendőr.

- Jobb, ha bejönnek a nappaliba. - Mrs. Cameron látta, hogy egy halom ember gyűlik össze a Marketgate túloldalán. - Döbbenetes! Átmennek a szomszédba, letartóztatni Howelléket?

16

- Helló, Patrick! Van valami fogalma arról, hol lehet Stuart? - kérdezte David könnyedén, amikor fölhívta az ügyvédi irodát.

Az előző héten David hívta néhányszor a barátja lakását, mert Júliával úgy gondolták, a gyerekek esetleg szívesen megnéznék Edinburgh-t, mielőtt visszamennének Londonba, és tudni akarta, hogy Stuart meg tudja-e mutatni nekik a várost. Mivel a férfi nem vette föl a telefont, David föltételezte, hogy dolgozik valahol.

Már csak néhány napjuk maradt, mielőtt ki kellett költözniük a nyaralóból a Felföldön, és David úgy gondolta, fölhívja Goldsmitht, és megkérdezi, tud-e adni egy telefonszámot, ahol elérheti Stuartot.

- Kirkcaldyban, a kórházban - felelte Patrick.
- Kórházban! - kiáltott fel David. - Miért, mi baja van?
- Biztosan hallott róla a hírekben, vagy olvasta az újságban - mondta Patrick, és úgy tűnt, zavarban van. - Az egész sajtó ettől zengett.

David érezte, hogy fölkavarodik a gyomra.

- Nincs tévé a faházban, ahol a szállásunk van - mondta gyorsan. - És nem vettem újságot, amióta itt vagyunk. Mondja el, mi történt.
- Howellék leszúrták, és fogva tartották kint, Crail-ben - kezdte Patrick.
- Micsoda? - kiáltott fel David. Megint meglódult a gyomra, és tapogatózva kellett keresnie egy széket, hogy le tudjon ülni. Julia ijedten nézett rá. Ajkai némán formálták a kérdést: Mi történt?

Odajött Davidhez, és fülét a telefonra szorította, amíg Patrick elmondta, amit a kilenc nappal korábbi eseményekről tudott, és elmesélte, hogyan sikerült Stuartnak végül átszöknie a szomszéd házba, ahol mentőt hívtak hozzá.

- Majdnem meghalt - mondta Patrick, és tőle szokatlan módon hangja megremegett az érzelmektől. - Hála istennek, már nincs életveszélyben, de nagyon nehéz időszak volt.

David rettenetesen megdöbbent. Részletes beszámolót akart hallani mindenről, ami történt: mit mondtak, mit tettek, mekkorák Stuart sérülései, és hogyan szökött meg. De csalódottan vette tudomásul, hogy jóllehet, Patrick nyilvánvalóan nagyon aggódott Stuartért, szokás szerint még mindig harapófogóval kellett kihúzni belőle minden szót, és úgy tűnt, csak a puszta tényeket hajlandó közölni, mégpedig azt, hogy a szúrás Stuart tüdejét érte.

- Ugyan, Patrick! - kiáltott fel David. - Miért ment oda? Miért támadtak rá? És letartóztatták Howelléket?

- Nem tudom, mit csinált ott, és azt sem, hogyan történt a dolog - vallotta be Patrick. - De Belle-t és Charlest aznap este letartóztatták, és gyilkossági kísérlettel vádolták. Amikor harminchat órával később megjelentek a bíróságon, elutasították az ideiglenes szabadlábra helyezés iránti kérelmüket, és a további nyomozás idejére fogva tartják őket.
- Meglátogatta Stuartot? - kérdezte David, és kezdett dühbe gurulni.
- Odamentem, amint hallottam az ügyről, de az intenzív osztályon feküdt, és nem volt látogatható állapotban. Azóta nem tudtam elmenni hozzá a feltorlódott munkáim miatt, de tudom, hogy képes volt elég információt adni a rendőrségnek ahhoz, hogy új nyomozást indítsanak Jackie Davies meggyilkolása ügyében.
- Bizonyítékot talált rá, hogy Charles tette?
- Úgy tűnik, azt állítja, hogy Belle ölte meg Jackie-t.

David otthagyta Juliát és a gyerekeket, és egyenesen a kirkcaldyi kórházba sietett. A hosszú út és a sok vakációzó miatti elkerülhetetlen torlódások csak fokozták az aggodalmát, és mire Stirlingbe ért, rettenetesen megfájdult a feje.

Amióta ismerte, Stuart mindig is sokféle őrültségre volt hajlamos. Ő lenne az első, aki vállalna egy kihívást, mindig kész a gyöngébb oldalára állni, impulzív, merész és gyakran meggondolatlan. David talán ezt kedvelte és csodálta benne a leginkább, de ugyanakkor gyakran föl is dühítette.

A Julia érkezése előtti estén érezte, hogy Stuart valamiféle akcióra vágyik. Ha tudta volna, hogy a sorsára hagyva az életét kockáztatja majd, akkor ragaszkodott volna hozzá, hogy ő is jöjjön el velük a Felföldre. De régi barátja nem olyan típus, akit az orránál fogva lehet vezetni. És biztosan nem jutott eszébe, milyen sokan gyászolnák, ha meghalna.

Nagy megkönnyebbülés volt, amikor bement a kórterembe, és látta, hogy Stuart az ágyában ül, és úgy vigyorog, mint a fakutya. A mellkasát borító kötéstől és sápadt arcától eltekintve figyelemre méltón jól nézett ki.

- Örülök, hogy nem számítottam rá, hogy te mentesz meg - viccelődött. - Jó kis barát vagy, kilenc nappal később kerültél elő!

David nem tartotta magát érzelgős embernek, de kedve támadt megölelni Stuartot, csupán azért, mert életben van. Meghallgatta, hogy pontosan mi történt a Kirkmay-házban: a konyhai verekedést, azt, ahogyan Belle leszúrta, és ahogyan kijutott a pincéből. Bár Stuarttal együtt kuncogott, mintha a barátja valami iskolai csínytevésről mesélt volna neki, valójában megfagyott ereiben a vér, és rosszul lett, ha belegondolt, mi történhetett volna.

De rájött, hogy nem képes hosszú ideig rejtegetni a valódi érzéseit.

- Te tökkelütött idióta! - csúszott ki a száján, amint végighallgatta az egész történetet. - Mi vett rá, hogy odamenj?
- Csak föl akartam kavarni az állóvizet - vigyorgott Stuart. - Sikerült is, nem?
- Fölkavarni az állóvizet! - kiáltotta Dávid, megfeledkezve arról, hogy higgadtnak, udvariasnak kellene lennie. - Könnyen meg is halhattál volna, vagy

olyan súlyosan megsebesülhettél volna, hogy soha többé nem tudnál dolgozni. Az osztályos nővér azt mondta, egy hajszálon múlt az életed, amikor behoztak. Nem gondoltál azokra, akik törődnek veled, mielőtt ekkora kockázatot vállaltál? Idős anyád van, és testvéreid, nem is beszélve az olyan barátokról, mint én, akik szeretnek téged!

Stuartban volt annyi jóérzés, hogy zavartnak tűnjön.

- Oké, talán egy kicsit túlzásba estem, de legalább a rendőrség letartóztatta mindkettőjüket, megint belenéznek Jackie gyilkosságának ügyébe, Laurát pedig szinte biztosan szabadlábra helyezik, ha Patrick el tudja intézni, hogy soron kívül meghallgassák a bíróságon. - Elhallgatott, majd folytatta, gúnyos vigyorra húzódó szájjal. - Soha nem vettem észre, hogy szeretsz, Davey! Örülök, hogy nem tudtam róla néhány távoli helyen, ahol együtt voltunk!

Davidnek ekkor már nevetnie kellett, de ez megint olyasmi volt, amit kedvelt Stuartban - bárminek meg tudta látni a vicces oldalát. És igaza volt. Laura fölleb-bezése most vita nélkül átmehet a Legfelsőbb Bíróságon, amennyiben a rendőrségnek elegendő bizonyítéka van arra, hogy nem ő követte el a bűncselekményt.

- Jó, hogy látlak - mondta Stuart. - Sajnálom, hogy meg kellett rövidítened a nyaralásodat, és ennyit kellett utaznod. Tudod, hogy megtalálták-e már az autómat?

- Nem, nem tudom. Eléggé el nem ítélhető módon jobban aggódtam miattad, mint az autód miatt - vágott vissza David. - De kiderítem neked. Megérdemelnéd, ha Charles tilosban parkolta volna le, és elvontatták volna. Egyébként sem fogsz vezetni egy darabig.

- Tudod, jó öregasszony lenne belőled - felelte Stuart. - És most fejezd be az értem való aggódást, és menj vissza a Felföldre.

David megkérdezte, hogy elhozhatja-e Juliát és a gyerekeket, és lakhatnak-e a lakásban a következő héten.

- Vigyázhatunk rád, és figyelünk, hogy a kölykök ne tépjék a hajadat.

- Még mindig tele van alvadt vérrel - fintorgott Stuart, és egyik kezével a hajába túrt. - És még mindig úgy érzem, mintha a tüdőm tele lenne szénporral. De az jó lesz, ha egy darabig mindannyian itt lesztek. Biztos vagyok benne, Juliára rá lehet bízni, hogy időnként elmosogasson.

- Rá lehet bízni, hogy megmossa a hajadat, megetessen, és mondogassa neked, hogy egy hős vagy - mosolygott David. - Megrémült, amikor megtudtuk, mi történt veled.

- És sebesültebb harcosnak tüntet föl, mint amilyen valójában vagyok - nevetett Stuart. - Egyébként tudtad, hogy Belle-t Cornton Vale-be vitték?

- Fene egye meg! - szűrte David a fogai között. Nem jutott eszébe megkérdezni, hova vitték Belle-t. - Gondolod, hogy kapcsolatba kerül majd Laurával?

- Belle a vizsgálati fogság börtönblokkjában lesz. De ahogy Laurát ismerem, nincs kétségem felőle, módot talál majd rá, hogy eljusson hozzá. Néhány napja

írtam neki, és figyelmeztettem, tartsa távol magát tőle, de nem sok reményt fűzök hozzá, hogy szót fogad. Ha engem csuktak volna le két évre valamiért, amit nem követtem el, én is bosszúért kiáltanék.

Miközben David Stuartnál volt a kórházban, Laurának a könyvtárban akadt dolga, de nem a bosszú gondolata foglalkoztatta, csak rettenetesen vágyott arra, hogy megtudja az igazságot.

Az első híreket Beadytől hallotta arról, hogy Stuartot kórházba vitték egy héttel ezelőtt. Beady izgatottan számolt be arról, hogy amikor Stuart fényképe feltűnt a képernyőn, fölismerte benne Laura látogatóját.

Arra az információra, hogy Belle-t és Charlest letartóztatták, mert megpróbálták megölni Stuartot, Laura először hitetlenkedve reagált. Meg tudta érteni, hogy dühösek, amiért ő örökli a Brodie farmot, és a húgai kapják a Kirkmay-házat, de semmi értelme nem volt annak, hogy Stuarton töltötték ki a dühüket. Biztos volt abban, hogy ki fog derülni, csupán dulakodás volt a két férfi között, amely túl messzire ment.

Amikor Patrick Goldsmith másnap bejött meglátogatni, és elmondta, hogy Stuart egy ideje meg van róla győződve, hogy Charles ölte meg Jackie-t, a dolog kezdett valami értelmet nyerni. Laura el tudta képzelni, hogy Stuart kizárólag azért ment át Crailbe, hogy provokálja Charlest. Éppen kezdte úgy érezni, érti, mi történt, amikor Patrick folytatta, és elmondta, hogy Stuart azt állítja, Belle szúrta le. Továbbá Stuart úgy gondolja, hogy Belle ölte meg Jackie-t, nem pedig Charles.

De Patrick ízig-vérig ügyvéd volt. Olyan szavakat használt, hogy „állítólagosán", és „valószínűnek tűnik", és egyszer sem árulta el a személyes véleményét. Emellett nem osztott meg Laurával semmi belső információt sem, amelyet a rendőrségtől szerzett, még csak azt sem mondta el neki, hogy milyen pletykák keringenek az ügyről.

Nem is maradt sokáig Lauránál. Azzal a hírrel hagyta ott, hogy a rendőrség olyan értelmű közleményt adott ki, hogy új nyomozást indítanak Jackie gyilkosságával kapcsolatban, és így soron kívüli föllebbezést nyújthat be Laura nevében, arra hivatkozva, hogy az ítélete bizonytalan alapokon nyugszik.

Laura teljesen összezavarodott ettől a látogatástól. Miközben nagyon úgy hangzott, mintha a föllebbezése már nyert ügy lenne, és karnyújtásnyira lenne a szabadság, Patrick szenvtelensége arra utalt, hogy ne számítson rá.

Aznap éjjel bármit megadott volna érte, ha telefonálhatott volna Stuartnak vagy Davidnek, hogy érthetőbb magyarázatot kapjon, és megtudja, hogyan értelmezik ők a helyzetet. Amióta elítélték, mindig figyelte, hogy a többi rab veszekszik a telefonkártyákon, és egész estéket töltenek azzal, hogy sorba állnak a telefonnál. Egyszer sem érzett vágyat arra, hogy ő maga is telefonáljon valakinek. Hirtelen mindenki készségesen hátralépett, és hagyták, hogy annyit telefonáljon, amennyit akar, de Meggie-n kívül senkit sem tudott fölhívni, mert egyik férfit sem tudta elérni.

Meggie nem tudott róla, hogy Stuartot megtámadták, mivel az angliai újságokat még nem érte el a hír. Ez megnehezítette Laura dolgát, mert az egészet el kellett magyaráznia, mielőtt egyáltalán megpróbált volna a tárgyra térni. Nem sikerült a lényegre térnie, mert Meggie hol annak örült, hogy a nővérével beszél, hol Stuart miatt aggódott, és nem fogta fel igazán, mit próbál Laura elmondani. Amint a telefonkártyája lemerült, éppolyan összezavarodott és bizonytalan maradt mindennel kapcsolatban, mint korábban.

Másnapra már az egész börtön attól a hírtől zsongott, hogy a sajtó ismét előszedte Jackie gyilkosságát és Laura tárgyalását, és részletesen írnak róla. Beady behozta neki az egyik újságot, amelynek címlapján egy nagy kép volt Lauráról, a főcím pedig így szólt: *Vajon igazságtalanul ítélték el?*

A börtönben most mindenki a sajtó Laura iránti érdeklődéséről beszélt, és arról, hogy Belle megérkezett a vizsgálati fogság blokkjába. Laura eléggé szórakoztatónak találta, hogy azok, akik oly gyakran megvetően kétségbe vonták az ártatlanságát, most hízelegnek neki. De aggasztóbb volt a többi rab általános véleménye, mely szerint nyakon kell csípnie Belle-t, és bosszút kell állnia rajta.

Nyakon akarta csípni, de nem akarta megtámadni. Csak tudni akarta az igazat. Teljesen nyilvánvaló volt, hogy Belle szúrta le Stuartot, és Stuart nem mondta volna, hogy Belle ölte meg Jackie-t, ha nem lett volna benne biztos, de Laura még mindig nem tudta egészen elhinni. Addig nem is hiszi el, amíg nem hallja magától Belle-től.

Úgy tűnt, senki sem érti meg ezt, legkevésbé Patrick Goldsmith, aki csupán vállat vont, és azt mondta, még semmi sincs bizonyítva, de végül minden kiderül majd Belle tárgyalásán.

Laura nem tudott ilyen hosszú ideig várni. Ö volt az, aki holtan találta Jackie-t, még a kést is ő húzta ki a testéből. És itt bent, a legsötétebb pillanatokban előfordult, hogy kezdte azt gondolni, bizonyára ő tette, de kitörölte az emlékezetéből, éppen úgy, ahogyan a rendőrségi pszichiáter sugallta.

Mindig a húgaként gondolt Belle-re, ezért természetesnek találta, ha Belle néha lekezelőn viselkedett vele. Azt gondolta, kegyetlenség volt száműzni őt a Brodie farmra közvetlenül Barney halála után, de ezt Belle kimerültségének tulajdonította, és annak, hogy nem gondolkozott tisztán. Ezután is utálatos volt néha, de Laura sosem sejtette, hogy Belle gyűlöli őt. Mégis, biztosan gyűlölte, ha hagyta, hogy alaptalanul lecsukják, és életfogytiglani kapjon. És ezt akarta tudni. Hogy miért gyűlöli.

Bőven volt híre arról, hogy Belle hogyan boldogul a börtönben, hiszen még a leglényegtelenebb hírek is fénysebességgel terjedtek a rabok között. Belle minden beszámoló szerint a hisztéria és az agresszió között ingadozott, és úgy bánt a többi rabbal, mintha nem lennének egészen emberek, ő pedig valami királyi személy lenne. Valaki azt mondta, egyik reggel arra ébredt, hogy csomókban hullik a haja. Laura tudta, hogy a börtön lakóinál előfordul a

hajhullás, de Belle számára, akinek a megjelenése volt a mindene, ez bizonyára kegyetlen csapás lehetett.

Laura éppen néhány visszahozott könyvet pakolt a polcokra, amikor megérezte, hogy a könyvtárban mindenki megmerevedik. Megfordult, és meglátta, hogy Belle jön be Blake börtöntiszttel. Blake-re jól emlékezett saját, vizsgálati fogságban töltött idejéből.

Belle borzalmasan nézett ki; olyan volt a haja, mint egy szénakazal, és fejét kopasz foltok tarkították. Sápadt és nyúzott volt, a túlságosan nagy nadrág és ing pedig nyilvánvalóan nem az övé volt, mert olyan műszálas anyagból készült, amelyet ő sosem venne föl.

Rémültnek tűnt, amikor szembe találta magát Laurával. Nyilvánvalóan nem figyelmeztették rá, hogy Laura a könyvtárban dolgozik.

- Nem akarok semmi jelenetet, Brannigan - mondta Blake éles és gyanakvó hangon. - Howell csak egy könyvet szeretne.

Laura aligha hibáztathatta Blake-et azért, ahogyan hozzá viszonyul - végül is a vizsgálati fogságban nehezen kezelhető rab volt. Titokban mégis úgy érezte, hogy Blake a balhé reményében hozta ide Belle-t.

- Már nem csinálok jeleneteket - mondta Laura hűvösen. Nem szerette Blake-et - sok volt benne a kegyetlenség, élvezte, ha rossz híreket közölhetett a rabokkal, és híres volt arról, hogy balhét szokott provokálni a saját blokkjában a lakók szembeállításával. Laura közelebb sétált Belle-hez. - Helló, Belle, miféle könyvet keresel?

- Nem tudom - mondta Jackie húga, és hangja alig volt hangosabb a suttogásnál. - Csak valami könnyű olvasnivalót.

- Van Danielle Steel vagy Catherine Cookson - ajánlotta Laura. - Idebent először egy Susan Howatch-könyvet olvastam, *A szerencse forgandót.* Az neked is jó lenne.

Valami fölvillant Belle szemében; Laura tisztán látta, hogy megjegyzése elevenbe talált.

- Bármi megfelel - mondta Belle.

- Igazán szeretnék beszélni veled - mondta Laura. - Nem itt, mindenki előtt, hanem valami bizalmasabb helyen. Ha megkérem a kormányzót, beleegyezel?

- Ne légy nevetséges, Brannigan! - ordította Blake. - És most azonnal adj neki néhány könyvet!

A Belle-lel történt véletlen találkozás után Laura még nyugtalanabb és idegesebb lett. Hallotta, hogy a rendőrség szinte mindennap itt jár kihallgatni Belle-t, és kínzónak érezte, hogy nem tudja, mi történik. Aggódott Stuart miatt, mert bár írt a kórházból, hogy fokozatosan javul az állapota, és reméli, hogy hamarosan találkoznak, a levél nagyon mesterkéltnek és formálisnak tűnt. Ebből gyanította, hogy Stuartnak sok fájdalma van.

Végül hétfőn, tizenhat nappal Stuart leszúrása után kihívták a könyvtárból, mert Patrick Goldsmith látogatóba jött hozzá.

Amint Laura belépett a beszélőbe, Goldsmith arcán széles mosoly terült el.

- Van néhány pompás hírem a számára. Holnap soron kívüli bírósági meghallgatásunk lesz. 99%-ban biztos vagyok benne, hogy el tudom érni, hogy óvadék ellenében szabadlábra helyezzék a föllebbezésig. Az ügyész valószínűleg nem fogja ellenezni a legfrissebb fejlemények után.

Laura teljesen elgyöngült a megdöbbenéstől, nemcsak Goldsmith hírei miatt, hanem azért is, mert Patrick képes így örülni. Előző héten mondta, hogy ez talán lehetséges, de semmi jelét nem adta, hogy a dolgok ilyen gyorsan történhetnek.

- Úgy érti, egyszerűen kisétálhatok a bíróságról? - kérdezte Laura hitetlenkedve.

Patrick nevetett.

- Igen, természetesen. Azonban van egy kis probléma. Nincs hol laknia, és a lakás a szabadlábra helyezés egyik feltétele lesz. Mivel nem volt idő arra, hogy szállást intézzünk Edinburgh-ban, bátorkodtam fölhívni a húgát, Meggie-t, és megkérdeztem, lakhat-e nála Londonban. Remélem, nem bánja.

- Nem, egyáltalán nem - mondta Laura. A telefonbeszélgetésük óta már írt Meggie-nek, de még nem kapott választ. - De ennél fontosabb, hogy őt nem zavarná-e.

- El volt ragadtatva, sőt mi több, ma este iderepül, hogy magával legyen holnap a bíróságon.

Laura szemét elfutották a könnyek a meghatottságtól.

- Ez csodálatos - mondta elcsukló hangon. - Nagyon köszönöm, Patrick, nem szerettem volna én megkérdezni, ez egy kicsit terhet jelentett volna nekem, de sokkal szívesebben leszek Londonban, mint hogy itt maradjak.

- Stuart is így érezte - mondta Patrick, hangjában igazi melegséggel. - Azt gondolta, itt túlságosan a média figyelmének középpontjába kerülne. Pénteken kijött a kórházból, és tegnap este beugrottam hozzá.

- Hogy van Stuart? - kérdezte Laura kíváncsian, és azt kívánta, bár tudta volna, hogy megint otthon van, és fölhívhatta volna.

- Sokkal jobban, mint amit megérdemel. Még gyönge, és vannak fájdalmai, de visszatalált a régi, eleven énjéhez. David és a felesége vigyáznak rá. Nem hiszem, hogy holnap ott lesz a bíróságon, ahhoz még nem elég erős, de azt mondta, gondolni fog önre, és reméli, hogy Meggie-vel lesz egy kis idejük meglátogatni őt, mielőtt visszarepülnének Londonba.

- Lesz rá időnk - mondta Laura sugárzó mosollyal, és hirtelen tudatosult benne, hogy ez a valóság: ki fog innen jutni, Stuartnak hála. - Ő volt az őrangyalom.

- Akkor holnap tízkor találkozunk a bíróságon - mondta Patrick, és indulni készült. Megfogta Laura kezét, és tőle szokatlan módon, ragaszkodását kimutatva, mindkét kezével megszorította. - Valójában a föllebbezést várom.

Látni akarom, amint fölmentik önt, és ez a szörnyű ügy egyszer s mindenkorra véget ér. De a holnapi nap is elég jó lesz.

Intuíciója segítségével Laura hirtelen jobban megértette Goldsmitht. Valószínűleg nem volt egy született büntetőjogász, és az évek során szinte biztosan sok olyan embert kellett védenie, akiket visszataszítónak talált. Úgy kezelte a helyzetet, hogy elidegenítette magát tőlük. Olyan jól végezte a munkáját, ahogyan tudta, de minden szenvedély nélkül.

Egy cinikus azt mondaná, most azért engedett a tartózkodásából, mert Laura győztes volt. De az asszony inkább úgy gondolta, Stuart beavatkozása megmutatta neki, hogy vannak szeretni való tulajdonságai.

Előrehajolt, és megcsókolta a férfi arcát.

- Ég áldja - suttogta. - És köszönök mindent.

A gyilkossági részleg aznap este égett az izgatottságtól, éppen úgy, mint mindig, amikor valaki bíróságra ment, és valószínűnek tűnt a szabadulása. Ilyenkor mindenki nagylelkű hangulatba került, és ajánlott valamit, legyen az egy ruhadarab, egy emlék vagy csak tanácsok és jókívánságok.

Mindenki alaposan megvizsgálta Laura megjelenését. Még a húsz év körüli lányok is javaslatokat tettek az összkép javítására, pedig ők általában azt hitték, hogy egy ötvenéves nő túl öreg ahhoz, hogy érdemes lenne törődnie a külsejével. Laura délután levágatta és befestette a haját a fodrásznál. Most megint ápolt, sötétbarna frizurája volt. Az egyik lány a manikűrözést vállalta, és szép rózsaszínre festette a körmét, Shelley, a szárny egyik fiatal lakója pedig a szemöldökét szedte ki.

Amikor visszakapta a ruháját, amelyet az ítélet óta raktárban tartottak, örömet és szomorúságot is érzett. Elemi erővel törtek rá annak a napnak a rettenetes emlékei és az akkori teljes reménytelenség, amikor átadták neki a ruhákat. De a tengerészkék, hajszálcsíkos kosztüm és a fehér blúz még mindig tökéletesen jó volt rá, még ha a válltömés esetleg kiment is a divatból, amíg bent volt. Kezdett nagyon izgatottá válni, nem pedig félni. Nem volt benne biztos, hogy megint képes lesz magas sarkú cipőben járni, de annyira elegánsnak és nőiesnek érezte, hogy nem törődött vele, ha sántikálni fog.

Csak néhány piperecikket és a váltás ruháit tudta a többieknek ajándékozni, mivel még csak azzal sem törődött, hogy cuccokat halmozzon fel, mint a legtöbben tették. Csak azt a jegyzetfüzetet vitte magával, amelybe az élete történetét írta, és remélte, hogy valamikor a jövőben boldog utóiratot ír majd hozzá.

De amikor végül éjszakára mindenkit a cellájába zártak, és hallotta, hogy a többiek szokás szerint az egész blokkban átkiabálnak egymásnak, hirtelen megint félni kezdett.

Bármilyen rossz volt is idebent időnként, valamiféle biztonságot és kiszámíthatóságot is jelentett. Holnap, amikor megint kikerül az élet forgatagába, képes lesz-e megállni a helyét? Még csak azt sem tudta elképzelni,

hogy egy úttesten átmenjen, az autóvezetésről nem is beszélve, vagy arról, hogy bemenjen egy kocsmába, és vegyen egy italt. Hiányozni fognak a többiek, bár nem kötött szoros barátságokat a börtönben.

Lesz benne bármi közös a kinti nőkkel? Mi a csodáról fog beszélgetni? Itt az idő java részében könyvekbe temetkezett, és ha valakivel beszélgetett, az többnyire a családi problémáikról szólt. Többet tudott a kapcsolatokon belüli erőszakról, az irányíthatatlan tinédzserekről, a csavargókról, a stricikről, az orgazdákról, az alkoholizmusról és a drogozásról, mint szeretett volna. Ebben a világban élt. Az a Laura Brannigan, akinek valaha saját ruhaboltja volt, teljesen megszűnt létezni.

- És Mrs. Brannigan a húgával szándékozik lakni Catfordban, Londonban? - A bíró átnézett a szemüvege fölött Goldsmithre, aki a pulpitus előtt állt.

- Igen, bíró úr - felelte Goldsmith. - Miss Wilmslow itt van a bíróságon, ha beszélni óhajt vele.

Meggie elkapta Laura pillantását, és bátorítón rámosolygott.

A testvéreknek még nem volt lehetőségük beszélni egymással. Laurát a börtönautóval vitték a Legfelsőbb Bíróságra, és már a vádlottak padján várakozott, amikor Meggie bejött a tárgyalóterembe Goldsmithszel. Több mint öt éve nem találkoztak. Lehet, hogy minden héten beszéltek telefonon, mielőtt Laura börtönbe került, és az utóbbi időben írtak egymásnak, de ez nem készítette föl Laurát arra, hogy személyesen találkozzon a húgával.

Meggie már negyvennégy éves volt, és valaha hosszú, sötét haja helyett elég szigorúra vágott frizurát viselt. Egy kicsit teltebb is lett, s tengerészkék nadrágkosztümje és kényelmes, lapos cipője miatt asszonyosabbnak tűnt. Laura azon tűnődött, hogy a ruha és a smink hiánya vajon azt a célt szolgálja-e, hogy Meggie nagyon felelősségteljes embernek lássék, de mivel a húga mindig is idősebbnek nézett ki a koránál, gyanította, hogy ez a mostanában szokásos megjelenése.

A bíró azt mondta, szeretne beszélni Meggie-vel, és a teremszolga a pulpitus elé vezette.

- Megértette, hogy mit jelentenek a szabadlábra bocsátás feltételei? - kérdezte a bíró. - Hogy Mrs. Brannigannek önnél kell laknia, és hetente egyszer meg kell jelennie a helyi rendőrségen? Az óvadék összegét ötezer fontban állapítjuk meg. Ha Mrs. Brannigan nem tartja magát ezekhez a feltételekhez, vagy nem jelenik meg a következő bírósági meghallgatáson, akkor ön elveszíti ezt az összeget.

- Megértettem, bíró úr - felelte Meggie.

- Akkor most hazaviheti magával a nővérét - mondta a bíró.

- Ennyi az egész? - kérdezte Laura idegesen, amikor kijöttek a tárgyalóteremből az előcsarnokba. Az egész meghallgatás alatt pánikroham szélén állt, olyan

sokszor beszéltek meg suttogva bizonyos dolgokat az ügyvédek, és biztos volt benne, hogy a bíró el fogja utasítani a szabadlábra helyezés iránti kérelmet.

Goldsmith rájuk mosolygott.

- Igen. Vagyis elmehet. De amint megérkezik Catfordba, feltétlenül jelentkezzen a rendőrségen, és tudja meg, a hét melyik napján várják el öntől, hogy bejárjon. És ne próbáljon külföldre utazni. Tartom majd önnel a kapcsolatot, és értesíteni fogom a fejleményekről. Addig is élvezze a szabadságot, megérdemli.

- Köszönöm - mondta Laura. Olyan különösnek tűnt, hogy Patrick hirtelen sokkal szívélyesebb hozzá. Most tényleg elhitte, hogy törődik vele. Idegesen kinézett az ajtón az utcára. - A sajtó odakint lesz?

- Attól tartok, igen - mondta Goldsmith, és elfintorította az arcát. - Semmi értelme megpróbálni elkerülni őket, csak követni fogják. Ha szeretné, nyilatkozom ön helyett. Csak mosolyogjon a fényképekhez.

Öt vagy hat fotós várakozott, és ugyanannyi újságíró. Az egyik zsurnalisztában Laura fölismerte egy börtönbeli látogatóját, aki közvetlenül a tárgyalás után járt nála. Jelen volt egy operatőr is, feltehetően a helyi tévétől. Amint Laura és Meggie a Legfelsőbb Bíróság ajtajához ért Goldsmithszel, a várakozók előrenyomultak, fényképezőgépeket villogtatva és kérdéseket kiabálva.

Mivel Laura bizonytalanul járt, Meggie szorosan tartotta a karját. Goldsmith előrelépett.

- Mrs. Brannigan engem kért meg, hogy nyilatkozzak helyette önöknek, így azt kérem, tartsák tiszteletben a megpróbáltatásait, engedjék egy kicsit visszavonulni, és hagyják őt békén. Mrs. Brannigant óvadék ellenében szabadlábra helyezték, amíg a föllebbezésre vár. Teljesen bizonyos vagyok afelől, hogy a föllebbezése sikeres lesz, most, hogy a rendőrség újra nyomoz Jacqueline Davies meggyilkolása ügyében. Mrs. Brannigan mindig fenntartotta, hogy ártatlan a bűncselekményben. Hiszünk benne, hogy ezt hamarosan be is bizonyítjuk.

- Edinburgh-ban marad, Laura? - kiáltott egy női hang.

Egy vörös hajú férfi az újságírók elé tolakodott.

- Meg fogja látogatni Stuart Macgregort? Igaz, hogy leszúrták, mert magánnyomozásba kezdett az ön érdekében? - kérdezte.

- Egyelőre elég a kérdésekből - mondta Goldsmith határozottan. Megfogta Laura karját, és átvezette őt Meggie-vel együtt a tömegen, ki a High Streetre.

- Most már minden rendben lesz - mondta, amint elérték a North Bridge-et. Hátranézett, és ellenőrizte, hogy egyetlen újságíró vagy fotós sem követte őket. - De továbbmegyek önökkel, ha szeretnék.

- Nem, menjen csak - mondta Laura. - Nincs szükségünk kísérőre, és biztos vagyok benne, hogy sok más ügyfele van, akinek szüksége van önre.

- Mit szeretnél először? - kérdezte Meggie, amint a híd felé sétáltak. - Egy kiadós villásreggelit, egy hamburgert vagy talán valami alkoholt?

Laura nevetett.

- Egyiket sem. Igazán egy kapucsínót szeretnék, és csak leülni, meginni és figyelni az embereket egy darabig, és természetesen meghallgatni, mi mindent csináltál, amióta nem találkoztunk.

- Laura, várj!

A hátuk mögül érkező kiáltás hallatán megfordultak, és látták, hogy egy magas, karcsú, szőke nő próbál feléjük futni. Ebben nemcsak magas sarkú cipője, hanem egy kerekes bőrönd is akadályozta, amelyet maga mögött húzott. Amint közelebb ért, Laura fölismerte Angie-t.

- Hála istennek, hogy utolértelek - mondta izgatottan, amint odaért hozzájuk. - Elkéstem a bíróságról, már csak messziről láttalak, így egész úton rohantam.

Megállt, hogy kapjon egy kis levegőt.

- A meghallgatás nyilván sikeres volt, különben nem lennél itt - mondta. - Az újságban olvastam, hogy Belle leszúrta Stuartot. Akkor föl akartam venni veled a kapcsolatot, de azt gondoltam, többé nem akarsz ismerni. Aztán tegnap este Stuart fölhívott, és elmondta, hogy ma lesz a meghallgatás. Ott akartam lenni, hogy egy kicsit támogassalak, de elakadtam a dugóban.

Laurának megmelengette a szívét, hogy megint Angie izgatott magyarázatát hallgatja. Mindig ilyen volt, késett, rohant, de állandóan úgy nézett ki, mintha éppen most lépett volna ki a *Vogue* lapjairól. A halványkék Chanel-kosztüm régen Angie anyjáé volt; Laura emlékezett rá, hogy segített neki átalakítani. Ez legalább öt éve történt, de a kosztüm most is éppolyan elegánsnak tűnt, mint akkor.

- Jó, hogy újra látlak, Angie - mondta Laura. Közelebb lépett hozzá, és megölelte. - Megértettem, milyen érzés volt neked, túl sok rosszindulatú dolog hangzott el ahhoz, hogy bárki higgyen bennem. Ő a húgom, Meggie. Éppen kávézni indultunk. Nem tartasz velünk?

Lepillantott Angie bőröndjére.

- Vagy utazol valahova?

- Ó, nem - mosolygott Angie. - Ezeket neked hoztam. Stuart tudta, hogy én tároltam a holmidat, és megkérdezte, elő tudnék-e szedni néhányat, mivel semmid sem lesz.

- A ruháim! - kiáltott fel Laura örömmel. - Csodás! Azt hittem, Meggie-től kell majd kölcsönkérnem pár darabot.

- Attól tartok, igazából nem a te ruháid. - Angie kicsit savanyú képet vágott. - Tudod, a te cuccaid anyámnál vannak, és tegnap este nem tudtam elmenni hozzá. így feltúrtam a boltot, és ma reggel szereztem neked néhány új fehérneműt. Remélem, nem bánod.

Laura mosolygott. Igazán nem törődött vele, mit vegyen föl. Egyelőre bőven elég volt az, hogy kikerült a börtönből, és nagyon meghatotta, hogy Angie ennyit fáradozott érte.

- Mindig jó ízlésed volt, így biztos vagyok benne, hogy remek holmik.
- Annyira megkönnyebbültem, mikor megláttam, hogy még mindig ugyanaz a méreted. - Angie kutató tekintettel nézett rá. - Stuart mondta, hogy semmit sem változtál, de a férfiak nem mindig úgy látják a dolgokat, mint mi.

Laura kiválasztott egy kávézót a Princess Streeten, egy cipőbolt fölött. Az ablakok óriásiak voltak, és remek kilátást nyújtottak a palotára és az Óvárosra, valamint a vásárolgató emberekre. Az asszony gyorsan lefoglalt egy asztalt az ablaknál, Meggie és Angie pedig elmentek a kávéért.

- Hát nem gyönyörű? - mondta, mikor visszajöttek. Kezével a város felé intett. - Azt gondolná az ember, hogy az itt történt rossz dolgok után kiábrándultam belőle. De még mindig imádom.
- Valahogyan reméltem, hogy megint megszereted Londont, és Ivy meg én több időt tölthetünk veled - mondta Meggie. - De úgy tűnik, mintha a szíved ide kötne. Talán a föllebbezés után Ivy, Don, a gyerekek és én feljöhetünk nyaralni, hogy kiderítsük, mi olyan jó ebben a városban.
- Saját házatok lesz, ahol lakhattok - mondta Laura, de amikor meglátta Meggie zavart arckifejezését, rájött, hogy Goldsmith még nem beszélt neki Jackie végrendeletéről. Angie előtt nem tudta elmondani, így inkább magához húzta a bőröndöt, és kinyitotta annyira, hogy bele tudjon kukucskálni.

A tetején egy bordó bársonykabát volt, és ki sem kellett vennie ahhoz, hogy tudja, mesés darab.

- Ó, Angie - sóhajtotta. - Nem tudod elképzelni, milyen jó lesz megint szép ruhákba bújni. Nagyon köszönöm. Mivel tartozom?
- Semmivel, természetesen. - Úgy tűnt, Angie zavarban van. - Ez a legkevesebb, amit tehetek. Megengedted, hogy átvegyem a boltot, és sosem állapodtunk meg az árában. Amikor végül fölmentenek, beszélnünk kell róla, és meg kell egyeznünk. Félretettem neked pénzt egy betétszámlára, de lehet, hogy nem elég.
- Angie, végig mellettem álltál, amíg vizsgálati fogságban voltam - mondta Laura rosszallón. - Tudom, hogy biztosan kemény dolog volt folyamatosan működtetni a boltot annyi kritika ellenére. Nem fogok visszajönni és megpróbálni elvenni tőled. Két éve azt mondtam, a tiéd, és komolyan gondoltam.
- De pénzre lesz szükséged - erősködött Angie.
- Még megvannak a megtakarításaim - vont vállat Laura. - És azt a pénzt sem költöttem el, amit bent kerestem. A többiek cigire és édességre költötték, én viszont félretettem. Valószínűleg én vagyok az egyetlen nő, aki valaha is gazdagabban jött ki a börtönből, mint ahogyan bement.

Laura kiment a mosdóba, és amikor visszajött, Angie és Meggie éppen nevettek valamin.

- Miről maradtam le? - kérdezte.
- Csak arról beszélgettünk, milyen remek pasi Stuart - kuncogott Meggie. - Szerintünk most azonnal át kell menned hozzá, és el kell feledtetned vele a fájdalmait.
- Bár megtehetném! - mosolygott Laura. - De ez nem szerepel a tervei között. Megmentette a bajba került kisasszonyt, és amint jól lesz, elmegy valami más küldetésre.
- Ne légy ostoba! - mondta Meggie határozottan. - Még mindig vonzódik hozzád.
- Persze hogy vonzódik - értett egyet Angie. - Abból is éreztem, ahogyan tegnap este beszélt rólad. Nem tudtam, hogy ő egy régi szerelem volt, amíg Meggie nem mesélte el, de mondhatom, hogy a szerelem nem múlt még el.

Laura megrázta a fejét.

- Nem rám van szüksége. Én már teljesen kimerült és öreg vagyok. Csöndes, magányos életre vágyom, könyvekre, talán egy kutyára, esetleg kertészkednék is. Nem maradt bennem semmi szenvedély, elmúlt az egész.

Angie taxiba ült, amikor eljöttek a kávézóból. Vissza kellett mennie a boltba a Morningside-ra. Meggie és Laura visszasétáltak az Óvárosba, hogy találkozzanak Stuarttal.

- Nagyon izgatott vagyok amiatt, hogy megint találkozunk - vallotta be Meggie. - Nagyon kedves volt, amikor eljött meglátogatni. Egyike azoknak a ritka embereknek, akik képesek beleélni magukat mások helyzetébe anélkül, hogy ítélkeznének fölöttük. A végén olyan dolgokat is elmondtam neki, amiket soha nem mondtam el senkinek.
- Ez volt a legnagyobb hibám vele szemben - sóhajtott Laura. - Hogy nem mondtam el neki mindent magamról, mikor először találkoztunk. Odabent sok időt töltöttem azzal, hogy végiggondoljam, miért hazudtam, és miért folytattam a hazudozást. Akkoriban azt gondoltam, jó okom van rá, de most, mindazok után, ami történt, egyszerűen nagy tévedésnek tűnik. Ha nem lettem volna olyan makacs, és nem féltem volna annyira, akkor te és Ivy ott lehettetek volna a közelemben.
- Sok testvér akkor sem áll közel egymáshoz, ha minden teljesen normális a családjukban - mondta Meggie komolyan. Megragadta Laura kezét, és megszorította. - Mi legalább mindig igazán szerettük egymást, és különben is ebből most semmi sem számít, előttünk áll az élet, hogy bepótoljuk a dolgokat.

- Jó sokáig tartott, mire ideértetek! - mondta Stuart szemrehányón, amikor ajtót nyitott nekik. - Figyeltem az órát, és attól féltem, hogy valami rosszul alakult, és nem helyeztek szabadlábra. Éppen arra készültem, hogy fölhívom Patrickot.

- Kávéztunk egyet Angie-vel - mondta Laura mentegetőzve. - Eszembe sem jutott, hogy várasz és aggódsz.

Stuart mosolygott.

- Most már itt vagytok, és csak ez számít. Bárcsak elég erősnek éreztem volna magam ahhoz, hogy elmenjek a bíróságra!

- Még mindig fáj? - Laura kinyújtotta a kezét, és gyöngéden megérintette Stuart mellkasát. Érezte a kötést az inge alatt.

- Rendben van, hacsak nem mozgok túl gyorsan. Néha fel kell kötnöm a karom, hogy pihentessem. Csak az zavar, hogy gyöngének érzem magam. Ehhez nem vagyok hozzászokva. De ebből most már elég! Helló, Meggie, a sok izgalomban észre sem vettem magát.

- Jó, hogy újra látom, Stuart - mondta Meggie szégyenlősen. - De maga egyedül van! Hol vannak a barátai?

- Lementek megnézni a Holyrood palotát - felelte Stuart. - Azt gondoltuk, a gyerekeknek nem jó, ha itt vannak, amikor beugrotok, túl nagy lenne a hangzavar. De David és Julia sajnálják, hogy nem tudnak találkozni veletek. És most mit szólnátok egy italhoz?

A nagyon jókor jött gin-tonik ellenére, amelytől el kellett volna lazulnia, Laura kínosan érezte magát Stuarttal. Nem tudta, hogy ez azért történik-e, mert itt van Meggie, vagy azért, mert Stuart megsérült, esetleg csupán azért, mert új szabadsága olyan elsöprő érzéssel tölti el, de nem tudta, mit mondjon neki.

Gyanította, hogy egyszerűen *túl* sok dologról kellene beszélnie. A hálájáról, a bűntudatáról amiatt, hogy régen megbántotta, arról, hogy milyen érzés megint szabadnak lenni, és még arról is, milyen jó ízű volt a kávé a Princess Streeten, és milyen izgalmas volt megint látni Edinburgh-t. Nagyon sok dolgot meg akart kérdezni arról, hogy mi történt vele Crailben. És a jövőre vonatkozó terveiről. Bár magában mindezeket elmondta, valójában alig szólalt meg.

Meggie-nek nem voltak ilyen gondjai. Ő egy másik ingatlanról fecsegett, amelyet Ivyval vettek, és arról, hogy most három lakást alakítanak ki belőle.

- Nagyon csöndes vagy, Laura - mondta Stuart egy kis idő múlva. - Remélem, nem azért, mert untatunk.

- Nem, természetesen nem - mondta Laura gyorsan. - Azt hiszem, csak egy kicsit zavarban vagyok attól, hogy itt vagyok veletek. Kicsit furcsa belegondolni abba is, hogy most már Londonban leszek.

- Inkább itt maradtál volna Edinburgh-ban? - kérdezte Stuart.

Laura nem tudta, hogyan válaszoljon. Edinburgh volt az otthona, legalábbis a szíve mélyén, és Stuart is itt volt. De ezt nem mondhatta el, mert a férfi kínosan érezné magát ettől, és Meggie érzéseit is megbántaná.

- Nem, nem akarnék itt maradni. Meggie-vel szeretnék lenni, de egy kicsit ideges vagyok London miatt, rég nem voltam ott.

- Hamar beilleszkedsz majd - mondta Meggie, és aggódva nézett Laurára. - Éhes vagy? Talán menjünk, és vegyünk valamit, mielőtt kimegyünk a repülőtérre?

Stuart fölkelt.

- Teljesen megfeledkeztem róla - mondta. - Julia készített nekünk lasagnét. Megyek, beteszem a sütőbe, hogy fölmelegítsem.

- Majd én megcsinálom - mondta Meggie. - Üljön csak le, és beszélgessen Laurával.

Meggie kiment a konyhába, és Stuart visszaült a kanapéra.

- Mennyi idő múlva dolgozhatsz megint? - kérdezte Laura.

- Projektmenedzseri munkára körülbelül két hét múlva alkalmas leszek - mondta Stuart. - Amíg nem jár együtt azzal, hogy én magam is fizikai munkát végezzek. Azt gondoltam, addig esetleg beiratkozom egy számítógépes tanfolyamra vagy valamire. Amint David visszamegy Londonba, nagyon unalmas lesz itt egyedül.

- Mi lenne, ha te is Londonba jönnél? - kérdezte Laura. - Talán Meggie-nek jól jönne egy projektmenedzser.

- Ez azt jelenti, szeretnéd, ha Londonba mennék? Vagy csak aggódsz, hogy ha egyedül maradok idefent, akkor összeaszalódok, és meghalok az unalomtól?

- Természetesen szeretném, ha Londonba jönnél - mondta Laura, és kuncogott, mert Stuart olyan átható tekintettel nézett rá. - De azt hiszem, szeretném látni, hogy megint rendbe teszed az életedet. így vagy úgy, megint tönkretettem, nem?

- Nem, nem tetted tönkre. Az talán igaz, hogy miattad jöttem ide vissza, de nem érzem úgy, hogy tönkretettél volna bármilyen módon is. Az egész az én ötletem volt, hogy átmenjek meglátogatni Belle-t, és még ha most egy kicsit elakadtam is a sebesülés miatt, legalább nyugodt lehetek, mert tudom, eléggé megváltoztattam a dolgokat ahhoz, hogy kijuttassalak a börtönből.

- Csodálatos voltál, Stuart - mondta Laura halkan. - Egy nagy, fekete lyukban voltam addig, amíg föl nem bukkantál, és le nem dobtál nekem egy mentőkötelet. Soha nem fogom tudni eléggé megköszönni, amit tettél. Nagyszerű ember vagy, és a szíved még hatalmasabb. Nem érdemeltem meg, hogy éppen te segíts nekem.

- Aggasztó, mennyire hajlamos vagy úgy gondolni, hogy semmit sem érsz - mondta Stuart, és egyenesen Laura szemébe nézett. - Ez természetesen nem igaz, sosem volt az. Amikor először Jackie-nek dolgoztam Londonban, akkor nagyon elkeseredett és szomorú voltam. Jackie egyszer megdorgált ezért. Azt mondta: „Sose bánd, hogy kitolt veled. Gondolj arra, hogy mit kaptál tőle." Akkoriban nem értettem, mire gondolt, de most már igen.

- Mire? - kérdezte Laura. Nem emlékezett rá, hogy a fájdalmon kívül bármit is kapott volna tőle Stuart.

- Te mutattad meg nekem az Edinburgh határain túli világot - mondta Stuart. - Tőled kaptam azt a képességet, hogy a saját lábamra álljak, és az

elhatározottságot, hogy kezdjek magammal valamit. De az a legjobb, hogy elhitetted velem, bármit meg tudok csinálni. Ez volt az egészben a legjobb, Laura.

- Mindezeket nélkülem is elérted volna - mondta Laura.

Stuart megrázta a fejét.

- Nem, Laura. Ha nem találkoztam volna veled, akkor egy ideig sodródtam volna a hippikkel, de visszajöttem volna Edinburgh-ba, dolgoztam volna, és itt maradtam volna. Bizonyára megnősülök, gyerekeim lettek volna, meg minden, és valószínűleg elég boldog lettem volna, de nem teljesítettem volna ki a képességeimet, és nem láttam volna azokat a dolgokat, amiket láttam.

Laura vállat vont. Kedves volt Stuarttól, hogy neki tulajdonította a lehetőségei javulását, de nem hitt benne, hogy ez rajta múlt.

*

Amíg a repülőtéren arra vártak, hogy bemondják a járatukat, Laura mesélt Meggie-nek Jackie végrendeletéről. Nem meglepő módon Meggie-t lenyűgözte, hogy egy idegen ennyire nagylelkű, és könnybe lábadt a szeme a meghatottságtól.

- Mi a csodát kezdünk Ivyval egy panzióval? - kérdezte, a szemét törölgetve. - Fogalmunk sem lenne, hogyan kell vezetni.

- Nem kell értenetek hozzá - mondta Laura. - Egyszerűen eladhatjátok, és eloszthatjátok a pénzt, vagy lakásokat alakíthattok ki belőle, vagy bármi mást. A St. Andrews-i Egyetemen dolgozó emberek mindig vágynak rá, hogy Crailben lakhassanak.

- Te a Brodie farmon fogsz élni? - kérdezte Meggie.

- Nem tudnék ott élni azok után, ami ott történt - mondta Laura szomorúan. - Mindig szerettem azt a házat, Jackie tudta ezt, és Barneyhoz is szeretnék közel lenni, de hát... biztos vagyok benne, hogy megérted.

- Jackie bizonyára rettenetesen sokat törődött veled, ha neked adta, és azt akarta, hogy a másik ház a miénk legyen, hogy mindannyian közel lehessünk egymáshoz - mondta Meggie elgondolkozva. - De egy kicsit olyan érzésem van, mintha irányítani akart volna minket.

- Egy kicsit - értett egyet Laura. - Szeretett másokat irányítani, és azt hiszem, mindig hagytam, hogy ezt tegye. Nagyon fog hiányozni most, miután kijöttem a börtönből. Olyan nagy szerepet játszott egész felnőtt életemben. Nem tudom elképzelni, hogy nem tudok majd mesélni neki egy új állásról, a ruhákról, amelyeket vásároltam, vagy arról, hogy hol élek.

- Most már itt vagyunk neked Ivyval - mondta Meggie. Kezét átbújtatta testvére karja alatt, és gyöngéden a vállához simult. - Én pedig ágyba duglak majd a vendégszobámban, reggelit készítek neked, és megkérdezlek, mit szeretnél nézni a tévében. Vagyis addig fogom ezt csinálni, amíg Stuart le nem jön Londonba, és át nem veszi tőlem mindezt.

Laura kuncogott.

- Olyasmiket látsz, amik nem léteznek, Meggie. Még csak meg sem ölelt, és meg sem csókolt, amikor ma találkoztunk.
- Fáj a mellkasa, és egyébként sem bátorítottad egy kicsit sem. Olyan voltál, mint egy jégcsap.
- Nem voltam olyan!
- De igen. A szoba másik felében ültél. Amikor kimentem a konyhába, hogy megmelegítsem a lasagnét, még akkor sem mentél oda, hogy mellé ülj.

Bemondták a járatukat, és ez félbeszakította a beszélgetést, de amint fent ültek a gépen, és a felszállásra vártak, Meggie megint rákezdett.

- Laura, még mindig szeret téged. Ne hagyd, hogy megint lelépjen!
- Jobb, ha én lépek le. - Laura behunyta a szemét, mert hirtelen nagyon elfáradt. - Mint már korábban is mondtam, teljesen kimerültem.

Pontosan így érezte magát. Teljesen kimerült volt, mint egy üres parfümösüveg, amely még mindig kellemesen néz ki az öltözőasztalon, és még őriz egy kis illatot, de már használhatatlan.

Amikor visszagondolt a Barney halála és a letartóztatása között eltelt tizenkét évre, most már látta, hogy olyan volt, mint egy üres kagyló. Jól nézett ki, keményen dolgozott, és mindenki sikeres nőnek látta, aki pont olyan életet él, amilyenre vágyik. Voltak férfiak az életében, eljárt vacsorázni és bulizni, és időnként hétvégén elment a Trossachs régióba sétálni. Néhány férfit eléggé kedvelt ahhoz, hogy lefeküdjön velük, de sosem érezte azt az életet adó szikrát, amely a szerelemhez vezethetett volna. Emlékezett Alanre, egy kedves állatorvosra, aki elég zavartan kérdezte tőle, mit szeretne, és ő azt felelte: „Semmit.” Alan azt mondta, sejtette, és ha semmit sem akar, akkor azt fogja kapni. Egy nagyon magas falhoz hasonlította Laurát, és azt mondta, határozottan úgy érzi, hogy még ha fel tudna is mászni a tetejére, akkor sem találna semmit a másik oldalon.

Alannek természetesen igaza volt. Lehet, hogy Laura fölépült a Barney elvesztése miatti megrázkódtatásból, már nem sírt, és nem töltött hosszú éjszakákat önmaga ostorozásával amiatt, hogyan élt akkoriban. De megmaradt az üresség, amelyet Barney hagyott az életében, és a munka, a szórakozás, egy szép lakás és a jó ruhák nem töltötték be. Laura belül üres volt, éppen úgy, mint a parfümösüveg. Alan továbbállt, más férfiak jöttek, és ők is továbbmentek. Laurának ez nem okozott fájdalmat, többnyire örült, hogy egyedül lehet - így nem kellett bűntudatot éreznie azért, mert nincsenek érzései.

Most csak a húgaival akart lenni, megpróbálni jóvátenni a nekik okozott összes szomorúságot és aggodalmat. Átadta magát néhány romantikus gondolatnak Stuarttal kapcsolatban, de ez normális dolog volt börtönben élő nőknél, ez csupán az ábrándozásba menekülés egy másik formája volt. A börtönben hallotta, hogy a többiek szeretettel beszélnek olyan férfiakról, akikről tudta, hogy kegyetlenek, semmirekellők és szélhámosok. Egyszerűen így élték túl a

börtönt, és a szívük mélyén nagyon is jól tudták, hogy nem működne a kapcsolat, amikor kijönnek.

Csak hálás volt Stuartnak, amiért segített neki, amikor senki más nem segített. Ezt nem kell cifrázni és szerelemnek tartani.

Augusztus utolsó napjai Laura számára az elégedettség édes arany ködébe vesztek. Mindent imádott Meggie gyönyörű, rendezett házában: azt, ahogyan a nap besütött a szobájába reggelente, a bolyhos törülközőket a fényűző fürdőszobában, a világos, tiszta konyhát és a nappaliban lévő nagy kanapék kényelmét, ahol a börtönben megszokott végtelen viták nélkül tévézhetett. De leginkább a kertet szerette, és a legtöbb időt itt töltötte. Kifeküdt a napra, és hagyta gondolatait szabadon kószálni.

Meggie legalább hetente két napot az ingatlanai ellenőrzésével töltött, foglalkozott a felújításokkal, és felügyelte az építési munkálatokat. A hét többi részében az emeleten lévő kis irodájában dolgozott, néha egyedül, időnként Ivyval együtt. Laura nehezen békélt meg azzal a tudattal, hogy ez a két elegánsan öltözött, dinamikus üzletasszony az a két kis húga, akiket valaha ő fürdetett, pelenkázott és etetett, amikor még maga is csak gyerek volt.

Mindig úgy látta, hogy a húgai nagyon hasonlítanak egymásra, és nagyon mások, mint ő. De most már látta, hogy ő és Ivy hasonlítanak legjobban egymásra, és Meggie különbözik tőlük. Meggie egy hajszálnyival magasabb és gömbölydedebb volt, mint Laura és Ivy, és visszatért gyerekkori szokása, a sűrű homlokráncolás, amitől idősebbnek nézett ki a tényleges koránál. Sötét hajának színe természetes volt, egyáltalán nem őszült, de Ivytól vagy Laurától eltérően ő sosem festette volna a haját, tekintet nélkül a színére. Minden ruhája nagyon konzervatív volt, vagy egyszerű, sötét nadrágkosztümöt viselt keményre vasalt fehér blúzzal, vagy félhosszú, sötét, nyomott mintás ruhákat. Laura úgy érezte, hogy Meggie egyáltalán nem akarja fölhívni magára a figyelmet; boldogan hagyta, hogy mások álljanak reflektorfényben.

Ivy már negyvenkét éves volt, és Laurához hasonlóan az ő haja is minden elképzelhető színben tündökölt az évek során; most mézszőke, hosszú, hullámos frizurája volt. Szerette a ragyogást, a magas sarkú cipőket, a lelógó fülbevalókat, a szorosan testre simuló ruhákat vagy a feltűnő olasz kosztümöket. Magabiztos, beszédes, szórakozást kedvelő ember volt: élvezte az életet, szerette a férjét, Dereket, a két fiát, Jacket és Harryt, és ez látszott is rajta. Senki nem mondta volna meg róla, hogy túl van a harmincon.

Ivy tudni akart minden rettenetes részletet Laura börtönben töltött időszakáról. Szeretett hosszan beszélni a múltról, különösen anyjuk gyarlóságairól, arról, hogy mi történhetett a bátyjaikkal, és a régi szép időkről, amikor ő és Meggie együtt voltak az islingtoni házban.

Meggie nem akart a múltról vagy a múltjuk szereplőiről beszélni. Inkább a jelen és a jövő érdekelte, arra volt kíváncsi, hogyan érzik magukat most azok, akikkel törődik, és mik a terveik és az álmaik.

Laura éppen megfelelőnek érezte a két húga iránti érzései közötti egyensúlyt. Szerette Ivy élénkségét, a humorérzékét és a tiszteletlenségét. De Meggie komolysága, az emberi gyarlóság iránti mély megértése, hűsége és könyörületessége gyógyírt jelentett sebzett lelkének.

Laura sokszor gondolt arra, mennyire élvezte volna Jackie, ha itt lehetett volna ebben a gyönyörű kertben, Ivy és Meggie társaságában. Tárgyilagosan látta volna a három testvért, észlelve a különbözőségeiket és a hasonlóságaikat, és Laurának nem voltak kétségei, hogy bármelyiküket elcserélte volna Belle-re.

Laura különösnek találta ezt a gondolatot. Jackie sosem mondta, hogy ne szeretné Belle-t; még csak nem is volt különösen kritikus vele kapcsolatban. Mégis, Laura most itt volt a két húgával, és rájött, hogy sosem érzett semmi olyan köteléket Jackie és Belle között, amilyet Meggie, Ivy és önmaga között érez.

Az első néhány londoni nap alatt Laura túl ideges volt ahhoz, hogy egyedül elmenjen otthonról. Elég szabadságot jelentett az, hogy nincs bezárva, hogy azt ehet és ihat, amit és amikor akar, és nem hall veszekedést vagy vitát. De ez az idegesség eltűnt, miután Meggie elvitte őt a rendőrségre, hogy elrendezzék az óvadékot.

Időnként vonattal vagy busszal vidékre utazott, és hosszú mérföldeket gyalogolt. Más alkalmakkor elment a West Endre, hogy nézelődjön a boltokban, és azt tervezgette, mihez kezd majd, és hova megy a föllebbezés után.

Stuart hetente néhány alkalommal telefonált. Azt mondta, minden nap egy kicsit jobban érzi magát, és a sebe szépen gyógyul. De nem mondta, hogy visszajön Londonba, és Laura számára nyilvánvaló volt, hogy csak régi barátként érdeklődik iránta.

Angie is elég gyakran telefonált, először azért, hogy megtudja, tetszettek-e Laurának a ruhák, amelyeket neki adott, aztán pedig csak azért, hogy beszélgessenek. Laura örült, amikor rájött, hogy úgy tudják folytatni a barátságukat, mintha sosem szakította volna meg semmi. Laura nem tartott lépést a divattal, és már régen nem beszélgetett hétköznapi emberekkel, de minden alkalommal, amikor letette a telefont az Angie-vel való beszélgetés után, úgy érezte, egy lépéssel közelebb került ahhoz, hogy visszanyerje régi hangulatát.

Szinte az összes ruha tetszett neki, amit Angie-től kapott, bár Ivynak kellett meggyőznie arról, hogy nem túl öreg ahhoz, hogy rózsaszín halásznadrágot vagy rövid, bő vászonszoknyát viseljen. De miután két éven keresztül csak farmernadrágban és pólóban járt, csodálatos érzés volt megint rendesen felöltözni. Amikor először fütyült utána az utcán egy teherautó-sofőr, amikor boltba ment, kezdte úgy gondolni, hogy talán mégsem merült ki teljesen.

Szeptember közepe táján, egy kora este az udvarban ültek a konyha előtt Meggie-vel. Iszogattak, miközben főtt a vacsora.

- Arra gondoltam, hogy át kellene hívnunk anyát vasárnap ebédre - mondta Meggie hirtelen.

Laura ijedtében félrenyelte a bort.

-Tudom, hogy nem igazán szeretnéd látni, de találkoznod kell vele. Ez része annak, hogy továbblépj - folytatta Meggie makacs és határozott hangon. - Anya keserű, undok öregasszony, és valószínűleg azt a magányos életet érdemli, amit él. De most hetvenéves, és az egészsége sem a legjobb. Bármikor feldobhatja a talpát, és akkor esetleg rosszul éreznéd magad, hogy soha nem békültél ki vele.

- Nem fogom rosszul érezni magam - mondta Laura. - Már régen megbocsátottam neki, amiért kiszolgáltatott bennünket Vince kénye-kedvének. Rájöttem, annyira elvakította a szép ház és a pénz, hogy nem látta, mit tett velünk a pasija. De azt nem tudom megbocsátani neki, hogy nem törődött Barney halálával, és azt sem, hogy beszélt rólam az újságoknak a tárgyalás alatt.

Meggie mélyet sóhajtott.

- Megértem, de nem kell megbocsátanod neki, csak találkozz és beszélj vele. Úgy érzem, talán jobban éreznéd magad tőle.

- Tökéletesen jól érzem magam, köszönöm - vágott vissza Laura.

- Nem érzed jól magad - bizonygatta Meggie. - Vannak megoldatlan kérdések az életedben. Tudom, mert nekem is vannak. Tudat alatt mindketten anyát hibáztatjuk azokért a rossz dolgokért, amelyeket elkövettünk a múltban, amennyiben azt gondoljuk, hogy ha nem lettünk volna kénytelenek eltartani magunkat olyan fiatal korunkban, akkor talán másként tettünk volna dolgokat.

Laurának be kellett ismernie, hogy ezzel egyetért.

- De ő sosem törődött velünk egy fikarcnyit sem, miután eljöttünk tőle, szóval akkor miért kellene most jópofiznunk vele?

- Mert ő az anyánk - mondta Meggie. - Csak gondolkozz rajta, Laura!

Laura gondolkozott rajta. Úgy vélte, hogy talán ha Barney nem halt volna meg olyan fiatalon, akkor később a fia is elutasította volna őt magát. Azon tűnődött, a Jackie-vel töltött idő alatt előfordult-e, hogy néha azt kívánta, bár örökre ott maradhatna. Azt kívánta, bár bocsánatot kérhetne azért, mert elhanyagolta őt, és elmondhatná neki, hogy mennyire szerette.

Másnap reggeli közben elmondta Meggie-nek, hogy szívesen látná anyját vasárnap.

- Hát, a szívesen látás egy kicsit túlzás - viccelődött.

- De nem fogom őt fokhagymával és feszülettel fogadni.

- Örülök, hogy jobb belátásra tértél - mondta Meggie, és hallatszott a hangjából, hogy erre számított. - Anya egyszer próbált megzsarolni, és azt mondta, el fogja árulni Ivynak, hogy prostituált vagyok.

Laurának tátva maradt a szája. Bár Meggie egy levélben bevallotta, mivel foglalkozott, nem számított rá, hogy valaha megint szóba hozza majd.

- Ne nézz így! Képes vagyok hangosan kimondani, ha kell. De most csak azért hoztam fel, hogy ezt is tudd anyáról.

- Hogyan kezelted a helyzetet? - kérdezte Laura.
- Elmondtam neki, hogy mindent tőle tanultam, amit tudok. És nemrégiben Ivynak is elmondtam az igazságot, csupán a biztonság kedvéért.
- Elmondtad Ivynak?
- Igen. Nem akartam összetörni az illúzióit, de jobb, ha én mondom el, mint ha anyától hall róla.
- Hogy fogadta?
- Úgy tűnt, megdöbbent, és egy pillanatra úgy gondoltam, tönkretettem vele a dolgokat. De azt mondta, ettől néhány dolog értelmet nyert, amelyek zavarták őt, főleg az, hogy kerülöm a férfiakat. Ezután úgy viselkedett, ahogyan szokott, számtalan kérdést tett föl. Megittunk néhány üveg bort, és nevetni kezdtünk rajta. Mint mondtam, ez már régi történet.
- Szép kis alakok vagytok - mondta Laura ámulattal. Még mindig azt gondolta, neki kell vigyáznia a húgaira, de az elmúlt néhány héten szinte mindennap bizonyítékot kapott rá, hogy erre nincs szükség.
- Vegyél példát rólam - vigyorgott Meggie. - Ereszd el a füled mellett drága anyánk minden esetleges rosszindulatú megjegyzését. Ne meséld el neki, hogy Jackie bármit is hagyott ránk, és ne kérdezd az egészségéről, különben egész álló nap a betegségeiről fog fecsegni.

Laura számára megdöbbentő volt, amikor rájött, hogy anyja az a törékeny kis öreg hölgy, aki vasárnap kiszállt Meggie kocsijából. Hajlott hátú, nagyon vékony, hófehér hajú asszony volt, és amikor fölemelte a fejét, Laura látta, hogy arca olyan ráncos, mint egy aszalt szilva.
- Helló, anya - mondta Laura, és fölsegítette a lépcsőn. Undorította az ital, a cigaretta és a mosdatlanság állott szaga, amely anyjából áradt, de megpróbált nem hátrahőkölni. - Jó, hogy újra látlak.
- Te ki vagy? - kérdezte June, és zavartnak tűnt.
- Laura, természetesen - mondta Meggie a háta mögött.
- De Laura börtönben van!

Meggie Laurára vigyorgott, és miközben bekísérték anyjukat, türelmesen elmagyarázta, hogy nővérét szabadlábra helyezték a föllebbezésig.
- Mindig mondtam neked, hogy nem ő követte el - tette hozzá Meggie, némileg diadalmasan. - De most ne törődjünk ezzel, menjünk ebédelni!

Az ebéd sokkal jobban alakult, mint amire Laura számított. Meggie adott az idős hölgynek egy pohár bort, és ez szemlátomást figyelemre méltó erősítő hatással bírt, amennyiben sokat evett, bár előtte azt mondta, nincs étvágya. Nem beszélt a betegségeiről, de ez azért volt, mert Meggie eltérítette a témától. Egy nyugdíjas buszos kirándulásról mesélt, amellyel Brightonban járt, és arról, hogy gyakran megy moziba délutánonként. Folyamatosan félbeszakította a mesélést, és azt kérdezgette, hol vannak Ivy és az unokái, és Laura úgy érezte, hogy Meggie egy szent türelmével képes folyamatosan magyarázni, hogy nem tudtak eljönni, mert a fiúknak focimeccsük van.

Ebéd után, amikor leültek a nappaliban, June megkérdezte, miért helyezték Laurát szabadlábra.

Laura a tőle telhető legjobban elmagyarázta.

- Úgy tűnik, hogy Belle, Jackie húga volt a gyilkos - fejezte be.
- Az a nő, akit megöltek, egyszer meglátogatott engem - mondta anyja.
- Jackie járt nálad? - kérdezte Laura. Nem hitt neki.
- Igen, és sokat kérdezett rólad.
- Hogy nézett ki?
- Vörös haja volt, és nagyon sznob volt. Azt mondta, régen a Muswell Hillen élt. Nem tetszett nekem.

Laura Meggie-re nézett, megerősítést várva, hogy anyja igazat mond-e, de a húga csak a vállát vonogatta.

- Miért nem tetszett?
- Mert nem adott nekem pénzt.
- Pénzt kértél tőle? - kiáltott fel Meggie.
- Hát, nem volt egy vasam se, és láttam, hogy neki van. A családunkról akart tudni, és azt mondtam, fizetnie kell az információért.

Laura mélyet sóhajtott.

- És erre mit mondott, anya?
- Azt mondta, hogy már mindent elmondtam neki, amit tudni akart. Szerinted mire gondolt ezzel? Semmit sem mondtam neki!

Laurának mosolyognia kellett. Jackie mindig nagyon jól ragadta meg a helyzeteket, és mérte föl az embereket.

- És ez mikor volt, anya? - kérdezte Meggie.
- Hogy várod el tőlem, hogy emlékezzek rá? Csak azt tudom, hogy nem sokkal azelőtt volt, hogy megölték, mert fölismertem az arcát az újságokban.

Amikor Meggie hazaért, miután anyjukat hazavitte, Laura a konyhában ült egy pohár borral.

- Remélem, ráfordítottad a gázcsapot, mielőtt otthagytad - mondta.

Meggie halványan mosolygott.

- Semmi esélye, minden berendezés elektromos. Megéri a pénzét az öreglány, nem? Tehát Jackie így szerzett tudomást rólunk! Gondolom, nagyon szégyelled magad.
- Igen is meg nem is - mondta Laura elgondolkozva. - Valahogyan megmagyarázza, mire gondolt Jackie a Stuartnak írt levelében, amikor ezt írta: „Mondd meg Laurának, hogy megértem.” Jó megérzései voltak az emberekkel kapcsolatban, és talán remélte, hogy megtud minden részletet, de elég volt neki az, hogy anya pénzt kért tőle.
- Attól is biztosan elborzadt, ahogyan anya él - mondta Meggie szomorúan. - Igazán nyomorúságos. Az évek során Ivy is és én is próbáltunk javítani a körülményein, de amint új függönyöket vagy szép fotelt veszünk neki, azonnal eladja. Már feladtuk, ahogyan Freddy is. így aztán vagy Ivy, vagy én hetente

egyszer átmegyünk, és kitakarítunk nála, kidobjuk az összes üveget, dobunk egy kis pénzt a villanyórába, és tiszta ruhát viszünk neki. Néha azt gondolom, biztosan őrült vagyok, hogy ezt teszem, sosem kapunk érte köszönetet.

- Tudod, egyszerűen jó ember lett belőled - mondta Laura. Fölállt, és megölelte a húgát. - Ez egy csoda.

Meggie kibontakozott Laura karjából, és két kezébe fogta nővére arcát.

- Nem csoda, Laura, te vagy az. Emlékszem, hogy te adtál nekünk reggelit, te vitted el a szennyest a mosodába, te fésülted meg a hajunkat. Mindig ott voltál nekünk. Dühös és megbántott voltam, amikor szó nélkül elmentél. De még Barnesba is éppen jókor jöttél vissza. Még körülbelül egy hónap, és reménytelen lettem volna, fölcsinált volna valami barom, és éppúgy végeztem volna, mint anya, azt hiszem. De te utat mutattál, és kivezettél abból a mocsokból.

- Nem túl jól vezettelek, ha prosti lett belőled - mondta Laura, és szemét könnyek futották el.

- Azt tettem, amit tennem kellett - mondta Meggie határozottan. - Ezt tőled tanultam. Tudom, hogy régen ételt és ruhát csórtál nekünk, amikor mindannyian Shepherds Bushban éltünk, és ugyanezért lettem prosti, hogy gondoskodjak arról, hogy Ivy ne éhezzen. A cél szentesíti az eszközt. Már semmit sem bánok belőle. Csupán az szomorít el, hogy egész életedben azt hitted, rossz ember vagy. Nem vagy az!

Laura ekkor sírva fakadt. Meggie bevezette a nappaliba, leültette a kanapéra, és odabújt hozzá.

- Manapság a miénkhez hasonló családokat diszfunkcionális családoknak nevezik - mormolta Laura hajába. - Szociális munkások futkosnak utánuk, segélyeket kapnak, és mindenféle segítséget. Nézz ránk, az apánk alig dolgozott, és végül börtönbe került, Mark és Paul valószínűleg szintén le vannak csukva valahol, az anyánk pedig egy iszákos ribanc, aki a saját unokáját eladná, ha úgy gondolná, hogy kap érte egy kis dohányt. De hála neked, mi, a három kisebb gyerek összefogtunk, és kiszálltunk a mókuskerékből. Erre büszkének kell lenned. Ma kezdődik az új életed, Laura. Többé ne hátra tekints, megbánással, hanem kezdj optimistán előre nézni.

Laurának fogalma sem volt róla, hogy meddig sírt aznap este, vagy pontosan miért sírt. Mindössze annyit tudott, hogy utána úgy érezte, megtisztult.

Meggie készített neki fürdővizet, és később bejött, és ágyba dugta, mint egy kisgyereket.

- Emlékszel arra a történetre, amelyet régen Ivynak és nekem meséltél? - kérdezte. Leült az ágyra a nővére mellé, és megsimogatta a homlokát. - A három kislányról szóló mesére, akiknek mindenféle nehéz és veszélyes feladatot kell elvégezniük, hogy megkapják a varázsdobozt a három kívánsággal?

Laura megrázta a fejét. Nem emlékezett rá.

Meggie rámosolygott.

- Hát, Ivy és én nagyon jól emlékszünk rá, és gyakran nevetünk rajta. Minden mesélésnél megváltoztattad a feladatokat. Néha egy grizzly eszén kellett túljárniuk, időnként át kellett úszniuk egy krokodiloktól nyüzsgő folyón, és minden alkalommal veszélyesebb lett a mese. De egytől egyig eljutottak a dobozhoz, és mindenkinek teljesült a kívánsága. Te mindig egy faházra vágytál, vidéken, egy folyó partján. Ivy és én sosem értettük, miért, mert mi valami játékra vágytunk, egy kis babakocsira vagy egy biciklire.

Laura mosolygott. A faházas részre emlékezett, és arra is, hogy régen elalvás közben arra gondolt, milyen szép lesz majd a ház.

- Aznap este, amikor Mr. Goldsmith telefonált nekem a bírósági meghallgatással kapcsolatban, itt volt Ivy - folytatta Meggie. - Utána azokról a dolgokról beszélgettünk, amelyeken keresztülmentél, és Ivy azt mondta, úgy gondolja, már majdnem eljutottál a varázsdobozhoz, és hamarosan valóra válik a kívánságod. Vajon még mindig a folyóparti faház lesz az, Laura? Vagy az, hogy visszakapd Stuartot?

17

- Ugyan már, Charlie fiam. - Ian Donaldson felügyelő közelebb hajolt Charleshoz a kihallgatóhelyiség asztala fölött. - Belle elmesélte, hogy maga ölte meg Jackie Daviest. Dühös volt, mert Jackie úgy döntött, hogy Brannigannek adja a farmot, és kidobja magukat a Kirkmay-házból. De nem hiszem, hogy meg akarta ölni, bármit mond is a felesége.

- Belle azt mondta, hogy én öltem meg? - kiáltott fel Charles, és szeme elkerekedett a döbbenettől. - Micsoda hazug szuka!

Donaldson oldalra nézett, a teremben lévő beosztottjára, Price közrendőrre, és titokban rákacsintott, hogy Charles ügyvédje ne lássa.

Amikor Charlest és a feleségét letartóztatták, a férfi fölhívta James Raffertyt, egy ügyvédet, akivel együtt golfozott. Rafferty magával hozta egy ügyvéd barátját a rendőrségre, hogy az meg Belle-t képviselje. Az ügyvédek hosszas megbeszéléseket folytattak ügyfeleikkel, és jelen voltak az első rendőrségi kihallgatáson.

Belle és Charles is makacsul megtagadták, hogy bármit beismerjenek, még akkor is, ha a Kirkmay-ház halljában a szőnyeget Stuart Macgregor vére fröcskölte be, és még akkor is, amikor végül megtalálták az autóját Edinburgh-ban, és mindkettőjük ujjlenyomatai tisztán kivehetők voltak a kocsiban.

Rafferty és a barátja meglehetősen gyorsan visszautasították a védelmüket az első bírósági megjelenés után, amikor Belle-t is és Charlest is vizsgálati fogságban tartották. Attól eltekintve, hogy nyilvánvalóan olyan ügy volt, amelyet sosem nyerhetnek meg, és a további rendőrségi vizsgálat valószínűleg még súlyosabb vádakat eredményez majd, az általános vélekedés szerint Rafferty a saját imázsa miatt aggódott. Nem volt ínyére, hogy a vádlott barátjaként tekintsenek rá.

Charles egy Colin Urquhart nevű, fiatal és tapasztalatlan ügyvédet kapott Rafferty helyett, akinek egyértelműen meghaladta a képességeit a feladat. Nemcsak a vád súlyossága, hanem ügyfele is túl kemény dió volt számára. Charles dühöngött és ordított vele, mert Rafferty sorsára hagyta. Nem beszélt Urquharttal, de folyamatosan azt követelte, hogy juttassa ki a börtönből.

Belle védelmére Sandra Fergusont jelölték ki, és az ő feladata ugyanolyan nehéznek bizonyult, mert Belle hisztérikusan viselkedett, és nem volt hajlandó együttműködni.

Minden alkalommal, amikor a rendőrség eljött kihallgatni Charlest a férfiak börtönében, azt tapasztalták, hogy a gyanúsított fizikailag is és mentálisan is kezd leépülni. Ma úgy nézett ki, mintha már egy hete nem aludt volna, szeme

alatt mély árkok húzódtak, és fokozatosan elvesztette a koncentrációs képességét.

Urquhart is egyre erőtlenebbnek tűnt. Folyamatosan a verejtéket törölgette vékony, sápadt arcáról, és látszólag megijedt Donaldsontól, aki kora alapján akár az apja is lehetett volna, ráadásul jó húsz centivel magasabb volt nála, és kétszer olyan széles, mint ő. Először lendületesen igyekezett végigvezetni ügyfelét a rendőrségi kihallgatáson, de fokozatosan leeresztett. Ez talán azért volt, mert tudta, hogy a bűncselekményt Belle követte el, nem pedig Charles, és ha hagyja, hogy erről vallomást tegyen, akkor a férfi esetleg hazamehet.

Donaldson teljes egészében kihasználta a helyzetet. Belle következetesen úgy tett, mintha az égvilágon semmit sem tudna nővére meggyilkolásáról, és nem volt olyan igazán szilárd bizonyíték, amely ellene szólt volna. Természetesen nem állította, hogy Charles volt a tettes. De kijelentette, hogy a férje szúrta le Stuart Macgregort, és az ő kérése ellenére zárta a pincébe a sebesült férfit.

De Donaldsont ez a bűncselekmény nem érdekelte túlságosan. A bűnügyi szakértők és Macgregor vallomása elegendő volt Belle elítéléséhez. Ő Jackie Davies meggyilkolását akarta tisztázni. Hajlott rá, hogy higgyen Macgregor elméletében, hogy a két nővér között azért robbant ki a konfliktus, mert Charles volt az a cserbenhagyásos gázoló, aki megölte Barney Brannigant. Csakhogy ennyi idővel az esemény után ezt szinte lehetetlen lenne bebizonyítani.

A sajtó tobzódott a témában most, mikor úgy tűnt, hogy Laura Brannigan elítélése bizonytalan alapokon állt, és Donaldson nagyon is jól tudta, hogy az 1993-as gyilkossággal kapcsolatos nyomozás hiányos és hanyag munka volt. Ezt azonban szőnyeg alá lehet söpörni akkor, ha gyorsan bíróság elé állítják az igazi tettest. És nem törődött vele, hogy ehhez esetleg csalásra van szükség.

- A golfklubban senki sem tudja megerősíteni, hogy aznap délelőtt kétségtelenül ott volt a pályán - mondta Donaldson.

- *Ott voltam* a golfklubban - bizonygatta Charles. - Maga is tudja, hogy ott voltam, mert az egyik embere ott hívott fel, hogy közölje velem a sógornőm halálát.

- Igen, azt tudjuk, hogy délután ott volt. A szokásos társaság, amelyik a pultot támasztja, megerősítette ezt, ahogyan azt is pontosan el tudták mondani, hogy mikor hagyta el a klubot aznap, amikor leszúrta Stuart Macgregort. Úgy tűnik, sasszemmel figyelik egymást oda-föntről, mégsem emlékezett rá senki, hogy látta volna magát aznap tizenegy és két óra között, amikor Jackie Daviest megölték.

- Ott voltam, és nem szúrtam le Macgregort - üvöltött vissza Charles. - Belle tette!

- Ugyan, Charlie fiam, Macgregor nagydarab ember, és egy olyan kis nő, mint Belle, nem tud olyan nagy kárt tenni benne!

- A háta mögé csavart karral tartottam, és próbáltam kidobni - mondta Charles indulatosan. - Megkértem Belle-t, hogy nyissa ki a bejárati ajtót, de ehelyett nekilódult a késsel.

Természetesen Macgregor pontosan ugyanezt mondta, így Donaldson tudta, hogy Charles igazat mond.

- De ha nem maga szúrta le, miért nem hívott mentőt hozzá? - kérdezte.

Charles lehorgasztotta a fejét.

- Nem tudom. Akartam, de Belle nem engedte. Azt hiszem, pánikba estem.

- Pánikba esett, mert leszúrta, és tudta, hogy ki fog derülni, hogy maga ölte meg a sógornőjét is. Visszavezette Macgregor autóját Edinburgh-ba, tudván, hogy a pasas a pincében fekszik és elvérzik. És ha nem szökött volna meg, akkor megszabadult volna a holttesttől. E tények alapján bármelyik bíróság bűnösnek fogja találni. Maga, Charles, hosszú-hosszú ideig börtönben fog csücsülni.

Charles úgy tátogott, mint egy aranyhal, és kétség-beesettnek meg rémültnek tűnt. Dőlt róla a verejték.

- Nem szúrtam le sem őt, sem Jackie-t - kiáltott fel. - Mindkettőt Belle tette.

Donaldson nagyon izgatott lett.

- Belle ölte meg a nővérét? Gyerünk, Charlie! Hogy tehette? Az autója a szervizben volt, annyi idő alatt nem tudott odasétálni és visszamenni. Meddig mehet el egy férfi abban, hogy megpróbáljon a feleségére fogni valamit, amit valójában ő követett el?

Rendőri pályafutása során Donaldson sok olyan férfival találkozott már, mint Charles Howell. Valószínűleg az előkészítő iskolában kezdtek lopni, hazudozni és bántani a kisebbeket, és mire végeztek illusztris középiskolájukban, addigra rendelkeztek azzal a magabiztossággal és kapcsolatokkal, hogy megkezdjék csalókarrierjüket. Charles szinte biztosan az egész életét azzal töltötte, hogy kihúzta magát a kötelességek alól, lógott, felelőtlenül viselkedett, és becsapta az embereket. Most meg kell fizetnie ezért.

A börtön megtörte Charlest. Halálra rémült, kimerült, és többé nem volt ura önmagának, és bár Donaldson némileg együtt érzett vele, emiatt nem akarta abbahagyni a férfi további sanyargatását.

- Elautózott a Brodie farmhoz, vitatkozott a sógornőjével, és amikor eljött tőle, hallotta, hogy Mrs. Brannigannel beszél telefonon, és arra kéri, jöjjön át. Nagyon is jól tudta, hogy amikor Brannigan odaér, Jackie elmondja neki mindazt, amit maga titokban akart tartani. Ezt mindenáron meg kellett akadályoznia. És ami a legjobb az egészben, rájött, hogyha jól időzíti a gyilkosságot, akkor Laura Brannigant fogják bűnösnek tartani.

- Nem, nem, nem! - ütött az asztalra Charles, és arcát elfutotta a pulykaméreg. - Belle volt az, nem én. Esküszöm, hogy ő volt. Vendégeink voltak, akik nálunk hagyták az autójukat, és Belle azzal ment ki a farmra. Nem hiszem, hogy meg akarta ölni Jackie-t, de amikor dühös, akkor bármire képes. Abban *tényleg* bűnös vagyok, hogy fedeztem őt, de ezt kellett tennem, hiszen ő a feleségem.

Donaldson megkönnyebbülten sóhajtott fel. A beismerő vallomás rögzítve van. Le fogják gépelni, és bizonyítékként fogják használni.

- Köszönöm, Charles - mondta. - Most tartunk egy kis szünetet. - A magnó felé fordult, és rögzítette az időpontot, amikor a kihallgatást befejezték.

Másnap reggel Donaldson és Price Cornton Vale-be utaztak, hogy kihallgassák Belle-t. Meleg, párás idő volt, és sötét felhők jelezték a közeledő vihart.

- Gondolod, hogy összeroppan majd, amikor elmondom neki, hogy Charlie fiunk beköpte? - Donaldson kegyetlenül Price-ra vigyorgott.

- Elég valószínű, uram - felelte Price, és nem vette le szemét az útról.

- Tudod, találkoztam velük, amikor ideköltöztek - mondta elgondolkozva Donaldson. - Már akkor is azt gondoltam, hogy van bennük valami gyanús. Tipikus londoniak, feltűnőek, és túl sokat beszélnek magukról. Nem értettem, miért akarnak itt fönt élni. Ha olyan gazdag lennék, amilyen gazdagnak Charles mutatta magát, akkor nem akarnék reggelit főzni és a turistáknak ágyazni.

- És miért jöttek ide, uram? - kérdezte Price. - A londoni rendőrség adott már valami információt?

- Úgy tűnik, Charles minden szempontból bajban volt, többen is a nyomában voltak, és a pénzüket akarták, azt állították, hogy a cége által épített lakások közül néhány nem volt biztonságos, és egy biztosítótársaság csalás ügyében nyomozott utána. De nehéz lesz teljes képet kapni róla, mert a legtöbb ember, akivel kapcsolatban állt, éppolyan hitvány szélhámos, mint ő.

- Van valami terhelő információ a feleségével kapcsolatban? - kérdezte Price.

- Semmi, attól eltekintve, hogy az apja halála után milyen gyorsan idősotthonba dugta az anyját. Ez közvetlenül a nővére meggyilkolása után történt, még a tárgyalás előtt. Ügyvédi meghatalmazást kapott, hogy hivatalos ügyekben képviselje az anyját, és eladta a családi házat. Ha valaki, hát ő egy ármánykodó szuka. Az anyjáról mindenki azt mondja, hogy kedves asszony, értelmi képességei teljes birtokában. Örülök, hogy nem nekem kellett elmenni és elmondani neki ezt az egészet.

Sandra Ferguson, Belle ügyvédje éppen akkor szállt ki az autójából, amikor Donaldson és Price megérkezett Cornton Vale-be. Integetett, és megvárta, hogy csatlakozzanak hozzá, hogy együtt tudjanak bemenni.

- Örülök, hogy újra látom, Sandra - mondta Donaldson. - Fülledt időnk van ma. Gondolja, hogy vihar készül?

Sokszor találkozott már Sandrával. Kedvelte és tisztelte. Nagyon egyszerű nő volt, a negyvenes éveiben járt, egyenes, fakóbarna haj, szemüveg és csúnya bőr adta meg az első benyomást róla, de éles eszű, jó humorú ember volt, és szerette a munkájával járó csatározásokat. Ha olyan nők védelméről volt szó, akik megölték vagy megtámadták a bántalmazójukat, akkor Skóciában nem volt nála jobb ügyvéd. De Donaldson úgy vélte, még ő is nehezen hisz egy olyan középosztálybeli, elkényeztetett asszonynak, mint Belle Howell.

- Remélem. - Sandra összehúzott szemöldökkel nézett föl az égre. - Úgy tűnik, az ilyen időjárás hatására mindig megszaporodnak a családon belüli erőszakkal kapcsolatos ügyek.

- Szóval számíthatunk rá, hogy Howell a szokásosnál is agresszívabb lesz ma? - mondta Donaldson nevetgélve.

Sandra elmosolyodott.

- Nehéz eset, az már egyszer biztos.
- Gondolja, hogy ártatlan?

Sandra mosolya elhalványult.

- Óvakodjon attól, hogy ilyesmit kérdezzen, Ian!
- Úgy tekintem, hogy a körmömre koppintott - mondta Donaldson.

Donaldsonnak meg kellett állnia, hogy ne vigyorogjon, amikor Belle-t behozták a kihallgatóhelyiségbe. Rosszabbul nézett ki, mint egy glasgow-i hajléktalan. Egyik szeme alatt egy zúzódás volt, szőke haját hátratúrta az arcából, de ez nem rejtett el néhány kopasz foltot, ronda, khakiszínű pólója és melegítőnadrágja pedig túl nagy volt rá.

Sandra kicsit aggódva érdeklődött, hogyan sérült meg.

- Mit gondolsz, hogyan, te ostoba liba? - felelte Belle. - Nem kellene itt bent lennem ezekkel az állatokkal. Ellopták a cigarettámat, én pedig megpróbáltam visszaszerezni.

Sandra nyugodtan elővett egy doboz cigarettát az aktatáskájából, és odaadta Belle-nek.

- Nem vagyok az ellensége - mondta szelíden. - Sajnálattal hallom, hogy megsérült, de ha egyszerűbbé akarja tenni az életét, amíg itt van bent, azt ajánlom, ne hívja az embereket ostoba libának.

Belle csak megragadta a cigarettát, föltépte a dobozt, és rágyújtott. Nem köszönte meg, és nem kért elnézést a durvaságáért.

- Jól van, akkor jobb, ha haladunk - mondta Donaldson. Új kazettát tett a magnóba, és bekapcsolta. Rögzítette a dátumot, az időpontot és a jelenlévők nevét.

Azzal kezdte, hogy föltette Belle-nek nagyjából ugyanazokat a kérdéseket, amelyeket korábban már számtalanszor föltett: mikor érkezett Stuart Macgregor a Kirkmay-házba a kérdéses napon, mennyi időt töltöttek a kertben, miről beszélgettek, és részleteket kérdezett arról, hogy Stuart hogyan közölte vele a hírt a nővére végrendeletéről, és mit reagált erre.

- Megdöbbentem, és nagyon felzaklatott a dolog - mondta Belle. - De aztán Charles részegen hazajött, nagyon dühös lett, és leszúrta Stuartot.

Donaldson már rengeteg apróbb eltéréssel hallotta Belle történetét a rémült kis feleségről, aki úgy érezte, kénytelen segédkezni a férjének, mert nem tudta, mi mást tehetne. De ez volt az első alkalom, amikor Belle azt mondta, hogy Charles részeg volt, talán azért, mert mostanában jutott eszébe, hogy ez jól fedezné Charles verziójának bármely részletét, amely nem illik az ő beszámolójához.

- Csak éjjel tizenegy óra után tartóztattuk le önt és a férjét, amikor visszaértek Crailbe, miután Macgregor kocsiját elvitték Edinburgh-ba - mondta Donaldson. - Mindkettőjüknél végeztünk vérvizsgálatot. Az ön vérében még

mindig magas volt az alkoholszint, Belle, de Charles vérében nem. Ő nem ivott többet egy korsó sörnél az előző nyolc órában.

Belle ekkor feldühödött, és azt ordította, hogy Donaldson nem tudja, miről beszél. Sandra megpróbálta lecsillapítani, de vele is ordított.

- Belle, van egy vallomásunk Macgregortól, amelyben pontosan elmeséli, mi történt aznap este - mondta Donaldson. - Tudjuk, hogy maga szúrta le, ezt bűnügyi szakértői vélemények támasztják alá, és a férje vallomása. Sokkal jobb lenne, ha bevallaná, mit tett.

- Az igazat mondtam, te seggfej - rikácsolta Belle. - Charles egy hazug szemétláda!

Arca elvörösödött a dühtől, de Donaldson mégis úgy érezte, hogy nem kell sokkal több szembesítés, mielőtt megtörne.

- Akkor is hazudott a férje, amikor azt állította, hogy maga szúrta le a nővérét 1993. május 12-én?

- Ezt mondta? - Belle hangja hirtelen egy oktávval lejjebb ereszkedett, és döbbentnek tűnt.

- Ezt bizony - bólintott Donaldson. - Azt mondta, hogy maga elvitte a vendégeik kocsiját, amelyet a kocsibeállójukon hagytak, és átment a nővéréhez, mert dühös volt, amiért Laurának akarja adni a Brodie farmot.

- Nem, nem mentem el aznap otthonról - bizonygatta Belle, de arcából kifutott a szín, és ez azt bizonyította, hogy most már fél. - Miért mondta ezt Charles?

- Mert ez az igazság, és beleunt, hogy fedezze magát - mondta Donaldson. - Elmondta, hogyan kellett kapkodva letakarítania Langdonék kocsiját. Biztosan nagyon saras lett azon az ösvényen. És vér is volt a ruháján, nem? Azokat a ruhákat Charles tüntette el a maga kedvéért. De tudjuk, hol vannak.

Donaldson csak találgatta, hogy Charles vitte el Belle ruháit, és szabadult meg tőlük. De úgy vélte, Charles olyan életet élt, hogy gyakran kellett terhelő bizonyítékoktól megszabadulnia, és tudta, hogy mi ennek a legbiztonságosabb módja.

Sandra azt javasolta az ügyfelének, hogy nem kell mondania semmit, ha nem akar, de úgy tűnt, Belle nem fogta fel, mert hirtelen dühösen kitört.

- Az a szemétláda, azok után, amiken keresztülmentem miatta - rikácsolta. - Elvesztette az összes pénzünket, arra kényszerített, hogy levett kalappal kolduljak Jackie-től, és arra az isten háta mögötti helyre költözzek, amelyet gyűlöltem. Én, amint egy panziót vezetek! Miért várná el tőlem bárki, hogy mások után takarítsak, reggelit főzzek nekik, és hallgassam a végtelen panaszkodásaikat? Van valami fogalma arról, milyen megalázó ez?

Belle a két rendőrre bámult.

- És mit csinált őurasága? Állandóan a golfklubban volt! Még akkor is falaztam neki, amikor megölt egy gyereket a kocsijával, és nem volt eléggé férfi ahhoz, hogy elfogadja a büntetését. És most beköp engem!

Sandrának leesett az álla, Donaldson és Price döbbent meglepetéssel néztek egymásra.

Donaldson tért magához elsőként. Semmi esetre sem számított rá, hogy valamelyik Howell valaha is beismeri azt a bűncselekményt.

- Ez biztosan rettenetes volt magának, Belle - mondta tettetett együttérzéssel. - Jackie is csúnyán megsérült, nem? És Barney olyan volt, mintha az unokaöccse lett volna.

- Mindannyian szerettük, nagyon édes kisfiú volt - zokogta Belle. - Ha nem halt volna meg, rá tudtam volna venni Jackie-t, hogy adjon nekünk pénzt, hogy Spanyolországba vagy valami más helyre költözzünk. Ehelyett azzal büntetett, hogy itt tartott bennünket Skóciában.

- Tehát azt mondja, Jackie mindig tudta, hogy a másik autót Charles vezette? - szólt közbe Price.

- Hát persze hogy tudta - csattant fel Belle. - Ki ne ismerte volna fel Charlest a feltűnő autójában, miközben úgy vezet, mint egy őrült? El akarta mondani a rendőrségnek, de lebeszéltem róla. Ez nem hozta volna vissza Barneyt, és teljesen egyedül lettem volna, amíg Charles börtönben ül.

- De a jegyzőkönyv szerint Charles akkor Londonban volt - jegyezte meg Donaldson. - Másnap repült vissza, ezt megerősítette a repülőtársaság.

Belle lesújtó pillantást vetett rá, mintha elképesztőnek tartaná, hogy Donaldson nem jött rá, milyen leleményes tud lenni a férje, ha bajban van.

- Előtte majdnem egy hétig valóban Londonban volt, de éppen hazafelé tartott, amikor a baleset történt. Megfordult, és azonnal visszament Londonba, a gyáva szemétláda. Még ahhoz is volt pofája, hogy visszarepüljön, és úgy tegyen, mintha fölzaklatta volna Barney halála, amikor az autóján közben a horpadásokat javították.

Donaldson Sandrára nézett, arra számítva, hogy leállítja aznapra a kihallgatást. De Sandra vállat vont, és rideg arckifejezése elárulta Donaldsonnak, hogy szerinte minden érintett számára hasznos, ha folytatják, és részletes vallomást kapnak.

- Tehát Barney halála megkeserítette a nővérével való kapcsolatát? - kérdezte Donaldson.

- Úgy tett, mintha a föld söpredéke lennénk - mondta Belle, és sírva fakadt. - Minden együttérzése arra a kurvára, Laurára irányult, és nem ránk. Laura összeszedte magát, és a következő nyarat Olaszországban töltötte, és amikor visszatért, Jackie segített neki megszerezni azt az ócska boltot. De mit kaptam én? Az égvilágon semmit! Csak kritikát, mert nem volt sok vendégem, vagy mert túl csípősen beszéltem velük. Jackie játszotta az urat kinn, a saját házában, minden ingatlanával sokat keresett, mindenki imádta őt, én pedig össze voltam zárva Charlesszal, aki golfozott, flörtölt, és hülyét csinált magából. Nem volt semmim és senkim.

Donaldson alig tudta elhinni, hogy valaki ilyen érzéketlen lehet aziránt, amit a nővére érte tett, ennyire hiányozzon belőle a részvét, és ilyen tökéletesen önző.

Azon tűnődött, vajon Belle igazából őrült-e, mert egy épeszű ember biztosan nem úgy tekintene másokra, mint ez a nő.

- Mi lenne, ha elmondaná nekünk, mitől romlottak el a dolgok végképp a nővérével? - javasolta Sandra.

Belle keresztbe fonta a karját, és arckifejezése bántó volt. Donaldson sóhajtott magában, és arra számított, hogy az asszony most befogja a száját. De meglepetésére nem ezt tette.

- Kimentem a farmra, karácsony előtt két-három héttel - kezdte.
- Ez 1992 karácsonya volt? - kérdezte Price, hogy rajta legyen a felvételen.
- Igen - helyeselt Belle. - Nagyon belefáradtam az egészbe, meguntam, hogy Charles sosincs otthon, hogy nincsenek barátaim, untam a vendégeket és mindent.

Hátradőlt a székén, és rágyújtott egy újabb cigarettára, félig lehunyta a szemét, és amikor beszélni kezdett, mindenki rájött, hogy újraéli az eseményeket.

Délután négy óra körül volt, és már besötétedett, amikor Belle behajtott a Brodie farm kocsibeállójára. De amint belépett a kertbe, olyan érzése támadt, mintha hirtelen a Télapó birodalmába lépett volna be. A vendégházak ablakai körül karácsonyi fények villogtak, minden ajtót koszorú díszített, és a farm bejáratának két oldalán álló cserepes örökzöldeken további lampionok világítottak.

Belle a fogát csikorgatta, mert bosszantotta, hogy ismét eszébe juttatták, hogy vele ellentétben a nővéréből nem hiányzik az energia és a lelkesedés ahhoz, hogy különlegessé tegye a dolgokat a vendégei számára. De ugyanakkor jó előjelnek tűnt, mert Jackie mindig szerette a karácsonyt, és ez volt az az időszak, amikor általában a legengedékenyebb volt.

Dermesztő hideg csípte Belle arcát, és felhajtotta menyétprém kabátja gallérját, miközben Jackie ajtajához sétált. Mielőtt kopogtatott volna, bepillantott a konyhaablakon, és látta, hogy nővére az asztalnál ül, és ajándékokat csomagol, és színes szalagok és papírtekercsek veszik körül. A konyha ünnepinek tűnt. A konyhaszekrények polcai mentén színes fényfüzérek világítottak, és Jackie még néhány vicces, pulyka alakú kínai lámpást is lelógatott a régi gerendákról.

Belle megkocogtatta az ablakot, és Jackie egy intéssel behívta.

A nővére nem volt részeg, de nyilvánvalóan ivott néhány pohárral, és Johnny Mathis karácsonyi kazettáját hallgatta. Kuncogott, és azt mondta, reméli, Belle nem mondja el senkinek, hogy mit hallgat, különben minden hitelességét elveszíti.

A menyétprém kabát miatt is ugratta Belle-t. Azt mondta, már évekkel ezelőtt el kellett volna adnia, amikor még nem számított politikailag inkorrekt dolognak, ha valakinek ilyen kabátja volt. Aztán öntött a húgának egy pohár vörösbort, és megkérdezte, miért jött át.

- Nem tudom így folytatni - tört ki Belle. - Gyűlölöm Skóciát. Gyűlöllek, amiért megvetsz bennünket, mert Charles okozta Barney halálát, és el akarok menni.

Jackie úgy bámult rá, mintha Belle idegen nyelven beszélne. Egy Fair Isle-pulóvert viselt, farmerjét betűrte hosszú, zöld csizmájába. Belle szerint a Fair Isle-pulóverek borzalmasak voltak, de még neki is be kellett ismernie, hogy Jackie remekül néz ki benne vállára hulló, zilált fürtjeivel.

- Hát akkor menjetek - mondta végül. - Csak szólj, mikor mentek, és szerzek valakit, aki vezeti Kirkmayt, amíg el tudom dönteni, mihez kezdjek vele.
- Akkor nem ellenzed? - kérdezte Belle.
- Miért kellene elleneznem? - vont vállat Jackie. - Nézzünk szembe vele, nem teszed sikeressé a házat, és a befektetéseim sem térülnek meg. Áldásom rátok. Örülni fogok, hogy nem kell Charlest látnom errefelé. Hova készültök? Vissza Londonba?
- Még nem vagyunk benne biztosak - mondta Belle, és egy kicsit nyugtalankodott, hogy ilyen könnyen ment. - Attól függ.
- Mitől? Hogy el tudod-e vonszolni Charlest a golfklubból? - nevetett Jackie.
- Nem. Attól, hogy mennyit tudsz adni nekünk - felelte Belle.

Jackie fölállt, és a tűzhely szélének támaszkodott. Összefonta a karját, amit mindig akkor tett, amikor balhéra számított.

- Mondd még egyszer! Azt hiszem, nem hallottam elég jól. Azt akarjátok, fizessek nektek azért, hogy elmenjetek innen?
- Hát semmi pénzünk sincs - vont vállat Belle. - Te is tudod.
- Igen, tudom, mert minden pennyt elköltesz, amit kapsz - mondta Jackie. - Kirkmay kiváló megélhetést nyújthatna, ha addig nyújtózkodnátok, ameddig a takarótok ér, de látom, hogy megint fodrásznál voltál, új csizmád van, és feltételezem, hogy a régi kabát alatt a ruhád is új. Gondolom, ez az egész önmagában úgy háromszáz fontba kerülhetett.
- Jól kell kinéznem. Fenn kell tartanom egy imázst.

Jackie gúnyosan fölnevetett.

- Fenn kell tartanod egy imázst! Errefelé olyan imázsod van, hogy egy beképzelt londoni vagy, aki fikarcnyit sem törődik azzal, van-e vendége a panziójában, vagy nincs. Senki sem venné észre, ha hirtelen virágos köténykében, a hajcsavaróidra kötött kendővel jelennél meg. Valójában azt hiszem, azt jobban is szeretnék!

Egy darabig vitatkoztak, de Jackie hajthatatlan maradt, és azt mondta, többé nem segíti ki őket. Nem volt utálatos, csak nagyon határozott. Azt is mondta, ha menni akarnak, rendben van, de saját maguknak kell finanszírozniuk a dolgot.

Megszólalt a telefon, és Jackie fölment, hogy fölvegye. Belle ebből arra gondolt, hogy egy férfi barátja hívja. Amint Jackie fölment a lépcsőn, visszakiáltott, és megkérte Belle-t, hogy készítsen egy teát.

Amint Belle kivette a teáskannát a konyhaszekrényből, meglátta az ott lévő dokumentumot, amelyet félig eltakart egy kekszesdoboz. Látta rajta Laura

Brannigan nevét, és a kíváncsiság rávette, hogy kihúzza a papírt, és megnézze, miről szól.

Olvasás közben olyan érzése támadt, mintha gyomorszájon rúgták volna. A papír egy ajándékozási szerződés volt. Jackie Laurának akarja ajándékozni a farmot! Amint ott állt a karácsonyi díszbe öltözött konyhában, nem tudta elhinni, hogy a nővére ezt teheti vele.

Egy egyszerű barát kap majd egy legalább 150 000 font értékű ingatlant, de Jackie visszautasítja, hogy adjon neki rongyos pár ezret, amikor borzasztó nagy szüksége van rá.

A lépcső aljához ment, és kihallgatta, miről beszél Jackie. „Mennem kell - hallotta. - Belle lent van, és megint kéreget. De ne ess kétségbe, Morgó. Hamarosan távol leszünk minden piócától, és örökre együtt leszünk."

Belle ekkor úgy érezte, azonnal el kell mennie, különben esetleg megüti Jackie-t.

Karácsony és újév alatt végig távol maradt. Karácsony este megtalálta Jackie ajándékait a küszöbön, de nem volt mellette bocsánatkérő levél, sem felajánlás, hogy átgondolja a dolgot. Belle nem vitt neki ajándékot, mert ha átment volna, akkor talán kikotyogta volna, amit látott és hallott.

Charles azt a véleményt képviselte, hogy Jackie azért akarja Laurának ajándékozni az ingatlant, hogy kevesebb adót kelljen fizetnie. Nem gondolta, hogy Belle-nek oka lenne izgulni bármi miatt is, mert ha Jackie elmegy valahova egy férfival, akkor valószínűleg el akarja adni a Kirkmay-házat, és akkor fizetnie kell azért, hogy kiköltözzenek.

De Belle nem hitt Charlesnak, és januárban és februárban egyre nyugtalanabb lett. Nagyon hideg volt, és mivel egyetlen vendég sem foglalt náluk szállást, pénzük sem volt. Sérelmeit tetézte, hogy gyakran látta Jackie-t a házukkal szemben parkolni. Időnként Laura is vele volt, és Belle az ablakból figyelte, amint besétálnak a Marketgate-en lévő étterembe. Kart karba öltve bandukoltak, fejüket összedugták, miközben beszélgettek és nevetgéltek, és Belle-nek úgy tűnt, mintha őt beszélnék ki, és rajta nevetnének.

Aztán márciusban Jackie átjött hozzá, hogy találkozzon vele.

- Most már elég ebből, Belle - mondta. - Engedj be, hideg van idekint. Beszélnem kell veled.

Ott ült a konyhában, egy irhabundában és a hozzá illő sapkában, amelyről Belle meg tudta mondani, hogy egy kisebb vagyonba került, és kétezer fontot ajánlott neki azért, hogy kiköltözzenek Kirkmayből, mert el akarja adni.

- Magaddal viheted bármelyik bútort is, amire szükséged van - mondta. - De a függönyöket és a szőnyegeket itt kell hagynod, mivel azok benne lesznek a ház árában.

- De ez nem elég ahhoz, megéljünk belőle - mondta Belle rémülten.

- Nem is arra szántam - mondta Jackie könnyedén. - Charlesszal munkát kell vállalnotok, mint mindenki másnak. De arra elég, hogy egy kis lakás bérleti díját fedezze az elején.

Belle tiltakozott, de Jackie hajthatatlan volt.

- Nézd, Belle, kisegítettelek benneteket, amikor bajban voltatok. Megvettem nektek ezt a házat, kifizettem a bútorokat és a textíliákat, és szabad kezet adtam nektek. De sosem dolgoztatok keményen. Igazán azt gondoltam, hogy Barney halála esetleg kijózanít benneteket, csupán ezért nem adtam fel Charlest. De még mindig tökrészegen vezet, te pedig, Belle, még kapzsibb és lustább lettél. Ez az ajánlatom, és véleményem szerint ez nagyon nagylelkű ajánlat.

- Nem lettek volna fölháborodva, ha a saját nővérük így bánt volna magukkal? - Belle Donaldsonról Price-ra pillantott, majd az ügyvédjére.

Donaldson túlságosan elképedt Belle önzésén ahhoz, hogy válaszoljon. Kollégáira pillantva látta, hogy ők ugyanúgy nem tudják, mit mondhatnának.

- Hova mehetnénk csupán kétezer fonttal? - folytatta Belle, és észre sem vette, hogy nem válaszoltak a kérdésére. - Azt várta tőlünk, hogy egy bérlakásban éljünk?

- Tehát, Belle, ez a beszélgetés 1993 márciusában hangzott el - mondta Donaldson. - Mi történt május 12-én, két hónappal később?

- Aznap reggel fölhívtam Jackie-t. Március óta állandóan piszkált, hogy költözzünk el. Azt akartam, hogy jöjjön át hozzám, és beszéljünk. Nem tudtam elmenni hozzá, mert az autóm szerelőnél volt. Igazán ingerült volt velem, és azt mondta, ha látni akarom, át is sétálhatok. Hát ezt nem akartam, körülbelül három mérföldre lakott, így mivel Langdonék autója és a slusszkulcs ott volt, azt használtam. Az undokságától durrant el az agyam, amikor azt mondta, hogy sétáljak - tűnődött Belle.

*

Tajtékzott, miközben megtette a rövid utat. Jackie mindig azt mondta, hogy lusta, és ha többet sétálna, akkor nem lenne ilyen hájas segge. De találkoznia kellett vele, és megint meg kellett próbálni több pénzt szerezni tőle. Nem tudná elviselni, ha még egy nyarat Skóciában töltene.

Jackie a padlón térdelt, és a konyhaszekrényt rakta rendbe, amikor Belle odaért. Farmerban és fehér blúzban volt, és kis, feszes fenekének látványa még jobban felbosszantotta Belle-t.

Jackie még csak föl sem állt.

- Ha több dohányt akarsz kérni, akkor kár a gőzért - mondta, és azzal sem törődött, hogy kibújjon a szekrényből. - Hónapok kérdése, és én magam is elköltözöm, és szükségem van arra a kevés készpénzre, amim van.

- Ha elköltözöl, akkor el fogod adni ezt a házat, és a bevétel biztosan bőven elég lenne bárkinek - mondta Belle. Nem akarta beismerni, hogy tudott a dokumentumról, amelyben Jackie Laurának adja a farmot.

- Nem fogom eladni, Laurának fogom ajándékozni. -Jackie ekkor felállt és elvigyorodott. - Karácsonykor akartam megcsinálni, de különböző okokból úgy gondoltam, egy kicsit még várnom kell. Most jött el a megfelelő pillanat. Mindig azt mondtam, hogy vagy elköltők mindent, amim van, vagy elajándékozom. Ezzel kezdődik.

- Nem adhatsz egy ilyen ingatlant annak a szajhának - mondta Belle fölháborodva.

- Ne merészeld szajhának nevezni! - Jackie fenyegetőn Belle felé lépett. - Ő a legjobb barátnőm, és sosem kért tőlem semmit, nem úgy, mint te, aki mindig többért vinnyogsz. Charles megölte a fiát, vagy erről már megfeledkeztél? Csaknem belepusztult, ahogyan én is. Barneyt nem tudom visszaadni neki, de mérget vehetsz rá, hogy ezt a házat neki adhatom, ha akarom.

- Neki segítenél, de nekem nem? Hogy teheted meg ezt a saját húgoddal? - Belle esedezve ragadta meg Jackie karját. - Tudom, hogy gyűlölöd Charlest, el fogom őt hagyni, ha ezt akarod, minden bajt ő okozott, ő költi el a pénzt, nem én.

- A saját anyádat is eladnád bagóért - förmedt rá Jackie. - Aznap, amikor a kórházban voltam, és azt mondtam, tudom, hogy Charles volt a sofőr, rábeszéltél, hogy hallgassak róla. Azt bizonygattad, hogy szereted Charlest, és összeomlasz nélküle. Később mindketten megígértétek, hogy új életet kezdtek, keményen dolgoztok, nem isztok, és nem viselkedtek úgy, mintha milliomosok lennétek. És én ostobán elhittem, hogy így is lesz. Micsoda bolond voltam, amikor elhittem, hogy bármelyikőtök képes bűntudatot érezni!

- Az egészet Charles tette, nem én - kiabálta Belle.

- Elárultam a legjobb barátnőmet azzal, hogy nem gondoskodtam róla, hogy a fia gyilkosa bíróság elé kerüljön - üvöltötte Jackie. - És te, Belle, olyan rohadtul el vagy foglalva saját magaddal, hogy nem látod, mit tesz ez velem. És most tűnj innen, tűnj el az életemből örökre! A mai napon utasítani fogom az ügyvédemet, hogy készítsen okiratot, amelyben az áll, hogy kilakoltatlak benneteket az ingatlanomból. És visszavonom a kétezer fontról szóló ajánlatomat. Nem kaptok semmit.

Megragadta Belle-t, és a bejárati ajtó felé lökdöste.

- Továbbá ha megpróbáltok itt maradni, akkor telefonálok a rendőrségre, és elmondom nekik, hogy Charles volt a cserbenhagyásos gázoló - ordította Belle után.

Belle visszaült az autóba, kihajtott az udvarból, és végigment a kocsibeállón. De mielőtt kiért volna az útra, megállt, kiszállt az autóból, és visszasétált. Jackie-vel voltak már ilyen keserves összeszólalkozásaik, és Jackie néhány perccel később mindig megbánta.

Biztos volt benne, hogy amikor benéz a konyhaablakon, azt látja majd, hogy Jackie az asztalra hajtott fejjel zokog.

De a nővére nem volt a konyhában, bár Belle hallotta a hangját. Rájött, hogy Jackie a lépcsőn ül és telefonál. Belle lábujjhegyen a félig nyitott ajtóhoz ment és hallgatózott.

- Csak gyere át, Laura! - könyörgött, és hangja elcsuklott a sírástól. - Telefonon nem tudom elmagyarázni, túl bonyolult. Szükségem van rád.

Belle ekkor eljött a Brodie farmról. Visszafutott az autóhoz, és hazament.

Abban a pillanatban, amikor hazaért, töltött magának egy italt, hogy lecsillapítsa az idegeit. De nem nyugodott meg. Tudta, hogy Laura mit fog tenni, amikor Jackie kikotyogja, ki vezette az autót, amely Barney halálát okozta. Nem fog a rendőrségre várni, perceken belül itt lesz, hogy szétszedje a házat és őt is. Az nem fogja zavarni, hogy Charles ölte meg Barneyt, nem pedig a felesége. Laura csak azt látja majd, hogy ő kényszerítette Jackie-t hallgatásra.

Ivott még egy pohárral, majd még eggyel. Mindvégig az órát figyelte, és elképzelte, hogy Laura Fife felé halad. De amint az ital hatni kezdett, a félelem helyét átvette a féltékenység. Jackie sokkal jobban szereti Laurát, mint őt, és neki fogja adni a farmot.

Belle szintén kedvelte Laurát, egészen kicsi korától fogva a húszas évei elejéig. Laura volt az, akinek mindig volt ideje számára, igazi nővérként viselkedett, nem úgy, mint Jackie, aki lerázta, mert csak egy gyerek volt. Pompás ajándékokat vett neki, hosszasan fésülgette, moziba vitte, úszni és görkorcsolyázni járt vele. Még Barney születése után is ugyanilyen volt. Belle emlékezett rá, hogy átment meglátogatni őt Chelsea-be, és Laurának mindig volt ideje meghallgatni a híreit, sajnálkozni a fiúi miatt, akik felültették, és megölelgette, adott neki néhány fontot, és azt mondta neki, hogy gyönyörű.

Amikor Laura megszökött Gregorytól, nagyon hiányzott Belle-nek. Hozzászokott, hogy a chelsea-i házba járt, amikor magányosnak érezte magát, és sokkal könnyebben tudott Laurával beszélgetni, mint Jackie-vel vagy akár az anyjával.

Miután Laura letelepedett Skóciában Stuarttal, Jackie rendszeresen járt hozzá látogatóba. Belle is menni akart, de sosem hívták. Amikor Jackie visszajött, elmondta, milyen kedves ember Stuart, és milyen boldog vele Laura és Barney, és Belle számára nyilvánvaló volt, hogy Laura teljesen megfeledkezett róla.

Aztán Laura és Stuart szakítottak, és a férfi megérkezett, hogy Jackie-nek dolgozzon.

Belle az első pillanattól fogva vágyott rá. Sem azelőtt, sem azután nem találkozott olyan férfival, aki ilyen hatással lett volna rá. Skót akcentusának lágysága, szürke szemének szelídsége, széles vállai és hatalmas mosolya mind megremegtették Belle-t.

Ürügyet keresett, hogy olyan helyszínekre menjen, ahol Stuart dolgozott, és figyelte, ahogyan gyalult vagy fűrészelt, és elképzelte, hogy azok a nagy, ügyes kezek őt simogatják. Hosszú haja miatt Stuart Raponcnak hívta, Belle éjszakai fantáziáiban pedig ő volt számára a herceg.

Stuartban minden tökéletes volt: csípője karcsúsága, izmos karja és combja, kicsit vöröses színben játszó, fényes, vállig érő haja és szexi, telt ajkai. Olyan volt, mintha Belle álmainak férfija kelt volna életre.

Belle azt gondolta, Stuart az övé lehet, mert minden más férfinak kellett. Bár úgy tűnt, Stuart kedveli, nem vágyott rá. Laurába volt szerelmes, és Belle bármilyen erősen próbálta vele elfeledtetni azzal, hogy klubokba, koncertekre és bulikba csábította, nem működött a dolog.

Minél jobban beleszeretett Stuartba, Laura iránti szeretete annál inkább gyűlöletbe fordult. Laurának nem kellett Stuart, de a kezében tartotta a férfi szívét, és ez megakadályozta, hogy Stuart szeresse Belle-t. Nem akart visszaemlékezni arra a megalázásra, amit akkor érzett, amikor végül az ágyába vitte Stuartot, aki nem volt képes teljesíteni.

Annyira jól kezdődött. Belle égett a vágytól, amint Stuart csókolta, és ölelkezett vele; a többi férfi, akikkel lefeküdt, szinte előjáték nélkül ugrott rá, de úgy tűnt, hogy Stuart csak az ő örömével törődik. Belle annyira felizgult, hogy rávetette magát Stuartra, és csak ekkor fedezte föl, hogy még csak merevedése sincs.

- Sajnálom, bébi - mormolta. - Egyszerűen nem vagyok rá képes.

Belle nem tudta elfogadni. Minden férfi, akivel eddig dolga volt, megveszett érte, még mielőtt ágyba vitte volna. Megpróbált minden tőle telhetőt, hogy fölizgassa Stuartot, de amikor semmi sem történt, méltatlankodva kérdezgetni kezdte.

- Nem miattad van. - Stuart csak ennyit mondott, és tovább mentegetőzött.

De Belle nem hagyta annyiban, és Stuart hirtelen elhátrált tőle, és az ingéért nyúlt az ágy mellett.

- Hiba volt, bébi - mondta fáradtan. - Igazán kedvellek, Belle, de azt hiszem, túl korai még csak gondolnom is másik nőre.

Miközben figyelte, ahogyan felöltözik, úgy érezte, hogy Stuart a lehető legrosszabb módon sértette meg. Fiatal és káprázatos volt, de a férfi nem tudott beindulni, mert Laurára gondolt. Belle a világon mindennél jobban vágyott Stuartra, de az a ribanc megakadályozta, hogy megkapja, amire igazán vágyik.

Mindez eszébe jutott május 12-én, amint ott ült, ivott, és az órát figyelte; Laura ismét elzárta tőle azt, amire vágyott.

Tizenegy órakor úgy saccolta, hogy Laura már a Forth Bridge-en hajt át. Gyorsan vezet, mert aggódik Jackie miatt, és harmincöt-negyven percen belül a farmon lesz. Belle tudta, hogy amikor Laura odaér, számára az egész világ össze fog dőlni. Hirtelen fölkelt, és kirohant az autóhoz. Biztos volt benne, hogy Jackie mostanra már eléggé lecsillapodott ahhoz, hogy megígérje, nem beszél Laurának Charles-ról. Amint ebbe beleegyezik, biztosan abba is belemegy majd, hogy adjon nekik egy kis pénzt, hogy el tudjanak menni Skóciából.

Amint kiszállt az autóból a Brodie farmon, hallotta, hogy Jackie a rádióval együtt énekel. Whitney Houston *And I Will Always Love You* című dala szólt. Jackie hatalmas szenvedéllyel énekelt, még ha rettentő fülsértő hangon is, és ez

szintén arra emlékeztette Belle-t, hogy Jackie még csak azzal sem törődik, hogy a bizalmába avassa a húgát azzal a férfival kapcsolatban, akivel el fog menni.

Kopogás nélkül besétált, és Jackie meglepetten fordult meg.

- Nincs több mondanivalóm a számodra - mondta jegesen. - Végeztünk, Belle. Menj el!

- Nem gondolod komolyan - mondta Belle.

- Ó, dehogynem. Tudod, Belle, minden alkalommal, amikor besétálsz azon az ajtón, vagy felhívsz, görcs áll a gyomromba, mert tudom, hogy akarsz valamit. Nem hiszem, hogy valaha is eljöttél csak azért, mert velem akartál lenni. Mindig arról van szó, hogy problémád van, vagy pénzre van szükséged. Hát ennek most már vége. Éppolyan önző leszek, mint te. Szóval kopj le!

Belle a szeme sarkából megint meglátta azt a dokumentumot. A munkalapon volt, és úgy vélte, Jackie azért vette elő, mert meg akarta mutatni Laurának, amikor megérkezik; talán el is viszik az ügyvédjéhez.

Belle-ben hirtelen fehéren izzó, irányíthatatlan harag lobbant fel. Nem fogja hagyni, hogy Lauráé legyen a farm. És azt sem fogja megengedni, hogy Jackie elmondja neki, mi történt Barneyval. Meg kell állítania.

- Menj már, tűnj el, undorodom tőled - mondta Jackie, és visszafordult a mosogatóhoz, figyelemre sem méltatva Belle-t.

Az összes konyhai kés ott volt kéznél. A csillogó, rozsdamentes acélkések egy fatartóban sorakoztak. Az egyik pillanatban Belle még csak nézte őket, a következőben pedig már egy hosszú, háromszögletű kést tartott a kezében.

- Még mindig itt vagy? - kérdezte Jackie, felé sem fordulva. - Azon tűnődtem, mi ez a bűz. Tűnj már el, mielőtt kidobnálak.

Megfordult, és elnevette magát, amikor meglátta a kést.

- Ó, nőj már fel végre! - mondta.

Jackie ezt nagyon sokszor mondta Belle-nek, és mindig megbántotta vele. Ez alkalommal olyan volt, mintha meghúzott volna egy ravaszt. Belle minden erejével Jackie felé rohant, és a kés egyenesen Jackie mellkasának bal oldalába szaladt.

Egy másodpercig semmi sem történt. Jackie csak állt, teljesen döbbentnek tűnt, és a kés éppen úgy állt ki belőle, ahogyan a fatartóban állt néhány másodperccel korábban.

- Belle! - mondta, de úgy tűnt, mintha a hangja valahonnan máshonnan jött volna. A kés körül vér folyt, és foltot hagyott Jackie fehér blúzán. - Mit tettél?

Belle felé mozdult, előrenyújtott kézzel, Belle pedig rémülten hátrált. Majd, mintha lassított felvételen látná, Jackie lába összecsuklott, és a padlóra hanyatlott.

Belle egy-két másodpercig nem tudott megmozdulni, csak rémülten bámult a nővérére. Nem tudta, hogy Jackie meghalt-e már, de a kés körül szivárgó vér meny-nyiségéből úgy gondolta, hogy a penge a szívét érte, és hamarosan vége.

- Sajnálom - suttogta. Hirtelen tudatosult benne tettének szörnyűsége, és tudta, hogy gyorsan ki kell jutnia innen.

Fogott egy konyhai papírtörlőt, enyhén megnedvesítette, és óvatosan letörölte a kés nyelét, utána pedig a zsebébe tette a papírt. Biztos volt benne, hogy nem ért hozzá semmihez, mert az ajtó mindkét látogatásánál nyitva volt. Majd fölkapta az ajándékozási szerződést, amelyet meg kell semmisítenie, és kirohant az autóhoz. A rádióból a *Never Let Her Slip Away* című dal szólt.

- Nem akartam azon a dűlőúton visszamenni - mondta Donaldsonnak. - De arra kellett mennem, nehogy összefussak Laurával.

Donaldson megtörölte verejtékező homlokát a kézfejével, mert ez egyszer nem tudta, mit mondhatna.

Amióta rabokat hallgatott ki, még sosem hallott ilyen teljes és egyértelmű vallomást.

Price közrendőr törte meg a terem csöndjét, megemlítve, hogy a kazetta csaknem a végére ért.

- Azt hiszem, mindenkinek szüksége van egy kis pihenőre - mondta Sandra.

Donaldson mélyet szívott a cigarettájából. Edinburghba visszafelé Price vezetett.

- Bárcsak... - sóhajtotta.
- Bárcsak mi, uram? - kérdezte Price.
- Bár szigorúbban hallgatták volna ki a gyilkosság napján! - mondta Donaldson elgondolkozva. - Ez, fiacskám, szép példája annak a könnyelműségnek, amikor mindent szó szerint vesznek. Olyan jól nézett ki ez a nő, egy tiszteletre méltó panziótulajdonos volt, és látszólag egy szerető és zaklatott húg. Még csak nem is gyanúsították.
- Azt olvastam az aktában, hogy miután Laura Bran-nigant letartóztatták, folyamatosan védte őt, és azt mondta, hogy nem tehette ő. Mit gondol, miért viselkedett így, uram? - kérdezte Price.
- Azt hiszem, azért, hogy kedvesnek és szeretetteljesnek tüntesse fel magát - felelte Donaldson. - Működött is, igazán bedőltem a könnyeinek és az ügyes zavarkeltésnek, ahogy az esküdtszék is.
- Szerencséje volt Brannigannek, hogy Macgregor felbukkant - jegyezte meg Price. - Biztos a poklok kínját élte át az elmúlt két évben.
- Igen, szegény nő - értett egyet Donaldson. - Bárcsak azzal dicsekedhetnék, hogy kételkedtem a bűnösségében. De olyan voltam, mint bárki más; amint tudtam, hogy régen kissé erkölcstelen életet élt, nem láttam túl ezen.
- Gondolja, hogy Belle Howell sajnálja, amit elkövetett ellene?

Donaldson szárazon fölnevetett.

- Saját magát sajnálja, azt is sajnálja, hogy nem lépett le, amikor a nővére erre kérte. Talán azt is sajnálja, hogy a nővére meghalt. De kétlem, hogy bármikor is könnyeket ejtene Laura Branniganért.

18

Zuhogó eső csapkodta az ablakot, és bár még csak délután három óra volt, annyira besötétedett, hogy Laura kénytelen volt fölkapcsolni az olvasólámpát, hogy lássa a betűket. Nagyon kellemesen érezte magát, és elégedett volt. Lucy, Meggie kutyája összegömbölyödve feküdt mögötte a kanapén, szerette az eső dobolását az ablakon, és végre úgy érezte, van jövője.

Patrick Goldsmith két nappal ezelőtt telefonált, és elmondta, hogy Belle végül bevallotta, ő ölte meg Jackie-t. Azt is elmesélte, nagyon sürgeti, hogy Laura számára azonnali időpontot kapjon a föllebbezési tárgyalásra.

Csodálatos volt a tudat, hogy hamarosan minden vád alól fölmentik, és a kétéves rémálom a formaságokat leszámítva véget ért, de furcsa módon mégis nagyon szomorú is volt Belle miatt. Meggie kacagásban tört ki, amikor ezt bevallotta; véleménye szerint nincs olyan büntetés, ami elég rossz lenne annak a nőnek. De Laura harmincnégy éven keresztül ismerte Belle-t, és úgy szerette, mintha a húga lett volna, és nem tudta kikapcsolni az érzéseit.

Lenán szintén megesett a szíve. Elvesztette a férjét, Toby kiment Ausztráliába, Jackie-t megölték, és most azzal a tudattal kell élnie, hogy Belle gyilkossá vált. Laura az első napján végig egy kissé rosszul érezte magát, aggódott, és semmi esetre sem volt kedve ünnepelni.

De tegnap éjjel arra ébredt, hogy ez az érzés elmúlt. Végre úgy érezte, képes lezárni a múltat és továbblépni. Mint az gyakran előfordult, amikor meg akart mutatni egy változást vagy egy új kezdetet, fodrászhoz ment.

Most megint olyan színű volt a haja, mint eredetileg. Egy teljes kört írt le a fakóbarnától a vörösön, a feketén és a sötétbarnán át a szőkéig, és menet közben ezek tucatnyi változatát kipróbálta. Végül visszatért a barnához. Természetesen nem olyan unalmas lett, mint amire gyerekkorából emlékezett, ez csak az alapszínt adta, és szőke csíkok tették kicsit határozottabbá. De elképesztő volt, hogy ez a szín tíz évvel fiatalabbnak mutatta a valódi koránál, és úgy ragyogott, ahogyan már évek óta nem.

Előző este elment a Sohóba egy ünnepi vacsorára a húgaival. Ez volt élete legjobb estéje. Olyan sokat nevettek, hogy az étterem tulajdonosától kaptak egy üveg bort ingyen. Azt mondta, hálás nekik, amiért ilyen vidám hangulatot teremtettek az éttermében.

A beszélgetés megint visszaterelődött Stuartra, és mindkét húga noszogatta Laurát, hogy jobban bátorítsa a férfit. Laura nem tudott előhozakodni a szokásos kifogásával, hogy már teljesen kimerült, mert rájött, hogy ez többé nem igaz. Belül pezsgett, és tucatnyi különböző, a jövőjére vonatkozó tervet forgatott a fejében.

De Stuart már egy hete nem telefonált, és amikor Laura tegnap megpróbálta fölhívni őt az edinburgh-i lakásban, akkor nem volt otthon. Laurának nem volt kétsége afelől, hogy hamarosan megint felbukkan majd, de a szívében tudta, hogy Meggie és Ivy túl sokat gondolnak Stuart iránta való érdeklődéséről. Biztos volt benne, hogy a férfi csak barátságot érez iránta, semmi többet. Talán ez éppen jó volt; végül is köztudomású, hogy a régi szerelmeket ritkán lehet újraéleszteni.

Lucy hirtelen hegyezni kezdte a fülét, és csaholni kezdett. - Cssss - mondta Laura, és megsimogatta. - Csak valaki elsétált a ház előtt.

A csengő hangja ennek ellenkezőjét bizonyította, és Lucy szolgálatkészen leugrott a kanapéról. Laura a homlokát ráncolta; túlságosan is kényelmesen érezte magát ahhoz, hogy fölálljon, és arra gondolt, valószínűleg csak egy házaló ügynök az ilyen kora délután. A húgai elmentek megnézni egy ingatlant, és ha ők értek volna haza, akkor kulccsal jöttek volna be.

Amikor a csengő megint megszólalt, és Lucy tovább ugatott, Laura nagy sóhajtással fölkelt. Azt gondolta, hogy ha mormonok vagy Jehova tanúi akarják megtéríteni, akkor jól megmondja nekik a magáét.

Ha valaki bejött az ajtón, Lucy mindig kirohant, így Laura bezárta őt a nappaliba, mielőtt kinyitotta volna a bejárati ajtót.

Két bőrig ázott férfi állt odakint, és nem volt rajtuk semmi, a térítőkre jellemző ismertetőjel, mint például sima sötét öltöny vagy néhány vallásos irat a kezükben.

A fiatalabb magas, izmos férfi volt, farmerban és vászonkabátban. Laura harminc év körülinek gondolta. A feje le volt borotválva, és egyik fülében fülbevalót viselt. A másik idősebb volt, hosszú, sötét viharkabátban. Ismerősnek tűnt, és úgy nézett Laurára, mintha arra várna, hogy a nő megismerje.

- Ugyan, Laura! - mondta rosszallón.
- Robbie! - mondta Laura, és elakadt a lélegzete.

Még ha a férfi drámaian megöregedett is, északkeleti akcentusa semmit sem változott. - Honnan tudtad, hol vagyok?

- Sosem nehéz megtalálni valakit, ha az embernek a megfelelő helyeken vannak barátai - mondta Robbie, és rávigyorgott a fiatalabb férfira. - Mi lenne, ha behívnál bennünket?

Laura hirtelen pánikba esett. Robbie Fielding olyan ember volt, akit soha többé nem akart látni, és hallani sem akart felőle, és ha az utcán futottak volna össze, akkor szó nélkül továbbment volna. Semmi esetre sem akarta, hogy bejöjjön, mert megvetette, társa pedig fölbérelt izomagynak tűnt.

Laura tétovázása láttán Robbie elmosolyodott. Laura emlékei szerint a férfi jó fogakkal dicsekedhetett, de most barna foltok tarkították, és néhány foga hiányzott is.

- Ugyan már, csak adj egy csésze kávét egy régi havernak. Nem akarnál itt kint hagyni az esőben, ugye?

Ami Laurát illeti, ő vidáman végignézte volna, amint Robbie belefullad a Temzébe, és egy ujját sem mozdította volna, hogy segítsen neki, de semmi ilyesmit nem mondhatott, mert félt tőle, hogy a férfi megharagszik.

- Éppen nem alkalmas. Mit akarsz? - kérdezte.

- Londonban jártam, és volt néhány dolog, amelyet meg akartam beszélni veled Belle-lel kapcsolatban. - Robbie előrelendült, és egyik lábával belépett, mielőtt Laura összeszedhette volna magát. - Azt is el akartam mondani, mennyire örülök, hogy föllebbeztél.

Hirtelen bent termett a házban. Szélesre tárta az ajtót, és szinte feldöntötte Laurát, a másik férfi pedig követte. Laura gyomra meglódult, és átkozta magát, amiért kijött ajtót nyitni.

- Mellesleg remekül nézel ki - vetette oda Robbie a válla fölött, amint végigsétált a halion, és bement a konyhába. Ott megállt, visszafordult Laura felé, és egyik kezével a barátja felé intett. - Ő pedig Andy, a jobbkezem.

- A húgom bármelyik percben hazaérhet - mondta Laura, kitérve az Andyvel való ismerkedés elől. - És vendégeket várunk vacsorára, tehát igyekezz, kérlek.

Robbie leült az egyik székre, a másik férfi is letelepedett, és Robbie cigarettát vett elő.

Laura figyelmeztetőn fölemelte az ujját.

- Ne gyújts rá, kérlek, a húgom nem szereti, ha idebent dohányoznak.

Robbie visszatette a cigarettát a zsebébe, és összehúzta a szemöldökét.

- Ez nem valami szíves fogadtatás!

- Miért lenne az, Robbie? Egy olyan múlt része vagy, amelyet inkább elfelejtenék.

Laura csupán az előző este mondta a húgainak, hogy úgy érzi, a fölépülése jórészt annak köszönhető, hogy itt nincs semmi, ami a múltjára emlékeztetné. Robbie betoppanása most olyan volt, mintha fölszakadt volna egy régi seb. Hirtelen ismét nyugtalan és feszült lett, éppúgy, mint a legtöbbször, amikor még Robbie-nak dolgozott.

A férfi olyan öregnek és betegesnek tűnt, mint egy tipikus mocskos vénember. Talán sosem volt kimondottan jóképű, de remek fizikuma és viselkedése feltűnővé tette. Haja most piszkosszürke és nagyon ritka volt, és nagy hasa szinte rengett. Viharkabátja és az alatta lévő sötét öltöny talán jó minőségű volt, de lelke hitványsága megmutatkozott ráncos, beesett arcán. Laura szégyellte magát, amikor eszébe jutott az a sok délután, amelyet vele töltött különböző hotelszobákban.

- Azt hiszem, megérdemlek némi hálát, amiért eltitkoltam annak a múltnak néhány részét - mondta a férfi, sötét szemét Laurára szegezve.

- Annyi sarat dobáltak rám, hogy egy kicsit több mocsok már nem számított volna - vont vállat Laura.

- Ó, azt hiszem, nem lett volna mindegy - mondta Robbie. - És most még jobban számít, mint valaha! Hogyan fogod újrakezdeni az életed, ha mindenki megtudja, mi voltál?

Laura gyomra fölfordult, amikor rájött, hogy a férfi kizárólag azért jött ide, hogy megzsarolja.

- Nem fog menni, Robbie - mondta határozottan. - Elsősorban azért, mert nincs pénzem, másodsorban pedig azért, mert akinek számít a véleménye, az már mind tudja a teljes igazságot.

Robbie kegyetlenül elvigyorodott.

- De néhány jól megválasztott fénykép a föllebbezés napján valamelyik bulvárlap szerkesztőjének asztalára juttatva valamelyest megzavarná a jövödet - mondta. - És van pénzed, amelyet meg fogsz kapni.

- Menj a fenébe, Robbie! - mondta Laura bosszúsan.

- Tűnj el innen, vagy hívom a rendőrséget.

- És mit mondasz nekik? - kérdezte a férfi gúnyosan.

- Hogy fölbukkant egy régi szeretőd? A te életedben ez sokszor előfordul, nem? Hol van most a szépreményű ifjú? Még mindig a sebeit nyalogatja, amiket azzal szerzett, hogy mások dolgába ütötte az orrát?

- Azt hiszem, a rendőrség nagyon szívesen kijönne, hogy kidobjanak téged ebből a házból - felelte Laura élesen. - És úgy gondolom, nagyon szeretnének kikérdezni téged a Mr. Calderrel való kapcsolatodról.

- Mindig az volt az egyik legnagyobb problémád, hogy azt hitted, okosabb vagy, mint valójában - mondta Robbie gúnyosan. - Úgy tűnik, ez a probléma még mindig fennáll. Egyet csettintek, és Stuart Macgregor halott. Tehát ne húzz ujjat velem, szivi! Különben megbánod.

Laura gerincén végigfutott a hideg. Katy azt állította, hogy Robbie megölte azokat, akik az útjába álltak. Ő mindig nevetett ezen, mert biztos volt benne, hogy ezt a történetet Robbie terjesztette, hogy félelemben tartsa az embereket. De lehet, hogy nem csak mese volt.

- Bármilyen ajánlatod van, jobb, ha elmondod, aztán elmész - mondta.

- Tízezer fontot akarok - felelte Robbie.

Laura szárazon fölnevetett.

- Ugye viccelsz?

- Sosem viccelődök pénzzel kapcsolatban, és elég okos vagy ahhoz, hogy tudd, többre is képes vagyok annál, mint hogy elküldjem a fényképeidet az ország összes újságjának.

- Láttam néhányat belőle, és megrázná anyádat és a családod többi tagját - szólalt meg Andy.

Laura lesújtó pillantást vetett rá. A férfi beszéde éppolyan volt, mint a kinézete, egy bérgyilkos, maximum két apró agysejttel. De londoni akcentussal beszélt, és Laurának olyan érzése támadt, hogy Robbie itt szedte föl, nem pedig Skóciából hozta le magával.

- Azt hiszem, kiagyaltál valami egyezséget Charlesszal és Belle-lel. - Laura vaktában találgatott, mert tudta, nincs bizonyíték rá, hogy Robbie valaha is találkozott volna Howellékkel. - Lefogadom, dühös voltál, mikor letartóztatták őket, még mielőtt kényszeríthetted volna őket, hogy fizessenek neked.

Robbie csak mereven nézett Laurára. Az a tény, hogy nem tett megjegyzést, arra utalt, hogy Laurának igaza van.

- Hogy jöttél rá, hogy Belle ölte meg Jackie-t? - folytatta. - Charles pofázott?

Valami átsuhant a férfi arcán, talán a felismerés, hogy alábecsülte Laura értelmi képességeit.

Laura érezte, hogy egyre közelebb jár az igazsághoz.

- Charles mindig is egy nagyszájú seggfej volt! De milyen szerencsés vagy, hogy Calder a zsebedben van. Szóval milyen alkut kötöttetek? Gondoskodtál róla, hogy Calder hallgasson az új végrendeletről mindaddig, míg Charles és Belle jókora adagot ad neked abból, amit a régi végrendelet szerint örökölnek?

- Mindig is túl sokat beszéltél - vágott vissza Robbie. - Nem azért jöttem, hogy veled rágódjak a témán. Pénzt akarok, vagy elkezdem szétküldeni azokat a fényképeket.

- Küldd szét! - blöffölt Laura. - Nem érdekel, és már öregember vagy, Robbie. Nem ijedek meg tőled.

- Akkor nagyobb bolond vagy, mint gondoltam - mondta a férfi, ínyét hátrahúzva, mint egy dühös kutya. - Mindenütt vannak kapcsolataim, szivi. Egy hívásomba kerül, hogy tönkretegyem az életed és az egész családodat. Ha okos vagy, nem játszadozol velem. Jó a lapjárásom.

Laura felszegte a fejét, és elindult a hallban lévő telefon felé. De amint a kezét a kagylóra tette, Robbie utolérte, és kiütötte a kezéből.

- Azt hiszem, elfelejtetted, milyen gonosz gazember tudok lenni - mondta. A falhoz lökte Laurát, és arcát az arcához szorította. - Tehát egyszerűen eszedbe kell juttatnom. Azt akarom, ami jogosan engem illet. Én szereztem meg Jackie-nek azt a farmot nevetséges összegért, és megígérte nekem, hogy megkapom, ami jár nekem. Ötszáz fontra és egy palack single mait whiskyre nem mondanám, hogy megkaptam, ami jár. Akkor nem, amikor az a ház több mint százötvenezret ér.

- Ehhez nekem semmi közöm - mondta Laura, és megpróbálta eltolni magától Robbie-t. A férfi lehelete bűzlött, és a szeméből sugárzó tébolyult kifejezés ijesztő volt. - Ezt vele kellett volna tisztáznod, amikor még élt.

- Nagyon is sok közöd van hozzá most, hogy a ház az öledbe pottyant - fröcsögte Robbie. - Te hangoltad Jackie-t ellenem, éppen úgy, ahogyan a lányokat is elloptad tőlem.

- Cserbenhagytál bennünket! - kiáltott fel Laura. - Elő kellett teremtenünk a lakbért, és enni kellett adnunk a gyerekeinknek. És nem loptam el senkit, a lányok, akik nekem dolgoztak, soha nem dolgoztak neked.

- Az egész ki volt találva, hogy Jackie és én üzletelni fogunk - mondta Robbie, tudomásul sem véve, mit mondott Laura. - Lakókocsis területeket szerezhettem volna magunknak, vagy felújításra szoruló bérházakat! De te mérget csöpögtettél a fülébe.

Laurának ettől nevetni támadt kedve.

- Semmi ilyet nem csináltam, és ha Jackie visszautasított téged, az azért volt, amit ajánlottál. Mintha lakókocsis területeket vagy bér házakat akart volna! Ő nem egy nyomorúságos bérbeadó volt. Semmit sem tudtál meg róla? Szeretett tervezni, szép dolgokat létrehozni, neki lelke volt, Robbie, ő nem csak a pénzért volt az ingatlanüzletben, ez volt a szenvedélye. Ha ezt nem láttad, akkor bizonyára ostoba vagy.

Laura nem látta a közeledő ökölcsapást. Az egyik pillanatban Robbie a vállát nyomta, a másikban az ökle Laura arcába csapódott.

- Ne merészelj engem ostobának nevezni, a rohadt életbe! - vicsorgott.

Miközben szétrobbant arcában a fájdalom, Laura rájött, hogy Robbie nem blöfföl, és valóban veszélyben van. Ha a férfi egyedül jött volna, akkor talán le tudta volna győzni, de az ugrásra készen álló Andy mellett nem volt esélye. Körbepillantott, hogy megnézze, hol van Andy. A konyhában volt, az ajtófélfának támaszkodott és vigyorgott. Olyanfajta férfinak tűnt, aki csupán szórakozásból nőket ver.

- Nem úgy értettem, hogy ostoba vagy - mondta Laura Robbie-nak. - Csupán nyilvánvalóan félreértetted, hogy Jackie mire készült. Most menjünk be a nappaliba vagy a konyhába, és beszéljük meg ezt higgadtan.

- Nem akarok beszélni. Pénzre van szükségem - mondta Robbie, és megragadta Laura vállát, mintha arra készülne, hogy megint megüti, ha visszautasítja.

Laura arca lüktetett, és nem akart megkockáztatni egy második ütést.

- Nincs egy vasam sem - mondta. - És nem is lesz addig, amíg a hagyatéki eljárás véget nem ér, és ez hónapokig is eltarthat a bent töltött időm miatt.

- A húgodnak biztos van valamennyi pénze - mondta Robbie alattomos arckifejezéssel. - Egy ilyen ház rengeteget ér. Tudnia kell, honnan szerezzen egy kis készpénzt, különösen ha látja, mit tehet egy borotva egy arccal.

Laura már eddig is rémült volt, de az a gondolat, hogy a két férfi tönkreteheti Meggie arcát, megrémítette.

- Őt hagyd ki ebből! - mondta, és eltolta magától Robbie-t. - Mindent neked adok, ami a pénztárcámban van, és az automatához is lemegyek, és kiveszek neked még egy kis pénzt.

Robbie megint megütötte, ez alkalommal a bordái közé ütött az öklével, amitől Laura összegörnyedt, és elsírta magát a fájdalomtól. Lucy ugatni kezdett a nappaliban.

- Pár száz font nem elég nekem - dühöngött Robbie. - Tízezerre van szükségem. - Andy felé fordult. - Zárd be azt a rohadt kutyát! - kiáltott neki.

A „szükségem” szó figyelmeztette Laurát, hogy mi volt a valódi oka ennek a meglepetésszerű látogatásnak. Robbie menekül! Az edinburgh-i rendőrség bizonyára kiadott ellene egy letartóztatási parancsot. Nem kétséges, hogy aki értesítette erről, az a bírósági jegyzőkönyvekhez is hozzáfér, hogy megtudja Laura ideiglenes címét.

De az a tudat, hogy a rendőrség körözi Robbie-t, még sebezhetőbb helyzetbe hozta Laurát. Egy mindenre elszánt férfi nem gondolkozik logikusan. Nem fog megállni, átgondolni, hogyha bántja Laurát vagy Meggie-t, az csak hosszabb börtönbüntetést fog eredményezni számára. Azt tenné, amit bármelyik sarokba szorított vadállat tenne - támadna.

- Robbie, senkinek sincs tízezer fontja kéznél - mondta Laura, és a bordáiban érzett fájdalomtól alig volt képes beszélni. Andy éppen a nappaliba indult, és Laura félt, hogy bántani fogja Lucyt. - Nem akarom látni, hogy elkap téged a rendőrség. Torkig vagyok velük, tehát menjetek innen, amíg még mehettek. Nektek adok mindent, amim van - mondta Laura kétségbeesetten.

Lucy ugrándozva jött ki a nappaliból, csóválta a farkát, és köszönésképpen fölugrott Laurára.

- A kosárba, Lucy! - mondta Laura gyöngén, és remélte, hogy ez egyszer engedelmeskedik majd. De Lucy nem fogadott szót, Robbie-hoz fordult, és elkezdett fölugrálni rá. Robbie fölemelte a lábát, és belerúgott, Lucy pedig félelmében vonyítva a lépcső felé futott.

Laura megragadta az alkalmat, hogy Robbie figyelme egy pillanatra nem rá irányul, hogy a bejárati ajtó felé sompolyogjon és megszökjön. Kinyitotta az ajtót, majd felsikoltott, amikor a vállánál fogva egy kéz visszahúzta a lakásba. Andy volt az. Megragadta Laura karját, a háta mögé csavarta, amitől Laura még hangosabban sikoltott fájdalmában.

- Csukd be! - mondta Andy morogva, amint visszaterelte Laurát a hallon át a konyhába, kezét továbbra is a háta mögé csavarva. Robbie is bejött. Fölkapta Laura táskáját a zöldséges kosárról, és átkutatta. Megvetően nézett a pénztárcában talált tízfontosra.
- Figyelj rá! - parancsolta Andynek, és turkálni kezdett a konyhai fiókokban és szekrényekben.

Lucy még mindig ugatott. Laura azt gondolta, a lépcső tetején van, és túlságosan fél ahhoz, hogy lejöjjön.
Őszintén remélte, ott is marad, mert Robbie-tól kitelik, hogy megint belerúgjon.

- Nincs több pénz a házban - mondta Laura, és kérésével Andyhez fordult, mert úgy érezte, ő ostobább, mint Robbie. - Ha lenne, nektek adnám. Gyere el velem az automatához, ott adok valamennyit.

Andy arca földerült. Nyilvánvalóan nem jutott eszébe, hogy nem tudja megakadályozni, hogy Laura elrohanjon tőle, amint egy forgalmas főúton lesznek.

- Menjek vele, főnök? - kérdezte Robbie-tól.
- Ne menjen el az a kevés eszed! - vicsorgott Robbie.
- Neked adhatom a kártyát, és mehetsz te magad - ajánlotta Laura.
- Hogyne! - mondta Robbie. - Mintha bízhatnánk benne, hogy a jó kódot mondod neki! Tudod, nem most jöttem le a falvédőről.

- Csak azt látom, én azt akarom, hogy eltűnjetek innen, ti meg menni akartok - mondta Laura. - Egyébként sem tudtok egy nap kétszáznál többet kivenni, és azt boldogan nektek adom, a régi idők emlékére.

- Ne próbálkozz megint valami átveréssel - nézett Robbie fenyegetően Laurára. - Mindig több trükköd volt, mint egy rohadt bűvésznek.

- Nem trükközök - könyörgött Laura. - Nem gondolod, hogy már elég volt, amin keresztülmentem? A barátod voltam, amikor a legnagyobb szükséged volt egy barátra, miután a feleséged elhagyott. Ezt már elfelejtetted? Elmondhattam volna a rendőrségnek, hogy ismerted Jackie-t, és berántottak volna kihallgatásra, de nem tettem. Bánom is én, mit tettél Belle-lel és Charlesszal vagy azzal az ügyvéddel. Most menj el, és nem mondom el senkinek, hogy itt jártál.

- Hazudsz! - ordította Robbie. - Mindig hazudtál nekem, és most is hazudsz. - Úgy jött Laura felé, mint egy buldózer, a konyhaszekrénynek lökte, mindkét kezével megragadta a torkát, és megszorította. - Elküldted hozzám Macgregort, hogy ellenőrizzen, elmondtad neki, hogy én segítettem Jackie-nek. Kiszedte a dolgokat Calderből, én meg menekülök. Évekkel ezelőtt végeznem kellett volna veled, amikor először kijátszottál.

Laura nem kapott levegőt, úgy érezte, hogy kiugrik a szeme, a lábát Robbie lába a szekrényhez szorította, és bár megpróbálta fölemelni a karját, hogy ököllel a férfira üssön, úgy tűnt, nem képes rá.

- Gyere, főnök, menjünk! - hallotta Andy hangját. - Ezt nem akarom, cseszetül macerás.

- Menj a picsába, ha nem bírja a gyomrod! - üvöltött vissza Robbie, még mindig Laura nyakát szorongatva. - Egyébként is csak egy töketlen idióta vagy.

- Akkor egyedül maradtál - mondta Andy ingerülten. - Nem fogom megvárni, amíg elkapnak a zsaruk.

Laura csak Robbie arcát látta közvetlenül maga előtt, és még ez a kép is homályos volt. De felfogta, hogy Andy elmegy, és azt is, hogy bármelyik pillanatban elveszítheti az eszméletét. Egy utolsó próbálkozást tett, hogy megvédje magát. Karjait arra kényszerítette, hogy megragadják Robbie-t, és ugyanekkor hirtelen fölrántotta a térdét, remélhetőleg Robbie ágyékába.

Eltalálta, mert Robbie felüvöltött és elengedte. Ebben a pillanatban meghallotta, hogy bevágódik a bejárati ajtó, és Andy elmegy. Még mindig levegő után kapkodott, szeme égett, és még nem tisztult ki a látása, de hirtelen csönd lett. Lucy abbahagyta az ugatást, és az egyetlen hang Robbie nehéz légzése volt.

Éppen visszanyerte a látását, amikor Robbie elkezdett felé tántorogni, ő pedig az udvari ajtó felé hátrált. Megbotlott valamiben. Lenézett, és meglátta, hogy az az öntöttvas macska volt, amellyel az ajtót szokták kitámasztani. Fölkapta, és minden erejével Robbie vállához vágta.

Robbie szeme meglepetten kitágult. Néhány lépést hátrafelé tántorgott, majd összeroskadt, fölborult, és egy puffanással hanyatt esett.

Bár Laura meg akarta állítani a férfit, nem számított rá, hogy működni fog a dolog. Csak állt és nézte. Robbie szeme nyitva volt, de kifejezéstelennek tűnt, és Laura nem tudta, hogy elrohanjon, vagy ellenőrizze, hogy magánál van-e még.

Ekkor megszólalt a csengő.

Laura azt gondolta, Andy jött vissza Robbie-ért. A telefonhoz akart menni, hogy fölhívja a rendőrséget, de lehet, hogy Robbie becsapta, és abban a pillanatban, amikor elmozdul mellőle, esetleg fölugrik, és megint megragadja.

- Hahó!

A hang hallatán elindult.

- Hahó, Laura! Ott van? Lucy nálam van. Kint volt az utcán!

Laura azonnal fölismerte, hogy Mrs. Hernan az a szomszédból, és a levélbedobó nyíláson kiabál be.

Elöntötte a megkönnyebbülés.

- Hívja a rendőrséget, Mrs. Hernan! - üvöltött visz-sza, és eljött Robbie mellől, hogy a nő hallja, amit mond. - Megtámadtak! A férfi még mindig itt van, és leütöttem az ajtótámasszal, de magához térhet. Siessen, kérem!

A levélnyílás lecsapódott, és Laura hallotta, hogy a szomszéd elrohan. De amint megfordult, rémülten látta, hogy Robbie megpróbál föltápászkodni. Laura fölsikoltott, odarohant hozzá, és olyan keményen meglökte, hogy a férfi megint fölborult.

- Maradj ott, vagy megint leütlek! - sikította. Fölkapta az ajtótámaszt, és figyelmeztetőn meglóbálta.

Robbie csak feküdt, és nézett rá. Laura nem tudta, hogy elképedt, vagy egy következő mozdulatot tervez, de azt tudta, gondoskodnia kell arról, hogy ne tehessen mást. Kihúzta az övét a farmerjából, lehajolt, és a hasára fordította a férfit.

- Segíts! - mondta Robbie, és hangja furcsán gyönge volt.

- Szó se lehet róla - mondta Laura. Megragadta Robbie karjait, és összehúzta a háta mögött, az övét a csuklóira hurkolta, és szorosra húzta.

Mivel semmi sem volt a közelben, hogy a lábát is összekötözze, és félt tőle, hogy Robbie esetleg kiszabadítja magát, ha elmegy keresni valamit, lovagló ülésben a lábára ült, és szorosan tartotta az őv végét, hogy a férfi ne tudja mozdulni.

- Fáj a lábam - vinnyogta Robbie.

- Remek - mondta Laura mogorván, és jobban ránehezedett. - Most már tudod, milyen érzés - csaknem megfojtottál.

Fájt a torka, és alig tudott nyelni. Érezte, hogy arca bedagadt, és egyik hátsó foga meglazult. De eltökélte, hogy addig itt tartja Robbie-t a földön, amíg a rendőrség meg nem érkezik.

Ekkor Robbie megpróbált küzdeni. Szitkozódott, és kapálózni próbált Laura alatt, hogy levesse magáról, de a nő még szorosabban tartotta az övet.

- Ezért még megfizetsz! - kiáltott Robbie. - Szenvedni fogsz, vannak barátaim, akik elküldik azokat a fotókat a sajtónak a kedvemért.

- Barátaid! - mondta Laura megvetően. - Te nem ismered ennek a szónak a jelentését. Azt hittem, a barátód vagyok, valóban láttam benned valami szeretetre méltót egy darabig. Milyen hülye voltam!

Kínzó volt a várakozás. Laurával forgott a világ, a bordái fájtak, egyszerűen csak le akart feküdni, és tudta, hogy ha Robbie összeszedi magát, hogy megküzdjön vele, akkor nem lesz képes tartani. A konyhai órára nézett. Négy óra előtt öt perccel nézte meg először, de úgy tűnt, mintha egy óráig tartott volna, mire a nagymutató elérte a tizenkettest.

Robbie zihált, tarkója vészjóslón lilává vált.

- Engedj el, Laura! - könyörgött vinnyogó hangon. - Sajnálom, hogy bántottalak. Nem kellett volna idejönnöm, most már tudom. Elmegyek, és sosem jövök vissza, nem lennék képes elviselni a börtönt az én koromban.

- Nem, nem leszel képes - értett egyet Laura, a hullámokban rátörő szédüléssel küzdve. - Össze leszel zárva több száz másik tetűvel, akik éppolyanok, mint te. Csak ők fiatalok és szemtelenek lesznek, és erőszakoskodni fognak veled. Majdnem megsajnáltalak. De egy dolgot mondj el nekem, Robbie! Miért nem semmisítette meg Calder Jackie végrendeletét?

Már alig tudta tartani az övét, és az óramutatókat sem látta tisztán.

- Nekem azt mondta, hogy megtette - mondta Robbie, és hangja erőtlenebb lett.

Laura meghallott egy távoli hangot. Olyan volt, mint egy rendőrségi sziréna.

Tényleg sziréna volt - hallotta, hogy lassan közeledik. Egy perccel sem érkezett korábban a kelleténél, határozottan érezte, hogy ájulás környékezi.

- Charles ölte meg Barneyt - árulta el Robbie. - Ő volt a cserbenhagyásos gázoló. A baleset nélkül ebből semmi sem történt volna meg.

Laura hallotta, amit mondott, de túlságosan megdöbbent ahhoz, hogy feleljen. A fejében egy üvöltést hallott, a szoba forgott vele, és többé nem tudott koncentrálni. De mégis annyira tisztán látta maga előtt Charles arcát Barney temetésén, mintha közvetlenül előtte állna.

Napbarnított arcából ki villanó fogai éppolyan vakítók voltak, mint sötét, kézzel varrott öltönye alatt az ing, és szép arcán könnyek peregtek, amikor kezébe fogta Laura kezét. A lelkész végzett a temetési beszéddel, a koporsóra földdarabok és virágok hullottak, és Laura hallotta, hogy Belle és Jackie is zokog.

- Nagyon-nagyon sajnálom, Laura - mondta Charles. - Belle-nek is és nekem is nagyon fog hiányozni. Csodálatos fiú volt.

Hogyan vigasztalhatta, ha ő volt a felelős Barney haláláért?

A zuhogó eső ellenére Meggie-nek és Ivynak jó napja volt. Elmentek megnézni egy régi ingatlant a Bromley High Streeten. Egy nagy üzlethelyiségről és fölötte két emeletről volt szó, és tökéletesnek tűnt ahhoz, hogy rendbe hozzák, és két kisebb üzletet, valamint három vagy négy lakást alakítsanak ki belőle. Alkalmi

vételnek számított, mert nagyon omladozó állapotban volt, és azonnal elfogadták az ajánlatukat.

Egy csésze tea fölött úgy döntöttek Ivyval, hogy megkérdezik Laurától, szeretne-e csatlakozni hozzájuk a projektben, és esetleg megvenné-e az egyik boltot. Nagyon izgatottak lettek az ötlettől, és arról beszélgettek, mit jelent majd ez az egész mindhármuknak, ha Laura beleegyezik. Ha Ivynak nem lett volna találkozója aznap este a fia iskolájában, akkor most már autóban ülne, és csak arra várna, hogy végre beszéljen a nővérével.

Meggie még Ivy nélkül is rettentő izgatott volt, amikor hazafelé haladt az esőben. Meg volt róla győződve, hogy Laurát éppúgy fölvillanyozza majd a hír, és olyan lelkes lesz, mint ő és Ivy. De amint befordult a Bargery Roadra, és meglátott két rendőrautót és egy mentőt közvetlenül a háza előtt, megfagyott ereiben a vér.

- Mi történt? - kérdezte, amint kiugrott a kocsiból, és a kapu előtt álló rendőrhöz rohant. - Ez az én házam. Történt valami a nővéremmel?

Ekkor kinyílt a bejárati ajtó, és két mentős egy hordágyon fekvő férfit hozott ki.

- Úgy tűnik, ez a férfi beugrott a nővéréhez, és megtámadta - magyarázta a rendőr. - De a szomszédja, Mrs. Hernan elmond majd mindent. Ő hívott bennünket, és engedett be a nála lévő kulccsal.

- De mi van Laurával?

- Rendben van - mondta a rendőr megnyugtatóan. - Nagyon bátor volt, és legyőzte a férfit. Azt gondoljuk, hogy a támadót kisebb szélütés érte, és most kórházba viszik.

Mrs. Hernan sírva és nagyon izgatottan jött ki a házából.

- Ó, Meggie - mondta, és megszorította szomszédnője kezét. - Annyira örülök, hogy hazaért. Micsoda rettenetes ügy!

Mrs. Hernan özvegy volt, a hatvanas éveiben járt, és gyakran vigyázott Lucyra, amikor Meggie-nek néhány óránál hosszabb időre el kellett mennie otthonról. Testes, jóindulatú, értelmes asszony volt, és nem volt hisztériára hajlamos, így Meggie ettől még jobban megrémült.

A szomszéd elmagyarázta, hogyan szedte össze Lucyt az utcáról, és aztán hogyan kiabált be a levélnyíláson keresztül, amikor Laura nem válaszolt a csöngetésre.

- Nem tudtam elhinni, amikor visszakiabált, és azt mondta, hívjam a rendőrséget! Amikor ideértek, és beengedtem őket, azt hittem, hogy a férfi is és Laura is meghalt, mert Laura a férfira rogyva hevert a konyha padlóján. De rendben van, csak elájult. Azt hiszem, a sokk miatt. Én is csaknem elájultam, úgy megijedtem. Lucy még mindig nálam van.

Meggie nem olyan ember volt, aki bárkinek mesélt volna a dolgairól. Mrs. Hernan csupán annyit tudott, hogy Laura nála nyaral. Meggie feltételezte, hogy most már nincs más választása, mint hogy elmondja neki az igazat; végül is benne lesz minden újságban, amint Laurát fölmentik.

- Menjen be az esőről, és igyon egy teát - mondta. - Átmegyek Lucyért és beszélek önnel, amint láttam a nővéremet.

Laurát a nappaliban, a kanapén fekve találta, amint egy magas, erős testalkatú, sörtehajú őrmesterrel beszélget, aki a karfán ül. Laura rettenetesen nézett ki; arca egyik oldala földagadt, szeme vörös és duzzadt volt. A nyakán is zúzódások voltak, mintha támadója fojtogatni próbálta volna.

- Ne ess pánikba! - mondta, és megpróbált Meggie-re mosolyogni. - Rosszabbnak látszik, mint amilyen valójában. Megpróbáltak bevinni a kórházba, de amennyire tudom, nincs csodaszerük monoklik gyógyítására.

Gyorsan elmagyarázta, mi történt. Nem csinált nagy ügyet a dologból.

- Ami Lucyt illeti, éppolyan okos volt, mint Lassie, kirohant a bejárati ajtón, és segítséget hozott nekem. Jó lenne, ha adnánk neki valami különlegeset uzsonnára.

Meggie-nek elakadt a szava nővére bátorságától és attól, hogy még akkor is próbálta megnevettetni, amikor nyilvánvalóan rémisztő élményt élt át.

- A lényeget már hallottam, de ha nincs ellenükre, holnap megint beugróm, és fölveszek egy rendes vallomást - mondta az őrmester Meggie-nek. - Rendben lesznek egyedül, vagy szeretnék, ha itt maradna közülünk valaki önökkel?

- Megleszünk egyedül - szólt közbe Laura. - Csak arról gondoskodjon, hogy Robbie Fieldinget lakat alatt tartsa. Az utolsó dolog, amelyre vágyom, hogy az éjszaka közepén idejöjjön, és benézzen az ablakon, mint Robert De Niro A *rettegés fokában.*

Meggie elmosolyodott. Emlékezett rá, hogy Ivyval látta a filmet, és húga félt egyedül hazavezetni.

A rendőrség elment, amint átvizsgálták a konyhát, a másik férfi ujjlenyomatait keresve. Meggie kivett néhány jégkockát a hűtőből, és készített egy borogatást Laura arcára.

- Nem is tudom - mondta, és megrázta a fejét, miközben a borogatást Laura arcán tartotta. - Egyetlen délutánra hagylak itt, és behívsz magadhoz két férfit! Erskine őrmester kedves volt, vele is próbáltál flörtölni?

- Nem, nem hiszem, hogy rájött, rendes körülmények között milyen káprázatos vagyok - nevetett Laura. - Egyébként is azt hiszem, tetszettél neki, láttam, ahogy sugdolóztatok a hallban.

- Rólad beszéltünk - mondta Meggie védekezve. - Elmondta, milyen bátor voltál; nyilvánvalóan alaposan fölkészült, és töviről hegyire ismerte az ügyedet. A szépségedet talán nem említette, de a humorérzékedre tett megjegyzést.

- Azt hiszem, betegesnek tartotta!

Meggie halványan elmosolyodott. Laurának igaza volt, Erskine őrmester kedves ember volt, lágy, barna szemmel, telt ajkakkal és nyilván érzékeny lélekkel. „A nővére nagyon bátor - mondta. - A legtöbben ilyen helyzetben megdermednek. De leginkább az önfegyelme nyűgözött le. Éppen annyi erőt használt, amely elegendő volt a támadója legyőzéséhez. Nem volt benne

rosszindulat és bosszú. Még aggódott is, amikor a mentős azt mondta, hogy a férfit szélütés érte. De az a gengszter mégis megpróbálta megfojtani."

- Nem, tényleg szórakoztatónak talált - mondta Meggie. - De aggódott, hogy a vidámságod esetleg csak álca, amellyel leplezel valamit, ami igazán fölzaklatott. Mondtam neki, hogy eléggé zavaró, ha megpróbálják fojtogatni az embert, de úgy tűnt, azt gondolja, ennél többről van szó. Igaza volt?
- Nagyon jó megfigyelő, ahhoz képest, hogy zsaru - ismerte be Laura. - És igaza volt, van még valami. Robbie elmondta, hogy Charles volt a cserbenhagyásos gázoló, aki megölte Barneyt.
- Charles? Belle férje? Nem, az lehetetlen! - kiáltott föl Meggie.
- Azt hiszem, igazat mondott - felelte Laura. - Tudod, hogy sosem szerettem igazán Charlest. Túlságosan el volt telve saját fontosságával, szerette, ha elegáns helyeken látják, és a megfelelő emberekkel érintkezik. De bármit éreztem is vele kapcsolatban, ő és Belle jók voltak Barneyhoz - úgy viselkedtek, mintha az igazi unokaöccsük lett volna. Emiatt nagyon nehéz elfogadnom a történteket.
- Robbie Fielding nagyon gonosz és mindenre elszánt embernek tűnik. Azt mondanám, ez egy utolsó próbálkozás volt a részéről, hogy valahogyan bántson téged - mondta Meggie megnyugtatón. - Talán azt gondolta, ez eléggé földhöz vág ahhoz, hogy elengedd?
- Nekem igaznak hangzott - bizonygatta Laura. - És mindent megmagyaráz. Miért tartott Belle távol Barney temetése előtt, miért tűrt el Jackie olyan sok mindent tőlem utána, amikor becsavarodtam. És mindent, ami utána történt.
- De Jackie biztosan följelentette volna - mondta Meggie. - Számomra ez tűnik érthetetlennek.
- Számomra nem - sóhajtotta Laura. - Belle kedvéért nem tette meg, és Frank meg Léna kedvéért. És valószínűleg azt gondolta, hogy jobban meg tudok birkózni a dologgal, ha azt gondolom, hogy egy idegen tette. Nem csoda, hogy sokat ivott, biztosan szörnyen nyomasztotta.

Meggie Laura arcára tette a kezét, és megsimogatta.

- És *te* hogy érzed magad tőle? - kérdezte lágyan.
- Nyomorultul - mormolta Laura, és sírva fakadt.

Laura reggel arra ébredt, hogy a függönyök közötti résen rézsútosan betűz a nap. Arca, nyaka és bordái lüktettek, és az ágy melletti kézitükörért nyúlt.

A látvány leírhatatlan volt. A szeme környéke befeketedett, arca jobb oldala piros és duzzadt volt, és elborzadt a nyakán lévő ujjnyomoktól.

- Ennyit arról, hogy azt hitted, az új hajszíntől tíz évvel fiatalabbnak látszol - mormolta magának.

Lent csöngött a telefon, Lucy csaholt, és Laura hallotta, hogy Meggie kijön a konyhából fölvenni a telefont.

Előző éjjel mindketten sokat sírtak, és Laura végül elmondta a húgának az egész történetet Robbie-val kapcsolatban, beleértve a pornót és a szexfilmek

készítését is. Egészen eddig csak egy finomított változatot mesélt el, de rájött, hogy azt szeretné, ha Meggie a teljes képet látná.

- Mindig úgy éreztem, hogy Barney halála volt a büntetésem - vallotta be. - De a büntetés azt jelenti, hogy amint véget ér, az ember tiszta lappal kezdhet. Nekem ez sosem lesz ilyen.

- Természetesen újra kezdheted az életed - mondta Meggie határozottan. - És különösen most, hogy mindent nyilvánosságra hoztál, és közelről megvizsgáltál.

Laura megrázta a fejét.

- Nem, Meggie. Ezért van az, hogy amikor te és Ivy Stuartról beszéltek, akkor tudom, hogy nem fog működni. Tudod, az elmúlt tíz évben tucatnyi férfival jártam. Néhányat még ahhoz is eléggé kedveltem, hogy ágyba bújjak velük. De ez hiba volt, mindent eszembe juttatott. Megint közönségesnek és mocskosnak éreztem magam. Most már tudom, hogy csak akkor fogom valaha is rendben érezni magam, ha többé nem lesz dolgom férfival.

Meggie magához ölelte Laurát.

- Ez nekem is ilyen - mondta lágyan. - Túl sok dolgot láttam, romlott vagyok. Még arra sem vagyok képes felelni, ha flörtölnek velem a férfiak, mert félek tőle, hogy hova vezet majd. Az utolsó dolog, amit szeretnék, ha egy zsémbes vénlány lenne belőlem, de így lesz, mert félek megmutatni magam bármilyen módon, akár érzelmileg, akár fizikailag.

Közvetlenül elalvás előtt Laura arra gondolt, hogy jobban érezte magát a börtönben. Ott minden kiszámítható volt, attól kezdve, hogy mit eszik az ember a hét napjain, addig, hogy ki fogja elkezdeni a börtön-szárnyban a következő verekedést. Kint semmi sem volt megjósolható, még a saját érzései sem.

Meggie hangja felszűrődött a haliból. Nem hallotta, mit mond a húga, de a hangjában érződő kis izgatottságtól Laura elég kíváncsi lett ahhoz, hogy fölkeljen, és kinyissa az ajtót.

- Megsérült, de nem tört meg - hallotta Meggie hangját. - A rendőrség szerint hihetetlen bátor volt, és nagyon jól kezelte a helyzetet. De azt hiszem, Robbie látogatása biztosan csúnya dolgokat idézett föl.

- Ki az, Meggie? - kiáltotta Laura.

- Stuart - kiáltott vissza Meggie. - Azt hittem, még alszol.

- Mindig fölébredek, ha rólam beszélnek - mondta Laura, miközben lement a lépcsőn, és átvette a telefont.

Stuart nagyon aggódott miatta, és elmondta, hogy Fielding azért menekült Londonba, mert megpróbálta megölni David Caldert, az ügyvédet.

- Ez három napja történt - magyarázta. - Calder éppen az irodájából ment ki az autójához Portobellóban, este hét óra körül, amikor egy autó egyenesen nekirohant, a járdára felhajtva. Elütötte Caldert, és elhajtott. Egy tanú megjegyezte a rendszám egy részét, leírta a sofőrt, és úgy tűnik, a leírás Fieldingre illik. Az autót aznap lopták el Edinburgh-ban. De mire a rendőrség mindezt megtudta, és elmentek Fielding kocsmájába, hogy letartóztassák,

addigra elmenekült. Nem kétséges, hogy a zsebében tartott valakit a rendőrségen, és ez az ember figyelmeztette.

- De miért próbálta megölni Caldert? - kérdezte Laura.
- Szerintem az ügyvéd arra készült, hogy kitálal arról, amire ők ketten készültek.

Laura elmondta Stuartnak, hogy szerinte Fielding fölfedezte, hogy Belle ölte meg Jackie-t, és zsarolta a párt. Stuart egyetértett.

- De azt nem hiszem, hogy bármelyikük is tudott volna az új végrendeletről. Meglehetősen biztos vagyok benne, hogy Fielding hallgatásra kényszerítette Caldert, mert tudta, hogy ha Howellék semmit sem kapnak, akkor ő sem fog.
- Akkor Calder miért nem semmisítette meg egyszerűen a végrendeletet? - kérdezte Laura. - Ki tudott volna róla?
- Szerintem biztosan azért, mert a titkárnője volt a tanú, aki aláírta. Egy dolog úgy tenni, mintha megfeledkezett volna egy jogi dokumentumról, de teljesen más dolog megsemmisíteni - mondta Stuart. - Talán Calder attól félt, hogy a nőnek valamikor eszébe jut majd a dokumentum. De azt hiszem, ki fog derülni, hogy Calder és Fielding kapcsolata többről szólt, mint erről az ügyről Jackie-vel és Howellékkel. Hallottam valami szóbeszédet jelzálogcsalásokról, és nem kétséges, hogy nemsokára ennél is több fog kiderülni.
- Calder nagyon súlyosan megsérült? - kérdezte Laura.
- Hát, még mindig az intenzíven van. De az orvosok azt remélik, hogy föl fog épülni.

Laura ekkor elmondta Stuartnak, hogy Fielding azt állította, Charles ölte meg Barneyt.

- Mondd, hogy nem igaz! - mondta. - Csak még jobban akart bántani, ugye?

Stuart tétovázott, mielőtt válaszolt volna. Ez elég volt Laurának.

- Sajnálom, szívem - mondta Stuart nagyon szomorúan. - Ez az igazság, Charles bevallotta. Be kell ismernem, hogy egy ideje gyanítottam, de Patrick, David és én nem mondtuk el neked, mert tudtuk, menynyire fölzaklatna.
- És Jackie tudta, hogy ő volt az?
- Attól tartok, igen.

Laura visszafojtotta a könnyeit, miközben Stuart elmagyarázta, hogy szerinte Jackie miért nem mondta el, és hogy a későbbiek hogyan következtek ebből.

- Nem haragszom rá - mondta Laura. - Biztos vagyok benne, hogy úgy vélte, jobban fogom érezni magam, ha úgy gondolom, hogy egy idegen tette. De nyilván sosem gondolt arra, hogy ebből mi következhet rá nézve. Kínszenvedés lehetett számára végignézni, hogy én összeomlók, és közben Charles megússza a dolgot.
- Azt hiszem, azt remélte, hogy Belle és Charles jobb emberré válnak a történtektől - mondta Stuart. - De nézd meg, mindez hova vezetett!

Azt javasolta, hogy lejön Londonba meglátogatni Laurát, de az asszony lebeszélte róla. Azt mondta, már elég idejét és energiáját lefoglalta, de az

igazság az volt, hogy nem tudta volna elviselni, ha Stuart ilyen viharvert állapotban látja.

- A föllebbezési tárgyaláson találkozunk - mondta. - Angie fölajánlotta, hogy Meggie és én nála maradhatunk néhány napig, és akkor talán mindannyian tarthatunk valamiféle ünneplést.

- És utána? - kérdezte Stuart. - Van már valami terved?

Laura mesélt neki a bromleyi ingatlanról.

- Még alig volt alkalmunk rendesen megbeszélni, de Meggie és Ivy remélik, hogy ruhaboltot nyitok majd ott.

- Ez egyszerűen tökéletesen hangzik számodra - mondta Stuart.

Laura remélte, hogy esetleg csalódottságot hall a hangjában, de Stuart még csak nem is tett olyan javaslatot, hogy talán eltölthetnének egy kis időt együtt Edinburgh-ban, mielőtt Laura visszatér Londonba.

- Igen, biztos vagyok benne, éppen arra van szükségem, hogy belevessem magam egy másik üzletbe - mondta Laura, és kényszerítette magát, hogy hangja izgatottnak tűnjön. - És mi a helyzet veled? Teljesen meggyógyultál már?

- Többé-kevésbé - mondta Stuart. - És kaptam már néhány munkaajánlatot itt Skóciában is és külföldön is. De mégis azon gondolkozom, hogy Skóciában maradok legalább addig, amíg ez a hagyatéki ügy elrendeződik. Jackie azt akarta volna, hogy csináljam végig.

Ekkor azt mondta, hogy le kell tennie a telefont, mert sok dolga van, de azt gondolja, hogy Patrick Goldsmith bármelyik nap jelentkezhet a föllebbezési tárgyalás dátumával.

- Na? - kérdezte Meggie, mikor Laura letette a telefont. - Lejön? Mik a tervei?

A húga arcára kiülő boldog várakozás láttán Laura elmosolyodott.

- Nem vagyok része a terveinek, Meggie, bár látni fogom őt a föllebbezési tárgyaláson. De aztán viszlát, mindketten megyünk az utunkra.

19

- Csak még egy képet, Laura!
- Hogy érzi magát most, hogy kiszabadult?
- Mik a tervei, Laura? Skóciában marad?
- Dühíti, hogy olyasmiért csukták le, amit el sem követett?
- A vád tanúja lesz Belle Howell tárgyalásán. Mit gondol, nehéz lesz?

Laura mosolyt erőltetett az arcára, miközben az újságírók kérdésekkel bombázták a bíróság előtt. Legszívesebben elrohant és elrejtőzött volna a fényképészek és az operatőrök elől, akik mindenáron el akarták juttatni az arcképét az ország minden háztartásába.

Természetesen mérhetetlenül boldog volt, hogy végül nyilvánosan elismerték az ártatlanságát. A bíró rámosolygott, minden jót kívánt neki a jövőre, és rengetegen veregették a hátát, ölelgették, csókolgatták, és gratuláltak neki. Patrick még azt is mondta, hogy jókora kártérítést kellene kapnia, amiért jogtalanul leültették.

De egyáltalán nem örült az újságírók mosolyának, mert húsz hónappal ezelőtt az itt mosolygók közül szinte mindenki elítélte őt, és abban a mocsokban dagonyáztak, amelyet ők maguk derítettek ki róla.

Kísértést érzett, hogy emlékeztesse őket erre, és akár idézzen néhány szaftosabb szalagcímet abból az időből, kínos helyzetbe hozva őket. De ha kimutatná a gyűlöletét, akkor valószínűleg viszonoznák. Minél előbb mond nekik pár szót, annál hamarabb léphet le, és kezdhet új életet.

Hátrapillantott Meggie-re, Ivyra, Angie-re, Stuartra és Patrickra, és az arcukon látott aggodalom megadta neki azt az erőt, amelyre szüksége volt.

- El vagyok ragadtatva, hogy szabad vagyok, és tisztázódott a nevem - kezdte egyik arcról a másikra nézve, és erősen próbálta elnyomni a gondolatot, hogy milyen jó lenne fölpofozni némelyiket. - Még nem tudom, hol fogok élni. Ami a jogtalan börtönbüntetést illeti, nem az jelentette a legnagyobb csapást, hogy két évre elvesztettem a szabadságomat, hanem az, hogy az emberek tényleg elhitték, hogy megöltem a legkedvesebb barátomat.

A drámai hatás érdekében várt egy kicsit.

- Jackie Davies gyerekkorom óta a barátom volt. Együtt nőttünk fel, és nagyon sok mindent megosztottunk egymással. Szerettem őt, és még mindig gyászolom. Az életem többé nem lesz ugyanolyan, mert Jackie-nek már nem lehet része benne.

Észrevette, hogy néhány újságíró kissé elszégyelli magát, és ennek örült. Mindössze ennyi elégtételre volt szüksége.

- De a mai nap ne a haragról, a keserűségről vagy a szemrehányásról szóljon - folytatta. - Legyen az öröm napja, mert helyrehoztak egy tévedést.

Kissé oldalra fordult, és egyik kezével Stuartra mutatott.

- Szeretnék a nyilvánosság előtt köszönetét mondani régi barátomnak, Stuart Macgregornak. Nélküle ma aligha lehetnék itt, hogy önökkel beszéljek. Stuart hitt bennem, amikor szinte senki más nem hitt, és új bizonyítékokat ásott elő a föllebbezésemhez. Még az életét is kockára tette értem. Kérem, tapsoljuk meg együtt a bátorságát.

Tapsolni kezdett, és a jelenlévők csatlakoztak hozzá. Sokan éljeneztek, és helyeslésképpen a lábukkal dobogtak.

Stuart elpirult, mint egy félénk iskolás.

- Szavakkal ki sem lehet fejezni, mennyivel tartozom neki - tette hozzá Laura, amint a taps alábbhagyott. - Ennek az egész ügynek ő volt a valódi hőse, a barátjával, David Stoyle-lal együtt, aki sajnos ma nem lehet itt. De az ügyvédemnek, Patrick Goldsmithnak is szeretnék köszönetét mondani, amiért olyan fáradhatatlanul dolgozott az érdekemben. És köszönet Meggie-nek és Ivynak, a testvéreimnek a támogatásukért és a feltétel nélküli szeretetükért.

Újra fölcsattant a taps, de Laura leintette őket.

- És most kérem önöket, hagyjanak magamra a családommal, hogy folytathassuk a megszokott életünket. Köszönöm - fejezte be Laura.

Patrick Goldsmith megfogta a karját, és kivezette a tömegből.

- Jól van, Laura! Tökéletes volt! - mondta. - Kétlem, hogy engedelmeskedni fognak a kívánságának, sohasem szoktak. De most itt az ideje, hogy igyunk a győzelemre. Bátorkodtam kibérelni egy különtermet egy étteremben, itt az utcában.

Délután négy óra volt, hűvös idő, és az eső is szemerkélt, Laura mégis úgy érezte, hogy Edinburgh még soha nem volt ennyire ragyogó és gyönyörű. A húgaival kora reggel repültek Edinburgh-ba. Ivy és Meggie másnap akartak visszautazni, Laura azonban nem vett magának repülőjegyet, mert úgy tervezte, hogy Angie-vel marad néhány napot, majd vesz egy autót, hogy el tudjon menni Fife-ba Barney sírjához. Ezután össze akarta szedni a holmiját Angie anyjának házából, és autóval akart visszamenni Londonba.

Stuart érte utol, miközben az étterem felé sétált.

- Mondtam már, hogy csodálatosan nézel ki ma? - kérdezte.

Laura mosolygott. Nagy gonddal válogatta össze a mai ruháját. Testre simuló, barnásszürke lenvászon ruhát viselt egy krémszínű, csíkos kabáttal. Nemcsak azért választotta ezeket a darabokat, mert tudta, hogy fényképezni fogják, hanem azért is, mert azt akarta, hogy Stuart a legjobb formájában lássa.

- Te is nagyon csinos vagy - válaszolta, és megfigyelte, milyen tökéletesen áll Stuarton a világosszürke, hajszálcsíkos öltöny. - Soha nem láttalak még öltönyben!

Kísértést érzett, hogy emlékeztesse Stuartot arra a kijelentésére, miszerint soha nem fog öltönyt viselni, mivel az olyan „elit” dolog. De arra gondolt, hogy azóta mindketten sokat fejlődtek.

- Boldog vagy? - kérdezte Stuart, amikor megérkeztek az étterembe. Széles mosolya számtalan édes emléket idézett föl Laurában.

- A boldogság még csak megközelítőleg sem írja le azt, amit érzek - mosolygott vissza Laura. - Most azonnal föl tudnék mászni a vár tetejére, és szétkiabálni, milyen remekül érzem magam.

- Örülök, hogy elmúltak a sérüléseid - mondta Stuart, és ujjával lágyan végigsimította Laura arcát. - Meggie szerint csúnyák voltak, tartott tőle, hogy nem múlnak el mára teljesen.

- Azt hiszem, ez a hit erejének köszönhető - kuncogott Laura. - Sokkal hiúbb vagyok annál, hogy úgy akarjak kinézni, mint egy baleset áldozata, még ha ez fokozná is az emberek együttérzését.

Stuart nevetett.

- David hívott ma reggel, hogy sok szerencsét kívánjon neked. Nemsokára föl kell hívnom, hogy mindent elmeséljek neki. Ha szeretnéd, akkor legközelebb, amikor Londonban járok, átvihetlek hozzá, hogy találkozz vele, és megismerkedj Juliával és a gyerekekkel.

- Szeretném - mondta Laura -, de egyébként is meg kell adnod a címét, hogy írhassak neki, és megköszönhessem a segítségét. De most csak egy erős italra vágyom.

A kis különtermet héliummal töltött sárga léggömbök és sárga szalagok díszítették. Laura meglepetten nézte a lufikat.

- Remélem, nem ugrik elő senki, és nem énekli el, hogy „Köss egy sárga szalagot a tölgyfára” - kuncogott Laura.

- Gondoltam rá, de elfelejtettem a szöveget - vigyorgott Stuart. - De van pezsgőnk, és azt hiszem, az kifejezi az érzéseinket.

*

Laura délelőtt túl ideges volt ahhoz, hogy egyen, így fejébe szállt a pezsgő, és csöndben maradt. Jólesett egy asztalnál üldögélni mindazokkal, akiket szeret, hallgatni a beszélgetésüket és a nevetésüket. Mindez olyan volt Laura számára, mint egy valóra vált álom.

Két szomszédja, Stuart és Angie heves vitába bonyolódott a dél-amerikai utcakölyökökről és arról, hogy Stuart szerint hogyan kellene segíteni rajtuk.

Meggie és Ivy Patrick mellett ültek, és mindketten csinosak voltak. Ivy halvány rózsaszín kosztümjében, leengedett szőke hajával úgy nézett ki, mint egy modell. Meggie krémszínű nadrágkosztümöt viselt, és remekül állt neki fényes, fekete frizurája. Még soha nem volt ilyen szép. Három nappal ezelőtt volt az első randevújuk James Erskine őrmesterrel, azzal a rendőrrel, aki kijött

hozzájuk, amikor Laurát megtámadták - és azóta Meggie úgy ragyogott, mintha semmi sem lenne lehetetlen számára.

Laura már akkor észrevette, hogy James vonzódik Meggie-hez, amikor eljött fölvenni a vallomását. Több ürügyet is kitalált, amellyel fölhívhatta őket, mindig a kora esti órákban, amikor Meggie biztosan otthon tartózkodott. Meggie csak néhány telefonbeszélgetés után egyezett bele, hogy elmegy vele vacsorázni, de még a randevú előtt pár órával is kifogásokat keresett, hogy lemondja a találkozót.

Laura kényszerítette, hogy csinálja végig, mert a zsi-gereiben érezte, hogy James az a férfi, akire Meggie-nek szüksége van. Jó pasi volt, és ráadásul Meggie-vel egykorú és özvegy. A felesége öt évvel ezelőtt halt meg rákban, James pedig együtt lakott három, húsz év körüli gyermekével. Kedves, érzékeny férfi volt, és Laura úgy érezte, hogy még azt is könnyedén elfogadná, ha Meggie végül elmesélné neki a múltját.

Hazatérő húgára elég volt egyetlen pillantást vetnie ahhoz, hogy Laura tudja, a randi igazán jól sikerült. James másnap reggel nyolckor telefonált, és több mint egy órán keresztül beszélgettek. Meggie a telefonhívás után egész nap vagy álmodozott, vagy nevetgélt, ami csalhatatlan jele volt annak, hogy fülig szerelmes lett.

Laura részben azért akart egy ideig Skóciában maradni, hogy lehetőséget adjon Meggie-nek, hogy egyedül legyen a saját házában. Ivyt is figyelmeztette, nehogy váratlanul betoppanjon.

Patrick hirtelen fölállt, és megkocogtatott egy poharat a villájával, hogy mindenki rá figyeljen.

- Azt hiszem, ideje rendelni valamit. Nem tudom, ki hogy van vele, de én majdnem éhen halok.

A többiek helyeseltek, így Patrick elment, és hozott néhány étlapot. Stuart Laurához fordult.

- Mit szeretnél? - kérdezte.
- Garnélarákot kell ennem.
- Miért?
- Tudod, amikor vizsgálati fogságban voltam, és még hittem abban, hogy föl fognak menteni, többször is megterveztem, mit fogok enni, ha kiszabadulok. Nem gondoltam semmi nagy dologra, még csak arra sem, hogy étterembe menjek. Csak elképzeltem, hogy elmegyek a Marks & Spencerbe, veszek egy adag garnélarákot és salátát, és otthon megeszem.
- Történetesen itt csodás fokhagymás garnélát készítenek - mondta Stuart. - Megkockáztatva, hogy esetlég föltépek egy régi sebet, elmesélnéd, hogy érezted magad, amikor bűnösnek találtak? Még soha nem beszéltünk erről.
- Teljesen megőrültem - válaszolt Laura szomorúan.
- Nem tudtam elhinni, hogy ez megtörténhet. A legjobban az a közhely közelíti meg, hogy úgy éreztem, mintha egy rémálomban ragadtam volna, csak nem ébredtem föl verejtékben úszva a saját ágyamban.

- Nem kellett volna megkérdeznem - mondta Stuart. - Bocsáss meg!

Laura rámosolygott.

- Semmi baj. De ez volt az utolsó alkalom, hogy erről említést tettem. Valójában még a „börtön” szót is kitörlöm a szótáramból, kivéve persze másokkal kapcsolatban. Például Robbie-val kapcsolatban! Hallottál róla valami újat?

- Csak pár napig tartották kórházban. A szélütés nagyon enyhének bizonyult - felelte Stuart. - Meg kellett jelennie a bíróságon, azóta vizsgálati fogságban tartják Londonban. Viszont úgy tűnik, Calder még mindig rossz bőrben van. Ha fölépül is, soha többé nem fog lábra állni.

- Szegény! - mondta Laura.

- Kár lenne szánalmat érezni iránta. Egy ügyvédnek megkörnyékezhetetlennek kellene lennie - felelte Stuart.

- Bárcsak pontosan tudnám, mire készültek Fielding-gél! Fogadni mernék, hogy Patrick tudja, de ő nagyon szűkszavú ezzel kapcsolatban.

Laura mosolygott Stuart kielégíthetetlen kíváncsiságán. Ő fütyült rá, mit művelt a két férfi. Talán amikor sor kerül Belle és Charles tárgyalására, akkor esetleg megint fölébred majd a kíváncsisága, de egyelőre mindenkit el akart felejteni.

- És mi a helyzet veled? - érdeklődött Stuarttól, miután mindenki rendelt. - Külföldre utazol? Vagy mihez kezdesz?

- Nem, elfogadtam egy állást Oban mellett a Felföldön.

- Tényleg? Mi a csodát fogsz arrafelé csinálni?

- Egy régi épületet hozok rendbe. A tulajdonosok szállodává akarják alakítani, vagyis föl kell újítani, és hozzá is kell építeni. Hatalmas projekt, a tervrajzok csodálatosak, és helybelieket fogunk alkalmazni.

- Akkor oda is költözöl? - kérdezte Laura, és igyekezett nem mutatni a csalódottságát, hogy Stuart nem Londonban fog dolgozni.

- Vettem egy kis házat a Loch Awe-nél - válaszolt közömbösen Stuart. - Rendbe kell hozni, az öreg, aki ott lakott, a felesége halála után nem nagyon törődött vele. Gyorsan adta el, ugyanis idősotthonba kellett költöznie.

Laurát szíven ütötte, hogy Stuart mindezt úgy szervezte meg, hogy egyszer sem tett róla említést a telefonbeszélgetéseik során.

- Ez csodálatos - mondta, bár elfacsarodott a szíve. - Mindig is a Felföldön akartál élni.

- Igen - mondta Stuart elgondolkozva. - Akkoriban szerettem az egyszerű helyeket, de az évek során hozzászoktam a luxushoz, és nem tudom, hogy ezen a télen élvezem-e majd a kényelmetlenségeket.

- Mindig lejöhetsz Londonba egy hosszú hétvégére, és mi majd kényeztetünk - vetette föl Laura.

Azt gondolta, Stuart viccelődni fog, hogy ő is fölmehet hozzá, osztozni a kényelmetlenségekben, de nem tette.

Jóval este tíz után jöttek el az étteremből. Patrick hazament, és bár Angie megkérdezte Stuarttól, lenne-e kedve eljönni hozzá a többiekkel, Stuart elutasította a meghívást.

- Reggel indulok Obanba - mondta. - Kipihentnek kell lennem. Különben sem akarjátok, hogy egy pasi tönkretegye a csajos bulitokat.

Taxit hívott nekik, mindenkitől puszival búcsúzott, és azt mondta, telefonál majd. Amint a taxi elindult, Laura hátrafordult, és a hátsó ablakból nézte őt. Elegáns öltönyében talán igazi városlakónak látszott, de Laura szerint ruganyos járása olyan emberé volt, aki vidéken boldogabb életet élhet.

- Mikor találkozol vele megint? - kérdezte Meggie, a túl sok italtól kásás hangon.

- Nem ajánlott semmit - felelte szomorúan Laura. - Még csak egy címet vagy egy telefonszámot sem adott.

Laura azt hitte, azonnal el fog aludni, amint leteszi a fejét, hiszen hosszú nap állt mögötte, és sokat is ivott. De amikor Angie parányi vendégszobájában ágyba bújt, nem jött álom a szemére.

Nagyon furcsa volt újra látni a régi boltját. Angie ragaszkodott hozzá, hogy mindannyian nézzék meg, mielőtt visszamennének a lakásába. Alig változott valami, csak a festés volt új, és egy szőnyeg. Angie most drágább, divattervező által készített ruhákat tartott, és széles választék volt bizsukból is. Ivy el volt ragadtatva, amikor talált egy fekete bőr Chanel-táskát, Meggie pedig egy sötétpiros Jaeger-kabátot vett.

De amíg a testvérei örömmel keresgéltek a ruhák között, Laura azon kapta magát, hogy egy széket néz, amelyet egy régiségboltban talált, és később aranyszínűre festett. Eszébe jutott, hogyan segített neki Jackie krémszínű bársonnyal bevonni az ülést, és hogy ezt viccesen Versailles-stílusnak nevezték.

Eltűnődött, vajon lesz-e még valaha olyan közeli barátja, mint Jackie volt. Élete legszebb pillanatai közé tartozott több olyan alkalom is, amikor semmi mást nem csinált, csak Jackie-vel üldögélt, beszélgetett és nevetgélt. Mindig vidámak voltak együtt, és azt hitték, ez így is marad, amíg megöregszenek.

Egyszer még azon is viccelődtek, hogy hetvenéves korukban együtt laknak majd. Elképzelték, amint buszos kirándulásokra járnak Blackpoolba, vagy elmennek egy napra Yorkshire Moorsba, csak ők kocsmákba járnak majd konyakot inni, amíg a többi idős hölgy süteményt és teát fogyaszt uzsonnára.

Csak most, a kiszabadulása után döbbent rá valójában, milyen üres lesz az élete Jackie nélkül. Meggie és Ivy nagyszerű emberek, de a velük való kapcsolata más szinten mozgott. Jackie-vel mindig egy hullámhosszon voltak, kikérték egymás véleményét, a rosszat is képesek voltak megmondani egymásnak, és még ha heves vita támadt is köztük, félóra múlva már el is felejtették. Nagyon sok szempontból ikerlelkek voltak, hosszas magyarázkodás nélkül megértették egymást. Hogy találhatna valaha is újra bárki hozzá hasonlót?

Meggie és Ivy a kinyitható kanapén aludtak a nappaliban, és Laura a nyitott ajtón keresztül hallotta Meggie halk horkolását, éppen úgy, mint amikor kicsik voltak. Negyven év telt el azóta, hogy ők hárman egy ágyban aludtak. Laura úgy gondolta, sem Meggie, sem Ivy nem emlékszik azokra az időkre - legalábbis soha nem beszéltek róla. Soha nem beszéltek az apjukról sem, vagy Markról és Paulról, de talán csak azért nem, mert még annyira fiatalok voltak, amikor a rendőrség elvitte őket, hogy alig emlékeztek rájuk.

Nagyon furcsa nap állt mögötte. Rengeteg várakozás, először a repülőre, aztán a meghallgatásra a bíróságon, és a gyomra mindvégig görcsben állt az idegességtől. Egészen addig, amíg a bíró ki nem mondta, hogy szabadon távozhat, félig-meddig arra számított, valami szörnyűség fog történni, és végül leviszik majd a bíróság alatti cellákba, hogy ott várakozzon a rabszállító autóra.

De valahol a zaklatottság és félelem mélyén ott rejtőzött benne egy parányi izgatottság. Ennek Stuart volt az oka, és a várakozás, hogy mi következik ezután. Talán ha Meggie nem ülteti el benne a reményt, hogy Stuart még mindig szereti, akkor nem engedte volna meg magának, hogy rózsaszín légvárakat építsen köré. Valójában több esze is lehetett volna: melyik férfi próbálna ismét föllobbantani egy lángot egy olyan nővel, aki nemcsak csúnyán megbántotta valaha, de valószínűleg csak terhet jelentene?

Stuart mellette állt, amikor a legnagyobb szüksége volt valakire, és talán ez is megzavarta az iránti táplált érzései megítélését. Egyszerűen folyamatosan emlékeztetnie kellett volna magát arra, hogy milyen szerencsés: nem szűkölködik, van két szerető testvére, és még Jackie örökségét is meg fogja kapni. Ez bárkinek elég lenne.

A fellebbezési tárgyalás másnapján Angie megkérte Laurát, menjen el vele egy ügyvédhez, hogy aláírjanak egy dokumentumot, amelyben átruházza rá a bolt összes jogát. Angie négyszáz fontot fizetett Laurának a berendezés és a felszerelés használatáért. Laura kellemetlenül érezte magát a pénz miatt, de az ügyvéd is és Angie is azt bizonygatták, hogy az összeg jogosan jár neki, és emellett megakadályozza azt is, hogy a későbbiekben valamilyen követelése legyen a bolttal kapcsolatban.

A pénz nem is jöhetett volna jobbkor, mert Laurának már csak pár száz fontja maradt a számláján. Bár Meggie fölajánlotta, ad neki kölcsön, hogy vehessen egy tisztességes autót, Laura nem szívesen fogadta volna el. De most ahelyett, hogy vett volna valami vén csotrogányt, tudott vásárolni egy hároméves Ford Fiestát, amely sokkal megbízhatóbb volt.

Amint átvette az autót, elhozta vele a holmiját Angie anyjának házából. De amikor átválogatta a dobozokat, úgy érezte, hogy a legtöbb kép, porcelán, dísztárgy és lámpa elfeledni vágyott időkre és emberekre emlékezteti, így inkább egy jótékonysági boltnak ajándékozta őket.

Csak a fotóalbumokat tartotta meg, amelyekben többnyire Barney képei sorakoztak, a kedvenc könyveit meg néhány ágyneműt, egy kis dobozt, amelybe

még tíz évvel ezelőtt Barney holmijait tette - egy pizsamát, egy pulóvert, a régi mackóját és olyan képeket, amelyekét az iskolában festett és egy gyönyörű, krémszínű bőr ékszerdobozt, amelyet Jackie-től kapott a harmincadik születésnapjára. Ugyanígy tett a ruháival, cipőivel és a táskáival is. A legtöbb már kiment a divatból, és a hozzájuk kötődő kis emlékeknek semmi közük nem volt a jövőjéhez. Megtartotta a teveszőr télikabátját, néhány csizmát, pulóvert és nadrágot meg néhányat a legszebb fehérneműiből. De a többit zsákokba rakta, hogy Angie anyja majd elvihesse egy jótékonysági vásárra.

Minden, amit meg akart tartani, belefért egy bőröndbe és két kartondobozba. Bepakolt a csomagtartóba, és visszament a boltba, hogy elbúcsúzzon Angie-től.

- Csak nem mész máris? - kiáltott fel Angie. - Azt hittem, legalább a hétvégéig maradsz.

Laura nem akarta bevallani, hogy kissé kellemetlen számára egy olyan boltban lézengenie, amely egykor az övé volt, és folyton olyan nőkbe botlani, akiket régen ismert. Az arca az újságok címoldalán díszelgett, és bár tudta, hogy ezekből az újságokból a jövő héten már szemét lesz, és a története a feledés homályába merül, mégis kiszolgáltatottnak és sebezhetőnek érezte magát.

- El akarok menni Crailbe, Barney sírjához - válaszolta. - Sokkal kisebb eséllyel futok össze valami ismerőssel hétköznap, mint hétvégén. Ezenkívül már semmi sem tart Edinburgh-ban. Ráérek visszamenni Londonba, talán pár napig valahol a Határvidéken maradok, sétálgatok, és rendbe szedem a gondolataimat.

Angie csípőre tette a kezét, és szigorú tekintettel vizsgálta barátnője arcát.

- Csalódott vagy Stuart miatt, ugye?

Laura vállat vont.

- Nem tudom, miért hitte azt mindenki, hogy újra egy pár lehetünk. Ez nem olyan, mintha gyerekkori jó barátok lettünk volna, akiket valami kegyetlen sorscsapás szakított el egymástól. Hűtlen voltam hozzá, ez az igazság, nincs mit szépíteni rajta. Vannak dolgok, amelyeket nem lehet rendbe hozni.

- Nem hinném, hogy veletek ez a helyzet - rázta meg a fejét Angié. - Senki nem tesz ennyi erőfeszítést, mint Stuart, hacsak nem szerelmes még mindig.

- Láttad őt a tárgyalás után. Egyszer megölelt, azt mondta, hogy remekül nézek ki, és adott két puszit búcsúzóul. így viselkedik egy szerelmes férfi?

- Talán arra várt, hogy te tedd meg az első lépést.

- Azt a férfinak kell megtennie.

- Ha szabad megjegyeznem, ez egy különösen ódivatú elgondolás - fintorgott Angié. - Benned rengeteg bátorság van, használd egy kicsit! Menj el hozzá!

- Azt sem tudom, hol van most.

- Hát találd ki! Valakinek tudnia kell - például a régi főbérlőjének, Patricknak. Használd a fantáziádat!

*

Edinburgh-ban szemerkélt az eső, de amint Laura elhagyta a Forth Bridge-et, kisütött a nap, és ez élesen fölidézte a legutóbbi alkalmat, amikor megtette ezt az utat. Mint kiderült, ez az út lett az utolsó, amikor bárhová is ment, és akkor május volt, egy csodás tavaszi nap. Most október elején jártak, beköszöntött az ősz, és a falevelek éppen sárgulni kezdtek.

De Laura eltökélte, hogy nem fog azon merengeni, ami azon a májusi napon történt. Annak már vége.

Nem volt nagy forgalom, így gyorsan Crailbe ért. Gondosan elkerülte, hogy a Kirkmay-házra nézzen, amikor elhajtott mellette, és leparkolt a Marketgate-en, a St. Mary-templom mellett.

Cserepes ciklámen és tavaszi hagymás virágokat hozott Barney sírjára, és hozott magával kerti szerszámokat Edinburgh-ból, hogy ne kelljen itt boltba mennie. A temető kapujánál a csapnál megtöltött egy üveget vízzel, és a sírhoz sietett.

A kicsi, hófehér márvány sírkövön Barney neve mellett csupán egyetlen sor állt: „Született: 1970. Elhunyt: 1981." A látvány most is könnyeket csalt Laura szemébe, mint régen is mindig. Nem tudta, mit írasson a kőre, a kőfaragó pedig azt javasolta, valami egyszerű szöveg legyen. Így viszont nagyon kopár volt, semmi sem utalt arra, hogy milyen volt a fia, vagy ő mit érzett iránta. 1993-ban, nagypénteken látogatta meg utoljára a sírt. Barney akkor lett volna huszonhárom éves, és Laura emlékezett rá, hogy azon gondolkodott, vajon milyen pályát választott volna. Aznap rengeteg kankalint ültetett, és néhány pihés kiscsibét rakott közéjük, mert Barney mindig imádta, ha a húsvéti tortát apró tojásokkal és csibékkel díszítette.

A letartóztatása után aggódott, hogy a sír el lesz hanyagolva. Csak amikor Stuart fölbukkant, és eljött Crailbe, akkor tudta meg, hogy valaki nagyon szépen rendben tartja. Úgy vélte, Belle viseli gondját.

Mivel Belle-t már több mint egy hónapja letartóztatták, Laura arra számított, hogy a sírt benőtte a gaz, de meglepetésére szépen nézett ki - nem volt gazos, és be volt ültetve piros és fehér muskátlival. Laura azon tűnődött, ki lehetett az.

- Sajnálom, hogy olyan sokáig távol voltam - suttogta, és letérdelt a sír mellett a fűre. - De mindennap gondoltam rád azóta. Most ki kell szednem ezeket a szép muskátlikat, mert csak elpusztulnának az első fagyban.

Kiásta és egy zacskóba tette a virágokat, majd elgereblyézte a sírt, és elkezdte ültetni a ciklámen és a tulipánt. Amikor végzett, lesöprögette a földet a márványról, és csak ekkor vette észre, hogy egy férfi figyeli néhány méternyi távolságból. Hatvan körüli, vékony férfi volt, ritkuló, ősz hajjal, zöld kordbársony kabátban.

Laurát bosszantotta a férfi jelenléte. Föltételezte, hogy egy helybeli, aki hallott róla, és olyan modortalan, hogy nem tudja féken tartani a kíváncsiságát.

Fölállt, fölvette a muskátlis zacskót, és eljátszott a gondolattal, hogy beolvas neki. De amikor eljött a sírtól, a férfi odalépett hozzá.

- Elnézést, maga Laura, ugye? - kérdezte.

A férfi mély, szinte dörmögő hangja megpendített egy húrt Laurában. Hirtelen nem bánta, hogy a férfi nézte őt.

- Igen, én vagyok. Ön pedig biztosan Ted.

A férfi bólintott. Kicsit szégyenlősnek tűnt, de kezet nyújtott.

- Igen, Ted vagyok. Nagyon örülök, hogy végre találkoztunk, Laura. Remélem, nem zavartam meg, de annyira örültem, hogy Barney sírjánál látom, hogy nem tudtam elmenni innen.

- Maga gondozta a sírt? - kérdezte Laura.

- Igen. - Ted lesütötte a szemét. - Ugye, nem bánja? Sokszor találkoztam Barneyval, amikor Jackie-nél volt, és nagyon kedveltem őt. Miután meghalt, Jackie majdnem mindennap kijött ide, és gyakran vele tartottam. Csak ültünk a padon, és Jackie sorra elmesélte minden emlékét Barneyról. így amikor magát letartóztatták, úgy éreztem, hogy a továbbiakban nekem kell gondoznom a sírját, mindkettőjük kedvéért.

Laura nagyon meghatódott, és sírni lett volna kedve.

- Azt hiszem, ez az egyik legkedvesebb dolog, amit valaha tettek értem - mondta, és hangja elcsuklott az érzelmektől. - Különösen úgy, hogy bizonyára azt hitte, én öltem meg Jackie-t.

- Erről sosem voltam igazán meggyőződve - mondta Ted. - Jackie olyan gyakran beszélt magáról, hogy úgy éreztem, mintha ismerném. Rájöttem, hogy vigaszt jelent számomra a sír gondozása, úgy éreztem, mintha Jackie egy része még mindig itt lenne.

- Őt is ide kellett volna temetni - mondta szomorúan Laura. - Nem is tudom, miért nem így történt.

- Ez Belle műve volt - válaszolt a férfi zordan. - A körülmények miatt nem tudtam beleszólni a dologba. De ne beszéljünk róla, túlságosan kiborít, ha azzal foglalkozunk, mit tett Belle. Nagyon örültem, amikor láttam a tévében, hogy fölmentették magát. Rettenetes időszakot élt át!

- De ennek már vége - mosolygott rá Laura. - És tényleg boldog vagyok, hogy végül találkoztunk. Jackie titkolta előlem magát. De menjünk, üljünk le valahova, és beszélgessünk!

Leültek egy padra a napon, és miközben arról beszélgettek, hogy Stuart hogyan nyomozott az érdekében, Laura úgy érezte, valóban kötődik ehhez a gyöngéd, komoly férfihoz. Rogerrel mindig problémája volt, mert ő a kezdetektől fogva ellene volt azért, amit Ste-vennel, Roger egykori szobatársával tett. Az évek során ehhez féltékenység és sértettség társult. Laura sokszor próbálta rendbe tenni a dolgokat Jackie kedvéért, de
Roger nem olyanfajta ember volt, aki meg tudott volna bocsátani. Fellengzős és csökönyös volt, hatalmas egoval megáldva.

Ted nagyon más volt - érzékeny, szerény -, és meg akarta ismerni Laurát, hiszen mindketten szerették Jackie-t. Eleinte Laura nem értette, a barátnője hogyan szerethetett bele, mert Ted szinte teljesen Jackie ellentéte volt. A férfi nem volt karizmatikus, nem volt kifinomult, barátkozó természetű, és még

szexis sem. Szép zöldeskék szemétől és igazán férfias hangjától eltekintve átlagos volt, olyan férfi, akit észre sem vesznek, pláne nem fordulnak meg utána.

Mégis, amikor arról beszélt, mennyire megdöbbent, amikor Belle és Charles letartóztatásáról hallott, és hogyan látogatta meg Stuartot a kórházban, és mennyire aggódott érte, Laura pontosan megértette, miért szerette Jackie. Azok közé a ritka emberek közé tartozott, akik többet törődnek másokkal, mint saját magukkal.

- Mondja, mi van magával és a feleségével mostanában? Beszélt neki Jackie-ről? - kérdezte Laura egy kis idő múlva.

- Igen, beszéltem. Miután Stuarttal találkoztam, egyenesen hazamentem, és elmeséltem neki az egészet. - Ted arca úgy rándult meg, mintha azok lettek volna élete legrosszabb pillanatai. - Ahogy várható volt, Peggie őrjöngött. Szörnyű dolgokat mondott, majd elküldött. De természetesen nem mehettem el, amikor nem volt senki más, aki a gondját viselné. Egy ideig pokol volt az életünk; a Belle és Charles letartóztatásáról szóló hírek még jobban földühítették. Így tervezni kezdtem a költözésemet. Fölfogadtam egy ápolónőt, hogy mindennap eljöjjön hozzá. De amikor csomagolni kezdtem, meggondolta magát. Azt mondta, szeretné, ha maradnék.

- Ó, Ted, nem mondja, hogy belement? - sóhajtott föl Laura.

Ted lágyan fölnevetett.

- Tudom! Úgy hangzik, mintha nagyon gyönge lennék. De Peggie elismerte, hogy pokol volt mellette az életem, és megígérte, hogy meg fog változni.

- Az emberek ritkán változnak meg, magának ezt tudnia kellene - mondta rosszallón Laura.

- Lehet, de úgy gondoltam, kell adnom még egy esélyt. Egyelőre sokkal kedvesebb, és próbál több dolgot önállóan elvégezni. Persze még az elején tartunk, de ha visszatér a régi kerékvágásba, akkor elmegyek.

- Nem tehetek róla, de azt hiszem, ön többet érdemel, mint amit ő valaha is adhat önnek.

- Mi maradt még nekem az életben? - mondta Ted reménytelen arckifejezéssel. - Jackie volt életem szerelme, és tudom, hogy soha nem találok senki hozzá foghatót. Szóval akár otthon is maradhatok, és gondját viselhetem Peggie-nek, amitől legalább hasznosnak érzem magam, ahelyett hogy egyedül éljek valahol, a szomorú emlékeim társaságában.

- Jackie emléke sok mindent beárnyékol - sóhajtott Laura. - Én sem tudom, hogyan fogom megszokni a gondolatot, hogy nincs többé. De hozzá kell szoknunk, Ted. Érezhetjük úgy, hogy kiválasztottak vagyunk, mert olyan sok dolgot megosztottunk vele, de nem hiszem, hogy Jackie helyeselné, ha bármelyikünk is örökké szomorkodna. Mindenesetre most már mennem kell. Nagyon köszönöm, hogy Barney gondját viselte helyettem, és sajnálom, hogy ki kellett szednem a muskátlikat.

- Hazaviszem és berakom őket az üvegházba télire. Továbbra is ki fogok járni, hogy vigyázzak a sírra, és rendben tartsam - mondta Ted. - Mik a további tervei?

Laura elmondta, hogy visszamegy Londonba.

- És Stuart? - kérdezte Ted. - Magával megy?

Laura azon kapta magát, hogy elmeséli Tednek, mi történt közte és Stuart között, és mit mondott Angie.

- Egyetértek a barátjával - mondta Ted, és megértően megszorította Laura kezét. - Számomra teljesen nyilvánvaló, hogy mit érez maga iránt. Szerintem csupán azért nem fejezte ki az érzéseit, mert fél a visszautasítástól. Tudja, mi, férfiak sokkal bizonytalanabbak tudunk lenni, mint a nők - mondta Ted nevetgélve. - Az a gond, hogy én sem vagyok benne biztos, *mit* érzek valójában - magyarázta Laura. - Most azt hiszem, egymásnak teremtettek bennünket, de mi van, ha tévedek, és minden rosszul alakul? Nem tudnám elviselni, ha még egyszer megbántanám.

- Az életben semmi értékes dologra nem kapunk garanciát - mondta Ted mosolyogva. - Egyszerűen bíznia kell benne.

- Stuart mondta nekem, hogy bíznom kell benne, amikor először meglátogatott a börtönben - mondta Laura elgondolkodva. - És nem is hagyott cserben.

- Menjen, Laura, és keresse meg! Semmi vesztenivalója nincs egy kis büszkeségen kívül.

Ted fogta a muskátlis zacskót, és elkísérte Laurát az autójáig.

- Ugye rendszeresen beszámol majd róla, mi van magával? - kérdezte. Előkotort a zsebéből egy névjegykártyát. - Jackie nagyon büszke lenne magára, ha tudná, hogyan kezelte ezt a szörnyű ügyet. Nem látok semmi keserűséget magában, és ez bizonyítja, hogy milyen rendkívüli asszony.

- Ön pedig, Ted, egy rendkívül kedves férfi - mondta Laura, és átölelte. - Isten áldja. Remélem, hogy minden megoldódik a feleségével. Nagyon szerencsés asszony, hogy ilyen férje van.

Egészen addig, amíg el nem ért a Forth Bridge-ig, Laura át akart menni a hídon, majd Edinburgh-n keresztül az A7-es autópályán szándékozott továbbmenni Car-lisle felé, és közben egy-két napra megállni valahol. De amikor meglátta a Stirlinget jelző táblát, valami megmoccant benne. Nem akart a Határvidékre menni; a Felföldön szeretett volna lenni.

Már hat óra is elmúlt, mire a Callander nevű kisvárosba ért. Emlékezett rá, hogy ezután már csak lakatlan vidék van, ahol esetleg nehezen találna valami panziót kiadó szobával, így eldöntötte, hogy itt marad éjszakára.

A főutcán talált egy vendégházat, bejelentkezett, majd sétálni indult a városka utcáin. Egy bárban sült halat és krumplit evett, utána pedig visszatért a szállására éjszakára.

A Brae Bank olyan típusú vendégház volt, amelyet Jackie mindig szeretett kifigurázni. Narancssárga, hímzett ágytakarók, rózsamintás vászonfüggönyök, kicsi, vékony, érdes törülközők, fali szappanadagoló a fürdőszobában, eléggé ütött-kopott bútorok. Laura előre tudta, hogy a matrac elnyűtt, a párnák pedig egyenetlenek lesznek. Mégis valamennyire örült neki, mert jó volt egyedül lenni egy személytelen szobában. Nem kellett senkivel sem csevegnie, magyarázkodnia vagy hálásnak lennie bármiért. Csönd volt, amelyre oly gyakran vágyakozott a börtönben.

Készített magának egy csésze teát, és elmosolyodott az aprócska csomag „Felföldi teasütemény" láttán, amely szinte biztosan valahol Slough-ban vagy egy másik déli városban készült, és nem is hasonlított a valódi McCoy teasüteményhez. Benézett a lenti ebédlőbe, és észrevette a skót kockás asztalterítőket és a kandalló fölötti kitömött szarvasfejet. Biztosra vette, hogy reggelire *haggist* szolgálnak majd fel.

Az ágy vészjóslón nyikorgott, amikor ráült. Újra elmosolyodott, és azon tűnődött, vajon hány párocska félt lemenni az étkezőbe egy zajos, szenvedélyes éjszaka után. Bár a többi vendég, akiket az előcsarnokban látott, túl öregnek tűnt a huncutkodáshoz.

Kivette a térképet a táskájából, és Oban környékét kezdte tanulmányozni. Kíváncsi volt, merre lehet a ház, amelyen Stuart dolgozik. Látta, hogy a közvetlenül a város alatt elterülő tó, a Loch Awe hatalmas, körülbelül tizenhat mérföld hosszú, így nem sok esélye van arra, hogy véletlenül rátaláljon Stuart házára.

De az Obanba vezető út átment egy Taynuilt nevű falun, és mivel ez tűnt a legnagyobb községnek a tó partján, jó esélye volt, hogy Stuart esetleg járt az ottani kocsmában. Tehát holnap odamegy majd.

Laura másnap reggel teljesen kipihenten ébredt. Meglepetésére felséges reggelit kapott a vendégházban. Vett néhány képeslapot a húgainak és Angie-nek, majd újra útnak indult.

Korábban már sokszor keresztülment a Trossachs régión, amikor Stuarttal a Felföldre mentek, de húsz év elteltével még látványosabbnak és méltóságteljesebb-nek látta, mint amire emlékezett. Úgy tűnt, hogy minden egyes kanyar után még hihetetlenebb látvány tárul a szeme elé, és néhányszor le kellett húzódnia, úgy elér zékeny ült a hely ragyogó szépségétől. A fénylő kék ég visszatükröződött a tavak hatalmas, csillogó vízfelületén, és a fák őszi színpompája és a magas hegyek tovább fokozták a feledhetetlen szépséget.

Crianlarichben egy kocsmából fölhívta Patrickot, és megkérdezte, tudja-e Stuart címét vagy telefonszámát, de mint sejtette, nem tudta. Stuart csak annyit mondott, hogy hamarosan jelentkezik. Patrick David számát meg tudta adni, de Laurának nem volt kedve fölhívni őt, mert félt, hogy szeretetéhesnek tűnne.

Igazából nem bánta, hogy egy tűt keres a szénakazalban. Az idő szép volt, örült, hogy egyedül lehet, és csak a kutatással kell törődnie. Még ha nem találja is meg Stuartot, az sem számít, majd úgy tekint az egészre, mint egy nyaralásra.

Amikor megérkezett a Loch Awe-hez, félrehúzódott, hogy megnézze. A tó északi csücskénél állt. Bár elég keskeny volt, a legszélesebb pontján talán egy mérföld, de szinte a végtelenbe nyúlt.

Taynuiltban volt egy kocsma, és a közelben szállást is talált. A callanderi vendégháztól eltérően ez a hely bájos volt, hatalmas, kényelmes ággyal és diszkrét, ízléses dekorációval.

- Nem látott véletlenül egy Stuart Macgregor nevű férfit? - kérdezte a fiatal, hamvas arcú csaposlányt a kocsmában. Péntek este lévén, a kocsma zsúfolt volt. Laura nem tudta rászánni magát, hogy egyedül bemenjen az ivó részbe, inkább kint maradt a pultnál. - Negyvenes, magas, barna hajú edinburgh-i. Úgy tudom, Obanba jött, hogy fölújítson egy nagy házat. Azt hiszem, vett egy házat a Loch Awe partján.

A lány megrázta a fejét, de Laura úgy vélte, harminc fölött senkit sem venne észre, még egy olyan feltűnő férfit sem, mint Stuart.

- De én csak hétvégén dolgozom itt - tette hozzá a lány segítőkészen. - Kérdezze Mollyt, ő mindenkit ismer - mutatott egy idősebb nőre a talponálló részben.

Laura csak valamivel később tudta megkérdezni a másik csaposnőt, amikor az ivó legtöbb vendége hazament. Addigra megivott további két pohár bort, és evett egy adag csilit. Amikor meglátta, hogy Molly kijön a pulthoz, fölugrott, rendelt még egy italt, és megkérdezte a nőt, kicsit részletesen leírva Stuartot.

- Nemtom, ki lehet - ráncolta a homlokát Molly. - Azt mondja, Stuart Macgregornak hívják, és Edinburgh-ban lakik?

- Igen - mondta Laura sürgetőn. - Megkérdezné nekem az ivóban? Túl kínos lenne egyedül bemennem.

Körülbelül húsz perc elteltével Laura már éppen föl akarta adni a dolgot, és indult volna vissza a panzióba, amikor egy alacsony, izmos, ötven év körüli férfi lépett oda hozzá. Munkásruhát és gyapjúkalapot viselt.

- Maga kérdezősködött egy edinburgh-i fickóról? - érdeklődött. - Nemrég fát és tetőcserepet vittem egy fickónak Kilchrenanba, a tó partjára. Nemtom, hogy edinburgh-i volt-e, de valami délinek gondoltam. De azt mondta, hogy Obanban dolgozik.

Laura megtudta, hogy a szóban forgó férfi magas, a kora is megfelel, és nem volt kétsége afelől, hogy egy felföldi számára Stuart akcentusa már nem tűnik valódi skót beszédmódnak, mert hosszú évekig máshol élt. De a két nappal ezelőtti fa- és cserépszállítmány győzte meg igazán.

Aznap éjjel nem jött álom a szemére. A térképet tanulmányozva fölfedezte, hogy csak öt-hat mérföldnyire van Kilchrenantól. Valószínűnek tartotta, hogy a

mindig praktikus Stuart a saját háza tetejének rendbe hozását tartja a legfontosabbnak, és most hétvégén azon dolgozik.

De most, hogy ilyen közel volt, megijedt. Mi van, ha mindenki rosszul ítélte meg Stuart iránta táplált érzéseit? Patrick és David sosem tett semmilyen célzást erre vonatkozóan; vagyis csak Angie és Meggie véleményére hagyatkozhatott, akik alig ismerték Stuartot.

Lehet, hogy csak a régi idők kedvéért viselkedett úgy, mint egy kiscserkész. A közös múltjuk miatt akart segíteni neki, és azért, mert nem tudta megállni, hogy ne mentsen meg egy bajba került asszonyt. Korábban azt mondta magának, hogy Stuart el fog menni, amint elvégezte a feladatát, és tényleg hitt ebben. Akkor mi változatta meg a véleményét?

Stuart szavaiból vagy tetteiből semmit sem tudott fölidézni, amiből okkal gondolhatott volna arra, hogy a férfi közös jövőt remél vele. Valójában a tárgyalás utáni viselkedése arra utalt, azért jön ide, hogy ne kelljen jobban belebonyolódnia Laura életébe.

Mi lehet rémisztőbb egy férfi számára, mint ha egy nő, akit látni sem akar, fölbukkan az ajtaja előtt?

Egyébként is, mit tud neki ajánlani? Ötvenéves, túl öreg ahhoz, hogy gyereket szüljön neki. Még arra sem adott elég időt magának, hogy kiheverje mindazt, amin keresztülment, és arra még kevésbé, hogy tudja, mit akar igazán. Kétségbeesetten kapaszkodik egyetlen, több mint húsz évvel ezelőtti nyár szerelmének édes emlékébe. És talán ez bizonyítja, valójában mennyire súlyosan sérült.

Elég korán kelt ahhoz, hogy lássa az ég baljós szürkeségét és a vendégház zúzmara borította kertjét. Ez előjelnek tűnt, és Laura úgy döntött, ideje felnőnie, összecsomagolnia és hazamennie Londonba.

Az ő jövője ott van. Belevetheti magát az ingatlanüzletbe a testvéreivel Bromleyban. Ha a hagyatéki tárgyalás véget ér, eladja majd a Brodie farmot, és ruhaboltot nyit. Ismeri a divatot, és jól tud eladni. Vesz egy szép kis házat valami szép helyen, mondjuk Downban, Chislehurstben vagy Knockholtban, jó nagynénje lesz Ivy fiainak, és talán megpróbál kibékülni az öccsével, Freddyvel.

Egy órával később, nyolckor, miután lezuhanyozott, farmerba és vastag pulóverbe bújt, és elfogyasztott egy könnyű reggelit, elindult Taynuiltból. Dalmally felé haladt, a River Awe mentén húzódó Brander-szoroson keresztül. Az A82-es úton akart menni, amely a Loch Lomond mellett vezet, aztán pedig jobbra, Glasgow és az autópálya felé.

Körülbelül huszonöt mérföldet tett meg, és éppen Crianlarich felé közeledett, ahol az út kétfelé ágazott: az A85-ös Stirling felé, az A82-es pedig Glasgow felé vezetett. Ekkor meghallotta a rádióban a Derek and the Dominoes *Layla* című dalát.

Ebben a számban benne volt minden, amit Stuart és ő éreztek azon az első, együtt töltött nyáron. Slágerlistás dal volt, és amikor bekapcsolták a rádiót,

mindig ez szólt. Az elmúlt húsz év során ez a szám mindig vissza tudta repíteni Castle Douglasbe, és könnyek futották el a szemét, amikor eszébe jutott Stuart, amint ezt a dalt tanulta. Nevetett, és azt mondta, ő nem egy Eric Clapton, de Laura számára Stuart valódi sztár volt. Azon tűnődött, vajon ő is hallgatja-e most a rádiót, és abbahagyja-e, amit csinál, hogy léggitározva kövesse a dalt, ahogyan mindig tette. Vajon gondol rá, az ő Laylájára?

Belepillantott a tükörbe, hogy megnézze, jönnek-e mögötte, és megfordult. Vissza kell mennie, és meg kell keresnie Stuartot.

20

Taynuiltba visszaérve Laura Kilchrenan felé fordult. Ezt az utat még korábban vette észre, amikor elhagyta a szállást. Keskeny, kanyargós út volt, de miután keresztülment egy sűrű, erdős részen, egy hegyoldalra jutott, és Laura látta lent maga előtt az egész Loch Awe-t.

A térkép szerint a tó körülbelül öt-hat mérföldre volt Taynuilttól, bár Laurának úgy tűnt, hogy már megtett ekkora távolságot. Az út mentén nem sok ház volt, de mindegyiknél megállt, amelyik felújításra szorult, és figyelte, lát-e valamit, ami esetleg arra utal, hogy az épület Stuarté.

A férfi azt mondta, hogy a ház a tó partján áll, és Laura közvetlenül a partra gondolt. Most ráébredt, hogy esetleg úgy értette, a házból a tóra látni, ami majdnem minden házra igaz volt.

Kilchrenan aprócska falunak bizonyult, mindössze egyetlen iskolával, egy postával és néhány faházzal. Laura nem látott senkit, akitől útbaigazítást kérhetett volna. Most már aggódott, mert a térkép szerint az út a tónál véget ért.

Amint elérte a tavat, kisütött a nap. Lefékezett, és rácsodálkozott a látványra, mert a tó elbűvölőbb volt, mint bármi, amit valaha is látott. Nem volt túl széles - teljesen tisztán ki tudott venni a túloldalon egy magányos házat - de annyira hosszú volt, hogy nem látta a végét. Körülötte a dombokat fenyőfák borították, egészen a vízpartig, de helyenként lombhullató fák is akadtak közöttük - szil, vörösberkenye és bükk. A levelek már hullani kezdtek a korai fagyoktól és a metsző széltől, és a talajt sárga, vörös, rozsdabarna és narancsszínben pompázó szőnyeg borította.

Az út, amelyen eddig jött, csak egy szállodához vezetett, de jobb kéz felől meglátott egy keskeny dülőutat, amely továbbfutott a tó partján, így arra fordult. Elhajtott néhány hatalmas ház mellett, amelyekhez nagy, szépen rendezett kertek és kis mólók tartoztak. Látott apró, inkább nyaralónak tűnő házakat is, ám egyetlen olyat sem talált, amely annyira rozzant lett volna, amilyennek Stuart a saját házát leírta. Laura kezdte föladni a reményt.

Egy sűrű pagony állt előtte, az út pedig elkanyarodott a tó mellől, a fákat megkerülve. De amint a pagony végéhez ért, alig pár száz méterrel előrébb megpillantott egy régi, hagyományos kőházat és egy férfit, aki éppen a tetőt javította.

Laurát féktelen öröm járta át. Bár szemébe sütött a nap, így nem látta tisztán a férfit, csupán az alakjáról tudta, hogy Stuart az. Bárhol fölismerné azt a széles vállat és keskeny csípőt. Viccesnek találta, hogy Stuart ugyanúgy egy tetőn áll, mint amikor először találkoztak. Az izgalomtól Laura szíve hevesen dobogni kezdett.

A ház előtt egy sötétkék kombi parkolt, így Laura lehúzódott a pagony mellé, és kiszállt az autójából.

Stuart biztosan meghallotta az autó hangját, mivel megfordult, egyik kezével a kéményfedőbe kapaszkodva. A napfény ragyogó rézszínnel vonta be a haját, és bár már nem volt olyan hosszú, mint húsz évvel ezelőtt, de a látvány mégis ugyanaz volt.

- Laura? - kiáltott fel Stuart kérdő hangsúllyal.

Laura idegesen kuncogott.

- Meglepetés! - kiáltott vissza.

Stuart leült, és a létra felé csúszott. Egy-két pillanat múlva lent volt, és Laura felé szaladt örömében. Kétség nem férhetett hozzá, hogy szívesen fogadja, hiszen kitárta a karját, és az utolsó lépéseket futva tette meg. Fölkapta Laurát, és körbeperdült vele.

- Ezt nem hiszem el! - kiáltotta izgatottan. - Hogy találtál meg?

Amikor letette, Laura annyira szédült, hogy csaknem eldőlt, és csupán Stuart ölelő karja tartotta meg.

- Egyértelmű volt, kedves Watsonom - zihálta Laura. - Körül kellett nézni a Loch Awe-hoz legközelebbi kocsmában, és megkérdezni, látott-e valaki.

- Taynuiltban?

- Igen.

- De hát nem is jártam ott!

- De valaki, aki fát szállított neked, igen - nevetett Laura.

Úgy érezte magát, mint egy kamasz lány. Bár Stuart valójában nem mondta, hogy örül neki, de mégis tudta.

- Van rá esélyem, hogy kapjak egy csésze teát? - érdeklődött.

- Minden esélyed megvan rá. De mi szél hozott erre?

- Lezáratlan ügyek?

Stuart két kezébe zárta Laura arcát, és orrát a nő orrához dörzsölte. - Ez azt jelenti vajon, amiben reménykedem?

Laura egész testében remegett, és a szíve olyan gyorsan vert, hogy úgy érezte, mindjárt szétrobban. - Legjobb lenne, ha megmondanád, mit remélsz - suttogta.

- Hogy engem akarsz - válaszolt Stuart szelíden.

Laura átölelte Stuartot, és fölemelte a fejét, hogy megcsókolhassa.

Mintha elröppentek volna az évek, amikor beborította a Stuart munkásruhájából áradó ismerős, édes faillat. És amikor ajkuk összeért, és Stuart karjai csaknem összeroppantották, Laura visszarepült Castle Douglasbe, ahhoz az első csókhoz. Vulkánként tört fel a szenvedély. De Laurában most volt valami félénkség. Akkor régen tudta, hogy gyönyörű és kívánatos, és nem félt sem a visszautasítástól, sem a kalandtól. Most, miközben Stuart mohón csókolta, tisztában volt vele, hogy már középkorú, és teste már nem olyan feszes és ruganyos. Akarta Stuartot, de félt is.

Stuart kibontakozott az ölelésből.

- Legjobb lesz, ha készítek neked egy teát - mondta. - Ha valaki erre jár, és meglátja, hogy úgy nyaljuk-faljuk egymást, mint két tinédzser, annak futótűzként híre terjed majd.

Kézen fogta Laurát, és körbevezette a házon. Épületfákon, üvegtörmelékeken, régi fák gyökerein és kerítésdarabokon lépkedtek keresztül.

- Bocsánat a felfordulásért - mondta Stuart, kissé zavartan nevetgélve. - Reméltem, hogy mindent rendbe tudok hozni, mielőtt elmegyek érted.

A ház hátuljához értek. Az előttük elterülő kertet most ugyan benőtte a gaz, de nyilvánvaló volt, hogy régebben szépen gondozták, mert rózsabokrok, téglával kirakott ösvények és pázsit maradványai látszottak. A kert mögött ott terült el a tó, csupán húsz méterre a hátsó ajtótól.

- El akartál jönni értem? - kérdezte Laura puhatolózva.

- Persze hogy el akartam - felelte Stuart, és úgy tűnt, meglepte a kérdés. - Csak azt gondoltam, időre van szükséged, hogy összeszedd magad, és eldöntsd, van-e hely számomra az új életedben.

Laura Stuart szavaiba kapaszkodott. „Mielőtt elmegyek érted." Egyszerűen tökéletesen hangzott. Szeme végigpásztázta az elhanyagolt kertet. Észrevett egy fapadot egy berkenyefa alatt, egy felfordított csónakot, amelyet már majdnem teljesen eltakart a burjánzó fű, egy tyúkketrecet és egy nagy nyúlketrecet. Szinte látta maga előtt az idős párt, amelyik itt élt, és érezte, hogy mennyire szerették ezt a helyet.

- Vissza akartam menni Londonba, hogy új életet kezdjek Meggie-vel és Ivyval - mondta Laura óvatosan, mert félt, hogy esetleg olyasmit mond, amitől rámenősnek vagy önállótlannak tűnik. - De előbb elmentem Barney sírjához, és összefutottam Teddel.

- És hogy van?

- Szomorú, de rendben van. Ő gondozta a sírt, és ez nagyon megható volt. Hosszan beszélgettünk, és a szavai hatására úgy éreztem, vállalnom kell a kockázatot, és föl kell jönnöm ide hozzád, mielőtt visszamennék Londonba.

- Nagyon örülök, hogy megtetted. De le akartam menni Londonba, és el akartalak vinni néhány felkapott helyre.

Laura egy pillanat alatt megértette, mi járt Stuart fejében. Megtalálni ezt a házat, fölújítani és kint élni a természetben, halászni, vadászni - ő mindig is ilyen életre vágyott. De azt hitte, hogy Laura számára ez nem lesz vonzó. Azt gondolta, Laurának nagyvárosi életre, elegáns ruhákra, luxusra, különleges éttermekre és kifinomult emberekre van szüksége.

Stuart nagyon sokat megtudott róla, amióta visszajött segíteni neki, de még mindig nem vette észre, hogy az átéltek hatására Laura teljesen más nézőpontból tekint a világra.

- Szívesebben sétálok ezeken az ösvényeken, mint hogy puccos helyekre menjek - mondta egyszerűen. - És most szétnézhetek odabent is?

A házban rettenetes volt a felfordulás. Négy nedves, sötét szobát látott, málladozó vakolattal, az ablakok mellett besüvített a szél. A konyhában csak egy ősrégi mosogató és egy rozsdás csap volt. Az egész ház a pusztulás és a rothadás szagát árasztotta.

- Ennyi elég, hogy elriasszon? - húzta fel a szemöldökét Stuart csúfondárosan.

- Ez itt a harmadik világ - nevetett Laura. Észrevette, hogy van bent egy kempingágy, egy kempingfőző és egy doboznyi ennivaló. - De óriási lehetőségek rejlenek benne. Nézd, milyen nagyok a szobák! A kandallók pompásak, a padlót fel lehet csiszolni, és le lehet lakkozni, és ha a két hátsó szobát kibővítenéd, és franciaablakok nyílnának a kertre és a tóra, az maga lenne a földi paradicsom.

Stuart ragyogott Laura lelkesedését látva.

- Csak egy kinti vécé van, tele pókokkal. A vezetékek életveszélyesek, és ha nem végzek a tetővel ezen a hétvégén, akkor az egész házat el fogja árasztani az eső.

De mindig csak a kilátást nézem, és azt mondogatom magamnak, hogy nem is volt őrültség megvenni a házat.

- Persze hogy nem volt őrültség! - nevetett föl Laura. Megtöltötte a teafőzőt, és a kempingfőzőre tette. - És ne hagyd, hogy akadályozzalak a tető rendbetételében. Lehetek a segédmunkásod, és adogathatom neked, amit kérsz.

Úgy tűnt, Stuart elképedt.

- Akkor nem akarsz visszarohanni a civilizációba ettől az egésztől?

- A legkevésbé sem - nevetett föl megint Laura. - De ha útban vagyok, akkor elküldhetsz.

Stuart néhány percig egy szót sem szólt, csak állt az ajtóban, figyelte Laurát, amint elöblít két bögrét, megkeresi a teafiltereket, és megszagolja a tejet, hogy nem romlott-e.

- Mi az? - kérdezte Laura.

- Nem tudom elhinni, hogy tényleg itt vagy, és teát készítesz nekem - mondta Stuart. - Néhány órával ezelőtt épp rád gondoltam, és azt kívántam, bár ne lettem volna olyan szánalmas a tárgyalás napján.

- Mire gondolsz? Nem voltál szánalmas!

- Hát, akkor talán rémült voltam. Tudod, olyan szép voltál, de nagyon tartózkodón viselkedtél. Meggie és Ivy féktelenül izgatottak voltak a bromleyi házzal kapcsolatban, és te minden tervükben szerepeltél. Azt gondoltam, diplomatikusan azt próbálják közölni velem, hogy ki vagyok rúgva, és nincs már szükséged rám.

- Ó, Stuart! - kiáltott fel Laura. - Semmi sem lehetne távolabb az igazságtól! Ha tartózkodónak tűntem, az csupán azért volt, mert nem akartam szeretetéhesnek látszani. És amikor az itteni munkádról meséltél, és ennek a háznak a megvásárlásáról, biztos voltam benne, hogy úgy érzed, elvégezted a dolgodat, kiszabadítottál, és ideje továbbállnod.

- Akkor elbeszéltünk egymás mellett?

Laura bólintott.

- De nem csak erről volt szó. Úgy éreztem, nincs jogom semmire. Én voltam az, aki régen elfuseráltam a dolgokat. Olyan ember lett belőlem, akit nem szerettél volna, és ezt szégyellem. Mindaz, amit elárultam neked, súlyos teherként nehezedik rám. Nem hiszem, hogy megérdemlek még egy esélyt.
- Mindenki megérdemel még egy esélyt.
- Lehet, de én félek, Stuart. Még most sem vagyok biztos benne, hogy az irántad táplált érzelmeim valódiak, vagy csak valami agyszüleményről van szó, amelyet a hála és a szép emlékek idéztek elő.

Stuart ettől kicsit csalódottnak tűnt.

- Hát, azt hiszem, majd meglátjuk, hogyan működik - vonta meg a vállát.

Fölforrt a víz. Laura elkészítette a teát, és oclaadta Stuartnak az övét. Úgy érezte, jobban el kellene magyaráznia a dolgot, de nem volt benne biztos, hogy tudja, hogyan kellene.

- Ez egy kicsit olyan, mintha megismételnénk azt az első napot Castle Douglasben - mondta. - Csak ma már nem vagyok olyan meggondolatlan, és nincs felfújható ágy a kocsim hátuljában.

Stuart elmosolyodott, letette a teáját a padlóra, és a karjába vette Laurát.

- Talán egy újabb csók előidézhet egy kicsit nagyobb meggondolatlanságot - mondta halkan. - Jobban vágyom rád, mint akkor, de türelmesebb is vagyok. Piszkos és izzadt vagyok, nem borotválkoztam, és ki tudom várni, amíg eljutunk egy szállodába, és ott töltünk egy éjszakát. De azért egy csók átsegítene azon az időszakon, amíg megjavítom a tetőt.

Ajkuk egymásra tapadt. Stuart szorosan magához szorította Laurát, ő pedig behunyta a szemét, elengedte minden aggodalmát, és teljesen átadta magát a csók gyönyörűségének. A börtön hosszú hónapjai alatt minden szeretkezéssel kapcsolatos gondolatot elnyomott, sőt a letartóztatása előtti három-négy évben sem volt dolga férfival. Azt hitte, többé nem lesz képes újra vágyni egyetlen férfira sem.

De amint Stuart nyelve a szájában kalandozott, hatalmas keze pedig a hátát simogatta, Laura rájött, hogy ez nem így van. Remegett a vágytól, rég elfeledett érzések törtek a felszínre, elsöpörve minden kételyt és félelmet.

- Szóval? - kérdezte Stuart, végigcsókolva Laura szemét, homlokát és arcát. - Van még valami a régi varázsból?
- Azt hiszem, igen - felelte Laura könnyedén. - De vissza kell menned befejezni a tetőt. Lehet, hogy holnap esni fog.

Félórával később, amikor Stuart már megint a tetőn volt, Laura kigondolt egy tervet. A rettenetes állapotban lévő vécé láttán eszébe jutott valami. Szólt Stuartnak, hogy visszamegy a faluba, és vesz valami fertőtlenítőszert és más tisztítószereket.

- Csak nehogy itt hagyj! - felelte Stuart. - Még néhány óra, és végzek idefent.

Jóval több mint egy óra telt el, mire Laura visszatért a házhoz. Elégedett volt, mert sikeresen megoldotta a feladatát. Megvette a tisztítószereket, a vödröt és a gumikesztyűt - ezekért ment -, de emellett sok más dolgot is elintézett. Kibérelt egy kétágyas szobát a következő két éjszakára a vendégházban, ahol korábban megszállt, és egy dobozban minden itt volt, ami a vacsorához kellett, beleértve egy üveg bort és két poharat, mécseseket, öngyújtót és egy halom tűzifát is.

Fölkiabált Stuartnak, és meglengette a vödröt és a tisztítószereket, nehogy gyanút fogjon. Amint Stuart visszatért a munkájához, gyorsan kiszedte a többi holmit a kocsi csomagtartójából, és a bokrok mögé rejtette a kertben.

Amíg fölforrt a víz, visszament a kertbe, és talált egy tökéletes helyet egy fa alatt. Összegyűjtött egy nagy halom száraz levelet, hogy fekhelyként szolgáljanak, és leterítette a kupacot néhány takaróval, amelyet a kempingágyról hozott.

A hevenyészett ágy mellett (de Stuart látóterén kívül) egy kezdetleges tűzrakó helyet épített a kertben szanaszét heverő régi téglákból. Már három óra körül járt az idő, ami azt jelentette, hogy nemsokára besötétedik. A vacsora kellékeit és a mécseseket is a takaróhoz vitte. Gyújtásnak gallyakat gyűjtött, és az öngyújtóval együtt a tűzifa mellé rakta. Elégedetten tért vissza a házhoz, hogy takarítson egy kicsit.

Stuart lejött a tetőről néhányszor, amíg Laura a vécét sikálta, és úgy tűnt, jól mulat Laura buzgalmán. Nem is gyanította, hogy az asszony mást is forgat a fejében.

- Most teszem vissza az utolsó cserepeket - kiáltott le egy kicsit később. - Nemsokára koromsötét lesz, jobban tesszük, ha kerítünk neked valami szállást.

Laurának kedvére volt, hogy Stuart azt föltételezi, még nem áll készen arra, hogy ágyba bújjon vele. Ez látszólag arra utalt, hogy hosszú távra tervez.

Végzett a takarítással. A vécé rendkívül tisztának és higiénikusnak látszott, és az illata is sokkal jobb volt. Laura kiszaladt a kertbe, és meggyújtotta a mécseseket. Igazi kerti mécseseket vett - ezeket nem fogja elfújni a szél, és remélhetőleg távol tartják majd a kóbor, harcias szúnyogokat is.

Letérdelt, meggyújtotta a gyújtóst, és óvatosan fújogatta, amíg lángra nem kapott. Hamarosan lobogott a tűz.

- Te meg mit művelsz?

Laura felugrott, amint meghallotta Stuart hangját közvetlenül a háta mögött. Annyira elmerült a tűzgyújtásban, hogy nem hallotta meg, amikor Stuart kijött a kertbe.

- Buli van - mondta Laura. - Gyere, ülj le! Egy pillanat, még rakok a tűzre.

Stuart nevetve lehajolt, és a pokrócra telepedett. Elismerően megveregette a fekhelyet.

Laura mellé ült, és kibontotta a dobozt, amelyben a finomságok voltak.

- Tadamm! Egy üveg bor, poharak és egy dugóhúzó - mondta. - Nyisd ki, én pedig gondoskodom a vacsoráról.

Gyorsan sötétedett, de a mécsesek elég fényt adtak ahhoz, hogy Laura lássa, mennyire koszos Stuart arca és keze. Elővett egy törlőkendős dobozt, és előrehajolt, hogy letörölgesse a férfit.

- Úgy tűnik, mindenre gondoltál, te furfangos kis dög - ugratta Stuart.

Rendkívül barátságos helynek bizonyult, mivel a bokroknak köszönhetően teljesen szélvédett volt, a füst pedig egyenesen az ég felé szállt. Stuart egy pohár bort nyújtott Laurának.

- Itt maradunk egész éjjel?
- Azt hiszem, reggelre jéggé fagynánk - nevetgélt Laura. - Bízz bennem, van egy B tervem is.

Ropogós zsemléket, pástétomot, sajtot, egy csomag vajat és egy üveg olajbogyót tálalt fel.

- A kést csak kölcsönkaptuk - mondta és meglóbálta. - Vissza kell majd adnunk.

Stuart csak nézte őt, és arcvonásai lágyabbak lettek a tűz és a mécsesek fényében. Egyik kezében a poharát tartotta, a másikkal pedig megfogta Laura kezét, és hüvelykujjával megsimogatta az ujjait.

- Ez szép ötlet volt - mondta.

Laura csak mosolygott. Képtelen volt elmagyarázni, hogy abban reménykedett, ez az egész majd visszaröpíti őket oda, ahol annak idején elkezdték, és azt sem tudta elmondani, hogy meg akarta mutatni Stuartnak, még nem szűnt meg teljesen az a lány, aki egykor volt. Bíznia kell benne, hogy ez nyilvánvaló lesz.

Vacsora és borozgatás közben beszélgetni kezdtek. Nem az elmúlt hetek történéseiről, nem is a múltról, hanem a házról.

- Felkértem egy mérnököt, hogy készítsen terveket - mondta Stuart. - Nem szeretném a ház jellegzetességeit megváltoztatni, csak kibővíteném. Az oldalához egy garázst akarok építeni, hátra pedig egy fürdőszobát. De amíg a terveket nem hagyják jóvá, addig nem tehetek mást, mint hogy vízhatlanná teszem.
- Csak nem akarsz egész télen itt lakni? - kiáltott fel Laura.
- De, úgy terveztem - válaszolta szomorúan Stuart. - De ez még azelőtt volt, hogy fölfedeztem, milyen rossz állapotban vannak a vezetékek. Az elmúlt két éjszaka egy kínszenvedés volt világítás nélkül, a gyertyafény ahhoz sem volt elég, hogy egy vacsorát összeüssek magamnak, olvasásról nem is beszélve. De hétfőtől elkezdem a munkát Obanban, és ott kapok majd egy szobát.
- És meddig tart ez a munka?
- Tavaszig. Addigra remélhetőleg itt is el tudom kezdeni a munkát. Arra gondoltam, hogy vehetnék egy lakókocsit, és abban lakhatnék, amíg a felújítás tart.

Laura mondott néhány ötletet, amelyek napközben jutottak eszébe. Megállás nélkül sorolta a lehetőségeket.

- Feljöhetnél a nyáron, és segíthetnél - mondta Stuart. - Úgy értem, ha a bromleyi bolt nem foglal le teljesen.

- Azt hiszem, még egy csókra szükségem van, hogy el ne felejtsem, melyek a fizetésen kívüli juttatások.

Stuart egy szempillantás alatt berakta az ennivalókat a dobozba, tett még néhány fahasábot a tűzre, és karjába vette Laurát. Már teljesen besötétedett, csak a pislákoló tűz és a mécsesek fénye és melegsége vette körül őket. Amint Stuart csókolni kezdte, és lefektette őt a pokrócra, Laura arra gondolt, hogy az egész világon sehol sem lehetne ennél jobb helyük a szeretkezéshez.

Volt valami abban, ahogyan a vastag pulóverek alatt fölfedezték egymás testét, ami teljesen új dimenziót adott a mozdulataiknak. Olyan volt, mintha még mindig kamaszok lennének, akik titokban ügyetlenkednek egy parkban. Amikor Stuart lehámozta róla a nadrágot, Laura nem törődött a hideggel, hiszen a simogató kezekből áradt a melegség és a gyöngédség. Laura egyébként is úgy érezte, mintha lángra lobbant volna.

Minden, ami korábban történt, semmivé lett, és a jövő sem számított. Csak az itt és a most létezett, az egymáshoz érő borúk és a mohón egymást kereső ajkuk.

Stuart teste éppolyan vékony és izmos volt, mint húsz évvel ezelőtt. Lauráé talán már nem olyan feszes, mint akkoriban, de még mindig pontosan ugyanúgy összeillettek. Ujjai megtalálták a kis heget a férfi jobb oldalán, amelyről egyszer elmesélte, hogy még gyerekkorában szerezte, egy fáról leesve. Ám amikor végigsimított a férfi ingének elején, hirtelen megtalálta a sokkal frissebb sérülést, amelyet akkor szerzett, amikor megpróbálta megmenteni őt. Laurának hálakönnyek szöktek a szemébe.

Talán nem voltak olyan szenvedélyesek és energikusak, mint azon az első éjszakán Castle Douglasben, de az egész mégis sokkal érzékibb volt, legalábbis Laura számára. Stuart borostás álla kidörzsölte az arcát és a vállát, érződött rajta az izzadság és a ház penészszaga, de ezek igazi, természetes illatok voltak, csakúgy, mint körülöttük a lehullott levelek és a füst szaga. Laura imádta, ahogyan Stuart lassan és gyöngéden fölfedezi a testét, szerette becézgető mozdulatait, élvezetes sóhajait és azt, hogy láthatóan pontosan tudta, mi izgatja őt fel leginkább.

Amikor Stuart belé hatolt, Laura nem észlelte, hogy alatta kemény a föld, és hideg van, csupán azt tudta, hogy ő is éppen úgy kívánja a férfit, mint az őt.

Orgazmusa nagyon meglepte, és felkiáltott, amikor elöntötte a szenvedély. Stuart csak annyit suttogott, hogy szereti, amikor elérte a csúcsot. Laura hirtelen sírva fakadt, belekapaszkodott Stuartba, és azt mondta, számára nem létezik más férfi a világon.

Amikor kinyitotta a szemét, a hold kibukkant egy felhő mögül, és ezüst fénnyel vonta be a fejük fölött a fákat. Stuart szorosan bebugyolálta Laurát az egyik takaróba. Arcát könnyek áztatták.

- Még mindig megvan a varázs - suttogta. - Visszahoztad.

Felöltöztek, szorosan a plédekbe burkolóztak, és leültek a padra. A hold ezüst ösvényt festett a sötét víztükörre, és valahol a közelben egy bagoly huhogott.

- Mi is volt a B terv? - kérdezte Stuart, amikor Laura szorosan a vállához simult.
- Kivettem egy szobát Taynuiltban két éjszakára - felelte Laura.
- Milyen találékony vagy! És aztán?
- Hétfőn, amikor te Obanba mész, visszamegyek Londonba.

Stuart lenézett rá, és Laura érezte az aggodalmát.

- És utána? - kérdezte.
- Amit csak akarsz - válaszolta Laura, miközben ujjával körberajzolta a férfi ajkait.
- Azt akarom, hogy örökre itt legyél velem. - Megfogta Laura ujjait, és csókot lehelt rájuk.

Más férfiak is mondtak már ilyesmiket szeretkezés után, akikkel Stuart előtt vagy a szakításuk után találkozott, de mindig azt érezte, hogy minden szeretőjüknek ezt mondják. Stuartnak azonban elhitte, hogy komolyan is gondolja. Ő soha nem mondott semmit, amit nem gondolt komolyan.

- Reméltem, hogy ezt fogod mondani - nevetett Laura. - Először kapsz egy kis időt, hogy lehiggadj, és ha még akkor is ezt akarod, akkor visszajövök. Gondolom, ki tudunk bérelni egy kisebb házat Obanban télire, nem?
- Akkor jobb, ha veszel néhány meleg holmit Londonban - mondta Stuart. Hangja izgatottnak tűnt. - Jövő tavasszal pedig visszajövünk ide egy lakókocsival, és úgy élünk majd, mint két hippi, amíg elkészül a ház.

Laura körülnézett. Látta, ahogyan a mécsesek és a tábortűz megvilágítják a bokrokat, és elképzelte, milyen gyönyörűek lesznek majd nyáron. Szívesen megtanul falazni, betont keverni, és tanulmányozza a vízvezetékszerelés fortélyait is; élete legnagyobb kihívása lesz, ha segít a saját édenkertjük megépítésében.

- Azt hiszem, jobb, ha most megyünk, mielőtt jéggé fagynánk - mondta Laura. Fölállt, és egy vödör vízzel eloltotta a tüzet.

Stuart a kezébe adott egy mécsest, a többit pedig elfújta. Fogta a dobozt a megmaradt ételekkel, és visszavezette Laurát a házhoz, hogy be tudják zárni.

Laura kint várt, amíg Stuart kihozta a táskáját. Visszafordult a tó felé. A holdfény által rajzolt gyönyörű ezüst ösvény láttán összeszorult a torka. Úgy érezte, végül a saját életében is rátalált a helyes ösvényre. A múlt nem volt fontos, elengedheti, és most már előre tekinthet, csak a jövőre.

Stuart azt mondta neki, hogy bízzon benne. Talán néha megingott, de most már minden bizonnyal tudta, hogy ha elég bizalma van, akkor minden álma valóra válhat.

Hallotta, hogy Stuart a házban tesz-vesz. Amikor megtalálta a zseblámpáját, megjelent egy fénysugár. Laura szilárd meggyőződéssel tudta, hogy szereti őt, és hozzá tartozik. Hajlandó volt bárhová vele menni, ahová csak menni akar.

Meghatározó pillanat volt számára, hiszen korábban még sosem érzett ilyen bizonyosságot és bizalmat.

Stuart kijött a házból, és bezárta az ajtót.

- Kész vagy?
- Mindenre - válaszolta Laura.

Utószó

1997

Laura megállt, amikor kilépett az üveges erkélyajtón. Egy tálcát tartott a kezében, amelyen egy üveg bor, egy kancsó gyümölcslé, poharak és egy tál rágcsálnivaló volt a vendégei számára.

Ragyogó, meleg, napsütéses augusztusi délelőtt volt, és egyetlen felhő sem volt az égen. Két unokaöccse, Jack és Harry egy csónakban ültek, kint a tavon, Stuarttal. A könnyű szellő tisztán idesodorta a fiúk éles, izgatott hangját, amint igyekeztek megtanulni, hogyan evezzenek párban. Stuart a taton ült, és időről időre az ő sokkal mélyebb hangja is hallatszott, amint utasításokat adott a fiúknak.

Meggie és Ivy a kis mólónál lévő nyugágyakon ültek, de Laura szerint Ivy egy kicsit feszültnek tűnt, mivel le sem vette a szemét a fiairól.

- Tökéletesen biztonságban vannak - kiáltott oda Ivynak, amint kijött a kertbe a tálcával. - Van rajtuk mentőmellény, és tudnak úszni, de Stuart nem fogja hagyni, hogy beessenek a vízbe, úgyhogy lazíthatsz.

Ivy Laura felé fordult, és napszemüvegét feltolta a fejére.

- Ez az anyák átka, mindig azt gondoljuk, hogy a kölykeink állandó veszélyben vannak - mondta és elvigyorodott.

- Akkor ez az átok anyánkat bizonyára elkerülte - mondta Meggie szárazon. - Nem emlékszem, hogy bármikor is aggódott volna miattunk.

- Ez azért van, mert ritkán jött ki a házból megnézni, hogy miben sántikálunk - felelte Ivy. - Mindegy, egy dolog megtanulni evezni egy csónakázótavon egy parkban, és teljesen más dolog kint lenni egy hatalmas tavon. Egyszerűen jobban örülnék, ha Derek és James is itt lennének.

- Hamarosan visszaérnek - mondta Laura, és letette a tálcát egy kis asztalra a húgai mellett. - Addig igyál egy pohár bort, és bízz egy kicsit Stuartban. A fiúknak evezés, fára mászás, tűzgyújtás és ilyesmik kellenek a jellemük alakításához.

Két húga, a párjaik és a fiúk két napja érkeztek, hogy itt nyaraljanak. Az előző évben Meggie feljött Jamesszel, a rendőrrel, akivel azt követően találkozott, hogy Robbie Fielding megtámadta Laurát, de a ház akkor még nem volt kész, és egy közeli panzióban szálltak meg. De most már mindennel elkészültek, és Laura el volt ragadtatva, hogy együtt lehet nála az egész családja. Ivy, Derek és a fiúk abban a lakókocsiban aludtak, amely több mint egy évig Laura és Stuart otthona volt, Meggie és James pedig a házban, a vendégszobában laktak.

Derek és James egy kis sörért és ennivalóért ment be a faluba. Délutánra grillezést terveztek. Laura repesett a boldogságtól.

Az előző két év nem volt leányálom Laura és Stuart számára. Az életéből kiragadott két év, amelyet börtönben töltött, befelé fordulóvá, bizonytalanná és gyakran irracionálissá tette Laurát. Csupán egy hónappal a fölmentése után visszajött Londonból, hogy együtt éljen Stuarttal Obanban, mert nem tudta elviselni, hogy távol legyenek egymástól. Ugyan csodálatos volt, hogy együtt vannak, de azt nem vette számításba, hogy hosszú órákat töltenek külön, amíg Stuart dolgozik, és a zord téli időjárással sem számolt, amint azzal sem, hogy mennyire unatkozni fog egy kis tengerparti városkában munka és barátok nélkül.

Volt néhány nagyon indulatos vitájuk, amikor Laura azzal vádolta Stuartot, hogy többet törődik a munkájával, mint vele. De a sors éppen időben lépett közbe, amikor Laura meglátott egy újságcikket egy glasgow-i drogprogramról. Önkénteseket kerestek, akik érdeklődnek aziránt, hogy fiatalokon segítsenek.

Laura jelentkezett a programba. Fölvették, és egy rövid betanítás után hetente két napot egy segélyszolgálaton töltött, ahova a drogosok bemehettek, hogy használt tűiket tisztára cseréljék, tanácsokat kapjanak, és megbeszéljék a problémáikat.

Laura az első ott töltött napjától fogva érezte, hogy kellő tapasztalattal rendelkezik ahhoz, hogy ő maga is tanácsadó legyen. Tudta, miért teszi meg valaki az első lépést a függőséghez vezető úton, és ismerte azokat az erőket, amelyek ezen az úton tartják az embert. Nagyon sok olyan fiatal kábítószeressel találkozott, akiben a saját, fiatalabb énjét ismerte föl.

1996 februárjában Belle bíróság elé állt. A vádat hirtelen felindulásból elkövetett emberölésre mérsékelték Jackie halála ügyében, de Stuart esetében megmaradt a gyilkossági kísérlet vádja. Laura is és Stuart is a vád tanúi voltak, de amint tanúvallomást tettek, eljöttek a bíróságról, és nem maradtak ott végignézni a tárgyalás további részét vagy meghallgatni, amint Belle-t bűnösnek mondják ki.

Laura számára a tanúskodás azt jelentette, hogy egy kis időre visszatér egy olyan sötét helyre, amelyről el akarta felejteni, hogy valaha is ott járt. Nem lelte örömét abban, hogy Belle-t korábbi ragyogásától megfosztva, soványan, összekuszálódott hajjal és sötét, karikás szemmel látta, és tudta, hogy még az anyja és a bátyja is elhagyták. Toby a vallomásában azt mondta a rendőrségnek, Belle teljesen visszaélt azzal, hogy ügyvédi meghatalmazást kapott, hogy eljárjon anyja pénzügyeiben, és rendszeresen megdézsmálta a Duke Avenue-i ház eladásáért kapott pénzt. Toby ezt Belle letartóztatása után fedezte föl, de amint tudomást szerzett a dologról, átjött Angliába, és miután vallomást tett, magával vitte Lenát, hogy vele, a feleségével és a kisbabájukkal éljen Ausztráliában.

Belle tizennyolc év börtönbüntetést kapott. Volt, aki megjegyezte, hogy szerinte ez túlságosan enyhe ítélet, de ők nem tudták, hogy tizennyolc év vagy

az életfogytiglan Belle korában egyre megy. Neki még kevesebb tartaléka volt, amellyel megbirkózhatott a börtönélettel, mint Laurának volt. Minden egyes napját siralmas kínszenvedésben fogja tölteni - és ez volt az igazi büntetés.

Ami Charlest illeti, ő összesen tíz évet kapott azért, mert eltitkolt egy bűncselekményt Jackie esetében, továbbá azért, mert segített és közreműködött a gyilkossági kísérletben Stuart esetében, valamint a közúti veszélyeztetésért és azért, mert nem állt meg, amikor megölte Barneyt.

Laurának vegyesek voltak az érzései Charles ítéletével kapcsolatban. Nem tűnt soknak a fia elvesztéséért, mégis, Charles beismerte a bűnösségét az ügyben, és valódi bűntudatot mutatott. Stuart, aki látta őt a vádlottak padján, azt mondta, olyan öregnek és betegnek tűnt, hogy kétli, hogy megérné a szabadulását.

Az előző év májusában Stuart befejezte a munkáját Obanban, és készen állt arra, hogy dolgozni kezdjen a saját házán. Vettek egy lakókocsit, és beállították a fák közé a kert szélében. Két helybeli férfi segítségével Stuart elkezdte kiásni a ház kibővítéséhez szükséges alapot.

Körülbelül eddigre véglegesítették a Jackie végrendeletével kapcsolatos jogi dolgokat, és Laura meg a húgai megbíztak egy fife-i ügyvédet, hogy értékesítse a Brodie farmot és a Kirkmay-házat.

Laura ezen a nyáron minden héten három napot Glasgow-ban töltött, és ilyenkor egy kis panzióban szállt meg éjszakára. A központban végzett önkéntes munkája mellett beiratkozott egy tanácsadói tanfolyamra, és keményen tanult. A hét többi részében otthon volt Stuarttal, segített betont keverni, építőanyagokat szerzett be, és gondozta a kertben azokat a területeket, amelyeket nem érintett az építkezés.

Októberben végül eladták a Brodie farmot, és Laura kitűnő eredménnyel vizsgázott a tanfolyamon. Az építkezés gyors léptekkel haladt, és Stuart azt jósolta, hogy karácsonyra már beköltözhetnek. Laura egy este arra ért haza Glasgow-ból, hogy elkészült a vakolás, és használható a fürdőszoba. Semmi nem volt izgalmasabb az első fürdésüknél, bár a padló még nyers beton volt, mert a lakókocsiban a zuhany apró volt, és a meleg víz egyenetlenül jött. Tucatnyi gyertyát gyújtottak, feküdtek a kád két végében, és borozgattak. Laura dicsérte Stuartot, hogy milyen ügyes és szorgalmas, Stuart pedig azt felelte, hogy belőle merítette az ihletet.

Közvetlenül karácsony előtt, amint a drogközpontban egy csoport függő beszélgetését hallgatta, Laura hirtelen rájött, hogy nem érzi magát teljesen elkötelezve az ott végzett munkája iránt.

Talán, amint néhány barátja sugallta, otthon akart lenni, hogy színkódokat nézzen, és figyelje, amint Stuart szorgalmasan építi a konyhát, vagy függönyöket és bútorokat válogasson. De szerinte nem így volt.

Noha igaz, hogy nem szeretett távol lenni Stuarttól, ennél többről volt szó. Nagyon tisztán látta, hogy öttíz éven belül a csoportból néhányan már nem élnek

majd. A többiek még lejjebb csúsznak a lejtőn, és Laura kételkedett benne, hogy bármelyikük is fölépül majd, és hasznos, boldog és egészséges életet fog élni.

Szégyellte magát, hogy nem képes optimistábban tekinteni a jövőbe, de a hátrányos helyzetű családokból származó drogosok felépülésével kapcsolatos statisztikák azt bizonyították, hogy igaza van. Rájött, hogy valami olyan projektbe kellene az energiáit fektetnie, amely eltántorítja a fiatalokat attól, hogy megtegyék azt a bizonyos első lépést a függőség felé vezető göröngyös úton.

Karácsonyra beköltöztek a házba. A frissen vakolt falak mind fehérek voltak, olyan fapadlójuk volt, amilyet Laura javasolt, és a konyha meg a nappali, amelyekkel a ház most hátrafelé kibővült, óriásinak tűnt, mert alig volt bútor bennük. Vettek egy hatalmas karácsonyfát, zöld füzérekkel díszítették a szép régi kandalló párkányát, elé terítettek egy nagy, bolyhos, krémszínű szőnyeget, és karácsonyeste ezen szerelmeskedtek a fa fényei mellett. Nem voltak függönyök, de nem akarták kizárni a tavon tükröződő holdfény látványát. És aznap este, amint Laura elnyúlt egy babzsák fotelen, miközben Stuart gitározott, úgy gondolta, hogy ő a legszerencsésebb nő a világon.

Újévkor lementek Edinburgh-ba néhány napra, hogy bútorokat vásároljanak, és meglátogassák néhány régi barátjukat. Elmentek Crailbe, Barney sírjához, és amíg ott voltak, együtt ebédeltek Ted Baxterrel St. Andrewsban. Jó volt látni, hogy Ted sokkal boldogabb: sokkal jobban kijöttek a feleségével, Peggie megint főzött, eljárt otthonról Teddel, és néhány héten belülre várták az első unokájukat.

Egy nappal azután, hogy hazaértek, Meggie telefonált, és elmondta, hogy June szívrohamot kapott, és a kórházba szállítás közben meghalt.

Lementek Londonba, és bár Laura azt hitte, nem nagyon fogja sajnálni, ha elveszíti az anyját, amint együtt volt Meggie-vel és Ivyval, rájött, hogy ez nem így van. Mindhárman az érzelmek teljes skáláján mentek keresztül - megkönnyebbülést éreztek, hogy többé nem kell bűntudatot érezniük amiatt, ahogyan anyjuk az utóbbi húsz évben élt, düh volt bennük a múltbeli elhanyagolás és önzés miatt, de szeretetet is éreztek. Stuartnak találkoznia kellett néhány emberrel, amíg Londonban voltak, a három testvér pedig azzal töltötte a June temetése előtti napokat, hogy fölelevenítették mind a keserű, mind az édes emlékeiket.

James a rendőrségi kapcsolatai segítségével megpróbálta megkeresni Markot és Pault, de nem járt sikerrel. Freddy viszont feljött a temetés előtti estén, és Laura végre ki tudott békülni vele. Nagyon furcsa volt szemben állni egy negyvenéves férfival, amikor csak egy pufók totyogóra emlékezett. Freddy magas, jó kondiban lévő, jóképű férfi volt, még mindig sűrű és sötét hajjal. Jó családapa és köztiszteletben álló tengerésztiszt volt, és amint Laurának alkalma nyílt négyszemközt beszélni vele és elmondani, mennyire megbánta, hogy nem maradtak kapcsolatban, Freddy megölelte, és azt mondta, ez többé már nem számít.

A krematóriumban kevés gyászoló volt, csak June néhány szomszédja és a család. Freddy mondott néhány odaillő szót June-ról, a régi idők humoros anekdotáira koncentrálva, amelyek mindenkit meghatottak. Utána visszamentek Meggie házába, és néhány ital után igazi buli kerekedett. Stuart és Freddy egyszer még szkandereztek is a konyhában.

- Anyának ez tetszene - jegyezte meg Ivy, miután körülnézett. A fiai társasjátékot játszottak a padlón, míg a felnőttek megállás nélkül beszéltek és nyüzsögtek. - Semmit sem szeretett jobban, mint kiöltözni és buliba menni. Azt hiszem, egyszerűen így kellene megőriznünk az emlékezetünkben, egyik kezében itallal, másikban cigivel, szőkén, magas sarkú cipőben és valami csillogó ruhában. A többit felejtsük el.

A temetés után visszamentek Skóciába. Laura ezen a hosszú úton töprengett el először azon, hogyan alakult Meggie, Ivy, Freddy és az ő élete. Mind a négyen könnyen végezhették volna úgy, mint néhány ember, akikkel a glasgow-i drogközpontban találkozott, hiszen mind sebezhetők voltak, környezetükben jellemző volt a bűnözés és a szegénység, és hiányzott életükből a szülői útmutatás.

Elkezdte vizsgálni a múltjukat és okokat keresni, hogy miért nem ez történt, és arra a következtetésre jutott, hogy mind a négyük kamaszkorában volt valami jó hatás.

Freddy fiatalon belépett a haditengerészetbe, Ivy mögött ott állt Meggie, aki főiskolára járatta, és tágította a látókörét. Meggie életében a nővére hatása volt fontos, Laurának pedig ott volt Lena, Frank és Jackie.

Ekkor döbbent rá, hogy élete hátralévő részében ezzel kell foglalkoznia, és hogy ehhez ért igazán. Ugyanilyen sebezhető gyerekekre kellene koncentrálnia, adnia kellene nekik valamit, ami kiemeli őket az életükből, és meg kellene mutatnia nekik egy jobb életmódot, mint amilyenbe beleszülettek.

Egészen májusig folytatta a munkáját a drogközpontban, de minden alkalommal, amikor átment Glasgow-ba, a terveiről beszélgetett másokkal, és azon gondolkozott, hogy mit tehetne. De mégis a tó partján, otthon töltött heti négy nap adta azt az ötletet, amelyet most lelkesen meg akart valósítani.

Laura számára az első itteni nyár, amikor minden reggel madárcsicsergésre ébredt, harmatos füvön lépkedett, élvezte a táj fenségességét, a luxus, a boltok vagy az ember által nyújtott szórakozási lehetőségek teljes hiányát, gyógyulási folyamatot jelentett. Megtanult fát fűrészelni, falazni, ásni, és elsajátított némi vízvezetékszerelői tudást. Ha csak egy kis ízelítőt adhatna ebből belvárosi, hátrányos helyzetű gyerekeknek, az úszás, csónakázás, fára mászás és a tábortüzek által nyújtott egészséges szórakozás mellett, akkor talán nem akarják majd a délutánjaikat hátsó sikátorokban tölteni azzal, hogy szipuzzanak, és más, még veszélyesebb drogok, prostitúció vagy bűnözés felé vonzódjanak.

A Jackie örökségéből származó pénze a bankban volt - csak egy keveset költött belőle bútorokra és függönyökre -, és Stuart annyira büszke rá, hogy

eltartja az asszonyát, hogy mindig ő akar majd lenni a fő kenyérkereső. Arra is számított, hogy kárpótlást fog kapni a jogtalan bebörtönzéséért.

Vehetne egy területet valami gyönyörű helyen, és ha a megfelelő emberekkel lép kapcsolatba, akkor megkapja a támogatást és a további pénzeket ahhoz, hogy beindítsa és működtesse a dolgot.

Jackie tiszta szívéből szerette volna a hátrányos helyzetű gyerekek nyaraltatásának ötletét, tehát úgy tűnt, ez megfelelő dolog arra, hogy ebbe fektesse a pénzét. A gyerekek először sátorozhatnának, amíg segítenek az építkezésben, és az egész nyarat hasznos képességek elsajátításával fogják tölteni, de közben remekül is érzik magukat. Diákok is örömmel jönnek majd segíteni, megkeresve a zsebpénzüket, és tájfutást, kenuzást, sziklamászást és a jó ég tudja, mi mindent tanítanának még.

Félig-meddig arra számított, hogy Stuart csúfolódni fog az ötletén, vagy legalább azt mondja, hogy most, amikor már van egy szép házuk, azt remélte, semmit nem csinálnak majd, csupán jól érzik magukat.

De nem ezt tette.

Szeme fölcsillant, és azonnal közölte, hogy semmit sem szeretne jobban, mint évente hat hétig cserkészvezetőt játszani.

- David is imádná a dolgot, és talán James és Meggie is - folytatta Stuart. - Rá tudok venni néhány céget, amelyeknek dolgoztam, hogy építőanyagot vagy facsemetéket adományozzanak. Szívesen megtennék, később esetleg föl is vehetnének tanulónak néhányat a legügyesebb kölykök közül. Az egyetlen valódi problémát az jelenti majd, hogy megszerezd a tanács beleegyezését ahhoz, hogy egy rendkívüli szépségű területet egy ilyen projektre használj, mert nyilvánvalóan kell majd építened néhány maradandó épületet, fürdőblokkokat, konyhákat és ilyesmiket. De jól fogadhatják a dolgot, ha faházszerű lesz, és csak az év egy részében használjuk.

Laurának később jutott eszébe, hogy mindketten azért akarták ezt, mert nem volt közös gyerekük. Neki talán elhanyagolt gyerekekre kellett pazarolnia némi szeretetet és gondoskodást, mintegy Barney előtt bizonyítva. Stuartban szintén volt olyan többletszeretet és türelem, amelyet le kellett vezetni valahol.

Május közepén elbúcsúzott a segélyszolgálattól, és azóta, ha éppen nem kint a kertben dolgozott, a projektjét tervezte. Jó emberek sorakoztak fel a háta mögött, hogy segítsenek, rengeteg ötlet volt a forrásteremtésre és a promócióra. A következő lépés az volt, hogy keressen valami alkalmas területet, és megvásárolja.

A nap folyamán mindenkinek el akarták mondani a tervet Stuarttal, de egyelőre a grillezést kellett megszervezniük.

*

James és Derek annyi itallal tértek vissza a boltból, amennyi a *Queen Mary* vízre bocsátásához is elegendő lett volna, és hoztak egy szatyor különféle sajtot is.

- Miért vettetek ilyen sok sajtot? - kérdezte Laura Jamestől. - Ez valami titkos bűn, amelyről beszélni szeretnél?

James nevetett, amitől ráncok jelentek meg szelíd, barna szeme körül. Laura nagyon kedvelte őt - eleinte talán csak azért, mert az ő hatására Meggie megint ragyogó és fiatalos lett, de most már igazán szerette a társaságát. Nyugodt és kiegyensúlyozott volt, elég beszédes ahhoz, hogy ne legyen unalmas, de nem volt rámenős típus, aki szívesen áll a figyelem középpontjában.

Igazán nem volt tipikus rendőr; annak nézett ki - izmos, magas, jó kondiban lévő férfi volt -, de gyöngéd is volt, és hangja éppoly szelíd, mint a szeme. Mély gondolkodású, kedves, érzékeny embert ismert meg benne.

- Most lebuktam - mondta James. - Egyszerűen az összes sajtot imádom, így amikor nagy választékkal kerülök szembe, mindegyikből kell vennem egy kicsit.

- De mindből ilyen sokat? - nevetett Laura. - Hetekig ezt fogjuk enni.

- Én ugyanígy vagyok a sörrel - kapcsolódott a beszélgetésbe Derek. - Minden egyes fajtát meg kell kóstolnom, és istenem, olyan sokféle skót sör közül lehet választani.

- Hát, ma csak keveset igyál, nem akarjuk, hogy beleess a tóba - mondta Laura. Sógora bulizós típus volt, kilencvenkilónyi hangoskodás, nevetés, viccelődés és szórakozás. Lehetett rá számítani, hogy a buli hajnalig tart, ha ő is ott van. Laura gyakran gondolta, hogy Dereknek kocsmárosnak kellene lennie, de valójában személyzetis volt egy biztosítótársaságnál. Ivy azt állította, hogy Dereknek egész héten el kell nyomnia a valódi személyiségét, ezért rúg ki a hámból a hétvégeken és a nyaralásokon.

- Talán mentőmellényt kell fölvennem, csak a biztonság kedvéért - nevetett Derek. Kipillantott a fiaira, akik a csónakban ültek, és megjegyezte, milyen jól eveznek már. - Ez a te Stuartod jó ember - mondta. - A fiúk igazán kedvelik.

Amikor Laura később a konyhában valami salátát készített, Derek megjegyzésén gondolkozott. Stuart már behozatta a csónakot a fiúkkal, megkérte őket, hogy segítsenek neki felállítani egy kecskelábú asztalt az ebédhez, és most éppen a grillsütőt gyújtották be. Nem csak a gyerekek szerették Stuartot. Mindenki szerette, és ez nagyon megkönnyítette Laura dolgát. Azt gondolta, nem fog kijönni azokkal az emberekkel, akikkel együtt dolgozott a segélyszolgálatnál, mert itt többnyire különc, buzgó, nagyon baloldali és fontoskodó emberek voltak. De kijött velük, még ha később kinevette is némelyik elgondolásukat. Éppolyan könnyedén tudott beszélgetni a gazdag ügyvédekkel és a Harley Street-i sebészekkel, akiknek nyaralójuk volt errefelé, mint a kőművesekkel és a vízvezeték-szerelőkkel a kocsmában.

Egyetlen nap sem telt el anélkül, hogy Laura ne köszönte volna meg imáiban, hogy Stuart visszatért az életébe, és mindezt megadta neki.

Körülnézett a gyönyörű konyhájában, végigfuttatta ujjait a selymes, sima fiókokon, és emlékeztette magát, hogy mindez Stuart műve. Bármire vágyott, akár egy magasra rakott keresztrúdra, hogy serpenyőket akasszon rá, akár egy

különleges gyógynövényes és fűszeres állványra, ruhásszekrényekre vagy könyvespolcokra, Stuart szeretettel elkészítette.

Igazán nevetségesnek tűnt, hogy valaha egy férfi iránta érzett szeretetét az ajándékai pénzben kifejezett értékével mérte. Stuart nem foglalkozott fényűző gesztusokkal, például ékszerekkel, de sokkal értékesebb dolgokat kapott tőle - az idejét, az ügyességét és a gondoskodását.

Kinézett a kertbe, és látta, hogy éppen a grillezést felügyeli. A sütőt is ő építette, a ház építéséből kimaradt téglákból, ugyanott, ahol Laura tüzet gyújtott, amikor először idejött. Khakiszínű sortban és kockás ingben volt, és vékony lábai, amelyek Stuart szerint nem voltak alkalmasak a skót szoknya viselésére, gesztenyebarnák voltak.

Megtartották a mólónál a régi padot, és esténként gyakran kiültek, és nézték a naplementét a tó fölött. Laura valahogyan tudta, hogy húsz-harminc év múlva még mindig itt lesznek, együtt, éppen úgy, mint az az idős pár, amelyik korábban itt élt. És még mindig szeretni fogják egymást.

Elkészült a salátával. Éppen ki akarta vinni, Meggie és Ivy pedig a tányérokat, az evőeszközöket és a szószokat szedte össze, amikor Stuart bejött, és hozott neki egy pohár bort.

- Éppen kifelé indultam - mondta Laura, de hálásan ivott egy kortyot.

Stuart közelebb jött, és hátrasimította Laura haját a füle mögé.

- Hozzám jössz, Laura? - kérdezte.

Laura meglepetten fölnevetett.

- Ez miről jutott eszedbe?

- Már mindenem megvan, amit egy férfi kívánhat, kivéve az, hogy a feleségemnek nevezhesselek. Szeretném, ha a feleségem lennél, ez az egész világgal tudatná, hogyan érzek irántad.

Laura gyakran érezte magát egy kicsit zavarban, amikor Stuartról beszélt. Ha a barátjának nevezte, az nagyon gyerekesnek tűnt; a társ pedig nagyon üzletiesnek. Tudta, hogy Stuart „asszonypajtás”-ként emlegeti, ami aranyos volt, de egy férfira nem volt ennek megfelelő kifejezés.

- Nos? - kérdezte Stuart. - Hozzám jössz?

Laura a nyakába ugrott.

- Ó, igen, igen - mondta ujjongva. - Semmit sem szeretnék jobban.

- Ez nagy megkönnyebbülés - mondta Stuart, és gyöngéden megcsókolta.

- Miért? - kérdezte Laura a csók után.

- Hát, mondtam Dereknek, hogy vegyen egy kis pezsgőt, amikor a boltba ment. Megkérdezte, miért, és azt mondtam, hogy később esetleg megünneplünk majd valami különleges dolgot. Milyen tökfilkónak tűntem volna, ha nemet mondasz.

Laura elnevette magát, és megölelte Stuartot.

- Csak egy komplett idióta kosarazna ki téged. Úgyhogy vigyük ki ezt a salátát, nézzük meg, a fiúk nem égetik-e meg a húst, és amikor kicsit alábbhagy a mulatozás, mondjuk el nekik.

- Teljesen biztos vagy benne?

Laura Stuart kedves, szürke szemébe és mosolygós szájára nézett, és megint meglátta azt a tétovázó, eléggé bátortalan, sokkal fiatalabb férfit, akibe két évtizeddel ezelőtt beleszeretett.

- Kétszáz százalékig biztos vagyok benne - mondta.
- És itt lesz majd belőlünk reszketeg apóka és anyóka. De most buli van!